stephen donaldson

războiul uriaşilor

CRONICILE LUI THOMAS COVENANT, NECREDINCIOSUL

STEPHEN R. (REEDER) DONALDSON s-a născut în 1947, în Cleveland, Ohio. În copilărie, a petrecut 12 ani în India, unde părinții săi, misionari medicali, se ocupau de îngrijirea leproșilor. Donaldson a absolvit Colegiul Wooster în 1968, apoi a lucrat în spitalul din Akron City între 1968 și 1970. În 1971 a predat la Universitatea de Stat Kent, apoi a fost redactor și instructor la un atelier literar, înainte de a fi publicate *Cronicile lui Thomas Covenant, Necredinciosul* în 1977. *Cronicile* au apărut sub forma a două trilogii, între 1977 și 1983, în prezent fiind în lucru o tetralogie plasată în același univers. Potrivit actualului său editor, Putnam, primele două trilogii s-au vândut în peste 10 milioane de exemplare. În anul 1977 Donaldson a obținut Premiul British Fantasy pentru *Blestemul nobilului Foul*, iar în 1979 a primit Premiul John W. Campbell pentru cel mai bun scriitor tânăr. A mai publicat numeroase romane science fiction și polițiste, unele sub pseudonimul Reed Stephens. Dintre lucrările sale amintim: *The Wounded Land* (1980 – Balrog Fantasy Award), *The One Tree* (1982 – Balrog Fantasy Award și Saturn Award), *Daughter of Regals and Other Tales* (1984 – Balrog Fantasy Award), *The Mirror of Her Dreams* (1986 – Science Fiction Book Club Award și Julia Verlanger Award), *A Man Rides Through* (1987 – Science Fiction Book Club Award), *Reave the Just and Other Tales* (1998 – World Fantasy Award). A fost, de asemenea, recompensat cu Atlanta Fantasy Fair Award, în 1992, pentru realizări deosebite, WIN/WIN Popular Fiction Readers Choice Award pentru autorul favorit de fantasy, în 1991, și President's Award acordat de International Association for the Fantastic in the Arts, în anul 1997.

stephen donaldson

războiul uriaşilor

Traducere din limba engleză
ROXANA BRÎNCEANU

NEMIRA

Coperta colecției: Corneliu ALEXANDRESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DONALDSON, STEPHEN R.
Războiul uriașilor / Stephen R. Donaldson; trad.: Roxana Brînceanu. - București : Nemira Publishing House, 2011
ISBN 978-606-579-202-9

I. Brînceanu, Roxana (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Stephen R. Donaldson
THE ILLEARTH WAR
© Stephen R. Donaldson, 1977
This translation is published by arrangement
with Ballantine Books, an imprint of
Random House Publishing Group,
a division of Random House, Inc.

© Nemira, 2011

Lector: Iuliana ANGHEL
Tehnoredactor: Alexandru CSUKOR

Tiparul executat de FED PRINT S.A.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-579-202-9

La prețul de vânzare se adaugă 2% reprezentând valoarea timbrului literar ce se virează Uniunii Scriitorilor din România.

...frumusețea și adevărul să dispară complet...

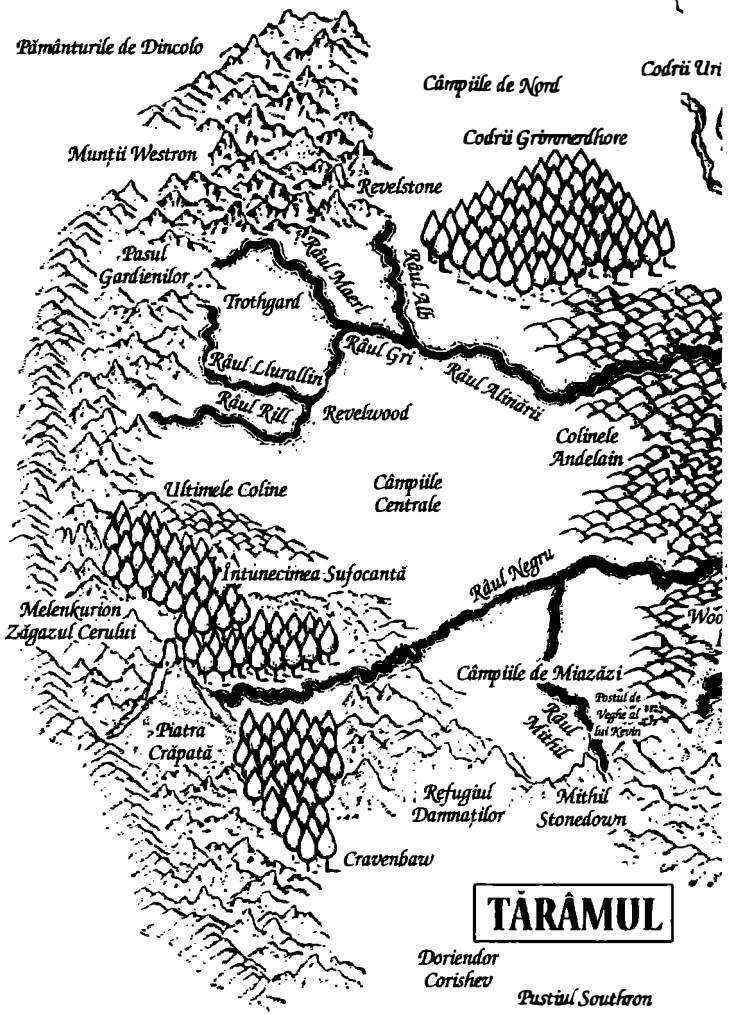
Pământurile de Dincolo
Câmpiile de Nord
Codrii Uri
Munții Westron
Codrii Grimnendhore
Revelstone
Pasul Gardienilor
Râul Mieri
Râul Alb
Trothgard
Râul Gri
Râul Lllurallin
Râul Alinării
Râul Rill
Revelwood
Colinele Andelain
Ultimele Coline
Câmpiile Centrale
Întunecimea Sufocantă
Râul Negru
Melenkurion
Zăgazul Cerului
Câmpiile de Miazăzi
Postul de Veghe al lui Kevin
Râul Mithil
Piatra Crăpată
Refugiul Damnaților
Mithil Stonedown
Cravenbaw
TĂRÂMUL
Doriendor
Corishev
Pustiul Southron

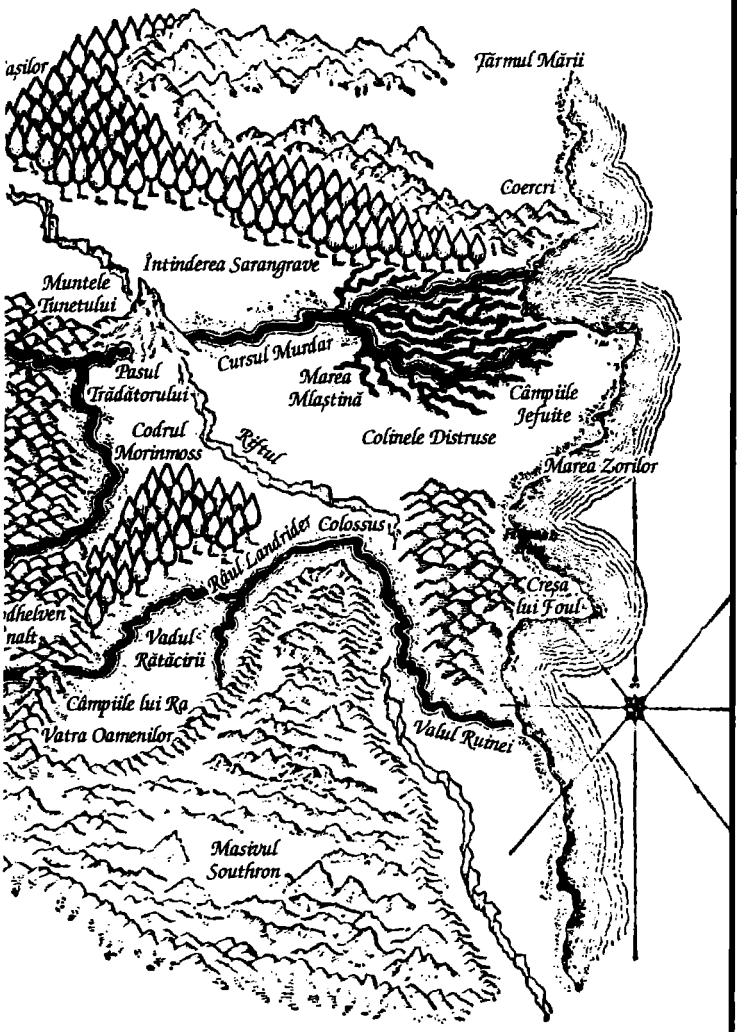
Țărmul Mării
Coercri
Întinderea Sarangrave
Muntele Tunetului
Pasul Trădătorului
Cursul Murdar
Marea Mlaștină
Câmpiile Jefuite
Codrul Morinmoss
Riftul
Colinele Distruse
Marea Zorilor
Colossus
Râul Landrilor
Creșa lui Foul
Vadul Rătăcirii
Câmpiile lui Ra
Vatra Oamenilor
Valul Ruinei
Masivul Southron

CE S-A ÎNTÂMPLAT ÎNAINTE

Thomas Covenant este un autor de succes şi fericit până când o infecţie de nesimţit duce la amputarea a două degete. Apoi doctorul îi spune că are lepră. Boala este oprită în leprozerie, dar întorcându-se acasă descoperă că a devenit un proscris. Soţia a divorţat şi temerile ignorante fac ca toţi vecinii să-l evite. Ajunge un paria singuratic, amărât.

Revoltându-se, pleacă în oraş. Acolo, imediat după ce se întâlneşte cu un cerşetor ciudat, se împiedică şi cade în faţa unei maşini de poliţie. Confuzia îl copleşeşte. Îşi revine într-o lume stranie unde glasul răutăcios al Nobilului Foul îi dă un mesaj batjocoritor de osândă care trebuie transmis Nobililor Tărâmului. Când Foul pleacă, o tânără pe nume Lena îl duce în casa ei. Acolo este tratat ca un erou legendar, Berek Jumătate-de-Mână. Descoperă că aurul alb al verighetei lui este un talisman cu mare putere în Tărâm.

Lena îl tratează cu un nămol numit argilă de leac, care pare să-i vindece lepra. Senzaţiile vindecării sunt mai puternice decât poate el îndura şi pierzându-şi controlul o violează pe Lena. În pofida acestui fapt, mama ei, Atiaran,

acceptă să-l conducă la Piatra Sărbătorii; mesajul este mai important decât ura ei față de el. Ea îi povestește despre străvechiul război dintre Vechii Nobili și Foul care a dus la mii de ani de profanare pentru Tărâm.

Covenant nu poate accepta Tărâmul, unde există mult prea multă frumusețe și unde piatra și lemnul sunt supuse magiei. El devine Necredinciosul, pentru că nu îndrăznește să relaxeze atenta disciplină de care un lepros are nevoie pentru a supraviețui. Pentru el, Tărâmul este o evadare din realitate creată de mintea lui rănită și probabil în delir.

La Râul Alinării, un uriaș prietenos îl duce pe Covenant cu barca până la Piatra Sărbătorii, unde se întâlnesc Nobilii. Acolo Nobilii îl acceptă drept unul dintre ai lor, numindu-l Prim-Nobil. Dar mesajul din partea Nobilului Foul îi întristează. Dacă Drool Viermele-de-Piatră, trogloditul diabolic, deține suprema putere a Toiagului Legii, poziția lor se află într-un real pericol. Ei nu mai au nici măcar puterile Vechilor Nobili pe care Foul i-a învins. Din Cele Șapte Părți ale înțelepciunii Vechiului Nobil Kevin nu se mai păstrează decât prima, pe care ei o înțeleg doar parțial.

Se hotărăsc să caute Toiagul, ascuns de Drool în cavernele de sub Muntele Tunetului. Covenant îi însoțește printre atacurile protejaților Nobilului Foul. Pornesc spre sud, spre Câmpiile lui Ra, unde poporul ramen îi slujește pe ranyhyni, semeții cai liberi. Acolo ranyhynii se pleacă în fața puterii inelului lui Covenant. Ca un fel de recompensă pentru ce îi făcuse Lenei, el le poruncește să o viziteze în fiecare an.

Apoi Nobilii pornesc spre Muntele Tunetului. Acolo, după mai multe ciocniri cu creaturi ale răului şi magie neagră, îl înfruntă pe Drool. Înaltul Nobil Prothall îi smulge Toiagul lui Drool. Scapă din catacombe atunci când Covenant reuşeşte să se folosească de puterea inelului lui – dar fără să înţeleagă cum.

După ce Nobilii scapă, Covenant începe să pălească treptat. Se trezeşte pe un pat de spital la câteva ore după accidentul lui. Lepra i-a revenit, sugerând că totul a fost o iluzie. Însă acum nu poate accepta niciuna dintre realităţi. Însă, nefiind grav rănit, este eliberat din spital. Se întoarce acasă.

Acesta este un scurt sumar al *Blestemului Nobilului Foul*, prima dintre Cronicile lui Thomas Covenant, Necredinciosul.

Partea I

PIATRA SĂRBĂTORII

1
VISELE OAMENILOR

Când Thomas Covenant ajunse acasă, povara a ceea ce i se întâmplase devenise deja de netolerat.

Când deschise uşa, se pomeni iarăşi în ordinea bine planificată a salonului său. Totul era exact acolo unde îl lăsase – ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, ca şi cum nu ar fi petrecut ultimele patru ore în comă sau într-o altă lume unde boala lui fusese anulată, în ciuda faptului că aşa ceva era imposibil, imposibil. Degetele de la mâini şi picioare îi erau amorţite şi reci; nervii lor muriseră. Asta nu putea fi niciodată schimbat. Salonul lui... toate camerele erau astfel organizate, tapetate şi cu covoare pentru ca măcar să încerce să se simtă în siguranţă în faţa loviturilor, tăieturilor, arsurilor şi vânătăilor întâmplătoare care l-ar fi putut afecta letal fiindcă el era incapabil să le simtă, să ştie că au apărut. Acolo, zăcând pe măsuţa pentru cafea din faţa canapelei era cartea pe care o citea în ziua precedentă. O citise în timp ce încerca

să riște o ieșire în oraș. Era încă deschisă la o pagină care pentru el avusese un înțeles complet diferit cu numai patru ore în urmă. Spunea: „...modelarea materialului incoerent și vertiginos din care sunt compuse visele era cea mai dificilă misiune pe care și-ar putea-o asuma un om." Iar pe o altă pagină scria: „...visele oamenilor; aparțin lui Dumnezeu."

Nu putu suporta. Se simțea epuizat ca și cum Căutarea Toiagului Legii avusese loc în realitate, ca și cum tocmai ar fi supraviețuit chinurilor din catacombe și de pe versanții muntelui și și-ar fi jucat rolul involuntar în smulgerea Toiagului de la slujitorul nebun al Nobilului Foul. Dar pentru el însemna sinucidere să creadă că astfel de lucruri se întâmplaseră, că astfel de lucruri se puteau întâmpla. Erau imposibile, ca și sănătatea nervilor pe care o simțise în timp ce evenimentele se strecurau pe lângă el sau prin el. Supraviețuirea lui depindea de refuzul său de a accepta imposibilul.

Pentru că era obosit și nu avea o altă cale de apărare se culcă și dormi adânc, fără vise și singur.

Timp de două săptămâni, se târî prin viață de la o zi la alta într-un fel de somnolență. Nu putea spune de câte ori îi sună telefonul, cât de des persoane anonime îl sunau ca să-l amenințe, să-i reproșeze sau să-l insulte pentru că îndrăznise să vină în oraș. Se învăluia în gol ca într-un bandaj și nu făcea nimic, nu gândea nimic, nu recunoștea nimic. Uită de medicamente și neglijă SVE (supravegherea vizuală a extremităților – disciplina autoinspectării constante despre care

doctorii îl învățaseră că depinde viața lui). Petrecea majoritatea timpului în pat. Când nu era în pat, era practic tot adormit. Mișcându-se prin camere, își freca în mod repetat degetele de marginile meselor, de uși, spătarele scaunelor, accesorii, în aparență încercând să șteargă ceva de pe mâini.

Părea să fi intrat într-o ascunzătoare – hibernare emoțională sau panică. Dar aripile de corb ale dilemei sale personale băteau neîncetat aerul în căutarea sa. Apelurile telefonice deveniseră mai furioase și mai pline de frustrare; lipsa lui de reacție îi irita pe cei care sunau, le refuza orice ușurare efectivă a ostilității lor. Și adânc în miezul somnolenței lui ceva începu să se schimbe. Din ce în ce mai des se trezea cu convingerea șterșă că visase ceva ce nu-și putea aminti, ceva ce nu îndrăznea să-și amintească.

După acele două săptămâni, situația lui își revendică subit drepturile. Își văzu pentru prima dată visul. Era un foc mic – câteva flăcări fără localizare sau context, dar cumva pur și absolut. Sub privirile lui deveniră o explozie, o conflagrație. Iar el alimenta focul cu hârtii – hârtii scrise de el, atât bestsellerul publicat cât și noul roman la care lucrase atunci când îi fusese descoperită boala.

Era adevărat; își arsese ambele lucrări. După ce aflase că are lepră – după ce soția sa, Joan, divorțase de el și îi luase fiul, pe Roger, într-un alt stat – după ce petrecuse șase luni în leprozerie – cărțile lui îi păruseră atât de oarbe și infatuate, atât de distructive, încât le arsese și renunțase la scris.

Dar acum, privind acel foc din vis, simți pentru prima dată mâhnirea și revolta de a-și fi văzut munca distrusă. Se trezi brusc cu ochii larg deschiși și transpirat, și constată că încă mai auzea trosnetul lacom al flăcărilor.

Grajdurile lui Joan ardeau. De luni întregi nu mai trecuse prin locul unde ea își ținuse caii, dar știa că acolo nu era nimic de la care să se fi putut aprinde focul spontan. Însemna vandalism, răzbunare; asta stătea în spatele tuturor acelor telefoane de amenințare.

Lemnul uscat ardea cu furie, ridicându-se în abisul întunecat al nopții. Și în el văzu Woodhelven Înalt în flăcări. În amintire putea simți mirosul morții fumegânde a satului-copac. Se putea percepe pe sine însuși ucigând troglodiți, incinerându-i cu o putere imposibilă care părea să izbucnească din aurul alb al verighetei sale. Imposibil!

Fugi de foc, se repezi înapoi în casă și aprinse luminile, de parcă becurile electrice ar fi fost singurul său scut împotriva nebuniei și a beznei.

Pășind nenorocit în jurul siguranței salonului său, își aminti ce i se întâmplase.

Mersese – lepros proscris necurat! – în oraș, de la Haven Farm unde locuia, ca să-și plătească factura de telefon, s-o plătească personal în semn de exprimare a umanității sale firești împotriva ostilității și repulsiei și a milei înăcrite a concetățenilor săi. În timpul acelei ieșiri căzuse în fața unei mașini de poliție.

Și se trezise într-o altă lume. Un loc care nu era posibil să existe și către care nu ar fi putut călători

chiar dacă exista: un loc în care leproșii își recăpătau sănătatea.

Acel loc se numea „Tărâmul". Fusese tratat ca un erou datorită asemănării lui cu Berek Jumătate-de-Mână, legendarul Nobil Părinte, și datorită inelului său de aur alb. Dar el nu era un erou. Pierduse ultimele două degete de la mâna dreaptă nu în luptă, ci printr-o operație chirurgicală; îi fuseseră amputate din cauza cangrenei provocate de instalarea bolii. Iar inelul îi fusese dat de o femeie care divorțase de el pentru că era lepros. Nimic nu putea fi mai departe de adevăr decât credința Tărâmului în el. Și, pentru că se afla într-o poziție falsă, se purtase cu o subtilă infidelitate care acum îl făcea să fie agitat.

Cu siguranță niciunul dintre acei oameni nu merita lipsa lui de corectitudine. Nu Nobilii, păzitorii sănătății și frumuseții Tărâmului; nu Lup de Mare Navigatorul Spumei, uriașul cu care se împrietenise; nu Atiaran, soția lui Trell, care îl condusese în siguranță spre Piatra Sărbătorii, orașul din munți unde trăiau Nobilii; și nu, o, nu, nu fiica ei, Lena, pe care el o violase.

Lena! strigă el involuntar, lovindu-și din mers degetele amorțite de lateralele corpului. Cum am putut să-ți fac asta?

Dar știa cum se întâmplase. Sănătatea pe care i-o dăruise Tărâmul îl luase prin surprindere. După luni de impotență și furie reprimată, nu fusese pregătit pentru brusca izbucnire de vitalitate. Iar această vitalitate avusese și alte consecințe. Îl sedusese determinându-i

o colaborare condiționată cu Tărâmul, cu toate că știa că ceea ce i se întâmpla era imposibil, era un vis. Din cauza acelei sănătăți, le dusese Nobililor de la Piatra Sărbătorii un mesaj de osândă transmis de cel mai mare dușman al Tărâmului, Nobilul Foul Dispreţuitorul. Și mersese cu Nobilii în Căutarea Toiagului Legii, toiagul sculptat al lui Berek care fusese pierdut de Înaltul Nobil Kevin, ultimul dintre Vechii Nobili, în lupta sa cu Dispreţuitorul. Noii Nobili considerau această armă ca fiind unica lor speranţă în confruntarea cu dușmanul lor; iar el, fără să vrea, fără să creadă, îi ajutase s-o recâștige.

Apoi aproape fără tranziţie se pomenise pe un pat din spitalul orașului. Trecuseră numai patru ore de la accidentul cu mașina poliţiei. Lepra sa era neschimbată. Pentru că părea în esenţă a nu fi rănit, doctorul îl trimisese acasă la Haven Farm.

Iar acum fusese trezit din somnolenţă și patrula prin casa luminată ca o insulă de normalitate într-o noapte de beznă și haos. Iluzie! Fusese înșelat. Însăși ideea de Tărâm îi făcea rău. Sănătatea era imposibilă pentru leproși; asta era legea de care depindea viaţa lui. Nervii nu se regenerează, iar fără simţul pipăitului nu există apărare împotriva rănilor și a infecţiilor, a pierderii membrelor și a morţii – nu există nicio apărare, cu excepţia legii exigente pe care o învăţase la leprozerie. Medicii de acolo îl învăţaseră că boala era realitatea finală a existenţei sale și că dacă nu i se dedica total, cu inima, mintea și sufletul, pentru propria lui protecţie, inevitabil va ajunge infirm și putred înainte de urâtul sfârșit.

Acea lege avea o logică pe care acum o găsea mai infailibilă ca oricând. Fusese sedus, deși condiționat, de o iluzie; iar rezultatele erau letale.

Deja de două săptămâni pierduse complet dorința de supraviețuire, nu își luase medicamentele, nu efectuase nicio SVE sau alt exercițiu, nici măcar nu se bărbierise.

O greață amețitoare se răsuci în el. Verificându-se, tremura incontrolabil.

Dar cumva părea că scăpase de rău. Pielea sa nu prezenta zgârieturi, arsuri, contuzii, niciuna dintre fatalele pete purpurii ale întoarcerii leprei.

Gâfâind de parcă abia ar fi supraviețuit unei scufundări în oroare, se hotărî să încerce să se agațe din nou de viață.

Rapid, urgent, luă o doză mare de medicament – DDS, diamino-difenil-sulfonă. Apoi se merse la lumina alb-fluorescentă din baie, își ascuți vechiul brici și duse lama lungă și ascuțită la gât.

Bărbieritul în acest fel, cu lama strânsă între cele două degete și degetul mare de la mâna dreaptă, reprezenta un ritual personal pe care și-l impusese pentru a se disciplina și a-și înăbuși imaginația nereținută. Îl liniștea aproape în ciuda lui. Primejdia metalului ascuțit ținut atât de nesigur îl ajuta să se concentreze, îl ajuta să scape de visele false și de speranțe, progeniturile ispititoare și sinucigașe ale minții lui. Consecințele unei alunecări erau ca un acid – îi ardeau creierul. Nu putea ignora legea leprei sale atunci când era atât de aproape de a se tăia, provocându-și o rană

care ar putea reînvia putreziciunea adormită a nervilor, să-i cauzeze infecţii şi orbire, să-i roadă carnea de pe faţă până devenea prea scârbos ca să mai fie suportat.

După ce îşi rase barba de două săptămâni, se studie un timp în oglindă. Văzu un bărbat cărunt, slab, lepros, călătorind pe imaginile din spatele ochilor lui ca o navă a molimei pe o mare rece. Asta îi dădu o explicaţie pentru iluziile sale. Era opera subconştientului lui – disperarea orbească a laşităţii unui creier lipsit de tot ceea ce îi dăduse cândva un sens. Repulsia semenilor săi umani îl învăţase să-i fie silă de sine, iar acest dispreţ îl copleşise în clipele în care fusese neajutorat după accidentul cu maşina poliţiei. Îi cunoştea numele: era dorinţa de moarte. Lucrase în subconştientul lui pentru că mintea conştientă era atât de trist devotată supravieţuirii, evitării deznodământului bolii sale.

Dar acum nu era neajutorat. Era treaz şi-i era teamă.

Când se făcu în sfârşit dimineaţă, îşi sună avocatul, pe Megan Roman – o femeie care se ocupa de contractele şi de problemele lui financiare – şi îi povesti ce se întâmplase cu grajdurile lui Joan. Îi putea auzi limpede stânjeneala prin conexiunea telefonică:

– Ce vreţi să fac eu, domnule Covenant?

– Aduceţi poliţia să investigheze. Aflaţi cine a făcut-o. Asiguraţi-vă că nu se întâmplă din nou.

Ea rămase tăcută un moment lung, incomod. Apoi rosti:

– Poliţia n-o s-o facă. Vă aflaţi în jurisdicţia şerifului Lytton, iar el n-o să facă nimic pentru

dumneavoastră. El este unul dintre cei care consideră că ar trebui să fiți alungat din ținut. A fost șerif aici mult timp și e foarte protector cu ținutul „lui". Vă consideră o amenințare. Între noi fie vorba, nu cred că e în el mai multă omenie decât îi e necesar ca să fie reales la fiecare doi ani.

Vorbea repede ca și cum ar fi vrut să-l împiedice să spună ceva, să se ofere să facă ceva.

– Dar cred că îl pot determina să facă ceva pentru dumneavoastră. Dacă îl amenințați, spunându-i că o să veniți în oraș să depuneți plângere, îl pot face să se asigure că nu o să se mai întâmple vreodată ceva asemănător. Își cunoaște teritoriul. Putem paria că el deja știe cine v-a dat foc la grajduri.

Grajdurile lui Joan, replică în sinea sa Covenant. Mie nu-mi plac caii.

– El îi poate împiedica pe oamenii ăia să mai facă ceva. Și o s-o facă, dacă îl sperii așa cum trebuie.

Covenant acceptă. Nu părea să aibă de ales.

– Întâmplător, unii oameni de pe aici au încercat să găsească mijloace legale ca să vă determine să vă mutați. Le-am spus că e imposibil, sau cel puțin implică mai multă bătaie de cap decât merită. Până acum cred că cei mai mulți dintre ei m-au crezut.

Închise cu un fior. Își acordă o SVE minuțioasă, controlându-și corpul din cap până în picioare după semne periculoase. Apoi continuă misiunea de a încerca să-și recupereze toate obiceiurile autoprotectoare.

Timp de aproximativ o săptămână făcu progrese. Păși prin curățenia organizată a casei sale ca un

robot în mod curios conştient de maşinăriile din interior, căutând în ciuda funcţiunilor limitate ale programului său un răspuns bun pentru moarte. Iar când ieşea din casă mergea pe alee să-i ridice proviziile sau se plimba ore în şir prin pădurile de pe malurile Righters Creek din spatele Haven Farm, mişcându-se cu grijă extremă, testând fiecare piatră, ramură şi adiere ca şi cum le-ar fi suspectat că ascund ceva rău.

Dar treptat începu să se uite în jur, şi făcând asta încrâncenarea lui slăbi. Aprilie sufla prin păduri – primele semne ale unei primăveri care ar fi trebuit să-i pară frumoasă. Dar în momente neaşteptate vederea i se întuneca deodată de regret, amintindu-şi primăvara Tărâmului. În comparaţie cu aceea, unde însăşi sănătatea lăstarilor şi bobocilor era vizibilă, palpabilă, perceptibilă prin atingere, miros şi sunet, pădurile prin care se plimba acum păreau trist de superficiale. Copacii, iarba şi colinele nu aveau savoare, nu aveau o profunzime a frumuseţii. Nu puteau decât să-i amintească de Andelain şi de gustul *alianthei.*

Apoi alte amintiri începură să-l tulbure. Timp de câteva zile nu şi-o putu scoate din minte pe femeia care murise pentru el în lupta de la Woodhelvenul Înalt. Nu-i ştiuse niciodată numele, nici măcar nu o întrebase de ce i se devotase lui. Ea fusese ca şi Atiaran, Navigatorul şi Lena; presupunea că el avea dreptul la astfel de sacrificii.

Ca şi Lena, la care arareori suporta să se gândească, ea îl făcea să se simtă vinovat; odată cu vinovăţia venea şi furia – vechea furie familiară de lepros de care

depindea atât de mult rezistența lui. La naiba! spumega el. Nu au dreptul. Nu au dreptul! Apoi inutilitatea patimii lui se întorcea împotriva lui și se vedea obligat să-și recite ca și cum ar fi citit din catehismul bolii lui: inutilitatea este caracteristica definitorie a vieții. Durerea este dovada existenței. În extremismul solitudinii sale morale nu avea alte răspunsuri.

În astfel de momente găsea o consolare amară în studiile psihologice în care subiectul era izolat de orice stimul senzorial, orb, surd, mut și imobil, și ca rezultat începea să experimenteze cele mai oribile halucinații. Dacă oamenii normali conștienți se puteau lăsa atât de mult la dispoziția propriului lor haos interior, cu siguranță un lepros abject aflat în comă putea avea un vis mai rău decât haosul – un vis anume creat ca să-l înnebunească. Cel puțin ceea ce se întâmplase cu el nu depășea defel înțelegerea.

În consecință, într-un fel sau altul supraviețui zilelor timp de aproape trei săptămâni după incendiu. Din când în când era aproape conștient că stresul nerezolvat din sufletul său înainta spre o criză; însă în mod repetat își reprimă această informație, își înăbuși ideea prin furie. Nu putea crede că ar putea îndura un alt chin; se descurcase atât de greu cu primul.

Însă chiar și vitriolul concentrat al mâniei lui nu era destul ca să-l protejeze pe termen nedefinit. Într-o dimineață de joi, când se privi în oglindă să se bărbierească, criza izbucni brusc și mâna începu să-i tremure atât de puternic, încât trebui să arunce briciul în chiuvetă ca să nu-și taie jugulara.

Evenimentele din Tărâm nu se încheiaseră. Recâștigând Toiagul Legii, Nobilii făcuseră exact ce voia Nobilul Foul să facă. Acela nu era decât un prim pas în comploturile lui Foul care începuseră atunci când chemase inelul de aur alb al lui Covenant în Tărâm. Nu avea să termine până nu obținea putere de viață și moarte asupra întregului Pământ. Ca să reușească asta, Foul avea nevoie de magia sălbatică a aurului alb.

Covenant își fixă cu disperare imaginea din oglindă, încercând să se agațe de propria sa realitate. Dar în ochii lui nu văzu nimic în stare să-l apere.

Fusese înșelat o dată.

Se putea întâmpla din nou.

Din nou? strigă, cu un glas atât de deznădăjduit încât suna ca plânsul unui copil abandonat.

Din nou? Nu putuse controla ceea ce i se întâmplase în prima iluzie; cum ar putea să supraviețuiască unei a doua?

Era pe punctul de a-i suna pe doctorii de la leprozerie – să-i implore! – când își regăsi o parte din intransigența leprei. Nu ar fi rămas atât de mult timp în viață dacă nu ar fi posedat un fel de capacitate fundamentală care să refuze înfrângerea dacă nu și disperarea, și această capacitate îl opri acum. Ce-aș putea să le spun pentru ca ei să creadă? scrâșni el. Nu cred eu însumi.

Oamenii Tărâmului îl numiseră Necredinciosul. Acum constata că era nevoit să-și câștige acest titlu indiferent dacă Tărâmul exista în realitate sau nu.

Următoarele două zile se strădui să-l câștige cu o tristețe care era extrem de aproape de curaj. Făcu un

singur compromis: întrucât mâinile îi tremurau foarte tare, se bărbierea cu un aparat electric, trecându-l cu brutalitate peste faţă de parcă ar fi încercat să-şi şteargă trăsăturile. În afară de asta, nu acceptă nimic. Noaptea, inima îi tremura tangibil în piept şi nu putea dormi; dar îşi încleştă dinţii şi se descurcă fără somn. Între sine şi amăgire ridică un zid de DDE şi SVE; şi ori de câte ori iluzia ameninţa să spargă apărarea el o alunga cu blesteme.

Dar veni dimineaţa de sâmbătă şi el tot nu reuşea să reducă la tăcere groaza care îi făcea mâinile să tremure.

Atunci se hotărî în sfârşit să rişte să mai meargă încă o dată printre semenii lui. Avea nevoie de realitatea lor, confirmarea realităţii pe care el o înţelegea, chiar de repulsia lor faţă de boala lui. Nu cunoştea alt antidot pentru iluzie; nu mai putea să-şi înfrunte singur dilema.

2
JUMĂTATE-DE-MÂNĂ

Dar această hotărâre în sine era plină de temeri, iar el nu acționă pe baza ei până seara. Petrecu cea mai mare parte a zilei curățându-și casa ca și când nu s-ar fi așteptat să se mai întoarcă la ea. Apoi, după-amiaza târziu, se bărbieri cu aparatul electric și făcu un duș meticulos. În numele prudenței, își puse o pereche de blugi groși și se încălță cu ghete solide; dar peste tricou purta cămașă, cravată și un sacou sport, astfel ca informalitatea blugilor și a ghetelor să nu cântărească prea greu împotriva lui. Portofelul, în general atât de inutil, încât nu îl purta la el, și-l puse în buzunarul sacoului. Într-un buzunar de la pantaloni înghesui un briceag mic și ascuțit – o lamă pe care de obicei o lua cu el în caz că ar fi pierdut controlul asupra concentrării lui defensive și ar fi avut nevoie de ceva periculos care să-l facă să-și reîndrepte atenția asupra lui însuși. În cele din urmă, când soarele apunea, porni pe lunga alee către șosea, unde ridică

degetul mare ca să facă autostopul îndepărtându-se de oraş.

Următoarea localitate se afla la vreo şaisprezece kilometri de Haven Farm şi era mai mare decât oraşul unde avusese loc accidentul lui. Se îndreptă într-acolo fiindcă era mai puţin probabil să fie recunoscut. Dar prima lui problemă era să găsească un mijloc de transport sigur. Dacă îl depista vreunul dintre şoferii locali, ar fi avut din start necazuri.

În primele câteva minute trecură trei maşini fără să oprească. Ocupanţii se uitau la el din goana maşinii ca şi cum ar fi fost o ciudăţenie minoră, dar niciun şofer nu încetini. Apoi, când ultima lumină a soarelui se transforma în amurg, un camion mare veni spre el. Făcu semn cu degetul mare şi camionul opri chiar lângă el, într-un şuierat puternic de frâne pneumatice. El urcă până la uşă şi i se făcu semn să intre în cabină lângă şofer.

Bărbatul mesteca un trabuc negru gros, iar aerul din cabină era plin de fum. Prin ceaţa mată Covenant putu vedea că era înalt şi corpolent, cu o burtă revărsată şi un braţ greu care se mişca peste volan ca un piston întorcând uşor camionul. Avea un singur braţ; mâneca dreaptă era goală şi prinsă cu ace de siguranţă de umăr. Covenant înţelegea ce înseamnă să fii mutilat şi simţi un impuls de simpatie pentru şofer.

– Încotro, amice? întrebă bărbatul masiv lejer.

Covenant îi spuse.

– Nicio problemă, răspunse el inflexiunii ezitante din tonul lui Covenant. Trec chiar pe acolo.

În timp ce transmisia automată șuiera accelerând, scuipă trabucul pe fereastră, apoi lăsă volanul să revină la poziția normală și aprinse unul nou.

Cât avu mâna ocupată, fixă volanul cu burta. Lumina verzuie a panoului de bord nu-i atingea fața, dar strălucirea focului trabucului îi ilumina fața masivă atunci când inhala. În lumina roșie, chipul lui arăta ca o grămadă de bolovani. Fumând, își odihni brațul pe volan ca un sfinx și începu brusc să vorbească. Avea ceva în minte.

– Locuiești pe aici?

Covenant răspunse neutru:

– Da.

– De mult? Cunoști oamenii?

– Nu foarte bine.

– Îl cunoști pe leprosul ăla... Thomas cumva... Thomas Covenant?

Covenant tresări în penumbra cabinei. Ca să-și ascundă tulburarea, își schimbă poziția pe scaun. Șovăielnic, întrebă:

– De ce te interesează?

– Pe mine? Nu mă interesează. Doar că treceam pe aici – îmi mut fundul acolo unde sunt pus să duc încărcătura. Nici măcar n-am mai fost prin zonă. Dar în oraș am auzit vorbindu-se despre tipul ăsta. Așa că am întrebat-o pe gagica de la bar și ea mi-a împuiat dracului urechile. O simplă întrebare și-mi vine pe gât tot ce am mâncat. Știi ce e un lepros?

Covenant se foi.

– Oarecum.

– Ei bine, e o mizerie, îţi spun eu. Bătrâna mea citeşte tot timpul despre asta în Biblie. Cerşetori murdari. Necuraţi. Nu ştiam că există aşa mizerii în America. Dar spre asta ne îndreptăm. Ştii ce cred eu?

– Ce crezi? întrebă Covenant posac.

– Cred că leproşii ar trebui să-i lase în pace pe oamenii cinstiţi. Ca tipa de la bar. Ea e-n regulă, chiar cu gura aia mare, dar uite unde a ajuns, fiartă din cauza unui ticălos bolnav. Covenant ăla ar trebui să înceteze să se gândească numai la el. Ceilalţi n-au nevoie de o problemă în plus. Ar trebui să se ducă la un loc cu toţi leproşii şi să-şi vadă de treabă, să-i lase în pace pe oamenii cumsecade. E pur şi simplu egoism să te aştepţi ca tipi obişnuiţi ca mine şi ca tine să se ocupe de asta. Mă înţelegi?

Fumul de trabuc din cabină era gros ca tămâia şi îl făcea pe Covenant să se simtă uşor ameţit. Continua să se foiască de parcă falsitatea poziţiei sale făcea scaunul incomod. Dar discuţia şi uşorul vertij îl făcură să devină răzbunător. Pentru o clipă uită de simpatie. Îşi răsuci cu forţă verigheta pe deget. Pe când se apropiau de periferiile oraşului, spuse:

– Merg la un club de noapte chiar pe strada asta. Nu vrei să vii cu mine la un pahar?

Fără ezitare camionagiul răspunse:

– De acord, amice. Niciodată nu refuz o băutură pe gratis.

Când se aflau încă la câteva intersecţii de club, Covenant îl întrebă pe şofer ce se întâmplase cu braţul lui.

– L-am pierdut în război. Opri la un semafor potrivindu-şi trabucul între buze şi rotind de volan. Patrulam, şi am călcat chiar pe una dintre minele antipersonal. A aruncat în aer toată echipa. Am fost nevoit să mă târâsc până în tabără. Mi-au trebuit două zile – o cam luasem razna, mă înţelegi? Nu ştiam întotdeauna ce făceam. Până să ajung la doctor a fost prea târziu ca să-mi mai salveze braţul. La naiba, n-am nevoie de el. Cel puţin aşa zice bătrâna mea, şi ea ar trebui să ştie. Chicoti: Nu-i nevoie de două braţe pentru treaba aia.

Nevinovat, Covenant întrebă:

– Ai avut probleme să obţii permis de conducere pentru utilajul ăsta?

– Glumeşti? Pot să manevrez puişorul ăsta cu burdihanul mai bine decât ai putea tu cu patru braţe şi treaz.

Rânji pe lângă trabuc, bucurându-se de propriul său umor.

Cordialitatea omului îl emoţionă pe Covenant. Deja îşi regreta duplicitatea. Dar ruşinea întotdeauna îl făcea furios, înverşunat – reflexul condiţionat al unui lepros. Când camionul fu parcat în spatele clubului, deschise uşa cabinei şi sări jos parcă grăbindu-se să scape de tovarăşul lui.

Călătorind în întuneric, uitase cât de departe era pământul. Îl cuprinse un moment de ameţeală. Aterizâ nesigur, aproape căzu. Picioarele lui nu simţiră nimic, dar izbitura adăugă un puls durerii din gleznele lui.

Prin ameţeală, îl auzi pe şofer spunând:

– Ştii, cred că ai luat-o înainte cu băutura.

Ca să evite să întâlnească privirea aspră, speculativă a bărbatului, Covenant trecu în faţa lui pornind spre intrarea în clubul de noapte.

Dând colţul, aproape că se lovi de un bătrân ponosit, cu ochelari de culoare închisă. Bătrânul stătea cu spatele la clădire, întinzând o cutie îndoită de tinichea spre trecători şi urmărindu-le mişcările cu urechea. Ţinea capul sus, dar îi tremura uşor pe gâtul subţire; şi cânta „Blessed Assurance" de parcă ar fi fost la parastas. Sub un braţ ţinea un baston vopsit în alb. Când Covenant îl ocoli, zdrăngăni din cutie aproximativ în direcţia lui.

Covenant n-avea încredere în cerşetori. Îi aminteau de fanaticul zdrenţăros care îl acostase ca o introducere sau pregătire chiar înainte de instaurarea iluziei lui. Amintirea îl făcu să fie atent la o subită tensiune a nopţii. Se apropie de orb şi se holbă la faţa lui.

Cântecul cerşetorului nu-şi schimbă inflexiunile, dar întoarse o ureche spre Covenant şi împinse cutia în pieptul lui.

Camionagiul se opri în spatele lui Covenant.

– La naiba, mârâi, ăştia mişună pe aici. Sunt ca o boală. Haide. Mi-ai promis ceva de băut.

În lumina felinarului stradal, Covenant putea vedea că acesta nu era precum celălalt cerşetor, cel fanatic. Totuşi orbirea omului îl afectă. Simpatia pentru cei schilozi crescu în el. Scoţându-şi portofelul

din sacou, luă douăzeci de dolari și îi îndesă în cutia de tinichea.

– Douăzeci de parai! izbucni șoferul. Ești prost sau ce? N-ai nevoie de băutură, amice. Ai nevoie de un paznic.

Fără să-și întrerupă cântecul, orbul întinse o mână noduroasă, mototoli bancnotele și le ascunse undeva printre zdrențe. După aceea se întoarse și porni indiferent pe trotuar, asigurat în misticismul lui privat și cântând despre „o mostră a gloriei divine".

Covenant urmări cum spatele lui dispare în întuneric apoi reveni la tovarășul lui. Șoferul era cu un cap mai înalt decât Covenant și își purta soliditatea masivă pe picioare groase. Trabucul lui sclipea ca un ochi de-al lui Drool Viermele-de-Piatră.

Drool, își aminti Covenant, servitorul sau pionul nebun, troglodit, al Nobilului Foul. Drool găsise Toiagul Legii și fusese distrus prin el sau de către el. Moartea lui îl eliberase pe Covenant din Tărâm.

Covenant împunse cu un deget amorțit pieptul camionagiului, încercând în van să-l atingă, să-i simtă realitatea.

– Ascultă, zise, vorbesc serios despre băutura aia. Dar trebuie să-ți spun... Înghiți în sec, apoi se forță să rostească: Eu sunt Thomas Covenant. Leprosul.

Șoferul pufni pe lângă trabuc.

– Sigur, amice. Și eu sunt Iisus Hristos. Dacă vrei să mă fraiereşti, spune-mi-o direct. Dar nu-mi servi mie prostiile astea cu lepra. Ești doar prost, asta-i tot.

Covenant se uită mult timp încruntat la bărbat. Apoi spuse cu hotărâre:

– Ei, în orice caz, nu sunt falit. Nu încă. Hai.

Împreună porniră spre intrarea clubului de noapte. Se numea Ușa. În conformitate cu numele său, localul avea o ușă largă de metal ca o poartă către ținutul lui Hades. Ușa era luminată într-un verde bolnăvicios, dar cu un spot alb luminos în centru, unde se afla un poster mare pe care erau înscrise cuvintele:

Categoric ultima noapte
Cea mai nouă senzație a muzicii Americane
SUSIE THURSTON

Includea o fotografie care încerca s-o facă pe Susie Thurston să arate fermecător. Dar sclipirea tipăriturii îmbătrânise, devenind de un cenușiu ambiguu.

Covenant își făcu o SVE superficială, își adună curajul și intră în clubul de noapte, ținându-și răsuflarea ca și cum ar fi pătruns în primul cerc al iadului.

Înăuntru, clubul era aglomerat; spectacolul de adio al lui Susie Thurston fusese bine pregătit. Covenant și însoțitorul lui ocupară singurele locuri pe care le putură găsi – la o măsuță lângă scenă. Masa era deja ocupată de un bărbat între două vârste, într-un costum uzat. Ceva din modul în care ținea paharul sugera că băuse de câtva timp. Se holba în direcția scenei cu ochi rotunzi, arătând solemn ca o pasăre.

Șoferul îl neglijă printr-un gest smucit. Răsuci un scaun și îl încălecă sprijinindu-și povara burdihanului

pe spătar. Covenant se așeză pe scaunul rămas și se trase cât mai aproape de masă, ca să reducă riscul de a fi lovit de cineva care ar fi trecut printre mese.

Înghesuiala cu care nu era obișnuit îi provoca anxietate. Stătea nemișcat, ghemuit în sine. Teama de expunere îi acceleră pulsul și el se strânse cu putere, respirând adânc ca și când s-ar fi opus unei crize de vertij; înconjurat de oameni care nu îi observau prezența, se simțea vulnerabil. Risca prea mult. Dar aceia erau oameni, în mod superficial asemănători lui. Își reprimă impulsul de a fugi. Treptat, își dădu seama că însoțitorul lui aștepta ca el să dea comanda.

Simțindu-se vag bolnav și fără apărare, ridică brațul ca să atragă atenția chelnerului. Șoferul ceru un scotch dublu cu gheață. Teama îi paraliză pe moment glasul lui Covenant, dar se forță să ceară un gin tonic. Regretă imediat comanda; ginul cu tonic fusese băutura favorită a lui Joan. Dar nu o schimbă. Abia se abținu să nu ofteze ușurat când chelnerul se îndepărtă.

Prins în ghearele tensiunii, i se păru că băutura sosi cu o promptitudine aproape miraculoasă. Rotindu-se în jurul mesei, chelnerul depuse trei pahare, inclusiv unul cu ceva care semăna cu alcoolul pur pentru bărbatul între două vârste. Înălțând paharul său, șoferul dădu pe gât jumătate din conținut, se strâmbă și mormăi:

– Apă cu zahăr.

Bărbatul solemn își turnă băutura pe lângă tresăltătorul măr al lui Adam dintr-o singură mișcare. O parte

a minţii lui Covenant se întrebă dacă avea să sfârşească plătind pentru toţi trei.

Şovăielnic, gustă din ginul lui şi aproape se sufocă dintr-o mânie subită. Lămâia din băutură îi amintea intens de *aliantha*. Patetic! îşi spuse cu dispreţ. Drept pedeapsă, bău restul ginului şi-i făcu semn chelnerului să mai aducă unul. Se hotărî brusc să se îmbete.

Când sosi al doilea rând, chelnerul aduse iar trei băuturi. Covenant se uită urât la tovarăşii lui. Apoi toţi trei băură ca şi cum s-ar fi angajat tacit într-un concurs.

Ştergându-şi gura cu dosul palmei, şoferul se aplecă şi zise:

– Amice, trebuie să te avertizez. E pe riscul tău. Eu pot să beau până te bag sub masă.

Ca să-i ofere celui de-al treilea bărbat un punct de plecare, Covenant replică:

– Cred că prietenul ăsta al nostru o să reziste mai mult decât noi amândoi.

– Ce, un mititel ca el? În tonul camionagiului era umor, o ofertă de camaraderie. În niciun caz. Absolut în niciun caz.

Dar bărbatul solemn nu luă act de prezenţa şoferului nici măcar cu o clipire. Continua să fixeze scena parcă ar fi fost un abis.

Un timp deprimarea lui domină masa. Covenant comandă din nou, şi câteva minute mai târziu chelnerul aduse al treilea rând – încă trei pahare. De data asta camionagiul îl opri. Glumeţ, ca şi când şi-ar fi asumat responsabilitatea pentru Covenant, arătă cu degetul spre bărbatul între două vârste şi spuse:

– Sper că știi că nu o să plătim și pentru el.

– Sigur. Chelnerul era plictisit. El are o înțelegere. Plătește în avans. Disprețul păru să-i încordeze fața, strângând-o ca pe un pumn în jurul nasului: vine aici în fiecare seară numai ca s-o privească și să-și bea mințile.

Apoi altcineva îi făcu semn și el dispăru.

Un timp, cel de-al treilea bărbat nu spuse nimic. Lent, luminile se stinseră și un șușotit anticipant căzu ca un giulgiu peste clubul aglomerat. Atunci, în liniște, bărbatul rosti încet:

– Soția mea.

Un spot luminos apăru în centrul scenei și prezentatorul clubului ieși din culise. În spatele lui muzicienii își ocupau locurile – o orchestră mică, îmbrăcați lejer.

Prezentatorul zâmbi și-și începu discursul.

– Eu, personal, sunt întristat să v-o prezint în seara aceasta pe micuța noastră doamnă, pentru că este ultima dată când o să fie cu noi, cel puțin pentru un timp. De aici pleacă spre locuri în care oamenii celebri devin și mai celebri. Noi cei de la Ușa n-o s-o uităm curând. Țineți minte, aici ați ascultat-o pentru prima oară. Doamnelor și domnilor, Miss Susie Thurston!

Cercul de lumină o urmări pe cântăreață intrând cu microfonul în mână. Purta îmbrăcăminte din piele – o fustă care îi lăsa dezgolită cea mai mare parte a picioarelor și o vestă fără mâneci cu ciucuri pe piept, subliniind mișcarea sânilor. Părul blond era tuns scurt

şi avea ochi de culoare închisă încercuiţi de cearcăne ca nişte vânătăi. Avea o siluetă plină şi plăcută, dar faţa o contrazicea; avea aspectul unui copil abandonat. Cu un glas pur şi fragil, care ar fi fost potrivit pentru rugăciuni, interpretă o serie de balade de dragoste cu sfidare, ca şi cum ar fi fost cântece de protest. Aplauzele de după fiecare număr erau tumultuoase şi pe Covenant sunetul îl zguduia. Când seria se încheie şi Susie Thurston se retrase pentru o pauză, el era ud de transpiraţie rece.

Ginul nu părea să aibă vreun efect asupra lui. Dar avea nevoie de ajutor de orice fel. Cu o urmă de disperare, făcu semn pentru încă un rând. Spre uşurarea lui, chelnerul aduse repede băuturile.

După ce îşi dădu pe gât paharul de scotch, şoferul se cocoşă intenţionat şi rosti:

– Cred că mi-am dat seama ce e cu ticălosul ăsta.

Bărbatul solemn era indiferent la tovarăşii lui de masă. Chinuit, mormăi iar:

– Soţia mea.

Covenant voia să-l împiedice pe şofer să vorbească aşa, pe faţă, despre celălalt, dar înainte să apuce să-i distragă atenţia invitatul lui continuă:

– Ne face în ciudă, asta e.

– În ciudă? repetă Covenant neajutorat.

Îi scăpa legătura. Din câte ar fi putut el spune, companionul lor avea o căsnicie fericită sau cel puţin statornică, evident fără copii – şi făcuse cumva o pasiune lipsită de speranţă pentru femeia-copil al străzii din spatele microfonului. Asemenea lucruri se mai

întâmplau. Sfâșiat între fidelitatea lui acum sinistră și neîndurătoarea dorință, nu putea face nimic decât să se chinuiască pentru a căuta o scăpare, să bea până își pierdea mințile holbându-se la ceea ce voia și în același timp nu putea și nu trebuia să aibă.

Cu asemenea păreri despre tovarășul lor de masă, Covenant fusese momentan dezorientat de comentariul șoferului. Dar bărbatul solid continuă aproape imediat:

– Sigur. Ce, ți se pare că e nostim să fii lepros? Crede că o s-o răspândească cumva în jur. De ce să fie el singurul, mă înțelegi? Asta gândește ticălosul. Poți să mă crezi pe cuvânt, amice. Mi-am dat seama ce-i cu el. În timp ce vorbea, fața lui pietroasă se contura înaintea lui Covenant ca o grămadă de bolovăniș animat. Asta face, se duce pe unde nu e cunoscut și se ascunde, să nu știe nimeni că e bolnav. Așa o răspândește; nimeni nu știe, așa că nu le pasă, și dintr-odată ne-am ales cu o epidemie. Asta îl face pe Covenant să râdă ca un nebun. Ne face în ciudă, îți spun eu. Crede-mă pe cuvânt. Să nu strângi nicio mână dacă nu-l cunoști pe tipul respectiv.

Indiferent, al treilea bărbat mormăi:

– Soția mea.

Atingându-și verigheta ca și cum ar fi avut puterea să-l protejeze, Covenant spuse ferm:

– Poate nu e așa. Poate pur și simplu are nevoie de oameni. Tu nu te simți niciodată singur, să tot conduci camionul ăla de unul singur, oră după oră? Poate acest Thomas Covenant nu poate suporta ideea de a-și

continua viaţa fără să vadă din când în când alte feţe. Te-ai gândit la asta?

– Atunci să stea printre leproşi. Cine-l pune să supere oamenii cumsecade? Foloseşte-ţi mintea.

Să-mi folosesc mintea? aproape că strigă Covenant. Pe focurile iadului! Ce crezi că fac? Ţi se pare că-mi place să fac asta, să fiu aici? O grimasă pe care nu şi-o putu controla îi contorsionă chipul. Spumegând, făcu semn să li se mai aducă de băut. Alcoolul părea să lucreze asupra lui în sens invers, accentuând tensiunea în loc s-o slăbească. Dar era prea furios ca să ştie dacă se îmbăta sau nu. Aerul zbârnâia de la zgomotele patronilor Uşii. Era conştient de existenţa oamenilor în spatele lui ca nişte demoni-abjecţi la pândă.

Când sosiră băuturile, se aplecă să respingă argumentele şoferului. Dar fu oprit de lumina diminuându-se pentru al doilea act al lui Susie Thurston.

Plat, bărbatul de la masă mormăi:

– Soţia mea.

Glasul lui începea să tremure pe alocuri; ceea ce băuse îl afecta în cele din urmă.

În momentul de întuneric dinainte de apariţia prezentatorului, şoferul ripostă:

– Vrei să zici că puicuţa asta e soţia ta?

Auzindu-l, bărbatul gemu parcă înspăimântat.

După o scurtă introducere, Susie Thurston reveni în lumina reflectoarelor. Peste acompaniamentul plângăcios al orchestrei, îşi puse ace în voce şi cântă despre infidelităţile bărbaţilor. După două piese, din rănile întunecate ale ochilor ei curgeau încet lacrimi.

Lamentarea ei plină de furie îl făcu pe Covenant să simtă dureri în gât. Regretă amarnic că nu era beat. I-ar fi plăcut să uite de oameni, de vulnerabilitate și de încăpățânarea de a supraviețui. Să uite și să plângă.

Dar următorul ei cântec îl arse. Cu capul dat pe spate și gâtul alb strălucind în lumină, cântă o melodie care se termina astfel:

Eliberează-mi inima...
Dragostea ta mă face să par mică în propriii ochi.
Nu vreau să-ți provoc vreo suferință,
Dar ceea ce simt face parte din mine.
Ceea ce vrei tu transformă tot ce am eu în noroi...
Așa că eliberează-mi inima.

Aplauzele izbucniră la ultima notă, de parcă publicul ar fi simțit o foame perversă pentru suferințele ei. Covenant nu mai putu îndura. Înăbușit de zgomot, aruncă dolarii, fără să-i numere, pe masă și împinse scaunul dorind să evadeze.

Dar când ocoli masa, trecu la nici cinci metri de cântăreață. Brusc, ea îl văzu. Desfăcând brațele, strigă veselă:

– Berek!

Covenant îngheță, uluit și îngrozit. Nu! Susie Thurston era în transă.

– Hei! strigă ea, fluturându-și brațele ca să potolească aplauzele. Aduceți un spot aici! Pe el! Berek! Berek, dragule!

De pe scenă, o lumină albă puternică coborî peste Covenant. Țintuit în sclipire, se întoarse cu fața la

cântăreață, clipind rapid și cu durere din cauza spaimei și a furiei.

Nu!

– Doamnelor și domnilor, oameni buni, vreau să vă prezint un vechi prieten de-al meu, un om drag mie. Susie Thurston era emoționată și pasională: El m-a învățat jumătate din cântecele pe care le știu. Oameni buni, el e Berek. Începu să bată din palme: Poate o să cânte pentru noi.

Firesc, publicul se alătură aplauzelor ei.

Mâinile lui Covenant bâjbâiră prin jur, căutând un sprijin. În ciuda eforurilor sale de a se controla, se holba la trădătoare cu o expresie plină de durere. Aplauzele reverberau în urechile lui, îl năuceau.

Nu!

O lungă secundă se ghemui sub privirea lui Susie Thurston. Apoi, ca într-un val al revelației, toate luminile sălii se aprinseră. Peste murmurele uluite și agitația publicului, un glas poruncitor lovi ca un bici:

– Covenant.

Covenant se întoarse parcă voind să evite un atac. În cadrul ușii văzu doi bărbați. Ambii purtau pălării negre și uniforme kaki, pistoale în teci negre, insigne argintii; dar unul dintre ei era mult mai înalt decât celălalt. Șeriful Lytton. Stătea cu mâinile în șolduri. Cum Covenant se holba la el, îi făcu semn cu două degete.

– Tu, Covenant. Vino încoace.

– Covenant? icni șoferul. Ești într-adevăr Covenant?

Covenant se răsuci ezitant, ca sub o prelată ruptă, în întâmpinarea noului asalt. Fixându-și ochii pe șofer,

văzu fața omului înroșită de furie. Înfruntă strălucirea roșie cât putu de curajos.

– Doar ți-am spus.

– Acum o s-o iau! scrâșni șoferul. O s-o luăm cu toții! Ce dracu e cu tine?

Patronii Ușii săriseră în picioare să vadă ce se petrece. Peste capetele lor, șeriful răcni:

– Nu-l atingeți! și începu să înoate prin mulțime.

În momenul de confuzie, Covenant își pierdu echilibrul. Se împletici, primi ceva ca un deget sau un colț de scaun în ochi, și se prăbuși sub o masă.

Oamenii țipau și se agitau. În mijlocul zarvei șeriful striga ordine. Apoi, cu o smucitură de mână, răsturnă masa de deasupra lui Covenant.

Covenant îl privi trist în sus de pe podea. Ochiul lovit îi lăcrima, distorsionând totul deasupra lui. Cu dosul mâinii șterse lacrimile. Clipind și concentrându-se intens, distinse doi oameni stând peste el – șeriful și fostul lui tovarăș de masă.

Clătinându-se ușor pe genunchii amorțiți, bărbatul solemn privea indiferent în jos la Covenant. Cu o voce încleiată și lălăită, exprimă verdictul:

– Soția mea este cea mai frumoasă femeie din lume.

Șeriful îl împinse la o parte și se aplecă asupra lui Covenant, etalând o față plină de dinți.

– Ajunge. Tot caut ceva de care să te acuz, așa că nu-mi face necazuri. Mă auzi? Ridică-te.

Covenant se simțea prea slăbit ca să se miște și nu vedea limpede. Dar nu voia genul de ajutor pe care

ar fi putut să i-l dea șeriful. Se rostogoli și se împinse de la podea.

Ajunse în picioare, aplecat mult pe o parte; dar șeriful nu făcu nicio mișcare să-l sprijine. Se prinse de spătarul unui scaun și privi sfidător în jur la spectatorii amuțiți. În cele din urmă ginul părea să-și facă efectul. Se îndreptă, aranjându-și cravata cu o demnitate ostentativă.

– Să mergem, ordonă șeriful de la înălțimea lui superioară.

Dar pentru încă o clipă Covenant nu se mișcă. Cu toate că nu putea fi sigur pe ceea ce vedea, rămase unde se afla și își făcu o SVE.

– Să mergem, repetă sec șeriful.

– Nu mă atinge.

Când SVE fu încheiată, Covenant se întoarse și părăsi mohorât clubul de noapte.

Afară în noaptea răcoroasă de aprilie inspiră adânc, calmându-se. Șeriful și ajutorul lui îl conduseră spre o mașină de patrulare. Luminile roșii de avertizare fulgerau orbitor. După ce fu încuiat în partea din spate după gratiile protectoare din oțel, cei doi ofițeri se suiră în față. Ajutorul porni în direcția Haven Farm, iar șeriful vorbi prin grilaj:

– Ne-a luat mult să te găsim, Covenant. Familia Miller a declarat că încercai să faci autostopul și și-au închipuit că vrei să-ți faci pe undeva șmecheriile. Doar că n-au știut unde. Dar e teritoriul meu și tu ești o pacoste umblătoare. Nu există nicio lege împotriva ta, nu te pot aresta pentru ceea ce ai făcut. Dar categoric

a fost ceva rău. Ascultă-mă. E treaba mea să am grijă de ţinutul ăsta, să nu uiţi asta cumva. Nu vreau să umblu să te vânez. Dacă mai faci aşa ceva, te arunc în dubă pentru deranjarea ordinii publice, conduită necorespunzătoare şi orice altceva îmi trece prin minte. Ai priceput?

Ruşinea şi furia se luptau în Covenant, dar nu găsi nicio cale să le exteriorizeze. Ar fi vrut să ţipe printre gratii: Nu e molipsitor! Nu e vina mea! Dar gâtul îi era prea strâns; nu putea să-i dea drumul strigătului. În cele din urmă reuşi doar să murmure:

– Lăsaţi-mă. O să merg pe jos.

Şeriful Lytton îl privi atent, apoi spuse către ajutorul său:

– Bine. O să-l lăsăm să meargă pe jos. Poate o să aibă vreun accident.

Ieşiseră deja din oraş. Ajutorul opri şi şeriful îi dădu drumul lui Covenant. O clipă stătură unul lângă altul în noapte. Şeriful îi aruncă o privire piezişă, încercând parcă să-i măsoare capacitatea de a face rău. Apoi Lytton rosti:

– Du-te acasă. Şi rămâi acasă.

Urcă înapoi. Maşina se întoarse cu un scrâşnet puternic de roţi şi porni în viteză spre oraş. O secundă mai târziu, Covenant sări pe şosea şi strigă după lumini:

– Lepros proscris necurat!

În întuneric păreau roşii ca sângele.

Strigătul lui nu păru să perturbe liniştea. Nu după mult timp se îndreptă spre Haven Farm, simţindu-se neînsemnat ca şi cum puţinele stele de pe cerul negru

intens şi-ar fi bătut joc de el. Avea şaisprezece kilometri de mers pe jos.

Drumul era pustiu. Se deplasa prin nemişcarea vidă ca un hiatus al mediului înconjurător; cu toate că se afla într-un ţinut retras de la ţară, nu se auzea niciun sunet, niciun zgomot de păsări sau insecte. Liniştea îl făcea să se simtă surd şi singur, vulnerabil corbilor din spatele său.

Era o iluzie! Îşi înălţă protestul ca o sfidare; dar chiar şi în propriile urechi avea sunetul spart al disperării, compus în egală măsură din înfrângere şi înverşunare. Prin el o auzea pe fată strigând *Berek!* ca o sirenă dintr-un coşmar.

Drumul trecea printr-un pâlc de copaci care opreau lumina difuză a stelelor. Nu putea să simtă poteca sub picioare; exista pericolul să se rătăcească, să cadă într-un şanţ sau să se rănească lovindu-se de un copac. Încercă să păstreze ritmul, dar riscul era prea mare, şi în cele din urmă se văzu nevoit să fluture braţele în faţă şi să testeze terenul cu piciorul ca un orb. Până ajunse la capătul pădurii, se mişcă parcă hoinărind pierdut printr-un vis, transpirat tot şi îngheţat.

După aceea îşi impuse un ritm alert. Îl îmboldeau strigătele care năvăleau după el, *Berek! Berek!* Când în cele din urmă, după lungi kilometri, ajunse pe aleea de la Haven Farm, aproape alerga.

În sanctuarul casei sale aprinse toate luminile şi încuie uşile. Castitatea organizată a spaţiului de locuit îl înconjura cu dogma sa neconsolatoare. O privire la ceasul din bucătărie îi spuse că tocmai trecuse de

miezul nopții. O nouă zi, duminica – o zi în care alți oameni se roagă. Puse de cafea, își aruncă sacoul, cravata și cămașa, apoi își luă cana aburindă în salon. Se instală pe canapea, aranjând poza lui Joan pe măsuță, astfel încât să privească drept la el, și se pregăti să înfrunte criza.

Avea nevoie de un răspuns. Resursele îi erau epuizate și nu mai putea continua în felul acela.

Berek!

Strigătul fetei și aplauzele puternice ale publicului ei, supărarea camionagiului, reverberau în el ca un cutremur înăbușit. Sinuciderea se întrevedea în toate direcțiile. Era prins în capcană între o iluzie nebunească și presiunea apăsătoare a semenilor lui.

Lepros proscris necurat!

Își cuprinse umerii, îmbrățișându-se în încercarea de a-și liniști gâfâielile inimii.

Nu pot să suport! Să mă ajute cineva!

Brusc, sună telefonul. Îl reteză la fel de strident ca un blestem. Dezarticulat, ca o adunătură incoerentă de oase rupte, sări în picioare. Dar după aceea nu se mișcă. Îi lipsea curajul să înfrunte o altă ostilitate sau o altă compensație.

Telefonul țârâi din nou.

Respirația i se cutremură în plămâni. Joan părea să-i reproșeze ceva de dincolo de sticla ramei fotografice.

Un alt țârâit, insistent ca un pumn.

Șchiopătă spre telefon. Smulgând receptorul, îl apăsă de ureche ca să-l țină fixat.

– Tom? oftă o voce slabă, tristă. Tom... sunt Joan. Tom? Sper că nu te-am trezit. Știu că e târziu, dar a trebuit să te sun. Tom?

Covenant stătea drept și țeapăn, atent, cu genunchii blocați ca să se împiedice să cadă. Falca i se mișca, dar nu scotea niciun sunet. Își simțea gâtul umflat și astupat, încleiat de emoții, iar plămânii începeau să se lupte căutând aerul.

– Tom? Ești acolo? Alo? Tom? Te rog, spune ceva. Am nevoie să vorbesc cu tine. M-am simțit atât de singură... Mi-e dor de tine.

Îi putea auzi efortul din glas.

Pieptul i se mișca frenetic, ca și cum s-ar fi sufocat. Deodată blocul din gât se sparse și inspiră adânc cu un sunet ca între două suspine. Dar tot nu reușea să rostească vreun cuvânt.

– Tom! Te rog! Ce ți se întâmplă?

Glasul lui părea prins într-o strânsoare de moarte. Disperat să desfacă nodul, să-i răspundă lui Joan, să se agațe de vocea ei, să păstreze legătura cu ea, luă telefonul și porni înapoi spre canapea, sperând că mișcarea avea să-i ușureze spasmul care îl încleșta, să-l ajute să-și recapete controlul asupra mușchilor.

Dar se întoarse în direcția greșită, înfășurând firul telefonului în jurul gleznei. Când făcu primul pas, se împiedică și căzu cu capul înainte peste măsuța pentru cafea. Fruntea lovi în plin marginea mesei. Prăbușindu-se pe podea, i se păru că se simte săltând. Insantaneu, imaginea dispăru. Dar încă mai ținea receptorul lipit de ureche. Într-o clipă de nemișcare albă,

auzi limpede vocea lui Joan. Începea să se supere, să se înfurie.

– Tom, vorbesc serios. Nu face lucrurile mai dificile pentru mine decât sunt deja. Nu înțelegi? Vreau să vorbesc cu tine. Am nevoie de tine. Spune ceva. Tom. Tom! La naiba, spune ceva!

Apoi un vuiet puternic în urechile lui șterse vocea ei. Nu! strigă el. Nu! Dar era neajutorat. Năvala sunetului îl copleși ca un val întunecat și îl purtă cu el.

3
CHEMAREA

Vuietul se modulă lent, modificând vidul din ochii lui. Pe valul sunetului, o brazdă gri-verzui se întindea în sus până când îl acoperea ca o folie ondulată. Nuanța de verde îi făcea rău, și se simți sufocat în duhoarea lipicioasă, dulceagă și fetidă – mirosul uleiului de trandafir. Însă nota care îi umplea urechile se concentră și mai mult, urcând într-un țiuit. Picături de aur se iviră în fața ochilor lui prin acel verde. Apoi sunetul deveni mai moale, mai plângăcios, încă acut, astfel că semăna cu un vaiet omenesc. Auriul împinse înapoi verdele. Curând o strălucire caldă, familiară, îi umplu ochii.

Sunetul se transforma tot mai mult în cântecul unei femei, iar auriul se extinse și se adânci, legănându-l ca și cum l-ar fi purtat cu blândețe pe undele glasului. Melodia țesea lumina, îi dădea textură și formă, soliditate. Incapabil să facă altceva, se agăță de sunet, concentrându-se asupra lui cu gura larg deschisă drept protest.

Încet, gâtul care era capabil să cânte se deschise tot mai mult. Tiparul armonic deveni mai aspru, mai solicitant. Covenant se simțea acum tras înainte, grăbit pe valul cântecului. Încovoiat în rugăciune, prinse cuvintele.

Fii onest, Necredinciosule,
Răspunde chemării.
Viața e cea care dă,
Cu moartea se termină totul.
Promisiunea e adevărată,
Și blestemele se împrăștie
Aunci când e respectată promisiunea:
Dar adâncul blestem al sufletului
De fidelitate încălcată
Și sclavie fără credință,
Acoperă totul cu osânda beznei.
Fii onest, Necredinciosule,
Răspunde chemării.
Fii onest.

Cântecul părea să se reflecte în el, răscolind amintiri, rememorând oameni despre care cândva, în mod straniu, crezuse că au dreptul să aibă pretenții de la el. Dar se opuse. Păstră tăcerea, se închise în sine.

Melodia îl atrase în auriul cald.

În sfârșit, lumina se concretiză. Acum îi putea localiza forma în fața lui; îi ștergea imaginile ca și cum s-ar fi uitat în soare. Dar la ultimele cuvinte ale cântecului lumina slăbi, își pierdu strălucirea. Când vocea

intonă „Fii onest!", fu secondată din mai multe piepturi: „Fii onest!" Această implorare îl încordă ca pe o coardă întinsă la limita extremă.

Apoi sursa luminii scăzu în intensitate şi el putu vedea dincolo de ea.

Recunoscu locul. Se afla în Cabinet, camera de consiliu a Nobililor din inima Pietrei Sărbătorii. Rândurile de scaune se înălţau de ambele părţi ale lui până la acoperişul de granit al sălii.

Fu surprins să constate că stătea în picioare în partea de jos a Cabinetului. Poziţia îi zăpăci simţul echilibrului şi se împletici căzând spre vasul cu pietriş, sursa luminii aurii. Pietrele de foc ardeau acolo în faţa lui fără să se consume, umplând aerul cu mirosul de pământ proaspăt săpat.

Mâini puternice îl prinseră de ambele braţe. Căderea fiindu-i oprită, picături de sânge se împrăştiară pe podeaua de piatră lângă vasul cu pietriş.

Recăpătându-şi stabilitatea, strigă răguşit:

– Nu mă atingeţi!

Era ameţit de confuzie şi mânie, dar se controlă punându-şi o mână pe frunte. Degetele i se acoperiră de sânge. Se tăiase rău în marginea mesei. Timp de o clipă se holbă la mâna sa roşie.

Prin tristeţea lui, o voce liniştită, fermă, spuse:

– Fii bine-venit în Tărâm, Prim-Nobil Thomas Covenant, Necredincios şi Prinţ al Inelului. Eu te-am chemat la noi. Avem mare nevoie de ajutorul tău.

– Tu m-am chemat? cârâi el.

– Eu sunt Elena, răspunse vocea. Înaltă Nobilă prin alegerea Consiliului, deținătoare a Toiagului Legii. Eu te-am chemat.

– Tu m-ai chemat? Încet, ridică ochii. O umezeală groasă îi curgea din orbite ca și cum ar fi plâns cu sânge. Tu m-ai chemat? Simți în el o ruptură ca niște pietre sfărâmându-se, și autocontrolul său cedă. Cu un glas scăzut de suferință, spuse: Vorbeam cu Joan.

O vedea vag pe femeie prin sângele din ochii lui. Stătea în spatele mesei de piatră la nivelul imediat deasupra lui, ținând un toiag lung în mâna dreaptă. Mai erau și alți oameni în jurul mesei, iar în spatele lor galeria Cabinetului cuprindea încă mulți alții. Toți îl priveau.

– Cu Joan, înțelegi? Vorbeam cu Joan. Ea m-a chemat. După atâta timp. Când aveam... când aveam nevoie. Nu aveți dreptul. Aduna forță ca o furtună: Nu aveți niciun drept! Vorbeam cu Joan!

Striga din toate puterile, dar nu era suficient. Glasul lui nu îi putea egala tulburarea.

– Cu Joan! Joan! Mă auziți? Era soția mea!

Un bărbat care stătea alături de Înalta Nobilă ocoli în grabă potcoava largă a mesei și coborî lângă Covenant la nivelul inferior. Covenant îi recunoscu fața prelungă, cu nasul ca o cârmă interpusă între buzele crăpate, frumos conturate, și ochii periculoși, pătrunzători, cu puncte aurii. Era Nobilul Mhoram.

Puse o mână pe brațul lui Covenant și spuse blând:

– Prietene. Ce ți s-a întâmplat?

Cu sălbăticie, Covenant scutură mâna Nobilului.

– Nu mă atinge! răcni în fața lui Mhoram. Ești la fel de surd pe cât ești de orb?! Vorbeam cu Joan! La telefon! Mâna îi tresări convulsiv, luptându-se să imite un receptor în aer. Avea nevoie... – brusc gâtul i se strânse și înghiți cu greu în sec – a spus că are nevoie de mine. De mine!

Dar vocea lui nu reușea să-i transmită chinul din suflet. Își șterse sângele de pe frunte, încercând să-și limpezească ochii.

În secunda următoare apucă partea din față a robei azurii a lui Mhoram în pumni și șuieră:

– Trimiteți-mă înapoi! Încă mai e timp! Dacă aș putea ajunge înapoi suficient de repede!

Deasupra lor, femeia rosti prudent:

– Prim-Nobil Covenant, sunt întristată să aflu că prin chemarea noastră ți-am făcut rău. Nobilul Mhoram ne-a povestit tot ce a putut despre suferințele tale, iar noi nu vrem să le sporim în mod intenționat. Dar suntem osândiți să trebuiască s-o facem. Necredinciosule, nevoile noastre sunt mari. Devastarea Tărâmului aproape a ajuns la noi.

Îmbrâncindu-l pe Mhoram ca s-o înfrunte pe ea, Covenant izbucni:

– Puțin îmi pasă de Tărâm! Cuvintele îi ieșiră atât de grăbite și gâfâite, încât nu putu să le strige. Nu mă interesează ce nevoi aveți voi! Din partea mea puteți să crăpați. Sunteți o iluzie! O boală a minții mele. Voi nu existați! Trimiteți-mă înapoi! Trebuie să mă trimiteți înapoi. Cât mai e încă timp!

– Thomas Covenant. Mhoram vorbi pe un ton autoritar care îl făcu să se întoarcă. Necredinciosule. Ascultă-mă.

Atunci Covenant observă că Mhoram se schimbase. Fața lui era aceeași, bunătatea gurii încă echilibrată de promisiunea primejdiei din irisurile lui de aur concentrat, dar era mai bătrân, destul de bătrân ca să poată fi tatăl lui Covenant. Avea riduri în jurul ochilor și al gurii, iar părul era presărat cu fire albe. Când vorbea, buzele i se contorsionau autocritic și adâncurile ochilor se roteau stânjenitor. Dar întâmpină focul din căutătura piezișă a lui Covenant fără nicio tresărire.

– Prietene, dacă ar fi alegerea mea, te-aș reda imediat lumii tale. Decizia de a te chema a fost luată cu multă suferință, și aș fi fericit s-o pot anula. Tărâmul nu are nevoie de servicii care nu sunt oferite de bunăvoie și cu bucurie. Dar, Prim-Nobil – apucă din nou brațul lui Covenant ca să-l liniștească – prietene, nu te putem duce înapoi.

– Nu puteți? gemu Covenant cu ton acut, pe jumătate isteric.

– Nu avem nicio știință pentru ușurarea poverilor. Nu știu cum e lumea ta. În ochii mei apari neschimbat, deși au trecut patruzeci de ani de când am fost împreună pe coastele Muntelui Tunetului, unde tu ai eliberat Toiagul Legii punându-l în mâinile noastre. Ani în șir am făcut tot ce am...

– Nu puteți? repetă Covenant și mai feroce.

– Am făcut tot ce am putut cu o putere pe care nu știam s-o stăpânim și cu o Înțelepciune pe care nu

am fost capabili s-o pătrundem. Ne-a luat patruzeci de ani să ajungem aici, aşa că suntem nevoiţi să-ţi cerem ajutorul. Am ajuns la limita a ceea ce putem face noi înşine.

– Nu! Se răsuci fiindcă nu putea suporta onestitatea de pe chipul lui Mhoram şi răcni la femeia cu Toiagul: Trimiteţi-mă înapoi!

O clipă ea îl privi drept în faţă, calculând caracterul extrem al cererii lui. Apoi spuse:

– Te implor să înţelegi. Ascultă adevărul din cuvintele noastre. Nobilul Mhoram a vorbit deschis. Am auzit că ţi-am făcut un rău. Nu sunt indiferentă.

Se afla la douăzeci sau treizeci de metri de el, dincolo de vasul cu pietriş şi în spatele mesei de piatră, dar vocea ei răsuna cu claritate prin acustica de cristal a Cabinetului.

– Dar nu pot să anulez chemarea. Chiar dacă aş avea puterea, necesităţile Tărâmului mi-ar interzice-o. Nobilul Foul Dispreţuitorul...

Cu capul dat pe spate, cu braţele aruncate în lături, Covenant urlă:

– Nu-mi pasă!

Sub junghiul durerii, Înalta Nobilă zise:

– Atunci întoarce-te singur. Tu ai puterea. Tu ai aurul alb.

Cu un strigăt, Covenant încercă s-o atace. Dar înainte de a putea face un pas fu prins din spate. Zbătându-se, se pomeni în strânsoarea lui Bannor, neadormitul Gardian al Sângelui care îl păzise în timpul iluziei precedente.

– Noi suntem Garda Sângelui, rosti Bannor cu tonul său straniu lipsit de inflexiuni. Siguranța Nobililor e în mâinile noastre. Nu permitem nicio amenințare la adresa Înaltei Nobile.

– Bannor, se rugă Covenant, era soția mea.

Dar Bannor se mulțumi să se uite la el cu nepăsare, fără să clipească.

Zbătându-se sălbatic, reuși să se răsucească în strânsoarea puternică a Gardianului Sângelui până ajunse iar cu fața la Elena. Sângele îi picură de pe frunte când se smuci:

– Era soția mea!

– Destul, porunci Elena.

– Trimiteți-mă înapoi!

– Destul! Lovi cu capătul de metal al Toiagului Legii în podea și focul albasru izbucni imediat pe toată lungimea lui. Flacără vuia puternic, ca o rupură în materialul luminii aurii, lăsând puterea ascunsă să strălucească; forța flăcării îl readuse pe Covenant în brațele lui Bannor. Dar mâna ei în locul unde ținea toiagul era neatinsă.

– Eu sunt Înalta Nobilă, zise ea cu asprime. Aceasta este Cetatea Nobilă Piatra Sărbătorii, nu Creșa lui Foul. Noi am depus Legământul Păcii.

La un semn al ei, Bannor îi dădu drumul lui Covenant și el se împletici câțiva pași în spate, căzând pe o ridicătură de lângă pietriș. Zăcu un moment pe piatră, gâfâind hârâit. Apoi se ridică în șezut. Capul părea să-i atârne îngreunat de înfrângere.

– O să aveți Pace, gemu. O să vă distrugă pe toți. Ați spus patruzeci de ani? Nu v-au mai rămas decât nouă. Sau ați uitat de profeția lui?

– Știm, zise Mhoram încet. Noi nu uităm.

Schițând un zâmbet, se aplecă să examineze rana lui Covenant.

În timp ce Mhoram făcea acest lucru, Înalta Nobilă Elena stinse strălucirea Toiagului și se adresă unei persoane pe care Covenant nu o putea vedea:

– Acum trebuie să ne descurcăm așa, dacă e să avem vreo speranță în aurul alb. Aduceți prizonierul aici.

Nobilul Mhoram șterse ușor fruntea lui Covenant, studie tăietura, apoi se ridică și se îndepărtă să se consulte cu cineva. Rămas singur, cu cea mai mare parte din sângele din ochi curățat, Covenant își concentră pivirea pulsândă căutând să vadă unde se afla. Un instinct încă viu de supraviețuire îl făcea să evalueze pericolele din jurul lui. Se afla la nivelul cel mai de jos al încăperii cu balcoane și tavanul ei înalt boltit se arcuia deasupra lui, luminat de strălucirea aurie a pietrișului și de patru mari torțe *lillianrill* fără fum fixate în ziduri. De jur împrejurul centrului Cabinetului, la nivelul următor, era masa în formă de trei sferturi de cerc la care stăteau Nobilii, iar deasupra și în spatele mesei se aflau locurile de la galerie. Doi Gardieni ai Sângelui stăteau lângă ușile masive și înalte ale intrării principale, făcute de uriași ca să fie suficient de mari pentru uriași, în fața jilțului Înaltei Nobile.

Galeria era populată cu diverși războinici ai Oștii Cetății Nobile, Păstrători ai Înțelepciunii de la

Loresraat, câțiva hirebranzi și gravelingas, îmbrăcați în pelerinele și tunicile tradiționale, și câțiva Gardieni ai Sângelui. Sus de tot în spatele Înaltei Nobile stăteau două persoane pe care Covenant crezu că le recunoaște: gravelingas Tohrm, Hearthrall al Cetății Nobile, și Quaan, warhaftul care însoțise Căutarea Toiagului Legii. Alături de ei mai erau încă doi – unul un hirebrand, judecând după pelerina de woodhelvennin și coronița de frunze de pe frunte, probabil celălalt Hearthrall, și Primul Mark al Gardienilor Sângelui. Covenant se întrebă într-o doară cine preluase această poziție după pierderea lui Tuvor în catacombele de sub Muntele Tunetului.

Privirea lui hoinări în jurul Cabinetului. La masă stăteau șapte Nobili, în afară de Înalta Nobilă și Mhoram. Covenant nu recunoscu pe niciunul. Probabil toți trecuseră testele și se alăturaseră Consiliului în ultimii patruzeci de ani. Patruzeci de ani? se întrebă cu tristețe. Mhoram îmbătrânise, dar nu părea cu patruzeci de ani mai în vârstă. Iar Tohrm, care nu fusese mai mult decât un băiat nostim când îl cunoscuse Covenant, arăta acum mult prea tânăr pentru vârsta de mijloc. Gardienii Sângelui nu se schimbaseră deloc. Bineînțeles, gemu Covenant în sinea lui, amintindu-și cât de bătrâni se spunea că sunt. Numai Quaan etala o vârstă credibilă: părul alb și rărit îi dădea fostului warhaft aspectul unui om de șaizeci-șaizeci și cinci de toamne. Însă umerii lui lați și puternici nu se plecaseră; se încrunta la Necredincios cu exact aceeași dezaprobare sinceră pe care și-o amintea Covenant.

Pe Prothall nu-l vedea nicăieri. Prothall fusese Înalt Nobil în timpul Căutării, iar Covenant știa că supraviețuise bătăliei finale de pe versantul Muntelui Tunetului. Dar de asemenea știa și că Prothall era destul de bătrân ca să moară de moarte naturală în patruzeci de ani. În ciuda suferinței lui, constată că spera ca fostul Înalt Nobil să fi murit așa cum merita, în pace și onoare.

Cu o amară ridicare din umeri în minte, își mută atenția asupra singurei persoane de la masa Nobililor care nu stătea în picioare. Purta îmbrăcăminte de război-nic, cu cizme înalte cu tălpi moi peste pantaloni negri, o cămașă neagră fără mâneci pe sub platoșa turnată dintr-un metal galben și pe frunte o banderolă galbenă; dar peste platoșă avea diagonala dublă neagră care îl prezenta ca fiind Warmark, comandantul Oștii, armata Nobililor. Nu privea pe nimeni. Stătea sprijinit de spătarul scaunului său de piatră, cu capul în jos și ochii acoperiți cu o mână, ca și cum ar fi dormit.

Covenant se întoarse și-și lăsă privirea să se târâie la întâmplare prin Cabinet. Înalta Nobilă Elena discuta cu voce scăzută cu Nobilii de lângă ea. Mhoram aștepta la picioarele scării largi care ducea la ușile principale. Acustica încăperii aducea vocile amestecate din galerie până la Covenant, astfel că aerul părea să murmure deasupra capului său. Își șterse sângele care i se aduna pe sprâncene și se gândi la moarte.

Ar merita, cugetă el. La urma urmelor ar merita o evadare. Nu era suficient de rezistent ca să persevereze când până și propriile vise se întorceau împotriva lui.

Ar putea să lase viața în seama oamenilor care au energie pentru ea.

Ah, pe focurile iadului, oftă. Pe focurile iadului.

Auzi în depărtare uriașele uși ale Cabinetului deschizându-se. Murmurele încetară aproape imediat; toată lumea se întoarse și privi spre uși. Forțându-se să-și utilizeze ceva din puterile pierdute, Covenant se răsuci să vadă cine venea.

Imaginea îl izbi cu cruzime, părând să-i ia și ultimele forțe din oase.

Urmări cu ochi însângerați cum doi Gardieni ai Sângelui coborau scările, ducând între ei în picioare o creatură verde-cenușie care transpira de frică. Cu toate că ei nu se purtau cu brutalitate, creatura tremura de groază și repulsie. Pielea sa lipsită de păr era umedă de sudoare. Avea în general o siluetă umană, dar torsul îi era neobișnuit de lung și membrele erau scurte, de lungimi egale, ca și cum în mod natural ființa ar fi alergat pe toate patru membrele prin peșteri scunde. Însă acestea erau îndoite și contorsionate ca fracturate de mai multe ori și nevindecate. Restul corpului prezenta semne de răniri și mai grave.

Capul avea cele mai puține trăsături umane. Craniul chel nu avea ochi. Deasupra despicăturii zdrențuite a gurii, în centrul feței, se găseau două nări largi și umede care fremătau tematoare pe la margini de parcă ființa ar fi adulmecat situația. Urechile mici și ascuțite se ridicau sus pe creștet. Și întreaga parte dinapoia capului dispăruse. Peste spărtură se întindea o membrană

verzuie ca o cicatrice, pulsând peste fragmentele rămase ale creierului.

Covenant știu imediat ce era. Mai văzuse o astfel de creatură, cu trupul întreg, dar moartă, zăcând pe jos în Popasul lui cu un țăruș de fier în inimă.

Era un waynhim. Din neamul Demondim, ca și demonii-abjecți. Dar spre deosebire de rudele lor complet negre, waynhimii își dedicaseră știința slujirii Tărâmului.

Acel waynhim fusese îndelung torturat.

Gardienii Sângelui aduseră creatura în partea de jos a Cabinetului și o depuseră în fața lui Covenant. În pofida profundei sale slăbiciuni, se forță să se ridice în picioare și se ajută să rămână vertical sprijinindu-se de peretele nivelului următor. Deja părea să-și recapete ceva din dimensiunea suplimentară a vederii care caracteriza Tărâmul. Putea vedea în waynhim – putea simți cu ochii ceea ce îi făcuseră. Văzu chinuiri și durere cumplită. Văzu trupul sănătos al waynhimului prins într-un pumn de răutate și strivit cu bucurie în acea formă schilodită. Imaginea făcu să-l doară ochii. Trebui să-și blocheze genunchii ca să se stabilizeze. O ceață rece de letargie și disperare îi umplu mintea și fu mulțumit de sângele care îi curgea în ochi: îl împiedica să-l vadă pe waynhim.

Prin ceața lui o auzi pe Elena spunând:

– Prim-Nobil Covenant, trebuie să te împovărăm cu această imagine. E necesar să te convingem de nevoile noastre. Te rog să ne ierți că te întâmpinăm astfel în Tărâm. Situația noastră critică ne lasă foarte

puține alternative. Prim-Nobil, această biată creatură ne-a adus la decizia de a te chema. Ani în șir am știut că Disprețuitorul își adună puterile ca să pornească împotriva Tărâmului și că timpul precizat în profeția sa se scurtează pentru noi. Tu ne-ai transmis profeția, iar Nobilii de la Piatra Sărbătorii nu au stat degeaba. Din ziua în care Nobilul Mhoram a adus la Cetatea Nobilă Toiagul Legii și cea de-a doua Parte a Înțelepciunii lui Kevin, am făcut tot posibilul să ne pregătim de această osândă. Am înmulțit Oastea, am studiat metode de apărare, ne-am antrenat toate abilitățile și forțele. Am învățat cum să folosim Toiagul. La Loresraat s-a cercetat cu toată inteligența și devotamentul cea de-a Doua Parte. Dar în patruzeci de ani nu am găsit nicio informație clară despre intențiile Nobilului Foul. După ce i-am smuls Toiagul de la Drool Viermele-de-Piatră, prezența Disprețuitorului nu s-a mai simțit la Kiril Threndor în Muntele Tunetului și curând s-a reinstalat pe semețul tron de la Ridjeck Thome, Creșa lui Foul, străvechea casă a Ucigașului Cenușiu. Iar de atunci iscoadele noastre nu au fost capabile să pătrundă în teritoriul Nobilului Foul.

Acolo a lucrat puterea – puterea și boala –, dar noi nu am reușit să descifrăm nimic din ea, cu toate că Lordul Mhoram însuși și-a asumat această sarcină. Nu a putut sparge interdicția Disprețuitorului. Însă au avut loc manevre prevestitoare de rău în tot Tărâmul. Lupi *kresh* din răsărit și demoni-abjecți din Muntele Tunetului, grifoni și alte creaturi cumplite din Întinderea Sarangrave, troglodiți, locuitori puțin

cunoscuți ai Înghițitoarei de Vieți, Marea Mlaștină – am auzit că s-au îndreptat cu toții către Câmpiile Jefuite și Creșa lui Foul. Au dispărut în spatele Colinelor Nimicite și nu s-au mai întors. Nu avem nevoie de prea multă știință ca să ne dăm seama că Disprețuitorul își pregătește armata. Dar tot ne lipsesc veștile clare. Apoi în cele din urmă am primit informații. În timpul verii, iscoadele noastre au capturat această creatură, această rămășiță sfărâmată a unui waynhim, la marginea apuseană a Codrului Grimmerdhore. A fost adusă aici ca să încercăm să obținem vești de la el.

– Deci voi l-ați torturat ca să aflați ce știe.

Ochii lui Covenant erau lipiți de sânge și îi păstră închiși, abandonându-se cetei și furiei inutile.

– Asta crezi despre noi? Înalta Nobilă părea jignită. Nu. Noi nu suntem Disprețuitori. Noi nu am trăda astfel Tărâmul. L-am tratat pe waynhim cât am putut de blând fără să-i dăm drumul. Ne-a spus de bunăvoie tot ce doream să aflăm. Acum ne imploră să-l ucidem. Ascultă-mă, Necredinciosule. Aici e mâna Nobilului Foul. Deține Piatra Bolii Pământului. Asta e lucrarea acelui blestem.

Prin mintea lui încețoșată, Covenant auzi din nou ușile deschizându-se. Cineva coborî scările și șușoti cu Nobilul Mhoram. Apoi Mhoram spuse:

– Înaltă Nobilă, s-a adus argilă de leac pentru Necredincios. Mă tem că rana lui e mai mult decât o simplă tăietură. În el lucrează o altă boală. Trebuie îngrijit fără întârziere.

– Da, imediat, răspunse prompt Înalta Nobilă Elena. Trebuie să facem tot ce putem ca să-l vindecăm.

Cu pas ferm, Mhoram înaintă spre Covenant.

Gândindu-se la argila de leac, Covenant se împinse de la perete și își frecă sângele închegat de pe ochi. Îl văzu pe Mhoram ducând în mâini un mic vas de piatră conținând un nămol ușor cu sclipiri aurii care păreau să pulseze în penumbra Cabinetului.

– Nu te apropia cu asta de mine, șopti.

Mhoram fu luat pe neașteptate.

– E argilă de leac, Prim-Nobil. Este solul vindecător al Pământului. Vei fi reînnoit de ea!

– Știu ce face! Glasul lui Covenant era răgușit de cât strigase și suna spectral și gol, ca scârțâitul unei case părăginite. Am mai avut parte de ea. Îmi pui chestia asta pe cap, și înainte să-ți dai seama simțurile îmi revin în degetele mâinilor și picioarelor și eu o iau razna vio... Se opri în ultima clipă: Rănind oamenii.

O auzi pe Elena rostind moale:

– Știu.

Dar nu o luă în seamă.

– Asta e adevărata minciună, mârâi el spre vas, asta de aici. Mă face să mă simt așa de sănătos, încât nu pot suporta. Inspiră adânc, apoi spuse cu fervoare: Nu o vreau.

Mhoram îl țintui pe Covenant cu o privire încărcată de întrebări. Și când Covenant nu se clinti, Nobilul întrebă cu glas slab și ton plin de uimire:

– Prietene, vrei să mori?

– Folosiți-o pentru bietul drăcușor, replică posac Covenant. El are dreptul la ea.

Fără să-și întrerupă francheța privirii, Mhoram zise:

– Am încercat. Ne-ai cunoscut, Necredinciosule. Știi că nu putem refuza o rugăminte într-o asemenea suferință. Dar waynhimul e dincolo de orice posibilitate de ajutor. Vindecătorii noștri nu pot lucra asupra rănilor lui interioare. Aproape a murit la atingerea argilei de leac.

Covenant însă nu se potoli.

În spatele lui, Înalta Nobilă Elena continuă ceea ce spusese Mhoram:

– Nici măcar Toiagul Legii nu e pe măsura puterii care l-a pătruns pe acest waynhim. Acesta este chinul nostru, Prim-Nobil. Piatra Bolii Pământului ne depășește. Acest waynhim ne-a spus multe lucruri. Mult din ceea ce era obscur ne e acum clar. Numele lui a fost *dharmakshetra*, ceea ce în limba waynhim înseamnă „a sfida dușmanul". Acum își spune *dukkha* – „victimă". Pentru că neamul său voia să afle despre comploturile Disprețuitorului, s-a dus la Creșa lui Foul. Acolo a fost capturat și... și a fost chinuit... apoi eliberat... ca un avertisment pentru poporul lui, cred. Ne-a spus multe.

Necredinciosule, știm că atunci când ai transmis pentru prima dată profeția Disprețuitorului Înaltului Lord Prothall, fiul lui Dwillian și Consiliului Nobililor, acum patruzeci de ani, multe lucruri nu erau înțelese în privința intențiilor Ucigașului Cenușiu. De ce i-a avertizat el pe Nobili că Drool Viermele-de-Piatră

a găsit Toiagul Legii sub Muntele Tunetului? De ce încerca să ne pregătească pentru soarta care ne aştepta? De ce să-l fi ajutat pe Drool în căutarea magiei negre pentru ca apoi să-i trădeze pe troglodiţi? La aceste întrebări avem acum răspunsul. Drool poseda Toiagul, şi cu el a dezgropat blestemul, Piatra Bolii Pământului. Din cauza acestor puteri, Dispreţuitorul a fost la dispoziţia lui Drool atâta timp cât trogloditul a trăit.

Dar împreună cu Nobilul Mhoram şi Înaltul Lord Prothall, tu ai regăsit Toiagul şi ai adus la final ameninţarea lui Drool Viermele-de-Piatră. În consecinţă, Piatra a căzut în mâinile Nobilului Foul. El ştia că Piatra, alăturată înţelepciunii şi puterii lui, înseamnă o forţă mai mare decât a Toiagului Legii. Şi mai ştia că noi nu stăpânim nici măcar mica putere pe care o avem.

Timp de patruzeci de ani nu am cunoscut odihna. Am vorbit cu toţi oamenii Tărâmului. Loresraat s-a dezvoltat minunat, dându-ne războinici, Păstrători ai Înţelepciunii şi Nobili pentru ceea ce aveam nevoie. Maeştrii *rhadhamaerl* şi *lillianrill* au muncit din răsputeri. Cu toţii s-au dedicat studiului celor Două Părţi şi al Toiagului. Am făcut progrese. Trothgard, locul unde Nobilii au jurat să vindece Tărâmul, a înflorit şi noi am împlinit acolo lucrări pe care strămoşii noştri nici nu le visau. Toiagul împlineşte multe nevoi. Dar esenţa eşecului nostru rămâne.

Căci toată ştiinţa noastră, toate cunoştinţele noastre despre Toiag şi despre Puterea Pământului ne vin de la Kevin, Înalt Nobil al Vechilor Nobili. Iar el a fost învins – da, chiar mai rău decât învins. Acum

noi ne înfruntăm cu același dușman, devenit mult mai puternic prin Piatra Bolii Pământului. Și am recuperat numai două dintre cele Șapte Părți în care Kevin și-a lăsat Înțelepciunea. Iar miezul acestor Două ne depășește. O slăbiciune a minții sau o incapacitate a spiritului ne împiedică să le pătrundem misterul. Însă fără stăpânirea acestor Două nu putem câștiga restul, căci Kevin, cunoscător al primejdiilor științei și puterii pentru care nu există pregătire, a ascuns fiecare Parte separat, astfel încât înțelegerea uneia să ducă la descoperirea următoarei.

Timp de patruzeci de ani, eșecul ne-a urmărit. Acum am aflat că nici Nobilul Foul n-a stat degeaba. Am aflat de la acest waynhim. Dușmanii Tărâmului au adunat puteri și armate până ce regiunea de dincolo de Colinele Nimicite mișună de viață deformată – miliarde de biete creaturi mutilate ca *dukkha*, ținute prin puterea Pietrei în robie a sufletului față de Nobilul Foul. Și-a construit o forță mai ticăloasă decât oricare alta cunoscută de Tărâm, mai cumplită decât oricare alta pe care am putea spera s-o înfrângem. I-a adunat pe cei trei proroci deliranți, slujitorii mâinii sale drepte, ca să-i comande armatele. S-ar putea ca hoardele lui să fie deja pornite împotriva noastră.

Așadar, iată de ce te-am chemat, Prim-Nobil Covenant, Necredincios și purtător al aurului alb. Ești ultima noastră speranță. Te-am chemat, cu toate că știam că prețul ar putea fi greu de suportat pentru tine. Am jurat să slujim Tărâmul și nu putem face altfel. Thomas Covenant! Nu ne vei ajuta?

În timpul discursului, vocea ei crescuse în forță și elocvență până ce ajunsese aproape să cânte. Covenant nu se putea împiedica să asculte. Glasul ei pătrundea până la el și făcea să învie toate amintirile despre frumusețea Tărâmului. Își aminti fermecătorul Dans al Sărbătorii Primăverii și sănătatea luxuriantă care mângâia inima din Colinele Andelainiene, inconfortabila și misterioasa sclipire a Codrului Morinmoss, asprele și mișcătoarele Câmpii ale lui Ra și nestăpâniții ranyhyni, semeții cai. Și își aminti cum era să simtă, să aibă nervi vii în degete, să fie capabil să atingă iarba și piatra. Ascuțimea emoțiilor făcu să-l doară inima.

– Speranța te înșală, mârâi el în liniștea de după apelul Elenei. Eu nu știu nimic despre putere. Asta are legătură cu viața, iar eu sunt ca și mort. Ce credeți voi că e viața? Viața înseamnă să simți. Eu am pierdut capacitatea asta. Eu am lepră.

Era pe cale să se enerveze din nou, dar o voce nouă interveni tăios peste protestul lui.

– Atunci de ce nu-ți arunci inelul?

Se întoarse și se pomeni față în față cu războinicul care stătuse la capătul mesei Nobililor. Bărbatul coborâse până în partea cea mai de jos a Cabinetului și stătea cu fața la Covenant cu mâinile în șolduri. Spre surprinderea lui Covenant, ochii îi erau acoperiți de ochelari de soare întunecați. În spatele ochelarilor capul i se mișca alert, ca și cum ar fi studiat totul. Părea să aibă un secret. Fără sprijinul ochilor, surâsul vag de pe buze părea intim și de nepătruns, ca o declarație într-o limbă străină.

Covenant sesiză nepotrivirea ochelarilor de soare, erau bizar de nelalocul lor în Cabinet, dar fu prea tulburat de întrebare ca să se oprească din cauza discrepanței. Răspunse tăios:

– E verigheta mea.

Bărbatul primi indiferent replica.

– Vorbești despre soția ta la timpul trecut. Sunteți despărțiți sau divorțați. Acum nu mai poți trăi în ambele feluri. Fie scapi de inel și te legi de ceea ce ți se pare ție că e real, fie scapi de ea și îți faci datoria aici.

– Datoria? Afrontul raționamentului îi dădu lui Covenant energia să obiecteze. Cum de știi tu care e datoria mea?

– Numele meu este Hile Troy. Bărbatul se înclină ușor. Sunt Warmark al Oștii Cetății Nobile. Sarcina mea este să găsesc o cale prin care să înfrunt armata lui Foul.

– Hile Troy, adăugă Elena încet, aproape ezitant, vine din lumea ta, Necredinciosule.

Cum?

Afirmația Înaltei Nobile păru să smulgă pământul de sub picioarele lui Covenant. Oasele i se moleșiră dintr-odată. Amețeala îl copleși ca și cum s-ar fi aflat pe marginea unei prăpăstii, și se clătină.

Mhoram îl prinse în timp ce cădea greu în genunchi.

Mișcarea lui le atrase atenția Gardienilor care îl țineau pe *dukkha*. Înainte ca ei să poată reacționa, waynhimul se smulse dintre ei și sări la Covenant, urlând cu furie.

Ca să-l salveze pe Covenant, Mhoram se răsuci și blocă atacul *dukkha* cu toiagul său. În secunda următoare, Gardienii Sângelui îl recapturară pe waynhim. Dar Covenant nu văzu asta. Când Mhoram îi dădu drumul, căzu cu fața în jos lângă vasul cu pietriș. Se simțea slab, supraîmpovărat de disperare, ca și cum ar fi sângerat de moarte. Pentru câteva clipe își pierdu cunoștința.

Se trezi cu o atingere răcoroasă și calmantă pe frunte. Stătea cu capul în poala lui Mhoram și Nobilul întindea cu blândețe argilă de leac peste tăietura lui.

Deja putea simți efectul nămolului. O mângâiere liniștitoare se răspândea dinspre frunte în mușchii feței, slăbind tensiunea care îi strângea trăsăturile. Toropeala creștea în el pe măsură ce pământul vindecător îl dezlega, calmând sclavia neliniștită a spiritului său. Ostenit, văzu capcana iluziei desfășurându-se asupra lui. Cu un glas cât putea de rugător, îi spuse lui Mhoram:

– Scoate-mă de aici.

Nobilul păru să înțeleagă. Dădu ferm din cap, apoi se sculă în picioare ridicându-l și pe Covenant odată cu el. Fără să adreseze vreun cuvânt Consiliului, le întoarse spatele și urcă pe scări, aproape cărându-l în spate pe Covenant afară din Cabinet.

4
„SĂ SE PIARDĂ"

Covenant abia dacă auzi uşile grele închizându-se în spatele lui; nu era tocmai conştient de nimic din ceea ce-l înconjura. Atenţia îi era concentrată spre interior asupra progresului argilei de leac. Părea să se răspândească în jurul craniului şi să coboare în carne, calmându-l în timp ce radia prin el. Făcea pielea să-l gâdile, şi în curând senzaţia îi acoperi faţa şi gâtul. O analiză ca pe o otravă pe care ar fi luat-o ca să-şi pună capăt vieţii.

Când atingerea argilei depăşi baza gâtului trecând în piept, se împiedică şi nu-şi mai putu reveni. Bannor îl apucă de celălalt braţ. Nobilul şi Gardianul Sângelui îl transportară prin oraşul de piatră, într-o direcţie care în general urca prin nivelurile interschimbabile ale Cetăţii Nobile. În cele din urmă îl duseră într-un apartament spaţios din zona de locuit. Îl purtară uşor în dormitor, îl întinseră pe pat şi îl dezbrăcară atât cât să se simtă confortabil.

Apoi Mhoram se aplecă asupra lui și rosti liniștitor:

– Așa e puterea argilei de leac. Când lucrează asupra unei răni urâte, provoacă un somn adânc ca să grăbească vindecarea. Acum o să te odihnești bine. Ai petrecut prea mult timp fără să te odihnești.

El și Bannor se pregătiră să plece. Dar Covenant simțea atingerea răcoroasă, gâdilând, lângă inimă. Slab, îl chemă pe Mhoram înapoi. Era năpădit de spaimă; nu suporta să fie singur. Fără să-i pese ce spunea, încercând numai să-l rețină pe Mhoram alături de el, întrebă:

– De ce m-a atacat acel *dukkha*?

Din nou Nobilul Mhoram păru să înțeleagă. Aduse un scaun de lemn lângă capul patului și se așeză acolo. Cu glas jos, calm, vorbi:

– Asta e o mare întrebare, prietene. *Dukkha* a fost torturat dincolo de orice limită, iar eu nu pot decât să ghicesc ce impulsuri amare îl conduc. Dar trebuie să-ți aduci aminte că e un waynhim. Multe generații după Profanare, când noii Nobili și-au început munca la Piatra Sărbătorii, waynhimii au slujit Tărâmul, nu din loialitate față de Nobili, ci mai degrabă dintr-o dorință de a ispăși pentru primejdiile și înțelepciunea întunecată a demonilor-abjecți. O astfel de creatură încă trăiește, undeva adânc în sufletul *dukkha*. În ciuda a tot ce i s-a făcut, chiar dacă sufletul i-a fost înrobit de puterile Pietrei astfel ca acum să-l slujească pe Disprețuitor, el tot își amintește ce a fost și urăște ce e acum. Asta este metoda Nobilului Foul în toate: să-și forțeze inamicii să devină ceea ce urăsc ei cel mai mult și să distrugă ceea ce iubesc cel mai mult. Prietene,

nu-mi face plăcere să spun asta. Dar inima îmi spune că *dukkha* te-a atacat pentru că ai refuzat să ajuți Tărâmul. Un waynhim cunoaște puterea pe care tu o posezi, provine de la Demondim și cel mai probabil el înțelege mai mult despre utilizările și puterea aurului alb decât orice Nobil. Acum suferințele lui sunt prea mari ca să-i permită să te înțeleagă. Ultima sa rămășiță a observat într-un mod neclar că tu... că tu ai refuzat. Pentru o clipă a redevenit suficient din el însuși cât să acționeze. Ah, Prim-Nobil. Ai spus că pentru tine Tărâmul e un vis, și că te temi să nu înnebunești. Dar nebunia nu e singurul pericol în vise. Mai există și pericolul să se piardă ceva ce nu va mai putea fi redobândit niciodată.

Covenant oftă. Nobilul îi oferise o explicație pe care o putea înțelege. Dar când vocea calmă a lui Mhoram încetă, își dădu seama cât de mult avea nevoie de ea și cât de aproape se află de marginea unei prăpăstii care îl îngrozea. Întinse o mână în vidul din jurul lui și își simți degetele cuprinse ferm de ale lui Mhoram. Mai încercă o dată să se facă înțeles.

– Era soția mea, șopti. Avea nevoie de mine. Ea... ea n-o să mă ierte niciodată pentru ce i-am făcut.

Era atât de extenuat, încât nu mai putea vedea fața lui Mhoram. Dar chiar în timp ce își pierdea cunoștința simțea strânsoarea sigură a mâinii Nobilului. Grija lui Mhoram îl calmă și adormi.

După aceea atârnă sub un cer larg de vise, măsurabil numai prin pasul stelelor. Din cerurile tulburi o succesiune de forme întunecate păreau să plutească

și să atace. La fel ca un hoit, era incapabil să se ferească de ele. Dar întotdeauna o mână o prindea pe a lui și îl consola. Îi servi drept ancoră până la revenirea la conștiență.

Fără să deschidă ochii, zăcu nemișcat și se analiză ezitant, ca și cum ar fi testat niște furuncule. Era învelit de la piept în jos în cearceafuri moi și curate. Putea simți materialul cu degetele de la picioare. Amorțeala rece a nervilor morți dispăruse din ele, încălzită de o sclipire vindecătoare care ajungea până în măduva oaselor.

Schimbarea din degetele mâinilor era încă și mai evidentă. Pumnul drept era încurcat în pânză. Când își mișcă degetele putu simți cu vârfurile lor textura țesăturii. Strânsoarea asupra mâinii stângi era atât de puternică, încât încheieturile pulsau. Dar nervii nu se regenerează, nu se poate...

La naiba! gemu. Percepția pipăitului îi îmboldea inima ca o teamă. Involuntar, șopti:

– Nu. Nu.

Dar tonul lui era încărcat de inutilitate.

– Ah, prietene, oftă Mhoram, visele tale au fost pline de astfel de refuzuri. Dar eu nu le înțeleg. Am auzit în respirația ta cum te-ai opus propriei vindecări. Iar finalul îmi e necunoscut. Nu pot spune dacă negările tale te-au adus spre bine sau spre rău.

Covenant ridică ochii pe chipul compătimitor al lui Mhoram. Nobilul stătea încă la căpătâiul patului; toiagul său cu cap de fier se sprijinea de perete în raza de acțiune a mâinii lui. Dar nu mai existau torțe în

încăpere. Lumina soarelui intra printr-o fereastră largă de lângă pat. Privirea lui Mhoram îl făcu pe Covenant să devină acut conştient de mâinile lor înlănţuite. Cu grijă, îşi eliberă degetele. Apoi se propti în coate şi întrebă cât timp dormise. Pauza după strigătele din Cabinet făcea vocea să-i hârâie în gât.

– E începutul după-amiezii, replică Mhoram. Chemarea a avut loc ieri-seară.

– Ai fost aici... tot timpul?

Nobilul zâmbi.

– Nu. În timpul nopţii... Cum s-o spun? Am fost solicitat. Înalta Nobilă Elena a stat cu tine în absenţa mea. După o clipă adăugă: O să discute cu tine în seara asta, dacă eşti dispus.

Covenant nu răspunse. Menţionarea Elenei redeşteptase în el nemulţumirea şi teama de actul prin care fusese chemat în Tărâm. Se gândea la chemare ca la o faptă a ei; vocea acesteia îl smulsese de lângă Joan. Joan! scânci. Ca să-şi alunge tristeţea coborî din pat, îşi adună hainele şi plecă în căutarea unui loc în care să se spele.

În încăperea alăturată găsi un lighean şi o cadă de piatră conectate la o serie de valve din piatră, plasate astfel încât să permită curgerea apei oriunde dorea el. Umplu ligheanul. Când îşi cufundă mâinile în apă, răceala ei îi înfioră noua vitalitate a nervilor. Supărat, băgă capul sub apă şi nu îl ridică decât atunci când frigul începu să-i provoace dureri în oasele craniului. Apoi se ridică cu apa picurând pe el şi se aşeză lângă vasul cald cu pietriş de lângă cadă.

În timp ce lumina pietrelor de foc îl usca, își potoli junghiul din inimă. Era lepros și cunoștea până în miezul oaselor lui importanța vitală a recunoașterii faptelor. Pentru el Joan era pierdută; acesta era un fapt obiectiv, ca și boala lui, dincolo de orice posibilitate de schimbare. Probabil se supărase când nu vorbise cu ea și închisese, gândindu-se că intenționat refuzase apelul ei, efortul ei brav și mândru de a pune o punte între singurătățile lor. Iar el nu putea face nimic în privința asta. Era din nou prins în capcana iluziei lui. Dacă voia să supraviețuiască nu-și putea permite luxul de a-și plânge speranțele pierdute. El avea lepră; toate speranțele lui erau false. Erau dușmanii lui. Îl puteau ucide făcându-l orb la forța letală a faptelor concrete.

Concret era că Tărâmul reprezenta o iluzie. Concretă era capcana în care era prins, păienjenișul propriei sale slăbiciuni. Lepra lui era un fapt concret. Insista asupra acestor lucruri în timp ce în sinea lui protesta sleit: Nu pot îndura! Dar apa rece se usca pe pielea lui, fiind înlocuită de căldura plăcută, de pământ a pietrișului. Senzațiile îi alergau excitant prin membre pornind de la degete. Cu o expresie încăpățânată, sălbatică, de parcă s-ar fi lovit cu capul de un zid, efectuă o SVE.

Apoi reperă o oglindă de piatră lustruită și o folosi ca să-și inspecteze fruntea. Nu exista nicio urmă acolo unde argila de leac îi șterse complet rana.

Strigă:

– Mhoram!

Însă vocea lui avea o nedorită intonație rugătoare. Ca s-o contrabalanseze începu să se îmbrace smucit.

Când Nobilul apăru în cadrul ușii, Covenant nu-i întâlni privirea. Își puse tricoul și blugii, legă șireturile ghetelor, apoi se deplasă în cea de-a treia încăpere a apartamentului său.

Acolo descoperi o ușă dând într-un balcon. Cu Mhoram în spatele lui, păși afară în aer liber. Imediat ce perspectiva se deschise în fața lui îl cuprinse un spasm de vertij. Balconul atârna la jumătatea versantului sudic al Pietrei Sărbătorii – la mai mult de o mie de metri deasupra dealurilor care se sprijineau pe baza muntelui. Adâncimea prăpastiei părea să se deschidă în mod neașteptat sub picioarele lui. Frica de înălțimi îi vuia în urechi; își încolăci brațele de balustrada de piatră, se lipi de ea, o strânse la piept.

Într-o clipă, cea mai rea parte a spasmului trecu. Mhoram îl întrebă ce nu era în regulă, dar el nu-i dădu explicații. Respirând adânc, se străduí să se ridice vertical și se sprijini cu spatele de stânca liniștitoare a Cetății. De acolo sesiză priveliștea.

După cum își aducea aminte, Piatra Sărbătorii ocupa o felie lungă de munte situată imediat la vest. Fusese săpată în promontoriu de către uriași cu multe secole în urmă, pe vremea Vechiului Nobil Damelon Prietenul Uriașilor. Deasupra Cetății se afla un platou care se întindea dincolo de ea spre vest și nord, trecând zece-douăzeci de kilometri de Cascada Vălurită înainte de a se ridica spre lanțul accidentat al Munților Westron. Cascada era prea departe ca să fie vizibilă, dar la orizont Râul Alb șerpuia către sud-est de la izvoarele sale din lacul Cascadei Vălurite.

Dincolo de râu, Covenant distinse câmpiile largi și colinele care înaintau spre Trothgard. În acea direcție nu văzu niciun semn de agricultură sau de locuire; spre răsărit se întindeau însă lanuri coapte, petece de pădure, pârâuri, sate, toate sclipind sub soare ca și cum ar fi zâmbit de sănătate. Privind la ele, simți că se aflau la începutul toamnei. Soarele se înălța pe cer spre sud, aerul nu era așa de cald cum părea și adierea blândă care atingea pantele Pietrei Sărbătorii purtau aroma bogată de pământ a toamnei.

Anotimpul Tărâmului, atât de deosebit de primăvara din care fusese smuls, îi reînnoi sentimentul de discrepanță, de translație puternică și imposibilă. Îi readucea multe în minte, dar se sili să înceapă cu seara precedentă. Acru, spuse:

– V-a trecut prin minte că Foul ăla l-a lăsat pe bietul waynhim să scape numai ca să vă facă pe voi să mă chemați aici?

– Desigur, replică Mhoram. E stilul Disprețuitorului. Intenționează ca tu să fii instrumentul distrugerii noastre.

– Atunci de ce ați făcut-o? Pe focurile iadului! Știi ce cred eu despre asta, am spus-o de atâtea ori. Nu vreau... nu am de gând să fiu responsabil pentru ce se întâmplă cu voi.

Nobilul Mhoram ridică din umeri.

– E paradoxul aurului alb. Pentru noi speranța și disperarea merg mână în mână. Cum să refuzăm să ne asumăm riscul? Fără absolut toate ajutoarele pe care le putem găsi sau construi, nu putem înfrunta

puterea Nobilului Foul. Avem încredere că în final nu vei întoarce spatele Tărâmului.

– Ați avut patruzeci de ani să vă gândiți la asta. Deja trebuie să știți cât de puțin merit sau măcar vreau încrederea voastră.

– Poate. Warmarkul Hile Troy are cam aceleași argumente, deși el nu știe multe despre tine. El simte că o asemenea încredere în cineva care nu o dorește e o prostie. Și el nu e convins că noi vom pierde războiul. Face planuri îndrăznețe. Dar eu l-am auzit pe Disprețuitor râzând. La bine și la rău, eu sunt vizionarul și oracolul acestui Consiliu. Am auzit... Aprob decizia Înaltei Nobile de a te chema. Din multe motive. Thomas Covenant, nu ne-am petrecut toți acești ani încuiați aici, visând la pace în timp ce Nobilul Foul progresează și pornește împotriva noastră. De la ultima clipă petrecută de tine în Tărâm și până azi ne-am străduit să ne pregătim apărarea. Iscoadele și Nobilii au străbătut Tărâmul de la un capăt la altul, adunând oamenii, avertizându-i, întărind înțelepciunea pe care o avem. Am sfidat Colinele Nimicite și am luptat la hotarul cu Hotash Slay, dar nu despre asta vreau să vorbesc. Am adus cu mine cunoștințe de-ale prorocilor deliranți. Singur *dukkha* nu ne-a împins să te chemăm.

Chiar sub razele directe ale soarelui, pomenirea *prorocilor deliranți* îi dădu lui Covenant un fior pe care nu-l putu reprima. Amintindu-și de celălalt waynhim pe care îl văzuse mort, cu un țăruș de fier prin inimă, ucis de un proroc delirant, întrebă:

– Ce-i cu ei? Ce ai învățat?

– Mai multe sau mai puține, oftă Mhoram, în funcție de utilizările acelor cunoștințe. Importanța acestei științe nu poate fi negată, și totuși valoarea ei ne scapă. Când ai fost ultima dată în Tărâm am aflat că prorocii deliranți sunt încă pe aici; că, la fel ca maestrul lor, nu au fost distruși de Ritualul Profanării, pe care Kevin Risipitorul Tărâmului l-a dezlănțuit în disperarea lui. Anumite cunoștințe despre aceste ființe au ajuns la noi prin vechile legende, Prima Parte a Înțelepciunii și învățăminte de la uriași. Am aflat că se numesc Sheol, Jehannum și Herem, și că trăiau fără corpuri, hrănindu-se cu sufletele altora. Când Disprețuitorul a căpătat destulă putere ca să le dea și lor forță, ei au înrobit creaturi sau oameni intrând în corpurile lor, subjugându-le voințele și folosind trupurile capturate ca să înfăptuiască țelurile stăpânului lor. Deghizați în forme care nu erau ale lor, au fost bine ascunși și astfel au putut câștiga încrederea dușmanilor lor. Astfel mulți apărători curajoși ai Tărâmului și-au aflat moartea în epoca Vechilor Nobili.

Dar eu am aflat mai multe. Acolo lângă Creșa lui Foul am fost învins – rău copleșit. Am fugit printre Colinele Nimicite numai cu toiagul tatălui meu Variol între mine și moarte și nu i-am putut împiedica pe dușmanii mei să pună mâna pe mine. Am crezut că mă luptam cu un înțelept suprem al demonilor-abjecți. Dar am aflat... am aflat altceva.

Nobilul Mhoram fixa fără să vadă adâncimile cerului, rememorând cu ochi triști și concentrați ceea ce i se întâmplase. După o clipă continuă:

– Cu un delirant m-am luptat, un proroc delirant în trupul unul demon-abject. Din atingerea mâinii lui am aflat multe. În vremurile străvechi, mai vechi decât legendele noastre cele mai vechi, chiar înainte de vremurile tulburi ale venirii oamenilor pe Tărâm şi a celor mai crude tăieri ale Pădurii Unice, Colosul Toamnei avea şi puterea şi voinţa. Stătea pe Rift ca un pumn opritor deasupra Tărâmului de Jos, şi prin puterea Pădurii a respins un demon întunecat din Tărâmul de Sus.

Brusc, începu un cântec lent ca un bocet, un imn scăzând în intensitate care spunea povestea Colosului aşa cum îl cunoscuseră în trecut Nobilii, înainte ca fiul lui Variol să-şi fi dobândit noile cunoştinţe. Cu regret reţinut faţă de gloria pierdută, cântecul descria Colosul Toamnei, giganticul monolit de piatră, înălţat asemănător unui pumn, aşezat lângă cascada prin care râul Călătorul Tărâmului din Câmpiile lui Ra devine Valul Ruinei de pe Câmpiile Jefuite.

În vremurile de dinainte ca Berek Nobilul Părinte să-şi fi pierdut jumătate de mână, Colosul se înălţa ca un paznic sumbru şi singuratic deasupra falezei Riftului; cele mai vechi indicii despre legendele Vechilor Nobili pomenesc despre o epocă dinaintea dominaţiei Pădurii Unice pe Tărâm, când acel pumn înalt deţinea puterea de a interzice umbra Dispreţului – o deţinuse şi nu o pierduse până când tăierea Pădurii de către un duşman nebănuit, omul, înaintase prea mult ca să mai poată fi oprită. Dar după aceea, revoltat şi slăbit de masacrarea copacilor, Colosul îşi

desfăcuse interdicția și lăsase umbra liberă. De atunci, din momentul acelei capitulări ofensate, Pământul pierduse treptat puterea, dorința sau ocazia să se apere. Astfel că povara opririi Dispreţuitorului căzuse în seama unei rase care adusese umbra asupra sa, iar Pământul suferise consecințele.

– Dar nu Dispreţului i se opunea Colosul, reluă Mhoram după ce cântecul se încheie. Dispreţul era blestemul oamenilor. A venit cu ei în Tărâm din spaimele reci ale nordului și din ținuturile înfometate din sud. Nu, Colosul Toamnei se împotrivea altui dușman, trei frați care urau copacii și solul și care erau deja bătrâni pe Câmpiile Jefuite înainte ca Nobilul Foul să-și arunce pentru prima dată umbra acolo. Erau tripleți, rodul unei singure nașteri din pântecul demult uitatei lor mame, iar numele lor erau *samadhi*, *moksha* și *turiya*. Ei urau Pământul și tot ceea ce creștea pe el, la fel cum Nobilul Foul urăște tot ce înseamnă viață și dragoste. Când Colosul și-a slăbit interdicția, ei au pătruns în Tărâmul de Sus și, în dorința lor de pustiire și groază, au căzut rapid sub controlul Dispreţuitorului. De atunci ei i-au fost principalii slujitori. Ei au înfăptuit trădările în numele lui atunci când el nu se putea arăta și au luptat pentru el atunci când el nu-și putea conduce armatele.

Samadhi, acum numit Sheol, a fost cel care a luat în stăpânire inima vasalului lui Berek, Sheol a fost cel care i-a ucis pe luptătorii Tărâmului și l-a împins pe Berek, cu mâna retezată și singur, la disperare pe versanții Muntelui Tunetului. *Turiya* și *moksha*,

Herem și Jehannum, i-au atras pe austerii Demondim în viziunile lor și acolo au dat naștere demonilor-abjecți. Acum cei trei s-au aliat cu Nobilul Foul din nou: s-au unit și cer zgomotos decimarea Tărâmului. Dar vai! Vai pentru ignoranța și slăbiciunea mea. Nu pot prevedea ce vor face ei. Le pot auzi vocile, sporite de dorința de a sfâșia copacii și de a pârjoli pământul, dar intențiile lor îmi scapă. Tărâmul a ajuns într-o asemenea primejdie din cauză că slujitorii săi sunt slabi.

Elocvența brutală din tonul lui Mhoram îl acapară pe Covenant, și sub vraja sa lumina sclipitoare a soarelui începu să i se pară că se întuneca. Posac, fără să vrea, percepu răul care pândea crud târându-se în spatele spiritului Tărâmului, sfidând pe apărătorii săi nepotriviți. Iar când se privi pe sine, nu văzu nimic altceva decât prevestiri de inutilitate. Alți oameni care își mărturisiseră slăbiciunea în fața lui suferiseră teribil din cauza neputinței sale ireductibile și de nevindecat. Aspru, mai aspru decât intenționase, întrebă:

– De ce?

Mhoram reveni din viziunile lui intime și înălță întrebător o sprânceană către Covenant.

– De ce sunteți slabi?

Nobilul întâmpină cuvintele cu un surâs ambiguu.

– Ah, prietene, uitasem că pui astfel de întrebări. Mă provoci să vorbesc mult. Cred că dacă aș putea să-ți răspund pe scurt n-aș avea atâta nevoie de tine.

Dar Covenant nu renunță, și după o pauză Mhoram reluă:

– Ei bine, nu pot refuza să-ți răspund. Dar hai, ne așteaptă masa. Hai să mâncăm. Apoi o să-ți dau un răspuns așa cum pot.

Covenant refuză. Cu toate că îi era foame, nu era dispus să facă vreo concesie Tărâmului până nu afla mai bine cum stăteau lucrurile.

Mhoram îl privi meditativ, apoi replică pe ton măsurat:

– Chiar dacă ceea ce spui tu e adevărat, dacă Tărâmul și Pământul nu sunt pentru tine nimic altceva decât un vis, o amenințare cu nebunia, tot trebuie să mănânci. Foamea e foame, nevoile sunt nevoi. Cum altfel...?

– Nu.

Covenant respinse categoric ideea. Auzindu-l, picăturile de aur din ochii lui Mhoram sclipiră ca și cum ar fi reflectat pasiunea soarelui, și rosti cu ton egal:

– Atunci răspunde-ți singur la întrebare. Răspunde-ți și salvează-ne. Dacă noi suntem neajutorați și fără prieteni, e din vina ta. Numai tu poți pătrunde misterele care ne înconjoară.

– Nu, repetă Covenant.

Recunoștea ceea ce spunea Mhoram și refuza s-o tolereze. Nu, răspunse căldurii dogoritoare din privirea lui Mhoram. E prea mult să dai vina pe mine pentru că am lepră. Nu e vina mea.

– Mergi prea departe.

– Prim-Nobil, replică Mhoram articulând distinct fiecare cuvânt, Tărâmul e în pericol. Distanțele nu mă țin în loc.

– Nu asta voiam să spun. Mă refeream la faptul că duci prea departe cuvintele mele. Nu sunt eu acela... cel care dă formă lucrurilor. Nu dețin controlul. Eu nu sunt decât o altă victimă. Nu știu decât ceea ce îmi spuneți voi. Ceea ce vreau eu să știu este de ce tot încercați să mă faceți pe mine responsabil. Ce vă face pe voi mai slabi decât mine? Voi aveți Toiagul Legii. Aveți *rhadhamaerl* și *lillianrill.* Ce naiba vă face așa de slabi?

Căldura se stinse încet din ochii Nobilului. Încrucișându-și brațele peste toaigul lipit de piept, schiță un zâmbet.

– Întrebările tale sporesc tot mai mult cu fiecare răspuns. Dacă îți mai cer să pui încă o întrebare, mă tem că nimic, decât poate o poveste de-a uriașilor, nu ar fi suficient drept răspuns. Iartă-mă, prietene. Știu că primejdiile noastre nu pot fi puse pe umerii tăi. Vis sau nu, pentru noi nu e nicio diferență. Noi trebuie să slujim Tărâmul.

Acum, sunt nevoit să-ți amintesc că *rhadhamaerl* și *lillianrill* sunt o altă problemă, separată de slăbiciunile Nobililor. Piatra înțeleaptă din *rhadhamaerl* și lemnul înțelept din *lillianrill* au fost păstrate din vremuri străvechi de oamenii din stonedown și woodhelven. În exilul lor de după Ritualul Profanării, oamenii Tărâmului au pierdut mult din bogăția vieților lor. Au fost grav păgubiți și nu se puteau baza decât pe cunoștințele care îi făceau capabili să îndure. În consecință, când s-au întors în Tărâm, i-au adus cu ei pe aceia a căror muncă în exil a constat în păstrarea și utilizarea

înțelepciunii, gravelingas ai *rhadhamaerl* și hirebranzi ai *lillianrill.* Menirea lor a fost să facă viața satelor plăcută și caldă iarna și îmbelșugată vara, după cum sunt cântecele Tărâmului.

Înțelepciunea Înaltului Nobil Kevin Risipitorul Tărâmului este cu totul altceva. Acele cunoștințe sunt preocuparea Loresraatului și a Nobililor. Epoca Vechilor Nobili, înainte ca Nobilul Foul să pornească război pe față cu Kevin, fiul lui Loric, a fost una dintre cele mai frumoase, fericite și puternice dintre toate epocile Tărâmului. Înțelepciunea lui Kevin avea forța Puterii Pământului și era pură în serviciul său către Tărâm. Sănătatea și veselia înfloreau pe Tărâm și strălucitorul giuvaer Andelain împodobea inima Tărâmului cu prețioase păduri și stânci. Aceea a fost epoca. Apoi s-a încheiat. Disperarea l-a întunecat pe Kevin și prin Ritualul Profanării a distrus ceea ce iubea, intenționând să-l distrugă astfel și pe Disprețuitor. Dar înainte de final a fost atins de darul profeției sau al viziunilor, și a găsit un mijloc de a salva mult din putere și frumusețe. I-a avertizat pe uriași și pe ranyhyni ca să poată fugi. Le-a poruncit Gardienilor Sângelui să se pună la adăpost. Și și-a lăsat Înțelepciunea pentru vremurile viitoare – ascunsă în Șapte Părți, astfel încât să nu cadă în mâini nepotrivite sau nepregătite. Prima Parte a dat-o uriașilor, iar când exilul lor s-a încheiat ei au predat-o primului dintre noii Nobili, înaintașii acestui Consiliu. La rândul lor, acei Nobili au conceput Legământul Păcii și l-au transmis tuturor oamenilor Tărâmului: un Legământ care să-i ferească de patima

distrugătoare a lui Kevin. Acei Nobili, înaintașii noștri, au jurat pentru ei și pentru urmașii lor credință și slujire Tărâmului și Puterii Pământului.

Acum, prietene, știi că am găsit cea de-a Doua Parte. Cele două conțin multe cunoștințe și multă putere, iar când vor fi pe deplin stăpânite ne vor conduce la cea de-a Treia Parte. În felul acesta, învățătura ne va ghida până când Înțelepciunea lui Kevin va fi a noastră. Dar noi nu reușim... nu reușim s-o pătrundem. Cum să spun? Noi traducem limbajul Vechilor Nobili. Învățăm meșteșugurile, ritualurile și cântecele Înțelepciunii. Studiem Pacea și ne dedicăm vieții Tărâmului. Și totuși ceva lipsește. Într-un anume fel înțelegem greșit... nu suntem mulțumiți. Numai o parte a puterii acestor cunoștințe răspund atingerii noastre. Nu putem afla nimic despre celelalte Părți, și puțin despre cele Șapte Cuvinte care invocă Puterea Pământului. Ceva... Prim-Nobil, există ceva în noi care eșuează. O simt cu inima. Ne lipsește ceva. Nu avem valoarea necesară.

Nobilul tăcu, meditând cu capul în jos și obrajii apăsați de toiag. Covenant îl privi un timp. Căldura soarelui și briza răcoroasă păreau să sublinieze aspra autocritică a lui Mhoram. Piatra Sărbătorii însăși îi făcea pe oamenii care o locuiau să pară niște pitici.

Însă influența, exemplul Nobilului îl întări pe Covenant. În cele din urmă găsi curajul să pună întrebarea cea mai importantă pentru el.

– Atunci eu de ce sunt aici? De ce vi s-a permis să mă chemați? El nu vrea aurul alb?

Fără să ridice capul, Mhoram răspunse:

– Nobilul Foul încă nu este pregătit să te înfrângă. Magia sălbatică încă îl depășește. În schimb se străduiește să te facă să te autodistrugi. Am văzut asta.

– Ai văzut? repetă Covenant moale, chinuit.

– În viziuni sumbre am putut întrevedea câte ceva din inima Disprețuitorului. Aici vorbesc despre o înțelegere certă. Chiar și acum Nobilul Foul crede că puterea lui nu o egalează pe cea a magiei sălbatice. Încă nu e pregătit să se lupte cu tine. Amintește-ți că acum patruzeci de ani Drool Viermele-de-Piatră avea atât Toiagul, cât și Piatra. Dorindu-și mai multă putere – dorindu-și toată puterea –, și-a exercitat puterile asupra ta pe căi pe care Disprețuitorul nu le-ar fi ales, căi irositoare sau prostești. Drool a fost nebun. Iar Nobilul Foul nu avea nicio dorință să-l învețe să fie înțelept.

Acum lucrurile stau altfel. Nobilul Foul nu-și irosește puterea, nu-și asumă riscuri care nu sunt avantajoase pentru scopurile lui. El încearcă indirect să te facă pe tine să-i împlinești poruncile. Și dacă în cele din urmă tu tot nu poți fi stăpânit, va lupta cu tine, dar numai atunci când va fi sigur de victorie. Până atunci se va strădui să-ți îndoaie voința pentru ca tu să alegi să ataci Tărâmul sau să te retragi din apărarea noastră, iar el să fie liber să ne nimicească. Dar nu va face nicio mișcare pe față împotriva noastră. Se teme de magia sălbatică. Aurul alb nu se supune legii Timpului, iar el trebuie să-i împiedice folosirea până când va fi sigur că nu va fi folosit împotriva lui.

Covenant sesiză adevărul din cuvintele lui Mhoram. Disprețuitorul îi spusese cam același lucru, sus pe Postul de Veghe al lui Kevin, când apăruse pentru prima dată în Tărâm. Se înfioră la amintirea plumburie a sfidării Nobilului Foul. Un fior rece, ca și cum în spatele luminii curate a soarelui care se revărsa peste Piatra Sărbătorii sufla ceața rece a Disprețului, umezindu-i sufletul cu duhoarea uleiului de trandafir, umplându-i urechile până dincolo de limitele auzului cu vuietul unei avalanșe. Privind în ochii lui Mhoram, știu că și el trebuia să vorbească la fel de sincer, să răspundă cât de onest putea.

– Nu am de ales. Chiar și această exprimare îl făcu să vrea să-și plece capul rușinat, dar se forță să susțină privirea Nobilului: Va trebui să fac astfel. Chiar dacă nu acesta este răspunsul cel bun, chiar dacă nebunia nu este singurul pericol în vise. Chiar dacă aș crede în această magie sălbatică. Habar n-am cum s-o folosesc.

Cu efort, Mhoram surâse amabil. Dar privirea sumbră făcea să pălească surâsul. Susținu privirea lui Covenant fără să clipească, iar când vorbi, glasul său era trist.

– Ah, prietene, ce vei face?

Blândețea lipsită de critică a întrebării făcu gâtul lui Covenant să se strângă. Nu era pregătit pentru asemenea bunătate. Cu dificultate, răspunse:

– O să supraviețuiesc.

Mhoram dădu încet din cap și o clipă mai târziu porni înapoi spre cameră. Ajungând la ușă, zise:

– Am întârziat. Consiliul mă așteaptă. Trebuie să plec.

Dar înainte ca Nobilul să plece, Covenant strigă după el:

– De ce nu ești tu Înalt Nobil?

Încerca să găsească o cale de a-i mulțumi lui Mhoram.

– Nu ești apreciat aici?

Peste umăr, Mhoram replică simplu:

– Încă nu a venit vremea mea.

Apoi părăsi încăperea, închizând cu grijă ușa în urma lui.

5
DUKKHA

Covenant se întoarse la peisajul din sudul Pietrei Sărbătorii. Avea multe lucruri la care să se gândească și nicio cale ușoară de a le înțelege. Dar deja simțurile lui păreau să rezoneze în armonie cu Tărâmul. Simțea mirosul recoltelor de pe câmpurile din răsărit – erau aproape gata să fie adunate – și vedea pârguiala roadelor din pomii îndepărtați. Descoperea toamna în felul în care lumina soarelui îi atingea fața. Asemenea senzații accentuau excitarea sângelui său, dar îi zăpăceau eforturile de a face față cu capul limpede situației. Niciun lepros, se gândi cu amărăciune, niciun lepros nu ar trebui să fie chemat să trăiască într-o lume atât de sănătoasă.

Și totuși nu putea nega; era mișcat de enumerarea de către Mhoram a dilemelor Nobililor. Era mișcat de Tărâm și de oamenii care îl slujeau, cu toate că îl făceau pe el să scadă în propriii ochi. Posomorât, părăsi balconul și analiză tava cu mâncare ce fusese pusă pentru el pe o masă de piatră din centrul camerei de locuit.

Supa și friptura erau încă aburinde, amintindu-și cât de foame îi era.

Nu. Nu-și putea permite alte concesii. Foamea era la fel ca sănătatea nervilor – o iluzie, o amăgire, un vis. Nu putea...

O bătaie în ușă îl întrerupse. O secundă stătu nemișcat, nehotărât. Nu voia să discute cu nimeni înainte de a fi avut mai mult timp de gândire. Dar în același timp nu voia să fie singur. Amenințarea nebuniei era întotdeauna cea mai rea atunci când era singur.

Continuă să te miști, nu privi înapoi, murmură amar pentru sine, repetând o formulă care îi servise mai degrabă în mod ambiguu.

Se duse să deschidă ușa.

Pe coridorul de afară stătea Hile Troy.

Era îmbrăcat așa cum îl văzuse Covenant mai înainte, cu ochelarii de soare așezați ferm la locul lor; din nou vagul zâmbet de pe buzele lui părea oarecum misterios și scuzându-se. Un impuls acut de neliniște se adăugă fiorilor din sângele lui Covenant. Încercase să nu se gândească la acest om.

– Hai, zise Troy. În tonul său era puterea unei porunci. Nobilii fac ceva ce trebuie să vezi.

Covenant ridică din umeri ca să mascheze un tremur. Troy era un adversar, iar Covenant putea simți asta. Dar luase decizia atunci când deschisese ușa. Sfidător, ieși pe coridor.

Acolo îl găsi pe Bannor stând de pază la ușa sa.

Hile Troy porni înainte cu un pas rapid și încrezător, dar Covenant se întoarse spre Gardianul Sângelui.

Bannor îi întâmpină privirea cu o aplecare din cap; pentru o clipă îşi susţinură reciproc privirile. Faţa plată, cafenie, de necitit a lui Bannor nu se schimbase deloc, nu îmbătrânise nici cu o zi, din câte îşi putea da seama Covenant. Stând relaxat şi gata de acţiune, Gardianul radia o soliditate fizică, o competenţă palpabilă, care îl intimida şi îl minimaliza pe Covenant; totuşi Covenant percepea ceva extrem şi trist în impenetrabilitatea atemporală a lui Bannor.

Se spunea că Gardienii Sângelui erau bătrâni de două mii de ani. Fuseseră imobilizaţi de un sever şi apăsător Jurământ de slujire a Nobililor, în timp ce toţi ceilalţi oameni pe care îi întâlniseră vreodată, inclusiv longevivii uriaşi şi Înaltul Nobil Kevin care le-a inspirat acel Jurământ, se prefăceau în praf.

Privindu-l acum pe Bannor, cu expresia lui stranie, picioarele desculţe şi tunica scurtă cafenie, Covenant avu o intuiţie subită, ca şi cum o percepţie subliminală precedentă s-ar fi cristalizat. De câte ori îi salvase Bannor viaţa? Pentru o clipă nu-şi putu aduce aminte. Avea o siguranţă neaşteptată că Gardianul i-ar putea spune ceea ce avea nevoie să ştie, că din extravaganţa perspectivei celor două mii de ani lipsiţi prin nebănuita putere a Jurământului lui de casă, somn şi moarte, de orice persoană ar fi iubit vreodată, el căpătase cunoştinţele de care avea nevoie Covenant.

– Bannor... începu.

– Prim-Nobil.

Vocea Gardianului Sângelui era la fel de lipsită de emoţie ca şi timpul.

Dar Covenant nu știu cum să pună întrebarea; nu știa cum să-și exprime nevoia în cuvinte care să nu sune ca un atac la adresa imposibilei loialități a Gardianului. Murmură în schimb:

– Așadar ne-am întors aici.

– Înalta Nobilă m-a ales pe mine să te păzesc.

– Vino, strigă Troy poruncitor. Trebuie să vezi asta.

Covenant îl mai neglijă încă puțin. Îi spuse lui Bannor:

– Sper... sper să meargă mai bine decât ultima dată.

Apoi se întoarse și porni pe coridor după Troy. Știa că Bannor venea în urma lui, deși Gardianul mergea fără niciun sunet.

Nerăbdător, Hile Troy îl ghidă pe Covenant spre interior prin nivelurile Cetății. Trecură în pas vioi prin săli înalt boltite, pe coridoare de legătură și coborâră scări până ajunseră la un loc pe care Covenant îl recunoscu: lungul pasaj circular din jurul incintei sacre unde se rugau locuiorii Pietrei Sărbătorii.

Îl urmă pe Troy înăuntru printr-una dintre numeroasele uși pe un balcon atârnat în uriașa cavernă. Cavitatea avea formă de cilindru, cu șapte balcoane tăiate în pereți, partea de jos fiind plată cu un podium pe o parte și un tavan ca un dom prea sus deasupra balcoanelor ca să poată fi văzut clar. Incinta era cufundată în semiîntuneric; singura lumină venea de la patru torțe mari *lillianrill* situate în jurul podiumului. Bannor închise ușa întrerupând lumina care venea din holul exterior; în penumbră Covenant se lipi de balustradă, asigurându-se împotriva

abisurilor peşterii. Se afla la câteva sute de metri deasupra podiumului.

Balcoanele erau aproape goale. Evident, ceremonia care urma să fie efectuată nu era destinată populaţiei obişnuite a Pietrei Sărbătorii.

Cei nouă Nobili se aflau deja pe podium. Stăteau în cerc cu faţa spre interior. Fiind cu spatele la torţe, chipurile lor erau în umbră şi Covenant nu le distinse trăsăturile.

– Tu ai făcut asta, şopti Troy încordat. Au încercat altceva. I-ai umilit făcându-i să recurgă la asta.

Doi Gardieni ai Sângelui ducând o siluetă între ei se deplasară spre podium. Cu o tresărire Covenant îl identifică pe waynhimul rănit. *Dukkha* se zbătea slab, dar nu îi putu împiedica pe Gardieni să-l plaseze în mijlocul cercului Nobililor.

– O să încerce să spargă legătura Pietrei Bolii Pământului, continuă Troy. E ceva riscant. Dacă eşuează, ea s-ar putea extinde asupra unuia dintre ei. Vor fi prea extenuaţi ca să mai lupte.

Strângând balustrada cu ambele mâini, Covenant urmări scena de sub el. Cei doi Gardieni ai Sângelui îl lăsară pe *dukkha* ghemuit în cerc şi se retraseră lângă peretele sălii. Timp îndelungat Nobilii rămaseră într-o tăcere concentrată, pregătindu-se. Apoi ridicară capetele, îşi aşezară ferm toiegele în faţa lor pe piatră şi începură să cânte. Imnul lor răsuna în sală ca şi cum penumbra însăşi ar fi avut rezonanţă. Păreau mici în încăperea imensă, dar cântecul lor se înălţa îndrăzneţ, umplând aerul cu autoritate şi hotărâre.

Când ecourile se stinseră, Troy şopti în urechea lui Covenant.

– Dacă se întâmplă ceva rău, tu o să plăteşti.

Ştiu, îşi zise Covenant profetic. Va trebui să plătesc pentru tot.

După ce liniştea se reinstaură în cele din urmă, Înalta Nobilă Elena rosti cu voce limpede:

– *Dharmakshetra,* waynhim, dacă ne poţi auzi prin tot răul care ţi-a fost făcut, ascultă-ne. Încercăm să îndepărtăm din tine puterea Pietrei Bolii Pământului. Te rugăm să ne ajuţi. Opune-i rezistenţă Dispreţuitorului. *Dukkha,* ascultă! Aminteşte-ţi sănătatea şi speranţa şi rezistă-i acestui rău!

Împreună, Nobilii ridicară toiegele.

Degetele lui Troy apărură din întuneric şi apucară braţul lui Covenant deasupra cotului.

Strigând într-un singur glas *„Melenkurion abatha!"*, Nobilii izbiră cu toiegele în piatră. Metalul răsună în incinta sacră ca o lovitură între scuturi şi Focurile albastre ale Nobililor izbucniră pe la capetele superioare ale fiecărui toiag. Flăcările incandescente ardeau cu forţă, depăşind în strălucire lumina torţelor. Dar Toiagul Legii îi orbi pe toţi, arzând ca limba unui fulger. Focurile tuturor toiegelor scoteau un sunet asemănător vuietului îndepărtat al unei furtuni.

Încet, unul dintre toiegele mai mici se îndoi spre capul *dukkha.* Coborî, apoi se opri cu flacăra sa deasupra capului waynhimului, ca şi cum în acel punct focul ar fi întâmpinat rezistenţă. Când Nobilul apăsă, aerul dintre capul lui *dukkha* şi toiag se aprinse;

întregul spaţiu ardea. Dar acolo focul era verde ca un smarald rece şi devora puterea albastră a Nobilului.

Degetele lui Troy săpau ca nişte gheare în carnea braţului lui Covenant. Dar el abia le simţea.

În întâmpinarea flăcării verzi, Nobilii începură o aspră incantaţie antifonală, folosind cuvinte pe care Covenant nu le înţelegea. Vocile lor loveau verdele şi vântul puterii lor sporea. Totuşi prin el se putea auzi glasul waynhimului *dukkha* bălmăjind.

Unul câte unul, Nobilii îşi adăugară focurile luptei de deasupra capului lui *dukkha,* până când numai Toiagul Legii rămase neimplicat. Pe măsură ce fiecare nouă putere atingea verdele, un zgomot lacom de oase sfărâmate se înteţea în aer, iar focul de smarald funest strălucea cu şi mai multă putere, extinzându-se ca un infern de gheaţă crudă ca să combată forţa Nobilului.

Dintr-odată torţele *lillianrill* se stinseră ca suflate de un vânt puternic.

Degetele lui Troy strânseră.

Apoi vocea Înaltei Nobile Elena izbucni peste cântecul Nobililor:

– *Melenkurion abatha! Duroc minas mill khabaal!*

Cu o mişcare smucită, coborî Toiagul Legii în luptă.

Pentru o clipă forţa atacului ei atrase unul spre altul focurile în conflict. Albastrul şi verdele deveniră totuna şi se năpustiră asupra cercului Nobililor, urlând înfometate ca într-un holocaust. Însă în secunda următoare *dukkha* ţipă ca şi cum sufletul lui ar fi fost rupt în două. Flacăra înaltă se sparse ca un nor de furtună.

Detonația azvârli tot focul în incintă. Imediat un întuneric absolut ca un mormânt se închise asupra Nobililor.

Apoi două torțe mici apărură în mâinile Gardienilor Sângelui. Lumina slabă îl arăta pe *dukkha* zăcând pe piatră lângă doi Nobili vlăguiți. Ceilalți stăteau la locurile lor, sprijiniți în toiege ca paralizați de extenuare.

Văzându-i pe Nobilii căzuți, Troy inspiră șuierând feroce printre dinți. Degetele lui păreau să încerce să ajungă la osul lui Covenant. Dar Covenant îndură durerea privindu-i pe Nobili.

Rapid, Gardienii Sângelui reinstalară cele patru torțe în jurul podiumului. În lumina caldă, unul dintre Nobili – Covenant îl recunoscu pe Mhoram – se scutură din amorțeală și îngenunche lângă tovarășii lor prăbușiți. Îi examină o clipă cu mâinile, folosindu-și simțul pipăitului ca să își dea seama de răul care li se făcuse; apoi se întoarse și se aplecă asupra lui *dukkha.* În jurul lui vibra o liniște de temeri înăbușite.

În cele din urmă se ridică în picioare, sprijinindu-se în toiag. Vorbi cu voce joasă, dar cuvintele lui se auziră în toată incinta:

– Nobilii Trevor și Amatin sunt teferi. Au leșinat numai. Apoi înclină capul și oftă: Waynhimul *dukkha* e mort. Fie ca sufletul lui să-și găsească în sfârșit pacea.

– Și să ne ierte, adăugă Înalta Nobilă Elena, pentru că am greșit.

Răsuflând adânc ușurat, Troy îl eliberă pe Covenant. Covenant simți înțepături acute de durere în partea de sus a brațului. Pulsația îl făcu să fie conștient

de durerea din propriile mâini. Intensitatea cu care strânsese balustrada îi provocase crampe musculare care îl făceau să se simtă infirm. Durerea era ascuțită, dar el o întâmpină cu bucurie. Putea vedea moartea în membrele frânte ale waynhimului. Vânătăile de pe brațele lui, amorțeala dureroasă a palmelor, erau o dovadă de viață.

Plat, spuse:

– L-au ucis.

– Ce voiai să facă? replică Troy cu indignare. Să-l țină prizonier, în viață și în chinuri? Să-i dea drumul și să-și decline orice responsabilitate? Să-l omoare cu sânge rece?

– Nu.

– Atunci asta e singura alternativă. Era singurul lucru rămas neîncercat.

– Nu. Nu înțelegi. Covenant încercă să găsească cuvinte să-i explice, dar nu putu continua. Tu nu înțelegi ce le face Foul.

Își desprinse degetele amorțite de pe balustradă și părăsi peștera.

Când ajunse în camerele lui era încă zguduit.

Nu se gândi să închidă ușa în urma lui și Warmarkul intră după el în apartament fără să se osteneasca să ceară voie. Dar Covenant nu-i acordă nicio atenție vizitatorului său. Se duse direct la tava cu mâncare, luă plosca de lângă bolurile încă aburinde și bău cu sete, ca și cum ar fi încercat să-și potolească arsura din sânge. Vinul de primăvară din ploscă avea un gust ușor, proaspăt, ca de bere; curgea prin el curățând

praful în trecerea lui. Goli plosca, apoi rămase pentru o clipă nemișcat, cu ochii închiși, experimentând senzațiile băuturii. Când lumina sa limpede îi mai relaxă puțin constrângerea din piept, se așeză la masă și începu să mănânce.

– Asta mai poate să aștepte, zise Troy cu asprime. Trebuie să-ți vorbesc.

– Vorbește, zise Covenant cu gura plină de tocană. În ciuda nerăbdării insistente a vizitatorului, continuă să mănânce. Mânca repede, acționând pe baza deciziei luate înainte ca îndoielile să-l poată face să regrete.

Troy se plimbă țeapăn prin cameră un timp, apoi se așeză pe scaunul din fața lui Covenant. Stătea așezat la fel cum stătea în picioare, cu o verticalitate încăpățânată. Ochelarii de soare negri lucioși, impenetrabili, subliniau încordarea din mușchii obrajilor și frunții. Prudent, rosti:

– Ești hotărât să faci lucrurile complicate, nu-i așa? Ești hotărât să le faci dificile pentru toată lumea.

Covenant ridică din umeri. Pe măsură ce vinul de primăvară se răspândea în interiorul lui, începea să-și revină după ceea ce văzuse în incinta sacră. În același timp își aminti lipsa lui de încredere în Troy. Mestecă ușor, cu prudență sporită, privindu-l pe Warmark pe sub sprâncene.

– Ei bine, încerc să înțeleg, continuă Troy cu ton reținut. Dumnezeu știe că am șanse mai mari ca oricine de aici.

Covenant lăsă jos furculița de lemn și îl privi pe Troy drept în față.

– Amândurora ni s-a întâmplat același lucru. Observând evidenta neîncredere de pe fața lui Covenant, replică: O, e foarte clar. O verighetă din aur alb. Ghete, blugi și tricou. Vorbeai la telefon cu soția ta. Iar data trecută – am înțeles eu bine? – ai fost lovit de nu știu ce mașină.

– O mașină de poliție, murmură Covenant holbându-se la Warmark.

– Vezi? recunosc fiecare detaliu. Și tu ai putea face același lucru pentru povestea mea. Amândoi am venit aici din același loc, din aceeași lume, Covenant. Lumea reală.

Nu, icni Covenant greoi. Nu se întâmplă nimic din toate astea.

– Chiar am auzit de tine, continuă Troy ca și cum acest argument ar fi fost indiscutabil. Am citit... mi-a fost citită cartea ta. M-a impresionat.

Covenant pufni disprețuitor. Dar era tulburat. Arsese prea târziu acea carte; continua să-l bântuie.

– Nu, stai așa. Cartea ta a fost bestseller. Au citit-o sute de mii de oameni. S-a făcut un film după ea. Doar pentru că știu despre ea nu înseamnă că eu sunt o plăsmuire a imaginației tale. De fapt, prezența mea aici e chiar dovada că nu înnebunești. Există două minți independente care percep același fenomen.

Spusese ultimele cuvinte cu plauzabilitate și încredere, dar Covenant rămase neclintit.

– Dovada? șopti. Aș fi amuzat să aud ce altceva numești tu dovadă.

– Vrei să afli cum am ajuns aici?

– Nu! Covenant era dintr-odată vehement. Vreau să aflu de ce nu vrei să te întorci.

O clipă Troy rămase nemişcat, fixându-l pe Covenant cu ochelarii săi de soare. Apoi sări în picioare şi reîncepu să se plimbe. Rotindu-se scurt pe călcâie la capătul camerei, spuse:

– Din două motive. Primul, îmi place aici. Sunt util pentru ceva pentru care merită să fii util. Mizele acestui război sunt singurele pentru care merită să lupţi vreodată. Viaţa pe Tărâm e minunată. Trebuie să fie păstrată. Pot să fac un bine. În loc să-mi petrec timpul cu desfăşurări de trupe, în primul rând, şi apoi cu capacităţile de atac, statutul de super-pregătire, parametrii de demoralizare, inducţia nucleară a evenimentelor genetice letale, recită el cu amărăciune, pot să ajut apărarea împotriva unui rău adevărat. Lumea din care venim noi, lumea „reală", nu are asemenea culori clare, care nu sunt albastru, negru, verde şi roşu, ci „abanos-vişiniu-sângeriu-albastru-verzui". Griul este culoarea „realităţii". De fapt... Căzu înapoi în scaun şi vocea lui căpătă un ton mai lejer, de conversaţie: Nici măcar nu ştiam cum e griul înainte de a veni aici. Este cel de-al doilea motiv al meu.

Ridică ambele mâini şi îşi îndepărtă ochelarii.

– Sunt orb.

Orbitele lui erau goale, fără globi oculari, lipsiţi chiar şi de pleoape şi gene. Peste găurile unde ar fi trebuit să fie ochii creştea doar piele.

– M-am născut aşa, zise Warmarkul ca şi cum ar fi văzut uimirea lui Covenant. Un accident genetic.

Dar părinții mei au crezut de cuviință să mă țină în viață, iar când au murit eu învățasem diverse căi prin care să mă descurc de unul singur. Am fost la școli speciale, am primit ajutor specializat. A durat niște ani în plus pentru că majoritatea lucrurilor trebuiau să-mi fie citite, dar în cele din urmă am trecut de liceu și de colegiu. După care singurul meu talent cu adevărat real era stabilirea în minte a relațiilor spațiale. De exemplu, aș putea juca șah fără tablă. Iar dacă cineva îmi descrie o cameră, pot să mă plimb prin ea fără să mă lovesc de nimic. În principal mă pricepeam la asta pentru că așa reușeam să rămân în viață.

Astfel că în final am obținut o slujbă la o firmă de cercetare asociată Departamentului Apărării. Voiau oameni care să poată înțelege situațiile fără să le poată vedea, oameni care să utilizeze limbajul ca să facă față unor situații fizice. Eram expert în strategii de război, ipoteze computerizate, genul ăsta de lucruri. Nu aveam nevoie decât de informații verbale precise despre topografie, forțe, echipament și desfășurarea trupelor, capacitatea de aprovizionare, apoi jocul era în mâna mea. Câștigam întotdeauna. Și la ce duceau toate astea? La nimic. Eram doar ciudatul companiei, atâta tot.

Am avut grijă de mine cum am putut mai bine. Dar, în privința condițiilor de locuit, eram cam la mila a ce puteam obține. Așa că locuiam într-un apartament la etajul nouă, și într-o noapte a ars. Adică, presupun că a ars. Pompierii încă nu veniseră când apartamentul a luat foc cu totul. Nu aveam ce face. Focul mă împinsese spre perete și în cele din urmă m-am urcat

pe fereastră. Am stat atârnat de pervaz în timp ce căldura îmi făcea băşici pe degete. Eram hotărât să nu-mi dau drumul pentru că aveam o idee foarte clară despre cât de departe e pământul de etajul nouă. N-a contat. După un timp degetele n-au mai putut rezista.

Următorul lucru pe care îl ştiu este că zăceam pe ceva care părea a fi iarbă. Vântul adia răcoros, dar cu suficientă căldură în spate ca să mă facă să deduc că trebuia să fie lumina soarelui. Singurul lucru rău era un miros de carne arsă. Am presupus că era vorba de mine. Apoi am auzit voci agitate, oameni grăbiţi încercând să împiedice ceva. M-au găsit.

Mai târziu, am aflat ce se întâmplase. Un tânăr elev de la Loresraat avusese o inspiraţie privind o bucată din cea de-a Doua Parte la care lucra. Toate astea se petreceau cu aproximativ cinci ani în urmă. Credea că îşi dăduse seama cum să obţină ajutor pentru Tărâm, cum să te cheme pe tine de fapt. A vrut să încerce, dar Păstrătorii Înţelepciunii au refuzat să-i dea voie. Era prea periculos. Au preluat ideea s-o studieze şi au trimis la Piatra Sărbătorii după un Nobil care să-i ajute să decidă cum să-i testeze teoria.

Ei bine, el nu voia să aştepte. A părăsit Loresraat şi a urcat câţiva kilometri pe dealurile de la vest de Trothgard până a considerat că se afla suficient de departe ca să lucreze în linişte. Apoi a început ritualul. Cumva, Păstrătorii Înţelepciunii au simţit puterea pe care o folosea şi au venit după el. Dar era prea târziu. El reuşise, într-un fel. Când a terminat, eu zăceam întins acolo pe iarbă, iar el... El murise în

flăcări. Unii dintre cei de la Loresraat cred că a atras focul care m-ar fi omorât pe mine. După cum s-a spus, era prea periculos.

Păstrătorii Înțelepciunii m-au luat la ei, m-au îngrijit, mi-au pus argilă de leac pe mâini, chiar și pe orbite. Nu peste mult timp am început să am viziuni. Culori și forme au început să se repeadă la mine din... din tot ce eram eu obișnuit. Acel ceva rotund, alb-portocaliu, trecea peste mine în fiecare zi, iar eu nu știam ce era. Nu știam nici măcar că era „rotund". Nu aveam conceptul vizual de „rotund". Dar viziunile au devenit din ce în ce mai puternice. În cele din urmă, Elena – ea era Nobila care venise de la Piatra Sărbătorii, numai că pe atunci nu era Înalta Nobilă –, mi-a spus că învățam să văd cu mintea, ca și cum creierul meu începea practic să vadă prin frunte. Eu nu am crezut, dar ea mi-a arătat. A demonstrat cum simțul relațiilor spațiale potrivea ceea ce „vedeam" și cum simțul pipăitului potrivea formele din jurul meu.

Făcu o scurtă pauză, amintindu-și. Apoi rosti cu hotărâre:

– Îți spun, niciodată nu m-am gândit să mă întorc. Cum aș fi putut? Sunt aici și pot vedea. Tărâmul mi-a dat un dar pentru care nu aș putea plăti nici în zece vieți. Datoria e prea mare... Prima dată când am stat pe acoperișul Pietrei Sărbătorii și am privit peste valea unde râurile Rill și Llurallin se unesc, pentru prima dată în viață când am văzut – pentru prima dată, Covenant, când am aflat că asemenea priveliști există, am jurat că voi câștiga acest război pentru Tărâm.

În lipsa rachetelor și a bombelor, există alte moduri de a lupta. Mi-a luat ceva timp să-i conving pe Nobili, atât cât mi-a trebuit să mă dovedesc mai isteț decât cei mai buni tacticieni din Oaste. Acum sunt aproape gata. O problemă strategică dificilă – ne aflăm prea departe de cea mai bună linie de apărare, Riftul. Și nu am vești de la cercetașii mei. Nu știu pe ce cale va încerca Foul să ajungă la noi. Dar pot să-l învinge în luptă dreaptă. Abia aștept. Să mă întorc? Nu. Niciodată.

Hile Troy vorbise cu ton egal, ca și când nu ar fi vrut să-și expună emoțiile auditoriului. Dar Covenant putea percepe curentul subteran al entuziasmului în cuvinte, un timbru pasional prea nesupus ca să fie ascuns.

Acum Troy se apleca serios către Covenant și indignarea îi reveni în voce.

– De fapt, nu te pot înțelege deloc. Știi că întreg acest loc – indică Piatra Sărbătorii cu un gest brusc – orbitează în jurul tău? Aurul alb. Magia sălbatică distrugătoare a păcii. Necredinciosul care a găsit cea de-a Doua Parte și a salvat Toiagul Legii, fără s-o vrea, am auzit. Timp de patruzeci de ani, Loresraat și Nobilii au căutat o cale de a te aduce înapoi. Să nu mă înțelegi greșit, au făcut tot ce e omenește posibil ca să găsească alte moduri de apărare a Tărâmului. Au ridicat Oastea, și-au chinuit creierele cu Înțelepciunea, și-au riscat gâturile în aventuri ca excursia lui Mhoram la Creșa lui Foul. Iar ei sunt scrupuloși. Insistă că îți acceptă poziția ambivalentă. Insistă că nu se așteaptă

ca tu să-i salvezi. Nu vor decât să creeze posibilitatea ca aurul alb să ajute Tărâmul, pentru ca ei să nu fie siliți să-și reproșeze că au neglijat o posibilă speranță. Dar ți-o spun, ei nu cred că mai au vreo speranță în afară de tine.

Îl știi pe Nobilul Mhoram. Ar trebui să ai idee despre cât de tare e omul ăsta. Are o tărie de caracter pe care nici măcar n-a atins-o încă. Ascultă. Strigă în somn. Așa de rele sunt visele lui. L-am auzit odată. El... L-am întrebat a doua zi dimineață ce l-a posedat. Cu vocea aia a lui liniștită și amabilă, mi-a spus că Tărâmul va muri dacă tu nu-l salvezi.

Ei bine, eu nu cred asta, indiferent ce spune Mhoram. Dar nu e singurul. Înalta Nobilă Elena mănâncă, bea și doarme cu gândul la Necredincios. Magie sălbatică și aur alb, Covenant Prințul Inelului. Uneori cred că e obsedată. Ea...

Dar Covenant nu mai putu păstra tăcerea. Nu suferea să fie făcut responsabil pentru asemenea angajamente. Interveni brutal:

– De ce?

– Nu știu. Ea nici măcar nu te cunoaște.

– Nu, voiam să întreb de ce e ea Înalta Nobilă în locul lui Mhoram?

– Ce contează? zise Troy iritat. Consiliul a ales-o pe ea. Cu câțiva ani în urmă, când Osondrea, fosta Înaltă Nobilă, a murit. Și-au unit mințile – trebuie să fi observat când ai mai fost aici cum își pot amesteca Nobilii gândurile, să gândească împreună – și a fost aleasă ea.

Pe măsură ce vorbea, iritarea i se ştergea din glas.

– Au spus că ar avea o calitate specială, o vigoare interioară care o face să fie cel mai bun conducător în acest război. Poate că eu nu ştiu la ce se referă ei, dar ştiu că are ceva aparte. E imposibil s-o refuzi. Aş lupta cu furculiţe şi linguri de ciorbă împotriva lui Foul. Aşa că nu te înţeleg. Posibil să fii ultimul om în viaţă care a văzut Sărbătoarea Primăverii. Şi ea stă în faţa ta, arătând ca toate ispitele Tărâmului luate la un loc, practic implorându-te. Şi tu! Troy izbi masa cu mâna, ameninţându-l cu orbitele goale pe Covenant: Tu refuzi.

Smucit, îşi puse ochelarii la loc şi se îndepărtă de masă ca să patruleze iar prin cameră, ca şi cum nu ar fi putut sta nemişcat în faţa perversităţii lui Covenant.

Covenant îl urmări fierbând din cauza libertăţii de judecată a lui Troy – încrederea pe care o avea în propria lui corectitudine. Dar mai auzise şi altceva în glasul lui Troy, o altfel de explicaţie. Fără menajamente, întrebă:

– Şi Mhoram e îndrăgostit de ea?

Auzindu-l, Troy se întoarse împungând cu un deget acuzator către Necredincios.

– Ştii ce cred eu? Eşti prea cinic ca să vezi frumuseţea de aici. Eşti prea lipsit de valoare. Te-ai descurcat în lumea „reală", cu toate veniturile alea din drepturi de autor revărsându-se. Ce dacă eşti bolnav? Asta nu te împiedică să te îmbogăţeşti. Venirea ta aici doar te împiedică să mai scoţi alte bestselleruri. De ce te-ai lupta cu Dispreţuitorul? Tu însuţi eşti la fel ca el.

Înainte ca Warmarkul să poată continua, Covenant se răsti răguşit.

– Ieşi afară. Taci şi ieşi afară.

– Las-o baltă. Nu plec până nu-mi dai un singur...

– Ieşi afară.

– ...un singur motiv solid pentru felul în care te porţi. Nu am de gând să plec şi să te las să distrugi Tărâmul numai pentru că Nobilii au prea multe scrupule să se sprijine pe tine.

– Destul!

Covenant se ridicase în picioare. Suferinţa lui explodă înainte să se poată controla.

– Ştii măcar ce e lepra?

– Ce contează? Nu e mai rău decât să nu ai ochi. Nu eşti sănătos aici?

Adunându-şi toate forţele rănilor sale, toată durerea lui furioasă, Covenant declară:

– Nu! Îşi flutură mâinile: Numeşti asta sănătate? E o minciună!

Strigătul îl făcu pe Troy să încremenească vizibil. Siguranţa neagră a ochelarilor de soare se clătină; aura spiritului lui era năucită de îndoială. Pentru prima dată arăta ca un orb.

– Nu înţeleg, zise moale.

Înfruntă atacul privirii încruntate a lui Covenant pentru încă o clipă. Apoi se întoarse şi părăsi camera, mişcându-se în tăcere, ca şi cum ar fi fost umilit.

6
ÎNALTA NOBILĂ

Când căzu seara, Thomas Covenant se aşeză pe balcon să privească soarele apunând în spatele Munţilor Westron. Cu toate că vara trecuse de puţin timp, multe piscuri aveau o sclipire albă de zăpadă. După ce soarele se ascunse dincolo de ei, cerul spre vest străluci într-o împreunare de ger şi foc. Argintiul reflectat de zăpadă pe fundalul unui cer minunat şi un portocaliu-auriu elegant navigând cu toate pânzele întinse peste orizont. Covenant privea sumbru. Încruntarea îi înnoda fruntea ca un pumn. Îşi petrecuse după-amiaza într-o furie inutilă, dar după un timp supărarea pe Troy se stinsese printre tăciunii protestului său faţă de convocarea în Tărâm. Acum îşi simţea inima îngheţată, dezolat şi singur. Decizia pe care i-o comunicase lui Mhoram, hotărârea sa de a supravieţui, părea pretenţioasă, neobişnuită şi slabă. Încruntarea îi strângea fruntea ca şi cum carnea pe de craniul său refuza să admită că fusese vindecată.

Se gândea să sară de pe balcon. Ca să-și înăbușe frica de înălțimi ar trebui să aștepte până când întunericul nopții ar fi total și nu ar mai putea vedea pământul. Privită în acest fel, ideea îl atrăgea și îi repugna în același timp. Ofensa antrenamentul lui de lepros, ridiculiza aproape tot ceea ce îndurase ca să se agațe de viață. Era vorba de înfrângere, și asta era ceva la fel de amar precum cea mai amară fiere. Dar tânjea după o ușurare a dilemei lui. Se simțea uscat ca un deșert și raționamentele veneau ușor. Cel mai important dintre acestea era faptul că, întrucât Tărâmul nu era real, nu putea să-l omoare; moartea aici l-ar forța doar să se întoarcă în realitatea care însemna singurul lucru în care el putea crede. În singurătatea lui nu știa dacă argumentul exprima curaj sau lașitate.

Încet, ultima parte de soare coborî în spatele munților și strălucirea păli de pe cer. Crepusculul se răspândi de pe piscuri umbrind câmpiile de dedesubtul lui Covenant până când nu le mai putu distinge decât cu dificultate ca niște forme culcate sub ceruri. Stelele apărură și deveniră din ce în ce mai strălucitoare, parcă pentru a limpezi spațiul fără cărări; dar vidul dintre ele era prea mare, iar harta pe care o creau era ilizibilă. Sub privirea lui prăfoasă, sterilă, păreau să clipească neconsolator.

Când auzi bătaia politicoasă în ușă, nevoia lui de intimitate gemu din cauza intruziunii.

Însă avea și alte nevoi. Se forță să se ducă să răspundă.

Ușa de piatră se deschise ușor pe balamalele silențioase și lumina pătrunse în cameră din holul puternic

iluminat, orbindu-l, astfel că pentru o clipă nu-i recunoscu pe niciunul dintre bărbaţii de afară. Apoi unul dintre ei zise:

– Prim-Nobil Covenant, îţi urăm bun venit.

Vocea părea să debordeze de bună dispoziţie. Covenant îl identifică pe Tohrm.

– Fii bine-venit şi onest, rosti prudent însoţitorul lui Tohrm, ca şi cum s-ar fi temut să nu facă vreo greşeală. Noi suntem Hearthrallii Cetăţii Nobile. Te rog să accepţi urările noastre de bun venit şi confortul pe care ţi-l oferim.

Pe măsură ce ochii lui Covenant se adaptau, îi studie pe cei doi oameni. Însoţitorul lui Tohrm purta o pelerină gri-verzuie de woodhelvennin şi o cunună mică în păr, semnul distinctiv al hirebranzilor. Ducea în mâini câteva beţe lustruite de lemn pentru torţe. Amândoi hearthrallii erau proaspăt bărbieriţi, dar hirebrandul era mai înalt şi mai zvelt decât partenerul său. Tohrm avea statura îndesată şi musculoasă a unui stonedownor şi purta o tunică de culoarea pământului peste pantaloni subţiri. Pelerina tovarăşului său era bordată cu azuriul Nobililor; el avea epoleţi albaştri prinşi pe umerii tunicii. În fiecare mână ducea câte un bol mic de piatră, acoperit.

Covenant scrută faţa lui Tohrm. Ochii vioi ai hearthrallului şi zâmbetul fugar erau mai sobri decât şi-i amintea, totuşi în esenţă neschimbaţi. Ca şi Mhoram, nu arăta suficienţi ani ca să-i acopere în totalitate pe cei patruzeci.

– Eu sunt Borillar, declamă însoțitorul lui Tohrm, hirebrand de *lillianrill* și hearthrall al Cetății Nobile. Acesta este Tohrm, gravelingas de *rhadhamaerl* și de asemenea hearthrall al Cetății Nobile. Întunericul ofilește inima. Ți-am adus lumină.

Dar, în timp ce Borillar vorbea, o undă de îngrijorare atinse chipul lui Tohrm și întrebă:

– Prim-Nobil, te simți bine?

– Bine? șopti vag Covenant.

– Pe fruntea ta e o furtună, și te face să suferi. Să chem un vindecător?

– Ce?

– Prim-Nobil Covenant, îți sunt dator. Mi s-a spus că riscându-ți viața l-ai salvat pe vechiul meu prieten Birinair din focul interdicției de pe Muntele Tunetului. A fost un act de curaj, cu toate că a sosit prea târziu ca să-i mai salveze viața. Nu ezita să întrebi de mine. De dragul lui Birinair voi face tot ce îmi stă în puteri pentru tine.

Covenant clătină din cap. Știa că ar fi trebuit să-l corecteze pe Tohrm, să-i spună că sfidase acel foc dintr-un efort de a se autodistruge, nu pentru a-l salva pe Birinair. Dar îi lipsea curajul. Tăcut, se dădu la o parte și îi lăsă pe hearthralli să intre în cameră.

Borillar începu imediat să-și aprindă torțele; se deplasa studiat până la nișele din ziduri de parcă ar fi încercat să lase o impresie bună, de seriozitate. Covenant îl urmări un timp, iar Tohrm zise cu un surâs ascuns:

– Bunul Borillar te venerează, Prim-Nobil. A auzit legendele despre Necredincios încă din leagăn. Și nu

e de mult timp hearthrall. Fostul său maestru în știința *lillianrill* s-a retras din post ca să supravegheze încheierea construcției chilelor și a vâslelor gildenlode destinate uriașilor, așa cum a promis Înaltul Nobil Loric Amuțitorul Demonilor. Borillar simte că i s-a acordat prea devreme această încredere. Bătrânul meu prieten Birinair l-ar fi numit cățelandru.

– E tânăr, zise Covenant plictisit. Apoi se întoarse către Tohrm, forțându-se să pună întrebarea care îl preocupa cel mai mult: Dar tu, tu ești prea tânăr. Ar trebui să fii mai bătrân. Au trecut patruzeci de ani.

– Prim-Nobil, am văzut cincizeci și nouă de veri. Au trecut patruzeci și una de când ai venit tu la Piatra Sărbătorii împreună cu uriașul, Lup de Mare Navigatorul Spumei.

– Dar nu ești destul de bătrân. Nu arăți acum de mai mult de patruzeci de ani.

– Ah, făcu Tohrm zâmbind larg, slujirea înțelepciunii noastre și a Pietrei Sărbătorii ne păstrează tineri. Fără noi aceste săli migălite de uriași ar fi întunecate, iar iarna, să fim cinstiți, ar fi reci. Cine ar putea să îmbătrânească în bucuria unor asemenea îndatoriri?

Vesel, se îndepărtă, puse unul dintre boluri pe masa din camera de zi și altul în dormitor lângă pat. Când descoperi bolurile, strălucirea caldă a pietrișului se alătură flăcărilor torțelor dând luminii din apartament o nuanță mai bogată și cumva mai primitoare.

Tohrm trase în piept aroma de pământ proaspăt săpat a pietrișului, cu un zâmbet fericit. Termină în timp ce tovarășul său aprindea ultima dintre torțele

lui în dormitor. Înainte ca Borillar să se întoarcă în camera de zi, hearthrallul mai în vârstă se apropie de Covenant și șopti:

– Prim-Nobil, spune-i ceva bunului Borillar. Se va bucura.

O clipă mai târziu, Borillar traversă camera și se opri țeapăn lângă ușă. Părea un slujitor dârz, hotărât să nu eșueze într-o misiune de mare importanță. În cele din urmă, râvna sa tinerească și rugămintea lui Tohrm îl împinseră pe Covenant să rostească șovăitor:

– Mulțumesc, hirebrand.

Imediat bucuria transformă chipul lui Borillar. Încercă să-și păstreze seriozitatea, să-și controleze zâmbetul, însă omul din legende, Necredinciosul Prinț al Inelului, îi vorbise lui, și izbucni:

– Fii bine-venit, Prim-Nobil Covenant. Tu vei salva Tărâmul.

Tohrm înălță amuzat o sprânceană către tovarășul său hearthrall, îi acordă lui Covenant o plecăciune veselă și plină de recunoștință, după care se opri, făcu semn din cap cuiva de pe hol și plecă lăsând ușa deschisă.

Bannor intră în cameră. Întâmpină privirea lui Covenant cu ochii lui care nu dormeau niciodată, numai arareori clipeau, și spuse:

– Înalta Nobilă vrea să vorbească acum cu tine.

– Of, la naiba, mârâi Covenant.

Privi înapoi cu un oarecare regret spre balcon și noaptea de dincolo de el. Apoi plecă împreună cu Gardianul Sângelui.

Mergând pe coridor, își făcu rapid o SVE. Era un exercițiu lipsit de rost, dar avea nevoie de obișnuința lui, dacă nu pentru alt motiv măcar ca să-și aducă aminte cine era, care era faptul central al vieții lui. O făcu deliberat, ca pe o alegere conștientă. Dar nu îi reținu atenția. Pe măsură ce mergea, Piatra Sărbătorii își exercita iar vechea sa influență asupra lui.

Drumurile înalte, complicate din Cetate aveau o stranie putere de persuasiune, o capacitate de a convinge. Fuseseră săpate în promontoriu de strămoșii veseli, iubitori de povești, ai lui Lup de Mare Navigatorul Spumei; și, la fel ca uriașii, aveau un aer de laudă și inviolabilă forță. Acum Bannor îl ducea pe Covenant mai adânc în inima Pietrei Sărbătorii decât fusese vreodată. Cu simțurile lui nou-trezite putea să perceapă roca masivă de deasupra lui; parcă ar fi fost în contact cu însăși greutatea ei absolută. Și la limita auzului, nu tocmai audibil, sau nu tocmai ținând de auz, putea simți grupuri de oameni care dormeau sau munceau în locuri de dincolo de ziduri. Aproape că i se părea că aude Cetatea respirând. Și totuși toate aceste miliarde, nenumărate tone de piatră, nu erau înspăimântătoare. Piatra Sărbătorii îi dădea o impresie de inatacabilă securitate; muntele refuza să-l lase să se teamă că va cădea.

Apoi el și Bannor ajunseră la o sală întunecată păzită de doi Gardieni ai Sângelui, stând cu zelul lor relaxat caracteristic de o parte și de alta a intrării. Nu existau torțe sau alte lumini în sală, dar în capătul opus o ilumina o strălucire puternică. Cu un semn

din cap spre camarazii săi, Bannor îl conduse pe Covenant înăuntru.

La capătul sălii pătrunseră într-o curte largă și rotundă dintr-o peșteră înaltă cu o podea de piatră atât de plată, încât părea lustruită timp de ani de zile. Lumina puternică galben-deschis venea de la acea podea; piatra strălucea ca și cum în compoziția sa ar fi intrat o bucată de soare.

Curtea nu avea alte lumini. Dar cu toate că la nivelul solului strălucirea nu era orbitoare, lumina alunga cu totul întunericul. Covenant putea observa peștera clar de sus până jos. Din loc în loc, pe pereți se aflau drugi îmbrăcați în metal cu uși în spatele lor care ofereau acces în spațiul liber de deasupra curții.

Bannor făcu o pauză permițându-i lui Covenant să se uite în jur. Apoi porni desculț pe podeaua strălucitoare. Ezitant, Covenant îl urmă temător să nu-l ardă la picioare. Dar nu simți nimic prin ghete în afară de o vibrație liniștită a forței. Îi provoca gâdilături în nervi.

Numai după ce se obișnui cu atingerea podelei observă ușile rare de jur împrejurul curții. Numără cincisprezece. La nouă dintre ele stăteau de pază Gardieni și la câțiva pași de fiecare ușă pe podeaua strălucitoare se aflau trepieduri de lemn. Trei dintre acestea susțineau toiegele Nobililor, iar unul dintre toiege era Toiagul Legii. Se distingea de lemnul lustruit al celorlalte prin grosimea mai mare și runele complicate sculptate între capetele sale de fier.

Bannor îl duse pe Covenant la ușa din dreptul Toiagului. Gardianul Sângelui de acolo făcu un pas înainte

să-i întâmpine și îl salută pe Bannor cu o aplecare din cap.

Bannor zise:

– L-am adus pe Prim-Nobilul Covenant la Înalta Nobilă.

– Îl așteaptă. Apoi santinela își coborî amenințarea impasibilă a privirii asupra lui Covenant: Noi suntem Garda Sângelui. Grija Nobililor este în mâinile noastre. Eu sunt Morin, Prim Mark al Gardienilor Sângelui după moartea lui Tuvor. Înalta Nobilă va vorbi singură cu tine. Nici să nu te gândești să-i faci vreun rău, Necredinciosule. Nu vom permite asta.

Fără să aștepte vreun răspuns, Morin păși într-o parte permițându-i să se apropie de ușă.

Covenant vru să întrebe ce rău i-ar putea face el Înaltei Nobile, dar Bannor i-o luă înainte.

– În acest loc, explică Gardianul, Nobilii își dau la o parte poverile. Toiegele le lasă aici, iar dincolo de aceste uși se odihnesc, uitând de grijile Tărâmului. Înalta Nobilă îți face o mare onoare vorbind cu tine aici. Fără Toiag sau pază, te primește ca pe un prieten în singurul ei loc privat. Prim-Nobil, nu ești un dușman al Tărâmului. Dar îți lipsește respectul. Acest lucru respectă-l.

Susținu un timp privirea lui Covenant ca pentru a-și sublinia cuvintele. Apoi bătu la ușă.

Când Înalta Nobilă deschise ușa, Covenant o văzu pentru prima dată clar. Renunțase la roba albastră de Nobil și îmbrăcase o haină lungă cafenie de stonedownor, cu un model alb pe umeri. Un cordon

alb înnodat în talie îi sublinia silueta, iar părul des de un castaniu bogat cu reflexe de miere palidă îi cădea pe umeri ascunzând parţial modelul. Părea mai tânără decât se aşteptase, ar fi zis că avea cel mult treizeci de ani, dar chipul îi era puternic şi pielea albă de pe frunte şi gât cunoştea multe despre asprime şi disciplină, cu toate că atunci când îl văzu pe Covenant ea zâmbi aproape timid.

Dar dincolo de experienţa responsabilităţii şi devotamentului din trăsăturile ei era ceva bizar evocativ. Îi părea oarecum familiară, ca şi cum în fundalul feţei ei aducea cu cineva cândva cunoscut. Această impresie era în acelaşi timp întărită şi negată de ochii ei. Erau cenuşii la fel ca ai lui; dar cu toate că îl privea drept în faţă aveau ceva pierdut, o sciziune a focalizării, ca şi cum ar fi privit în altă parte. Privirea ei atingea părţi din el care nu mai reacţionaseră de mult timp.

– Intră te rog, zise cu un glas ca un izvor limpede.

Mişcându-se ţeapăn, Covenant trecu pe lângă ea, iar ea închise uşa în urma lui oprind lumina din curte. Antecamera era iluminată simplu cu câte un vas cu pietriş în fiecare colţ. Covenant se opri în centrul încăperii şi se uită în jur. Spaţiul era gol şi lipsit de ornamente, nu conţinea decât pietrişul, câteva scaune de piatră şi o masă pe care se afla o sculptură albă; totuşi camera părea liniştită şi confortabilă. Lumina îşi făcea efectul, decise el. Strălucirea caldă a pietrişului făcea chiar şi lespezile agreabile, adăugându-se la senzaţia de securitate esenţială a Pietrei Sărbătorii. Era ca şi cum ar fi fost legănat, învăluit în braţele rocii şi îngrijit.

Înalta Nobilă Elena făcu semn spre unul dintre scaune.

– Nu vrei să iei loc? Avem multe de discutat.

El rămase în picioare, ferindu-şi privirea de ea. În pofida ambianţei se simţea extrem de stânjenit. Elena era cea care îl chemase şi nu avea încredere în ea. Dar când îşi regăsi glasul, se surprinse exprimându-şi una dintre cele mai intime îngrijorări. Clătinând din cap, murmurând:

– Bannor ştie mai multe decât spune.

O prinse cu garda jos.

– Mai multe? repetă ea, ezitând. Ce a spus astfel încât să rămână mai multe lucruri ascunse?

Dar el deja spusese mai mult decât intenţionase. Păstră tăcerea, urmărind-o cu colţul ochiului.

– Gardienii Sângelui cunosc îndoiala, continuă ea nesigură. De când Kevin Risipitorul Tărâmului i-a salvat de la Profanare şi de propriul său sfârşit, ei au simţit o lipsă de încredere în fidelitatea lor, cu toate că nimeni nu ar îndrăzni să ridice vreo acuzaţie împotriva acestora. Despre asta vorbeşti?

El nu vru să răspundă, dar fu constrâns de atenţia ei directă.

– Au trăit deja prea mult. Bannor ştie asta.

Apoi, ca să evite subiectul, se duse lângă masă să se uite la sculptură. Statueta albă era aşezată pe un piedestal de abanos. Reprezenta o iapă ranyhyn ridicată pe picioarele dinapoi, confecţionată dintr-un material asemănător cu osul. Lucrarea era lipsită de detalii, dar printr-un oarecare secret artistic exprima

forța mușchilor măreți, inteligența ochilor, stindardul coamei fluturând.

Fără să se apropie de el, Elena zise:

– Asta e arta mea – modelarea măduvei. Îți place? Este Myrha, iapa ranyhyn care mă poartă.

Ceva se răsuci în sufletul lui Covenant. Nu voia să se gândească la ranyhyni, dar i se păru că descoperise o discrepanță.

– Navigatorul mi-a spus că arta modelării măduvei s-a pierdut.

– Așa a fost. Numai eu pe întreg Tărâmul practic această artă ramenă. *Anundivian yajna*, numită și modelarea măduvei sau sculptura în oase, a fost pierdută de rameni în timpul exilului lor în Masivul Southron, pe vremea Ritualului Profanării. Nu vorbesc cu mândrie, am fost binecuvântată în multe feluri. Când eram mică, un ranyhyn m-a dus în munți. Nu ne-am întors timp de trei zile, astfel că mama a crezut că am murit. Dar ranyhynul m-a învățat multe... multe. Printre învățăturile mele am redescoperit străvechiul meșteșug. Cunoștințele prin care oasele uscate își schimbă forma au ajuns în mâinile mele. Acum practic aici, atunci când munca Nobililor mă obosește.

Covenant continua să stea cu spatele la ea, dar nu îi studia sculptura. Asculta vocea ca și cum s-ar fi așteptat ca în orice moment să se transforme în vocea cuiva cunoscut. Glasul ei răsuna de înțelesuri implicite. Dar el nu le putea distinge. Brusc, se întoarse să o privească în față. Din nou, deși îl privea direct, ea părea că se uită sau se gândește la altceva, ceva aflat

dincolo de el. Expresia ei pierdută îl tulbura. Analizând-o, încruntarea i se adânci până când ajunse să-și poarte vindecarea frunții ca pe o coroană de spini.

– Ce dorești? întrebă.

– Vrei să stai jos? zise ea liniștit. Sunt multe lucruri pe care trebuie să le discut cu tine.

– Ca de exemplu?

Brutalitatea tonului lui nu o făcu să dea înapoi, ci vorbi cu și mai multă calmitate:

– Sper să găsesc un mod prin care să câștig ajutorul tău împotriva Dispreţuitorului.

Cu gânduri încărcate de dispreţul de sine, el ripostă:

– Cât de departe ești dispusă să mergi?

Pentru o secundă celălalt punct de focalizare al privirii ei veni mai aproape de el, îl atinse ca limba unei flăcări. Sângele îi năvăli în obraji și aproape dădu un pas înapoi, atât de puternic simțise în acea secundă că ea avea capacitatea să meargă mai departe decât orice și-ar fi imaginat el. Dar clipa trecu înainte să poată bănui despre ce era vorba. Ea se îndepărtă fără grabă și intră pentru scurt timp într-una dintre celelalte camere. Când se întoarse, ducea în mâini o ladă de lemn ferecată în fier ruginit.

Purtând lada ca și cum ar fi conținut ceva preţios, spuse:

– Consiliul a fost foarte preocupat de această problemă. Unii au zis: „Un asemenea dar este prea mult pentru indiferent cine. Să-l păstrăm în siguranță cât de mult putem rezista." Iar alții au zis: „Nu-și va împlini menirea, căci el va crede că încercăm să-i

cumpărăm ajutorul prin daruri. Se va mânia pe noi și va refuza." Așa vorbește Nobilul Mhoram, ale cărui cunoștințe despre Necredincios sunt mai multe decât ale oricui. Dar eu am spus: „Nu este dușmanul nostru. Nu ne ajută pentru că nu poate să ne ajute. Cu toate că are aurul alb, utilizarea lui fie nu îi e la îndemână, fie îi e interzisă. Iată aici o armă care ne depășește. S-ar putea ca el să fie capabil să o stăpânească și astfel cu asemenea armă să ne ajute, chiar dacă nu poate folosi aurul alb." După mult timp de gândire și îngrijorare, vocea mea a prevalat. În consecință, Consiliul a cerut să-ți fie dat acest dar, pentru ca puterea sa să nu rămână inutilă, ci să se întoarcă împotriva Dispreţuitorului.

Prim-Nobil Covenant nu e o ofertă ușoară. Acum patruzeci de ani nu se afla în posesia Consiliului. Dar Toiagul Legii a deschis uși în adâncurile Pietrei Sărbătorii, care au stat închise încă de la Profanare. Nobilii sperau ca acele camere să adăpostească alte Părți ale Înțelepciunii lui Kevin, dar acolo nu era nicio Parte. Însă printre alte lucruri despre a căror utilitate nimeni nu-și mai aduce aminte, sau cu putere slabă, s-a găsit asta – ceea ce îți ofer eu acum.

Apăsă într-un fel anume pe laturile cutiei și capacul se deschise, dezvăluind un interior tapetat cu catifea în care se afla o sabie scurtă argintie. Avea o lamă cu două tăișuri, apărătoare dreaptă și mâner cu striații; și era lucrată în jurul unei geme albe limpezi, care ocupa joncțiunea dintre lamă, apărătoare și mâner. Gema părea bizar de lipsită de viață; nu reflecta lumina

pietrișului și era impenetrabilă sau insensibilă la orice flacără obișnuită.

Cu venerație în glas, Elena spuse:

– Acesta este *krill*-ul lui Loric Amuțitorul Demonilor, fiul lui Damelon, fiul lui Berek. Cu el a ucis înfățișarea Demondim a proroculuiui delirant *moksha* și a salvat Tărâmul de prima mare primejdie a demonilor-abjecți. Prim-Nobil Covenant, Necredincios și Prinț al Inelului, îl accepți?

Lent, cu groaza plină de fascinație a unui lepros față de obiectele care taie, Covenant ridică *krill*-ul de pe patul său de catifea. Cântărindu-l în mână simți că echilibrul său îi face plăcere, cu toate că cele trei degete nu puteau apuca bine. Prudent, încercă tăișurile cu degetul mare. Erau boante ca și cum n-ar fi fost niciodată ascuțite, mate ca gema albă. Pentru o clipă rămase nemișcat, gândindu-se că un cuțit nu trebuia să fie ascuțit ca să-i facă rău.

– Mhoram avea dreptate, spuse din sufletul său uscat și singur. Nu vreau daruri. Am avut parte de mai multe daruri decât pot suporta.

Daruri! I se părea că toți cei pe care îi cunoscuse în Tărâm încercaseră să-i ofere daruri – Navigatorul, ranyhynii, Nobilul Mhoram, chiar și Atiaran. Tărâmul însuși îi dăduse o imposibilă sănătate a nervilor. Dar darul Lenei, fiica lui Atiaran, era mai teribil decât toate celelalte. El o violase, o violase! Și după aceea ea se ascunsese pentru ca ai ei să nu afle ce i se întâmplase și să-l pedepsească. Acționase cu asemenea extravagantă indulgență pentru ca el să poată pleca liber – liber să

ducă profeţia de osândă a lui Foul la Nobili. Pe lângă acest devotament, chiar şi sacrificiile lui Atiaran păleau.

Lena! strigă în sinea lui. O violenţă din durere şi autoînvinovăţire răbufni în el.

– Nu mai vreau.

Un nor de furtună îi întunecă faţa. Apucă *krill*-ul în ambii pumni, cu vârful îndreptat în jos. Cu o mişcare convulsivă lovi cu sabia în mijlocul mesei, încercând să-i rupă lama boantă pe piatră.

Brusc, o sclipire albă îl orbi ca un fulger. *Krill*-ul i se smulse din mâini. Dar nu încercă să vadă ce se întâmplase cu el. Se răsuci imediat înapoi cu faţa la Elena. Prin norul alb care îi înceţoşa privirea, gâfâi:

– Nu mai vreau daruri! Nu mi le pot permite!

Dar ea nu se uita la el şi nici nu îl asculta. Îşi dusese mâinile la gură holbându-se peste el la masă.

– Pe Cele Şapte! şopti ea. Ce ai făcut? Ce...?

El se întoarse să vadă.

Lama *krill*-ului pătrunsese în piatră; era înfiptă până la jumătate în masă.

Gema albă ardea ca o stea.

Vag, deveni conştient de o durere pulsând în degetul cu verigheta. Simţea inelul fierbinte şi greu, aproape topit. Dar îl ignoră; îi era frică de el. Tremurând, întinse mâna să atingă *krill*-ul.

Energia îi arse degetele.

Pe focurile iadului!

Îşi smulse mâna. Durerea acută îl făcu să-şi strângă degetele sub braţ şi să geamă.

Imediat Elena se întoarse spre el.

– Ești rănit? întrebă neliniștită. Ce-ai pățit?

– Nu mă atinge! icni el.

Ea se retrase nedumerită și rămase privindu-l, împărțită între grija pentru el și uimirea în fața gemei strălucitoare. După câteva clipe se scutură parcă pentru a-și îndepărta confuzia și zise moale:

– Necredinciosule... ai readus *krill*-ul la viață.

Covenant făcu un efort să îi răspundă, dar vocea îi tremura:

– Nu-i nicio diferență. N-o să vă fie de niciun folos. Foul are toată puterea care contează.

– El nu are aurul alb.

– La dracu' cu aurul alb!

– Nu! replică ea vehement. Nu spune așa ceva. Nu mi-am trăit viața degeaba. Mama mea și mama ei înainte nu au trăit degeaba!

El nu o înțelese, dar patima ei subită îi făcu să tacă. Se simțea prins în capcană între ea și *krill;* nu știa ce să spună sau ce să facă. Neajutorat, se holba la Înalta Nobilă în timp ce emoțiile ei creșteau odată cu vorbele.

– Spui că nu e nicio diferență, că nu ne e de folos. Ești cumva profet? Și dacă ești, ce consideri că ar trebui să facem? Să capitulăm? Pentru o clipă autocontrolul ei slăbi și exclamă furioasă: Niciodată!

I se păru că distinge ură în tonul ei. Dar după aceea ea coborî vocea și intonația de scârbă pieri.

– Nu! Nimeni de pe Tărâm nu poate îndura să stea deoparte și să-i permită Disprețuitorului să facă ce vrea. Dacă trebuie să suferim și să murim fără speranță,

atunci așa să fie. Dar nu vom dispera, chiar dacă Necredinciosul însuși spune că ar trebui.

Sentimente inutile se zvârcoliră pe fața lui, dar nu-i putu răspunde. Propriile sale convingeri și energii se prefăcuseră în praf. Chiar și durerea din mână dispăruse aproape cu totul. Își îndepărtă privirea de la ea, dar tresări dând cu ochii de *krill*. Încet, ca și cum ar fi îmbătrânit în ultimele câteva minute, se lăsă pe un scaun.

– Mi-aș dori, murmură el plat, secătuit, mi-aș dori să știu ce să fac.

Cu o urmă de atenție remarcă faptul că Elena părăsise camera. Dar nu înălță capul decât când ea se întoarse și se așeză în fața lui. Ținea în mâini o ploscă cu vin de primăvară pe care i-o oferi.

În privirea ei stranie și complexă putea vedea o îngrijorare pe care el nu o merita.

Acceptă plosca și bău cu sete, în căutarea unui balsam care să-i ușureze durerea cumplită din frunte și a unui suport pentru curajul lui prăbușit. Se temea de intențiile Înaltei Nobile, indiferent care ar fi fost acelea. Ea era prea înțelegătoare, prea tolerantă cu violența lui; îi permitea prea multe, dar fără să-l elibereze. În ciuda soliditații Pietrei Sărbătorii de sub picioarele lui sensibile, se afla pe teren instabil.

Când după o scurtă tăcere ea vorbi din nou, avea aerul că ajunsese la momentul unei onestități dificile; însă exista ceva candid în rătăcirea inexplicabilă a ochilor ei.

– Sunt neștiutoare în privința asta. Am multe lucruri pe care trebuie să ți le spun, dacă e să fiu deschisă

și sinceră. Nu vreau să mi se reproșeze vreo lipsă de informare a ta. Tărâmul nu are cum să fie slujit ascunzându-ți ceva ce mai târziu s-ar putea interpreta altfel. Totuși curajul mă lasă și nu știu ce cuvinte să folosesc. Mhoram s-a oferit să se ocupe de problema asta în locul meu, dar eu am refuzat considerând că povara aceasta îmi aparține. Însă acum sunt pierdută și nu pot începe.

Covenant își plecă încruntându-se capul, refuzând cu durerea frunții lui să-i dea vreun ajutor.

– Ai vorbit cu Hile Troy, încercă ea, nesigură de modul de abordare. Ți-a descris sosirea lui pe Tărâm?

Covenant aprobă din cap fără să se înduplece.

– Un accident. Un copilandru – era un tânăr student – încerca să ajungă la mine.

Elena se foi ca și cum ar fi vrut să-și continue ideea, dar se întrerupse, se răzgândi și abordă problema diferit.

– Nu știu cum e în lumea ta... dar Warmarkul îmi spune că astfel de lucruri nu se întâmplă acolo. L-ai observat pe Nobilul Mhoram? Sau pe Hiltmarkul Quaan? Sau poate pe hearthrallul Tohrm? Pe oricare dintre cei pe care i-ai cunoscut acum patruzeci de ani? Ți s-a părut că... că sunt tineri?

– Am observat.

Întrebarea ei îl făcu să se agite. Se agățase de problema vârstei, încercând să stabilească acest fapt ca o discrepanță, ca o ruptură în continuitatea iluziei lui.

– Ceva nu se potrivește. Mhoram și Tohrm sunt prea tineri. E imposibil. Nu au îmbătrânit cu patruzeci de ani.

– Şi eu sunt tânără, sublinie ea, ca şi cum ar fi vrut să-l ajute să ghicească un secret. Dar văzându-i evidenta nedumerire, se retrase. Ca răspuns spuse: Acest lucru a fost adevărat atât timp cât ştiinţa a existat în Tărâm. Vechii Nobili trăiau până la vârste foarte înaintate. Nu erau aşa de longevivi ca uriaşii, pentru că la neamul lor asta e ceva natural. Nu, slujirea Puterii Pământului îi menţinea tineri, îi ferea de bătrâneţe mult peste vârsta lor firească. Înaltul Nobil Kevin a trăit secole aşa cum oamenii trăiesc zecile de ani. La fel este şi în zilele noastre, numai că într-o măsură mai mică. Noi nu avem toată puterea Înţelepciunii. Iar Ştiinţa Războiului nu-şi păstrează adepţii, deci dintre foştii tăi tovarăşi numai Quaan şi războinicii săi îşi poartă întreaga povară a anilor. Dar maeştrii *rhadhamaerl* şi *lillianrill* şi Nobilii care urmează Înţelepciunea lui Kevin îmbătrânesc mai încet decât ceilalţi. Este un mare avantaj, căci astfel ni se extinde puterea. Dar aduce şi suferinţă...

Tăcu o clipă, oftând pentru sine ca şi cum ar fi rememorat o rană veche. Dar când vorbi din nou vocea ei era limpede şi sigură.

– Aşa a fost întotdeauna. Nobilul Mhoram a văzut de zece ori câte şapte veri, însă abia dacă arată cincizeci. Şi... Încă o dată se opri şi schimbă direcţia. Cu o privire cercetătoare spre Covenant întrebă: Te surprinde că am călărit pe un ranyhyn când eram copil? Nu există nimeni pe Tărâm care să fi avut asemenea noroc.

El termină vinul de primăvară și se ridică în picioare plimbându-se prin cameră în fața ei. Tonul cu care ea se referise la ranyhyn era încărcat de sugestii; simțea în el largi posibilități de necazuri. Mai mult neliniștit decâ iritat, mârâi spre ea:

– Pe focurile iadului. Spune ce ai de spus.

Ea se încordă ca pregătindu-se pentru o luptă și zise:

– Povestea Warmarkului Hile Troy despre chemarea lui pe Tărâm s-ar putea să nu fie tocmai corectă. L-am auzit spunând-o, și el confundă ceva ce eu... noi... nu am considerat de cuviință să corectăm. Am păstrat secretul pentru noi. Prim-Nobil Covenant... Făcu o pauză, se calmă, apoi rosti prudent: Hile Troy nu a fost chemat de un tânăr student care nu cunoștea pericolele puterii. Cel care te-a chemat era cineva cunoscut ție.

Triock! Covenant aproape că se împiedică. Triock, fiul lui Thuler, din Mithil Stonedown, avea motive să-l urască pe Necredincios. El o iubise pe Lena, dar Covenant nu suporta să pronunțe numele cu voce tare. Agitându-se în lașitatea sa, îl evită pe Triock spunând:

– Pietten. Bietul copil... din Woodhelvenul Înalt. Demonii-abjecți i-au făcut ceva. El a fost?

Nu îndrăznea să înfrunte ochii Înaltei Nobile.

– Nu, Thomas Covenant, zise ea cu blândețe. Nu a fost un bărbat. O cunoști bine. A fost Atiaran, soția lui Trell, cea care te-a condus de la Mithil Stonedown până la întâlnirea ta cu Lup de Mare Navigatorul Spumei la Râul Alinării.

– Pe focurile iadului, gemu el. Auzindu-i numele, revăzu în minte ochii mari ai lui Atiaran, curajul cu care își renegase ura împotriva lui pentru a sluji Tărâmului. Și avu o scurtă imagine profetică a ei incinerându-se în încercarea de al chema pe el – în transă, plină de amărăciune, lividă din cauza luptei interne a tuturor armistițiilor pe care el le rănise atât de grav. Ah, la naiba, icni. De ce? Avea nevoie... avea nevoie să uite.

– Nu putea. Atiaran, soția lui Trell, s-a întors la Loresraat la bătrânețe din mai multe motive, dar două sunt cele mai importante. Dorea să aducă... nu, a dori este un cuvânt prea mic. Era înfometată după tine. Nu putea să uite. Dar dacă te voia pentru Tărâm sau pentru sine, nu știu. Era o femeie cu sufletul sfâșiat, și inima îmi spune că amândouă patimile au secătuit-o. Cum altfel? Spunea că tu ai permis ravagiile de la Sărbătoarea Primăverii, cu toate că mama mea mi-a spus o poveste diferită.

Nu, gemu Covenant, pășind adus de spate ca și cum ar fi fost apăsat de bezna de pe fruntea lui. O, Atiaran!

– Al doilea motiv se referă la suferința vieții lungi și puterii extinse. Fiindcă soțul ei era Trell, gravelingas de *rhadhamaerl*. Căsătoria lor a fost una măreață și aducătoare de bucurii în memoria Mithil Stonedown, căci cu toate că ea fusese depășită în tinerețea petrecută la Loresraat și rămăsese slabă, totuși era suficient de puternică să-i facă față lui Trell, soțul ei. Dar slăbiciunea ei, lipsa de încredere în sine, rămânea. Testul cel mai important al vieții a venit și a trecut, iar

ea a îmbătrânit. Suferinței provocate de tine se adăuga o alta; ea îmbătrânea, iar Trell soțul ei nu. Înțelepciunea îl susținea dincolo de vârstă. Așadar, după atâtea dureri, a început să-și piardă și soțul, cu toate că iubirea lui era aceeași. Era soția lui, deși ajunsese destul de bătrână ca să-i fie mamă. Așa că s-a întors la Loresraat, mâhnită și îndurerată, și devotată, căci deși se îndoia de sine dragostea ei pentru Tărâm era neclintită. Totuși în cele din urmă boala a învins-o. Scăpând de vigilența Păstrătorilor Înțelepciunii, ea a adus moartea asupra sa. Astfel a încălcat Legământul Păcii și și-a încheiat viața în disperare.

Nu! protestă el. Dar își amintea chinul lui Atiaran și prețul pe care îl plătise ca să-l reprime, și răul pe care i-l făcuse el. Se temea că Elena avea dreptate.

Cu o voce aspră care părea să nu se potrivească vorbelor, Înalta Nobilă continuă:

– După moartea ei, Trell a venit la Piatra Sărbătorii. El este unul dintre cei mai puternici maeștri *rhadhamaerl* și a rămas aici, închinându-și talentul și știința apărării Tărâmului. Dar el cunoaște amărăciunea și mă tem că Legământul reprezintă o apăsare incomodă pentru el. Căci, cu toată blândețea lui, l-a făcut mult prea neajutorat. Inima îmi spune că el nu iartă. Nu a putut-o ajuta pe Atiaran... sau pe mama mea.

Prin durerea amintirilor, Covenant vru să protesteze fiindcă Trell, cu umerii săi largi și puterile sale stranii, nu știa nimic despre adevărata natura a neajutorării. Dar obiecția îi fu sufocată de glasul Elenei atunci când spusese „mama mea". Rămase nemișcat, aplecat ca și

cum ar fi fost pe punctul să se răstoarne, și așteptă ca ultima beznă absolută să se prăvale asupra lui.

– Așadar, probabil înțelegi de ce am călărit un ranyhyn când eram mică. În fiecare an, la ultima lună plină înaintea nopții de la mijlocul primăverii, un ranyhyn a venit în Mithil Stonedown. Mama a înțeles imediat că era un dar de la tine. Și l-a împărțit cu mine. A fost așa de ușor pentru ea să uite că i-ai făcut rău. Nu ți-am spus că și eu sunt tânără? Sunt Elena, fiica Lenei, fiica lui Atiaran, soția lui Trell. Lena, mama mea, a rămas în Mithil Stonedown, fiindcă insista că tu o să te întorci la ea.

Încă o clipă el stătu nemișcat, fixând modelul de pe umerii hainei ei. Apoi un val de revelații trecu prin el, și înțelese. Se clătină, căzu pe un scaun brusc de parcă i s-ar fi rupt șira spinării. Stomacul i se strânse și el se sufocă, încercând să-și reverse pustietatea.

– Îmi pare rău. Cuvintele îi ieșiră printre dinți ca rupte din piept de un pumn greu al remușcării. Erau la fel de nepotrivite ca niște copii născuți morți, prea moarte ca să exprime ceea ce simțea. Dar nu putea face altceva. O, Lena! Îmi pare rău.

Ar fi vrut să plângă, dar era lepros și uitase cum s-o facă.

– Eram neputincios. Forță confesiunea plină de zimți să-i iasă pe gât. Uitasem cum e. Apoi am rămas singuri. Și m-am simțit din nou ca un bărbat, dar știam că nu e adevărat, era ceva fals, visam, trebuia să fie asta, nu avea cum să fie altfel. A fost prea mult. N-am putut rezista.

– Nu-mi vorbi mie de neputință, replică ea gâtuit. Sunt Înalta Nobilă. Trebuie să-l învinge pe Disprețuitor folosind săgeți și săbii.

Tonul ei era aspru; putea să audă și alte cuvinte în spatele său, parcă ea ar fi spus: „Chiar crezi că o simplă explicație sau scuză reprezintă o compensație suficientă?" Și fără amorțeala bolii care să-l justifice el nu avea niciun argument.

– Nu, zise cu glas tremurător. Nimic nu e de-ajuns.

Încet, cu greu, ridică ochii și se uită la ea. Acum putea vedea în ea fata de șaisprezece ani pe care o cunoscuse, mama ei. Era familiaritatea ei ascunsă. Avea părul mamei ei, statura ei. Dincolo de disciplină, chipul ei semăna mult cu al mamei sale. Și purta același model cu frunze albe țesut pe umerii hainei pe care îl purtase și Lena – modelul familiei lui Trell și Atiaran.

Când îi întâlni ochii văzu că și aceștia semănau cu ai Lenei. Ardeau de ceva ce nu era nici furie, nici condamnare; păreau să contrazică judecata pe care o auzise cu o clipă în urmă.

– Ce-o să faci acum? întrebă slab. Atiaran voia... voia ca Nobilii să mă pedepsească.

Brusc ea se sculă de pe scaun și se mișcă până în spatele lui. Își așeză tandru mâinile pe tâmplele lui încordate și începu să i le maseze, căutând să-i înlăture toate nodurile și cutele.

– Ah, Thomas Covenant, oftă ea, cu un fel de dor în glas. Eu sunt Înalta Nobilă. Port Toiagul legii. Lupt pentru Tărâm și nu mă tem, cu toate că frumusețea ar putea să moară, sau că eu aș putea muri, sau că lumea

ar putea muri. Dar am mult din mama mea Lena în mine. Nu te încrunta așa. Nu pot suporta.

Atingerea ei blândă, răcoroasă, consolatoare părea să-i ardă fruntea. Mhoram spusese că stătuse cu el în timpul chinului lui din noaptea trecută – stătuse și îl veghease, și îl ținuse de mână. Tremurând, se ridică în picioare. Acum știa de ce îl chemase ea. În atmosfera dintre ei era o lume întreagă de implicații; toată viața ei era pe umerii lui, la bine și la rău. Însă era prea mult; era prea nesigur și vlăguit ca să înțeleagă totul, să-i facă față. Fața lui amorțită era capabilă doar de grimase. Tăcut, plecă de lângă ea, iar Bannor îl conduse înapoi în camera sa.

În apartamentul lui stinse torțele, acoperi vasele cu pietriș. Apoi ieși pe balcon.

Luna se ridica peste Piatra Sărbătorii. Era încă lună nouă și se înălța argintie peste orizont, scăldând câmpiile într-o luminiscență intactă. Inspiră aerul de toamnă și se sprijini de balustradă, imun pentru moment la vertij. Chiar și acesta îi fusese stors din el.

Nu se gândi să sară. Se gândi cât de greu era s-o refuze pe Elena.

7
MISIUNEA LUI KORIK

Înainte de răsăritul soarelui, o bătaie insistentă în ușă îl trezi. Visase despre Căutarea Toiagului Legii – despre prietenul lui, Lup de Mare Navigatorul Spumei, pe care compania îl lăsase în urmă să le păzească spatele înainte de a intra în catacombele de sub Muntele Tunetului. Covenant nu-l mai revăzuse, nu știa dacă uriașul supraviețuise acelei periculoase misiuni. Când se trezi, inima îi bătea ca și cum zgomotul de la ușă ar fi fost sunetul propriei lui spaime.

Amorțit, amețit de somn, găsi un vas cu pietriș, apoi se împletici până în camera de zi să deschidă ușa.

Descoperi un bărbat stând în holul luminat. Roba albastră cu brâu negru și toiagul lung îl identificau drept un Nobil.

– Prim-Nobil Covenant, începu imediat bărbatul. Trebuie să-mi cer mii de scuze pentru că îți tulbur odihna. Dintre toți Nobilii, eu sunt cel care regretă cel mai mult această intruziune. Am o mare dragoste

pentru odihnă. Odihnă și hrană, Prim-Nobil, somn și alimentație. Sunt minunate. Cu toate că unii ar spune că am gustat atât de multă hrană că nu aș mai avea nevoie de odihnă. Fără îndoială că un asemenea argument a făcut ca eu să fiu cel ales pentru această călătorie dificilă și în același timp dezgustătoare.

Fără să ceară permisiunea, năvăli pe lângă Covenant în cameră. Zâmbea.

Covenant clipi ca să-și limpezească privirea și se uită mai îndeaproape la bărbat.

Era scund și corpolent, cu o față rotundă, fericită, dar seninătatea trăsăturilor era contrazisă de ochii ageri, astfel că semăna cu un heruvim pus pe șotii. Expresia lui era mereu schimbătoare; zâmbete fugare, compătimire, încruntare, grimase se alergau una pe alta peste suprafața unei bune dispoziții de bază. Acum îl privea pe Covenant oarecum evaluator, ca și cum ar fi încercat să măsoare reacția Necredinciosului la glume.

– Eu sunt Hyrim, fiul lui Hoole, rosti fluid, Nobil din Consiliu după cum ai văzut și iubitor de veselie, cum probabil nu ți-a scăpat. Ochii îi sclipeau năzdrăvan: Ți-aș povesti despre ascendența mea și despre istorie, ca să mă cunoști mai bine, dar timpul meu e scurt. Există consecințe ale călăritului unui ranyhyn, dar când m-am oferit alegerii lor n-am știut că această onoare poate însemna o asemenea povară. Poate ai fi de acord să mă însoțești?

Mutește, buzele lui Covenant formară cuvântul: Însoțesc?

– Până în curte, cel puțin, dacă mai mult nu te pot convinge. O să-ți explic în timp ce te pregătești.

Covenant se simțea prea năuc ca să înțeleagă ce i se cerea. Nobilul voia să se îmbrace ca să meargă undeva. Asta era tot? După câteva momente își regăsi vocea și întrebă:

– De ce?

Cu efort, Hyrim își etală pe chip o expresie de seriozitate. Îl studie grav pe Covenant, apoi zise:

– Prim-Nobil, sunt anumite lucruri care... despre care e dificil să-ți vorbesc. Poate că Nobilul Mhoram sau Înalta Nobilă Elena să fi spus ceva. Ei nu doresc ca aceste informații să-ți fie ascunse. Dar fratele Mhoram ezită să-și descrie propria durere. Iar Înalta Nobilă... inima îmi spune că se teme să te expună primejdiei. Zâmbi trist: Dar eu nu sunt atât de altruist. Ești de acord că există o mare cantitate din mine la care să mă gândesc, și toate părțile sunt moi. Curajul este pentru cei slabi. Eu sunt mai înțelept. Deșteptăciunea nu e nici mai mult, nici mai puțin profundă decât pielea, iar a mea e foarte profundă. Desigur, se spune că încercările și greutățile rafinează spiritul. Dar am auzit că uriașii spun că e destul timp pentru rafinarea spiritului atunci când trupul nu mai are de ales.

Covenant auzise și el asta; i-o spusese Navigatorul. Scutură din cap ca să îndepărteze amintirea dureroasă.

– Nu înțeleg.

– Ai și motive, zise Nobilul. Încă nu am exprimat nimic substanțial. Ah, Hyrim, oftă el către sine,

a vorbi pe scurt e un lucru atât de simplu, și totuși te depășește. Prim-Nobil, nu te îmbraci? Trebuie să-ți comunic vești de la uriași care nu-ți vor plăcea.

Un junghi de neliniște îl făcu pe Covenant să încremenească. Nu mai era somnoros.

– Spune-mi.

– În timp ce te îmbraci.

Înjurând în gând, Covenant se grăbi spre dormitor și începu să-și pună hainele. Nobilul Hyrim vorbea din camera cealaltă. Avea o intonație prudentă, ca și cum ar fi făcut un efort deliberat ca să fie concis.

– Prim-Nobil, știi despre uriași. Lup de Mare Navigatorul Spumei însuși te-a adus la Piatra Sărbătorii. Ai fost prezent în Cabinet când s-a adresat Consiliului Nobililor, spunându-le că semnele pe care Înaltul Nobil Damelon le prevăzuse pentru speranța uriașilor de a-și regăsi Casa au ajuns să se împlinească.

Covenant știa; amintirea era vie. Pe vremea Vechilor Nobili, uriașii rătăciseră pe mări și pierduseră drumul. Din acest motiv își spuneau Cei Fără Casă. Colindaseră zeci de ani în căutarea patriei pierdute, dar nu o găsiseră. În final ajunseseră pe coastele Tărâmului într-o regiune cunoscută drept Țărmul Mării și acolo, bine-veniți și devenind prieteni ai lui Damelon, își construiseră un loc în care să trăiască până își vor regăsi străvechea Casă.

De atunci, în urmă cu trei mii de ani, căutările lor fuseseră lipsite de roade. Dar Damelon Prietenul Uriașilor făcuse o profeție: prevăzuse sfârșitul exilului lor.

După și, probabil, din cauza pierderii Casei lor, uriașii începuseră să decadă. Cu toate că iubeau mult copiii, li se năștea puțini; neamul lor nu se păstra. Timp de secole, numărul lor scăzuse.

Damelon prevăzuse că acest lucru se va schimba, că sămânța lor își va regăsi vitalitatea. Aceasta era prevederea, semnul că exilul era pe cale să se încheie, la bine sau la rău.

La rândul său, fiul lui Damelon, Loric, promisese să sprijine și să confirme această profeție. Spusese că, atunci când prezicerile lui Damelon se vor împlini, Nobilii le vor asigura uriașilor chile și vâsle puternice din gildenlode, pentru noile nave destinate călătoriei spre casă.

Navigatorul fusese cel care raportase Consiliului că soția lui Brat Puternic Meșteșugarul de Nave, Cosițe Voinice, născuse tripleți – trei fii, un eveniment fără precedent pe Țărm. În același timp, navele cercetașilor se întorseseră spunând că descoperiseră un drum care ar putea duce spre Casa uriașilor. Navigatorul venise la Piatra Sărbătorii să ceară îndeplinirea promisiunii Înaltului Nobil Loric.

– Timp de patruzeci de ani, continuă Hyrim, maeștrii *lillianrill* ai cetății Nobile s-au străduit să îndeplinească această promisiune. Cele șapte chile și șapte rânduri de vâsle sunt acum aproape gata. Dar timpul aleargă grăbit pe urmele noastre și ne împinge periculos. Când va începe războiul nu vom mai fi capabili să transportăm lemnul gildenlode la Țărm. Și vom avea nevoie de ajutorul uriașilor ca să ne

luptăm cu Nobilul Foul. Totuși s-ar putea ca tot acest ajutor și toate aceste speranțe să fie inutile. S-ar putea...

– Navigatorul, îl întrerupse Covenant. Își făcea de lucru cu șireturile ghetelor. O îngrijorare acută îl făcea să devină nerăbdător, zorit. Ce e cu el? Este...? Ce s-a întâmplat cu el după Căutare?

Intonația Nobilului deveni și mai prudentă.

– Când Căutarea Toiagului Legii s-a întors acasă, l-au descoperit pe Navigatorul Spumei viu și nevătămat. Se refugiase în siguranța Andelainului, scăpând astfel de Leii de Foc. S-a întors la poporul lui, și de atunci a mai venit de două ori la Piatra Sărbătorii ca să ajute la fasonarea lemnului gildenlode și ca să ne împărtășească cunoștințe. Mulți uriași au venit și au plecat plini de speranță. Dar acum, Prim-Nobil...

Hyrim se opri. În vocea lui erau regret și tristețe.

– Ah, acum.

Covenant se înapoie în camera de zi și îl privi în față pe Nobil.

– Acum?

Propria lui voce era nesigură.

– De trei ani s-a așternut liniștea peste Țărm. Niciun uriaș nu a mai venit la Piatra Sărbătorii, niciun uriaș nu a mai pus piciorul în Tărâmul de Sus. Ca răspuns la o scânteie subită din ochii lui Covenant, continuă: O, nu am stat degeaba. Timp de un an nu am făcut nimic – Țărmul se află la aproape două mii de kilometri depărtare și o tăcere de un an nu e ceva neobișnuit. Dar după un an ne-am făcut griji. Apoi,

timp de încă un an, am trimis mesageri. Niciunul nu s-a mai întors. În primăvară am trimis un întreg Eoman. Douăzeci de războinici împreună cu warhaftul lor nu s-au mai întors. În consecință, Consiliul a decis să nu mai rişte viaţa războinicilor. Vara, Nobilul Callindrill şi Nobila Amatin au plecat spre vest cu Gardienii lor, căutând o trecere. Au fost împinşi înapoi de o putere întunecată şi fără nume în Întinderea Sarangrave. Sora Amatin ar fi murit atunci când a căzut calul ei, dar ranyhynul lui Callindrill i-a adus pe amândoi înapoi în siguranţă. Aşadar, o umbră s-a interpus între noi şi străvechii noştri Fraţi de Piatră, iar soarta uriaşilor ne este necunoscută.

Covenant gemu în sinea lui. Navigatorul fusese prietenul lui, şi nici măcar nu-şi luase rămas-bun de la uriaş când se despărţiseră. Simţi un acut regret. Îşi dorea să-l vadă din nou pe Navigator, să-şi ceară iertare.

Dar în acelaşi timp era conştient de privirea lui Hyrim fixată asupra lui. Ochii în mod natural veseli ai Nobilului aveau o expresie de melancolie îndurerată. Evident, exista un motiv pentru care îl trezise astfel pe Covenant înainte de ivirea zorilor. Cu o smucitură a umerilor, Covenant se scutură de regrete şi zise:

– Tot nu înţeleg.

La început Nobilul Hyrim nu şovăi.

– Atunci, o să-ţi vorbesc deschis. În noaptea de după chemarea ta, Nobilul Mhoram a fost luat de la căpătâiul tău de o viziune. Mâna puterii sale s-a oprit asupra lui şi el a văzut lucruri care au făcut să-i

îngheață sângele în vene. A văzut... Apoi se întoarse brusc cu spatele: Ah, Hyrim, oftă, ești un prost gras și cu creierul plin de ciulini. Ce treabă ai avut să visezi la Nobili și Înțelepciune, la uriași și aventuri îndrăznețe. Când ți-au intrat pentru prima dată asemenea gânduri în capul tău de copil ar fi trebuit să fii pedepsit și trimis să ai grijă de oi. Persoana ta grasă și ineptă face prea puțină cinste tatălui tău, Hoole, soțul lui Gren, care a avut încredere că fanteziile tale prostești n-o să te facă s-o iei razna.

Peste umăr, rosti încet:

– Nobilul Mhoram a văzut moartea uriașilor mărșăluind spre ei. Nu a putut distinge chipul acelei morți. Dar a văzut că dacă nu primesc ajutor curând – curând, poate în câteva zile! –, cu siguranță ei vor fi distruși.

Distruși? repetă Covenant în sinea lui. Distruși? Apoi făcu încă un pas. E și vina mea!

– De ce, începu el, apoi înghiți în sec. De ce îmi spui mie asta? Ce vă așteptați să fac eu?

– Din cauza viziunii fratelui Mhoram, Consiliul a decis că trebuie să trimitem o misiune către Țărm acum. Războiul nu ne permite să ne irosim forțele, dar Mhoram spune că viteza e mai necesară decât forța. Prin urmare, Înalta Nobilă Elena a ales doi Nobili, care au fost acceptați de ranyhyni: Shetra, soția lui Verement, care știe despre Întinderea Sarangrave mai multe decât oricine altcineva, și Hyrim, fiul lui Hoole, care a avut un trecător contact cu știința uriașilor. Ca să ne întovărășească, Primul Mark Morin a ales

cincisprezece Gardieni ai Sângelui conduși de Korik, Cerrin și Sill. Înalta Nobilă a încredințat această misiune atât lor, cât și nouă, astfel încât dacă noi eșuăm ei vor fi cei care vor merge în ajutorul uriașilor. Korik se numără printre cei mai bătrâni din Garda Sângelui.

Nobilul părea că divaghează, evitând ceva ce ezita să spună.

– Împreună cu Tuvor, Morin, Bannor și Terrel, a comandat armata inițială *haruchai* care a pornit împotriva Tărâmului. Au început marșul, apoi l-au întâlnit pe Înaltul Nobil Kevin, pe ranyhyni și pe uriași, au fost mișcați de iubire, frumusețe și recunoștință și au depus Jurământul de slujire cu care a început Garda Sângelui. Sill este Gardianul care mă are pe mine în grijă, iar Cerrin pe Nobila Shetra. O să le pretind multă grijă, zâmbi Hyrim regăsindu-și buna dispoziție. Nu vreau să pierd carnea asta pe care am obținut-o cu atâta bucurie.

Frustrat, Covenant repetă tăios:

– Ce vă așteptați să fac eu?

Încet, Hyrim se întoarse să-l privească în față.

– Tu l-ai cunoscut pe Lup de Mare Navigatorul Spumei, zise. Vreau să vii cu noi.

Covenant se holbă mirat la Nobil. Se simțea brusc sleit. Din depărtare se auzi întrebând pierdut:

– Înalta Nobilă știe despre asta?

Hyrim zâmbi.

– Furia ei o să-mi urzice pielea de pe față când o să afle ce ți-am zis. Însă după o clipă redeveni serios: Prim-Nobil, nu susțin că ar trebui să ne însoțești.

Poate greșesc mult prin asemenea rugăminte. Sunt multe aspecte pe care nu le cunoaștem despre intențiile Disprețuitorului în acest război, și printre cele mai importante este direcția din care va ataca. Se va deplasa pe la sud de Andelain, așa cum a mai făcut în trecut, și va lovi către nord prin Câmpiile Centrale sau va mărșălui spre nord de-a lungul Riftului ca să ne atace din est? Ignoranța ne paralizează apărarea. Oastea nu se poate mișca până nu avem răspunsul. Warmarkul Troy este foarte îngrijorat. Dar dacă Nobilul Foul alege să ne atace dinspre est, misiunea noastră pe Țărm va trece drept printre forțele lui. Din acest motiv ar fi o prostie de neimaginat ca aurul alb să ne însoțească. Nu, dacă ar fi fost un lucru înțelept ca tu să mergi cu noi, Nobilul Mhoram ți-ar fi vorbit. Cu toate astea, eu te rog. Îi iubesc mult pe uriași, Prim-Nobil. Sunt prețuiți în tot Tărâmul. Aș sfida chiar și furia Înaltei Nobile Elena ca să le ofer ajutor.

Sinceritatea simplă a apelului Nobilului îl mișcă pe Covenant. Cu toate că abia îl cunoscuse, constată că îi plăcea de Hyrim, fiul lui Hoole, și voia să-l ajute. Iar uriașii reprezentau un argument puternic. Nu putea îndura să-și imagineze că Navigatorul, atât de plin de viață, de veselie și de înțelegere, ar putea fi ucis dacă nu primea ajutor. Dar acest argument îi reaminti amar lui Covenant că el era mai puțin capabil să ofere ajutor decât oricine altcineva din Tărâm. Iar influența Elenei era încă puternică asupra lui. Nu voia să facă nimic care s-o supere, care să-i ofere un

motiv în plus să-l urască. Era rupt în două; nu putea răspunde candidei cereri din privirea lui Hyrim.

Dintr-odată, ochii Nobilului se umplură de lacrimi. Întoarse capul, clipind repede.

– Ți-am provocat durere, Prim-Nobil, zise cu blândețe. Iartă-mă.

Covenant se aștepta să audă ironie, critică în cuvinte, dar tonul lui Hyrim exprima doar un regret pur. Când se întoarse iar cu fața la Covenant, pe buzele lui flutura un surâs chinuit.

– Păi, bine. Vrei măcar să vii cu mine în curte? Curând membrii misiunii se vor întâlni acolo ca să plece. Prezența ta ar însemna pentru toată Piatra Sărbătorii că ai acționat conform propriei alegeri și nu din ignoranță.

Asta Covenant nu putea să refuze; îi aducea prea multă rușine neputința lui esențială, prea multă furie. Punându-se vehement în mișcare, ieși din apartamentul său.

Imediat îl găsi pe Bannor în coasta sa. Între Gardian și Nobil coborî prin săli și pasaje către porțile Pietrei Sărbătorii.

Exista o singură intrare în Cetatea Nobilă, iar uriașii o proiectaseră perfect pentru apărarea orașului. În vârful platoului făcuseră o scobitură în piatră care să formeze o curte între Cetatea principală și turnul de veghe ce proteja porțile exterioare. Acele porți – lespezi imense, interblocabile, ce se închideau pe dinăuntru sigilând complet intrarea – duceau la un tunel pe sub turn. Tunelul se deschidea în curte, iar trecerea dintre

curte și Cetate era apărată de un alt set de porți la fel de masive și de solide ca și prima. Cetatea principală era legată de turn printr-o serie de pasarele de lemn suspendate din loc în loc deasupra curții, dar singura cale de acces în turn situată la nivelul solului erau două uși mici de o parte și de alta a tunelului. Astfel orice inamic care ar fi reușit imposibila misiune de a sparge porțile exterioare ar fi fost nevoit să repete figura la porțile interioare, în timp ce era atacat atât de pe creasta turnului de veghe, cât și din Cetatea principală.

Curtea era pavată cu lespezi de piatră, cu excepția centrului unde creștea un bătrân copac gilden, hrănit de izvoare cu apă proaspătă. Nobilul Hyrim, Bannor și Covenant găsiră restul grupului care pornea în misiune acolo lângă copac, sub întunericul scăzând al cerului. Soseau zorile.

Înfiorat în aerul rece, Covenant privi de jur împrejurul curții. În lumina reflectată din interiorul Cetății, putu vedea că toți oamenii de lângă copac erau Gardieni ai Sângelui, cu excepția unei Nobile, o femeie înaltă. Ea stătea cu fața spre Piatra Sărbătorii; Covenant o vedea clar. Avea un păr țepos de nuanță gri-fer, tăiat scurt, iar fața semăna cu a unui șoim – nas și ochi proeminenți, obraji supți. Ochii ei aveau o sclipire tăioasă ca privirea șoimului la vânătoare. Însă în spatele acelei sclipiri Covenant sesiză ceva ca un junghi de dorință, un dor pe care nu și-l putea nici satisface, nici reprima. Nobilul Hyrim o salută prietenește, dar ea îl ignoră, fixând Cetatea ca și cum nu ar fi putut suporta s-o părăsească.

În spatele ei, Gardienii erau ocupați cu distribuirea poverilor, împachetându-și proviziile în legături cu sfori de *clingor*. Pe acestea și le prindeau de spate astfel încât să nu le fie împiedicate mișcările. Curând unul dintre ei – Covenant îl recunoscu pe Korik – făcu un pas în față și îl anunță pe Nobilul Hyrim că era gata.

– Gata, prietene Korik? Glasul lui Hyrim suna voios. Ah, aș vrea să pot spune și eu la fel. Dar, pe Cele Șapte! Eu nu sunt omul potrivit pentru marile primejdii, sunt făcut mai mult ca să aplaud victoriile decât să le înfăptuiesc. Da, în asta constau talentele mele. Dacă tu mi-ai aduce o victorie, i-aș închina un toast care te-ar minuna. Dar asta... să călăresc în galop peste Tărâm, între fălcile cine știe căror pericole lacome! Ne poți spune ceva despre aceste pericole, Korik?

– Nobile?

– Am acordat multe gânduri acestei probleme, prietene Korik, îți poți imagina cât de dificil mi-a fost. Dar înțeleg că Înalta Nobilă a pus misiunea în mâinile tale dintr-un motiv temeinic. Ascultă la ce m-am gândit: eforturi cum sunt ale mele nu ar trebui irosite. Iată. Dintre toți oamenii din Piatra Sărbătorii, numai Gardienii Sângelui au cunoscut Tărâmul înainte de Profanare. L-ați cunoscut pe Kevin însuși. Cu siguranță, voi știți mult mai multe despre el decât știm noi. Și de asemenea, cu siguranță, știți mult mai multe despre Disprețuitor. Poate știți cum poartă el un război. Poate că știți mai multe decât ne-a putut spune Nobilul Callindrill despre pericolele care se găsesc între noi și Țărmul Mării.

Korik ridică ușor din umeri.

– Inima îmi spune, continuă Hyrim, că voi puteți evalua pericolele care ne așteaptă mai bine decât orice Nobil. Ar trebui să vorbești despre ele, ca să ne putem pregăti. Poate că nu ar trebui să riscăm să trecem prin Grimmerdhore sau Sarangrave, ci mai degrabă să călărim spre nord și să ocolim, în ciuda zilelor suplimentare adăugate.

– Gardienii Sângelui nu cunosc viitorul.

Tonul lui Korik era impasibil, totuși Covenant simți o ușoară tensiune în cuvântul „cunosc". Korik părea să fi folosit acel cuvânt cu un înțeles diferit decât Hyrim, un înțeles mai larg sau mai profetic.

Nobilul nu era satisfăcut.

– Poate că nu. Dar nu ați împărtășit domnia lui Kevin fără să învățați nimic. Te temi că noi nu putem face față cunoștințelor voastre?

– Hyrim, ai uitat de tine, interveni abrupt Nobila Shetra. Ăsta e respectul tău față de păstrătorii Jurământului?

– Ah, soră Shetra, m-ai înțeles greșit. Respectul meu pentru Gardienii Sângelui este nețărmurit. Cum aș putea simți altfel față de niște oameni care au jurat dincolo de orice jurământ omenesc posibil să mă țină pe mine în viață? Dacă mi-ar fi promis mâncare bună, le-aș fi fost îndatorat. Dar cu siguranță tu vezi cum stăm. Înalta Nobilă a pus misiunea în mâinile lor. Dacă pericolele spre care mergem atât de voioși îi vor forța să aleagă, Gardienii Sângelui vor continua misiunea mai degrabă decât să ne apere pe noi.

Pentru o clipă, Nobila Shetra îl fixă pe Hyrim cu o privire grea de dispreț. Dar când vorbi, vocea ei nu îl acuza.

– Nobile Hyrim, tu nu ești voios. Tu crezi că supraviețuirea uriașilor se bazează pe această misiune și cauți să-ți ascunzi temerile pentru ei.

– *Melenkurion* Zăgazul Cerului! mormăi Hyrim ca să se împiedice să râdă. Caut numai să-mi feresc pielea fină și cu greu obținută de un atac nechibzuit. Ți-ar prinde bine și ție să împărtășești o asemenea vrednică dorință.

– Pace, Nobile. Nu am chef de glume, oftă Shetra și se întoarse să-și reia studiul Pietrei Sărbătorii.

Nobilul Hyrim îi aruncă o scurtă privire în tăcere, apoi îi zise lui Korik:

– Mă rog, ea are mai puțin trup de păstrat decât am eu. Posibil ca spiritul fin să fie rezervat cărnii neglijate. Trebuie să discut despre asta cu uriașii, dacă ajungem la ei.

– Noi suntem Garda Sângelui, răspunse plat Korik. Vom ajunge la Țărmul Mării.

Hyrim ridică privirea spre cerul nopții și spuse cu un ton moale, gânditor:

– Să chemăm sau să aducem întăriri. Bine ar fi fost dacă eram mai mulți. Uriașii sunt mari și, dacă au o nevoie, aceasta va fi una mare.

– Ei sunt uriașii. Nu sunt egali în fața oricărei nevoi?

Nobilul îi aruncă o privire lui Korik, dar nu-i răspunse. După scurt timp se alătură Shetrei și zise încet:

– Hai, soră. Călătoria ne cere. Drumul e lung și dacă sperăm să-l încheiem trebuie mai întâi să-l începem.

– Așteaptă! strigă ea încet, ca un țipăt îndepărtat al unei păsări.

Hyrim o mai cercetă o clipă. Apoi reveni la Covenant. Într-o șoaptă atât de slabă, încât Covenant abia putu auzi, Nobilul spuse:

– Dorește să-l vadă pe Nobilul Verement soțul ei înainte de a pleca. Povestea lor e tristă, Prim-Nobil. Au necazuri în căsnicie. Amândoi sunt orgolioși... Au făcut împreună călătoria în Câmpiile lui Ra ca să se ofere ranyhynilor. Iar ranyhynii... ah, ranyhynii au ales-o pe ea, dar pe el l-au refuzat. Mă rog, ei aleg în felul lor, nici măcar ramenii nu pot să explice. Dar a apărut o diferență între ei doi. Fratele Verement este un om merituos, însă acum are un motiv să se considere nevrednic. Iar sora Shetra nu poate nici să accepte, nici să nege judecata lui. Și acum misiunea asta. Verement ar fi trebuit pe drept să meargă în locul meu, dar misiunea cere viteza și rezistența unui ranyhyn. Fie și numai de dragul ei, mi-aș fi dorit ca tu să fi mers s-o ajuți.

– Eu nu călăresc pe ranyhyn, răspunse Covenant nesigur.

– Ar veni la chemarea ta.

Din nou Covenant nu avu replică; se temea că era adevărat. Ranyhynii i se oferiseră gaj, iar el nu îi eliberase. Dar nu putea călări pe unul dintre măreții cai. Ei se plecaseră în fața lui din teamă și repulsie. Nu avea nimic să-i ofere lui Hyrim decât expresia tăcutei lui indecizii.

Câteva minute mai târziu auzi o mișcare la intrarea în Cetate din spatele lui. Întorcându-se, văzu doi Nobili venind spre curte – Înalta Nobilă Elena și un bărbat pe care nu îl mai întâlnise. Sosirea Elenei îl făcu să tremure; imediat aerul păru să se umple de aripi, implicând corbii. Dar și bărbatul de lângă ea îi atrase atenția. Știu pe dată că acela era Nobilul Verement. Omul semăna prea mult cu Shetra ca să fie altcineva. Avea același păr scurt, țepos, aceleași trăsături de șoim, aceeași amărăciune în linia gurii. Înaintă spre ea ca și cum ar fi vrut să se arunce asupra acesteia.

Dar se opri la zece metri distanță. Ochii îi alunecară într-o parte sub privirea ei tăioasă; nu reușea să se uite direct la ea. Cu voce joasă, rosti:

– Pleci?

– Știi că trebuie.

Tăcură. Nepăsându-le că erau observați, stăteau departe unul de celălalt. Un test de voință care nu avea nevoie de exprimare atârna între ei. Un timp rămaseră nemișcați, parcă refuzând să facă vreun gest care ar fi putut fi interpretat drept compromis sau abdicare.

– El nu a vrut să vină, îi șopti Hyrim lui Covenant, dar Înalta Nobilă l-a adus. Îi e rușine.

Atunci Nobilul Verement se mișcă. Își aruncă brusc toiagul spre Shetra. Ea îl prinse și îi aruncă înapoi propriul ei toiag. Ei îl prinse la rândul lui.

– Să-ți fie bine, nevastă, zise el posomorât.

– Să-ți fie bine, bărbate, replică ea.

– Pentru mine nimic n-o să fie bine până te întorci.

– Și pentru mine la fel, soțul meu, suspină ea adânc.

Fără alt cuvânt, el se răsuci pe călcâie și se grăbi înapoi în Cetate. Un timp, ea îl urmări. Apoi se întoarse și ea, ieșind țeapănă din curte prin tunel. Korik și ceilalți Gardieni ai Sângelui o urmară. În scurt timp, Covenant rămase singur cu Hyrim și Elena.

– Ei bine, Hyrim, spuse blând Înalta Nobilă, chinul tău trebuie să înceapă. Îmi pare rău că va fi așa de dificil pentru tine.

– Înaltă Nobilă... începu Hyrim.

– Dar tu ești capabil s-o faci, continuă ea. Încă nu ți-ai găsit limitele adevăratei tale puteri.

– Înaltă Nobilă, i-am cerut Prim-Nobilului Covenant să ne însoțească.

Ea încremeni. Covenant simți un val de tensiune radiind dinspre ea; părea să emane subit o încordare palpabilă.

– Nobile Hyrim, rosti cu voce joasă, pășești pe teren periculos.

Tonul îi era aspru, dar Covenant își dădu seama că nu îl avertiza pe Hyrim, nu îl amenința. Respecta ceea ce făcuse el. Și se temea.

Apoi se întoarse spre Covenant. Cu prudență, ca și cum s-ar fi temut să-și exprime propria sa dorință acută, întrebă:

– O să mergi?

Lumina din interiorul Pietrei Sărbătorii îi cădea în spate și el nu-i putea vedea fața. Îi părea bine; nu voia să știe dacă privirea ei stranie era sau nu fixată asupra lui. Încercă să-i dea un răspuns, dar pe moment gâtul îi era atât de uscat, încât nu putu scoate niciun sunet.

– Nu, zise în cele din urmă. Nu. De dragul lui Hyrim făcu un efort să spună adevărul: Nu pot face nimic pentru ei.

Dar, chiar în timp ce o spunea, știu că nu era întregul adevăr. Refuza să meargă pentru că Elena, fiica Lenei, voia ca el să rămână.

Ușurarea ei era la fel de tangibilă în penumbră pe cât fusese încordarea.

– Prea bine, Prim-Nobil.

Un lung moment, ea și Hyrim stătură față în față, iar Covenant simți curentul comunicării lor tăcute, contopirea lor mentală. Apoi Hyrim se apropie de ea și o sărută pe frunte. Ea îl îmbrățișă și îi dădu drumul. Hyrim se înclină în fața lui Covenant și dispăru în tunel.

Dincolo de curtea umbrită, cerul era mai luminos. Spre răsărit, prima margine a soarelui trecuse peste orizont. Dimineața se scurgea înspre vest, și pe valul său cei cincisprezece Gardieni ai Sângelui și doi Nobili își lansară chemarea. Iar și iar. În timp ce ecourile celui de-al treilea strigăt se stingeau, aerul se umplu de tunetul puternicelor copite.

Mult timp pământul se cutremură de galopul ranyhynilor și aerul vibră profund. Apoi o umbră trecu peste poalele dealurilor. Șaptesprezece cai puternici cu picioare lungi apărură mândri la Piatra Sărbătorii. Stelele albe de pe frunți semănau cu spuma unui val galopând spre călăreții pe care și-i aleseseră. Cu nechezături pătimașe și lovituri de copite își încetiniră pașii.

Ca răspuns, Gardienii şi cei doi Nobili se închinară, iar Korik strigă:

– Salut, ranyhyni! Mândri cutreierători ai Tărâmului! Trupuri de soare şi coame de cer, ne bucurăm că aţi auzit chemarea noastră. Necazurile şi războiul s-au abătut asupra Tărâmului! Primejdii şi osteneală îi aşteaptă pe duşmanii Prinţului Colţului. Vreţi să ne purtaţi?

Caii semeţi aplecară capetele şi nechezară înaintând ultimii câţiva paşi şi frecându-şi boturile de călăreţii lor, grăbindu-i să încalece. Într-o secundă toţi Gardienii Sângelui săriră pe spinările ranyhynilor lor. Nu foloseau şei sau frâie; ranyhynii îşi purtau călăreţii de bunăvoie şi răspundeau la apăsarea unui genunchi sau la atingerea unei mâini, chiar şi la comanda unui gând. Aceeaşi ciudată putere a auzului, care făcea posibil să răspundă imediat călăreţilor de oriunde de pe Tărâm şi le permitea să simtă chemarea cu zeci de zile înainte ca ea să fie de fapt emisă şi să alerge de pe Câmpiile lui Ra, de parcă numai câteva minute distanţă, şi nu aproape două mii de kilometri, ar fi despărţit colţul de sud-est al Tărâmului de orice altă regiune, le permitea de asemenea să acţioneze ca o singură fiinţă împreună cu călăreţul, o îmbinare perfectă a minţii şi a oaselor.

Nobilii Shetra şi Hyrim încălecară mai încet, iar Covenant îi urmări cu un nod în gât, ca şi cum ei ar fi acceptat o provocare ce i-ar fi aparţinut de drept lui. Navigatorule, te rog... gândi. Te rog... Dar nu putu articula cuvintele – iartă-mă!

Apoi auzi un strigăt în spatele lui, sus. Întorcându-se spre Piatra Sărbătorii, zări o siluetă mică, subțire, stând cu brațele ridicate în vârful turnului de veghe – Înalta Nobilă. Când grupul se întoarse cu fața la ea, aprinse Toiagul Legii, scoase din vârful lui o flacără albastru-intens care scânteia pe cerul adânc, un imn al puterii care în mâinile ei ardea cu un miez de alb și albastru amestecat, devenind azuriu-pur în lungul flăcării. Flutură de trei ori Toiagul, iar flacăra era atât de strălucitoare, încât dârele ei păreau să se păstreze pe cer. Apoi strigă „Salut!" și aruncă Toiagul în sus. Timp de o clipă, întreaga lungime a lui fulgeră și o izbucnire incandescentă de Foc al Nobililor țâșni spre cer. În acel moment, ea aruncă atât de multă lumină la picioarele Pietrei Sărbătorii, încât zorii înșiși păliră – parcă pentru a arăta grupului adunat că ea era destul de puternică pentru a șterge destinul înscris în acea dimineață. Nobilii răspunseră exercitându-și propriile puteri și întorcând strigătul vibrant:

– Salut!

Iar Gardienii Sângelui răcniră toți ca unul:

– Cei dintâi în credință! Salut, Înaltă Nobilă!

Pentru o secundă, toate toiegele fură ridicate în flăcări. Apoi Nobilii își potoliră focurile. La acel semnal compania misiunii făcu o întoarcere largă și porni în galop în răsăritul soarelui.

8
„TÂNGUIREA NOBILULUI KEVIN"

Plecarea misiunii și întâlnirea cu Înalta Nobilă din seara trecută îl lăsaseră pe Covenant profund tulburat. Părea să-și piardă și puțina independență sau autenticitate pe care o mai avea. În loc să hotărască pentru sine care ar fi trebuit să fie poziția lui și apoi să acționeze pe baza acestor standarde, el își permitea să se lase clătinat, sedus chiar și mai în esență decât fusese la prima sa experiență în Tărâm. Deja acceptase solicitarea Elenei asupra lui, și numai această solicitare îl împiedicase să îi accepte și pe uriași.

Nu putea continua în felul ăsta. Dacă o făcea avea să semene în curând cu Hile Troy, un om atât de copleșit de putere, de vedere, încât nu putea percepe cât de oarbă era propria dorință de a-și asuma responsabilitatea pentru Tărâm. Pentru un lepros așa ceva ar fi însemnat sinucidere. Dacă ar fi greșit ar fi murit. Iar dacă ar fi reușit nu ar mai fi fost niciodată în stare să suporte amorțeala vieții sale reale, lepra lui.

Știa despre leproși care muriseră astfel, dar pentru ei moartea nu era deloc rapidă, deloc curată. Sfârșitul lor venea dincolo de o urâțenie fetidă, atât de dezgustătoare, încât i se făcea greață ori de câte ori își aducea aminte că o asemenea putrefacție exista.

Și nu era singurul argument. Această seducție a responsabilității era opera lui Foul. Făcea parte dintre mijloacele prin care Nobilul Foul încerca să asigure distrugerea Tărâmului. Când oameni nepotriviți își asumă poveri enorme, rezultatul nu poate servi decât Disprețului. Covenant nu avea nicio îndoială că Troy era nepotrivit. Nu fusese el chemat pe Tărâm de către Atiaran în disperarea ei? Cât despre el însuși, el, Thomas Covenant, era atât de incapabil de putere de parcă așa ceva nici n-ar fi existat. Pentru el nu putea să existe. Dacă ar fi pretins altceva, întregul Tărâm ar fi devenit o altă lepră în mâinile Nobilului Foul. Când ajunse în camerele lui știa că va fi nevoit să facă ceva, să acționeze cumva ca să stabilească termenii situației lui. Va trebui să găsească sau să creeze vreo discrepanță, vreo dovadă indiscutabilă că Tărâmul era o iluzie. Nu putea avea încredere în sentimentele lui; avea nevoie de logică, de un argument la fel de inevitabil ca și legea leprei.

Patrulă un timp prin camere ca și cum ar fi căutat un răspuns în podeaua de piatră. Apoi, dintr-un impuls, deschise ușa și se uită pe hol. Bannor era acolo, stând de pază imperturbabil de parcă înțelesul vieții sale ar fi fost dincolo de orice îndoială. Rigid, Covenant îl invită în cameră.

Când Bannor se află în fața lui, Covenant revizui rapid ceea ce știa despre Gardienii Sângelui. Proveneau dintr-un neam, *haruchai,* care trăia sus în Munții Westron, dincolo de Trothgard și de Tărâm. Erau oameni războinici și prolifici, astfel încât fusese poate inevitabil ca la un anumit moment în istoria lor să trimită o armată spre est în Tărâm. Acest lucru îl făcuseră în primii ani ai Înaltului Nobil Kevin. Pe jos și neînarmați, *haruchai* nu foloseau arme, așa cum nu foloseau nici știința; se bazau în totalitate pe competența lor fizică, mărșăluiseră spre Piatra Sărbătorii și provocaseră Consiliul Nobililor.

Dar Kevin refuzase să lupte. În schimb îi convinsese pe *haruchai* să devină prieteni. Drept răspuns, ei merseseră mult mai departe decât intenționase el. Aparent ranyhynii, uriașii și Piatra Sărbătorii însăși – ca locuitori ai munților, *haruchai* iubeau mult piatra și generozitatea – îi mișcaseră mai profund decât orice altceva în istoria lor. Ca răspuns la prietenia lui Kevin, ei depuseseră un Jurământ de slujire a Nobililor; iar ceva extraordinar din angajamentul sau din limbajul lor invocase puterea Pământului, legându-i de Jurământul lor și sfidând timpul, moartea și posibilitățile de alegere. Cinci sute de soldați ai lor deveniseră Gardieni ai Sângelui. Restul se întorseseră acasă.

Acum erau încă aproape cinci sute. Căci fiecare Gardian care murea în luptă era trimis pe ranyhynul său prin Pasul Gardienilor în Munții Westron și alt *haruchai* venea să-i ia locul. Numai cei ale căror

trupuri nu puteau fi recuperate, ca al lui Tuvor, fostul Prim Mark, nu erau înlocuiți.

Astfel marea anomalie a istoriei Gardienilor era faptul că supraviețuiseră intacți Ritualului Profanării, deși Kevin, Consiliul și toate lucrările lui fuseseră distruse. Ei avuseseră încredere în el. Când le poruncise să plece toți în munți fără să-și explice intențiile, ei se supuseseră. Dar după aceea văzuseră motivul care îi făcuse să se îndoiască că serviciul lor era cu adevărat de credință. Depuseseră Jurământul; ar fi trebuit să moară împreună cu Kevin la Kiril Threndor, sub Muntele Tunetului, sau să-l împiedice să se întâlnească acolo cu Nobilul Foul, împins de disperare, să-l împiedice să rostească Ritualul care dusese la distrugere epoca Vechilor Nobili. Erau credincioși până la o extremă care sfida propria lor mortalitate, totuși eșuaseră în promisiunea de a-i salva pe Nobili cu orice preț.

Covenant voia să-i întrebe pe Bannor ce s-ar întâmpla cu Gardienii Sângelui dacă vreodată ar ajunge să creadă că extravaganta lot fidelitate era falsă, că prin Jurământul lor îl trădaseră atât pe Kevin, cât și pe ei înșiși. Dar nu reuși să expună în cuvinte o asemenea întrebare. Bannor merita un tratament mai bun din partea lui. Și Bannor își pierduse soția. Era moartă de două mii de ani.

În schimb, Covenant se concentră asupra căutării unei discrepanțe.

Dar în curând își dădu seama că nu va găsi niciuna chestionându-l pe Bannor. Cu vocea lui seacă, străină, Gardianul îi dădu lui Covenant răspunsuri scurte

privind ceea ce voia și în același timp nu voia să audă despre supraviețuitorii Căutării Toiagului Legii. Aflase deja ce se întâmplase cu Navigatorul și cu Nobilul Mhoram. Acum Bannor îi povesti că Înaltul Nobil Prothall, cel care condusese Căutarea, demisionase din funcție chiar înainte de a se întoarce la Piatra Sărbătorii. Nu fusese în stare să uite faptul că bătrânul hearthrall Birinair murise în locul lui. Și simțea că prin regăsirea Toiagului își împlinise menirea, dăduse tot ce avea în el. Încredințase Toiagul și Cea de-a Doua Parte în grija Nobilului Mhoram și plecase spre casa lui din Înălțimile Northron. Locuitorii Cetății Nobile nu-l mai văzuseră niciodată.

Așadar, după întoarcerea lui Mhoran, Osondrea își asumase poziția de Înaltă Nobilă. Până la moartea sa își folosise puterea pentru reconstrucția Consiliului, mărirea Oștii și dezvoltarea Codrului Sărbătorii, noul sediu al Loresraat.

După întoarcerea la Piatra Sărbătorii, Quaan, warhaftul Eomanului care îi însoțise pe Prothall și pe Mhoram, încercase de asemenea să demisioneze. Îi era rușine că adusese înapoi în viață numai jumătate dintre războinicii săi. Dar Înalta Nobilă Osondrea, cunoscându-i meritele, refuzase să-l elibereze, și curând el revenise la îndatoririle sale. Acum era Hiltmark al Oștii, al doilea la comandă după Hile Troy. Cu toate că avea părul alb și rar, chiar dacă privirea părea să-i fi fost îmblânzită de vârstă și folosință îndelungată, încă era același bărbat puternic și onest care fusese întotdeauna. Nobilii îl respectau. În absența

lui Troy ar fi fost bucuroşi să se încreadă în Quaan la conducerea Oştii.

Covenant oftă amar şi îl lăsă pe Bannor să plece. Nu de asemenea informaţii avea el nevoie. Evident nu avea să găsească soluţii uşoare la dilema lui. Dacă voia o dovadă a iluziei trebuia să şi-o procure singur.

Înfruntă înfiorat posibilitatea. Orice ar fi putut face cerea mult timp ca să dea roade. Nu avea să devină dovadă, de necontestat şi pe deplin acceptabilă, decât atunci când iluzia sa lua sfârşit, atunci când s-ar fi întors la viaţa lui reală. Între timp, nu putea decât foarte puţin să-i fie de folos. Dar nu avea de ales; nevoia lui era urgentă.

Avea la dispoziţie trei căi facile de a crea o discontinuitate clară: îşi putea distruge hainele, să-şi arunce briceagul, singurul obiect pe care îl avea în buzunare, sau să-şi lase barbă. Apoi, când s-ar trezi şi s-ar pomeni îmbrăcat, încă în posesia briceagului sau proaspăt bărbierit, ar fi avut dovada.

În discrepanţa evidentă a frunţii sale vindecate nu avea încredere. Experienţa trecută îl făcuse să se teamă că va fi rănit din nou la scurt timp după ce iluzia se va fi încheiat. Dar nu se putea hotărî să acţioneze pe baza primelor sale două alternative. Gândul de a-şi distruge îmbrăcămintea familiară, rezistentă, îl făcea să se simtă prea vulnerabil, iar varianta de a-şi arunca briceagul era prea incertă. Blestemând felul în care condiţia lui îl forţa să-şi abandoneze toate obiceiurile stricte de care depindea supravieţuirea sa, decise să renunţe la bărbierit.

Când în cele din urmă își adună curajul să părăsească apartamentul și să meargă în Cetate în căutarea unui mic dejun, își etală mirișteа de pe obraji ca pe o declarație de sfidare.

Bannor îl conduse la una din marile săli de mese din Piatra Sărbătorii, apoi îl lăsă singur să mănânce. Însă, înainte de a termina, Gardianul se întoarse cu pași mari la masa lui. În elasticitatea pașilor lui Bannor exista o vioiciune nouă – o încordare care semăna bizar cu o emoție. Dar când i se adresă lui Covenant, ochii lui inexpresivi, umbriți, nu reflectau nimic, iar ritmul reprimat al vocii era la fel de lipsit de inflexiuni ca întotdeauna.

– Prim-Nobil, Consiliul cere să vii în Cabinet. Un străin a intrat în Piatra Sărbătorii. Nobilii se vor întâlni în curând cu el.

Din cauza alertei crescute a lui Bannor, Covenant întrebă prudent:

– Ce fel de străin?

– Prim-Nobil?

– E... e cineva ca mine? Sau ca Troy?

– Nu.

În confuzia lui, Covenant nu percepu imediat certitudinea din răspunsul lui Bannor. Dar, urmându-l pe Gardianul Sângelui afară din sala de mese și în jos prin Piatra Sărbătorii, începu să sesizeze ceva în plus în negația lui, ceva mai mult decât obișnuita siguranță a lui Bannor. Acel „Nu" semăna cu pasul lui Bannor; era cumva tensionat. Covenant nu-și putea da seama cum. Coborând pe

o scară largă, curbată, prin câteva niveluri ale Cetății, se sili să întrebe:

– Ce e așa de important la străinul ăsta? Ce știi despre el?

Bannor ignoră întrebarea.

Când ajunseră în Cabinet, descoperi că Înalta Nobilă Elena, Nobilul Verement și alți patru Nobili le-o luaseră înainte. Înalta Nobilă stătea pe locul ei în capul mesei curbate, și Toiagul Legii era așezat pe piatră lângă ea. La dreapta ei se aflau doi bărbați, după ei două femei. Nobilul Verement stătea în stânga după două scaune neocupate. Opt Gardieni ai Sângelui stăteau în spatele lor în primul rând al galeriei, dar restul Cabinetului era gol. Numai Primul Mark Morin și hearthralii Tohrm și Borillar își ocupau pozițiile în spatele Înaltei Nobile.

O șoaptă anticipativă plutea deasupra încăperii. Pentru o clipă, Covenant se așteptă ca Elena să anunțe începerea unui război.

Bannor îl conduse până la un loc de la masa Nobililor dincolo de Nobilul Verement. Necredinciosul luă loc pe scaunul de piatră, frecându-și tuleiele noii sale bărbi cu o mână ca și cum s-ar fi așteptat ca membrii din Consiliu să știe ce reprezintă. Ochii Nobililor erau asupra lui și privirile lor îl făceau să se simtă neplăcut. Se simțea ciudat de intimidat de faptul că vârfurile degetelor lui erau vii la atingerea firelor de păr.

– Prim-Nobil Covenant, spuse Înalta Nobilă după un moment, în timp ce îi așteptăm pe Nobilul

Mhoram şi pe Warmarkul Troy, ar trebui să facem prezentările. Am dat dovadă de neglijenţă în privinţa ospitalităţii. Să ţi-i prezint pe membrii Consiliului pe care nu-i cunoşti.

Covenant aprobă din cap, bucuros pentru orice i-ar fi îndepărtat ochii tulburători de la el, iar ea începu din stânga:

– Acesta este Nobilul Verement, soţul Shetrei, pe care l-ai mai întâlnit.

Verement îşi privea încruntat mâinile şi nu se uită la Covenant.

Elena se întoarse spre dreapta. Bărbatul de lângă ea era înalt şi solid; avea o frunte largă, o faţă atentă decorată cu o barbă de un blond cald şi o expresie de amabilitate firească.

– Acesta este Nobilul Callindrill, soţul lui Faer. Faer, soţia lui, este un minunat maestru în vechea artă *suru-pa-maerl.*

Nobilul Callindrill îi zâmbi pe jumătate timid lui Covenant şi înclină din cap.

– Lângă el, continuă Înalta Nobilă, sunt Nobilii Trevor şi Loerya.

Nobilul Trevor era un bărbat slab, cu un aer de incertitudine, ca şi cum nu ar fi fost sigur că locul lui este la masa Nobililor; dar Nobila Loerya, soţia lui, arăta ca o matroană solidă, conştientă de puterea sa.

– Au trei fiice care ne bucură inimile.

Ambii Nobili răspunseră cu zâmbete, dar în timp ce al lui era în acelaşi timp surprins şi mândru, al ei era calm, încrezător.

Elena încheie:

– Dincolo de ei se află Nobila Amatin, fiica lui Matin. Cu numai un an în urmă, a trecut testele Spadei și Toiagului la Loresraat și s-a alăturat Consiliului. Acum lucrează în școlile din Piatra Sărbătorii, îi învață pe copii.

La rândul ei, Nobila Amatin se înclină cu gravitate. Era suplă, serioasă și cu ochi căprui cu care îl urmărea pe Covenant parcă l-ar fi analizat.

După o pauză, Înalta Nobilă începu ceremoniile rituale de întâmpinare a Necredinciosului în Cetatea Nobilă, dar se întrerupse când Nobilul Mhoram intră în Cabinet. Sosi printr-una dintre ușile private din spatele mesei Nobililor. Avea oboseală în pași și o concentrare febrilă în ochi, ca și cum și-ar fi petrecut întreaga noapte luptându-se cu bezna. De la osteneală avea nevoie să se sprijine în toiag când ocupă locul din stânga Elenei. Toți Nobilii îl priviră așezându-se, respirând ușurat și un val de sprijin pluti dinspre mințile lor spre a lui. Încet-încet, ajutorul lor tăcut îi dădu puteri. Sclipirea fierbinte i se stinse din priviri și începu să vadă chipurile din jur.

– Ai avut succes? întrebă blând Elena. Poți retrage *krill*-ul?

– Nu. Buzele lui Mhoram formară cuvântul, dar nu scoase niciun sunet.

– Mhoram dragă, oftă ea, trebuie să ai mai multă grijă de tine. Dispreţuitorul a pornit împotriva noastră. Vom avea nevoie de toate forțele tale pentru războiul care va veni.

Prin epuizarea lui, Mhoram schiță un zâmbet milos. Dar nu vorbi. Înainte să poată Covenant să se hotărască să-l întrebe pe Mhoram ce spera să rezolve cu *krill*-ul, ușile principale ale Cabinetului se deschiseră și Warmarkul Troy coborî scările până la masă. Hiltmarkul Quaan venea în urma lui. În timp ce Troy se duse să se așeze în fața lui Covenant, Quaan li se alătură lui Morin, Tohrm și Borillar. Aparent Troy și Quaan tocmai se întorseseră de la Oaste. Nu pierduseră timp să-și lase săbiile, iar tecile lor zdrăngăniră greoi pe piatră când se așezară.

Imediat ce ei își ocupară locurile, Înalta Nobilă Elena începu. Vorbea încet, dar vocea ei limpede se auzea perfect în întregul Cabinet.

– Ne-am adunat astfel fără avertisment pentru că a venit la noi un străin. Crowl, străinul se află în grija ta. Vorbește-ne despre el.

Crowl era unul dintre Gardienii Sângelui. Se ridică de pe locul lui, de lângă scara cea largă, și se întoarse impasibil cu fața la Înalta Nobilă ca să-și dea raportul.

– A trecut de noi. Cu puțin timp în urmă a apărut la poarta Pietrei Sărbătorii. Nicio iscoadă sau santinelă nu l-a văzut apropiindu-se. A întrebat dacă Nobilii sunt înăuntru. Când i s-a răspuns, a zis că Înalta Nobilă dorește să-i pună întrebări. El nu e un om ca oricare altul. Dar nu poartă arme și nu intenționează să facă vreun rău. Am ales să-l primim. Vă așteaptă.

Cu un glas ascuțit ca țipătul unui șoim, Nobilul Verement întrebă:

– Ce au greșit iscoadele și santinelele?

– Străinul a fost ascuns de ochii noştri, replică sec Crowl. Nu paza noastră a eşuat.

Tonul său lipsit de fluctuaţii părea să susţină faptul că atenţia Gardienilor Sângelui era dincolo de orice îndoială.

– Asta e bine, zise Verement. Poate într-o zi întreaga armată a Dispreţuitorului va apărea neanunţată la porţile noastre, iar noi vom dormi încă atunci când Piatra Sărbătorii va cădea.

Avea de gând să spună mai multe, dar Înalta Nobilă Elena interveni ferm:

– Acum aduceţi-l pe străin.

În timp ce Gardianul din partea superioară a scărilor deschise uşile mari de lemn, Amatin o întrebă pe Înalta Nobilă:

– Străinul vine la cererea ta?

– Nu. Dar acum vreau să-i pun întrebări.

Covenant privi cum încă doi Gardieni ai Sângelui intrară în Cabinet cu străinul între ei. Era suplu, îmbrăcat simplu într-o robă de culoare crem, iar mişcările lui erau uşoare, pline de viaţă. Cu toate că era aproape la fel de înalt ca şi Covenant, abia dacă părea să aibă vârsta suficientă ca să-şi fi încheiat creşterea. Exista ceva din râsul unui băieţandru în felul cum părul lui buclat se legăna la paşii lui pe trepte, ca şi cum s-ar fi amuzat de precauţiile luate împotriva lui. Dar Covenant nu era amuzat. Cu noua dimensiune a vederii lui, înţelegea de ce Crowl spusese că băiatul „nu e un om ca oricare altul". Dincolo de carnea lui tânără şi proaspătă, oasele păreau să radieze bătrâneţe –

nu în sensul de vârstă, nu erau slabe sau infirme –, ci mai degrabă antichitate. Scheletul lui purta această bătrânețe, această aură de timp, ca și cum ar fi fost un simplu recipient. Exista pentru timp mai degrabă decât în pofida lui. Imaginea bulversă percepțiile lui Covenant, ochii îl dureră din cauza impresiilor conflictuale de groază și glorie pe care se străduia să le înțeleagă.

Când băiatul ajunse în partea de jos a Cabinetului, se apropie de vasul cu pietriș și făcu o reverență veselă. Cu un glas tânăr, acut, exclamă:

– Salut, Înaltă Nobilă!

Elena se ridică în picioare și răspunse grav:

– Străine, fii bine-venit în Tărâm, bine-venit și onest. Noi suntem Nobilii de la Piatra Sărbătorii, iar eu sunt Elena, fiica Lenei, Înaltă Nobilă prin alegerea Consiliului și purtătoare a Toiagului Legii. Cum te putem onora?

– Curtoazia este ca băutul apei dintr-un pârâu de munte. Sunt onorat deja.

– Atunci ne vei onora la rândul tău spunându-ne cum te numești?

Cu o căutătură veselă, băiatul zise:

– S-ar putea foarte bine să vă spun cum mă cheamă.

– Să nu te joci cu noi, interveni Verement. Cum te cheamă?

– Printre cei care nu mă cunosc, sunt numit Amok.

Elena îl potoli pe Verement cu o privire tăioasă, apoi i se adresă tânărului:

– Și printre cei care te cunosc, cum ești numit?

– Cei care mă cunosc nu au nevoie de numele meu.

– Străine, noi nu te cunoaștem. O urmă de iritare apăru în vocea ei liniștită: Pentru Tărâm sunt timpuri foarte primejdioase și nu ne permitem să pierdem cu tine nici timp, nici politețuri. Vrem să știm cine ești.

– Ah, atunci mă tem că nu vă pot ajuta, replică Amok cu o veselie impenetrabilă în ochi.

Pentru un moment Nobilii îi întâmpinară privirea într-o tăcere rigidă. Buzele subțiri ale lui Verement se albiră; Callindrill se încruntă gânditor; Elena îl înfruntă pe băiat cu obrajii roșii de mânie, cu toate că ochii ei nu-și pierdură expresia lor stranie, defocalizată. Apoi Nobila Amatin își îndreptă umerii și întrebă:

– Amok, unde se află casa ta? Cine sunt părinții tăi? Care e trecutul tău?

Suav, Amok se întoarse spre ea și-i oferi o plecăciune neașteptată.

– Casa mea este Piatra Sărbătorii. Nu am părinți. Iar trecutul meu e în același timp și întins, și îngust, căci am hoinărit peste tot, așteptând.

Un val de tensiune străbătu Consiliul, dar nimeni nu o întrerupse pe Amatin. Studiindu-l pe băiat, ea continuă:

– Casa ta e Piatra Sărbătorii? Cum se poate? Noi nu știm nimic despre tine.

– Nobila mea, am fost plecat. Am benchetuit cu *Elohim* și am călărit Gorgonele Nisipurilor. Am dansat cu Dansatorii Mării, l-am sâcâit pe viteazul *Kelenbhrabanal* în mormântul său și am schimbat aforisme cu Deșertul Cenușiu. Am așteptat.

Câţiva dintre Nobili se foiră, iar ochii Loeryei sclipiră recunoscând ceva puternic în vorbele lui Amok. Toţi îl urmăreau cu atenţie. Amatin spuse:

– Şi totuşi, tot ceea ce este viu are o ascendenţă, nişte strămoşi din neamul său. Amok, ce ne spui despre părinţii tăi?

– Oare eu sunt viu?

– Se pare că nu, mârâi Verement. Nimic muritor nu ne-ar pune astfel răbdarea la încercare.

– Fii calm, Verement, zise Loerya. Aici este o problemă de mare importanţă. Fără să-şi dezlipească ochii de Amok, întrebă: Trăieşti?

– Probabil. Întrucât am un scop, mă mişc şi vorbesc. Ochii mei văd. Înseamnă asta viaţă?

Răspunsul lui o nedumeri pe Nobila Amatin. Slab, ca şi cum incertitudinea i-ar fi provocat durere, rosti:

– Amok, cine te-a creat?

Fără ezitare, Amok răspunse:

– Înaltul Lord Kevin, fiul lui Loric, fiul lui Damelon, fiul lui Berek Puterea Inimii Nobilul Părinte.

Un şoc tăcut de surpriză răsună în Cabinet. De jur împrejurul mesei, Nobilii căscară gurile de uimire. Apoi Verement lovi piatra cu palma şi icni:

– Pe Cele Şapte! Puştiul ăsta îşi bate joc de noi.

– Eu cred că nu, replică Elena.

Nobilul Mhoram dădu încet din cap în semn de aprobare.

– Ignoranţa noastră îşi bate joc de noi.

Imediat Trevor întrebă:

– Mhoram, îl cunoşti pe Amok? L-ai mai văzut?

Nobila Loerya susţinu întrebarea, dar înainte ca Mhoram să-şi adune puterile şi să răspundă, Nobilul Callindrill se aplecă în faţă întrebând:

– Amok, de ce ai fost tu creat? Ce scop serveşti?

– Aştept, zise băiatul. Şi răspund.

Callindrill acceptă sumbru răspunsul cu o înclinare din cap, ca şi cum ar fi demonstrat o problemă nefericită, şi nu mai spuse nimic. După o pauză, Înalta Nobilă i se adresă lui Amok:

– Ai o ştiinţă şi o împărtăşeşti ca răspuns la întrebările potrivite. Am înţeles corect?

În replică, Amok se înclină, scuturând din cap astfel ca părul lui vesel să danseze ca un hohot de râs deasupra capului.

– Ce ştiinţă este aceasta? vru ea să ştie.

– Orice ştiinţă poţi cere şi poţi primi răspuns.

Auzind asta, Elena privi tristă de jur împrejurul mesei.

– Ei bine, asta nu a fost întrebarea potrivită, oftă ea. Cred că e nevoie să cunoaştem ştiinţa lui Amok înainte să punem întrebările potrivite.

Mhoram se uită la ea şi aprobă din cap.

– Excelent! Riposta lui Verement era încărcată de violenţă reprimată. Deci ignoranţa creşte ignoranţa, iar ştiinţa devine inutilă.

Covenant simţi forţa sarcasmului lui Verement. Dar Nobila Amatin o ignoră. În schimb, îl întrebă pe tânăr:

– De ce ai venit la noi acum?

– Am simţit semnul pregătirii. *Krill*-ul lui Loric a revenit la viaţă. Acela este cuvântul desemnat. Eu răspund aşa cum am fost creat să o fac.

Pomenind *krill*-ul, gloria şi groaza cuibărite în interiorul lui Amok păreau să devină din ce în ce mai vizibile. Imaginea îi provocă un junghi lui Covenant. Şi asta e tot din vina mea? gemu el. Acum în ce m-am băgat? Dar impulsul fu din fericire scurt; buna dispoziţie copilăroasă a lui Amok îl acoperi din nou repede.

Când totul trecuse, Nobilul Mhoram se ridică încet în picioare, sprijinindu-se în toiag ca un bătrân. Stând alături de Înalta Nobilă ca şi cum ar fi vorbit pentru ea, rosti:

– Atunci... Amok, ascultă-mă. Eu sunt vizionarul şi oracolul acestui Consiliu. Eu am viziuni. Pe tine nu te-am văzut. Ai venit prea curând. Nu noi am dat viaţa *krill*-ului. Nu a fost fapta noastră. Ne lipsesc cunoştinţele să facem aşa ceva.

Chipul lui Amok deveni dintr-odată grav, aproape înspăimântat, etalând pentru prima dată ceva din antichitatea capului său.

– Vă lipsesc cunoştinţele? Atunci am greşit. Nu mi-am îndeplinit bine scopul. Trebuie să plec; altfel aş face mult rău.

Se întoarse rapid, alunecă cu viteză amăgitoare printre Gardienii Sângelui şi ţâşni în sus pe scări.

Pe la jumătatea drumului spre uşi, toată lumea din Cabinet îl pierdu din vedere. Dispăru ca şi cum toţi şi-ar fi îndepărtat ochii de la el pentru o secundă, permiţându-i să se ascundă. Nobilii săriră în picioare

uimiți. Pe scări, Gardienii se opriră, priviră rapid în jurul lor și renunțară la urmărire.

– Repede! porunci Elena. Căutați-l! Găsiți-l!

– La ce bun? replică sec Crowl. A dispărut.

– Asta văd! Dar unde a dispărut? Poate încă se mai află în Piatra Sărbătorii.

Dar Crowl nu făcu decât să repete:

– A dispărut.

Ceva din siguranța sa îi reaminti lui Covenant de tulburarea neobișnuită, reprimată a lui Bannor. Sunt amândoi implicați în asta? se întrebă. Scopul meu? Cuvintele se repetau vag în mintea lui. Scopul meu?

În uluirea lui aproape că nu-l auzi pe Troy șoptind:

– Mi s-a părut... pentru o secundă... mi s-a părut că l-am văzut.

Înalta Nobilă Elena nu-i dădu atenție Warmarkului. Atitudinea Gardienilor Sângelui păru s-o nedumerească și se așeză să evalueze situația. Lent, întinse în jurul ei contopirea minților Consiliului, unul câte unul adăugându-și-o în comuniune cu a ei. Callindrill închise ochii, lăsând o expresie de calm să-i acopere fața, iar Trevor și Loerya se prinseră de mâini. Verement clătină de două-trei ori din cap, apoi acceptă atunci când Mhoram îl atinse ușor pe umăr.

Când toți fură uniți, Înalta Nobilă spuse:

– Fiecare dintre noi trebuie să studieze problema asta. Războiul e aproape, iar noi nu trebuie să fim prinși nepregătiți de asemenea mistere. Dar ție, Nobilă Amatin, îți încredințez partea principală a studiului lui Amok și a științei lui secrete. Dacă acest lucru

este posibil, trebuie să-l găsim și să învățăm din răspunsurile lui.

Nobila Amatin încuviință cu hotărâre întipărită pe fața ei mică.

Apoi, ca o desprindere a unor mâini mentale, contopirea încetă, și o intensitate pe care Covenant o putuse simți, dar nu i se putuse alătura, se topi din aer. În liniște, Nobilii își luară toiegele și începură să plece.

– Ce înseamnă asta? șopti Covenant surprins. Asta e tot ce aveți de gând să faceți?

– Fii atent, Covenant, îl avertiză Troy încet.

Covenant îi aruncă o privire Warmarkului, dar ochelarii lui negri păreau să-l facă impenetrabil. Covenant se întoarse spre Înalta Nobilă.

– Asta e tot? insistă el. Nici măcar nu vreți să știți ce se petrece aici?

Elena îl înfruntă calmă.

– Tu știi?

– Nu. Bineînțeles că nu.

Ar fi vrut să mai adauge, să protesteze: Dar știe Bannor. Însă acesta era încă un lucru pe care nu-l putea spune. Nu avea niciun drept să-l facă pe Gardian responsabil. Tăcu, rigid.

– Atunci nu te grăbi să judeci, ripostă Elena. Există multe lucruri aici care au nevoie de explicații, iar noi trebuie să căutăm răspunsuri pe căile noastre dacă vrem să fim pregătiți.

Pregătiți pentru ce? vru el să întrebe. Dar îi lipsea hotărârea de a o provoca pe Înalta Nobilă; se temea de ochii ei. Ca să scape din această situație trecu

pe lângă Bannor și ieși din Cabinet înaintea Nobililor și a lui Troy.

Dar întors în apartamentul lui nu găsi ușurare pentru frustrările sale. În zilele care urmară nu se petrecu nimic care să-l ajute cu ceva. Elena, Mhoram și Troy erau absenți din viața lui ca și când l-ar fi evitat deliberat. Bannor răspundea la întrebările lui fără țintă, politicos, concis, dar răspunsurile nu aduceau lumină. Barba îi crescu, devenind deasă și lungă și făcându-l să arate ca un fanatic dezlănțuit; dar asta nu dovedea nimic, nu rezolva nimic. Luna plină veni și trecu, dar războiul nu începu; nu sosea nicio vorbă de la iscoade, niciun semn, nicio previziune. În jurul lui, Piatra Sărbătorii tremura palpabil în tensiunea pregătirii sale; oriunde mergea, auzea șoapte de încordare, grabă, urgență, dar nu se trecea la acțiune. Nimic. Hoinări kilometri întregi prin Cetatea Nobilă ca printr-un labirint. Bău cantități nemăsurate de vin de primăvară și dormi somnul morților, sperând parcă să nu mai învie niciodată. Din când în când nu făcea altceva decât să stea pe meterezele nordice ale orașului privindu-i pe Troy și Quaan instruind Oastea. Dar nu se întâmpla nimic.

Singura oază din acest pustiu static și frustrant îi fu oferită de Nobilul Callindrill și soția lui, Faer. Într-o zi, Callindrill îl luă pe Necredincios în camerele lui private din curtea cu pavaj luminos și acolo Faer îi servi o masă care aproape îl făcu să uite de necazurile lui. Era o stonedownoră voinică, cu un adevărat dar al ospitalității. Poate că ar fi reușit să

uite, dar ea studia arta *suru-pa-maerl,* la fel ca Lena, și acest lucru îi evoca prea multe amintiri dureroase. Nu petrecu mult timp în vizită la Faer și soțul ei.

Totuși, înainte de a-i părăsi, Callindrill îi explică oarecum câte ceva din ciudățeniile poziției lui actuale la Piatra Sărbătorii. Înalta Nobilă îl chemase, spuse Callindrill, atunci când Consiliul căzuse de acord că războiul putea începe în orice moment, când orice altă amânare a chemării s-ar fi putut dovedi fatală. Dar planurile de luptă ale Warmarkului Troy nu puteau fi puse în aplicare până când nu se știa care dintre cele două posibile rute de atac va fi urmată de armata Nobilului Foul. Până când Warmarkul nu primea informații clare de la cercetașii săi, nu-și putea permite să-și angajeze Eomanele. Dacă risca o presupunere și nu avea dreptate, ar fi putut urma un dezastru. Astfel Covenant fusese chemat de urgență, însă acum era lăsat în pace, fără să i se ceară nimic.

În plus, continuă Nobilul, mai exista un motiv pentru care el fusese chemat într-un moment care acum părea să fi fost prematur. Warmarkul Troy ceruse chemarea lui de urgență. Faptul îl surprinse pe Covenant, până când Callindrill îi explică raționamentul lui Troy. Warmarkul crezuse că Nobilul Foul ar fi capabil să detecteze chemarea. Astfel, prin intermediul convocării lui Covenant Troy sperase să-l preseze pe Disprețuitor, să-l forțeze, din cauză că se temea de magia sălbatică, să-și lanseze atacul înainte de a fi gata. Timpul îl favoriza pe Nobilul Foul fiindcă resursele lui pentru război le depășeau pe cele ale Consiliului, iar dacă se pregătea

suficient de mult ar fi putut foarte bine să scoată pe teren o armată pe care nicio Oaste să n-o mai poată înfrânge. Troy spera ca șiretlicul chemării lui Covenant să-l facă pe Disprețuitor să-și scurteze pregătirile.

În ultimul timp, explică amabil Callindrill, Înalta Nobilă Elena și Nobilul Mhoram de fapt îl evitau pe Necredincios. Covenant nu pusese întrebarea, dar Callindrill părea să descopere câteva dintre cauzele frustrării sale. Elena și Mhoram, fiecare în felul lui, se simțeau atât de implicați în dilema lui Covenant, încât stăteau departe de el ca să nu-i agraveze supărarea. Simțeau, spunea Callindrill, că el considera apelurile lor personale mai dureroase decât altele. Posibilitatea ca el să plece spre Țărmul Mării o zdruncinase pe Elena. Iar Mhoram era consumat de munca lui cu *krill*-ul. Până când războiul n-avea să le mai lase nicio alternativă, se fereau cât de mult posibil să-și impună părerile asupra lui.

Ei bine, Troy m-a avertizat, mormăi Covenant în sinea lui, părăsindu-i pe Callindrill și pe Faer. A spus că sunt scrupuloși. După o clipă, adăugă amar: Mi-ar fi mai bine dacă toți oamenii ăștia ar înceta să se străduiască să-mi facă mie favoruri.

Totuși le era recunoscător lui Faer și soțului ei. Gesturile lor prietenoase îl ajutară să treacă peste următoarele câteva zile, îl făcură să țină în frâu bezna amețitoare. Se simțea putrezind pe dinăuntru, dar nu înnebunea.

Dar știa că nu va mai putea îndura prea mult timp. Ambianța din Piatra Sărbătorii era tensionată ca un

arc pe punctul de a plesni. Presiunea se acumula înăuntrul lui, urcând spre disperare. Când Bannor îi bătu la ușă într-o după-amiază se sperie atât de tare, încât aproape țipă.

Oricum, Bannor nu venise să anunțe începutul războiului. Cu vocea sa egală îl întrebă pe Covenant dacă Necredinciosului i-ar plăcea să meargă să asculte un cântec.

Un cântec, repetă el paralizat. O clipă fu prea confuz ca să răspundă. Nu se așteptase la o astfel de întrebare, cu siguranță nu din partea unui Gardian al Sângelui. Dar apoi ridică smucit din umeri.

– De ce nu?

Nu se opri să afle ce determinase neobișnuita inițiativă a lui Bannor. Încruntându-se, îl urmă pe Bannor afară din cameră.

Bannor îl conduse în sus prin etajele Cetății până când urcară mai mult în munte decât fusese el vreodată. Apoi coridorul larg pe care merseseră coti și dădu pe neașteptate în aer liber. Intrară într-un amfiteatru vast, fără acoperiș. Șiruri de bănci de piatră coborau curbate, formând un fel de lighean în jurul unei scene plate centrale; în spatele șirului celui mai de sus peretele de piatră se înălța drept douăzeci-treizeci de metri oprindu-se pe platou, acolo unde muntele întâlnea cerul. Soarele de după-amiază strălucea în amfiteatru, inundând piatra albă, mată a scenei, băncile și peretele în căldură și lumină.

Locurile începuseră să se ocupe atunci când sosiră Bannor și Covenant. Oameni cu toate ocupațiile din

Cetate, inclusiv fermieri, bucătari și războinici și Nobilii Trevor și Loerya, cu fiicele lor, intrau prin câteva deschizături în perete ca să se așeze în gradene. Dar Gardienii Sângelui formau cel mai mare grup unitar. Covenant estimă în mare că erau vreo sută pe bănci. Acest lucru îl surprinse oarecum. Nu mai văzuse niciodată înainte mai mult de douăzeci de *haruchai* la un loc. După ce privi un timp în jur îl întrebă pe Bannor:

– Ce cântec e ăsta?

– Tânguirea Nobilului Kevin, răspunse inexpresiv Bannor.

Atunci Covenant simți că înțelegea. Kevin, încuviință în sinea lui. Bineînțeles că Gardienii Sângelui voiau să asculte acest cântec. Nu puteau fi decât extrem de interesați de ceva ce ar fi putut să-i ajute să-l înțeleagă pe Kevin Risipitorul Tărâmului.

Căci Kevin fusese cel care îl chemase pe Nobilul Foul la Kiril Threndor ca să rostească Ritualul Profanării. Legendele spuneau că atunci când Kevin văzuse că nu-l putea învinge pe Dispreţuitor, inima lui se înnegrise de disperare. Iubise Tărâmul mult prea mult ca să-l lase să cadă în mâinile lui Foul. Și totuși eșuase; nu-l putuse păstra. Sfâșiat de ireconciliabila lui dilemă, fusese împins să rişte Ritualul. Știuse că dezlănțuirea acelei cumplite puteri îi va distruge pe Nobili împreună cu toate lucrările lor și va răvăși Tărâmul de la un capăt la altul, îl va face pustiu timp de generații în șir. Știuse că el însuși va muri. Dar sperase că și Nobilul Foul va muri, iar când în cele din urmă viața va reveni în Tărâm acesta va fi liber de

Dispreț. El alesese să-și asume acest risc mai degrabă decât să-i permită victoria Nobilului Foul. În consecință, îl provocase pe Disprețuitor să i se alăture la Kiril Threndor. El și Nobilul Foul rostiseră Ritualul și Înaltul Nobil Kevin Risipitorul Tărâmului distrusese Tărâmul pe care îl iubea.

Dar Nobilul Foul nu murise. Forța lui fusese redusă pentru un timp, dar el supraviețuise, conservat de Legea Timpului care îl ținea prizonier pe Pământ, așa spuneau legendele. Astfel că acum întreg Tărâmul și noii Nobili suportau consecințele disperării lui Kevin.

Nu era de mirare că Gardienii Sângelui voiau să asculte cântecul sau că Bannor îl rugase pe Covenant să vină să asculte și el.

În timp ce medita, Covenant întrezări o sclipire de albastru în partea opusă a amfiteatrului. Ridicând privirea, o văzu pe Înalta Nobilă Elena stând lângă una dintre intrări. Și ea voia să asculte cântecul.

Alături de ea era Warmarkul Troy.

Covenant simți imboldul să meargă la ei, dar înainte de a se hotărî să se miște, cântăreața intră în amfiteatru. Era o femeie înaltă, splendidă, îmbrăcată simplu într-o robă roșu-închis, cu un păr auriu care flutura ca niște scântei în jurul capului. În timp ce cobora treptele spre scenă, publicul se ridică în picioare și îi oferi în tăcere salutul de bun venit. Ea nu le răspunse. Pe fața ei era o expresie de concentrare, ca și cum ar fi simțit deja cântecul.

Când ajunse pe scenă nu vorbi, nu spuse nimic prin care să prezinte, să explice sau să-și identifice cântecul.

Își ocupă poziția în mijlocul scenei, se reculese un moment lăsându-se copleșită de cântec, apoi ridică fața spre soare și deschise gura.

La început melodia fu reținută, aridă și colțuroasă, doar aluzii de dureri arzătoare și amărăciuni.

Am stat pe culmea Pământului:
Muntele Tunetului,
cu Leii săi cu coame de flăcări,
cu vârful său înălțat nu mai sus
decât orizonturile cuprinse de ochii mei;
Ranyhynii,
cu copitele nepotcovite încă de la începutul
erelor,
au galopat fericiți la chemarea mea;
Uriașii puternici ca fierul,
de dincolo de locul unde soarele se naște din mare,
au venit la chemarea mea în nave solide
ca niște cetăți,
și mi-au făurit palatul
din roca pură a Pământului,
mi l-au dăruit din prietenie curată –
pecete al credinței și loialității
în piatra eternă a Timpului;
sub privirile mele Nobilii au căutat
să găsească și să expună
adevăratul țel al Creatorului Pământului,
oprit din creația Lui
de însăși puterea acestui țel,
putere îngropată în carnea și oasele Tărâmului

de neabătuta Lege a creaţiei sale:
Cum aş fi putut,
cu atât de multă măreţie şi stăpânire cuprinsă
între braţele mele întinse,
să stau astfel,
faţa în faţă cu Dispreţuitorul,
şi să nu fiu lovit de disperare?

Dar după aceea cântecul se schimbă, ca şi cum cântăreaţa şi-ar fi deschis alte camere interioare ca să ofere vocii ei mai multă rezonanţă. În deschideri largi, înalte, îşi exprimă bocetul, evidenţiindu-l şi sublinindu-l cu atât de multe armonice implicate, atât de multe sugestii ale unor alte voci de acompaniament, încât părea să aibă cu ea un întreg cor, folosind însă numai propriul gât pentru exprimare.

Unde este Puterea care protejează
frumuseţea de descompunerea vieţii?
care apără adevărul pur de falsitate?
care asigură credinţa împotriva petelor de haos
care corupe?
Cum de suntem atât de mici în faţa Dispreţului?
De ce nu erup chiar şi stâncile
ca să se cureţe,
sau nu se prefac în praf de ruşine?
Creatorule!
Când Tu ai profanat acest templu,
când Te-ai descotorosit de scârbă
aruncând-o asupra Tărâmului,

ai intenţionat
ca frumuseţea şi adevărul să dispară complet
de pe Pământ?
Tu ai făcut din destinul meu Legea vieţii?
Sunt eu lipsit de rezultate?
Trebuie să fiu eu în fruntea
sancţiunilor,
a recunoaşterii feţei amare a trădării,
trebuie să aprob căderea lumii?

Muzica ei făcea aerul să doară ca o rană de cântec. Când încheie, oamenii se grăbiră să se ridice în picioare. Împreună cântară spre cerurile insondabile:

Ah, Creatorule!
Stăpân al Timpului şi al Tărâmului!
Ai intenţionat
ca frumuseţea şi adevărul să dispară complet
de pe Pământ?

Bannor se ridică în picioare, cu toate că nu participă la cântec. Dar Covenant rămase aşezat, simţindu-se neînsemnat şi inutil faţă de comunitatea Pietrei Sărbătorii. Emoţiile lor atinseră punctul culminant în refren, răspândind durerea acută şi apoi umplând amfiteatrul cu un val de calm care spăla şi vindeca disperarea din cântec, ca şi cum doar forţa melodiei ar fi fost un răspuns suficient la tânguirea lui Kevin. Făcând din disperare muzică, oamenii îi rezistau. Dar Covenant

simțea altfel. Începuse să înțeleagă pericolul care amenința Tărâmul.

Stătea încă așezat, trăgându-se de barbă și privind în gol, când oamenii părăsiră amfiteatrul lăsându-l singur în lumina fierbinte a soarelui. Rămase acolo, mormăind trist ca pentru sine, până când deveni conștient de prezența lui Hile Troy alături de el.

Când el ridică ochii, Warmarkul zise:

– Nu mă așteptam să te văd aici.

Țâfnos, Covenant replică:

– Eu nu mă așteptam să te văd pe tine.

Dar se gândea numai tangențial la Troy. Încă mai încerca să se lupte cu Kevin.

Ca și cum ar fi putut auzi gândurile lui Covenant, Warmarkul spuse:

– Totul se leagă de Kevin. El e cel care a creat Cele Șapte Părți. El i-a inspirat pe Gardienii Sângelui. El a inițiat Ritualul Profanării. Și nu era necesar sau nu era ceva inevitabil. N-ar fi ajuns atât de departe dacă n-ar fi făcut deja marea lui greșeală.

– Marea lui greșeală, murmură Covenant.

– L-a acceptat pe Foul în Consiliu, l-a făcut Nobil. Nu a văzut dincolo de deghizarea lui Foul. După asta a fost prea târziu. Până când Foul și-a dat arama pe față și a declarat război deschis, a avut timp de atâtea trădări subtile, încât a devenit de neînvins. În astfel de situații presupun că majoritatea oamenilor normali se sinucid. Dar Kevin nu era un om de rând, avea prea multă putere, chiar dacă părea inutilă. A ucis în schimb Tărâmul. Nu au supraviețuit decât oamenii care au

avut timp să fugă în exil. Se spune că Kevin a înțeles ceea ce făcuse abia înainte de a muri. Foul își bătea joc de el. A murit urlând. În orice caz, din cauza asta Legământul Păcii este atât de important acum. Toată lumea îl depune. Este la fel de fundamental ca și legământul Nobililor de a sluji Tărâmul. Jură cu toții împreună că într-un fel oarecare vor rezista emoțiilor distructive – ca disperarea lui Kevin. Ei...

– Știu, oftă Covenant. Știu totul despre asta.

Și-l amintea pe Triock, băiatul care o iubise pe Lena în Mithil Stonedown cu patruzeci de ani în urmă. Triock voise să-l omoare pe Covenant, dar Atiaran îl împiedicase prin forța Legământului Păcii.

– Te rog nu-mi mai povesti. Mi-e destul de greu și așa.

– Covenant, continuă Troy parcă pe același subiect, nu-mi dau seama de ce nu ești extaziat că te afli aici. Cum poate să fie lumea „reală" mai importantă decât asta?

– E singura lume care există. Covenant se ridică greoi în picioare: Hai să plecăm de aici. Căldura mă amețește.

Mergând agale, părăsiră amfiteatrul. Aerul din Piatra Sărbătorii îi întâmpină cu răcoarea sa umbroasă, plăcută și Covenant inspiră adânc, încercând să se liniștească. Voia să scape de Troy, să evite întrebările pe care știa că i le va pune. Dar Warmarkul avea o expresie hotărâtă. După câteva secunde zise:

– Ascultă, Covenant. Încerc să înțeleg. De când am vorbit ultima oară, mi-am ocupat jumătate din

timp încercând. Cineva trebuie să aibă vreo idee despre ce se aşteaptă din partea ta. Dar pur şi simplu nu pricep. Acolo erai un lepros. Nu e mai bine aici?

Plictisit, Covenant răspunse cât mai pe scurt posibil:

– Nu e ceva real. Eu nu cred. Pe jumătate pentru sine, adăugă: Leproşii care dau prea multă atenţie viselor lor nu trăiesc prea mult.

– Iisuse, murmură Troy. Sună de parcă lepra ar fi totul. Se gândi un moment, apoi întrebă: Cum poţi să fii sigur că nu e real?

– Pentru că viaţa nu e aşa. Leproşii nu se vindecă. Oamenii lipsiţi de ochi nu încep dintr-odată să vadă. Asemenea lucruri nu se întâmplă. Cumva suntem trădaţi. Propriile... propriile noastre nevoi pentru ceva ce nu avem ne seduc în felul ăsta. E o nebunie. Uită-te la tine. Haide, gândeşte-te ce ţi s-a întâmplat. Uite, eşti prins în capcană între o cădere de la etajul nouă şi un foc turbat – orb şi neajutorat şi pe punctul de a muri. Ar fi aşa de neobişnuit să te gândeşti că ai cedat psihic? Vreau să zic, continuă el tăios, presupunând că de fapt tu exişti. Am o idee în privinţa ta. Probabil că subconştientul meu te-a inventat ca să am cu cine să mă cert. Cineva care să-mi spună că nu am dreptate.

– La naiba! strigă Troy. Răsucindu-se rapid, apucă mâna dreaptă a lui Covenant şi o ridică între ei la nivelul ochilor. Cu capul avântat sfidător, rosti apăsat: Uită-te la mine. Simte-mi strânsoarea. Sunt aici. E un fapt obiectiv. E ceva real.

O clipă Covenant studie mâna lui Troy. Apoi spuse:

– Te simt. Și te văd. Chiar te și aud. Dar asta nu face decât să-mi dovedească punctul de vedere. Nu cred. Acum dă-mi drumul.

– De ce?!

Ochelarii negri ai lui Troy îl pândeau întunecați, dar Covenant îi fixă până când se întoarseră de la el. Treptat, Warmarkul slăbi strânsoarea. Covenant își smuci mâna și se îndepărtă respirând înfiorat. După câțiva pași zise:

– Pentru că pot să simt. Și nu-mi pot permite asta. Acum ascultă-mă. Ascultă-mă bine. O să încerc să explic ca să poți înțelege. Uită că tu știi că nu există nicio cale posibilă prin care să fi ajuns aici. E imposibil... Dar uită pur și simplu. Ascultă. Eu am lepră. Lepra nu e o boală în mod direct fatală, dar poate ucide indirect. Pot doar... orice lepros poate să supraviețuiască numai concentrându-se în fiecare moment ca să nu fie rănit, și îngrijindu-se de rănile sale imediat cum apar. Singurul lucru... Ascultă-mă. Singurul lucru pe care niciun lepros nu și-l poate permite este să-și lase mintea să hoinărească. Dacă vrea să rămână în viață. Imediat cum încetează să se mai concentreze și începe să se gândească la cum o să-și facă viața mai bună, sau începe să se gândească la cum era viața lui înainte de a se îmbolnăvi, sau cum ar fi dacă s-ar vindeca, sau chiar dacă oamenii ar înceta să le mai fie silă de leproși – arunca vorbele spre capul lui Troy ca pe niște bolovani –, atunci ar fi ca și mort. Acest... Tărâm... e ca o sinucidere pentru mine. E o evadare, iar eu nu-mi pot permite nici măcar să mă

gândesc la evadări, cu atât mai mult să cad în capcana uneia. Poate un nevăzător să își asume riscul, dar un lepros nu. Dacă cedez aici, nu va dura nicio lună acolo unde contează. Pentru că va trebui să mă întorc. Înțelegi ceva?

– Da, zise Troy. Da. Nu sunt prost. Dar gândește-te puțin. Dacă ar fi să fie așa – dacă ar fi cumva adevărat că Tărâmul e real – ar înseamna că-ți negi singura speranță. Și asta...

– Știu.

– ...asta nu e totul. Mai e ceva ce tu nu iei în considerație. Singurul lucru care nu se potrivește în teoria asta a ta cu iluzia este puterea – puterea ta. Aurul alb. Magia sălbatică. Nenorocitul de inel schimbă tot. Nu ești o victimă. Nu ți se face ție ceva. Tu ești responsabilul.

– Ba nu, mârâi Covenant.

– Stai puțin! Nu poți să negi asta. Tu ești responsabil pentru visele tale, Covenant. La fel ca toată lumea.

Nu! Nimeni nu-și poate controla visele. Covenant încercă să se acopere cu o încredere rece, dar inima lui era înghețată complet de un alt fel de ger.

Troy insistă în argumentația sa:

– Au existat destule dovezi că aurul alb este exact ceea ce Nobilii spun că este. Cum s-a spart protecția celei de-a Doua Părți? Cum au fost chemați Leii de Foc de pe Muntele Tunetului să coboare și să vă salveze? Aurul alb, ăsta-i răspunsul. Ai deja cheia tuturor lucrurilor.

– Ba nu. Covenant se străduí să dea ceva forță refuzului său. Nu. Nu e așa. Ceea ce face aurul alb în Tărâm nu are nimic de-a face cu mine. Nu e vorba de mine. Eu nu-l pot percepe, nu-l pot pune la treabă, nu-l pot influența. E tot ceva ce mi s-a întâmplat. Eu nu am putere. Din câte știu și pot face eu, această magie sălbatică s-ar putea declanșa mâine sau în următoarele cinci secunde și să ne arunce pe toți în aer. L-ar putea încorona pe Foul împărat al universului indiferent dacă eu vreau asta sau nu. Nu are nimic de-a face cu mine.

– Ăsta e un fapt concret? zise Troy acru. Întrucât tu nu ai nicio putere, nimeni nu te poate socoti vinovat.

Tonul lui Troy îi dădu lui Covenant un punct asupra căruia să-și concentreze mânia.

– Așa e! răbufni el. Să-ți spun ceva. Singura persoană în viață care e complet liberă, pentru totdeauna, e persoana neputincioasă. Așa ca mine. Ce crezi că e libertatea? Un potențial nelimitat? Posibilități fără restricții? Pe focurile iadului! Libertatea e neputința. Când nu ești capabil de nimic, nimeni nu așteaptă nimic de la tine. Puterea are propriile ei limite, chiar și puterea supremă. Numai neputincioșii sunt liberi. Și nu! se răsti ca să oprească protestul lui Troy. O să-ți mai spun ceva. Ceea ce îmi ceri tu de fapt este să învăț cum să folosesc magia asta sălbatică pentru a măcelări bietele creaturi din armata lui Foul. Ei bine, n-o să fac așa ceva. N-o să mai ucid, și cu siguranță nu în numele a ceva ce nici măcar nu e real!

– Ura, murmură Troy cu sarcasm reținut. Doamne Dumnezeule. Ce s-a întâmplat cu oamenii care obișnuiau să creadă în ceva?

– S-au îmbolnăvit de lepră și au murit. N-ai ascultat cântecul ăla?

Înainte ca Troy să poată răspunde, trecură după un colț și intrară într-o intersecție care unea mai multe coridoare. Bannor stătea acolo ca și cum i-ar fi așteptat. Bloca drumul pe care Covenant voia să apuce.

– Luați-o prin altă parte, zise inexpresiv. Întoarceți-vă. Acum.

Troy nu ezită; o luă rapid la dreapta. În timp ce se mișca, întrebă repede:

– De ce? Ce se petrece?

Însă Covenant nu-l urmă. Vârful mâniei sale, frustrarea profundă încă se mențineau. Se opri pe loc și se uită încruntat la Gardianul Sângelui.

– Întoarce-te, repetă Bannor. Înalta Nobilă nu dorește ca voi să vă întâlniți.

De pe coridorul vecin, Troy îl chemă:

– Covenant! Vino!

O secundă, Covenant își menținu sfidarea. Dar privirea impenetrabilă a lui Bannor îl dezumflă. Gardianul Sângelui părea la fel de imun la un afront sau la o îndoială precum un perete de stâncă. Mârâind inutil, Covenant porni după Troy.

Dar întârziase prea mult. Înainte să fie ascuns de coridorul următor, un bărbat apăru în intersecție venind pe coridorul din spatele lui Bannor. Era înalt, lat în umeri și solid ca o coloană de piatră; pieptul

puternic susţinea uşor umerii masivi şi braţele vânjoase. Mergea cu capul plecat, astfel că barba grea, cărunt-roşcată, se odihnea ca o povară pe piept; chipul său avea o expresie de forţă rudimentară devenită întru totul înăcrită, închegată de un amestec de fiere.

Ţesut pe umerii tunicii sale cafenii de stonedownor, se vedea modelul frunzelor albe. Covenant încremeni; un spasm de încordare şi spaimă îi strânse măruntaiele. Îl recunoscuse pe stonedownor. În punctul liniştit din centrul spasmului simţi păreri de rău şi remuşcări faţă de acest om a cărui viaţă o ruinase de parcă ar fi fost incapabil de regret.

Întorcându-se în intersecţie, Troy zise:

– Nu înţeleg. De ce nu trebuie să ne întâlnim cu acest om? Este unul dintre maeştrii *rhadhamaerl.* Covenant, el e...

Covenant îl întrerupse pe Troy.

– Îl cunosc.

Ochii lui Trell îl fixară imediat pe Covenant, ca şi cum după ani de presiune ar fi fost încărcaţi cu prea mult sânge.

– Şi eu te cunosc, Thomas Covenant.

Vocea îi ieşi rigidă; suna ca nefolosită, împiedicată, parcă ar fi ţinut-o mult timp înlănţuită, temându-se să nu-l trădeze.

– Nu eşti satisfăcut? Te-ai întors să faci şi mai mult rău?

Prin mugetul sângelui din urechile sale, Covenant se auzi spunând pentru a doua oară:

– Îmi pare rău.

– Îţi pare rău? Trell aproape că se sufocă în cuvânt. E asta suficient? Poate să învie morţii?

Pentru o clipă se cutremură de parcă ar fost pe punctul de a se sparge în bucăţi. Respira rar, cu înghiţituri adânci şi hârâite. Apoi, convulsiv, îşi desfăcu larg braţele ca un om care îşi rupe lanţurile.

Sărind în faţă, îl cuprinse pe Covenant în jurul pieptului şi îl ridică. Cu un rânjet feroce, îl îmbrăţişă încercând să-i strivească coastele.

Covenant vru să strige, să-şi urle durerea, dar nu putu scoate niciun sunet. Menghina braţelor lui Trell îi stoarse aerul din plămâni, îi paralizã inima. Se simţi prăbuşindu-se spre interior, distrus de propria sa presiune.

Înceţoşat, îl văzu pe Bannor în spatele lui Trell. Bannor lovi de două ori în gâtul lui Trell. Dar gravelingasul doar îşi spori strânsoarea, mârâind sălbatic.

Cineva, Troy, striga:

– Trell! Trell!

Bannor se întoarse şi se îndepărtă. Pentru o secundă îngrozitoare, Covenant se temu că Gardianul îl abandona. Dar Bannor avea nevoie de spaţiu pentru următorul său atac. Sări sus, iar în cădere spre Trell îl izbi pe gravelingas cu un cot la baza gâtului. Trell se împletici; strânsoarea slăbi. Continuând aceeaşi mişcare, Bannor îl prinse pe Trell de sub bărbie cu celălalt braţ. Smucitura rapidă spre spate îl dezechilibră pe Trell. Căzând îi dădu drumul lui Covenant.

Covenant ateriză greoi pe o rână, gâfâind după aer. Prin icnetele sale ameţite îl auzi pe Troy strigând, sesiză

avertismentul din glasul lui. Ridică ochii la timp ca să-l vadă pe Trell atacându-l din nou. Dar Bannor fu mai rapid. Când Trell se năpusti, el îl întâmpină cu capul înainte, izbindu-l cu o asemenea forță încât dădu înapoi, se lovi de perete și căzu în genunchi și mâini.

Impactul îl paraliză. Silueta masivă se cocoșă de durere, cu degetele săpând involuntar piatra, parcă după aer.

I se încleștară pe podeaua de piatră ca într-un simplu lut întărit. Într-o secundă, ambii pumni îi erau înfipți în rocă.

Apoi inspiră adânc și tremurat și își smulse mâinile. Se holbă la găurile pe care le făcuse; era îngrozit să vadă că stricase piatra. Când înălță capul, gâfâia intens, ca și cum pieptul i-ar fi fost strâns de materialul tunicii.

Bannor și Troy stăteau între el și Covenant. Warmarkul își ținea sabia pregătită.

– Amintește-ți Legământul! porunci tăios. Amintește-ți ce ai jurat. Nu-ți trăda propria viață.

Lacrimi începură să curgă fără zgomot din ochii lui Trell, în timp ce privea pe lângă Warmark la Covenant.

– Legământul meu? gemu. Omul ăsta m-a adus aici. El ce Legământ a făcut?

Cu un efort brusc se ridică în picioare. Bannor făcu ușor un pas în fața lui Troy ca să-l apere de un alt atac, dar Trell nu se mai uită la Covenant. Respirând greu, ca și cum nu ar fi existat pentru el suficient aer în Cetate, se întoarse și se îndepărtă împleticit pe unul dintre coridoare.

Îmbrățișându-și pieptul învinețit, Covenant se mișcă astfel încât să stea cu spatele sprijinit de perete. Durerea îl făcea să tușească gros. Troy se afla în apropiere, încordat și atent. Dar Bannor părea imperturbabil; nimic nu mai surprindea calmul lui înțelegător.

– Iisuse! Covenant, zise Troy în cele din urmă. Ce are cu tine?

Covenant așteptă până găsi un spațiu liber între accesele de tuse. Apoi răspunse:

– I-am violat fiica.

– Glumești!

– Nu.

Ținea capul plecat, dar mai degrabă ca să evite privirea lui Bannor decât pe a lui Troy.

– Nu-i de mirare că ți se spune Necredinciosul, spuse Troy cu glas scăzut ca să-și țină furia sub control. Nu-i de mirare că soția ta a divorțat. Trebuie să fi fost insuportabil.

Nu! gemu Covenant. Niciodată nu i-am fost infidel. Niciodată. Dar nu înălță capul, nu făcu niciun efort ca să contracareze nedreptatea acuzației lui Troy.

– Dracu' să te ia, Covenant.

Vocea lui Troy era moale, febrilă. Părea prea furios ca să țipe. Ca și cum n-ar mai fi suportat să-l vadă pe Necredincios, se răsuci pe călcâie și se îndepărtă. Dar în mers nu-și mai putu reține mânia.

– Doamne Dumnezeule! răcni. Nu știu de ce nu-l încui într-un turn și să arunci cheia! Avem și așa destule necazuri!

Curând dispăru din vedere, dar vocea răsuna în urma lui ca o anatemă.

Puțin mai târziu, Covenant se ridică în picioare, strângându-și pieptul care îl durea. Glasul îi era slab din cauza efortului de a vorbi prin suferință.

– Bannor.

– Prim-Nobil?

– Povestește-i Înaltei Nobile despre asta. Spune-i totul despre Trell și despre mine... și despre Troy.

– Da.

– Și, Bannor...

Gardianul Sângelui așteptă impasibil.

– N-o să mai fac asta niciodată, să atac astfel o fată. Aș da totul înapoi dacă aș putea.

O spuse de parcă ar fi fost o promisiune pe care i-o datora lui Bannor fiindcă îi salvase viața.

Dar Bannor nu dădu niciun semn că ar fi înțeles sau că i-ar fi păsat de ceea ce vorbea Necredinciosul.

După un timp, Covenant continuă:

– Bannor, tu ești practic singura persoană care nu a încercat cel puțin să mă ierte pentru ceva.

– Gardienii Sângelui nu iartă.

– Știu. Îmi amintesc. Ar trebui să iau în calcul și avantajele.

Cu brațele strânse în jurul pieptului ca să-și țină adunate bucățile, se întoarse în camerele sale.

9
GLIMMERMERE

Încă o seară și o noapte trecură fără nicio veste sau semn despre armata Nobilului Foul, fără nicio sclipire a focurilor de avertizare pe care Nobilii le pregătiseră pe întinderile Câmpiilor Centrale și de Nord, nu se întoarseră iscoade, nu existară prevestiri. Cu toate acestea, Covenant simțea o creștere a tensiunii în Piatra Sărbătorii; pe măsură ce încordarea sporea, aerul înconjurător părea să vibreze audibil, iar Cetatea Nobilă inspira mai acut, expira mai prudent. Chiar și pereții camerei lui exprimau sentimentul de iminență. Astfel că el își petrecu seara pe balcon, bând vin de primăvară ca să-și domolească durerea din piept și urmărind umbrele vagi ale apusului ca pe niște armate incipiente ridicându-se chiar din pământ ca să arunce vărsarea de sânge asupra lui. După câteva ulcioare de băutură bună și curată, începu să simtă că numai senzația tactilă a bărbii sub vârfurile degetelor lui mai stătea

între acțiunile – război și uciderи – pe care el nu le putea suporta.

După ce adormi, avu vise despre răni sângerânde încărcate de moarte într-o investiție răzbunătoare și risipitoare care îl îngroziră, pentru că știa extrem de clar că numai câteva picături de la o zgârietură neîngrijită erau suficiente; nu era nevoie și nici nu foloseau la nimic această hăcuială și omorâre a trupurilor. Dar visele continuară, agitându-i somnul până când în cele din urmă sări singur din pat și se duse să întâmpine zorile pe balcon, gemând peste coastele sale învinețite.

Învăluit în încordarea din Cetate, încerca să se reculeagă și să-și continue rezistența privată, așteptând cu un amestec de neliniște și sfidare chemarea hotărâtă a Înaltei Nobile. Nu credea că ea va primi cu calm confruntarea lui cu bunicul ei, iar el fusese ținut în camerele lui până în după-amiaza trecută tocmai pentru ca ea să știe unde să-l găsească. Totuși, atunci când sosi, bătaia în ușă îl făcu să tresară. Degetele de la mâini și de la picioare îl gâdilau – putea să simtă în ele pulsul – și se pomeni din nou respirând greu, în ciuda durerii din piept. Trebui să-și înghită în sec rapid acreala înainte să-și poată stăpâni suficient glasul și să răspundă la bătaie.

Ușa se deschise și Bannor intră în cameră.

– Înalta Nobilă dorește să vorbească cu tine, zise fără nicio inflexiune. Vrei să vii?

Da, murmură Covenant trist în sinea lui. Bineînțeles. Am de ales? Ținându-se de piept ca să se împiedice să dea înapoi, ieși din cameră pe hol.

Porni în direcția Cabinetului. Se aștepta ca Elena să facă supărarea pe el publică, determinându-l să se chircească în fața dezaprobării adunate a Pietrei Sărbătorii. L-ar fi putut evita pe Trell; nu l-ar fi costat mai mult de o secundă de simplă încredere sau considerație. Însă Bannor îl conduse curând într-o altă direcție. Trecură printr-o ușă mică și grea ascunsă în spatele unei cortine într-una dintre sălile de întâlnire și parcurseră o scară lungă și întortocheată dintr-o parte adâncă a Pietrei Sărbătorii necunoscute lui Covenant. Scara se termina cu o serie de pasaje atât de neregulate și de întunecoase, încât îl zăpăciră până nu mai știu unde se afla, doar că se găsea în pântecul adânc de piatră al Cetății Nobile, mai adânc decât apartamentele private ale Nobililor.

Dar nu după mult timp Bannor se opri cu fața la un perete de piatră. În lumina slabă a singurei torțe, desfăcu brațele în fața stâncii ca într-o invocație și rosti trei cuvinte într-o limbă care îi venea împiedicat pe buze. Când coborî brațele, o ușă deveni vizibilă. Se deschise spre interior, lăsându-i pe Gardian și pe Covenant să intre într-o peșteră înaltă, strălucitoare.

Constructorii Pietrei Sărbătorii făcuseră puține lucruri ca să modeleze această cavernă spațioasă. Îi neteziseră podeaua, dar lăsaseră neatinsă roca brută a pereților și tavanului; și nu modificaseră imensele coloane groase ca niște trunchiuri masive de copaci, ridicându-se de la podea să preia povara tavanului pe umerii lor. Întreaga peșteră era luminată de urne mari cu pietriș plasate printre coloane, astfel încât

toate suprafețele pereților și coloanelor să fie clar luminate.

Pretutindeni pe aceste suprafețe se aflau expuse opere de artă. Pe pereți atârnau picturi și tapiserii; sculpturi mari și basoreliefuri se odihneau pe socluri printre coloane și urne; piesele mai mici, statuete și lucrări *suru-pa-maerl* stăteau pe polițe de lemn atașate elegant de coloane.

Fascinat, Covenant uită de ce fusese adus acolo. Începu să se plimbe prin sală, privind avid. Mai întâi îi atraseră atenția lucrările mici. Multe dintre ele păreau cumva încărcate de acțiune, de o căldură iminentă, ca și cum ar fi fost capturate în clipa încarnării; dar diferențele între materiale și senzații era imensă. O siluetă din lemn de stejar a unei femei care legăna un copil plângea protector asupra durerilor și suferințelor copilului, pe când un subiect similar sculptat în granit radia o forță plină de încredere; o flacără lustruită în gildenlode părea să se înalțe în sus, iar un foc *suru-pa-maerl* exprima confort și căldură domestică. Studiile de copii, ranyhyni și uriași abundau; însă împrăștiate printre ele se aflau subiecte mai întunecate – demoni-abjecți negri, troglodiți puternici și fără minte, și nebunul, viteazul Kevin, privat de rațiune și intuiție, dar nu și de curaj sau compasiune în totala sa disperare. Printre lucrări erau puține copii după natură; materialele folosite nu se potriveau reflectării sau literalismului. Revelau în schimb sufletele înțelegătoare ale creatorilor lor. Covenant era vrăjit.

Bannor îl urma în plimbarea lui printre coloane, și după un timp Gardianul spuse:

– Aceasta este Sala Darurilor. Toate astea au fost făcute de oamenii din Tărâm și dăruite Nobililor. Sau Pietrei Sărbătorii. Privi în jur cu ochi inexpresivi: Au fost date pentru onorare sau din dragoste. Sau pentru a fi văzute. Dar Nobilii nu doresc astfel de daruri. Ei spun că nimeni nu poate poseda asemenea lucruri. Așadar, toate darurile Nobililor au fost așezate aici, pentru ca oricine dorește să le poată avea.

Totuși Covenant auzi ceva mai profund în vocea lui Bannor. În ciuda monotoniei, părea să exprime o sclipire a pasiunii ascunse și fără răspuns care îi lega pe Gardienii Sângelui de Nobili. Dar Covenant nu urmări pista, nu se amestecă.

Dintre primele coloane fu atras de o tapiserie mare și groasă atârnată pe un perete. O recunoscu. Era aceeași lucrare pe care încercase cândva s-o distrugă. O aruncase din camera sa din turnul de veghe într-un acces de furie față de pilda vieții lui Berek și față de orbirea celor care vedeau în el un Berek renăscut. Nu se putea înșela. Tapiseria era zdrențuită pe margini și avea o ruptură reparată cu grijă în mijloc în dreptul figurii pașnice, visătoare a lui Berek Jumătate-de-Mână. În scenele din jurul personajului central era reprezentată călătoria sufletului eroului către disperarea de pe Muntele Tunetului și descoperirea Puterii Pământului. De acolo Berek privea la Necredincios cu ochii lui plini de forță. Covenant se întoarse brutal, iar o secundă mai târziu o zări pe Înalta Nobilă Elena îndreptându-se

către el din partea opusă a sălii. Rămase acolo unde se afla, urmărind-o. Toiagul Legii din mâna ei dreaptă sporea măreția și autoritatea pasului ei, dar mâna stângă era deschisă în semn de bun venit. Roba o acoperea fără să ascundă nici suplețea, nici forța mișcărilor ei. Părul îi flutura liber pe umeri și sandalele scoteau un sunet ca de șoaptă pe piatră.

Liniștit, rosti:

– Thomas Covenant, bine ai venit în Sala Darurilor. Îți mulțumesc că ai venit.

Zâmbea ca și cum ar fi fost bucuroasă să-l vadă.

Acel zâmbet îi contrazicea așteptările și îl făcu să nu aibă încredere în el. Îi studie fața, încercând să-i discearnă adevăratele sentimente. Ochii ei invitau la studiu. Chiar și când îl priveau păreau să vadă dincolo de el, în el sau prin el, ca și cum spațiul pe care îl ocupa el ar fi fost împărțit cu ceva complet diferit. Se gândi în treacăt că poate de fapt ea nu îl vedea deloc concret.

Apropiindu-se, ea zise:

– Îți place Sala? Oamenii Tărâmului sunt artiști buni, nu-i așa? Dar când fu lângă el se opri subit, cu o expresie de îngrijorare, și întrebă: Thomas Covenant, ai dureri?

Descoperi că respira iarăși repede. Aerul din Sală părea prea rarefiat pentru el. Când ridică din umeri, nu-și putu reprima spasmul de durere de pe chip.

Elena întinse mâna spre pieptul său. El aproape că tresări gândindu-se că intenționa să-l lovească. Dar ea nu atinse decât ușor cu palma coastele învinețite, apoi se întoarse spre Bannor.

– Gardian, zise tăios, Prim-Nobilul a fost rănit. De ce nu a fost dus la un Vindecător?

– Nu a cerut, replică Bannor indiferent.

– Să ceară? Ajutorul ar trebui să aștepte să fie cerut?

Bannor îi înfruntă impasibil privirea și nu spuse nimic, ca și cum ar fi considerat că dreptatea lui era evidentă. Dar reproșul din tonul ei îi provocă lui Covenant un junghi neașteptat. Luând apărarea lui Bannor, spuse:

– Nu am nevoie... nu am avut nevoie. El mi-a salvat viața.

Ea oftă fără să-și ia ochii de la Gardianul Sângelui.

– Mă rog, poate că așa e. Dar nu-mi place să văd că ți se face vreun rău. Apoi, relaxându-se, adăugă: Bannor, Prim-Nobilul și cu mine mergem pe platou. Trimite imediat după noi dacă e nevoie.

Bannor aprobă din cap, se înclină ușor și părăsi Sala.

Când ușa ascunsă se închise în urma lui, Elena se întoarse spre Covenant. El se încordă instinctiv. Acum, mormăi în sinea lui. Acum o s-o facă. Dar după toate aparențele iritarea ei dispăruse. Nu făcu nicio referire la tapiserie; părea să nu cunoască relația dintre el și acea lucrare. Cu nimic altceva în afară de nevinovăție pe chip, zise:

– Ei bine, Thomas Covenant, îți place Sala? Nu mi-ai spus.

El abia o auzea. În pofida expresiei ei de amabilitate, nu putea crede că nu intenționa să-i ceară socoteală pentru întâlnirea cu Trell. Dar atunci observă

din nou îngrijorarea urcând pe obrajii ei și se grăbi să se pună la adăpost.

– Ce? Oh, Sala. Îmi place mult. Dar nu e puțin cam prea departe? La ce bun un muzeu dacă oamenii nu-l pot vedea?

– Toți cei din Piatra Sărbătorii știu drumul. Acum suntem singuri, dar în timpuri de pace, sau în timpurile când războiul e mai îndepărtat, sunt mereu oameni aici. Și copiii din școli petrec aici mult timp învățând meșteșugurile Tărâmului. Artiștii vin din tot Tărâmul să-și împărtășească și să-și sporească talentul. Sala Darurilor este așa de adânc ascunsă pentru că uriașii care au construit Cetatea au considerat potrivit un asemenea loc, și pentru ca, dacă vreodată Piatra Sărbătorii ar fi cucerită, Sala să poată fi ascunsă și păstrată în speranța unui viitor mai bun.

Pentru o clipă privirea ei păru să se concentreze mai aproape de el, și ochii i se încordară de parcă ar fi intenționat să-și ardă o cale prin craniul lui ca să afle ceea ce gândea. Dar după aceea se întoarse cu un zâmbet blând și se îndreptă spre un alt perete al peșterii.

– Să-ți arăt altceva, zise. E creația uneia dintre cele mai prețioase artiste, Ahanna, fiica Hannei. Uite.

El o urmă și se opri alături de ea în fața unei picturi mari într-o ramă de abanos lucios. Lucrarea era întunecată, dar strălucind brav în centrul ei se afla un personaj pe care el îl recunoscu imediat: Nobilul Mhoram, care stătea singur într-o depresiune înconjurat îndeaproape de forme negre diavolești ce erau pe punctul de a-l copleși ca un val, de a-l inunda complet.

Singura sa armă era toiagul, dar îl ridica sfidător; în ochii lui era un foc arzător, puternic, de disperare şi triumf, ca şi cum ar fi descoperit în interiorul său o capacitate care îl făcea de neînvins.

Elena vorbi cu respect:

– Ahanna l-a numit „Victoria Nobilului Mhoram". Ea e profet, bănuiesc.

Vederea lui Mhoram într-o asemenea situaţie îl răni pe Covenant şi luă vorbele ca pe un reproş.

– Ascultă, zise. Nu te mai juca aşa cu mine. Dacă ai ceva de spus, spune. Sau urmează sfatul lui Troy şi închide-mă. Dar nu-mi fă aşa ceva.

– Să mă joc? Nu înţeleg.

– Pe focurile iadului! Nu mai fă pe inocenta. M-ai adus aici drept răzbunare pentru întâlnirea aia cu Trell. Ei bine, termină. Nu pot suporta suspansul.

Înalta Nobilă îi înfruntă privirea încruntată cu o asemenea deschidere, încât el se întoarse mormăind în barbă ca să se liniştească.

– Prim-Nobil. Puse o mână rugătoare pe braţul său: Thomas Covenant. Cum poţi să crezi aşa ceva? Cum de ne înţelegi atât de puţin? Uită-te la mine. Uită-te la mine!

Îl trase de braţ până când el se răsuci spre ea, înfruntând sinceritatea pe care ea o exprima prin fiecare trăsătură a feţei.

– Nu te-am chemat aici ca să te chinuiesc. Am vrut să împart cu tine ultima mea oră în Sala Darurilor. Războiul e aproape – aproape – şi n-o să mai vin aici prea curând. Cât despre Warmark, în privinţa ta nu

urmez sfaturile lui. Dacă e cineva vinovat de întâlnirea ta cu Trell, eu sunt aceea. Nu te-am atenționat clar care sunt temerile mele. Și nu am văzut dimensiunea pericolului, altfel le-aș fi spus tuturor Gardienilor Sângelui să împiedice întâlnirea voastră. Nu, Prim-Nobil. Nu am cuvinte grele să-ți adresez. Tu ar trebui să-mi reproșezi mie. Ți-am pus viața în pericol și l-am păgubit pe Trell, soțul lui Atiaran, bunicul meu, de ultima urmă de respect de sine. Nu a reușit să-și vindece fiica și soția. Acum va crede că nu se poate vindeca nici pe sine.

Privind-o, neîncrederea lui Covenant se prefăcu în praf. Inspiră adânc ca să-și curețe aerul stătut din plămâni. Dar mișcarea făcu să-l doară coastele. Durerea îl făcu să se teamă că ea se va apropia de el, așa că bombăni repede:

– Nu mă atinge.

O fracțiune de secundă ea nu-l înțelese. Degetele ei se desprinseră de brațul lui și privirea ei stranie trecu peste el cu o virulență care îl făcu să tresară, uluită și nedumerită. Dar ceea ce văzu îi corectă impresia greșită. Concentrarea din privirea ei îl părăsi; întinse încet mâna și-și puse palma pe pieptul lui.

– Te-am auzit, zise. Dar trebuie să te ating. Ai fost speranța mea mult prea mult timp. Nu pot să renunț la tine.

El îi prinse încheietura cu cele trei degete ale mâinii drepte, dar ezită o clipă înainte de a-i îndepărta palma. Apoi întrebă:

– Ce-o să se întâmple acum cu Trell? Şi-a încălcat Legământul. O să pătească ceva?

– Vai, sunt puţine lucruri pe care le putem face noi. Totul stă în el. Vom încerca să-l învăţăm că un Legământ care a fost încălcat încă mai poate fi păstrat. Dar intenţia lui nu a fost să-ţi facă rău, nu şi-a plănuit atacul. Îl cunosc şi sunt sigură de asta. A ştiut de prezenţa ta la Piatra Sărbătorii, totuşi nu a făcut nicio tentativă să te caute. Nu, a fost doar copleşit de durere. Nu ştiu cum o să-şi revină.

În timp ce ea vorbea, văzu încă o dată că nu reuşise să înţeleagă. El se gândise la pedeapsă mai degrabă decât la vindecare. Strângându-şi coastele chinuite, spuse:

– Eşti prea blândă. Ai tot dreptul să mă urăşti.

Ea îi aruncă o privire de vagă exasperare.

– Nici mama mea Lena, nici eu nu te-am urât vreodată. Ne e imposibil. La ce bun? Fără tine, eu nu aş fi existat. S-ar fi putut ca Lena să se fi căsătorit cu Triock şi să aibă o fiică, dar acea fiică ar fi fost o altă persoană. Eu nu aş fi cine sunt. După o clipă, zâmbi: Thomas Covenant, există foarte puţini copii în toată istoria Tărâmului care să fi călărit un ranyhyn.

– Mda, măcar partea asta a ieşit bine.

Înlătură cu o ridicare din umeri privirea ei întrebătoare. Nu se simţea în stare să-i explice târgul pe care încercase să-l încheie cu ranyhynii sau felul în care acel târg îl amăgise.

O stare de încordare se instală între ei. Elena se întoarse spre „Victoria Nobilului Mhoram".

– Pictura asta mă tulbură, zise. Eu unde sunt? Dacă Mhoram este atât de grav împresurat, de ce eu nu sunt alături de el? Atinse ușor tabloul, mângâind cu degetele silueta singuratică, asediată și invincibilă a lui Mhoram: Inima îmi spune că acest război se va extinde dincolo de mine.

Gândul o împunse. Se îndepărtă subit de pictură, rămânând dreaptă, cu Toiagul Legii sprijinit pe piatră în fața ei. Scutură din cap, și părul ei castaniu cu miere se mișcă de parcă un vânt ar fi adiat în jurul umerilor ei, apoi respiră adânc.

– Nu! O să-l văd încheiat! Încheiat!

Repetând „încheiat", izbi podeaua cu capătul de metal al toiagului. Un fulger de foc albastru-strălucitor izbucni în aer. Piatra se clătină sub picioarele lui Covenant și el aproape căzu. Dar ea își potoli puterea aproape imediat; trecu ca o intruziune de moment a unui coșmar. Înainte ca el să-și recapete echilibrul, ea îl prinse de braț ca să-l liniștească.

– Ah, trebuie să mă ierți, zise cu o expresie ca un râset. Uit de mine.

El se fixă pe picioare, încercând să decidă dacă mai putea sau nu să aibă încredere în podea. Piatra părea sigură.

– Data viitoare să mă avertizezi din timp, murmură, ca să mă pot așeza.

Înalta Nobilă izbucni într-un râs limpede, apoi se stăpâni brusc.

– Iertare din nou, Thomas Covenant. Dar ai o expresie atât de încrâncenată și prostuță.

– Las-o baltă, replică el. Descoperi că îi plăcea sunetul râsului ei. Ridicolul poate să fie singurul răspuns bun.

– Ăsta e un proverb din lumea ta? Sau ești un profet?

– Puțin din amândouă.

– Ești ciudat. Schimbi înțelepciunea cu gluma, inversezi înțelesurile.

– E un adevăr?

– Da, Prim-Nobil Covenant, zise ea ușor, amuzat. Este un adevăr. Apoi păru să-și amintească ceva: Dar trebuie să plecăm. Cred că suntem așteptați. Iar tu nu ai văzut niciodată platoul. Vrei să vii cu mine?

Ridică din umeri. Ea îi zâmbi și el o urmă spre ușa Sălii.

– Cine ne așteaptă? întrebă cu nepăsare.

Ea deschise ușa și o luă înainte. Când ușa se închise în urma lor, răspunse:

– Mi-ar plăcea să-ți fac o surpriză. Dar poate asta nu ar fi un avertisment cinstit. E acolo un om care studiază visele ca să găsească adevărul din ele. Unul dintre Cei Dezlegați.

Inima lui tresări din nou, și el își strânse protector în brațe pieptul rănit. Pe focurile iadului, gemu în sinea lui. Un interpret de vise. Exact de ce aveam nevoie. Un Dezlegat îi salvase pe el și pe Atiaran de demonii-abjecți la Sărbătoarea Primăverii. Printr-un truc pervers al amintirii, auzi strigătul de moarte al Celui Dezlegat în siajul glasului limpede al Elenei. Și își aminti insistența mohorâtă a lui Atiaran că era responsabilitatea celor vii să dea un sens sacrificiilor

celor morți. Cu un gest brusc îi indică Elenei s-o ia înainte, iar el porni după ea, mormăind: Pe focurile iadului... pe focurile iadului.

Ea îl conduse înapoi în sus prin nivelurile Pietrei Sărbătorii până când începu să recunoască împrejurimile. Apoi se deplasară spre vest, continuând să urce, și după un timp ajunseră la un pasaj înalt, larg ca o șosea de-a lungul cetății, urcând încet. Curând apăsarea scăzută a pietrei din jur și izul crescând de toamnă din aer îi spuseră că se apropiau de nivelul platoului de deasupra Pietrei Sărbătorii. După două schimbări de direcție pasajul se termină și el se pomeni în aer liber, stând pe iarba deasă de sub cerul fără acoperiș. La zece-douăzeci de kilometri de el se aflau munții. Un vânt răcoros mirosind a prospețime de toamnă ajunse până la el prin lumina soarelui dimineții târzii: o adiere slabă încărcată de pământ și recolte coapte ca și cum ar fi fost clarvăzătoare, prevăzând roadele adunate, fructele pline și semințele gata de odihnă. Dar copacii de pe platou și de pe colinele podișului erau predominant din specii veșnic verzi, mimoze, pini înalți și cedri largi care nu-și schimbau frunzele. Și iarba rezistentă nu făcea nicio concesie schimbării anotimpului.

Colinele de pe platou erau puterea secretă a Pietrei Sărbătorii. Erau protejate de stâncile golașe spre est și sud, de munți în nord și vest; astfel erau practic inaccesibile pe altă cale decât prin Cetatea Nobilă însăși. De acolo oamenii din oraș puteau obține hrană și apă suficientă ca să-i facă față unui asediu.

În consecință, Piatra Sărbătorii putea rezista atâta timp cât zidurile și porțile ei rămâneau inexpugnabile.

– Vezi, așadar, zise Elena, că uriașii au lucrat bine pentru Tărâm din toate punctele de vedere. Cât Piatra Sărbătorii rezistă, rămâne un bastion al speranței. În felul ei, Cetatea este la fel de imposibil de cucerit cum se spune despre Creșa lui Foul, în vechile legende. Acest lucru este vital, căci tot vechile legende spun că umbra Disprețului nu va fi complet alungată de pe Tărâm cât timp Ridjeck Thome, cumplitul domeniu al Nobilului Foul, rezistă. Astfel că datoria noastră către uriași este cu mult mai mare decât o prietenie neclintită. E mai mult decât orice am putea noi plăti.

Tonul ei era încărcat de recunoștință, dar pomenirea uriașilor aruncă o umbră peste ea și Covenant. Elena se îndepărtă de ea și îl conduse spre nord de-a lungul curbei platoului.

În acea direcție platoul se ridica în niște coline încrețite; curând în stânga, departe de stânci, începură să treacă turme de vite. Conducătorii turmelor o salutau ceremonios pe Înalta Nobilă și ea răspundea cu plecăciuni tăcute. Mai târziu, ea și Covenant traversară culmea unui deal de unde se putea vedea către vest, dincolo de întinderea platoului. Acolo, de cealaltă parte a râului repede, care curgea spre sud către marginea Cascadei Vălurite, se găseau lanuri de grâu și porumb unduind sub vânt. La vreo cinci kilometri în spatele pășunilor, râului și câmpiilor se aflau munții, înălțându-se zimțați și semeți peste dealuri. Vârfurile erau acoperite de zăpadă și mantia lor albă îi făcea să

pară cărunți și reci, puri, sălbatici și ireproșabili. *Haruchai* locuiau la vest și la sud în același masiv.

Covenant și Înalta Nobilă continuară spre nord, îndepărtându-se încet de stânci și spre râu, Elena alegând o potecă ușoară printre coline. Părea mulțumită de tăcerea dintre ei, astfel că amândoi mergeau fără să vorbească. Covenant se mișca de parcă ar fi băut platoul cu ochii și cu urechile. Sănătatea robustă a ierbii, solul curat și luminos și piatra inviolabilă, grâul și porumbul copt, toate erau vii în viziunea sa. Zborul și cântecul păsărilor sunau ca o bucurie în aer. Iar când trecu pe lângă un anumit pin înalt și maiestuos, simți aproape că putea auzi urcarea sevei. Pe o distanță de cinci kilometri uită de sine, bucurându-se de vara târzie a Tărâmului.

Apoi începu să se întrebe într-o doară cât de departe intenționa să-l ducă Elena. Însă, înainte să se poată hotărî să întrerupă liniștea cu o întrebare, trecură peste culmea unui deal mai înalt și ea anunță că ajunseseră.

– Ah, făcu ea cu un oftat fericit, Glimmermere! Izvor al lacului și început al râului, te salut, iaz limpede! Inima mea se bucură să te vadă iar.

Priveau în jos la un lac de munte, izvorul râului care curgea formând Cascada Vălurită. În ciuda vitezei curentului care pornea de acolo, iazul era totuși calm, fără pârâuri care să se verse în el; toată apa provenea din izvoarele de pe fundul său. Suprafața era la fel de netedă, de limpede și de lucioasă ca o sticlă lustruită. Reflecta munții și cerul cu o fidelitate fără greșeală, redând lumea în fiecare detaliu.

– Vino, zise dintr-odată Elena. Cel Dezlegat ne va cere să ne scăldăm în Glimmermere.

Aruncându-i un surâs rapid, porni într-o fugă ușoară în josul dealului. El o urmă mergând, dar iarba elastică părea să-l grăbească, încât ajunse să alerge. Pe malul lacului ea lăsă jos Toiagul ca și cum s-ar fi eliberat de el, strânse eșarfa în jurul robei și cu o ultimă fluturare din mână către el se cufundă în apă. Când se apropie de Glimmermere, Covenant avu un moment de groază descoperind că ea dispăruse. Din unghiul lui de vedere apa era transparentă și prin ea putea vedea fundul pietros al lacului. Cu excepția unei pete întunecate ca o umbră profundă în centru, putea vedea amănunțit întregul fund, ca și cum iazul ar fi avut numai un metru adâncime. Dar nu o vedea pe Elena. Părea să fi dispărut cu totul.

Se aplecă peste apă să privească în ea, dar se dădu brusc înapoi atunci când observă că Glimmermere nu îi reflecta imaginea. Soarele amiezei trecea prin el ca și cum ar fi fost invizibil.

În clipa următoare Elena apăru deasupra apei la vreo douăzeci de metri depărtare în lac. Își scutură capul și îl chemă să i se alăture. Când îl văzu cu gura căscată de uimire, râse veselă:

– Glimmermere te surprinde?

El se holbă la ea. Nu putea vedea nimic sub planul apei. Substanțialitatea ei fizică părea să se termine la linia apei. Deasupra suprafeței se clătina ca și cum ar fi călcat apa; dedesubt, fundul apei era clar vizibil

prin spațiul pe care ea ar fi trebuit să-l ocupe. Închise gura cu efort, apoi strigă la ea:

– Ți-am spus să mă avertizezi!

– Vino! replică ea. Nu fi îngrijorat. Nu e niciun pericol. Cum el nu făcu nicio mișcare, continuă: E doar apă ca oricare alta, dar mai puternică. Aici există Putere a Pământului. Carnea noastră nu este suficient de solidă pentru Glimmermere. Nu ne vede. Haide!

Ezitant, se lăsă pe vine și își cufundă mâna în apă. Degetele lui dispărură imediat ce trecură sub suprafață. Dar când le smulse înapoi erau întregi și ude, înfiorate de frig.

Îmboldit de sentimentul de surpriză și descoperire, își scoase ghetele și șosetele, își rulă cracii pantalonilor și păși în iaz.

Imediat se scufundă până peste cap. Chiar și la margini lacul era adânc; claritatea cu care se vedea fundul îl înșelase. Dar apa rece, pișcătoare, îl săltă în sus și el se ridică repede la suprafață. Călcând apa și stropind în jur, privi în jur până o localiză pe Elena.

– Un avertisment cinstit! Încerca să sune mânios în ciuda fiorilor exuberanți și proaspeți provocați de Glimmermere. Îți arăt eu avertisment!

Ajunse lângă ea din câteva mișcări agile și o îmbrânci cu capul în jos.

Ea reapăru imediat, râzând aproape înainte de a-și înălța capul deasupra apei. El se repezi spre ea, dar Elena alunecă pe lângă el și îl împinse sub apă. El încercă s-o prindă de gleznă și rată. Când se ridică la suprafață nu o mai văzu nicăieri.

O simți trăgându-l de picioare. Inspirând adânc, plonjă după ea. Pentru prima dată deschise ochii sub apă și descoperi că putea vedea bine. Elena înota lângă el, zâmbind. O ajunse într-o clipă și o prinse de talie.

În loc să încerce să scape, ea se întoarse, își puse brațele în jurul gâtului lui și îl sărută pe gură.

Brusc, tot aerul îi ieși din plămâni ca și cum ea i-ar fi lovit coastele rănite. Se smulse de lângă ea, chinuindu-se să iasă la suprafață. Tușind și gâfâind, înotă până la marginea lacului unde își lăsase ghetele, se urcă pe mal și se prăbuși pe iarbă. Pieptul îl durea ca și cum și-ar fi rănit din nou coastele, dar știa că nu era așa. Prima atingere a puternicei ape din Glimmermere îi șterse vânătăile, le spălase pur și simplu, și acum nu-l mai dureau. Aceasta era o altfel de durere; în eforturile lui de sub apă părea să-și fi rănit inima.

Zăcu pe iarbă cu fața în jos, gâfâind, și după un timp respirația i se liniști. Deveni conștient de celelalte senzații. Atingerea rece, acidulată a apei îi lăsase întregul trup excitat; se simțea mai curat decât se simțise vreodată de când aflase că are lepră. Soarele îi încălzea spatele și degetele îi pulsau viu. Inima îl împunse când Elena i se alătură pe iarbă.

Îi simți ochii asupra lui înainte ca ea să întrebe încet:

– Ești fericit în lumea ta?

Ghemuindu-se, se rostogoli și descoperi că ea se așezase aproape de el, privindu-l cu blândețe. Incapabil să reziste emoției, atinse o șuviță din părul ei umed și o frecă între degete. Apoi ridică ochii lui cenușii

și goi ca să-i întâlnească privirea. Poziția în care stătea îi făcu glasul să sune aspru în mod neintenționat.

– Fericirea n-are nicio legătură. Nu mă gândesc la fericire. Mă gândesc să rămân în viață.

– Ai putea fi fericit aici?

– Asta nu-i cinstit. Tu ce-ai răspunde la o astfel de întrebare?

– Aș spune că da. Dar după o clipă înțelese la ce se referea el și se ridică: Aș spune că fericirea înseamnă slujirea Tărâmului. Și aș mai spune că nu există fericire în vremuri de război.

El se lăsă pe spate în iarbă ca să nu trebuiască să se uite la ea. Posac, murmură:

– Acolo de unde vin eu nu există „Tărâm". Doar pământ. Mort. Și e întotdeauna război.

După o scurtă pauză, ea îi răspunse cu un surâs în glas:

– Dacă am auzit bine, astfel de discuții îl fac pe Hiltmarkul Quaan să fie furios pe tine.

– N-am ce face. E pur și simplu un fapt obiectiv.

– Ai mare respect pentru faptele obiective.

Inspiră cu grijă învăluindu-și inima îndurerată înainte de a răspunde:

– Ba nu. Le urăsc. Ele sunt tot ce am.

O tăcere blândă se așternu peste ei. Elena se întinse la loc lângă el și stătură nemișcați lăsând soarele să-i usuce. Căldura și mirosul ierbii păreau să-i ofere o senzație de bine; dar, când încercă să se relaxeze și să se lase purtat de val, pulsul i se acceleră neplăcut în piept. Era prea conștient de prezența Elenei. Dar

treptat deveni conștient de o tăcere și mai mare care acoperea Glimmermere. Toate păsările și chiar și vântul tăcuseră. Un timp respiră superficial și exploră atmosfera cu auzul.

Elena rosti scurt:

– Vine.

Plecă să-și reia Toiagul. Covenant se ridică și privi în jur. Apoi auzi un sunet gingaș, curat ca un flaut, răspândindu-se peste Glimmermere dintr-o sursă pe care nu o vedea, de parcă aerul însuși ar fi cântat. Melodia se deplasă, apropiindu-se. Curând putu distinge cuvintele.

Liber
Dezlegat
Iertat
Liber.
Visează să ți se împlinească visul:
Ține ochii strânși până vor vedea,
Și cântă profeția tăcută,
Fii
Dezlegat
Iertat
Liber.

Singur
Fără prieteni
Fără legături
Singur,
Bea pierderea până la sfârșit,

Până când singurătatea vine și trece,
Iar tăcerea devine comuniune...
Și totuși
Ești fără prieteni
Fără legături
Singur.

Adânc
Fără fund
Nesfârșit
Adânc,
Atinge adevărata Cetate misterioasă
În care sălile credinței râd și plâng;
În timp ce trădătorii se târăsc prin osândă
În sânge
Fără fund
Nesfârșit
Adânc.

– Ridică-te în picioare să-l întâmpini, zise încet Înalta Nobilă. El este unul dintre Cei Dezlegați. A trecut dincolo de înțelepciunea Loresraatului, în căutarea unei viziuni intime care i s-a deschis numai lui.

Covenant se sculă, încă ascultând cântecul. Avea ceva hipnotizant care îi reduse la tăcere întrebările și îndoielile. Stătu drept, cu capul ridicat parcă nerăbdător. Curând Cel Dezlegat apăru peste dealurile situate la nord de Glimmermere.

Încetă să cânte când îi zări pe Covenant și pe Elena, dar apariția lui menținu influența pe care o avea

asupra lor. Purta o robă lungă, curgătoare, care părea să nu aibă culoare proprie; prindea nuanțele din jur, astfel că era verde ca iarba mai jos de talie, azurie pe umeri, iar stânca și zăpada sclipeau pe partea sa dreaptă. Părul neîngrijit îi lucea reflectând soarele.

Veni direct spre Covenant și Elena și în curând Covenant îi putu distinge chipul: trăsături moi androgine, o barbă deasă și ochi adânci. Când se opri în fața lor, el și Înalta Nobilă nu schimbară niciun cuvânt de întâmpinare, niciun ritual. El îi spuse simplu, cu o voce acută, limpede ca de femeie:

– Lasă-ne singuri.

Vocea nu exprima nici respingere, nici poruncă, ci mai degrabă ceva ca o necesitate, iar ea i se supuse fără să pună vreo întrebare.

Dar înainte de a pleca puse din nou mâna pe brațul lui Covenant, cercetându-i fața.

– Thomas Covenant, zise cu un tremur jos în glas ca și cum s-ar fi temut de el sau pentru el. Prim-Nobil. Când va trebui să plec la război... mă vei însoți?

El nu se uită la ea. Stătea ca și cum degetele de la picioare ar fi prins rădăcini în iarbă și privea în ochii Celui Dezlegat. Când după un timp tot nu răspunse, ea își lăsă în jos capul, îl strânse de braț, apoi se îndepărtă în direcția Pietrei Sărbătorii. Nu se uită înapoi. Curând dispăru din vedere dincolo de deal.

– Vino, zise Cel Dezlegat cu același ton imperativ.

Fără să aștepte răspuns, porni înapoi pe același drum pe care venise.

Covenant făcu doi paşi ezitanţi înainte, apoi se opri când un spasm de incertitudine îi încleştă muşchii feţei. Îşi smulse ochii de pe spatele Celui Dezlegat, privind grăbit în jur. Când îşi localiză şosetele şi ghetele se repezi spre ele, se aşeză pe iarbă şi le trase pe picioare. Cu o meticulozitate febrilă, parcă rezistând unui curent sau constrângeri, îşi înnodă şireturile asigurându-le strâns.

Când picioarele îi fură la o distanţă sigură de iarbă, sări şi alergă după interpretul de vise.

10
VIZIONAR ŞI ORACOL

Târziu în dimineaţa următoare, Nobilul Mhoram răspunse unei bătăi la uşa apartamentului său privat şi îl găsi pe Thomas Covenant stând afară, profilat ca o siluetă întunecată de necazuri în lumina podelei strălucitoare. Avea o expresie de privare şi oboseală, ca şi cum nu ar fi avut parte nici de hrană, nici de odihnă de când plecase pe platou. Mhoram îl primi fără să pună întrebări în camera goală şi închise uşa, în timp ce el se îndrepta spre masa de piatră din mijloc, masa pe care Mhoram o adusese din camerele Înaltei Nobile, cu *krill*-ul lui Loric încă înfipt şi arzând în ea.

Privind muşchii încordaţi de pe spatele lui Covenant, Mhoram îi oferi mâncare, băutură sau un pat, dar Covenant le refuză cu bruscheţe în pofida foamei. Cu ton sec şi ciudat de tensionat, zise:

– Ţi-ai bătut capul cu asta încă de când a început. Tu nu te odihneşti niciodată? Credeam că voi, Nobilii, vă odihniţi aici jos, în locul ăsta.

Mhoram traversă camera oprindu-se în fața musafirului. *Krill*-ul strălucea alb între ei. Nu era sigur de el; putea vedea tulburarea pe chipul lui Covenant, dar cauzele și implicațiile îi erau confuze, ascunse. Prudent, Nobilul zise:

– De ce m-aș odihni? Nu am soție, nici copii. Tatăl și mama mea au fost amândoi Nobili, iar Înțelepciunea lui Kevin e singura știință pe care o cunosc. E dificil să te odihnești când ai asemenea muncă.

– Și ești epuizat. Tu ești vizionarul și oracolul pe aici. Tu ești cel care întrevede frânturi din viitor fie că le vrei, fie că nu, fie că te fac să țipi în somn sau nu, fie că le poți suporta sau nu. Glasul lui Covenant se sufocă o clipă, și scutură violent din cap până putu vorbi din nou: Nu-i de mirare că nu te poți odihni. Sunt surprins că mai poți dormi.

– Eu nu sunt Gardian al Sângelui, replică Mhoram calm. Am nevoie de somn ca oricare alt om.

– Ce ai descoperit? Știi la ce e bun obiectul ăsta? Despre ce a fost vorba cu acel Amok?

Mhoram îl privi pe Covenant peste *krill*, apoi zâmbi blând.

– Nu vrei să stai jos, prietene? Ai să asculți răspunsurile lungi mai confortabil dacă îți mai ușurezi oboseala.

– Nu sunt obosit, zise Necredinciosul cu o falsitate evidentă.

În secunda următoare se prăbuși pe un scaun. Mhoram luă și el un scaun, iar când se așeză îl descoperi pe Covenant așezat drept în partea opusă a

mesei, astfel încât *krill*-ul stătea între fețele lor. Aranjamentul îl tulbură pe Mhoram, dar nu se putu gândi la un alt mod în care să-l ajute pe Covenant decât să-l asculte și să vorbească, așa că rămase acolo unde se afla și își mobiliză celelalte simțuri în căutarea a ceea ce era blocat privirii sale de către piatra *krill*-ului.

– Nu, nu înțeleg spada lui Loric, și nici nu pot s-o scot din masă. Aș putea s-o eliberez sfărâmând piatra, dar nu ar avea niciun rost. Nu am câștiga nicio cunoștință, doar o armă pe care nu o putem atinge. Dacă am scoate astfel *krill*-ul, nu ne-ar ajuta. E o putere cu totul nouă pentru noi. Nu știm la ce folosește. Și nu am vrea să spargem piatra sau lemnul, indiferent de scop. Cât despre Amok, problema rămâne deschisă. Nobila Amatin ți-ar putea răspunde mai bine.

– Te întreb pe tine.

– E posibil, zise Mhoram calm, să fi fost creat de Kevin pentru a se apăra de *krill*-ul însuși. Poate puterea de aici e atât de periculoasă, încât ajunsă pe mâini neînțelepte sau ignorante să provoace mult rău. Dacă ăsta e adevărul, atunci s-ar putea ca scopul lui Amok este să ne prevină asupra folosirii acestei puteri fără să fim pregătiți și să ne ghideze în învățătură.

– N-ar trebui să sune atât de plauzibil când spui lucrurile astea. Nu-i corect. N-ai auzit ce a spus? „Nu mi-am îndeplinit bine scopul".

– Poate că el știe că suntem prea slabi ca să readucem *krill*-ul la viață, incapabili să-l folosim în vreun fel, pentru bine sau pentru rău.

– Bun. Lasă asta. Uită că este încă un lucru pe care eu vi l-am făcut fără să am vreo idee despre ce naiba fac. Las-o așa. Ce te face să crezi că bătrânul Kevin Risipitorul Tărâmului cel de la care a început totul pândește în spatele a tot ce vi se întâmplă, ca un fel de patriarh asigurându-se că n-o să faceți ceva greșit care să vă spulbere? Nu, las-o baltă. Eu știu mai bine, chiar dacă mi-am petrecut numai câteva săptămâni înnebunind din cauza asta și nu patruzeci de ani ca voi ceilalți. Explică-mi ceva. Ce e atât de special la Înțelepciunea lui Kevin? De ce sunteți atât de dornici s-o urmați? Dacă aveți nevoie de putere, de ce nu ieșiți să v-o găsiți singuri, în loc să pierdeți generații întregi de oameni cumsecade pe niște Părți de neînțeles? În numele sănătății mintale, Mhoram, dacă nu de dragul unor foloase pragmatice.

– Prim-Nobil, mă depășești. Te aud, totuși rămân de parcă aș fi surd sau orb.

– Nu-mi pasă. Spune-mi de ce.

– Nu e dificil. Problema e clară. Puterea Pământului e aici, indiferent de măiestria sau de cât o folosim noi. Tărâmul e aici. Și blestemele și răul – Piatra Bolii Pământului, Disprețuitorul – sunt tot aici, fie că noi ne putem apăra împotriva lor, fie că nu. Of, cum să vorbesc? Din când în când, prietene, problemele clare sunt cel mai greu de explicat.

Se opri pentru un moment de gândire. Dar prin liniște simți cum sporește agitația lui Covenant, ca și cum Necredinciosul s-ar fi agățat de cuvintele dintre ei și n-ar fi putut suporta să fie retrase. Mhoram

reîncepu să vorbească, deși nu avea un răspuns exprimat satisfăcător.

– Consideră lucrurile astfel. Studiul cunoștințelor lui Kevin este singura alegere acceptabilă pentru noi. Cu siguranță nu te poți aștepta ca Pământul să ne vorbească, așa cum a făcut cu Berek Jumătate-de-Mână. Asemenea lucruri nu se întâmplă de două ori. Indiferent cât de mare ne-ar fi curajul sau cât de stringentă nevoia, Tărâmul nu va mai fi salvat din nou în același fel. Totuși Puterea Pământului rămâne, ca să fie utilizată în folosul Tărâmului, dacă noi suntem în stare. Dar această Putere – orice putere – e înfricoșătoare. Nu se apără singură de rău, de folosirea greșită. După cum spui tu, am putea să ne străduim să utilizăm Puterea Pământului în felul nostru. Dar riscurile implicate o interzic. Prim-Nobil, noi am depus un Legământ al Păcii care nu acceptă compromis. Gândește-te – iartă-mă, prietene, dar trebuie să-ți dau un exemplu limpede, gândește-te la soarta lui Atiaran, soția lui Trell. Ea a sfidat puteri care o depășeau și a fost nimicită. Totuși rezultatul ar fi putut fi cu mult mai rău. Ar fi putut să-i distrugă pe alții sau să facă rău Tărâmului. Cum am putea noi, Nobilii care am jurat să susținem tot ce e frumos și sănătos – cum am putea să justificăm asemenea riscuri? Nu, noi trebuie să depunem eforturi în alte direcții. Dacă vrem să dobândim puterea care să apere Pământul și nu să punem în primejdie Tărâmul însuși, trebuie să fim maeștri în ceea ce facem. Și în acest scop Kevin și-a creat Părțile, pentru ca

aceia care vin după el să poată folosi puterea cu înțelepciune.

– Of, fie! se răsti Covenant. Uite ce bine i-a făcut lui. Pe focurile iadului! Chiar presupunând că aveți norocul, sau istețimea, sau chiar probabilitatea să găsiți Cele Șapte Părți și să le deslușiți, ce naiba! – ce-o să se întâmple când dragul, bătrânul și mortul Kevin o să vă dezvăluie în cele din urmă secretul Ritualului Profanării? Și asta e ultima voastră șansă să-l opriți iar pe Foul într-un război! Cum o să le explicați asta în mod rațional oamenilor care vor trebui s-o ia de la capăt pentru încă o mie de ani pentru că voi pur și simplu nu puteți evita să repetați istoria? Sau credeți că atunci când o să vină criza o să reușiți cumva să vă descurcați mai bine decât a făcut-o Kevin?

Vorbea rece, grăbit, dar o urmă aluzivă din vocea lui îi spunea lui Mhoram că nu era vorba despre ceea ce îi domina mintea. Părea să-l supună pe Nobil unui ritual al întrebărilor, unei testări. Mhoram răspunse cu grijă, sperând de dragul lui Covenant că nu avea să facă vreo greșeală:

– Acum cunoaștem pericolul. L-am cunoscut încă de când uriașii ne-au redat Prima Parte. În consecință am depus Legământul Păcii și îl vom păstra pentru ca niciodată viața și Tărâmul să nu mai fie distruse din disperare. Dacă vom ajunge în punctul în care vom fi nevoiți să profanăm sau să fim învinși, atunci vom lupta până când vom fi învinși. Soarta Pământului va fi în alte mâini.

– Eu nu fac altceva decât să fac lucrurile mai dificile pentru voi. Doar faptul că am aurul alb ridică perspective de distrugere care nu v-au mai trecut înainte prin minte, ca să nu mai pomenim că e inutil. Înainte nu exista suficientă putere ca să vă pierdeți măcar timpul gândindu-vă la disperare, fiindcă nu puteați dăuna Tărâmului nici dacă voiați. Dar acum Foul ar putea obține inelul meu sau eu l-aș putea folosi împotriva voastră, dar el nu vă va salva niciodată.

Mâinile lui Covenant se mișcau pe masă ca și cum ar fi bâjbâit după ceva. Degetele i se înnodau, se încordau, apoi se despărțeau brusc mișcându-se separat, fără țintă.

– Bine. Uită și de asta. Și ajung aici. Cum, în numele tuturor zeilor, o să purtați un război – un război, Mhoram, nu doar o bătaie cu o mână de troglodiți și demoni-abjecți! – când toți ai voștri care sunt destul de înalți ca să țină o sabie au depus Legământul Păcii? Sau există dispense speciale ca niște clauze la contracte care scutesc războaiele de critici morale sau chiar de simpla oroare a sângelui?

Inima îl îndemna pe Mhoram să-i spună lui Covenant că mersese prea departe. Dar mișcarea, zvâcnirile mâinilor lui – una schilodită, cealaltă purtând inelul ca pe o cătușă – îi spunea lui Mhoram că afrontul din limbajul Necredinciosului era direcționat spre interior asupra lui însuși, nu asupra Nobililor sau Tărâmului. Această senzație spori îngrijorarea lui Mhoram, și din nou răspunse cu o demnitate calmă:

– Prietene, crima trebuie întotdeauna să stârnească oroare. Faptul că nu o putem evita este o măsură a cât de neînsemnați suntem. Dar trebuie să-ți reamintesc câteva lucruri. Ai auzit Codul lui Berek, face parte din Legământul nostru. El ne poruncește:

> Nu provocați suferință acolo unde stăpânirea
> este suficientă;
> nu răniți acolo unde suferința este suficientă;
> nu schilodiți acolo unde rănile sunt suficiente;
> și nu ucideți acolo unde schilodirea este suficientă;
> cel mai mare războinic este acela care nu are
> nevoie să ucidă.

Și l-ai auzit și pe Înaltul Nobil Prothall spunând că Tărâmul nu trebuie slujit prin vărsare de sânge și mânie. Prin asta a atins inima Legământului. Vom face tot ceea ce ne permite forța sau măiestria pentru a apăra Tărâmul de Dispreț. Dar nu vom face nimic – Tărâmului, dușmanilor noștri sau unul altuia – care să ne fie impus de patimile negre ale inimilor noastre, de suferință sau de dorință de moarte. Nu ți-e clar, Prim-Nobil? Dacă e să luptăm și, da, să ucidem, atunci singura noastră apărare și răscumpărare este să luptăm ca să nu devenim la fel ca Dușmanul. Aici a greșit Kevin Risipitorul Tărâmului: a fost slăbit de disperare, care este forța Disprețuitorului. Nu, trebuie să luptăm, fie și numai ca să ne ferim să privim răul, așa cum l-a privit Kevin și a fost distrus. Dar dacă ne facem rău unul altuia, sau

Tărâmului, sau ne urâm adversarii, atunci nu vor mai exista zori după noaptea eşecului nostru.

– Ăsta e un sofism.

– Sofism? Nu cunosc cuvântul ăsta.

– Argumente inteligente care să sprijine ceea ce ai hotărât deja să faci. Raţionalizări. Război în numele Păcii. Ca şi cum atunci când înfigi sabia într-un inamic nu ai tăia în carne obişnuită şi sânge care au acelaşi drept de a continua să trăiască cum ai şi tu.

– Deci tu crezi cu adevărat că nu există diferenţă între a lupta pentru distrugerea Tărâmului şi a lupta pentru păstrarea lui?

– Diferenţă? Ce-are a face? Tot a ucide înseamnă. Dar nu contează. Lasă şi asta. Te descurci mult prea bine. Dacă eu nu pot găsi în răspunsurile tale puncte mai slabe decât astea o să ajung să...

Mâinile începură să-i tremure violent şi el le ascunse vederii, strecurându-le sub masă.

– O să ajung să mor de frig, asta e.

Prăbuşit în scaunul lui, Covenant căzu într-o tăcere dureroasă. Mhoram simţi crescând tensiunea dintre ei şi decise că venise timpul să pună propriile întrebări. Şoptind pentru sine Cele Şapte Cuvinte, zise amabil:

– Eşti tulburat, prietene. E dificil s-o refuzi pe Înalta Nobilă, nu-i aşa?

– Şi ce dacă? se răsti Covenant. Dar o clipă mai târziu mormăi: Da. Da, aşa e. Dar nu-i vorba de asta. Întregul Tărâm e dificil de refuzat. De la început am simţit. Nu-i vorba de asta. După o pauză încordată,

continuă: Știi ce a făcut ieri? M-a dus pe platou să-l întâlnesc pe acel Dezlegat, omul care pretinde că înțelege visele. Am stat acolo o zi sau mai mult... Dar tu ești vizionar și oracol... nu trebuie să-ți spun despre el. Probabil că ai fost acolo sus mai des ca oricine, n-aveai încotro, fie și numai pentru că urechile oamenilor obișnuiți pot să suporte numai o anumită cantitate de dispreț și batjocură, indiferent dacă dorm sau nu. Așa că știi cum e. Știi cum te înlănțuie cu ochii ăia, și te doboară, și te disecă... Dar tu ești vizionar și oracol. Probabil știi chiar și ce mi-a spus.

– Nu, răspunse Mhoram încet.

– Mi-a spus... Pe focurile iadului! Scutură din cap ca și cum ar fi vrut să-și curețe apa din ochi: A spus că am visat adevărul. A spus că sunt foarte norocos. A spus că oamenii cu asemenea vise sunt adevărații dușmani ai Disprețului – nu Legea, Toiagul Legii nu a fost făcut pentru lupta cu Foul – nu, magia sălbatică și visele sunt opusul Disprețului.

Pentru o clipă, aerul din jurul lui se cutremură de indignare.

– A spus de asemenea că eu nu cred asta. Mi-a fost de mare ajutor. Aș fi vrut pur și simplu să știu dacă sunt un erou sau un laș. Nu, nu-mi răspunde. Nu e pe măsura ta.

Nobilul Mhoram zâmbi ca să-l liniștească pe Covenant, dar Necredinciosul continua deja:

– Oricum, eu am o credință, așa cum e ea. Doar că nu e tocmai cea pe care voi vreți s-o am.

Testând din nou, Mhoram zise:

– S-ar putea. Dar eu nu o văd. Nu ne arăți credință, ci Necredință. Dacă e o credință, atunci nu e una în ceva, ci mai degrabă împotriva a ceva.

Covenant sări în picioare ca și cum ar fi fost înțepat.

– Neg așa ceva! Numai pentru că eu nu susțin Tărâmul sau altceva, nu mă port ca un fanatic dezlănțuit și nu fac spume la gură după o șansă de a mă lupta așa cum face Troy, asta nu înseamnă... Presupunând că există vreun fel de dreptate în etichetele și titlurile cu care vă împăunați voi – presupunând că puteți da un nume acelui mațe-rupte pe care eu nu-l pot nici măcar pronunța, darămite să mi-l dovedesc mie însumi. Nu asta înseamnă Necredința.

– Ce înseamnă?

– Înseamnă...

O clipă Covenant se opri, sufocat de cuvinte ca și cum inima i-ar fi suferit un fel de blocaj. Apoi se întinse în față și acoperi gema *krill*-ului cu palmele astfel încât să nu-i strălucească direct în ochi. Cu o voce dintr-odată teribil de înecată de imposibilitatea lacrimilor care să-l ușureze, strigă:

– Înseamnă că trebuie să ascund... să nu țin cont... să păstrez ceva pentru mine! Pentru că nu știu de ce!

În secunda următoare căzu înapoi pe scaun și își lăsă capul în jos, ascunzându-l în mâini ca și cum i-ar fi fost rușine.

– De ce? zise Mhoram încet. Asta nu este o problemă chiar așa de complicată, spre deosebire de „cum". Unele dintre legendele noastre indică un răspuns.

Povestesc despre începuturile Pământului, într-un moment imediat după naşterea Timpului, când Creatorul Pământului a descoperit că fratele şi Duşmanul lui, Dispreţuitorul, i-a stricat creaţia plasând blesteme extrem de rele adânc în interiorul său. Scandalizat şi îndurerat, Creatorul şi-a exilat Duşmanul afară din ceruri, pe Pământ, şi l-a închis acolo cu arcul Timpului. Astfel, după cum ne spune legenda, Nobilul Foul a venit pe Tărâm.

În timp ce vorbea, simţea că nu răspunde la întrebarea lui Covenant, că întrebarea era îndreptată într-o direcţie pe care nu o putea discerne. Dar continuă, oferindu-i lui Covenant singurul răspuns pe care îl avea.

– Acum e limpede că Nobilul Foul tânjeşte să se răzbune pe fratele lui, Creatorul. Şi în sfârşit, după ere de războaie zadarnice purtate din răutate, din dorinţa de a face rău creaţiei fiindcă nu îl putea atinge pe Creator, Nobilul Foul a găsit o cale prin care să-şi atingă scopul, să distrugă arcul Timpului, să-şi încheie exilul şi să se întoarcă în casa care i-a fost interzisă, din ură şi suferinţă. Când Toiagul Legii, pierdut de Kevin la Profanare, a ajuns să poată fi influenţat de el, a câştigat ocazia să traverseze prăpastia dintre lumi, ocazia de a aduce aurul alb în Tărâm. Îţi spun direct: scopul Nobilului Foul este să stăpânească magia sălbatică – „cheia de boltă a arcului vieţii care se întinde şi stăpâneşte Timpul" – şi cu el să aducă Timpul la final, pentru ca el să poată scăpa din prizonierat şi să-şi poarte dorinţele prin tot universul. Ca să facă asta trebuie să te învingă pe tine, trebuie să-ţi smulgă

prin luptă aurul alb. Atunci întreg Tărâmul și întreg Pământul se vor prăbuși cu siguranță.

Covenant înălță capul și Mhoram încercă să-i anticipeze următoarea întrebare.

– Dar cum... cum intenționează Disprețuitorul să-și realizeze scopul? Ah, prietene, asta nu știu. Va alege căi care se aseamănă cu propriile noastre dorințe atât de mult, încât nu vom putea rezista. Nu vom fi capabili să distingem între servirea scopului lui și slujirea celui al nostru decât atunci când vom fi lipsiți de orice alt ajutor în afară de tine, fie că tu alegi să ne ajuți fie că nu.

– Dar de ce? repetă Covenant. De ce eu?

Din nou Mhoram simți că răspunsul lui nu era pe direcția întrebării lui Covenant. I-l dădu totuși, cu umilință, știind că era tot ceea ce avea să-i ofere chinuitului său vizitator.

– Prietene, inima îmi spune că tu ai fost ales de Creator. Asta e speranța noastră. Nobilul Foul l-a învățat pe Drool cum să te cheme pentru că își dorea aurul alb. Dar pe Toiag erau mâinile lui Drool, nu ale lui Foul. Disprețuitorul nu putea controla cine era cel chemat. Așa că ai fost ales tu, ales de către Creator. Gândește-te. El e Creatorul, făuritorul Pământului. Cum să stăm nepăsători și să privim cum îi e distrusă creația? Totuși el nu poate să ne întindă o mână de ajutor aici. Asta e legea Timpului. Dacă el rupe arcul ca să atingă Tărâmul cu puterea lui, Timpul se va încheia și Disprețuitorul va fi liber. Așa că trebuie să-i

opunem rezistență Nobilului Foul în altă parte. Cu tine, prietene.

– La naiba, mormăi Covenant.

– Măcar atât ar trebui să înțelegi. Nu poate ajunge la tine aici, să te învețe sau să te ajute, din același motiv pentru care nu ne poate ajuta nici pe noi. Și nici nu poate să ajungă, să te învețe sau să te ajute în lumea ta. Dacă ar face asta, nu ai mai fi liber. Ai deveni unealta lui, iar prezența ta ar rupe arcul Timpului, dezlegând Disprețul. Așa că tu ai fost cel ales. Creatorul crede că voința ta neconstrânsă și forța ta ne vor salva în cele din urmă. Dacă se înșală, atunci înseamnă că a pus în mâinile Nobilului Foul arma care va duce la propria sa distrugere.

După o tăcere lungă, Covenant murmură:

– Un risc al dracului.

– Mda, dar el e Creatorul. Cum altfel să facă?

– Ar putea să dea foc la tot și să încerce din nou. Dar presupun că voi nu considerați că zeii sunt atât de umili. Sau ați numi-o aroganță – să dea foc? Nu contează. Mi se pare că-mi amintesc că nu toți Nobilii cred în Creator așa ca tine.

– Asta e adevărat. Dar tu ai venit la mine. Răspund așa cum pot.

– Știu. Nu te supăra pe mine. Dar spune-mi ceva. Tu ce-ai face în locul meu?

– Nu, zise Mhoram. Deplasă în sfârșit scaunul într-o parte, ca să poată vedea fața lui Covenant. Privind chipul neliniștit al Necredinciosului, replică: La întrebarea asta n-o să-ți răspund. Ce-aș putea să afirm?

Puterea e un lucru înspăimântător. Nu pot să te judec cu un răspuns. Nici pe mine nu m-am judecat încă.

Instabilitatea expresiei lui Covenant se dizolvă pe moment într-o căutare. Dar nu vorbi, și după un timp Mhoram decise să riște încă o întrebare:

– Thomas Covenant, de ce iei astfel lucrurile? De ce ești atât de rănit? Spui că Tărâmul este un vis și o iluzie, că noi nu avem o viață reală. Atunci nu fi îngrijorat. Acceptă visul și râzi. Când te vei trezi, vei fi liber.

– Ba nu, zise Covenant. Am recunoscut ceva în ceea ce ai spus, încep să înțeleg. Ascultă-mă. Întreaga criză este o luptă în interiorul meu. La dracu', am fost lepros atâta timp, încep să cred că modul în care oamenii îi tratează pe leproși e justificat. Așa că mă transform în propriul meu dușman, lucrez împotriva mea atunci când încerc să supraviețuiesc, fiind de acord cu oamenii care fac lucrurile așa de dificile. Din cauza asta visez asemenea vise. Catarsis. Rezolv problema în subconștient, astfel că atunci când o să mă trezesc o să fiu capabil să fac față.

Se ridică brusc și începu să pășească prin camera ascetică a lui Mhoram cu o sclipire vorace în ochi.

– Sigur. Asta e. De ce nu m-am gândit înainte? Mi-am spus tot timpul că ăsta e un escapism, o sinucidere. Dar nu e așa, nu e deloc așa. Să uit pur și simplu că îmi pierd absolut toate obiceiurile care mă țin în viață. Asta e terapie prin vis. Dintr-odată o grimasă de durere îi încleștă chipul: Pe focurile iadului! gâfâi frenetic. Sună ca o poveste pe care aș fi pus-o

pe foc, pe vremea când puneam povești pe foc, când încă mai aveam povești de pus pe foc.

Mhoram percepu schimbarea neliniștită, preschimbarea în praf, din tonul lui Covenant, și se ridică în picioare îndreptându-se spre musafirul lui. Dar nu avu nevoie să se miște; Covenant se întoarse aproape rătăcit în direcția lui, ca și cum între cei patru pereți ai camerei și-ar fi pierdut orientarea. Se opri lângă masă, alături de Mhoram, privind amărât la *krill*. Vocea îi tremura.

– Nu cred. E doar o altă cale ușoară de a muri. Deja cunosc prea multe.

Păru să se împiedice, cu toate că stătea nemișcat. Se aplecă în față și se prinse de umărul lui Mhoram. Timp de o clipă stătu lipit, presându-și fruntea de roba lui Mhoram. Apoi Mhoram îl ajută să se așeze pe un scaun.

– Ah, prietene, cum aș putea să te ajut? Nu înțeleg.

Buzele lui Covenant tremurară, dar cu un efort vizibil își recăpătă controlul vocii.

– Sunt doar obosit. N-am mâncat de ieri. Cel Dezlegat... m-a secătuit. Aș aprecia ceva de mâncare.

Posibilitatea de a face ceva pentru Covenant îi dădu lui Mhoram un sentiment de ușurare. Mișcându-se rapid, îi aduse musafirului său un ulcior cu vin de primăvară. Covenant bău de parcă ar fi încercat să stingă o secetă interioară, iar Mhoram se duse în camerele din spate să aducă ceva de mâncare.

În timp ce așeza pâinea, brânza și strugurii pe o tavă, auzi un țipăt ascuțit, îndepărtat; o voce îi striga

numele cu o urgență care îl înțepă în inimă. Puse tava jos și se grăbi să deschidă ușa de la cameră.

În valul de lumină dinspre curte văzu un războinic stând pe una dintre cornișele situate mult deasupra lui. Războinicul era un bărbat tânăr, prea tânăr ca să fie carne de tun, gândi Mhoram trist, care își pierduse controlul.

– Nobile Mhoram! izbucni. Vino! Acum! În Cabinet!

– Oprește-te.

Autoritatea din tonul lui Mhoram îl surprinse pe tânăr ca o mușcătură. Tresări, încremeni, se forță să stăvilească tumultul haotic de cuvinte. Apoi își recăpătă stăpânirea de sine. Văzând acest lucru, Nobilul rosti cu mai multă blândețe:

– Te aud. Vorbește.

– Înalta Nobilă cere să vii imediat în Cabinet. A sosit un mesager de pe Câmpiile lui Ra. Ucigașul Cenușiu a pornit în marș.

– Război? zise Mhoram moale ca să ascundă previziunea acută a sângelui.

– Da, Nobile Mhoram.

– Te rog să-i spui Înaltei Nobile că... că te-am auzit.

Mergând atent, Mhoram se întoarse la Covenant. Necredinciosul îi întâmpină privirea cu ochi febrili, straniu de concentrați, ca și cum craniul i s-ar fi despicat între ochi. Mhoram întrebă simplu:

– Vii?

Covenant se agață de privirea Nobilului și zise:

– Spune-mi ceva, Mhoram. Cum ai scăpat după ce prorocul delirant te-a prins... lângă Creșa lui Foul?

Mhoram răspunse cu o seninătate conștientă, un refuz al amărăciunii, care semăna cu un pericol în ochii săi punctați cu aur:

– Gardianul Sângelui care era cu mine a fost ucis. Dar când prorocul delirant *samadhi* m-a atins, m-a cunoscut așa cum și eu l-am cunoscut pe el. A fost descurajat.

O clipă, Covenant nu se mișcă. Apoi lăsă ochii în jos. Obosit, așeză ulciorul de piatră pe masă, împingându-l astfel încât să se lovească de *krill*. Trase un timp de barbă, apoi se ridică în picioare. În ochii lui Mhoram apărea ca o lumânare delicată îmbâcsită de reziduuri – murdară, fragilă și dezmoștenită.

– Da, zise el. Elena m-a întrebat același lucru. Pentru tot binele pe care l-ar face oricare dintre noi. Vin.

Ezitant, păși afară pe podeaua arzândă.

Partea a II-a

WARMARKUL

11
CONSILIUL DE RĂZBOI

Hile Troy era sigur de un lucru; în ciuda a ceea ce spunea Covenant, Tărâmul nu era un vis. Percepea acest lucru cu o acuitate care îi provoca dureri în inimă.

În lumea „reală" nu fusese numai nevăzător, fusese lipsit de ochi din naştere. Îi lipseau înseşi organele vederii care i-ar fi putut da o idee despre ce însemna să vezi. Până la misteriosul eveniment care îl smulsese dintre două moduri de a muri şi îl aruncase pe iarba scăldată de soare din Trothgard, lumina şi întunericul erau la fel de lipsite de înţeles pentru el. Nu ştiuse că trăia într-un implacabil miez de noapte. Uneltele cu care se descurcase în mediul fizic fuseseră auzul, pipăitul şi limbajul. Simţul ambianţei, sensibilitatea lui faţă de aura obiectelor şi rezonanţa spaţiului erau traduse în cuvinte până deveneau singura sa măsură a lumii concrete. Fusese un strateg bun tocmai pentru că la el percepţia spaţiului şi interacţiunea forţelor erau

pure, netulburate de nicio cunoștință despre zi și noapte, culoare, sclipire sau iluzie.

În consecință, nu-și putea imagina Tărâmul. Mintea lui din trecut nu conținuse materiile prime din care erau alcătuite astfel de vise. Când apăruse în Tărâm – când Înalta Nobilă Elena îl învățase că năvala senzațiilor care îl năuceau însemna vederea –, experiența fusese cu totul și cu totul nouă. Nu îi dăduse înapoi ceva ce pierduse. Se deschisese în fața lui ca un oracol.

El știa că Tărâmul era real.

Și știa și că viitorul său atârna de un fir de păr, strategia lui în acest război. Dacă făcea vreo greșeală, atunci mai multe culori și lumini decât ar fi putut el număra vreodată erau condamnate.

Așadar, când Ruel, Gardianul desemnat să aibă grijă de el, veni în apartamentul lui și îl informă că un Rob al Coamei ramen sosise de pe Câmpiile lui Ra aducând vești despre armata Nobilului Foul, Troy simți un moment de panică. Începuse testul tuturor pregătirilor lui, planurilor, speranțelor. Dacă ar fi crezut în poveștile lui Mhoram despre un Creator, ar fi căzut în genunchi și s-ar fi rugat.

Dar învățase să nu se bazeze niciodată pe altcineva decât pe sine. Oastea și strategia îi aparțineau; el se afla la comandă. Făcu o pauză doar cât să-și prindă tradiționala sabie neagră de Warmark la centură și să-și lege banderola pe frunte. Apoi îl urmă pe Ruel spre Cabinet.

Mergând, era recunoscător pentru lumina dată de torțele de pe coridor. Nici chiar cu ajutorul lor nu se vedea bine. În lumina zilei vedea clar, cu mai multe

detalii şi mai departe decât uriaşii cei cu ochi ageri. Soarele îi aducea aproape lucrurile îndepărtate; uneori simţea că el cuprinde din Tărâm mai mult decât oricine altcineva. Dar noaptea îi reda orbirea ca pe o amintire insistentă a ceea ce fusese înainte. Cât timp soarele era ascuns, el rămânea fără torţe sau foc. Lumina zilei nu atingea întunericul său intim, şi nici chiar o lună plină nu arunca mai mult decât o pată cenuşie în mintea lui. Uneori în miezul nopţii orbirea îl speria ca o repudiere a luminii şi vederii.

Prin forţa obişnuinţei îşi potrivi ochelarii negri. Îi purtase atât de mult timp, din consideraţie faţă de oamenii cu ochi care erau nevoiţi să se uite la el, încât ajunsese să-i simtă ca pe o parte din faţa lui. Dar nu-i vedea niciodată; nu aveau niciun efect asupra vederii lui. Nimic situat la mai puţin de zece centimetri de orbitele lui goale nu-i bloca imaginea mentală.

Pentru a-şi controla tensiunea, se îndreptă spre Cabinet fără să se grăbească. Într-un loc, un grup de hafţi, comandanţi de Eomane, îl salutară, apoi trecură în fugă înaintea lui cu săbiile zăngănind; mai târziu Nobilul Verement coborî ca un uliu pe o scară largă şi trecu repede pe lângă el. Dar el nu-şi modifică pasul până când nu ajunse la uşile înalte ale camerei de consiliu. Acolo îl găsi pe Quaan aşteptându-l.

Imaginea bătrânului şi viteazului Hiltmark îl făcu să tresară. În lumina aceea slabă părul alb şi rar al lui Quaan îl făcea să pară vulnerabil. Dar el îl salută pe Troy cu vioiciune şi raportă că toţi cei cincizeci de hafţi se aflau în Cabinet.

Cincizeci. Troy recită numerele pentru sine ca și cum ar fi repetat un ritual de comandă: cincizeci de Eowarde, o mie de Eomane; un total de douăzeci și una de mii cincizeci de războinici; Prim Haft Amorine, Hiltmark Quaan și el însuși. Dădu din cap ca pentru a-l asigura pe Quaan că erau de-ajuns. Apoi intră în Cabinet ca să-și ocupe locul la masa Nobililor.

În jurul lui încăperea era aproape plină, și majoritatea conducătorilor se aflau pe scaunele lor. Spațiul era atât de bine iluminat, încât putea să vadă clar. Înalta Nobilă stătea tăcută și atentă în capul mesei; între ei doi se găseau Callindrill, Trevor, Loerya și Amatin, fiecare păstrând o tăcere personală. Dar Troy îi cunoștea și putea să ghicească câte ceva din gândurile lor. Nobila Loerya spera în pofida obligațiilor statutului de Nobili că ea și Trevor nu vor fi aleși să părăsească Piatra Sărbătorii și pe fiicele lor. Iar soțul ei părea să-și aducă aminte că se prăbușise în timpul strădaniei de a lupta cu răul din waynhimul *dukkha* – își amintea și se întreba dacă va avea putere pentru acest război.

Despre Elena, Troy nu făcu nicio speculație. Frumusețea ei îl zăpăcea; nu voia să se gândească la ce i s-ar putea întâmpla în acest război. Deliberat, își menținu privirea departe de ea.

La stânga ei, dincolo de locul gol al lui Mhoram se aflau Nobilul Verement și încă două scaune neocupate pentru Nobilii Shetra și Hyrim. O clipă Troy se opri să se întrebe cum mergea misiunea lui Korik. La patru zile după plecarea lor, o iscoadă adusese vești la Piatra

Sărbătorii că intraseră în Codrii Grimmerdhore. Dar după aceea, desigur, Troy știa că nu se putea aștepta să mai primească vești multe zile după ce misiunea s-ar fi încheiat, cu bine sau cu rău. În adâncul inimii lui visa că undeva în cursul acestei lupte avea să aibă bucuria să-i vadă pe uriași mărșăluind în ajutorul lui, conduși de Hyrim și Shetra. Le simțea lipsa tuturor, Shetrei la fel de mult ca lui Korik, lui Hyrim la fel de mult ca uriașilor. Se temea că ar putea avea nevoie de ei.

Sus în spatele Înaltei Nobile, hearthrallii Tohrm și Borillar stăteau pe locurile lor alături de Hiltmarkul Quaan și Primul Mark Morin. În spatele Nobililor, răspândiți în primele rânduri ale galeriei, se aflau alți Gardieni ai Sângelui: Morril, Bann, Howor, Koral și Ruel pe partea lui Troy; Terrel, Thomin și Bannor în fața lui.

Majoritatea celorlalți oameni din Cabinet erau hafții săi. Ca grup, erau neliniștiți, încordați. Cei mai mulți nu aveau experiența războiului și își începuseră antrenamentul riguros sub ochii lui pretențioși. Se pomeni sperând că ceea ce vedeau și auzeau în acest Consiliu le va pune în mișcare curajul, le va preschimba încordarea în forță. Îi aștepta o grea încercare.

Cei câțiva Păstrători ai Înțelepciunii care vizitau Piatra Sărbătorii erau cu toții prezenți, la fel ca și cei mai talentați maeștri *rhadhamaerl* și *lillianrill.* Dar Troy observă că gravelingas Trell nu se afla printre ei. Se simți oarecum ușurat, mai mult de dragul lui Trell decât al lui Covenant.

În scurt timp intră și Mhoram în Cabinet, aducându-l cu el pe Necredincios. Covenant era obosit, foamea și slăbiciunea erau extrem de vizibile în paloarea găunoasă de pe fața lui, însă Troy își putea da seama că nu suferise nicio problemă reală. Iar faptul că se sprijinea încrezător pe umărul lui Mhoram demonstra cât de puțin reprezenta el o amenințare pentru Nobili în acel moment. Troy se încruntă în spatele ochelarilor de soare, încercând să nu lase indignarea față de Covenant să iasă din nou la suprafață. Cât timp Mhoram îl așeză pe Covenant și apoi înconjură masa ca să-și ocupe locul în stânga Elenei, Troy își îndreptă atenția asupra Înaltei Nobile.

Era pregătită să înceapă; și, la fel ca întotdeauna, fiecare mișcare a ei și fiecare expresie îl fascinau.

Se uită lent de jur împrejurul mesei, întâlnind ochii fiecărui Nobil. Apoi, cu o voce limpede și impunătoare, rosti:

– Prieteni, Nobili, Păstrători ai Înțelepciunii și slujitori ai Tărâmului, clipa noastră a sosit. La bine și la rău, la bucurie și la necaz, momentul încercării a sosit. Declarația de război a fost dată. Acum soarta Tărâmului se află în mâinile noastre, să-l păstrăm sau să-l pierdem, după cum ne stă în puteri. Timpul pregătirilor s-a încheiat. Nu mai facem planuri și nu mai construim pentru viitor. Acum mergem la război. Dacă puterea noastră nu reușește să apere Tărâmul, atunci vom cădea, și orice lume va fi să vină aceea va fi creația Disprețuitorului, nu a noastră. Ascultați-mă, prieteni. Nu vorbesc ca să vă întunec inimile, ci ca să

vă avertizez împotriva falselor speranţe şi a viselor pline de dorinţe, care pot desface legăturile adevăratului ţel. Noi suntem şansa Tărâmului. Ne-am străduit să fim vrednici. Acum vrednicia noastră e pusă la încercare. Ascultaţi şi nu faceţi nicio greşeală. Acesta este un test hotărâtor.

Pentru o secundă se opri şi privi toate chipurile atente din Cabinet. După ce văzu hotărârea din ochii lor, zâmbi aprobator şi spuse încet:

– Mie nu mi-e frică.

Troy dădu din cap pentru sine. Dacă soldaţii lui simţeau la fel ca el, ea nu avea de ce să se teamă.

– Acum, zise Înalta Nobilă Elena, să auzim purtătorul acestor ştiri. Să intre Roaba Coamei.

La porunca ei, doi Gardieni deschiseră uşile şi îi făcură loc unei femei ramene. Purta o îmbrăcăminte de un cafeniu-închis care îi lăsa libere braţele şi picioarele, iar părul lung şi negru era legat la nivelul gâtului cu o frânghie. Această frânghie şi mica ghirlandă de flori galbene din jurul gâtului, din păcate ofilite acum după zile lungi de purtare, îi marcau rangul de Rob al Coamei, cel mai înalt rang între cei din neamul ei. Era escortată de o gardă de onoare alcătuită din patru Gardieni ai Sângelui, dar ea mergea înaintea lor în jos pe scări, purtând cu mândrie osteneala importantei sale călătorii. Totuşi Troy văzu că, în ciuda curajului ei, abia se mai ţinea pe picioare. Graţia suplă a mişcărilor ei era mată, ştirbită. Nu era tânără. Ochii ei, de mult familiarizaţi cu cerul liber şi cu distanţele, se ascundeau în ridurile fine ale vârstei, iar

oboseala a câtorva sute de kilometri atârna ca plumbul în măduva oaselor ei, dând o nuanță de paloare bronzului întunecat al membrelor ei.

Într-un val subit de neliniște, Troy speră să nu fi ajuns prea târziu.

Când ea coborî până la nivelul de jos al Cabinetului și se opri în fața vasului cu pietriș, Înalta Nobilă Elena se ridică s-o întâmpine.

– Salut, Roabă a Coamei, cea mai de seamă printre rameni, îngrijitorii altruiști ai ranyhynilor! Fii bine-venită în Cetatea Nobilă, bine-venită și sinceră. Fii bine-venită, fie că ești sănătoasă sau rănită, la bucurie sau la necaz, fie că ceri ori că oferi. Nu vom da înapoi în fața oricărei cereri atâta timp cât trăim sau avem putere să răspundem unei nevoi. Eu sunt Înalta Nobilă Elena. Vorbesc în prezența Pietrei Sărbătorii.

Troy recunoscu ritualul întâmpinării prietenilor, dar Roaba Coamei ridică ochii întunecați spre Elena, parcă nedorind să răspundă. Apoi se întoarse în dreapta și rosti cu o voce joasă, amară, nepotrivită cu tonul obișnuit nechezător al ramenilor:

– Te cunosc, Nobile Mhoram. Fără să aștepte răspuns, trecu mai departe: Și pe tine, Covenant Prinț al Inelului.

Uitându-se la el, nuanța amărăciunii ei se modifică vizibil. Acum nu mai erau oboseala și înfrângerea și vechiul resentiment al ramenilor față de Nobili din cauza presupunerii de a călări ranyhyni, ci altceva.

– Tu le-ai cerut ranyhynilor să vină noaptea, când niciun muritor nu-i poate chema. Totuși, ei au răspuns,

o sută de Coame mândre, mai multe decât a văzut vreodată un ramen într-un singur loc. S-au ridicat pe picioarele dinapoi în fața ta, omagiindu-l pe Prințul Inelului. Și tu nu ai călărit niciunul.

Vocea ai exprima limpede respectul față de o asemenea acțiune, evlavia în fața onoarei pe care ranyhynii o acordaseră acelui om.

– Covenant Prinț al Inelului, mă recunoști?

Covenant o privi cu atenție, cu o expresie de suferință de parcă fruntea i-ar fi crăpat în două. Trecură câteva clipe până ca el să spună răgușit:

– Gay. Ești... erai winhome Gay. Așteptai... erai în Vatra Oamenilor.

Roaba Coamei îi întoarse privirea concentrată.

– Da. Dar tu nu te-ai schimbat. Au trecut peste mine patruzeci și una de veri de când tu ai vizitat Câmpiile lui Ra și Vatra Oamenilor, și n-ai vrut să mănânci mâncarea pe care ți-am adus-o eu. Dar ești neschimbat. Eu eram copil pe atunci, o winhome, aproape de Împlinirea de Cord, și acum sunt o femeie bătrână și obosită, departe de casă, și tu ești tânăr. Ah, Covenant Prinț al Inelului, m-ai tratat cu asprime.

Îi răspunse cu o expresie rănită; amintirile pe care ea i le deștepta erau dureroase. După încă o clipă, ea ridică mâinile până când palmele întoarse spre înainte ajunseră la nivelul capului și i se înclină în gestul tradițional ramen de întâmpinare.

– Covenant Prinț al Inelului, te cunosc. Dar tu nu mă cunoști. Nu sunt winhome Gay, cea care a trecut de Împlinirea de Cord și a studiat ranyhynii în

zilele când Vatra Oamenilor era plină de povești despre Căutarea voastră, când Roaba Coamei Lithe s-a întors din adâncurile întunecate și de la întâlnirea cu Leii de Foc de pe Muntele Tunetului. Nu sunt nici Cord Gay, cea care a devenit Roabă a Coamei și mai târziu a auzit că Nobilii căutau cercetași rameni care să cerceteze Câmpiile Jefuite dintre Rift și Colinele Nimicite. Această cerere a fost auzită, cu toate că aceiași Nobili știau că toată viața unui ramen se află în Câmpiile lui Ra, în îngrijirea ranyhynilor. Da, a fost auzită și acceptată de Roaba Coamei Gay și de Corzii din grija ei. Ea și-a asumat datoria de cercetaș pentru că îl ura pe Prințul Colțului Distrugătorul și pentru că o admira pe Roaba Coamei Lithe, care a îndrăznit să părăsească lumina zilei de dragul Nobililor, și pentru că îl onora pe Covenant Prințul Inelului, purtătorul aurului alb, cel care nu a călărit pe ranyhynii care s-au plecat în fața lui. Acum această Roabă a Coamei Gay nu mai există.

Spunând asta, degetele i se strânseră ca niște gheare și picioarele epuizate se îndoiră într-o poziție asemănătoare unei posturi de luptă.

– Eu sunt Roaba Coamei Rue, fosta purtătoare a trupului celei numite Gay. Eu l-am văzut pe Prințul Colțului mărșăluind și toți Corzii din subordinea mea sunt morți. Apoi se încovoie și capul ei mândru coborî: Și am venit aici, eu, care nu ar fi trebuit niciodată să părăsesc casa mea din Câmpiile lui Ra. Am venit aici, la Nobilii despre care se spune că sunt prietenii ranyhynilor, numai și numai în numele suferinței.

În timp ce ea vorbi, Nobilii păstrară tăcerea și întreg Cabinetul o urmărea într-o încordare neliniștită, împărțit între respectul pentru oboseala ei și dorința de a auzi ceea ce avea de spus. Dar Troy percepu vibrațiile periculoase din vocea ei. Tonul ei purta o urmă de acuzație pe care ea încă nu o exprimase limpede. Era obișnuit cu ofensa mohorâtă și reținută care îi copleșea pe rameni ori de câte ori o ființă umană avea insolența, îndrăzneala aproape blasfemiatoare, să călărească un ranyhyn. Dar nu o înțelegea. Și era nerăbdător să asculte știrile Roabei Coamei.

Rue păru să simtă creșterea tensiunii în jurul ei. Se îndepărtă de Covenant și i se adresă pentru prima dată întregii audiențe:

– Da, se spune că Nobilii ne sunt prieteni. Așa se spune. Dar eu nu știu. Ați venit în Câmpiile lui Ra și ne-ați dat sarcini fără să vă gândiți la suferința pe care o simțim noi colindând pe coline care nu sunt căminul nostru. Ați venit pe Câmpiile lui Ra și v-ați oferit generozității ranyhynilor de parcă ar fi vreo onoare pe care o Coamă să o accepte. Iar când sunteți acceptați, așa cum sunt acceptați Gardienii Sângelui – cinci sute de Coame cumpărați ca niște sclavi pentru niște țeluri care nu sunt ale lor –, voi îi chemați pe ranyhyni departe de noi, în primejdie, unde nimeni nu-i poate apăra, unde carnea e sfâșiată și sângele vărsat, fără *amanibhavam* care să le aline suferințele sau să le prevină moartea. Ah, ranyhyni! Nu vă îndreptați neîncrederea asupra mea. Eu vă cunosc pe toți.

Cu voce blândă, prudentă, care nu conținea nici proteste, nici scuze, Înalta Nobilă zise:

– Și totuși ai venit.

– Da, replică Roaba Coamei Rue cu amărăciune ostenită, am venit. Am alergat, am îndurat totul și am venit. Știu că suntem uniți împotriva Prințului Colțului, cu toate că voi ne-ați trădat.

Nobilul Verement înțepeni furios, dar Elena îl liniști dintr-o privire și i se adresă, tot calm și prudent, lui Rue:

– În cel fel v-am trădat?

– O, ramenii nu uită niciodată. Din poveștile păstrate în Vatra Oamenilor despre epoca puternicului *Kelenbhrabanal* știm despre Prințul Colțului și despre războaiele Vechilor Nobili. Întotdeauna când Prințul Colțului și-a format armatele în Tărâmul de Jos, Vechii Nobili au venit pe câmpurile de bătălie din nordul Câmpiilor lui Ra și Vadului Rătăcirii, luptând pe Rift ca să-l împiedice pe Prințul Colțului să pătrundă în Tărâmul de Sus. Astfel ranyhynii erau feriți, căci dușmanul nu-și putea întoarce colții spre Câmpiile lui Ra în timp ce lupta cu Nobilii. În semn de recunoștință, ramenii și-au părăsit dealurile ca să lupte alături de Nobili. Dar voi...! Prințul Colțului a pornit în marș, iar armata voastră se află aici. Câmpiile lui Ra au rămas fără apărare și fără ajutor.

– A fost ideea mea.

Nerăbdarea făcu glasul lui Troy să sune mai aspru decât intenționase.

– Din ce motiv?

O provocare periculoasă pulsa în tonul ei liniștit.

– Cred că motivele au fost bune, replică el. Impulsionat de nevoia interioară de a se asigura pe sine însuși că nu greșise, vorbi repede: Gândește-te. Ai dreptate, de fiecare dată în trecut, când Foul a ridicat o armată, Nobilii s-au dus să lupte cu el la Rift. Și de fiecare dată au pierdut. Au fost împinși înapoi. Există prea multe căi de urcare dinspre Tărâmul de Jos. Iar Nobilii erau prea departe de provizii și sprijin. Sigur, lupta era aprigă, și astfel mai prelua din presiunea asupra Câmpiilor lui Ra pentru că Foul era ocupat în altă parte. Dar Nobilii pierdeau. Eoward după Eoward erau sfârtecate, iar Oastea era nevoită să se retragă în fugă numai ca să rămână în viață suficient cât să se regrupeze și să ducă aceeași bătălie iar și iar, mai spre vest, mai aproape de Piatra Sărbătorii. Și asta nu e tot. De data asta, Foul ar putea să-și formeze armata mai în nord, pe Întinderea Sarangrave, la nord de Cursul Murdar. Nu a mai făcut asta niciodată. Dar pe atunci uriașii păstrau mereu nordul Sarangrave curat. De data asta... – se înfioră gândindu-se la uriași – de data asta e altfel. Dacă am fi trimis o armată spre voi în timp ce Foul s-ar îndrepta pe la nord de Muntele Tunetului către Piatra Sărbătorii, nu am fi putut să-l împiedicăm să atace Cetatea. Piatra Sărbătorii ar fi putut cădea. Așa că am luat o decizie. Așteptăm aici. Nu mă înțelege greșit. Nu vă abandonăm. Realitatea este că eu nu cred că vă aflați în prea mare pericol. Uite, să presupunem că Foul are o armată de cincizeci de mii sau chiar o sută de

mii de soldați. Cât o să-i ia să cucerească Câmpiile lui Ra?

– N-o s-o facă, șuieră Rue printre dinți.

Warmarkul aprobă din cap.

– Și dacă ar face-o, ar dura ani întregi. Sunteți prea buni la vânătoare, nu vă poate învinge pe teritoriul vostru. Voi și ranyhynii ați da ocol trupelor lui și ori de câte ori s-ar întoarce cu spatele ați gâtui câteva zeci dintre ei. Chiar dacă vă depășesc de cincizeci de ori ca număr, i-ați trimite pe ranyhyni în munți, iar voi l-ați ciopârți puțin câte puțin Dumnezeu știe cât timp. Ar avea nevoie de ani ca să reușească. Chiar presupunând că noi nu l-am ataca din spate. Nu, până nu-i înfrânge pe Nobili, nu-și poate permite să se ia de voi. Din cauza asta m-am gândit mereu că va veni dinspre nord.

Se opri, înfruntând-o direct pe Rue cu argumentele lui. Recitarea raționamentului îl calmase; știa că logica lui era solidă. Iar Roaba Coamei era silită s-o recunoască. După ce cântări un timp explicația lui, oftă:

– Of, bine. Îți înțeleg motivele. Dar nu-mi plac astfel de idei. Jonglezi prea liber cu primejdiile pentru ranyhyni.

Obosită, se reîntoarse la Elena:

– Ascultă-mă, Înaltă Nobilă, zise cu glas palid, gol. Îmi voi transmite mesajul, fiindcă sunt obosită și trebuie să mă odihnesc, fie ce-o fi. Am călătorit până aici de la Colinele Nimicite care înconjoară și apără Creșa lui Foul. Am părăsit acel loc schilodit când am văzut o armată mare apărând dintre Coline. Mergea drept înainte spre Rift și Cascada Râului Landrider.

Era o armată cumplită și imensă, nu i-am putut ghici dimensiunea și nici nu am așteptat ca să număr. Împreună cu cei patru Corzi aflați în grija mea am fugit ca să-mi pot ține promisiunea față de Nobili.

Spre sud, șopti Troy pentru sine. Imediat, creierul lui reținu informația; imagini concrete ale Câmpiilor Jefuite și ale Riftului îi umplură mintea. Începu să calculeze înaintarea Nobilului Foul.

– Dar dușmanul știa despre intențiile mele. Am fost urmăriți. Un vânt negru s-a abătut asupra noastră și din el creaturi înspăimântătoare, abominabile au căzut ca niște păsări de pradă. Corzii mei au căzut pentru ca eu să pot scăpa. Totuși am fost împinsă departe de drumul meu, către nord, în mizerabila Sarangrave. Știam că pericolul era mare. Însă mai știam și că nicio armată a prietenilor sau Nobililor nu așteaptă în Tărâmul de Sus să-i ajute pe ranyhyni. O umbră mi-a acoperit inima. Aproape că am renunțat la scopul meu, lăsându-i pe Nobili în voia sorții pe care singuri și-au ales-o. Dar m-am luptat cu Sarangrave, pentru ca viețile Corzilor mei să nu se fi pierdut degeaba. Dincolo de vechile câmpuri de bătălie, prin vesela bogăție a Andelainului, apoi peste o câmpie aspră aflată de sud de o pădure mare ca Morinmoss, dar mai întunecată și mai liniștită – astfel mi-am găsit calea, pentru ca ideea voastră să aibă o șansă. Acesta este mesajul meu. Puneți ce întrebări vreți, apoi dați-mi drumul, căci trebuie să mă odihnesc.

Cu o demnitate tăcută, Înalta Nobilă se ridică în picioare, ținând Toiagul Legii în fața ei.

– Roabă a Coamei Rue, Tărâmul îți este îndatorat fără măsură. Ai plătit un preț cumplit ca să ne aduci vești, iar noi vom face tot ce ne stă în puteri ca să onorăm acest preț. Te rog ascultă-mă. Nu le putem întoarce spatele ranyhynilor și ramenilor lor. Ca să facem așa ceva ar trebui să încetăm a fi ceea ce suntem. O singură convingere ne-a ținut departe de voi. Inima ne spune că aceasta este lupta finală împotriva Prințului Colțului. Dacă suntem învinși nu va mai rămâne nimeni care să lupte iar. Și noi nu avem puterea Vechilor Nobili. Forța pe care o avem trebuie s-o folosim cu pricepere. Te rog să nu-ți întărești inima împotriva noastră. Vom plăti multe prețuri pe măsura celui plătit de tine.

Ridicând Toiagul la nivelul ochilor, se înclină într-o plecăciune ramenă.

Un surâs vag flutură pe buzele lui Rue – amuzament față de aproximarea Elenei a fluidului salut ramen – și i-l întoarse ca să-i arate cum ar trebui să fie făcut.

– Se mai spune printre rameni că Nobilii sunt politicoși. Acum o știu. Puneți-vă întrebările. O să vă răspund așa cum pot.

Înalta Nobilă se reașeză. Troy era dornic să vorbească, dar ea nu îi dădu permisiunea. I se adresă Roabei Coamei Rue:

– Am o primă întrebare pe suflet. Ce se întâmplă în Andelain? Iscoadele noastre ne spun că nu este niciun rău acolo, dar ei nu au ochii tăi. Colinele sunt libere?

O izbucnire de frustrare încordă mușchii umerilor lui Troy. Era dornic, nerăbdător să înceapă interogarea Roabei Coamei. Dar recunoscu tactul întrebării Elenei. Colinele Andelainiene reprezentau în legendele ramene imaginea paradisului; lui Rue avea să-i facă bine să vorbească despre ele.

În replică, tristețea ei încordată se relaxă pentru un moment. Ochii i se umplură de lacrimi care curseră peste ușorul zâmbet de pe buzele ei.

– Colinele sunt libere, zise cu simplitate.

Un murmur fericit străbătu Cabinetul și câțiva Nobili înclinară din cap satisfăcuți. Nu era un lucru asupra căruia un Rob al Coamei să se înșele. Înalta Nobilă oftă recunoscătoare. Apoi îi dădu cale liberă Warmarkului să înceapă cu întrebările, cu o privire care îl sfătuia să fie blând.

– Bun, zise Troy ridicându-se. Inima îi bătea neliniștită, dar o ignoră. Înțeleg că nu cunoști dimensiunea armatei lui Foul. Accept asta. Dar trebuie să știu cât avans are. Cu câte zile în urmă exact i-ai văzut armata părăsind Colinele Nimicite?

Roaba Coamei nu avu nevoie să socotească. Răspunse prompt:

– Douăzeci de zile.

Pentru o clipă, Warmarkul o privi fără ochi din spatele ochelarilor de soare, redus la tăcere. Apoi șopti:

– Douăzeci de zile? Creierul îi lucra. Douăzeci?

Cu o violență care îi strânse inima, imaginea sa despre armata Disprețuitorului se deplasă înainte cu o sută optzeci de kilometri – cinci zile. Contase că va

primi ştiri despre mişcările Nobilului Foul în cincisprezece zile. Îi studiase pe rameni; ştia cu precizie cât poate înainta un Rob al Coamei într-o zi.

– Of, Doamne.

Rue ar fi trebuit să poată ajunge la Piatra Sărbătorii în cincisprezece zile.

Pierduse cinci zile. Cinci zile mai puţin în care să parcurgă peste o mie cinci sute de kilometri! Şi armata Nobilului Foul avea să ajungă în Câmpiile Centrale peste zece zile.

Fără să-şi dea seama cum ajunsese în acea poziţie, se pomeni stând cu faţa ascunsă în mâini ca şi cum nu ar fi suportat să privească ruina întregii lui strategii bune. Amorţit, ca şi cum problema nu ar fi avut nicio consecinţă, îşi dădu seama că avusese dreptate în privinţa unui lucru: chemarea lui Covenant coincidea cu pornirea armatei Nobilului Foul. Acel şiretlic declanşase atacul Dispreţuitorului. Sau era invers? Nobilul Foul anticipase cumva chemarea?

– Cum...? Pentru o clipă nu putu găsi ceea ce voia să întrebe şi repetă prosteşte: Cum?

– Întreabă, ceru Rue încet.

Auzi avertismentul din vocea ei, pericolul de a-i ofensa mândria după un chin epuizant. Îl făcu să ridice capul şi să se uite la ea. Ea îl fixa cu o privire aspră şi mâinile i se contorsionau ca şi cum ar fi tânjit să smulgă frânghia de luptă din păr. Dar trebui să pună întrebarea, ca să fie sigur:

– Ce ţi s-a întâmplat? De ce a durat atât de mult?

Glasul îi suna mic şi pierdut chiar şi lui.

– Am fost abătută din drum, zise ea printre dinți, în nord la marginea Sarangrave.

– Dumnezeule, oftă Troy slab.

Simțea că Rue se uita la el, simțea toți ochii din Cabinet asupra lui. Dar nu putea gândi; creierul îi era inert. Nobilul Foul se afla la numai trei zile de marș de Morinmoss.

Roaba Coamei pufni cu dispreț și se întoarse către Înalta Nobilă:

– Acesta este omul care vă conduce războinicii? întrebă acră.

– Te rog să-l ierți, replică Elena. E nou în Tărâm și în anumite probleme nu vede clar. Dar a fost ales de ranyhyni. Cu timpul își va arăta adevărata valoare.

Rue ridică din umeri.

– Mai aveți întrebări? spuse ostenită. Aș vrea să încheiem.

– Ne-ai spus multe. Nu mai avem îndoieli asupra mișcărilor Nobilului Foul și îi putem ghici viteza. Mai rămâne o singură întrebare. Se referă la componența armatei Prințului Colțului. Din ce fel de ființe este alcătuită?

Amărăciunea împietri atitudinea lui Rue, și ea spuse aspru:

– Am vorbit despre vânt și despre răul din aer care i-a răpus pe Corzii mei. În cadrul armatei am văzut demoni-abjecți, troglodiți, o haită puternică de *kreshi,* fiare mari ca niște lei cu aripi care și alergau, și zburau, și multe alte creaturi demonice. Aveau forme ca de câini, cai sau oameni, totuși nu erau ceea ce

păreau. Radiau mult rău. Pentru sufletul meu păreau a fi oameni și animale ale Tărâmului transformate în demoni de Prințul Colțului.

– Este lucrarea Pietrei Bolii Pământului, murmură Înalta Nobilă.

Dar Roaba Coamei Rue încă nu terminase.

– Am mai văzut ceva. Poate că m-am înșelat, căci mergea aproape de avangardă, comandând mișcările hoardei. Controla creaturile cu o lumină verzuie funestă și își spunea Scrijelitorul în Carne. Era un uriaș.

O liniște ca o descărcare electrică se așternu peste Cabinet. Smulse atenția lui Troy, îi aprinse focul groazei în piept. Uriașii! Îi cucerise Nobilul Foul? Deja?

Apoi Primul Mark Morin se ridică în picioare și spuse cu un glas sigur:

– Imposibil. Frăția de Piatră este un alt nume pentru loialitate și credință. Delirezi?

Imediat, încăperea vui de proteste față de ideea că un uriaș i s-ar fi putut alătura Disprețuitorului. Gândul era prea șocant ca să poată fi admis; arunca în isterie înseși credințele fundamentale. Hafții deveniră livizi și câțiva dintre ei strigară prin larma generală că Rue mințea. Doi Păstrători ai Înțelepciunii preluară întrebarea lui Morin și o transformară într-o acuzare: Rue era în stăpânirea unui proroc delirant. Confuzia îi copleși chiar și pe Nobili. Trevor și Loerya păliră de spaimă; Verement se răstea la Mhoram; Elena și Callindrill erau înmărmuriți; iar Amatin izbucni în lacrimi.

Zgomotul crescu rapid în acustica limpede a Cabinetului, exacerbându-se, silind fiecare glas să

devină mai aspru și mai sălbatic. În larmă era panică. Dacă uriașii putuseră fi făcuți să slujească Dispreţul, atunci nimic nu mai era în siguranță; trădarea pândea pretutindeni. Chiar și Gardienii Sângelui aveau o expresie de tristeţe pe feţele lor plate.

Însă sub toate protestele și abuzurile Roaba Coamei Rue stătu fermă, ţinând capul sus cu o flacără de mândrie și furie în ochi.

În secunda următoare Covenant fu lângă ea. Fluturându-și pumnii către adunare, urlă:

– Pe focurile iadului! Nu vedeţi că spune adevărul?

Glasul lui nu avu niciun efect, dar ceva din strigătul lui pătrunse până la Hiltmarkul Quaan. Bătrânul veteran îi știa bine pe rameni; o cunoștea pe Rue din tinereţe. Sări în picioare și răcni:

– Liniște!

Surprinși în reacţiile lor militare, haftii deveniră atenţi.

Atunci Înalta Nobilă Elena păru să-și dea seama ce se petrece în jurul ei. Restaură ordinea cu un fulger albastru din Toiag și un strigăt înfierbântat:

– Mi-e rușine!

O liniște încordată, fierbând de temeri și indignare, se instaură ca răspuns la strigătul ei. Dar ea o înfruntă mânioasă, aspră, ca și cum ceva preţios ar fi fost în pericol.

– *Melenkurion abatha!* Aici am ajuns? Atât de mult ne-a coborât frica? Uitaţi-vă! Uitaţi-vă la ea. Dacă nu aţi auzit adevărul din glasul ei, atunci uitaţi-vă acum la ea. Amintiţi-vă de Legământul Păcii și uitaţi-vă la ea.

Pe Cele Şapte! Ce rău vedeţi? Nu, nu vreau să aud proteste cum că răul poate fi deghizat. Ne aflăm în Cabinetul din Piatra Sărbătorii. Acesta este Consiliul Nobililor. Niciun proroc delirant nu şi-ar putea expune falsurile şi trădarea aici. Dacă ar fi fost ceva în neregulă cu Roaba Coamei, am fi ştiut.

Când văzu că stăpânise adunarea, continuă mai liniştită:

– Prieteni, noi suntem mai mult decât atât. Nu cunosc tâlcul veştilor aduse de Roaba Coamei Rue. Poate că Dispreţuitorul a capturat şi a înfrânt un uriaş prin puterea Pietrei Bolii Pământului. Poate că el creează fiinţe demonice cu ce aspect doreşte şi i-a arătat lui Rue un fals uriaş, ştiind cât rău ne va face povestea despre un Frate de Piatră trădător. Trebuie să obţinem răspunsurile la aceste întrebări. Dar în faţa noastră stă Roaba Coamei Rue a ramenilor, epuizată din cauza îndeplinirii unei misiuni de ajutor pe care noi nu o vom putea nici răsplăti, nici egala. Curăţaţi-vă inimile de orice gând potrivnic ei. Nu trebuie să facem asemenea nedreptate.

– Bine.

Troy se sculă în picioare. Creierul îi funcţiona din nou. Îi era ruşine de slăbiciunea lui şi, prin extensie, îi era ruşine şi pentru haftii lui. Tardiv, îşi aduse aminte că Nobilii Callindrill şi Amatin nu fuseseră în stare să străbată Întinderea Sarangrave şi totuşi Rue îi supravieţuise, ca să poată ajunge să avertizeze Piatra Sărbătorii. Şi nici nu-i plăcea să se gândească cum Covenant se comportase mai bine decât el.

– Ai dreptate. O privi pe ramenă drept în faţă: Roabă a Coamei, eu şi hafţii mei îţi datorăm scuze. Meriţi mai mult, în special din partea noastră. Îşi turnă acid în glas pentru urechile hafţilor: Războiul pune poveri în spinările oamenilor fără să-i pese dacă sunt sau nu pregătiţi pentru ele.

Nu aşteptă vreun răspuns. Întorcându-se spre Quaan, zise:

– Hiltmark, îţi mulţumesc că ţi-ai păstrat capul pe umeri. Să ne asigurăm că n-o să se mai întâmple niciodată aşa ceva.

După aceea se reaşeză şi se retrase în spatele ochelarilor negri, încercând să se gândească la o cale de a-şi salva planurile de luptă.

Quaan ordonă:

– Pe loc repaus!

Hafţii se aşezară, părând abătuţi – şi totuşi într-un anumit fel mai hotărâţi ca înainte. Aici păru să ia sfârşit partea urâtă. Roaba Coamei Rue şi Prim-Nobilul Covenant se aplecară, înclinându-se obosiţi unul spre celălalt parcă pentru a se sprijini. Înalta Nobilă începu să vorbească, dar Rue o întrerupse cu voce slabă:

– Nu mai vreau scuze. Lăsaţi-mă. Trebuie să mă odihnesc.

Elena aprobă cu tristeţe.

– Roabă a Coamei Rue, mergi în pace. Toată ospitalitatea pe care o poate oferi Piatra Sărbătorii e a ta pe tot timpul cât vrei să rămâi. Nu suntem nepăsători faţă de serviciul pe care ni l-ai făcut. Dar te rog

ascultă-mă. Niciodată nu am fost nepăsători faţă de rameni. Iar valoarea ranyhynilor pentru întregul Tărâm nu poate fi măsurată. Noi nu uităm. Te salut, Roabă a Coamei! Fie ca floarea *amanibhavam* să nu se treacă niciodată. Vă salut, rameni! Câmpiile lui Ra să fie mereu netede sub picioarele voastre. Vă salut, ranyhyni! Cozi ale Cerului, Coamele Lumii.

Încă o dată se înclină în faţa lui Rue în maniera ramenă.

Roaba Coamei Rue îi întoarse gestul şi adăugă tradiţionalul salut de despărţire; atingându-şi palmele de frunte, se aplecă în faţă şi desfăcu larg braţele ca şi cum şi-ar fi dezgolit inima. Împreună, Nobilii răspunseră plecăciunii. După aceea ea se întoarse şi începu să urce spre uşile înalte. Covenant o însoţi, mergând şovăielnic alături de ea, parcă dorind şi temându-se s-o ia de braţ.

În capul scărilor se opriră şi se întoarseră unul spre celălalt. Covenant o privi cu sentimente care păreau să-i umfle osul dintre ochi. Trebui să se lupte să vorbească.

– Ce-aş putea... e ceva ce aş putea să fac... să te fac să fii din nou Gay?

– Tu eşti tânăr, eu sunt bătrână. Călătoria asta mi-a răpit multe. Mi-au mai rămas doar puţine veri. Nu ai ce să faci.

– Pentru mine timpul are o viteză diferită. Să nu râvneşti la viaţa mea.

– Tu eşti Covenant Prinţul Inelului. Tu ai putere. Cum aş putea să nu râvnesc?

El dădu înapoi sub privirea ei; și după o scurtă pauză ea adăugă:

– Ranyhynii încă mai așteaptă porunca ta. Nimic nu e terminat. Te-au slujit la Muntele Tunetului și te vor sluji din nou, până îi eliberezi tu.

Apoi trecu printre uși îndepărtându-se de el, iar el rămase fixându-și mâinile ca și cum goliciunea lor l-ar fi durut.

Însă după o clipă se îndreptă de spate și coborî scările ca să-și ocupe locul.

Un timp fu liniște în Cabinet. Oamenii adunați îi priveau pe Nobili, iar Nobilii stăteau nemișcați îndreptându-și mințile unul spre altul ca să-și contopească intențiile și forța. Acest lucru avea un efect calmant asupra martorilor. Făcea parte din misterul Nobililor, și toți oamenii din Tărâm, stonedownori sau woodhelvennini, aveau încredere în Nobili. Atâta timp cât Consiliul era capabil de contopirea minților și de conducere, Piatra Sărbătorii nu pierdea speranța. Chiar și Warmarkul Troy primi o scânteie de încurajare din această comuniune pe care nu o putea împărtăși.

În cele din urmă contactul se rupse cu un pocnet aproape audibil din partea Nobilului Verement și Înalta Nobilă săltă capul spre cei adunați.

– Prieteni, războinici, slujitori ai Tărâmului, zise ea, acum este timpul deciziilor. Deliberările și pregătirile au ajuns la final. Războiul se îndreaptă în marș către noi, iar noi trebuie să-l întâmpinăm. În această problemă alegerea principală îi aparține Warmarkului Hile Troy. El va comanda Oastea, iar noi îl vom

sprijini cu toate puterile noastre, după cum ne cer necesitățile Tărâmului. Dar mai întâi există o problemă, acel uriaș numit Scrijelitorul în Carne. Avem nevoie de un răspuns la această întrebare.

Răgușit, Verement zise:

– Piatra nu explică asta. Nu e suficientă. Uriașii sunt puternici – da, puternici și înțelepți. Ar opune rezistență Pietrei sau ar fugi de ea.

– Sunt de acord, spuse Loerya. Uriașii de la Țărmul Mării înțeleg pericolul Pietrei Bolii Pământului. E mai ușor să credem că ei au părăsit Tărâmul în căutarea Casei lor pierdute.

– Fără Gildenlode? ripostă Trevor stânjenit. Puțin probabil. Și nu e... nu e ceea ce a văzut Mhoram.

Ceilalți Nobili se întoarseră spre Mhoram, și după scurt timp acesta spuse:

– Nu, nu este ceea ce am văzut. Să ne rugăm ca eu să fi văzut greșit sau să fi înțeles greșit ceea ce am văzut. Dar fie bine, fie rău, în prezent problema asta nu mai ține de noi. Știm că Gardianul Sângelui Korik și Nobilii Hyrim și Shetra vor face tot ce le stă în puteri pentru uriași. Acum nu putem trimite mai multe forțe la Țărmul Mării, ca să întrebăm cum a ajuns un uriaș să conducă armata Nobilului Foul. Inima îmi spune că vom afla acest răspuns mai repede decât ne-am dori.

– Prea bine, oftă Înalta Nobilă. Am ascultat. Acum hai să împărțim între noi poverile războiului. Privi de jur împrejurul Consiliului, evaluând fiecare membru comparativ cu responsabilitățile care îi așteptau; apoi zise: Nobile Trevor, Nobilă Loerya, vouă vă

încredințez apărarea Pietrei Sărbătorii. Misiunea voastră va fi să aveți grijă de oamenii care vor rămâne fără cămine din cauza războiului, fiindcă dacă noi nu reușim, atunci voi va trebui să luptați până la ultimul fără să vă predați sau să disperați. Veți fi în poziția nefericită care l-a împins pe Înaltul Nobil Kevin la Profanare. Am încredere că voi veți rezista. Tărâmul nu mai trebuie să fie astfel condamnat.

Troy aprobă în sinea sa; alegerea ei era una bună. Nobila Loerya va lupta cu frenezie, totuși niciodată nu va întreprinde ceva care să-i pună în primejdie fiicele. Iar Nobilul Trevor se va strădui din răsputeri din convingerea că el nu a făcut atât de mult cât au făcut alții. Cei doi acceptară în tăcere însărcinarea Înaltei Nobile, iar ea continuă cu alte probleme.

– După apărarea Pietrei Sărbătorii, grija noastră trebuie să se îndrepte către Loresraat și Trothgard. Loresraatul trebuie păstrat. Iar Trothgardul trebuie menținut cât mai mult timp posibil ca sanctuar pentru cei fără case, oameni sau animale, și ca semn că noi nu ne vom pleca niciodată în fața Disprețuitorului. În Valea Celor Două Râuri, Trothgard poate fi apărat, cu toate că nu va fi ușor. Nobile Callindrill, Nobilă Amatin, această povară o plasez pe umerii voștri. Apărați Trothgard, pentru ca vechiul nume Kurash Plenethor, Piatra Spartă, să nu devină noul nume al promisiunii noastre în fața Tărâmului.

– O clipă, interveni Warmarkul Troy ezitant. Nu mai rămâi decât tu, Mhoram, și Verement ca să mergeți cu mine. Cred că o să am nevoie de mai mult.

Elena se gândi o clipă. Apoi zise:

– Nobilă Amatin, accepți să preiei singură povara Trothgardului? Trevor și Loerya îți vor da tot sprijinul posibil.

– Luptăm în război, răspunse simplu Amatin. Nu are sens să protestez, că eu singură nu sunt de-ajuns. Trebuie să învăț să fiu de-ajuns. Păstrătorii Înțelepciunii mă vor ajuta.

– O să fii de-ajuns, replică Înalta Nobilă cu un zâmbet. Foarte bine. Nobilii rămași, Callindrill, Verement, Mhoram și cu mine, vom pleca în marș cu Oastea. Încă două probleme, apoi va vorbi Warmarkul. Prim Mark Morin?

– Înaltă Nobilă.

Morin se ridică în picioare să-i primească solicitările.

– Morin, tu ești Prim Mark. Vei comanda Garda Sângelui așa cum îți cere Jurământul tău. Te rog să trimiți la Warmark Troy toți Gardienii de care te poți lipsi pentru apărarea Pietrei Sărbătorii.

– Da, Înaltă Nobilă. Două sute se vor alătura comandantului Oștii.

– Asta e bine. Acum încă o sarcină pentru tine. Trebuie să trimitem călăreți în fiecare stonedown și woodhelven din Câmpiile Centrale și de Miazăzi și pe dealurile de dincolo de ele. Toți oamenii care locuiesc în calea Dispreţuitorului trebuie să fie avertizați și să li se ofere sanctuar la Trothgard dacă aleg să-și părăsească locuințele. Și tuturor celor care trăiesc în drumul spre sud al Oștii să li se ceară ajutorul – hrană

pentru soldaţi, pentru ca ei să poată înainta mai uşor ducând mai puţină greutate. Numai *aliantha* nu va fi de-ajuns pentru atât de mulţi.

– Se va face. Gardienii Sângelui vor pleca înainte de apusul lunii.

Elena aprobă din cap.

– Nicio mulţumire nu-i poate răsplăti pe Gardienii Sângelui. Serviciile voastre sunt desăvârşite. Atâta timp cât vor exista oameni pe Tărâm, veţi dăinui în memoria lor pentru credinţa voastră.

Înclinându-se uşor, Primul Mark se reaşeză.

Înalta Nobilă puse Toiagul Legii pe masă în faţa ei, se aşeză pe locul său şi îi făcu semn Warmarkului Troy. El inspiră adânc, apoi se ridică ţeapăn în picioare. Încă mai bâjbâia aranjându-şi ideile. Dar îşi recăpătase stăpânirea asupra situaţiei; gândea din nou limpede. Chiar când începu să vorbească, idei noi îi veniră în minte.

– N-o să pierd timpul cerându-mi scuze pentru necazurile la care v-am adus. Mi-am construit strategia pornind de la ideea că ar trebui să primim veşti despre direcţia în care mărşăluieşte Foul în cincisprezece zile. Acum avem cu cinci zile mai puţin. Asta-i tot. Majoritatea ştiţi în general ce am avut în minte. Din câte am putut afla, Vechii Nobili au avut două probleme în lupta cu Foul, uzura provocată de bătăliile purtate pe tot drumul de la Rift şi terenul. Câmpiile Centrale favorizează armata care este mai numeroasă şi mai odihnită. Ideea mea a fost să-l lăsăm pe Foul să parcurgă jumătate din distanţă cu forţele

proprii și să ne întâlnim la capătul vestic al văii Mithil, acolo unde râul Mithil formează granița de sud a Andelainului. Atunci ne-am fi retras înspre sud-est, atrăgându-l pe Foul după noi până la Refugiul Damnaților. În toate legendele, acolo e locul unde aleargă armatele atunci când sunt puse pe fugă. Dar de fapt este un loc al naibii de bun în care să atragi armate mai mari și mai rapide decât a ta. Terenul – acel gât de sticlă între munți oferă un avantaj imens părții care îl ocupă prima, dacă ajunge acolo în timp ca să se îngroape înainte să sosească dușmanul. Ei bine, era o idee bună. Acum războiul a devenit diferit. Avem cu cinci zile mai puțin. Foul va fi în valea Mithil peste zece zile. Și se va întoarce spre nord, forțându-ne să luptăm cu el oriunde vrea în Câmpiile Centrale. Dacă vrem să ne retragem, vom sfârși la Trothgard.

Făcu o pauză de o clipă, pe jumătate așteptându-se la mormăituri supărate. Dar cei mai mulți oameni îl urmăreau doar de aproape, câțiva dintre Nobili cu încredere în ochi. Siguranța lor îl mișcă. Trebui să-și înghită nodul din gât înainte de a putea să continue.

– Există doar o singură cale să mai putem face asta. O să fie un iad, dar este aproape posibil.

Șovăi timp de o secundă. Iad era un termen blând pentru ceea ce vor trebui să îndure soldații. Cum putea să le ceară asta când el era cel vinovat pentru greșeala de calcul care făcuse necesar așa ceva? Cum...?

Dar Elena îl privea cu calm. De la început ea sprijinise dorința lui de a comanda Oastea. Iar acum era

Warmark. El, Hile Troy. Cu o intonație de furie aflată la capătul opus a ceea ce cerea, zise:

– Uite cum e. În primul rând, avem nouă zile. Garantez că Foul va ataca extremitatea vestică a văii Mithil la sfârșitul celei de-a noua zile. Este una dintre situațiile în care e un avantaj să nu ai ochi. Pot evalua astfel de lucruri. Bine? Nouă zile. Trebuie să ajungem acolo înaintea lui și să blocăm valea. Morin, cei două sute de Gardieni ai tăi trebuie să plece în noaptea asta. Callindrill, mergi cu ei. Pe ranyhyni îi puteți ajunge în șapte zile. Trebuie să-l opriți pe Foul acolo. Borillar, câte plute din acelea mari ai pe lac?

Surprins, hearthrallul Borillar răspunse:

– Trei, Warmark.

– Câți soldați și cai pot să transporte?

Borillar aruncă o privire neajutorată spre Quaan. Hiltmarkul răspunse:

– Fiecare plută poate duce două Eomane și Warhafții lor, patruzeci și doi de luptători și caii lor. Dar înghesuiala ar fi periculoasă.

– Dacă mergi pe o plută până în Andelain, cât de repede poți duce acele Eomane în valea Mithil?

– Dacă nu intervine nimic, în zece zile. Se pot economisi patru zile prin folosirea plutelor.

– Bine. Avem douăsprezece Eowarde călare, două sute patruzeci de Eomane. Borillar, am nevoie de o sută douăzeci de plute. Quaan, tu răspunzi de asta. Trebuie să aduci toate cele douăsprezece Eowarde – și pe Verement – până în valea Mithil cât poți de repede posibil, să-i ajute pe Callindrill și pe Gardienii

Sângelui să-l împiedice pe Foul să treacă. Trebuie să ne obțineți timpul de care avem nevoie. La treabă.

Hiltmark Quaan le vorbi haftilor, și doisprezece dintre ei săriră de pe scaune și se grăbiră afară din Cabinet. Borillar se uită la Înalta Nobilă cu o expresie de nehotărâre, dar ea dădu aprobator din cap. Frecându-și nervos mâinile parcă pentru a le încălzi, părăsi încăperea luând cu el toți maeștrii *lillianrill.*

– În alt doilea rând, continuă Troy. Restul Oștii va porni în marș direct spre sud de aici până la Refugiul Damnaților. E undeva la mai puțin de o mie cinci sute de kilometri. Îi chemă pe haftii rămași și li se adresă direct: Cred că trebuie să le explicați asta celor de sub comanda voastră. Trebuie să ajungem la Refugiul Damnaților în douăzeci și opt de zile. Și asta abia dacă e suficient dacă Hiltmarkul reușește să facă tot ce mi-am propus pentru el. Spuneți-le Eowardelor voastre – cincizeci de kilometri pe zi. Și asta o să fie partea ușoară a acestui război.

Mintea lui continua să gândească. Cincizeci de kilometri pe zi timp de douăzeci și opt de zile. Dumnezeule! Jumătate dintre ei vor fi morți înainte să ajungă în Câmpiile de Miazăzi.

Îi studie o clipă pe hafți, încercând să le judece tăria. Apoi rosti:

– Prim Haft Amorine.

Primul Haft păși în față răspunzând:

– Warmark.

Era o femeie scundă, îndesată, severă, cu trăsături aspre care păreau modelate într-un lut prea dur și prea

uscat pentru o lucrare de finețe. Însă era un veteran al Oștii trecut prin multe – unul dintre cei câțiva supraviețuitori ai Eomanului comandat de Quaan în Căutarea Toiagului Legii.

– Pregătește Oastea. Pornim în zori. Atenție specială la bagaje. Fă-le cât mai ușoare posibil. Dacă trebuie folosește restul cailor la tracțiune. Dacă nu ajungem la timp la Refugiul Damnaților, Piatra Sărbătorii n-o să mai aibă ce face cu ultimele câteva sute de cai. La treabă.

Primul Haft Amorine le dădu un ordin aspru haftilor. Salutându-i împreună pe Nobili, părăsiră Cabinetul în urma ei.

Troy îi urmări până dispărură și ușile se închiseră în urma lor. Apoi se întoarse spre Înalta Nobilă. Cu efort, se sili să vorbească:

– Știi că nu am mai condus niciodată un război. De fapt, nu am condus niciodată nimic. Nu cunosc decât teoria – numai exerciții mentale. Vă puneți multă încredere în mine.

Dacă ea simți importanța a ceea ce spunea el, nu dădu niciun semn.

– Nu te teme, Warmark, replică ea ferm. Noi vedem ce valoare ai pentru Tărâm. Nu ne-ai dat niciun motiv să ne îndoim de corectitudinea conducerii tale.

Un val de recunoștință îi alungă lui Troy glasul. O salută, apoi se așeză și-și sprijini brațele pe masă ca să-și împiedice tremuratul.

O clipă mai târziu Înalta Nobilă Elena li se adresă celor rămași:

– Prieteni, sunt multe de făcut, iar noaptea va fi prea scurtă pentru nevoile noastre. Nu e timp de discuții lungi sau sfătuiri. Să trecem imediat cu toții la treburile noastre. Voi vorbi Cetății și Oștii în zori. Hearthrall Tohrm.

– Înaltă Nobilă, răspunse Tohrm cu vioiciune.

– Cred că există soluții ca să facem plutele mai stabile, mai sigure pentru cai. Te rog să le găsiți. Trimite-i pe toți cei de care te poți lipsi să-l ajute pe hearthrall Borillar la construcție.

Continuă:

– Prieteni, războiul a ajuns la noi. Dăruiți acum toate puterile voastre Tărâmului. Dacă trupul muritor o poate face, noi trebuie să facem mai mult. Se ridică în picioare și aprinse Toiagul: Inimile să vă fie bune. Eu sunt Elena, fiica Lenei, Înaltă Nobilă prin alegerea Consiliului, deținătoarea Toiagului Legii. Voința mea este ordin. Vorbesc în numele Pietrei Sărbătorii însăși.

Plecându-se în fața adunării, ieși din Cabinet prin una dintre ușile private, urmată de ceilalți Nobili.

Încăperea se goli rapid, oamenii grăbindu-se la treburile lor. Troy se ridică și porni spre scări. Dar pe drum Covenant îl acostă:

– De fapt, zise ca și cum i-ar fi împărtășit lui Troy un secret, nu în tine își pun ei încrederea. La fel cum nici în mine nu cred. E vorba de elevul care te-a chemat pe tine. În acea persoană și-au pus încrederea.

– Sunt ocupat, replică Troy rece. Am treabă. Lasă-mă.

– Ascultă! porunci Covenant. Încerc să te avertizez. Dacă ai putea să mă înțelegi. O să ți se întâmple și ție. Într-o zi o să rămâi fără oameni care să mărșăluiască până le crapă inima ca să facă ideile tale să funcționeze. Și atunci vei vedea că i-ai făcut să treacă prin toate astea degeaba. Un marș de o mie cinci sute de kilometri, văi blocate – ideile tale. Plătite și irosite. Toată tactica ta cea bună nu va valora niciun ban ruginit. Ah, Troy, oftă el obosit. Toate responsabilitățile astea o să facă din tine un alt Kevin Risipitorul Tărâmului.

În loc să înfrunte privirea încordată a lui Troy, se întoarse și ieși din Cabinet ca și cum n-ar fi știut și nu i-ar fi păsat încotro se îndrepta.

12
ÎNAINTE LA RĂZBOI

Imediat înainte de ivirea dimineții, Troy trecu prin porțile Pietrei Sărbătorii în direcția lacului de la poalele Cascadei Vălurite. Semiîntunericul dinaintea zorilor îi limita vederea, îl orbea ca o ceață lăsată peste creier. Nu putea vedea încotro mergea, abia dacă distingea urechile calului. Dar nu se afla în niciun pericol; călărea pe Mehryl, ranyhynul care alesese să-l poarte.

Totuși, în timp ce galopa spre vest pe sub peretele înalt al Cetății, avea un aspect nesigur, ca un om încercând să-și păstreze echilibrul pe ramura prea mică a unui copac. Petrecuse o mare parte din noapte revizuind deciziile pe care le luase în consiliul de război, iar acestea îl înspăimântau. Angajase Nobilii și Oastea pe un drum îngust și letal ca o frânghie legănându-se.

Dar nu avea de ales. Era nevoit fie să meargă înainte, fie să abandoneze comanda, să lase războiul

pe mâinile vrednice, dar lipsite de imaginație, ale lui Quaan. Așa că în pofida anxietății lui nu ezita. Intenționa să demonstreze întregului Tărâm că era Warmark din motive întemeiate. Timpul era presant. Oastea trebuia să-și înceapă marșul spre sud cât mai curând posibil. Astfel că se bizuia pe Mehryl să-l poarte prin ceața lui interioară. Lăsând ranyhynul să aleagă drumul, se grăbi spre lacul albastru unde se construiau plutele.

Înainte să ocolească poalele largi ale ultimului deal în jurul lui, apărură soldați cu cai. Bărbați și femei îl salutau când trecea, dar el nu-i recunoscu pe niciunul. Ridica mâna dreaptă într-un răspuns neutru și călărea pe drumul aglomerat fără să vorbească. Dacă strategia lui ar eșua, acești soldați – și cei două sute de Gardieni ai Sângelui care îl urmaseră deja pe Nobilul Callindrill spre valea Mithil – vor fi primii care ar plăti pentru greșeala lui.

Localiză marginea lacului după mugetul Cascadei și zgomotele muncii constructorilor de plute, și alunecă imediat de pe spatele lui Mehryl. Trimise prima siluetă care apăru în apropierea lui în căutarea Hiltmarkului Quaan. Câteva clipe mai târziu forma solidă a lui Quaan se contură din ceață, însoțită de un bărbat slab purtând un toiag, Nobilul Verement. Troy se adresă direct Hiltmarkului. Nu se simțea în largul lui dându-i ordine unui Nobil.

– Câte plute sunt gata?

– Trei și încă douăzeci sunt deja pe apă, răspunse Quaan. La încă cinci lipsesc cârmele *rhadhamaerl*, dar o să fie gata până la răsăritul soarelui.

– Și restul?

– Hearthrallul Borillar și constructorii de plute promit că toate cele o sută douăzeci vor fi complete până mâine în zori.

– La naiba! Încă o zi pierdută. Ei bine, nu le putem aștepta. Nobilul Callindrill va avea nevoie de ajutor mai devreme. Calculă rapid, apoi continuă: Trimiteți plutele pe râu în grupuri de câte douăzeci și două Eomane. Dacă se întâmplă ceva, vreau să fie capabili să se apere. Tu pleci primul. Și... Nobile Verement, vrei să mergi cu Quaan?

Verement răspunse cu o înclinare fermă din cap.

– Bun. Acum, Quaan. Pune-ți grupul în mișcare imediat. Lasă pe cine vrei tu la comanda celorlalte Eowarde. Spune-le să te urmeze pe rând imediat ce sunt gata următoarele douăzeci de plute. Soldații care pleacă ultimii să încerce să-i ajute pe constructorii de plute, să grăbim lucrurile.

Ceața lui intimă începea să se limpezească odată cu ridicarea soarelui. Zidul încrețit de vârstă al feței lui Quaan se contură mai bine și Troy rămase tăcut un timp, pe jumătate întristat de ceea ce îi cerea prietenului său să facă. Apoi scutură puternic din cap, forțându-se să continue.

– Quaan, tu ai cea mai grea misiune în toată afacerea asta nenorocită. Tu și Gardienii care au plecat cu Callindrill. Voi trebuie să faceți planul meu să funcționeze.

– Dacă se poate face, o s-o facem.

Quaan vorbea calm, aproape cu ușurință, dar experiența lui în misiuni triste, disperate dădea forță de convingere declarației lui.

Troy continuă repede:

– Trebuie să opriți armata lui Foul în vale. Chiar și după ce aduceți acolo întreaga forță veți fi depășiți numeric de zece ori. Trebuie să-l rețineți pe Foul și în același timp să vă păstrați suficienți soldați în viață care să-l împingă spre Refugiul Damnaților.

– Înțeleg.

– Ba nu, nu înțelegi. Încă nu ți-am spus ce este mai rău. Trebuie să-l rețineți pe Foul timp de opt zile.

– Opt? se răsti Verement. Glumești!

Cu o stăpânire mohorâtă, Troy zise:

– Gândește-te și tu. Noi trebuie să străbatem tot drumul până la Refugiul Damnaților. Avem nevoie de timpul ăsta ca să ajungem acolo. Opt zile abia ne-ar da posibilitatea să ne ocupăm pozițiile.

– Ceri mult, spuse Quaan încet.

– Tu ești omul capabil s-o facă, replică Troy. Și adevărul e că într-o asemenea situație soldații te-ar urma mai degrabă pe tine decât pe mine. Ai doi Nobili alături, plus toți Gardienii Sângelui pe care i-a lăsat Callindrill. Nu te poate înlocui nimeni.

Quaan îi primi cuvintele în tăcere. Îi ciuda umerilor săi puternici, părea să șovăie. Troy se aplecă spre el, șuierând intens peste zgomotul Cascadei Vălurite:

– Hiltmark, dacă îndeplinești ceea ce ți-am cerut, jur că voi câștiga acest război.

– Juri? interveni iar Verement. Disprețuitorul știe că îl legi cu jurămintele tale?

Troy îl ignoră pe Nobil.

– Vorbesc serios. Dacă îmi oferi șansa asta, n-o s-o irosesc.

Un rânjet vag, de om pregătit de război, atinse buzele lui Quaan.

– Am auzit, zise. Am simțit mâna neînduplecată a priceperii tale atunci când mi-ai luat comanda Oștii. Warmark, o să ai cele opt zile dacă asta stă în puterea mușchilor și a voinței umane.

– Bun!

Promisiunea lui Quaan îi dădu lui Troy un sentiment obscur de ușurare, ca și cum nu ar mai fi fost singur pe ramura sa îngustă.

– Acum. Când o să lupți cu Foul în valea Mithil, ceea ce trebuie să faci este să-l împingi spre sud. Să-l forțezi înspre dealurile din sud, cu cât mai mult, cu atât mai bine. Ține valea închisă până ce din armata lui o să se afle printre dealuri o parte suficientă cât să te atace din direcția aia. Atunci rupe-o la fugă drept spre Refugiul Damnaților.

– Asta o să ne coste.

– Nu atât de mult ca în cazul în care am lăsa armata asta să înainteze spre nord în timp ce noi suntem în sud. Quaan aprobă posac, iar Troy continuă: Nu atât de mult ca în cazul în care l-am lăsa pe Foul să ajungă la Refugiu înaintea noastră. Orice altceva s-ar întâmpla, trebuie să evităm asta. Dacă nu-l poți reține timp de opt zile, va trebui să-ți dai seama unde

suntem noi și să-l conduci spre noi, nu spre Refugiu. O să încercăm să-l împingem noi ultima bucată de drum spre sud.

Quaan aprobă sec din cap și liniile chipului său se încordară. Ca să-l facă să se relaxeze, Troy spuse sec:

– Bineînțeles, ar fi mult mai simplu dacă l-ai învinge chiar tu și ne-ai scuti de probleme.

Hiltmarkul începu să răspundă, dar Nobilul Verement îl întrerupse:

– Dacă asta e dorința ta, ar fi trebuit să alegi pe altcineva decât un războinic bătrân și un Nobil fără ranyhyn pe care să pariezi.

Troy era pe cale să răspundă când auzi zgomot de copite venind spre el din direcția Pietrei Sărbătorii. Soarele începuse să se înalțe. Lumina dansa pe apa albastră care curgea peste vârful Cascadei și ceața din vederea lui începuse să se destrame. Întorcându-se, îl distinse pe Gardianul Sângelui Ruel călărind spre el.

Ruel își opri ranyhynul cu o atingere a mâinii și spuse fără să descalece:

– Warmark, Oastea e gata. Înalta Nobilă Elena te așteaptă.

– Am plecat, răspunse Troy și se întoarse înapoi spre Quaan. O clipă, privirea Hiltmarkului o susținu ferm pe a lui. Sfâșiat între afecțiune și hotărâre, murmură: Pe Dumnezeu, o să mă lupt să merit ceea ce faci pentru mine.

Sărind pe spatele lui Mehryl, porni.

Se mișcă atât de repede, încât aproape că se lovi de Roaba Coamei Rue. Stătuse la mică distanță,

studiindu-l pe Mehryl ca și cum s-ar fi așteptat să constate că Troy rănise ranyhynul. Fără să vrea, își îndemnă calul direct spre ea. Dar ea făcu un pas într-o parte exact când el oprea ranyhynul.

Prezența ei îi surprinse. O salută, apoi așteptă ca ea să vorbească. Simțea că merită toată amabilitatea pe care i-o putea oferi.

În timp ce mângâia botul lui Mehryl, ea spuse ca și cum i-ar fi explicat ceva:

– Mi-am îndeplinit partea mea în acest război. N-o să fac mai mult. Sunt bătrână și am nevoie de odihnă. Voi călători cu plutele voastre până în Andelain și de acolo o să-mi găsesc singură drumul spre casă.

– Foarte bine.

Nu putea să-i refuze aprobarea de a merge cu o plută, dar simțea că era numai o pregătire pentru ceea ce intenționa ea să spună. După o pauză grea, continuă:

– Nu mai am nevoie de asta. Cu o mișcare bruscă își smulse funia de luptă din păr, ezită, apoi i-o întinse lui Troy. Zise blând: Să fie pace între noi.

Pentru că nu se putea gândi la un răspuns potrivit, acceptă funia. Dar o făcu cu strângere de inimă, ca și cum nu ar fi meritat-o. O înghesui la centură și cu mâinile libere îi oferi Roabei Coamei cea mai bună aproximare a sa a unei plecăciuni ramene.

Ea se înclină la rândul său, făcându-i semn să plece. Dar când plecă ea strigă în urma lui:

– Spune-i lui Covenant Prințul Inelului că trebuie să-l învingă pe Prințul Colțului. Ranyhynii s-au

ridicat pe picioarele dinapoi în fața lui. Îl cer. Nu trebuie să-i lase să cadă.

Apoi dispăru din vederea lui, în ceață.

Gândul la Covenant îi provocă un gust amar în gură, dar se forță să-l înghită. Cu Ruel alături, îl lăsă pe Quaan să strige ordine și îl grăbi pe Mehryl într-un trap rapid spre porțile Pietrei Sărbătorii. În acest timp, soarele începu să-i ardă ultimele pâcle de pe ochi. Semețul zid al Cetății deveni vizibil; strălucea în lumina proaspătă cu o splendoare vie care îl făcea să se simtă în același timp mic, dar și hotărât. În el surprinse o idee din adevărata profunzime a consimțirii lui de a se sacrifica pentru Tărâm. Acum putea doar să spere că ceea ce putea el să ofere avea să fie destul.

Exista un singur lucru pentru care nu-l putea ierta pe Covenant. Refuzul Necredinciosului de a lupta.

Trecu peste ultima creastă și îi descoperi pe Nobili adunați în fața porților, deasupra mulțimii ordonate în șiruri lungi a Oștii.

Imaginea Oștii îi dădu un fior de mândrie. Această armată era a lui, un instrument creat de el, o armă pe care o ascuțise el însuși și pe care știa să o mânuiască. Fiecare soldat stătea la locul lui într-un Eoman; fiecare Eoman își ocupa poziția sub stindardul fluturând al Eowardului său; iar cele douăzeci și opt de Eowarde se întindeau în jurul poalelor Cetății Nobile ca o pelerină alcătuită din oameni. Peste cincisprezece mii de scuturi de metal reflectau focul răsăritului de soare.

Toți războinicii erau pedeștri, cu excepția Haftilor și a unei treimi dintre warhafți. Acei ofițeri mergeau

călare pentru că purtau steagurile și tobele de marș, și pentru a duce mesaje și ordine în cadrul Oștii. Troy era extrem de conștient că ceea ce îi lipsea oștirii sale erau mijloacele de comunicație instantanee. Fără o astfel de resursă se simțea mai vulnerabil decât ar fi vrut să admită. Ca să se revanșeze, dezvoltase o rețea de călăreți care puteau țâșni dintr-un loc în altul în timpul bătăliei. Și își antrenase ofițerii cu coduri complexe de semnale, focuri și steaguri, astfel ca măcar în anumite circumstanțe mesajele să poată fi transmise vizibil. Dar nu era satisfăcut. Mii și mii de vieți erau în mâinile lui. Privind peste cei aflați sub comanda sa, ramura sa păru să se clatine în vânt.

Se întoarse și studie mulțimea călare adunată în fața porților. Numai Trevor și Loerya lipseau. Nobilii Amatin și Mhoram erau acolo, cu douăzeci de Gardieni ai Sângelui, câțiva hirebranzi și gravelingas, toți Păstrătorii Înțelepciunii veniți în vizită și Primul Haft Amorine. Covenant stătea pe o șa de *clingor* pe un mustang din Piatra Sărbătorii. Și lângă el era Înalta Nobilă. Myrha, iapa ei ranyhyn aurie, o făcea să arate mai mult ca oricând ca o eroină simbolică, o figură nobilă ca legendara Regină pentru care Berek purtase marele său război.

Se apleca spre Covenant, ascultându-l cu interes, aproape cu deferență, în fiecare linie a trupului ei.

Imaginea îl scârbi pe Troy.

Sentimentele lui față de Înalta Nobilă erau confuze: nu le putea încadra în categoriile obișnuite. Ea era Nobila care îl învățase înțelesul vederii. Și pe măsură ce el învăța să vadă, ea îi povestise despre Tărâm,

i-l prezentase cu atâta încântare blândă, încât el se gândise întotdeauna la ea și la Tărâm deodată, ca și cum ea însăși l-ar fi personalizat. Când ajunsese să înțeleagă pericolul care amenința Tărâmul, când începuse să caute o cale de a sluji ceea ce vedea, ea fusese cea care le dăduse viață ideilor lui. Ea recunoscuse potențialul talentului său tactic, își pusese încrederea în el; ea îi dăduse vocii lui puterea de comandă. Datorită ei, el dădea acum ordine foarte riscante și conducea Oastea în numele unei cauze pentru care nu s-ar fi rușinat să-și dea viața.

Totuși Covenant părea a fi insensibil, imun la influența ei. Purta o aură de amărăciune ostenită. Barba îi întuneca întreaga față, parcă pentru a declara că numele lui nu are nici urmă de titlu sau de credință. Arăta ca un Necredincios, ca un infidel. Prezența lui părea s-o coboare pe Înalta Nobilă, să păteze frumusețea ei asemănătoare cu a Tărâmului.

Mai multe gânduri mohorâte trecură prin mintea lui Troy, dar unul era predominant. Mai era ceva ce trebuia să-i spună lui Covenant, nu pentru că ar fi profitat sau ar fi putut să profite din asta, ci pentru că el, Troy, nu voia să lase nicio îndoială în mintea lui Covenant.

Warmarkul aștepta până când Elena se întoarse să vorbească cu Mhoram. Apoi îl duse pe Mehryl până lângă Covenant. Fără niciun preambul, zise brutal:

– Trebuie să-ți spun ceva înainte de a pleca. Vreau să știi că am vorbit împotriva ta în Consiliu. Le-am spus ce i-ai făcut fiicei lui Trell.

Covenant ridică o sprânceană. După o pauză, zise:

– Și atunci ai descoperit că ei știau deja totul despre asta.

– Da. Pentru o secundă se întrebă de unde știuse Covenant. Apoi continuă: Așa că am cerut să-mi explice cum de te suportă. Le-am spus că nu-și permit să piardă timp și forțe reabilitând oameni ca tine când îl au pe Foul din cauza căruia să-și facă griji.

– Și ce-au spus?

– Ți-au găsit scuze. Mi-au explicat că nu toate crimele sunt comise de oameni răi. Mi-au explicat că uneori un om bun face ceva rău din cauza durerilor din sufletul lui. Ca Trell. Iar Mhoram mi-a spus că sabia Necredinței tale taie în ambele sensuri.

– Și asta te surprinde?

– Da! Le-am spus...

– Ar fi trebuit să te aștepți la asta. Despre ce credeai că e povestea cu Legământul Păcii? E un angajament pentru iertarea leproșilor... a lui Kevin și a lui Trell. Ca și cum iertarea nu ar fi singurul lucru cu care un lepros sau un criminal nu are niciodată ce face.

Troy fixă chipul cenușiu, tras al lui Covenant. Tonul lui îl nedumerea. Cuvintele păreau amare, chiar cinice, dar în spatele lor exista o amprentă de suferință, un indiciu de autocritică, pe care nu se așteptase să le audă. Încă o dată se găsi împărțit între furie față de prostia încăpățânării Necredinciosului și uimire în fața profunzimii rănilor lui Covenant. Un sentiment obscur de rușine îl făcu să simtă că ar trebui să-și ceară scuze. Dar nu se putea forța să meargă atât de departe. În schimb, dădu drumul unui oftat potolit și spuse:

– Mhoram a mai sugerat că ar trebui să am răbdare cu tine. Răbdare. Mi-aş dori să am aşa ceva. Dar problema e...

– Ştiu, mormăi Covenant. Problema e că începi să-ţi dai seama cât de teribilă este toată responsabilitatea asta. Anunţă-mă când începi să te simţi ca un ratat. O să plângem împreună.

Troy simţi împunsătura.

– N-o să ratez! se răsti.

Covenant zâmbi ambiguu.

– Atunci anunţă-mă când o să reuşeşti şi o să te felicit.

Cu efort, Troy îşi înghiţi mânia. Nu avea dispoziţia să fie tolerant faţă de Covenant, dar mai mult pentru el – şi pentru Elena – decât pentru Necredincios, spuse:

– Covenant, eu nu prea înţeleg care e problema ta. Dar dacă pot să fac ceva pentru tine, o să fac.

Covenant nu-i întâlni privirea. Cu sarcasm faţă de el însuşi, Necredinciosul murmură:

– Probabil o să am nevoie.

Troy ridică din umeri. Îşi mută greutatea îndemnându-l pe Mehryl spre Primul Haft Amorine. Însă atunci îl zări pe hearthrall Tohrm mergând grăbit spre poarta Cetăţii. Îl reţinu pe Mehryl ca să-l aştepte pe gravelingas.

Când Tohrm păşi între caii lor, îi salută pe amândoi apoi se întoarse spre Covenant. Expresia lui de obicei jucăuşă era învelită în sobrietate.

– Prim-Nobil, pot să vorbesc?

Covenant se uită pieziș pe sub sprâncene, dar nu refuză. După o scurtă pauză Tohrm spuse:

– O să pleci curând de la Piatra Sărbătorii și s-ar putea să mai treacă încă patruzeci de ani până să revii. Posibil să mai trăiesc încă patruzeci de ani, dar șansa e mică. Și ți-am rămas îndatorat. Prim-Nobil Covenant, pot să-ți ofer un dar?

Căutând în robă, scoase o piatră netedă, asimetrică, nu mai mare decât palma lui. Aspectul ei îl izbi pe Warmark. Îi dădea impresia că ar fi transparentă, dar nu putea vedea prin ea; părea să se deschidă către profunzimi nevăzute ca o gaură în materia vizibilă a mâinii lui Tohrm, în aer și în pământ.

Tresărind, Covenant întrebă:

– Ce e asta?

– E *orcrest*, o bucată rară din Piatra Unică, cea care este inima Pământului. Puterea Pământului abundă în ea și te poate sluji în multe feluri. Accepți?

Covenant fixa *orcrest*-ul ca și cum în oferta lui Tohrm s-ar fi ascuns ceva crud.

– Nu o vreau.

– Nu o ofer pentru nicio voință, zise Tohrm. Tu ai aurul alb și nu-ți trebuie daruri de la mine. Ți-o ofer din respect pentru vechiul meu prieten Birinair, pe care l-ai eliberat din focul care îl consuma. O ofer din recunoștință pentru o faptă curajoasă.

– Curajoasă? mormăi Covenant răgușit. Nu am făcut-o pentru el. Nu știi asta?

– Fapta a fost îndeplinită de mâinile tale. Nimeni de pe Tărâm nu poate face așa ceva. Accepți?

Lent, Covenant întinse mâna și luă piatra. În timp ce mâna lui stângă se închidea asupra acesteia, ea își schimbă culoarea, împrumutând sclipirea argintie de la verigheta lui. Văzând asta, o aruncă repede în buzunarul de la pantaloni. Apoi își drese glasul și zise:

– Dacă vreodată... dacă o să am vreodată ocazia... o să ți-o dau înapoi.

Tohrm zâmbi.

– Politețea e ca apa unui pârâu de munte. Prim-Nobil, inima îmi spune că dincolo de tunetele din sprâncenele tale ești un om ciudat de politicos.

– Acum îți bați joc de mine, replică posomorât Covenant.

Hearthrallul râse ca și cum ar fi fost o glumă bună. Cu pas vioi, porni înapoi spre Cetate.

Warmarkul Troy se încruntă. Toată lumea din Piatra Sărbătorii părea să vadă în Covenant ceva ce el nu putea percepe. Ca să scape de acest gând, îl îndemnă pe Mehryl în trap de lângă Covenant spre armata lui.

Primul Haft Amorine i se alătură în scurt timp pe drumul care cobora dealul și petrecură puțin timp împreună discutând cu warhafții călare care purtau tobele. Troy socoti ritmul pe care voia să-l impună ei și se asigură că îl știau pe dinafară. Era mai rapid decât ritmul cu care îi antrenase și nu voia ca armata să întârzie. În străfundul minții era iritat din cauza întârzierii care împiedica începerea marșului. Soarele era acum sus; Oastea pierduse deja zorii.

Discuta despre terenul din fața lui cu Primul Haft Amorine când un murmur străbătu armata. Toți

soldaţii se întoarseră spre măreaţa Cetate. Nobilii Trevor şi Loerya sosiseră în cele din urmă.

Stăteau deasupra turnului care păzea porţile Pietrei Sărbătorii. Ţineau între ei o legătură de pânză albastră.

Când Nobilii îşi ocupară locurile, locuitorii Cetăţii începură să apară pe zidul dinspre sud. Se înghesuiau pe balcoane şi scări, umpleau ferestrele, se îmbulzeau pe marginea platoului. Glasurile lor murmurau în aşteptare.

Lăsând-o pe Amorine cu armata, Warmarkul Hile Troy urcă înapoi dealul ca să-şi ocupe locul alături de Nobili, în timp ce Trevor şi Loerya îşi făceau de lucru în jurul stâlpului înalt din vârful turnului. Sângele i se învolbură dintr-odată de nerăbdare şi vru să dea drumul unui strigăt de război, să-şi răcnească ferocea sfidare în faţa Dispreţuitorului.

Când Trevor şi Loerya fură gata, îi făcură semn Înaltei Nobile Elena. La semnalul lor, ea o îmboldi pe Myrha cu călcâiele şi se îndepărtă în galop de însoţitorii ei. La mică distanţă, între zidul Cetăţii şi corpul principal al Oştii, se opri. Rotind-o pe Myrha într-un cerc strâns, cu Toiagul Legii ridicat deasupra capului, strigă către soldaţi şi către locuitorii Pietrei Sărbătorii:

– Salut!

Strigătul ei clar răsună pe stânci ca o trâmbiţă şi primi imediat răspuns de la milioane de voci:

– Salut!

– Prieteni, oameni din Tărâm! le strigă ea, a venit timpul. Războiul a început şi noi mergem în

întâmpinarea lui. Ascultați-mă cu toții! Eu sunt Înalta Nobilă, deținătoarea Toiagului Legii, am jurat și m-am dedicat slujirii Tărâmului. La dorința mea, vom porni să ne luptăm cu Ucigașul Cenușiu, să ne măsurăm puterile cu el în numele Pământului. Ascultați-mă! Eu, Elena fiica Lenei, vă spun: nu vă temeți! Să vă fie inima puternică și brațul îndrăzneț. Dacă ne stă în puteri, vom învinge!

Ținând sus Toiagul, prinse lumina răsăritului. Părul îi strălucea în juru-i ca o diademă, iar ranyhynul auriu o purta ca pe o jertfă noii zile. Pentru o clipă chiar avu o expresie de jertfă și Troy aproape că se sufocă de teama de a nu o pierde. Dar nu era nicio urmă de sacrificiu în glasul ei semeț atunci când se adresă poporului Pietrei Sărbătorii:

– Să nu greșiți. Primejdia e mare, cea mai mare din timpurile noastre. S-ar putea ca tot ceea ce am văzut, auzit sau simțit vreodată să se piardă. Dacă va fi să trăim, dacă Tărâmul va fi să trăiască, vom fi siliți să smulgem viața din mâinile Disprețuitorului. Este o misiune care i-a depășit pe Vechii Nobili dinaintea noastră. Dar eu vă spun, nu vă temeți! Lupta care vine este marele nostru test, măsura sufletelor noastre. Avem ocazia să repudiem Profanarea care distruge ceea ce iubește. Avem ocazia să modelăm curaj, slujire și credință chiar din materialul osândei. Chiar dacă vom fi învinși, nu vom dispera. Însă eu nu cred că vom fi învinși.

Luând Toiagul într-o mână, îl aruncă drept spre cer și o flacără albastră țâșni din capătul lui.

– Ascultați-mă cu toții, strigă ea. Ascultați Dedicația în Timpuri de Război!

Apoi începu să cânte cu glas puternic un cântec care pulsa ca o bătaie de tobe.

Prieteni! tovarăși!
Mândru popor al Tărâmului!
A venit războiul asupra noastră;
sângele, durerea și crima sunt aproape.
Împreună înfruntăm proba morții.

Prieteni și tovarăși,
amintiți-vă Pacea!
Repetați Legământul Păcii cu fiecare respirație.
Până la final când Timpul se va opri,
noi nu vom aduce mânie sau disperare,
nici sentimente de ură, invidie sau dorință
de a ucide,
nicio Profanare în slujirea Tărâmului.
Noi luptăm să vindecăm, să întărim, să reparăm,
să eliberăm Pământul de scârbă;
pentru sănătate, pentru cămine, lemn și piatră,
pentru ale frumuseții înfloritoare culori
și străluciri,
pentru râuri curate și senine
noi luptăm;
nu ne vom opri,
nu ne vom coborî frunțile în cenușă și praf,
nu vom pierde credința, curajul, speranța
și trupurile.

Luptăm
până când Tărâmul va fi curățat de rău
și suferință,
și ne-am păstrat încrederea.
Să nu lăsăm marele potop al răului să dezlănțuie
disperarea!
Amintiți-vă Pacea:
sfidați moartea!
Noi suntem mândrii apărători ai Tărâmului!

Când termină o întoarse pe Myrha cu fața către turnul de pază. Din Toiagul Legii trimise trosnind spre cer un copac de lumină rămuros, măreț. La acest semn, Nobila Loerya își aruncă legătura în aer și Nobilul Trevor trase cu putere de corzile catargului. Sfidătorul steag de război al Pietrei Sărbătorii se deschise și flutură în briza muntelui. Era un drapel imens, de două ori mai înalt decât Nobilii care îl înălțaseră, și avea culoarea albastru-deschis, culoarea Stindardului Înaltei Nobile, cu o dungă de un negru profund de-a curmezișul. Fluturarea lui iscă urale puternice în rândurile Oștii, repetate de pe zidul îngust al Pietrei Sărbătorii.

Un timp, Înalta Nobilă Elena lăsă Toiagul să ardă. Apoi își domoli etalarea puterii. Când uralele se stingeau, se uită spre un grup de călăreți și strigă cu fermitate:

– Warmark Hile Troy! Să pornim!

Imediat, Troy îl îndemnă pe Mehryl în pas cabrat spre Oaste. Când fu singur în fața călăreților, își salută

adjunctul la comandă şi zise calm, stăpânindu-şi tulburarea:

– Prim Haft Amorine, poţi începe.

Ea îi întoarse salutul, rotindu-şi calul spre armată.

– Oaste! strigă. Atenţie!

Cu o tresărire generală, soldaţii aşteptară ordinele.

– Tobele, fiţi gata!

Cei care ţineau ritmul ridicară beţele. Când ea îşi ridică pumnul drept în aer, începură să bată, stabilind cu toţii ritmul pe care li-l impusese Troy.

– Soldaţi, în marş!

Dând comanda, coborî pumnul. Aproape şaisprezece mii de războinici porniră înainte în cadenţa tobelor.

Troy le urmărea precizia cu un nod de mândrie în gât. Alături de Amorine, îşi urmă armata pe drumul spre râu.

Restul călăreţilor veneau aproape în urma lui. Cu toţii ţineau pasul cu Oastea în marşul lor către vest sub zidul înalt al Pietrei Sărbătorii.

13
GRĂDINILE DE PIATRĂ DE PE MAERL

Împreună, călăreții și Oastea în marș parcurseră drumul spre podul lat de piatră care traversa Râul Alb la mică distanță la sud de lac. Când treceau podul, primiră un cor de încurajări de la îngrijitorii de cai și constructorii de plute de pe lac; dar Warmark Troy nu se uită în direcția lor. Din vârful podului privi în josul râului: acolo se puteau vedea ultimele plute cu primele două Eomane ale Hiltmarkului Quaan trecând de un cot al râului și dispărând din vedere. Nu era decât un mic fragment din armata lui Troy, dar era crucial. Își riscau viețile conform ordinelor lui, iar soarta Tărâmului pleca împreună cu ele. Mândru și emoționat, le urmări până dispărură pe calea către porția lor de vărsare de sânge pe care le-o desemnase. Apoi continuă nesigur să traverseze podul.

Dincolo de el, râul cotea spre sud și începea să șerpuiască de pe platoul Cetății spre stepele aspre care se întindeau între Piatra Sărbătorii și Trothgard. Mergând

printre dealuri, Troy îi număra pe hirebranzii și gravelingasii care îi însoțeau, ca să se asigure că Oastea avea pe deplin sprijinul maeștrilor *lillianrill* și *rhadhamaerl*. În timpul acțiunii, zări un gravelingas în plus, călare, mergând în spatele unui grup de călăreți.

Trell.

Masivul gravelingas se ținea în spatele grupului, dar nu făcea niciun efort să-și ascundă fața sau prezența. Vederea lui îi dădu lui Troy un fior de neliniște. Se opri și o așteptă pe Înalta Nobilă. Făcându-le semn celorlalți călăreți să treacă de el, îi zise Elenei cu voce joasă:

– Ai știut că vine cu noi? E în regulă din partea ta?

Înalta Nobilă Elena îi răspunse cu o privire întrebătoare în ochi, la care el replică făcând semn din cap către Trell.

Covenant se oprise odată cu Elena și la semnul lui Troy se întoarse să se uite în spate. Când îl văzu pe gravelingas gemu.

Majoritatea călăreților trecuseră deja de Elena, Troy și Covenant, iar Trell îi putea vedea limpede pe cei trei urmărindu-l. Se opri acolo unde era – încă la vreo douăzeci și cinci de metri depărtare – și îi întoarse privirea lui Covenant cu o expresie suferindă, rănită.

Un timp rămaseră toți pe loc, privindu-se reciproc cu atenție. Apoi Covenant înjură în șoaptă, apucă frâiele calului și porni pe drum spre Trell.

Bannor porni după Necredincios, dar Înalta Nobilă Elena îl opri cu un gest rapid.

– Nu are nevoie de protecție, zise încet. Nu-l jigni pe Trell cu îndoielile tale.

Covenant se opri în faţa lui Trell, cei doi uitându-se urât unul la celălalt. Apoi Covenant spuse ceva. Troy nu putu să audă ce spusese, dar gravelingasul îi răspunse cu o privire fixă roşie de furie. Sub tunică, pieptul lat sălta de parcă ar fi gâfâit. Nici replica lui nu putu fi auzită.

În membrele lui Trell era violenţă, luptându-se să treacă la acţiune; Troy îşi putea da seama de asta. Nu înţelegea declaraţia Elenei că Necredinciosul ar fi fost în siguranţă. În timp ce privea, îi şopti:

– Ce-a spus Covenant?

Elena răspunse ca şi cum n-ar fi existat posibilitatea să se înşele:

– Prim-Nobilul promite că nu îmi va face niciun rău.

Acest lucru îl surprinse pe Troy. Vru să ştie de ce Covenant încerca să-l calmeze pe Trell astfel, dar nu reuşi să găsească o cale s-o întrebe pe Elena ce legătură exista între ea şi Trell. În schimb, întrebă:

– Care a fost răspunsul lui Trell?

– Trell nu crede în promisiune.

În sinea lui, Troy îl felicită pe Trell pentru bunul-simţ.

O clipă mai târziu Covenant îşi puse calul în mişcare şi porni la trap înapoi pe drum. Cu mâna liberă trăgea insistent de barbă. Fără să se uite la Elena, îşi strânse umerii într-o atitudine defensivă şi zise:

– Ei bine, are un punct de vedere bun.

Apoi îşi grăbi calul într-un galop uşor ca să-i prindă din urmă pe ceilalţi călăreţi.

Troy ar fi vrut să-l aştepte pe Trell, dar Înalta Nobilă îl conduse cu fermitate pe urmele lui Covenant. Din respect pentru gravelingas, Troy nu se uită înapoi.

Dar când la prânz Oastea îşi întrerupse marşul pentru odihnă şi hrană, Troy îl zări pe Trell mâncând alături de ceilalţi maeştri *rhadhamaerl.*

Până în acel moment armata trecuse dincolo de dealuri în câmpiile ierboase mai uşor de străbătut situate la vest de Râul Alb. Troy calculă distanţa pe care o acoperiseră şi o folosi ca etalon preliminar pentru ritmul de marş stabilit. Până acum ritmul părea potrivit. Dar marşul dintr-o zi era influenţat de mai mulţi factori. Warmarkul petrecu o parte a după-amiezii cu Primul Haft Amorine, discutând cum să potrivească frecvenţa şi durata opririlor pentru odihnă cu variabilele ca relieful, distanţa parcursă deja şi starea proviziilor. Voia s-o pregătească pentru absenţele lui.

Era bucuros să vorbească despre planurile de luptă; se simţea mândru de ele, ca şi cum ar fi fost o operă a cărei frumuseţe era obiectivă. În mod tradiţional, cei învinşi fugeau la Refugiul Damnaţilor, dar el intenţiona să-l transforme într-un loc al victoriei. Planul lui era genul de strategie ofensivă îndrăzneaţă pe care numai un nevăzător îl putea crea. Însă după un timp Amorine răspunse arătând spre Oaste şi declarând cu amărăciune:

– O zi cu un astfel de ritm nu e mare lucru. Nici chiar cinci zile s-ar putea să nu fie o problemă pentru

un soldat bun. Dar douăzeci de zile sau treizeci... Cu timpul, ritmul ăsta poate ucide.

– Știu, replică Troy prudent. Tulburarea îi reveni ca un val: Dar nu avem de ales. Chiar și cu ritmul ăsta, vor muri prea mulți soldați și Gardieni ai Sângelui ca să ne obțină nouă timpul necesar.

– Te înțeleg, admise Amorine. Vom păstra ritmul.

Când armata se opri peste noapte, Mhoram, Elena și Amatin se plimbară printre focurile vii de tabără, cântând cântece și spunând povești vesele de-ale uriașilor ca să întărească inimile soldaților. Privindu-i, Troy simți un adânc regret că vor trece multe zile lungi înainte ca Nobilii s-o poată ajuta din nou pe Amorine să mențină ridicat moralul Oștii.

Dar despărțirea era necesară. Înalta Nobilă Elena avea câteva motive întemeiate să viziteze Loresraat. Dar Codrul Sărbătorii nu se afla în drum; distanța suplimentară era prohibitivă pentru soldații în marș. Astfel că Nobilii și Oastea aveau să se despartă după-amiaza viitoare. Cei trei Nobili, însoțiți de Covenant și Troy, de cei douăzeci de Gardieni ai Sângelui și de Păstrătorii Înțelepciunii, se îndreptau spre sud-vest spre Trothgard și Codrul Sărbătorii. Primul Haft Amorine rămânea să conducă Oastea, împreună cu hirebranzii și gravelingasii călare, aproape în linie dreaptă spre sud către Refugiul Damnaților.

Troy avea propriile lui probleme la Loresraat și era silit s-o lase singură pe Amorine la conducerea armatei. În acea după-amiază cerul de toamnă se întunecă și norii de ploaie se deplasară grei spre răsărit.

Când îi dădu ultimele instrucțiuni Primului Haft, vederea lui era tulbure; trebuia să sondeze printr-o ceață rău prevestitoare.

– Țineți ritmul, zise scurt. Forțați chiar și mai mult după ce ajungeți pe terenul mai ușor de dincolo de Râul Cenușiu. Dacă puteți câștiga puțin timp, nu vom mai fi nevoiți să tragem din greu printre Ultimele Coline. Dacă acei Gardieni trimiși de Înalta Nobilă vor reuși să-și facă treaba, vor exista din plin provizii de-a lungul drumului. Vă ajungem din urmă în Câmpiile Centrale.

Glasul îi era gâtuit cunoscând dificultățile cu care se confrunta ea.

Amorine răspunse printr-o aprobare din cap care exprima hotărârea rațională. Începu să cadă o ploaie ușoară. Vederea lui Troy deveni atât de încețoșată, încât nu mai putea distinge figurile individuale din cadrul Oștii. O salută încordat și ea se întoarse să-i conducă pe soldații care se îndepărtau de drum.

Nobilii și Păstrătorii Înțelepciunii îi salutară cu strigăte de încurajare, dar Troy nu li se alătură. Îl duse pe Mehryl în vârful unui dâmb dezgolit și stătu acolo cu sabia lui neagră ca abanosul înălțată împotriva burniței, în timp ce întreaga armată trecea ca o umbră prin ceața de sub el. Își spuse că Oastea nu va intra în luptă fără el – că soldații lui nu vor face decât să mărșăluiască până li se va realătura. Dar gândul nu-l ușură. Oastea era instrumentul lui, unealta prin care slujea Tărâmul; când se întoarse la ceilalți călăreți se simțea nesigur, dezarticulat, aproape dezmembrat, de

parcă numai abilitatea ranyhynului l-ar mai fi ţinut în echilibru. Călări tot restul zilei învăluit în singurătatea familiară a orbirii.

Burniţa continuă tot restul după-amiezii, toată noaptea şi în cea mai mare parte a zilei următoare. În ciuda grosimii stratului de nori, ploaia nu cădea cu greutate; însă bloca lumina soarelui, îl chinuia pe Troy diminuându-i vederea. În toiul nopţii, dormind între păturile ude care se lipeau de el ca un giulgiu, fu trezit brusc de o convingere incipientă, feroce, că vremea va fi mohorâtă când va începe bătălia de la Refugiul Damnaţilor. Avea nevoie de lumina soarelui, de claritate. Dacă nu putea vedea...

Se sculă deprimat şi nu îşi recăpătă încrederea obişnuită decât când norii de ploaie se împrăştiară în sfârşit spre est, permiţând soarelui să se întoarcă la el.

Înainte de mijlocul următoarei dimineţi, compania Nobililor zări Râul Maerl. Călătoriseră mai repede de când părăsiseră Oastea, iar când ajunseră la râu, graniţa de nord a Trothgardului, se aflau la jumătatea drumului spre Codrul Sărbătorii. Maerl curgea de pe înălţimile Munţilor Westron, mai întâi spre nord-est, apoi spre sud-est, până se unea cu Cenuşiul, devenind parte din el, şi se îndrepta spre est spre Râul Alinării. Dincolo de Maerl se afla regiunea în care Nobilii îşi concentrau eforturile pentru vindecarea ravagiilor provocate de Profanare şi război.

Trothgard purtase numele de Kurash Plenethor, Piatra Spartă, din ultimii ani ai lui Kevin Risipitorul Tărâmului şi fusese rebotezat când noii Nobili

depuseseră legământul de slujire după Profanare. În acea vreme regiunea era complet distrusă și aridă. Ultima mare bătălie între Nobili și Dispreţuitor avusese loc acolo și o lăsase pârjolită, scăldată în sânge uscat, aproape lipsită de sol fertil. Unele dintre poveștile vechi relatau că Kurash Plenethor fumegase și gemuse timp de o sută de ani după acea ultimă bătălie. Și cu patruzeci de ani în urmă Râul Maerl încă era încărcat de nămol erodat, infertil.

Însă acum în curent nu mai era decât o dâră de aluviuni. Cu toate limitările științei lor, Nobilii învățaseră multe despre îngrijirea pământului rănit din Cea de-a Doua Parte, iar acum Maerl nu mai ducea decât o vagă tulburare de impurități. Din cauza secolelor de eroziune din trecut, curgea printr-un defileu ca o crăpătură în pământ. Dar malurile erau îmblânzite de ierburi și tufișuri cu rădăcini adânci, iar copaci sănătoși își înălțau ramurile deasupra canalului.

Maerl era din nou un râu viu.

Privindu-l în jos de pe marginea defileului, compania se opri pentru un moment de bucurie. Împreună, Elena, Mhoram și Amatin cântară încet bucăți din legământul Nobililor. Apoi coborâră panta în galop și traversară vadul, astfel încât copitele ranyhynilor și ale cailor plescăiră puternic și vesel trecând în Trothgard.

Regiunea se întindea între Munții Westron și râurile Maerl, Cenușiu și Rill. În interiorul acestor granițe, efectele îngrijirii Nobililor erau vizibile pretutindeni, în toate. Generații de Nobili transformaseră

Piatra Spartă într-un teritoriu împădurit și sănătos, un ținut deluros acoperit de păduri, văi și luminișuri. Iarba de pe pantele dealurilor era animată de floricele albastre și galbene. Pe zeci de kilometri la vest și la sud de călăreți se întindeau iarbă deasă, tufișuri bogate de *aliantha* presărate cu copaci Gilden cu frunze aurii și alți copaci, cireși, meri și tei albi, stejari, ulmi și arțari măreți încununați de strălucirea toamnei. Iar aerul, care, timp de zeci de ani după bătălie, încă mai răsuna de explozii și țipetele războiului, era acum atât de limpede și de curat încât părea să sclipească de trilurile păsărilor.

Asta văzuse Troy pentru prima dată atunci când îi revenise vederea; așa ceva folosise Elena atunci când îl învățase înțelesul vederii.

Călărind acum pe spatele lui Mehryl sub un soare strălucitor în ambianța luminoasă a Trothgardului, se simțea liber de griji cum nu se mai simțise de mult timp.

Pe măsură ce compania Nobililor înainta în prima parte a după-amiezii, ținutul din jurul lor se schimbă. Grămezi dezordonate de pietre începură să apară printre copaci și vegetație; bolovani neregulați de câteva ori mai înalți decât călărețiii își îndreptau capetele către pământ și pietre mai mici acoperite de mușchi și licheni zăceau peste tot. Curând compania părea să meargă prin rămășițele antice ale unui munte sfărâmat, un vârf înalt, lipsit de armonie, care se înălțase dintre dealurile Kurash Plenethor până când o forță uriașă îl făcuse bucățele.

Se apropiau de grădinile de piatră de pe Maerl.

Troy nu-şi făcuse niciodată timp să studieze grădinile, dar ştia că se spunea despre ele că ar fi locul în care cei mai buni maeştri *suru-pa-maerl* şi *rhadha-maerl* şi-au creat cele mai îndrăzneţe lucrări. Cu toate că în ultimii câţiva ani călătorise de multe ori pe acest drum printre rocile fragile, nu putea spune unde încep grădinile propriu-zise. Cu excepţia creşterii constante a cantităţii de pietre întinse sau apărând din iarbă, nu putu localiza o schimbare anume sau o graniţă până când compania trecu peste culmea unui deal deasupra unei văi largi. Atunci fu sigur că se afla în una dintre grădini.

Cea mai mare parte a pantei lungi şi abrupte care era îndreptată spre vale era acoperită din abundenţă cu roci, ca şi cum ar fi fost cândva inima anticului vârf sfărâmat. Pietrele se aglomerau pe toate părţile, înălţându-se în grămezi imense sau ca stânci solitare masive, astfel încât practic singurul teren liber pe panta abruptă era drumul.

Niciuna dintre aceste pietre şi stânci nu era lustruită, cioplită sau modelată în vreun fel, cu toate că unele pietre individuale sau grămezi de pietre păreau să aibă muşchii şi lichenii de pe ele înlăturaţi. Şi toate păreau să fi fost alese pentru grotescul lor natural. În loc să fie aşezate pe pământ, ele ieşeau în afară, se despicau, se încruntau, se ghemuiau şi se căscau, se ridicau, se ascundeau şi urlau ca o haită îngrămădită de sălbatici demenţi şi terorizaţi sau extaziaţi de faptul că respirau aerul liber. Coborând spre vale, drumul hoinărea printre formele bizare ca şi

cum s-ar fi rătăcit într-o pădure de prost-gust, astfel că în mișcarea lor în jos călăreții se aflau constant în umbra unei forme chinuite sau a alteia.

Troy știa că labirintul de pe panta dealului nu era natural; fusese construit de oameni dintr-un motiv care îi scăpa.

În timpul călătoriilor anterioare nu fusese suficient de interesat ca să întrebe despre semnificația lui. Dar acum nu obiectă când Înalta Nobilă Elena sugeră să privească operele de la distanță. Dincolo de valea acoperită cu iarbă se ridica un alt deal, mai abrupt și mai înalt decât cel din fața văii. Drumul cotea spre stânga și continua prin fundul văii ignorând dealul mai plat. Elena sugeră să urce acel deal și să privească de acolo grădinile.

Se adresă tovarășilor ei în general, dar ochii ei erau ațintiți asupra lui Covenant. Când el aprobă printr-o vagă ridicare din umeri, ea reacționă ca și cum astfel s-ar fi exprimat voința tuturor călăreților.

Fața dealului era prea abruptă pentru cai, așa că o luară spre dreapta și galopară ușor în susul văii până găsiră un loc pe unde să ocolească și să suie dealul din spate. Mergând, Troy începu să simtă o oarecare nerăbdare. Dorința Înaltei Nobile de a-i arăta vederea lui Covenant o făcea să devină interesantă. Își aduse aminte de alte surprize, ca Sala Darurilor, care nu îl interesase înainte ca Mhoram să-l târască practic acolo.

Sus, dealul se sfârșea cu un dâmb dezgolit. Călăreții își lăsară caii în urmă și urcară ultima bucată de drum

pe jos. Se mișcau repede, împărtășind dispoziția Elenei, și curând ajunseră pe culme.

Dincolo de vale, grădina de piatră se deschidea sub ei, expusă ca un basorelief. De la distanță se putea observa ușor că toată aglomerația de pietre forma un singur tipar. Din piatra torturată, creatorii grădinii închipuiseră un chip enorm, o față largă cu trăsături umflate, noduroase și răsucite. Neuniformitatea pietrei făcea fața să pară lovită și contorsionată; ochii îi erau zdrențuiți ca niște răni adânci, iar drumul tăia prin ea ca o cicatrice fără țintă. Dar, în pofida acestor lucruri, pe chip se întindea un zâmbet de imensă bucurie. Neașteptându-se la asta, Troy izbucni într-un râs scurt, vesel.

Cu toate că Nobilii și Păstrătorii Înțelepciunii erau evident familiarizați cu grădina, toate fețele lor exprimau bucuria, de parcă zâmbetul etalat ar fi fost contagios. Înalta Nobilă Elena își strânse palmele reținându-și fericirea, iar ochii lui Mhoram sclipiră de plăcere acută. Numai Covenant nu zâmbi, nu dădu din cap, nu arătă niciun semn de bucurie. Fața lui era goală ca o epavă. Ochii aveau o expresie neliniștită, rătăcită, iar mâna dreaptă bâjbâia în jurul inelului parcă pentru a-și evidenția cele două degete lipsă. După un timp, șopti prin murmurele companiei:

– Ei bine, uriașii cu siguranță trebuie să fie mândri de voi.

Tonul lui era ambiguu, ca și cum ar fi încercat să spună două lucruri contradictorii dintr-o dată. Dar referirea la uriași umbrea orice altceva ar fi putut să

însemne. Surâsul Nobilei Amatin se stinse şi o privire brusc cercetătoare ţâşni de sub sprâncenele lui Mhoram. Elena se îndreptă spre el, intenţionând să vorbească, dar înainte de a putea începe el continuă:

– Am cunoscut cândva o femeie la fel. Se străduia să sune lejer, dar glasul îi şovăia: La leprozerie.

Troy gemu în sinea lui, dar rămase neclintit.

– Fusese fru... Bineînţeles, n-am cunoscut-o pe atunci. Şi nici nu avea poze cu ea, sau dacă avea nu le arăta. Cred că nu mai suporta nici să se uite în oglindă. Dar doctorii mi-au spus că fusese frumoasă. Avea un zâmbet... Când am cunoscut-o eu, încă mai putea zâmbi. Arăta exact aşa.

Făcu semn cu capul în direcţia grădinii de piatră, dar nu se uită la ea. Se concentra asupra amintirilor lui.

– Era un caz clasic.

Continuând, tonul lui devenea mai dur şi mai amar. Articula distinct fiecare cuvânt, parcă ar fi avut margini tăioase.

– Fusese expusă leprei în timpul copilăriei petrecute prin Filipine sau pe undeva – părinţii ei trăiseră acolo ca militari, presupun – şi s-a declanşat imediat după ce s-a căsătorit. Degetele de la picioare i-au amorţit. Ar fi trebuit să se ducă la un doctor chiar atunci, dar nu a făcut-o. Era unul dintre acei oameni pe care nu-i poţi întrerupe. Nu putea renunţa la timpul alături de soţ şi de prieteni ca să-şi facă griji despre nişte degete reci. Aşa că şi-a pierdut degetele. S-a dus în final la un doctor atunci când picioarele au început s-o doară atât de rău, încât abia mai putea merge, iar el

și-a dat seama ce problemă avea și au trimis-o la leprozerie, unde doctorii au trebuit să i le amputeze. Asta i-a provocat ceva necazuri – e greu să mergi când nu ai degete la picioare – dar ea era de neoprit. Nu după mult timp, s-a întors la soțul ei.

Însă nu puteau avea copii. Ar fi o nebunie criminală ca un lepros să aibă copii. Soțul ei înțelegea, dar el tot își dorea copil, așa că firește că a divorțat de ea. Ea a suferit, dar a supraviețuit. Nu după mult timp, și-a găsit o slujbă, prieteni noi, o viață nouă. Și s-a întors la leprozerie. Pur și simplu era prea plină de viață și de optimism ca să-și poarte de grijă. De data asta i-au amorțit două degete de la mână. A costat-o slujba. Era secretară și avea nevoie de degete. Și bineînțeles că șeful ei nu avea nevoie de leproși care să lucreze pentru el. Dar imediat ce boala i-a fost din nou oprită, a învățat să bată la mașină fără să folosească degetele moarte. S-a mutat în alt cartier, și-a găsit alt loc de muncă, alți prieteni noi, și a continuat să-și trăiască viața ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Cam atunci – așa mi s-a spus – a făcut o pasiune pentru dansurile populare. Învățase câte ceva în călătoriile ei din copilărie, iar acum i-a devenit un hobby, un mod de a-și face noi prieteni cărora să le spună că îi iubește. Cu hainele ei colorate și zâmbetul ei, era...

Se împiedică, dar continuă aproape imediat:

– S-a întors la leprozerie doi ani mai târziu. Nu se ținea foarte bine pe picioare și căzuse de prea multe ori. Și nu luase suficiente medicamente. De data asta și-a pierdut piciorul drept chiar de sub genunchi.

Vederea începuse să-i slăbească şi mâna dreaptă era aproape neputincioasă. Pe faţă îi apăreau umflături şi îi cădea părul. De cum a învăţat să meargă pe proteză, a început să le dea lecţii de dansuri populare leproşilor. Doctorii au ţinut-o acolo mult timp, dar ea i-a convins în cele din urmă să-i dea drumul. A jurat că de data asta o să se îngrijească mai bine. Şi-a învăţat lecţia, a zis, şi n-o să se mai întoarcă niciodată.

Mult timp nu s-a întors. Dar nu din cauză că nu ar fi avut nevoie. Încet, încet era ciopârţită. Când am cunoscut-o eu, revenise la leprozerie pentru că azilul o dăduse afară. Nu-i mai rămăsese nimic altceva decât zâmbetul.

Am petrecut mult timp în camera ei, privind-o zăcând în pat şi ascultând-o vorbind. Încercam să mă obişnuiesc cu duhoarea. Faţa ei arăta de parcă doctorii ar fi lovit-o cu bâtele în fiecare dimineaţă, dar ea tot mai avea acel zâmbet. Bineînţeles, majoritatea dinţilor dispăruseră, dar zâmbetul nu i se schimbase. A încercat să mă înveţe să dansez. Mă punea să stau undeva unde să mă poată vedea şi îmi spunea unde să-mi aşez picioarele, când să sar, cum să mă mişc.

Se împiedică din nou.

– Şi între timp petrecea ore în şir povestindu-mi cât de plină a fost viaţa ei. Trebuie să fi avut vreo patruzeci de ani.

Brusc sări pe pământ, smulse o piatră şi o azvârli din toate puterile spre chipul zâmbitor din grădina de piatră. Căzu mult prea aproape, dar el nu se opri

să urmărească piatră rostogolindu-se în vale. Întorcându-se cu spatele, se răsti răgușit:

– Dacă aș pune vreodată mâna pe soțul ei, i-aș rupe gâtul.

Apoi coborî de pe dâmb înspre cai. Într-o clipă încălecase și se îndepărta în galop să ajungă la drum. Bannor îl urma îndeaproape.

Troy respiră adânc, încercând să se scuture de efectul povestirii lui Covenant, dar nu găsi nimic de spus. Când privi spre Elena, văzu că ea își unea mintea cu Mhoram și Amatin ca și cum ar fi avut nevoie de sprijinul lor ca să îndure ceea ce auzise. După câteva clipe, Mhoram spuse cu voce tare:

– Prim-Nobilul Covenant este un profet.

– Prezice soarta Tărâmului? întrebă Amatin îndurerată.

– Nu!

Negarea Elenei era încrâncenată, iar Mhoram șopti și el:

– Nu.

Însă Troy își putu da seama că Mhoram voia să spună cu totul altceva.

Apoi contopirea minților încetă și nobilii se întoarseră la caii lor. Curând compania era din nou pe drum, călărind în urma lui Covenant în direcția Codrului Sărbătorii.

Tot restul după-amiezii, Troy fu prea tulburat de reacția Nobililor în fața lui Covenant ca să se relaxeze și să se bucure de călătorie. Dar, a doua zi, descoperi un mod prin care să-și ușureze vaga supărare.

Vizualiza în detaliu progresul în parte al Oștii – Gardienii Sângelui alături de Nobilul Callindrill, Eowardele călare în galop și pe plute, războinicii mărșăluind în spatele lui Amorine. Pe harta sa mentală, aceste salturi aveau o simetrie minuțioasă care îl mulțumea într-un fel fundamental. Nu peste mult timp începu să se simtă mai bine.

Îl ajută și Trothgard. La sud de pădurile de piatră, stratul de sol deveni mai gros și mai fertil, astfel că pe dealurile printre care mergea compania nu mai apărea piatra goală dintre ierburi și flori. În schimb, crângurile și peticele de pădure creșteau pretutindeni, punctând pantele și desfășurându-se peste vâlcele și văi. Sub soarele luminos și în aromele de toamnă ale Trothgardului, Troy lăsă în urmă îndoielile sale în privința lui Covenant ca pe un vis urât.

În acel moment, nici măcar problema comunicațiilor nu-l deranja. În mod normal îl preocupa mai mult imposibilitatea de a-i transmite mesaje lui Quaan decât de faptul că nu știa ce se întâmpla cu misiunea lui Korik. Dar se afla în drum spre Codrul Sărbătorii. Înalta Nobilă Elena îi promisese că la Loresraat se lucra la problema lui. Aștepta plin de speranță posibilitatea ca elevii Toiagului să fi găsit o soluție pentru el.

În seara aceea participă la cântecele și discuțiile Nobililor în jurul focurilor de tabără. Mhoram era retras și tăcut, cu o expresie stranie de prevestiri rele în ochi, iar Covenant fixa posomorât și taciturn în tăciunii din foc. Dar Înalta Nobilă Elena era într-o bună dispoziție vibrantă. Împreună cu Amatin răspândea veselia și

râsul prin toată compania, până ce chiar și cei mai posaci Păstrători ai Înțelepciunii părură să dea în clocot. Troy se gândi că niciodată nu arătase mai minunat.

Totuși, se duse în întunericul patului său cu o durere în inimă. Nu avea cum să nu știe că Elena își etala strălucirea de dragul lui Covenant, nu al său.

Se cufundă imediat în somn parcă pentru a scăpa de orbire. Însă, în cea mai întunecată parte a nopții fără lună, voci ascuțite și tropot de copite îl treziră. Prin lumina slabă a tăciunilor văzu un Gardian al Sângelui pe un ranyhyn oprit în mijlocul taberei. Din ranyhyn se ridicau aburi în aerul rece; galopase înfierbântat să ajungă la Nobili.

Primul Mark Morin și Nobilul Mhoram stăteau deja lângă ranyhyn, iar Înalta Nobilă se grăbea spre ei cu Nobila Amatin pe urmele sale. Troy aruncă un braț de surcele pe foc. Flacăra subită îl ajută să-l vadă mai bine pe Gardian. Murdăria unor lupte grele îi acoperea fața și printre zdrențele hainelor se vedeau petice de sânge uscat. Descălecă încet, parcă obosit sau șovăitor.

Troy simți cum echilibrul îl părăsește dintr-odată, ca și când ramura eforturilor sale pentru Tărâm i-ar fi fugit de sub picioare. Îl recunoscu pe Gardianul Sângelui. Era Runnik, unul dintre membrii misiunii lui Korik la Țărmul Mării.

14
POVESTEA LUI RUNNIK

O clipă, Troy bâjbâi în jur, încercând să-şi recapete echilibrul. Runnik nu ar fi trebuit să fie acolo; era prea devreme. Trecuseră numai douăzeci şi trei de zile de la plecarea misiunii lui Korik. Nici chiar cei mai puternici ranyhyni nu aveau cum să galopeze până la Ţărmul Mării şi înapoi în acest timp. Aşadar, sosirea lui Runnik acolo însemna... Înainte ca Înalta Nobilă să poată vorbi, Troy se pomeni întrebând cu o voce gâtuită:

– Ce s-a întâmplat? Ce s-a întâmplat?

Dar Elena îl opri cu un cuvânt tăios. Îşi dădea seama că implicaţiile prezenţei lui Runnik nu-i erau străine. Stătea cu Toiagul Legii ferm înfipt în pământ şi chipul îi era plin de flăcări.

Alături de ea Covenant avea o expresie bolnavă, ca şi cum l-ar fi îngreţoşat deja ceea ce se aştepta să audă. Când îi vorbi Gardianului, avea aspectul unui om care vrea să ştie dacă are sau nu o boală incurabilă.

– Sunt morți?

Runnik îi ignoră și pe Covenant și pe Troy. Îl salută din cap pe Primul Mark Morin, apoi se înclină ușor în fața Înaltei Nobile. În ciuda inexpresivității sale, alura lui avea ceva ezitant, o urmă de reținere, ceea ce îl făcu pe Troy să geamă anticipat.

– Vorbește, Runnik, zise sever Elena. Ce vești ne aduci?

După ea, Morin spuse și el:

– Vorbește, să te audă Nobilii.

Totuși Runnik nu începu. Abia vizibilă în spatele privirii sale fixe exista o durere, un junghi pe care Troy nu se așteptase niciodată să-l vadă la vreun Gardian al Sângelui.

– Iisuse, șopti. Cât de rău este?

Atunci Nobilul Mhoram vorbi:

– Runnik, zise cu blândețe, misiunea de la Țărmul Mării a fost pusă în mâinile Gardienilor Sângelui. E o povară grea, fiindcă voi sunteți jurați apărării Nobililor mai presus de orice. Nu e vina voastră că Jurământul vostru și misiunea au intrat în conflict, cerându-vă să renunțați fie la un lucru, fie la altul. Nu poate exista îndoială asupra Gărzii Sângelui, indiferent ce nenorocire te aduce la noi ostenit astfel de lupte, în toiul nopții.

Runnik ezită încă o secundă. Apoi spuse:

– Înaltă Nobilă, am venit din adâncurile Întinderii Sarangrave, de pe Cursul Murdar și din misiunea de pe Țărmul Mării. Mie, lui Pren și lui Porib, Korik ne-a zis: „Întoarceți-vă la Înalta Nobilă. Spuneți-i tot,

toate vorbele warhaftului Hoerkin, toate strădaniile ranyhynilor, toate atacurile celui ascuns. Spuneţi-i despre căderea Nobilei Shetra."

Amatin gemu, iar Mhoram încremeni. Dar Elena îl fixa pe Runnik cu intensitatea chipului ei.

– „Ea va şti cum să asculte această poveste despre uriaşi şi proroci deliranţi. Spuneţi-i că misiunea nu va da greş." „Pumnul şi credinţa", am răspuns noi trei. „Nu vom da greş." Dar timp de patru zile ne-am luptat cu Sarangrave, şi Pren a căzut pradă celui ascuns care se trezise. După aceea ne-am croit drum spre vestul Întinderii şi acolo ne-am regăsit ranyhynii. Cât am putut de repede am alergat spre Piatra Sărbătorii. Dar când am intrat în Grimmerdhore am fost hărţuiţi de lupi şi demoni-abjecţi, cu toate că nu am văzut nici urmă de ei când am trecut spre est. Porib şi ranyhynul lui au căzut pentru ca eu să pot scăpa şi mi-am continuat drumul. La vest de Grimmerdhore am întâlnit cercetaşii Oştii şi am aflat că a început marşul Corupţiei şi că Înalta Nobilă se îndreaptă spre Codrul Sărbătorii. Aşa că m-am întors de la Piatra Sărbătorii şi am venit pe urmele voastre până aici. Înaltă Nobilă, mai sunt multe lucruri care trebuiesc povestite.

– Te vom asculta, zise Elena. Vino.

Întorcându-se, se îndreptă spre un foc de tabără. Acolo se aşeză alături de Mhoram şi Amatin. La semnul ei, Runnik se aşeză în faţa lor şi îl lăsă pe unul dintre Păstrătorii Înţelepciunii cu talent de Vindecător să-i cureţe rănile. Troy puse lemne pe foc ca să poată vedea mai bine, apoi se instală aproape de Nobili în

partea opusă lui Covenant. Imediat Runnik începu să vorbească.

La început povestea lui fu scurtă și șovăielnică. Gardienilor Sângelui le lipsea darul de povestitori ai uriașilor; atingea în treacăt subiectele cruciale și ignora lucruri pe care ascultătorii lui aveau nevoie să le știe. Dar Nobilii îl interogau cu grijă. Iar Covenant insista în mod repetat asupra detaliilor. Uneori părea că încearcă să împiedice narațiunea, să amâne momentul când va trebui să-i audă deznodământul. Treptat, evenimentele misiunii începură să se lege într-o formă coerentă.

Troy asculta cu atenție. Nu putea vedea nimic dincolo de lumina focului de tabără; nimic nu îi distrăgea atenția. În ciuda intonației inexpresive a lui Runnik, Warmarkul părea să vadă ceea ce auzea ca și cum misiunea s-ar fi desfășurat în aer în fața lui.

Misiunea s-a îndreptat către est prin Grimmerdhore și apoi timp de trei zile a călărit prin ploaie. Dar nicio ploaie nu-i putea opri pe ranyhyni, iar furtuna nu era mare. În cea de-a opta zi a misiunii, când norii s-au împrăștiat lăsând soarele să revină pe pământ, Korik și tovarășii lui au zărit Muntele Tunetului.

Creștea constant profilat pe cer, în timp ce ei călăreau prin lumina soarelui. Au trecut la o sută de kilometri nord de el și au ajuns la imensa faleză a Riftului târziu în aceeași după-amiază. Se aflau într-unul dintre cele mai înalte puncte ale sale și priveau Tărâmul de Jos dintr-un punct înălțat la peste o mie cinci sute de metri. Acolo Riftul era atât de abrupt,

încât părea că Tărâmul de Jos fusese separat printr-o lovitură de topor. Sub el, dincolo de o fâșie vălurită de câmpie ierboasă lată de mai puțin de treizeci de kilometri, se găsea Întinderea Sarangrave.

Era un teren umed, dantelat cu fire de apă ca niște vene expuse în carnea pământului, acoperite de vegetație luxuriantă și lucioasă, și plin de pericole ascunse: animale de apă stranii, înșelătoare și timide în fața omului; sălcii și cedri vicleni, bătrâni, pe jumătate putreziți, cântând cântece tăcute prin care îi puteau lega pe cei imprudenți; bălți stătute, otrăvite, atât de acoperite de aluviuni, nămol și plante acvatice, încât păreau a fi teren solid; flori bogate, minunat înrourate cu un lichid limpede care putea să-i înnebunească pe oameni; întinderi înșelătoare de pământ uscat care se transformau pe neașteptate în nisipuri mișcătoare. Gardienii Sângelui erau obișnuiți cu toate astea. Oricât de rău prevestitoare părea ochilor omenești sau de nepotrivită vieții umane, Întinderea Sarangrave nu era rea în mod natural. Mai degrabă, din cauza beznei care dormea sub ea, era pur și simplu primejdioasă – un paradis sălbatic pentru bastarzii Tărâmului, fructul copt al unui rău demult trecut. Uriașii, care știau cum să se păzească, reușiseră întotdeauna să străbată liberi Sarangrave și marcaseră cărări deschise și pentru alții, astfel încât traversarea Întinderii nu reprezenta în mod normal un risc mare.

Dar de data asta altceva a apărut în ochii misiunii. Răul adormit s-a mișcat; mâna Corupției lucra, trezind vechii demoni.

Pericolul era grav și Nobilul Hyrim s-a speriat. Dar nici Nobilii, nici Gardienii Sângelui nu au fost surprinși. Nobilii Callindrill și Amatin, Gardienii Sângelui Morril și Koral le vorbiseră despre aceste pericole. Și cu toate că era speriat, Nobilul Hyrim nu a propus ca misiunea să evite primejdiile ocolind Întinderea Sarangrave prin nord, la patru sute de kilometri de drumul lor. Prin urmare, în zorii celei de-a noua zile misiunea a coborât Riftul folosindu-se de o potecă pentru cai pe care Vechii Nobili o săpaseră în stâncă și a pornit spre est peste câmpie spre principalul Drum al Uriașilor, prin Sarangrave.

Aerul era categoric mai cald și mai dens decât fusese mai sus de Rift. Îl respirau îmbâcsit cu fibre umede invizibile și părea să lase ceva în urma lui în plămâni după ce era expirat.

După aceea arbuști și tufișuri scunde și răsucite au început să apară printre ierburi. Iarba însăși creștea mai lungă, mai udă. La intervale neregulate, băltoace ascunse, rătăcite plescăiau sub copitele ranyhynilor. Curând au apărut copaci noduroși, plini de licheni, întinzându-și crengile încărcate cu perdele de mușchi. Deveneau tot mai groși și mai înalți pe măsură ce misiunea înainta în Sarangrave. În scurt timp, călăreții au intrat pe un drum acoperit cu iarbă, care se întindea între două bălți neclintite și se abătea puțin către nord într-o junglă ce părea deja impenetrabilă. Ranyhynii au încetinit pășind mai prudent. Brusc s-au pomenit cufundați până la piept în iarba elefantului.

Când călăreții au privit înapoi, nu se mai putea vedea nici urmă de Drumul Uriașilor. Întinderea își închisese fălcile.

Dar Gardienii Sângelui știau că așa era în Sarangrave. Numai cărarea din față era vizibilă. Ranyhynii au continuat să înainteze, împingându-și piepturile largi prin iarbă.

Pe măsură ce jungla se îndesea, Drumul Uriașilor se îngusta, și au ajuns să nu mai poată înainta decât câte cel mult trei în rând – fiecare Nobil flancat de Gardieni. Dar în final iarba elefantului s-a retras, permițându-le să se miște cu viteză sporită.

Înaintarea lor a fost gălăgioasă. Au deranjat Întinderea, călătoria lor stârnind valuri, siaje și zgomote pe ambele părți. Păsări și maimuțe bolboroseau către ei; animale mici, cu blană, care schelălăiau ca hienele săreau din iarbă în fața lor și fugeau; iar când jungla făcea loc într-o parte vreunei bălți întunecate, stătute, sau unor curenți leneși, găinușe de baltă cu penaj iridiscent cotcodăceau speriate în aer. Plescăituri neașteptate răsunau peste apele nemișcate; forme pale, vag omenești, țâșneau pe sub unde.

Întreaga dimineață, misiunea a urmat cărarea sinuoasă pe care grijuliii uriași o făcuseră în timpurile de demult. Nu pândea niciun pericol, totuși ranyhynii erau tot mai încordați. Când călăreții s-au oprit lângă un lac puțin adânc ca să se odihnească și să mănânce, caii lor au devenit și mai nărăvași. Câțiva scoteau pufnituri joase; țineau urechile ridicate și alerte, schimbând direcția în salturi bruște, aproape tremurând.

Unul dintre ei, armăsarul cel mai tânăr, cel care îl purta pe Gardianul Sângelui Tull, bătea aritmic din copită. Nobilii și Gardienii au continuat pe Drumul Uriașilor cu prudență crescută.

Străbătuseră numai zece kilometri când Sill i-a chemat pe Gardienii Sângelui să se uite la Nobilul Hyrim.

Fața Nobilului era roșie de parcă ar fi avut febră. Transpirația îi curgea pe obraji și gâfâia aspru, aproape luptându-se să respire. Ochii îi sticleau. Dar nu era singurul. Și Nobila Shetra era rumenă și gâfâia.

Atunci până și Gardienii Sângelui au constatat că au probleme să respire. Aerul părea tumefiat. Opunea rezistență când era tras în plămâni, și odată intrat se lipea acolo cu degete noroioase, ca strânsoarea unei mlaștini.

Senzația s-a înrăutățit rapid.

Subit, toate zgomotele din Întindere au încetat.

Se întâmpla așa cum spusese Nobilul Callindrill.

Dar calul Nobilei Amatin nu fusese ranyhyn. Punându-și încrederea în caii semeți, misiunea și-a continuat drumul.

Călărețiii înaintau încet. Ranyhynii mergeau cu capetele întinse înainte, urechile ridicate, nările fremătând. Asudau, cu toate că aerul nu era cald.

Au parcurs astfel câteva sute de metri, forțându-și trecerea prin aerul încăpățânat și murdar și prin liniște. După aceea jungla s-a năpustit asupra lor din ambele părți. Drumul Uriașilor se întindea pe o culme cu iarbă ca un dig între două lacuri neclintite. Unul dintre ele era albastru și strălucitor, reflectând cerul și

soarele de după-amiază, dar celălalt era întunecat și dens.

Misiunea se afla la mijlocul distanței când a început sunetul.

Mai întâi a fost jos, umed și slab, ca geamătul unui muribund. Dar părea să vină din lacul întunecat. I-a hipnotizat pe călăreți. În timp ce îl ascultau, s-a intensificat treptat. A crescut în frecvență și putere – devenind un țipăt neregulat – răsunând peste lacuri. A continuat tot mai înalt și mai tare. Prin el, Nobilii au strigat la unison:

– *Melenkurion abatha! Duroc minas mill khabaal!*

Dar abia s-au putut auzi. Atunci tânărul ranyhyn care îl purta pe Tull și-a pierdut controlul. A nechezat înspăimântat, s-a răsucit și a țâșnit spre lacul albastru. În timp ce el sărea, Tull s-a aruncat spre siguranța ierbii. Ranyhynul s-a năpustit în apa adâncă până la piept. Imediat a scos un scâncet de durere care aproape că se potrivea cu țipătul din aer. Sărind frenetic, s-a săltat afară din apă și a fugit spre vest, înapoi pe Drumul Uriașilor.

Urletul a crescut și mai mult.

Ceilalți ranyhyni au cedat și au luat-o la goană. S-au ridicat pe picioarele dinapoi, s-au rotit, au galopat după fratele lor fugit. Smucitura mișcărilor lor l-a aruncat jos pe Nobilul Hyrim, care s-a salvat de la căderea în lacul întunecat doar cu ajutorul toiagului. Imediat Nobila Shetra a sărit de pe calul ei ca să i se alăture. Sill, Cerrin și Korik au descălecat și ei.

Sărind, Korik le-a ordonat celorlalți Gardieni ai Sângelui să-i apere pe ranyhyni.

Runnik și camarazii lui s-au agățat de caii lor. Ranyhynii l-au urmat pe armăsarul rănit. În timp ce goneau, urletul din spatele lor a scăzut și aerul a început să se subțieze. Dar pe o distanță considerabilă Gardienii nu au putut prelua controlul cailor lor. Ranyhynii fugeau pe o cărare lată care le era necunoscută; Gardienii Sângelui au știut că rataseră Drumul Uriașilor.

Apoi ranyhynul din frunte a trecut peste un dâmb și s-a poticnit fără niciun avertisment într-o mlaștină. Însă restul cailor au reușit să se oprească la timp. Gardienii Sângelui au descălecat și au scos frâie de *clingor* din ranițele lor. Până când Korik, Cerrin, Sill, Tull și Nobilii au ajuns la ei, ranyhynii liberi își trăgeau fratele prins în capcană afară din mlaștină.

Văzând că restul ranyhynilor au scăpat teferi, Nobilii și-au concentrat atenția asupra armăsarului care sărise în lac. Stătea întins pe o parte, clănțănea din dinți și își smucea capul dintr-o parte în alta în agonie. Sub pătură toată pielea de pe picioare și burtă era acoperită de bășici și arsuri. Sângele îi curgea din răni. Prin unele dintre ele se puteau vedea oasele. În ciuda curajului din ochi, scâncea de durere.

Nobilii au fost profund mișcați. În ochii lui Hyrim erau lacrimi, iar Shetra blestema amar. Dar nu au putut face nimic. Ei nu erau rameni. Nici nu puteau găsi *amanibhavam*, acea iarbă puternică, cu flori galbene, care îi putea vindeca pe cai, dar îi înnebunea pe oameni. Nu puteau decât să-și astupe urechile la durerea

armăsarului și să încerce să se gândească la ce curs va trebui să urmeze misiunea.

Curând, toți ceilalți ranyhyni se aflau în siguranță pe teren solid. S-au scuturat repede de nămolul din mlaștină, dar nu se puteau curăța de rușinea de a fi intrat în panică. Ochii lor arătau că simțeau că s-au făcut de râs.

Dar când au auzit scâncetele fratelui lor au ciulit urechile. Și-au târșâit picioarele și s-au împuns cu boturile unul pe altul. Încet, cel mai bătrân dintre ei a venit în fața calului lui Tull. Un timp, cei doi au vorbit, nas lângă nas. De câteva ori, ranyhynul tânăr a aprobat din cap.

Bătrânul ranyhyn s-a ridicat pe picioarele dinapoi; s-a înălțat mult în străvechea exprimare a omagiului printre ranyhyni. Când s-a lăsat în jos, a lovit capul fratelui său rănit, puternic, cu amândouă copitele din față. Calul cel tânăr s-a mai cutremurat o dată sub forța loviturii și a murit.

Ceilalți ranyhyni au privit în tăcere. Când bătrânul s-a îndepărtat de cel căzut, și-au nechezat încet aprobarea și regretul.

În felul lor, Gardienii Sângelui nu au rămas indiferenți. Dar Înalta Nobilă Elena pusese nevoile uriașilor în mâinile lor. Korik le-a spus Nobililor:

– Trebuie să mergem. Misiunea așteaptă. Tull poate călări cu Doar.

– Nu! a strigat Nobila Shetra. Nu ducem ranyhynii mai departe pe Întinderea Sarangrave.

Iar Nobilul Hyrim a spus:

– Prietene Korik, cu siguranță că tu știi la fel de multe ca și noi despre această forță care ne interzice să traversăm Întinderea. Cu siguranță știi că pentru a ne opri această forță trebuie mai întâi să ne vadă. Trebuie să ne simtă, să știe unde ne aflăm.

Korik a aprobat.

– Atunci trebuie să știi și că nu e ușor de depistat prezența ființelor umane. Suntem o formă de viață obișnuită printre cele multe din Sarangrave. Dar ranyhynii sunt neobișnuiți. Sunt mai puternici decât noi; flacăra vieții arde cu mai multă strălucire în ei. Prezența lor aici e mai ușor de simțit decât a noastră. S-ar putea ca acea forță care e împotriva noastră să fie acordată după ei. Dispreţuitorul e destul de deștept pentru o astfel de strategie. Din acest motiv trebuie să călătorim fără ranyhyni.

– Misiunea are nevoie de viteza lor, a zis Korik. Nu avem timp să mergem pe jos.

– Știu, oftă Hyrim. Fără ghinioane, am petrece aproape un ciclu întreg al lunii în călătoria asta. Dar și să ocolim Sarangrave ne-ar lua prea mult. Prin urmare, trebuie să trecem călare prin ea. Trebuie să luptăm.

– Călare, într-adevăr, se răsti Shetra. Nu știm cum să luptăm cu așa ceva, altfel am fi dat deja bătălia. Îți spun cinstit, Korik, dacă întâlnim iar interdicția aia vom pierde mai mult decât un ranyhyn. Nu! Trebuie să mergem pe altă parte.

– Pe care parte?

Pentru o clipă, Nobilii s-au privit reciproc. Apoi Nobila Shetra a spus:

– O să construim o plută și o să încercăm să mergem pe Cursul Murdar.

Gardienii Sângelui au fost surprinși. Chiar și uriașii iubitori de navigație alegeau să meargă prin Întinderea Sarangrave decât să se lase în voia acelui râu. Korik a întrebat:

– Se poate face?

– O s-o facem, a replicat Shetra.

Văzând hotărârea ei, Gardienii și-au spus și ei:

– O s-o facem.

Iar Korik a zis:

– Atunci trebuie să ne grăbim foarte mult cât timp ranyhynii sunt cu noi.

Astfel a început marea goană a ranyhynilor, în care caii lui Ra și-au răscumpărat rușinea. Când toți călăreții au fost iar pe spinările lor, s-au îndreptat prudenți către adevăratul Drum al Uriașilor. Dar după aceea au aruncat în vânt toate precauțiile. Mai întâi la trap ușor, apoi în galop, au alergat spre vest în afara primejdiilor din Sarangrave.

Nu era un pas lejer pentru distanțe lungi, un ritm care să le păstreze forțele. Era un galop care depășea cele mai bune performanțe ale cailor obișnuiți. Nu au încetinit, nu s-au împiedicat. În plină viteză ranyhynii au ieșit din Întinderea Sarangrave sub streașina Riftului înainte de răsăritul lunii. Apoi au cotit spre sud-est pe linia falezei.

Pe teren deschis, galopul lor a devenit și mai puternic. Dealurile aspre ale Riftului le stăteau în cale ca niște încrețituri ale pământului, îi sileau să coboare

brusc și apoi să se ridice pe pantele nesigure de câte douăzeci de ori la fiecare cinci kilometri. În sud, terenul s-a înrăutățit. Iarba era tot mai rară pe pantele dealurilor, astfel că ranyhynii alergau peste roca goală, șisturi și grohotiș.

Luna era aproape plină și în lumina ei Muntele Tunetului, străvechiul Gravin Threndor, se profila vizibil pe cer. Domina deja orizontul sudic și, pe măsură ce misiunea înainta, coroana lui se înălța din ce în ce mai sus.

Sub umbra lui, ranyhynii stăpâneau noaptea și dealurile. Respirând răgușit, suflând spume, asudând și străduindu-se la extrem, dar fără să greșească, au întâmpinat lumina zilei la mai puțin de douăzeci și cinci de kilometri de Cursul Murdar. Atunci au început să se împiedice și să alunece pe versanți, scuturând spuma de pe buze, rupându-și pielea de pe genunchi. Și totuși refuzau să se dea bătuți.

În dimineața celei de-a zecea zile au trecut de culmea unei coline și au ajuns în valea dintre picioarele Muntelui Tunetului – valea Cursului Murdar.

În dreapta lor, la baza muntelui era începutul râului. O apă densă și neagră erupea mugind de sub stânca goală. Acesta era Râul Alinării din Andelain, transformat. Curentul intra sub Muntele Tunetului prin Pasul Trădătorului, apoi plonja în adâncurile pământului, unde curgea prin abandonatele Catacombe ale Troglodiților și prin vizuinele în care se înmulțeau demonii, deșeuri troglodite și puțuri, osuare și terenuri cu rămășițe de organe, lacuri de acid,

excrețiile blestemelor îngropate. După aceea reapărea la suprafață dens, uleios și fetid la baza Gravin Threndor, purtând scurgerile catacombelor, poluarea a ani întregi de utilizări murdare.

De la Muntele Tunetului la Înghițitoarea de Vieți, Marea Mlaștină, nu trăia nimic pe malurile Cursului Murdar decât în Întinderea Sarangrave, care creștea luxuriantă de ambele părți ale Cursului, prosperând din apa neagră. Dar sus de laturile văii existau două-trei pârâuri cu apă limpede care hrăneau iarba, tufișurile și câțiva copaci, astfel că numai fundul văii era sterp. Acolo ranyhynii s-au putut odihni în sfârșit. Tremurând și pufnind, și-au coborât boturile în pârâu să bea.

Nobilii și-au neglijat propria oboseală și au pornit imediat în căutare de *amanibhavam.* Curând Shetra s-a întors cu două brațe de iarbă vindecătoare. Cu ea i-a îngrijit pe ranyhyni, în timp ce Hyrim s-a dus să-i mai aducă. Numai după ce toții caii cei semeți au mâncat din *amanibhavam* Nobilii și-au permis să se odihnească și ei.

Apoi Gardienii Sângelui și-au îndreptat atenția asupra construirii unei plute. Singurul copac suficient de rezistent ca să crească în vale era tecul, și într-un pâlc din apropiere trei dintre cei mai înalți muriseră. Trunchiurile lor tari ca fierul arătau ce se întâmplase cu aceștia; crescuseră peste o anumită dimensiune, rădăcinile pătrunseseră adânc până atinseseră solul scăldat de râu și astfel muriseră.

Folosind securi și frânghii de *clingor,* Gardienii Sângelui au reușit să doboare acei trei copaci. L-au secționat

pe fiecare în patru bușteni de lungimi aproximativ egale. După ce au rostogolit bușteniipe malul sterp al Cursului, au început să-i lege între ei cu funii de *clingor.*

Treaba a mers încet din cauza mărimii și greutății bușteniloor de tec, și Gardienii au lucrat cu grijă ca să se asigure că pluta e stabilă. Însă ei erau cincisprezece și progresau constant. Curând după-amiază pluta era terminată. După ce au pregătit și câteva prăjini pentru dirijarea ei, au fost gata să continue drumul.

Și Nobilii se pregătiseră. După un moment de contopire a minților și-au luat rămas-bun ceremonios de la ranyhyni. Apoi au coborât pe malul Cursului Murdar și i-au poruncit lui Korik să lanseze pluta.

Doi Gardieni au legat frânghiile de plută, timp în care ceilalți s-au plasat pe laturi. Împreună au ridicat bușteniimasivi de tec și au pus pluta pe apă. S-a clătinat în curentul rapid, dar cele două frânghii au stabilizat-o. Cerrin și Sill au sărit pe ea să vadă cât e de rezistentă. După ce ei și-au dat aprobarea, Korik le-a făcut semn Nobililor s-o ia înainte.

Nobila Shetra o coborât pe plută și imediat și-a înfipt toiagul între bușteniidin mijloc, ca să-i poată folosi puterea drept cârmă. Nobilul Hyrim a urmat-o, la fel ca și ceilalți Gardieni ai Sângelui, până când pe mal au rămas numai cei doi care țineau de frânghii. Nobila Shetra a început să cânte încet, chemând Puterea Pământului prin toiagul ei. Când a fost gata, i-a făcut semn din cap lui Korik.

La comanda lui, ultimii doi Gardieni au sărit pe plută, iar curentul a smuls-o. Pluta se clătina, se rotea;

apa în clocot a împins-o în mijlocul râului. Atunci Nobila Shetra și-a regăsit echilibrul. Forța toiagului ei o ținea ca pe o cârmă Gildenlode în mâinile unui uriaș. Pluta i-a opus rezistență, dar treptat s-a stabilizat. Ea a pilotat-o în jos pe torent și peste puțin timp misiunea ieșea din vale înapoi în strânsoarea Întinderii Sarangrave.

Eliberat de constrângerea văii, Cursul Murdar se lărgea și încetinea treptat. Apoi începea să șerpuiască și să se reverse în canalele din Sarangrave. Cea mai grea parte a curentului trecuse.

Restul după-amiezii, Nobila Shetra a rămas la cârma plutei, ghidând-o prin apele negre. Albia râului cotea și se încolăcea, Cursul Murdar devenind din ce în ce mai întrețesut în pânza Întinderii Sarangrave. Curenți laterali intrau și ieșeau din curentul principal și insule pietroase acoperite cu smocuri de junglă începeau să puncteze râul. Când viteza Cursului a scăzut, ea și-a folosit toiagul drept mijloc de propulsie; avea nevoie de forță ca să navigheze pe canale. Până seara obosise rău.

Atunci patru Gardieni ai Sângelui au preluat prăjinile și au început să împingă pluta în amurg și în timpul nopții, când numai ochii lor obișnuiți cu întunericul puteau să vadă suficient de bine ca să deplaseze pluta în siguranță. Nobila Shetra a mâncat mâncarea pe care i-o pregătise Hyrim la un mic foc *lillianrill,* apoi s-a cufundat într-un somn adânc în ciuda duhorii și umezelii care se ridicau din ape.

Însă în zori s-a întors la treabă, asaltând Cursul Murdar cu toiagul ei.

Nobilul Hyrim i-a venit curând în ajutor. Împingeau alternativ pluta în timpul zilei și noaptea se odihneau, în timp ce Gardienii Sângelui utilizau prăjinile. Astfel misiunea a călătorit pe Cursul Murdar până în seara celei de-a treisprezecea zile. Pe timpul zilelor cerul era senin și fluturii zburau în lumina soarelui. Pluta progresa bine.

Însă în acea noapte norii au ascuns luna și ploaia i-a udat pe Nobili, tulburându-le somnul. Când Korik i-a strigat înaintea zorilor în ultimele clipe de întuneric, amândoi și-au aruncat imediat păturile și au sărit în picioare.

Korik a arătat ceva în noapte în fața plutei. În întunericul unui ostrov acoperit de junglă se zărea o lumină slabă. Clipea și se stingea ca un foc mic de lemne ude, dar nu dezvăluia nimic.

Pe măsură ce pluta se apropia de ostrov, Nobilii se uitau cu atenție. Atunci Shetra a șoptit:

– E o lumină făcută de om. Nu este ceva natural în Sarangrave.

Gardienii Sângelui au aprobat-o. Niciunul dintre animalele sau insectele luminiscente ale Întinderii nu ieșea pe ploaie.

– Apropiați-vă de ostrov, a șuierat Shetra. Trebuie să vedem cine face lumina.

Korik a dat ordinele. Gardienii cu prăjinile au împins pluta astfel încât să plutească spre capătul insulței. Când se găseau la zece metri de marginea ei, Doar și Pren au alunecat în apă. Au înotat până la ostrov și au dispărut în tufișuri. Cârmaciul a întors

pluta în aval la o distanță de la care să se poată sări pe țărm.

Ostrovul era lung și îngust. Cum misiunea plutea aproape sub ramurile joase, lumina a devenit curând vizibilă. Era o flacără subțire, o sclipire slabă ca focul unei torțe. Dar nu dezvăluia nimic în jur, cu excepția umbrelor copacilor care treceau între ea și plută.

Când pluta s-a aflat la o oarecare distanță dincolo de ea, lumina s-a stins. Ambii Nobili au tresărit, au ridicat toiegele, dar nu au spus nimic. Gardienii care conduceau pluta au împins de prăjinile lor până când o latură a plutei a atins malul. Aproape imediat Doar și Pren au sărit pe bușteni purtând între ei silueta lovită a unui bărbat.

Rapid, cârmaciul a trimis pluta pe canalul principal. Nobilul Hyrim s-a aplecat să aprindă o torță *lillianrill.*

În ploaie flacăra strălucea slab, dar l-a arătat pe bărbat. Fața și membrele erau pătate cu murdărie și noroi, închegat în sângele de la numeroase mici răni, tăieturi și zgârieturi. Înconjurat de pământ și sânge, albul ochilor sclipea. Hainele lui, ca și rănile și mizeria de pe el, vorbeau despre o lungă luptă pentru supraviețuire în Sarangrave. Rămășițele unei uniforme atârnau zdrențuite pe el.

O singură piesă din echipament era intactă. Purta o platoșă de metal zgâriat, galbenă sub stratul de murdărie, cu o diagonală neagră pe ea.

– Pe Cele Șapte! a exclamat Nobila Shetra. Un warhaft!

L-a apucat pe bărbat de umeri. Dar s-a retras ca și cum contactul cu omul ar fi ars-o.

– *Melenkurion!* Warhaft, a strigat ea, ce ți-au făcut? Pielea ta este ca gheața!

Omul nu a dat niciun semn că ar fi auzit-o. Stătea acolo unde îl puseseră Doar și Pren, cu capul atârnând pe o parte. Respira superficial. Nu se mișca deloc, doar ochii clipeau la intervale mari.

Dar Shetra nu a așteptat răspuns.

– Hyrim, omul ăsta îngheață!

Și-a smuls pătura și a aruncat-o peste el. Nobilul Hyrim a aprins un foc cu torța sa. Acolo a fiert apă într-un vas de piatră până s-a limpezit, iar Shetra l-a așezat pe om lângă foc. I-a prins capul în mâini ca să-i strecoare câteva picături de vin de primăvară printre buze.

Răceala pielii lui i-a ars degetele.

Ea și Hyrim și-au învelit mâinile în pături să și le protejeze, l-au întins pe bărbat lângă foc și l-au dezbrăcat de zdrențe. L-au spălat cu apă fierbinte. Când a fost curat, Nobila Shetra a scos din robă un flacon de piatră cu argilă de leac și a întins puțin nămol vindecător pe cea mai urâtă dintre răni.

Dimineața a sosit cu ploaie. La lumină, Gardienii Sângelui au văzut rezultatul strădaniei Nobililor. Pielea bărbatului arăta ca a unui cadavru. Peste rănile lui argila de leac era neputincioasă. Răceala din el nu ceda.

Și totuși respira și clipea. Când Nobilii l-au acoperit și l-au ridicat în capul oaselor, el a strâns ochii și din ei a început să curgă apa ca niște lacrimi. Se întindea pe obraji și forma bobițe de gheață în barbă.

– Pe Cele Șapte. Pe Cele Șapte! a gemut Nobila Shetra. E mort, și totuși trăiește. Ce i-au făcut?

Nobilul Hyrim nu a avut niciun răspuns.

După un timp, Korik a vorbit în numele Gardienilor Sângelui:

– Este Hoerkin, un warhaft din Oaste. A comandat Primul Eoman din al Zecelea Eoward. Înalta Nobilă l-a trimis să-i caute pe uriașii de la Țărmul Mării.

– Da, a murmurat Hyrim. Îmi aduc aminte. Când Eomanul lui nu s-a mai întors, Înalta Nobilă i-a trimis pe Callindrill și pe Amatin să încerce să treacă prin Sarangrave. Douăzeci și unu de războinici – warhaft Hoerkin și cei de sub comanda lui – s-au pierdut cu toții. Callindrill și Amatin nu au găsit nicio urmă.

Nobila Shetra i s-a adresat bărbatului:

– Hoerkin. Warhaft Hoerkin. Mă auzi? Vorbește! Sunt Shetra, soția lui Verement, Nobilă în Consiliul Pietrei Sărbătorii. Te conjur să vorbești.

La început, Hoerkin n-a reacționat. Apoi falca lui s-a mișcat și un sunet jos i-a ieșit din gură.

– Eu sunt *ahamkara*, Ușa. Sunt trimis...

Glasul i s-a stins în torentul de lacrimi.

– Trimis? Ușa? a zis Shetra. Hoerkin, vorbește!

Warhaftul nu părea s-o audă. Stătea tăcut, în timp ce lacrimile formau nori de gheață în barbă.

Atunci Nobilul Hyrim a poruncit:

– *Ahamkara*, răspunde!

Hoerkin a înghițit în sec și a vorbit.

– Eu sunt *ahamkara*, Ușa. Sunt trimis să aduc mărturie despre... despre...

S-a oprit, dar a continuat o clipă mai târziu:

– Sunt trimis să aduc mărturie despre căderea uriaşilor.

Din partea tuturor Gardienilor, Korik a zis:

– Minţi!

Iar Nobila Shetra a sărit asupra lui Hoerkin. Fără să-i pese de durere, i-a prins faţa în mâini şi a strigat:

– Dispreţuitorul!

El a ţipat şi s-a smuls din strânsoarea ei. Ghemuit cu faţa lipită de buştenii plutei, plângea ca un copil.

Îngrozită, Shetra s-a dat înapoi de lângă el. S-a oprit alături de Nobilul Hyrim şi a aşteptat. Au trecut câteva clipe lungi înainte ca Hoerkin să se mişte. Apoi a revenit la poziţia precedentă. Lacrimile continuau să-i curgă în barbă.

– ...căderea uriaşilor. Au fost trei, fraţi dintr-o singură naştere. Prevestirea sfârşitului. Ei îl servesc pe Inima Satanei Zdrobitorul de Suflete.

S-a oprit iarăşi.

După un timp, Korik a rostit:

– Nu se poate. Este imposibil. Uriaşii de pe Ţărmul Mării sunt Fraţii de Piatră ai Tărâmului.

Hoerkin n-a răspuns. Fixând buştenii plutei, stătea ca o statuie de lut. Dar, curând, a început să vorbească iar.

– ...de Suflete. Se numesc Scrijelitorul în Carne, Pumnul Satanei şi celălalt al cărui nume nu poate fi rostit. A înghiţit încă o dată în sec: Ei sunt cei trei Proroci Deliranţi.

Un timp, toţi membrii misiunii au păstrat tăcerea. Apoi Hyrim şi Shetra s-au străduit să-l convingă pe Hoerkin să spună mai multe. Dar el a rămas imperturbabil, fără să mai vorbească. În cele din urmă, Nobila Shetra i-a spus lui Hyrim:

– Cum auzi tu cuvintele lui? Ce înţelesuri vezi?

– Aud adevărul, a zis Hyrim. Prevestirea sfârşitului.

Korik a replicat:

– Nu. Pe Jurământ, e imposibil.

Repede Nobilul Hyrim l-a oprit:

– Nu înjura aici de Jurământul vostru.

Reproşul lui era corect. Gardienii Sângelui ştiau despre ce vorbea. Korik nu a mai vorbit. Însă Nobila Shetra a spus:

– Eu sunt de acord cu Korik. E de neconceput ca un proroc delirant să stăpânească vreun uriaş. Dacă puterea Dispreţuitorului se întinde atât de departe, de ce nu şi i-a făcut robi pe uriaşi în trecut?

Nobilul Hyrim i-a răspuns:

– Asta e adevărat. Prorocii deliranţi nu sunt de-ajuns. Ei nu explică faptele. Însă acum Nobilul Foul posedă Piatra Bolii Pământului. Pe vremea Vechilor Nobili nu era aşa. Posibil ca prorocii deliranţi şi Piatra împreună...

– Hyrim, vorbim despre uriaşi! Dacă un asemenea necaz s-ar fi abătut asupra lor, ne-ar fi dat de ştire.

– Exact, a zis Nobilul Hyrim. Cum a făcut asta?

– Ce anume?

– Cum au fost împiedicaţi? Ce li s-a făcut?

– Lor? Pune o întrebare mai precisă. Ce i s-a făcut lui Hoerkin? Ce ni s-a făcut nouă?

– E stilul Dispreţuitorului. În bătălia de la Woodhelvenul Înalt – aşa ni s-a spus – i-a rănit pe heer Llaura şi pe copilul Pietten pentru ca ei să poată ajuta la distrugerea a ceea ce iubeau.

– Au fost folosiţi drept momeală pentru o capcană. Hyrim, suntem atraşi într-o cursă!

Nu a aşteptat răspuns. A alergat în partea din spate a plutei, şi-a înfipt toiagul între buşteni şi a început să cânte. Puterea a străbătut lemnul de tec; pluta a înaintat prin ploaie.

– Ajută-mă, i-a strigat Nobilului Hyrim. Trebuie să fugim din locul ăsta!

Nobilul Hyrim s-a ridicat obosit în picioare.

– La Woodhelvenul Înalt, capcana ar fi fost completă şi fără Llaura şi Pietten. Ei au fost o aroganţă, o fanfaronadă, nu erau necesari.

În timp ce vorbea, respiraţia a început să i se oprească în piept. Muşchii gâtului s-au încordat în efortul de a inhala.

Nici Gardienii Sângelui nu puteau respira uşor.

În câteva clipe, Hyrim a căzut în genunchi, strângându-şi pieptul. Nobila Shetra icnea de efort la fiecare respiraţie.

Ploaia care cădea în râu părea să nu scoată niciun sunet.

Atunci warhaftul Hoerkin a sărit în picioare. Dintre buzele lui a ieşit un geamăt de durere. Era

îngrozitor. Şi-a dat capul pe spate şi strigătul a crescut în intensitate până a devenit un ţipăt.

Era acelaşi ţipăt care îi făcuse pe ranyhyni să intre în panică.

Korik a fost primul dintre Gardienii Sângelui care şi-au recăpătat forţele. Imediat l-a azvârlit pe warhaft de pe plută.

Hoerkin s-a scufundat ca o piatră. Vocea a tăcut pe loc.

Însă densitatea aerului a continuat să crească. Se strângea asupra misiunii ca un pumn.

Nobilul Hyrim s-a ridicat chinuit în picioare. A gâfâit către Doar:

– Voi i-aţi stins focul? Focul lui Hoerkin?

– Nu, a zis Doar. A scăzut când am pus mâna pe el.

– Pe Cele Şapte! a exclamat Hyrim. Voi sunteţi! Gardienii Sângelui! Nu ranyhynii. Forţa aceasta demonică se supune vouă! Puterii Jurământului!

Gardienii nu au avut răspuns. Jurământul nu era ceva care să poată fi ascuns sau negat.

Dar Nobila Shetra era surprinsă. Puterea ei pe plută a scăzut.

La comanda lui Korik cei patru au luat prăjinile şi au împins pluta spre malul nordic al Cursului. Dorea să întâmpine atacul pe pământ, dacă era posibil. A lăsat pluta în responsabilitatea cârmacilor, apoi i-a chemat pe ceilalţi Gardieni în apărarea Nobililor.

În acel moment râul a erupt. Fără niciun zgomot, apa a ţâşnit în sus, azvârlind pluta în aer, răsturnând-o.

În urma exploziei, un tentacul negru a apărut din apă. S-a răsucit, s-a încolăcit și a prins-o pe Nobila Shetra.

Cei mai mulți dintre Gardieni s-au scufundat liber după ce au căzut de pe plută. Dar Sill și Nobilul Hyrim au rămas chiar sub ea.

Împreună cu Pren și Tull, Korik a înotat spre locul unde fusese luată Nobila Shetra. Dar apa neagră îi orbea; nu puteau vedea nimic, nu puteau găsi nimic. Râul părea să nu aibă fund.

Korik a luat o decizie. Misiunea de la Țărmul Mării era în mâinile lui. Pe un ton care nu admitea refuz, le-a ordonat Gardienilor Sângelui să iasă din apă.

Curând se afla pe malul de nord al Cursului, la marginea junglei. Majoritatea celorlalți Gardieni erau cu el. Sill și Nobilul Hyrim îi precedaseră. Nobilul era teafăr; Sill îl protejase de plută.

Pe râu, doi cârmaci au legat pluta, în timp ce alți doi s-au scufundat după proviziile companiei.

Nu se vedea nici urmă de Cerrin și Nobila Shetra.

Hyrim tușea grav – înghițise din apa densă –, dar s-a străduit să se ridice în picioare și a bolborosit:

– Salvați-o!

Dar Gardienii Sângelui n-au făcut nicio mișcare pentru a i se supune. Misiunea de pe Țărmul Mării era în mâinile lor. Și știau că Cerrin era încă în viață. Îi putea chema dacă ajutorul lor ar fi meritat acest preț.

– Am încercat, a icnit Hyrim. Dar nu știu să înot. Of, cât de nevrednic sunt! O convulsie l-a scuturat; și-a desfăcut brațele larg strigând prin ploaie: Shetra!

Un fulger de putere a lovit din toiagul lui prin apă spre fundul râului. Apoi s-a prăbușit în brațele lui Sill.

Izbitura lui a părut să aibă efect. În jurul locului unde dispăruse Nobila Shetra, râul a început să fiarbă. Furtuna din apă trimitea la suprafață pete de sânge și bucăți de carne neagră. Din curent se ridicau aburi. În adâncurile Cursului Murdar se zări scurt o sclipire albastră.

Apoi un zgomot ca de tunet zgudui pământul. Râul șuiera ca un uragan. Densitatea aerului se rupse. Pieri ca și cum ar fi fost măturată din Sarangrave.

Gardienii Sângelui au știut că Cerrin murise.

Din lupta Shetrei se întoarse doar un singur semn. Porib l-a văzut primul și s-a scufundat în râu să-l recupereze.

În tăcere, îl depuse în mâinile lui Hyrim – toiagul Nobilei Shetra.

Între capetele acoperite cu metal era complet ars și casant. Trosnea ca o surcea în mâinile lui Hyrim.

Nobilul s-a îndepărtat de Sill și s-a așezat sprijinit de un copac. Cu lacrimile curgându-i liber pe obraji, strângea la piept bucățile toiagului Shetrei.

Însă pericolul nu se terminase. În numele Jurământului său, Korik i-a spus Nobilului:

– Cel ascuns nu e mort. Acum a fost numai împins înapoi. Trebuie să continuăm.

– Să continuăm? a repetat Hyrim. Să continuăm? Shetra e moartă. Cum să merg înainte? M-am temut de la început că Jurământul vostru ar putea fi o voce pe care răul din Sarangrave s-o audă. Dar nu am spus

nimic. În glasul lui era amărăciune: Am crezut că voi aţi fi vorbit dacă temerile mele ar fi fost justificate.

Din nou Gardienii Sângelui nu au avut răspuns. Nu ştiuseră cu siguranţă dincolo de îndoială sau de orice posibilitate de greşeală că cel ascuns era alertat de prezenţa lor. Şi atât de multe manifestări ale puterii nu erau ceea ce păreau să fie. Din respect pentru suferinţa Nobilului, Gardienii Sângelui l-au lăsat singur ducându-se să pregătească pluta ca să-şi poată continua drumul.

Cârmacii reuşiseră să salveze prăjinile şi alimentele, cea mai mare parte din *clingor* şi torţele *lillian-rill*, dar nimic din îmbrăcăminte şi pături. Pluta în sine era intactă.

După aceea Korik a vorbit cu Runnik, Pren şi Porib, însărcinându-i să ducă veşti despre misiune Înaltei Nobile Elena. Cei trei au acceptat fără să pună întrebări, dar au aşteptat plecarea misiunii înainte de a porni pe drumul lor spre vest.

Când totul a fost pregătit, Korik şi Sill l-au ridicat pe Nobilul Hyrim şi l-au condus ca pe un copil pe mal, către plută. Nu părea să se simtă bine. Probabil că apa din râu pe care o înghiţise îi făcea rău. Când cârmacii au împins pluta în mijlocul Cursului Murdar, a murmurat ca pentru sine:

– Acesta nu este sfârşitul. Vor fi durere şi moarte care să facă ceea ce s-a întâmplat aici ceva neînsemnat. Hyrim, fiul lui Hoole, eşti un laş.

Apoi misiunea a plecat. Împreună, Runnik, Pren şi Porib au pătruns în jungla Întinderii Sarangrave.

Focul se redusese la tăciuni şi fără lumina lui Troy nu putea vedea nimic – nimic care să contracareze imaginile morţii şi ale suferinţei din mintea lui. Ştia că existau întrebări pe care ar fi trebuit să i le pună lui Runnik, dar în beznă ele nu păreau a fi importante. Era întristat la gândul că moartea Shetrei avusese loc cu zece zile în urmă; părea prea apropiată pentru un asemenea interval de timp.

Lângă el, Nobilii stăteau nemişcaţi, ca şi cum ar fi fost paralizaţi sau şi-ar fi contopit minţile; şi Covenant era tăcut, prea tulburat ca să vorbească. Dar după un timp Elena rosti cu un fior de emoţie în glas:

– Ah, Verement! Cum o să suporţi asta?

Ochii ei erau vizibili doar ca nişte tăciuni. În întuneric aveau expresia unei concentrări şi a unei vehemenţe de neîndurat.

Încet, Nobilul Mhoram cântă:

Moartea trece mai departe,
face loc vieţii şi timpului pentru viaţă.
Să urăşti omorul, nu moartea.
Stai liniştită, inimă:
să nu dojeneşti.
Păstrează pacea şi durerea
şi stai liniştită.

15
CODRUL SĂRBĂTORII

Compania Înaltei Nobile ajunse în Loresraat la căderea nopții în cea de-a șasea zi. Pe ultimii kilometri, drumul cobora treptat spre terenurile joase din Trothgard; și tocmai când soarele începea să se cufunde după Munții Westron, călăreții intrară în valea largă a celor Două Râuri.

Acolo, Rill și Llurallin se întâlneau într-un V larg, unindu-se în capătul îngust al văii din stânga călăreților. Râul Llurallin, care curgea aproape drept spre est, se forma din izvoarele limpezi situate în roca dură a munților de dincolo de Pasul Gardienilor și avea o forță a purității care îl făcuseră de neatins în fața sângelui, cărnii măcelărite și pământului ars care ruinaseră Kurash Plenethor. Acum, la generații după Profanare, curgea cu aceeași limpezime de cristal care îi dăduse numele străvechi – Llurallin.

Dincolo de vale se afla Râul Rill, granița de sud a Trothgardului. Ca și Maerl, Rillul fusese mult

îmbunătăţit prin munca îndelungată a Nobililor, iar apa care curgea din Valea Celor Două Râuri nu mai merita de mult numele de Cenuşie.

În centrul Văii, în interiorul V-ului larg al râurilor, se găsea Codrul Sărbătorii, oraşul din copaci al Loresraatului.

Era alcătuit dintr-un banian imens şi extins. Invocat şi întărit de noile cunoştinţe din Cea de-a Doua Parte şi de Toiagul Legii, crescuse la înălţimea unui stejar puternic, îşi trimisese în jos rădăcini aeriene groase cât parâmele de la crengile late ca nişte podeţe – rădăcini care formau noi trunchiuri cu noi crengi şi noi rădăcini – şi se extinsese în vale până când miezul central al primului copac ajunsese să fie înconjurat de alte şase, toate întreţesute, făcând parte unul din altul, fructul unei singure seminţe.

Odată fixate cele şapte trunchiuri, cei care îi dăduseră formă copacului împiedicaseră alte rădăcini aeriene să ajungă la pământ, ţesându-le în schimb ramurile groase în camere, locuinţe şi locuri de studiu pentru elevii şi profesorii de la Loresraat. Trei dintre copacii exteriori fuseseră de asemenea ţesuţi înainte ca rădăcinile lor aeriene să găsească solul, astfel că acum trunchiurile lor conţineau cavităţi suficient de mari pentru o sală de întâlniri sau o bibliotecă. Pe zona de pământ umbrit de sub copaci existau grădini şi terenuri de antrenament, arene pentru elevii atât ai Toiagului, cât şi ai Spadei. Iar deasupra ramurilor masive ale copacilor, crengile mai mici fuseseră educate şi formate alcătuind locuinţe cu acoperişuri din frunze şi platforme deschise.

Codrul Sărbătorii era un oraş înfloritor, bogat aprovizionat de câmpiile mănoase din Trothgard; iar Loresraatul era acum mai ocupat decât oricând în istorie. Păstrătorii Înţelepciunii şi ucenicii Spadei şi Toiagului făceau toate muncile oraşului – bucătari, fermieri, păstori, spălători –, dar ei nu erau singurii săi locuitori. Un grup de maeştri *lillianrill* trăia acolo numai ca să aibă grijă de copacul în sine. Vizitatorii veneau din tot Tărâmul. Satele trimiteau emisari în căutarea cunoştinţelor Păstrătorilor Înţelepciunii; hirebranzii veneau să studieze Copacul; gravelingasii foloseau Codrul Sărbătorii ca bază pentru vizitarea grădinilor de piatră. Iar Nobilii lucrau acolo pentru a-şi ţine promisiunea făcută Tărâmului.

Sub privirile călăreţilor, frunzele groase, lucioase reflectau focul roşu-portocaliu al soarelui, astfel că păreau să ardă semeţe deasupra umbrelor care se alungeau în vale. Compania răspunse imaginii cu un salut vesel. Îmboldindu-şi caii cu călcâiele, coborâră în galop panta spre vadul Llurallinului.

În timpul cât Codrul Sărbătorii fusese crescut, Nobilii se îngrijiseră de apărarea lui. Făcuseră doar două vaduri în vale, câte unul prin fiecare râu. Baza lor era scufundată; trebuiau ridicate înainte de a putea fi folosite. Toţi cei din compania Înaltei Nobile, în afară de Covenant, aveau cunoştinţele şi îndemânarea necesare, astfel că Troy fu oarecum surprins când Elena se opri pe malul râului şi îl rugă cu gravitate pe Trell să deschidă vadul. Troy înţelese că pentru

gravelingas era o onoare, dar nu știa de ce. Gestul ei adânci misterul care îl înconjura pe Trell.

Fără să-i întâlnească privirea, Trell descălecă și se îndreptă spre malul Llurallinului. La început nu păru să cunoască secretul vadului. Troy învățase câteva cuvinte scurte într-o limbă stranie și două gesturi prin care să ridice fundul râului, dar Trell nu se folosi de niciunul dintre ele. Stătu pe mal ca și cum s-ar fi prezentat curentului adânc și începu să cânte un cântec mormăit, enigmatic. Restul companiei îl urmărea în tăcere. Troy nu putu distinge cuvintele cântecului, dar le simți efectul. Aveau un ecou antic, cavernos, subpământean, ca și cum ar fi fost cântate de albia pietroasă a văii. Pentru o clipă, îl făcură să-și dorească să plângă.

Curând, cântecul lui Trell încetă. Își înălță brațele în tăcere, și roca plată a vadului se ridică de pe fundul râului. Împărți apa în secțiuni cu niște canale între ele pentru a nu zăgăzui curentul. Până să fie gata pentru traversare, era uscat de parcă nu s-ar fi aflat niciodată sub ape.

Cu capul plecat, Trell se întoarse la calul lui.

După ce și ultimul cal traversă râul și toată compania se afla în interiorul văii, vadul se închise singur fără vreunul dintre semnalele obișnuite.

Troy era impresionat. Amintindu-și de atacul lui Trell asupra lui Covenant, se gândi că Necredinciosul era norocos să fie în viață. Și începu să simtă că ar fi bine să dezlege misterul lui Trell înainte de a părăsi Trothgardul.

Însă pe moment nu putea face nimic. Ultimele sclipiri ale amurgului se retrăgeau din vale ca și cum valurile râului ar fi purtat cu ele lumina, iar el fu nevoit să se concentreze asupra propriei localizări. Păstrătorii Înțelepciunii aprinseră torțe, dar lumina lor nu-i putea lua locul soarelui. Concentrându-se posomorât, călărea între Nobilul Mhoram și Ruel prin vale către Codrul Sărbătorii.

Compania Înaltei Nobile fu întâmpinată pe terenul de lângă Copac de către un grup de Păstrători ai Înțelepciunii. Îi salutară pe Nobili cu o demnitate solemnă și își îmbrățișară tovarășii care se întorceau din vizita la Cetatea Nobilă. Warmarkului Troy, pe care îl cunoșteau bine, îi adresară un salut special de bun venit. Însă când îl zăriră pe Covenant se întoarseră cu toții către el. Îndreptându-și umerii parcă pentru o inspecție, îl salutară și rostiră la unison:

– Salut, purtător al aurului alb! Tu cel care ești numit Prim-Nobil Thomas Covenant, Necredincios și Prinț al Inelului. Fii bine-venit în Codrul Sărbătorii! Tu ești cheia de boltă și axul vremurilor noastre pe Tărâm, păstrătorul magiei sălbatice care distruge pacea. Fă-ne onoarea să ne accepți ospitalitatea.

Troy se aștepta la vreun sarcasm dezagreabil din partea lui Covenant. Dar Necredinciosul răspunse cu glas morocănos, jenat:

– Ospitalitatea voastră mă onorează.

Păstrătorii Înțelepciunii îi răspunseră cu o plecăciune, și conducătorul lor făcu un pas înainte. Era un bărbat bătrân și ridat, cu ochi adânciți și adus de

spate – rezultatul a zeci de ani de studiu care îndoaie. Glasul lui avea un ușor tremur datorat vârstei.

– Eu sunt Corimini, zise cel mai bătrân din Loresraat. Vorbesc în numele tuturor căutătorilor Înțelepciunii, atât a Spadei, cât și a Toiagului. Acceptarea unui dar întoarce onoarea asupra celui care oferă. Fii bine-venit.

În timp ce vorbea, întinse mâna ca să-l ajute pe Covenant să descalece.

Dar Covenant fie nu înțelese gestul, fie văzu intuitiv dincolo de el. În loc să sară de pe cal, își smulse verigheta de pe mâna stângă și o aruncă în palma întinsă a lui Corimini.

Bătrânul își ținu răsuflarea; o expresie de uluire îi mări ochii. Aproape imediat, se întoarse să le arate inelul celorlalți Păstrători ai Înțelepciunii. Cu murmure de venerație stinsă și de invocație ca niște fragmente șoptite dintr-o rugăciune, se adunară în jurul lui Corimini ca să privească aurul alb și să-l atingă cu degetele tremurătoare.

Însă atingerile lor nu durară mult. După scurt timp Corimini se întoarse la Covenant. Ochii Bătrânului erau umezi de emoție și mâna îi tremura când se întinse să-i redea inelul Necredinciosului.

– Prim-Nobil Covenant, zise cu emoție vizibilă, ne copleșești. Va fi nevoie de multe generații pentru a răsplăti această onoare. Poruncește-ne, ca să te putem sluji.

– Nu am nevoie să fiu slujit, replică brutal Covenant. Am nevoie de o alternativă. Găsiți un mod de a salva Tărâmul și fără mine.

– Nu te înțeleg întru totul, zise Corimini. Toate puterile noastre sunt închinate apărării Tărâmului. Dacă astfel te putem ajuta și pe tine, vom fi mulțumiți. Întorcându-se la general spre compania Nobililor, continuă: Vreți să ne însoțiți acum în Codrul Sărbătorii? V-am pregătit mâncare și veselie.

Înalta Nobilă Elena răspunse grațios și alunecă ușor de pe spatele Myrhei. Restul călăreților descălecară rapid. Imediat, un grup de elevi ieși în grabă dintre umbrele Copacului ca să se ocupe de cai. Apoi compania fu condusă prin cercul de trunchiuri spre copacul central. Mai multe lumini apărură în cadrul Codrului Sărbătorii și lumina lor combinată ameliora vederea lui Troy. Putu să păşească cu încredere alături de Nobili și să ridice ochii cu drag printre ramurile orașului familiar. Într-un anumit fel se simțea mai acasă aici decât în Cetatea Nobilă. În Codrul Sărbătorii învățase să vadă.

Și mai simțea că locul i se potrivește și Înaltei Nobile. Pentru el, cei doi erau indisolubil legați. Fu răsplătit de proeminența ei dreaptă, de strălucirea ei de autoritate subtilă și de grația ei lejeră atunci când urcă scara largă de pe trunchiul central. Sub influența ei, găsi curajul să-i adreseze lui Covenant un cuvânt de încurajare când Necredinciosul ezită să urce în Copac.

– N-ai înțeles, răspunse Covenant vag. Mi-e frică de înălțime.

Cu o expresie de tremur rigid, își forță mâinile să se prindă de treptele scării.

Bannor se plasă imediat în spatele lui Covenant, făcându-se responsabil pentru siguranța Prim-Nobilului. Urcară până la nivelul primelor ramuri.

Troy urcă fără dificultate în Copac în urma lor. Lemnul neted și puternic al treptelor îl făcea să simtă că nu are cum pășii greșit; aproape că părea să-l ridice, ca și cum Codrul Sărbătorii l-ar fi dorit cu nerăbdare. În câteva clipe era sus, ieșind de pe scară pe una din ramurile principale ale orașului. Cei care dăduseră formă Codrului crescuseră banianul astfel ca suprafețele superioare ale crengilor să fie plate, iar întinderea netedă pe care mergea Troy era suficient de lată pentru ca trei sau patru oameni să stea lejer unul lângă altul. Înaintând, le făcea cu mâna oamenilor pe care îi cunoștea – cei mai mulți dintre Păstrătorii Înțelepciunii Spadei și câțiva elevi ale căror familii locuiau în Cetatea Nobilă.

Procesiunea Nobililor traversă o intersecție în care se uneau câteva ramuri și trecu dincolo de ea spre unul dintre trunchiurile exterioare. În acest trunchi se afla o sală mare, iar când Troy intră descoperi că încăperea fusese pregătită ca pentru un banchet. Camera sclipea de lumina torțelor *lillianrill;* între mesele lungi, covoare de mușchi acopereau podeaua; elevi de toate vârstele se agitau ducând tăvi încărcate cu vase aburinde și urcioare.

Acolo Troy îl întâlni pe Drinishok, cel mai bătrân purtător al Spadei dintre Păstrătorii Înțelepciunii și primul maestru de război al Warmarkului. Cu excepția sprâncenelor încărunțite, Drinishok nu arăta ca

un războinic; degetele și membrele lui subțiri ca de păianjen nu păreau suficient de robuste ca să mânuiască o sabie sau un arc. Dar trei Nobili și trei sferturi din Oastea lui Troy se antrenaseră cu bătrânul purtător al Spadei; antebrațele lui bronzate erau însemnate cu multe cicatrici albe. Troy îșI salută mentorul cu căldură și, după ce rostiră în picioare mulțumirile pentru mâncare obișnuite în Tărâm, se așezară la festin.

Meniul de la Codrul Sărbătorii era simplu, dar excelent – compensa prin zel și bună dispoziție ceea ce îi lipsea în complexitate – și toți Nobilii și Păstrătorii Înțelepciunii erau aprovizionați din plin cu carne, orez, brânză, fructe și vin de primăvară. Încălziți de primirea strălucitoare, compania Înaltei Nobile mânca entuziasmată, discutând și glumind tot timpul cu gazdele lor și cu elevii ocupați. Apoi, după ce masa se termină, Înalta Nobilă Elena prezidă un spectacol pregătit de elevi. Campioni ai Spadei făcură o demonstrație de gimnastică și lucru cu sabia, iar ucenicii Toiagului relatară o poveste complicată distilată din străvechiul basm al uriașilor cu Bahgoon cel Insuportabil și Thelma Doi Pumni care îl îmblânzise. Troy nu o mai auzise înainte și fu încântat.

Îi venea greu să-și părăsească starea de confort și mulțumire, astfel că atunci când Nobilii plecară împreună cu Păstrătorii Înțelepciunii ca să discute despre veștile aduse de Runnik din Întinderea Sarangrave Troy nu îi însoți. Acceptă în schimb invitația lui Drinishok și alese să-și petreacă noaptea în casa Bătrânului Spadei. Sus, într-unul dintre copacii exteriori, într-o

cameră formată din crengi și frunze împletite, el și Drinishok stătură mult timp bând vin de primăvară și discutând despre război. Drinishok era emoționat de perspectiva unei bătălii și mărturisi că numai nevoia de apărare a Codrului Sărbătorii îl oprise să plece alături de Oaste. Ca întotdeauna demonstră că pricepe repede ideile lui Troy, iar când Warmarkul se culcă în cele din urmă, singurul lucru care îi umbrea satisfacția personală era misterul lui Trell.

Vântul suflând prin crengi îi asigură un somn plăcut, și dimineața următoare se trezi devreme nerăbdător să înceapă o nouă zi. Fu amuzat, dar nu surprins, să constate că gazda sa se trezise înaintea lui; cunoștea orarul riguros de la Loresraat. Se spălă și se îmbrăcă, își trase cizmele înalte peste pantalonii negri și își potrivi cu grijă banderola de pe frunte și ochelarii de soare. După un mic-dejun frugal, petrecu puțin timp lustruindu-și platoșa și sabia sclipitoare și neagră ca abanosul. Când fu echipat corect ca Warmark al Oștii Nobililor, părăsi camerele lui Drinishok, se duse la copacul principal și urcă în punctul de veghe al Codrului Sărbătorii.

Pe o mică platformă între crengile de sus ale Copacului, se alătură celor doi elevi care stăteau de pază. În timp ce schimba glume cu ei, respira aerul proaspăt de toamnă și studia în lung și în lat Valea Celor Două Râuri. Spre vest se puteau vedea crestele înzăpezite ale munților. Nu era prudent, căuta primejdia. Iubea colinele fertile ale Trothgardului și voia să și le fixeze în minte ca să nu le mai uite niciodată. Dacă era să-l

doboare ceva în războiul care urma, voia să fie sigur până la final, fie moarte, fie orbire, că văzuse cu adevărat acest loc.

Era încă la punctul de veghe când auzi semnalul de adunare la Loresraat. Îi părăsi imediat pe cei doi elevi și porni să coboare. În scurt timp ajunse în locul larg, descoperit, în care avea loc adunarea. Sus în oraș, pe un cadru din patru crengi groase pornind din trunchiul central, creatorii Codrului Sărbătorii țesuseră o rețea imensă din rădăcinile banianului și o atârnaseră de trunchiul central. Forma un bazin enorm sprijinit pe cele patru crengi și ancorat prin rădăcini de fiecare dintre cei șase copaci exteriori. Rezultatul era *viancome,* un loc de întâlnire suficient de mare pentru jumătate din populația orașului. Oamenii stăteau așezați pe rădăcini, cu picioarele strecurate prin spațiile goale ale rețelei.

Acele spații goale aveau rareori mai mult de un metru pătrat, dar făceau din *viancome* o experiență dificilă pentru novici. Însă locuitorii Codrului Sărbătorii se mișcau și chiar alergau lejer peste rețea. Warmarkul Troy, cu picioarele atente și grijulii ale unui nevăzător, putea să se îndepărteze cu încredere de trunchiul central pentru a li se alătura lui Drinishok și celorlalți Păstrători ai Înțelepciunii Spadei acolo unde se așezaseră, pe una din laturile bazinului.

Nobila Amatin se afla deja acolo, discutând animat cu un grup de Păstrători ai Înțelepciunii Toiagului și elevi mai experimentați. Majoritatea Gardienilor Sângelui se plasaseră pe marginea rețelei și pe lângă ei

se scurgea un flux constant de locuitori ai Codrului Sărbătorii. Când Troy i se alătură lui Drinishok îl zări pe Nobilul Mhoram străbătând amfiteatrul către Amatin. Dacă *viancome* îi producea lui Mhoram vreo neliniște, nu o arăta; păşea curajos din rădăcină în rădăcină ţinând toiagul la încheietura cotului.

Curând, Înalta Nobilă Elena sosi în compania Bătrânului Purtător al Toiagului, Asuraka. Troy fu oarecum luat pe nepregătite; se aşteptase ca ea să fie cu Corimini, cel mai bătrân din Loresraat. Dar când Corimini apăru în amfiteatru, îl aducea cu el pe Prim-Nobilul Covenant. Troy îşi dădu seama ce se întâmplase. Loresraatul îl plasase pe Covenant mai sus în rang decât Elena, aşadar cea mai înaltă onoare din Codrul Sărbătorii, invitaţia Bătrânului, revenise Necredinciosului. Asta îl enervă pe Troy; nu-i plăcea s-o vadă pe Înalta Nobilă diminuată în favoarea lui Covenant. Dar se consolă privind expresia îndurerată cu care Covenant privea reţeaua şi golul de sub ea.

Nu după mult timp, toţi Păstrătorii Înţelepciunii erau la locurile lor. Laturile şi crengile de deasupra *viancome* erau pline de oameni. Covenant se agăţă de o rădăcină desupra uneia dintre ramurile suport, cu Bannor ghemuit protector alături de el. Nobilii şi Warmarkul Troy constituiau într-un grup răsfirat alături de cei mai bătrâni Păstrători ai Înţelepciunii, cu faţa spre sud, iar Corimini stătea în faţa lor privind peste adunare cu o înfăţişare demnă. Când toată lumea se linişti, şuşotind nerăbdători, el începu ceremonialul de bun venit.

El și Înalta Nobilă schimbară saluturile tradiționale și își cântară unul altuia invocațiile rituale pe care le considerau potrivite scopurilor întrunirii. Alternanța lor maiestuoasă răspândi o dispoziție de seriozitate încărcată de respect în *viancome,* învăluindu-i pe toți oamenii ca și cum i-ar fi întrețesut în istoria nemiloasă, dar minunată a Tărâmului. Sub influența ceremonialului, Troy aproape reuși să uite că jumătate din ceea ce se spunea și se cânta era cu intenția de a-l onora pe purtătorul aurului alb.

Dar Covenant nu arăta ca și cum s-ar fi simțit onorat. Stătea țeapăn și jenat, parcă ar fi avut vârful unui pumnal apăsat pe șira spinării.

După ce ultimul cântec se încheie, Corimini se uită la Covenant în tăcere, oferindu-i Necredinciosului ocazia să vorbească. Dar privirea piezișă pe care i-o întoarse Covenant aproape că îl făcu pe Bătrân să tresară. Se întoarse și rosti:

– Înaltă Nobilă Elena, Nobile Mhoram, Nobilă Amatin, Warmark Troy, bine ați venit în *viancome* la Codrul Sărbătorii. Noi suntem Loresraatul, căutătorii și slujitorii Înțelepciunii lui Kevin. Ne-am adunat în cinstea voastră, pentru a vă oferi ajutorul și toată știința noastră în războiul care se apropie. Apărarea Tărâmului și a Înțelepciunii este în mâinile voastre, așa cum misterele Tărâmului și Înțelepciunii sunt într-ale noastre. Dacă există vreun mod în care vă putem ajuta, vorbiți numai, iar noi ne vom folosi de toate puterile noastre pentru a vă întâmpina nevoile.

Cu o plecăciune adâncă, Înalta Nobilă Elena răspunse oficial:

– Adunarea Loresraatului ne face cinste, iar eu sunt onorată să vorbesc în fața oamenilor de la Codrul Sărbătorii.

Troy se gândi că rareori o văzuse mai strălucitoare.

– Cinstiți Bătrâni, Păstrători ai Înțelepciunii, elevi ai Spadei și Toiagului, prieteni ai Tărâmului, prietenii mei, în numele tuturor Nobililor vă mulțumesc. Nu vom fi niciodată învinși cât timp asemenea credință trăiește pe Tărâm. Prieteni, trebuie să vorbesc despre câteva probleme. Nu mă refer la pericolul pe care războiul îl aduce asupra Codrului Sărbătorii. Știința Spadei nu va neglija apărarea voastră. Iar Nobila Amatin va rămâne cu voi, să facă tot ceea ce poate face un Nobil ca să apere Valea Celor Două Râuri.

Uralele începură la marginea amfiteatrului, dar ea le opri cu o privire poruncitoare și continuă:

– Mai mult, nu mă refer la stonedownurile și woodhelvenele care vor fi distruse de război sau la oamenii care vor rămâne fără cămine. Știu că cei deposedați vor găsi toată alinarea, confortul și reconstrucția pe care un suflet uman le poate cere și oferi. Asta e sigur și nu e nevoie de impulsionare. Nu mă refer nici la necesitatea stăpânirii Înțelepciunii lui Kevin. V-ați străduit din răsputeri și ați obținut mult. Veți dărui și veți obține și mai mult. Toate aceste lucruri sunt asigurate de credința voastră. Dar există două probleme despre care trebuie să vă vorbesc.

O schimbare în ritmul vocii ei indică apropierea de punctul central al venirii ei la Codrul Sărbătorii.

– Cea de-a doua este legată de un străin care a vizitat Cetatea Nobilă. Însă prima v-a fost prezentată acum un an, la cererea Warmarkului Hile Troy.

Îi oferi lui Troy posibilitatea să vorbească, dar el o declină cu o scuturare din cap, iar ea continuă:

– Sperăm că Loresraatul a descoperit un mod de a transmite și auzi mesajele la distanță. Warmarkul consideră că așa ceva ar avea mare valoare în acest război.

Expresia de satisfacție a lui Corimini trădă răspunsul înainte ca el să vorbească.

– Înaltă Nobilă, am descoperit o cale.

Inima lui Troy tresări la aflarea veștii, și el strânse mânerul sabiei. Planul său de luptă apărea dintr-odată impecabil. Zâmbi larg, iar Bătrânul spuse mai departe:

– Câțiva dintre cei mai buni elevi și Păstrători ai Înțelepciunii s-au dedicat acestei sarcini. Au fost ajutați de hirebranzii *lillianrill.* Împreună cu hirebranzii și cu doi elevi, Bătrânul Purtător al Toiagului Asuraka a descoperit că mesajele pot fi trimise și ascultate prin *lomillialor,* Înaltul Lemn din *lillianrill.* Sarcina este dificilă și cere putere, dar nu depășește un Nobil obișnuit cu Puterea Pământului. Făcând semn cu capul către Bătrânul Purtător al Toiagului, zise: Asuraka vă va învăța. A pregătit trei nuiele *lomillialor* în acest scop. Mai mult nu putem, căci Înaltul Lemn este foarte rar.

Lomillialor. Troy auzise de el. Era echivalentul *lillianrill* al *orcrest*-ului – un lemn alb cu putere provenit

din Copacul Unic din care Berek Jumătate-de-Mână făcuse Toiagul Legii. Hirebranzii îl foloseau, așa cum și gravelingasii se foloseau de *orcrest*, pentru testul adevărului. Se spunea că *lomillialor* era un test sigur al bunei-credințe, cu condiția ca acela testat să nu-l depășească cu mult în putere pe acela care aplică testul. Unele din poveștile despre prima vizită a lui Covenant în Tărâm spuneau că Necredinciosul trecuse un test al adevărului la Woodhelvenul Înalt.

Și Woodhelvenul Înalt fusese mai târziu distrus.

Ridicându-se să se alăture Elenei în mulțumirile adresate Loresraatului pentru ceea ce realizaseră, Troy privi în jur să vadă cum primise Covenant veștile lui Corimini.

Dintr-un motiv oarecare, Necredinciosul era în picioare. Legănându-se nesigur, temându-se să nu cadă, șopti:

– *Lomillialor.* Testul adevărului. O să aveți încredere în asta.

Lui Troy îi veni pe limbă o replică acidă, dar ceva în aspectul lui Covenant îl reduse la tăcere. Troy își blocă vederea cu palma, își potrivi ochelarii negri, apoi privi din nou. Ciudățenia se menținea.

Pieptul lui Covenant părea să se unduiască la fel ca suprafața unei ape. Era solid, dar ceva îi deranja centrul pieptului, făcându-l să tremure ca un miraj.

Troy mai văzuse cândva un astfel de efect. Își aruncă rapid privirea spre Înalta Nobilă. Ea se uita la el cu o expresie întrebătoare pe față. Nu era distorsionată. Undele nu mai atingeau pe nimeni altcineva

din *viancome*. Nici chiar Covenant nu părea conștient. Dar Gardienii Sângelui din amfiteatru deveniseră atenți, iar Bannor stătea alături de Covenant cu o atitudine încordată care îi dezmințea lipsa de expresivitate.

Apoi Troy văzu cum zona de distorsiune se detașă de Covenant și pluti leneș către Înalta Nobilă.

Prima dată când o văzuse apăruse atât de scurt, disipându-se atât de repede, încât în cele din urmă o considerase o amăgire a vederii, o neînțelegere. Dar acum știa despre ce era vorba.

Se înclină intenționat în fața lui Corimini.

– Scuzați-mi întreruperea. Am uitat ceea ce voiam să spun.

Fără să aștepte răspuns, i se adresă Elenei. Spera ca ea să-l înțeleagă în ciuda nonșalanței neglijente a tonului său.

– De ce nu continui? Mai este ceva despre care voiai să vorbești la Loresraat.

În timp ce vorbea, făcu câțiva pași în direcția ei, ca într-o exprimare firească a respectului. La limita câmpului vizual urmărea mirajul plutind către ea.

Se întoarse ca să fie mai aproape de el.

Se afla cu fața la Covenant într-o poziție care îi permise să mai facă niște pași și remarcă insistent:

– Știi, s-ar putea dovedi că aurul tău alb a fost până la urmă bun de ceva.

Tulburarea lui își croi drum în glas.

În secunda următoare se puse în mișcare. Făcu trei pași repezi și se aruncă în distorsiunea care unduia în aer.

Aceasta încercă să-l evite, dar el o prinse la timp. O izbi cu putere şi căzu pe reţeaua de crengi cu ea în braţe.

Se lupta, îi simţea braţele şi picioarele invizibile, dar el îşi menţinu încleştarea. Strânse până când forma încetă să mai opună rezistenţă şi rămase nemişcată. Ridicându-se în picioare, săltă pe braţe cu uşurinţă trupul uşor şi moale.

– Bine, prietene, scrâşni Troy. Arată-te. Sau trebuie s-o rog pe Înalta Nobilă să-ţi gâdile coastele cu Toiagul Legii?

Covenant se holba la Troy de parcă Warmarkul şi-ar fi pierdut minţile. Însă Nobila Amatin îl urmărea avidă, iar Înalta Nobilă înaintă ca să-i susţină ameninţarea. Un hohot de râs tineresc izbucni.

– Ah, foarte bine, zise o voce fără trup debordând de veselie. Am fost capturat. Ai o vedere surprinzătoare. Dă-mi drumul, n-o să fug.

Aerul se învolbură subit şi Amok deveni vizibil în braţele lui Troy. Avea aceeaşi tinereţe antică nefirească cu care apăruse înainte în Consiliul Nobililor de la Piatra Sărbătorii.

– Salut, Înaltă Nobilă! strigă vesel. Când Troy îi dădu drumul, se înclină ironic în faţa ei, apoi se întoarse şi repetă plecăciunea pentru cel care îl capturase: Salut, Warmark! Eşti perspicace, dar brutal. Asta e ospitalitatea din Codrul Sărbătorii? Vocea îi era plină de umor, ştergând reproşul cuvintelor: Puterea ta nu era necesară. Sunt aici.

– Pe toţi dracii, murmură Covenant. Pe toţi dracii.

– Într-adevăr? făcu Amok cu un surâs copilăros care părea să-i lumineze buclele rebele. Mă rog, eu nu pot s-o spun. Dar sunt bine creat. Tu porţi aurul alb. De dragul tău m-am întors.

Toată lumea din Codrul Sărbătorii sărise în picioare la apariţia lui Amok, iar Păstrătorii Înţelepciunii formau acum un cerc în jurul Warmarkului şi prizonierului său. Corimini şi Asuraka îi puneau nedumeriţi întrebări Înaltei Nobile. Dar Elena îi lăsă cinstea Nobilei Amatin. Păşind în cerc, Amatin îl întrebă pe Amok:

– Cum vine asta?

Amok răspunse:

– Nobilă, aurul alb depăşeşte ţelurile mele. Am simţit un semn atunci când *krill*-ul lui Loric a revenit la viaţă. Am venit la Piatra Sărbătorii. Acolo am aflat că nu Nobilii Înţelepciunii lui Kevin au trezit la viaţă *krill*-ul. M-am temut că m-am înşelat. Dar acum am călătorit prin Tărâm şi am văzut primejdia. Şi am aflat despre aurul alb care a adus la viaţă *krill*-ul lui Loric. Acest lucru demonstrează inteligenţa creării mele. Deşi condiţiile pentru viaţa mea nu sunt întrunite, observ necesitatea şi apar.

– Eşti schimbat? zise Amatin. Acum ne vei oferi cunoştinţele tale?

– Eu sunt cel care sunt. Respect aurul alb, dar sunt neschimbat.

– Cine e? insistă Corimini.

Răspunzându-i Bătrânului, Înalta Nobilă Elena îi oferi lui Amatin un momemt în care să se pregătească.

– El este Amok, depozitarul de cunoştinţe. A fost creat de Înaltul Nobil Kevin ca să... răspundă la anumite întrebări. Ideea lui Kevin a fost că atunci când urmaşii lor vor stăpâni *krill*-ul vor fi pregătiţi şi pentru cunoştinţele lui Amok. Dar noi nu stăpânim *krill*-ul. Nu ştim care sunt întrebările.

Auzind-o, un oftat de uluire străbătu Loresraatul. Însă Troy văzu că Păstrătorii Înţelepciunii înţeleseseră imediat situaţia mai bine decât el. Ochii lor sclipeau întrevăzând posilibităţi pe care el nu le percepea.

La un semn al lui Corimini, cei doi Bătrâni, Asuraka şi Drinishok, pătrunseră în cerc şi se plasară de o parte şi de alta a lui Amatin, punându-şi ştiinţa în slujba ei. Ea îi acceptă, apoi îşi ridică chipul studios spre Amok spunând:

– Străine, cine eşti tu?

– Nobilă, eu sunt ceea ce vezi, răspunse Amok criptic. Cei care mă cunosc nu au nevoie de numele meu.

– Cine te-a creat?

– Înaltul Nobil Kevin, fiul lui Loric, fiul lui Damelon, fiul lui Berek Puterea Inimii Nobilul Părinte.

– De ce ai fost creat?

– Aştept. Şi răspund.

Zâmbetul larg al băiatului părea să-şi bată joc de incorectitudinea întrebărilor lui Amatin.

Iritat de şaradele lui Amok, Drinishok interveni:

– Băiete, posezi cunoştinţe care aparţin Ştiinţei Războiului?

Amok râse:

– Bătrâne, eu eram bătrân atunci când bunicul bunicului bunicului tău era copil. Ți se pare că arăt ca un războinic?

– Puțin îmi pasă de vârstă, se răsti Bătrânul Purtător al Spadei. Tu te porți ca un copil.

– Sunt ceea ce sunt. Mă port așa cum am fost făcut să mă port.

Când Nobila Amatin vorbi iar, sublinie intenționat cuvintele:

– Amok, ce ești tu?

Fără să ezite, Amok răspunse:

– Eu sunt Cea de-a Șaptea Parte a Înțelepciunii Înaltului Nobil Kevin.

Răspunsul său provocă o tăcere încremenită în întreaga adunare. Amândoi Bătrânii icniră, iar Corimini fu nevoit să se sprijine pe umărul Elenei. Un val de emoție nestăpânită trecu peste fața ei. Ochii lui Mhoram străluceau subit de focul viziunii. Nobila Amatin rămăsese cu gura căscată, uimită sau îngrozită de ceea ce dezvăluise. Chiar și Troy, care nu își dedicase întreaga viață misterelor Părților, se simți brusc dezechilibrat, ca și cum ramura lui precară ar fi fost scuturată de ceva de nevăzut. Apoi dintre elevi izbucniră urale neregulate. Păstrătorii Înțelepciunii se înghesuiră nerăbdători, parcă vrând să verifice existența lui Amok pipăindu-l. Prin toată larma, Troy o auzi pe Înalta Nobilă Elena exclamând:

– Pe Cele Șapte! Suntem salvați!

Covenant o auzi și el.

– Salvaţi? se răsti peste gălăgie. Nici măcar nu ştiţi ce este Cea de-a Şaptea Parte!

Elena îl ignoră. Îi transmise felicitări pline de recunoştinţă Nobilei Amatin, apoi ridică braţele ca să liniştească adunarea. Când în *viancome* se restabili o oarecare ordine, rosti:

– Amok, într-adevăr eşti bine creat. Ai ales inteligent clipa întoarcerii la noi. Acum Dispreţuitorul nu ne mai este superior atât cât ar putea crede el.

Cu un efort, bătrânul Corimini încercă să-şi amintească lunga sa experienţă cu intangibilitatea Părţilor. Cu o voce slabă şi tremurată, zise:

– Dar încă nu cunoaştem întrebările care să ne descuie aceste cunoştinţe.

– O să le găsim, replică Elena. Hotărârea fermă îi răsuna în glas.

După o pauză în care se calmase, Nobila Amatin reveni la interogatoriul ei.

– Amok, Părţile pe care le-am găsit noi conţin cunoştinţe diverse în domenii diverse. La fel este şi cu Cea de-a Şaptea Parte?

Amok păru să considere că aceea era o întrebare importantă. Făcu o plecăciune în faţa ei cu câtă seriozitate îi permitea spiritul său efervescent şi spuse:

– Nobilă, A Şaptea Parte are multe utilizări, dar eu sunt un sigur răspuns.

– Ce răspuns eşti tu?

– Eu sunt calea şi poarta.

– Cum aşa?

– Acesta este răspunsul meu.

Nobila Amatin privi spre Elena și Mhoram în căutare de sugestii, iar Troy profită de ocazie să întrebe:

– Calea și poarta către ce?

Chicotind, Amok răspunse:

– Cei care mă cunosc nu au nevoie de numele meu.

– Da, îmi amintesc, mormăi Troy. Și printre cei care nu te cunosc ești numit Amok. De ce nu te gândești să mai spui și altceva?

– Gândește-te la altă întrebare, ripostă vesel tânărul.

Troy renunță, nedumerit, și după o clipă Nobila Amatin era gata să continue:

– Amok, știința este calea și poarta către putere. Puterea Pământului le răspunde celor care îi cunosc numele. Cât de mare este puterea Celei de-a Șaptea Părți?

– Este punctul culminant al Înțelepciunii lui Kevin, zise Amok cu viclenie, de parcă ar fi făcut o glumă subtilă.

– Poate fi folosită pentru a-l înfrânge pe Disprețuitor?

– Puterea e putere. Utilizările ei depind de mâinile celui care o folosește.

– Amok, zise Amatin, apoi ezită. Părea că aproape se temea de următoarea întrebare. Dar își adună curajul și vorbi: Cea de-a Șaptea Parte conține cunoștințe despre Ritualul Profanării?

– Nobilă, Profanarea nu necesită cunoștințe. Vine de la sine în orice mână care o dorește.

Nobila oftă, apoi se întoarse spre Asuraka și-i ceru sfatul Bătrânului Purtător al Toiagului. Asuraka transmise întrebarea lui Drinishok, dar el nu se afla în

elementul lui și nu-i putu oferi nimic. Dintr-un impuls se întoarse spre Corimini. Cei doi discutară șușotit un timp. Când Asuraka se întoarse spre Amok, ea spuse șovăitor:

– Amok, celelalte Părți ne învață lucruri referitoare la putere. Tu ești puterea Celei de-a Șaptea Părți?

– Eu sunt calea și poarta.

– Porți puterea în sine în interiorul tău? insistă ea.

O clipă, Amok păru să analizeze legitimitatea întrebării. Apoi răspunse simplu:

– Nu.

– Ești un învățător?

– Eu sunt calea și...

Deodată Nobila Amatin prinse noua idee și îl întrerupse pe Amok:

– Ești un ghid.

– Da.

– Ai fost creat ca să ne înveți despre localizarea unor cunoștințe sau puteri?

– A, s-ar putea să se întâmple așa. Multe lucruri sunt învățate, dar puține reținute.

– Unde se află această putere?

– Acolo unde ar trebui să se afle toate puterile – ascunsă.

– Ce este puterea?

Râzând, tânărul replică:

– Este un timp pentru toate lucrurile. Apoi adăugă: Cei care mă cunosc nu au nevoie de numele meu.

Amatin oftă și se întoarse spre Înalta Nobilă. Fața ei fină avea o expresie de încordare ca și cum și-ar fi

recunoscut înfrângerea. În jurul ei, adunarea Păstrătorilor Înțelepciunii șoptea, oamenii împărtășindu-i dezamăgirea. Dar Înalta Nobilă îi răspunse lui Amatin pășind calm înainte și plantând Toiagul Legii în fața lui Amok. Cu voce blândă și încrezătoare îi spuse:

– Amok, o să mă ghidezi?

Cu o seriozitate neașteptată, Amok făcu o plecăciune.

– Da, Înaltă Nobilă. Dacă aurul alb permite.

– Nu-mi cere mie permisiunea, zise repede Covenant. Dar nimeni nu-l ascultă.

Înalta Nobilă zâmbi și întrebă:

– Unde vom merge?

Tânărul nu vorbi, ci făcu semn din cap în general către Munții Westron.

– Când o să mergem?

– Oricând dorește Înalta Nobilă. Dându-și capul pe spate începu din nou să râdă parcă eliberând un val copleșitor de umor: Gândește-te la mine și eu te voi însoți.

Râzând, își flutură brațele într-un mod complicat și dispăru.

Fie puterea lui era mai mare ca înainte, fie se mișca mai repede; Troy nu reuși să surprindă ultima sa imagine.

Warmarkul descoperi că regreta intens apariția lui Amok.

Imediat după aceea adunarea Loresraatului se despărți. Păstrătorii Înțelepciunii și elevii Toiagului se grăbiră să analizeze ceea ce se petrecuse, iar Drinishok

le porunci tuturor elevilor și profesorilor colegi să meargă pe terenurile de antrenament. Elena, Mhoram și Amatin plecară cu Corimini și Bătrânul Purtător al Toiagului Asuraka în biblioteca principală. În câteva clipe, Troy, Covenant și Bannor erau singurii oameni rămași în amfiteatru.

Troy simțea că ar trebui să discute cu Covenant; erau lucruri pe care trebuia să le înțeleagă. Dar se temea că nu va fi capabil să-și stăpânească temperamentul, așa că se îndepărtă lăsându-l pe Bannor să-l ajute pe Covenant să străbată rețeaua. Ar fi vrut să vorbească cu Înalta Nobilă, s-o întrebe de ce i-a făcut o ofertă atât de nesăbuită lui Amok. Dar nu își putea controla emoțiile. Ieși din *viancome* și porni pe una dintre crengi spre locuința lui Drinishok.

În cămara Bătrânului Purtător al Spadei găsi puțină pâine și carne și bău mult vin de primăvară în încercarea de a-și împrăștia senzația de prevestire întunecată pe care i-o dăduse Amok. Ideea că Elena ar putea hoinări pe undeva împreună cu tânărul, în căutarea unei puteri oculte și probabil inutile, de care ea avea o nevoie disperată în altă parte, îl făcea să scrâșnească din dinți de frustrare. Inima îi gemea de un presentiment care îi spunea că avea s-o piardă. Tărâmul avea s-o piardă. În căutarea liniștii, consumă o cantitate mare de vin de primăvară. Dar asta nu îl calmă; creierul îi funcționa ca și când înăuntru s-ar fi înghesuit vânturi periculoase.

La începutul după-amiezii plecă în căutarea Nobililor, dar unul dintre Păstrătorii Înțelepciunii

îi spuse în curând că erau închişi cu Asuraka, studiind comunicarea prin *lomillialor.* Astfel că reveni pe pământ, fluieră după Mehryl şi se îndepărtă în galop de Codrul Sărbătorii, cu Ruel alături. Voia să viziteze mormântul elevului care îl chemase în Tărâm.

Covenant spusese: „Nu în tine îşi pun ei încrederea. E vorba de elevul care te-a chemat." Troy simţea nevoia să se gândească la asta. Nu putea neglija pur şi simplu. Unul dintre motivele pentru care nu avea încredere în Covenant era că Necredinciosul fusese chemat prima dată de Drool Viermele-de-Piatră la porunca Nobilului Foul. Oare natura celui care făcea chemarea avea vreo legătură cu valoarea celui chemat?

Mai mult, Covenant se referise într-un mod ciudat la acel elev, ca şi cum ar fi ştiut ceva ce Troy nu cunoştea.

Troy se duse la locul chemării sale în speranţa că regăsirea contextului fizic, a localizării concrete la Trothgard, îi va uşura temerile neclare şi presimţirile. Avea nevoie să-şi regăsească încrederea în sine. Ştia că nu se putea împotrivi deciziei Elenei de a-l urma pe Amok dacă el nu avea încredere în sine însuşi.

Dar când ajunse la mormânt îl găsi acolo pe Trell. Masivul gravelingas stătea îngenuncheat lângă movila acoperită de iarbă, ca şi cum s-ar fi rugat. Când îl auzi pe Troy apropiindu-se, îşi înălţă brusc capul, iar chipul lui era atât de pătruns de durere încât Troy fu paralizat pe moment. Nu se putea gândi la niciun motiv pentru care gravelingas Trell să fie atât de copleşit de suferinţă.

Înainte ca Troy să-și poată aduna gândurile și să ceară o explicație, Trell sări în picioare și se grăbi spre calul său, pe care îl legase în apropiere.

– Trell...! Troy începu să-l strige, dar Ruel interveni sec:

– Warmark, lasă-l să plece.

Troy se întoarse surprins spre Gardian. Fața lui Ruel era la fel de inexpresivă ca întotdeauna, dar ceva în felul cum ochii lui îl urmăreau pe Trell părea să exprime o simpatie neobișnuită. Troy întrebă prudent:

– De ce? Nu înțeleg.

– Asta trebuie s-o întrebi pe Înalta Nobilă, răspunse Ruel fără nicio inflexiune.

– Te întreb pe tine! se răsti Warmarkul înainte să-și poată reține iritarea.

– Nu contează.

Cu efort, Troy se stăpâni. Atitudinea lui Ruel spunea la fel de clar ca și cuvintele că acționa la indicațiile Înaltei Nobile și că niciun lucru care nu-i amenința viața nu l-ar fi putut convinge să nu i se supună.

– Bine, zise Troy rece. Așa o să fac.

Întorcându-l pe Mehryl, galopă în urma calului lui Trell înapoi spre Codrul Sărbătorii.

Dar când reintră în Valea celor Două Râuri și se apropie de Copac, îl găsi pe Drinishok așteptându-l cu nerăbdare. Nobilii anunțaseră că vor pleca de la Codrul Sărbătorii a doua zi dimineața, iar Bătrânul Purtător al Spadei voia ca Troy să discute despre apărarea orașului cu toți Păstrătorii Înțelepciunii și ucenicii Spadei. Era o responsabilitate pe care Troy

nu o putea ignora, astfel că, în timp ce ceața sa intimă se transforma în nori de praf și apoi în orbirea nopții, vorbi cu toți cei dedicați disciplinei Spadei. Nici măcar nu încercă să vadă despre ce discutau; trasă strategia în Vale după memorie.

Însă după ce termină își dădu seama că pierduse ocazia să vorbească cu Nobilii. În întuneric curajul părea să-i lipsească la fel ca și vederea. După întâlnire se duse acasă la Drinishok și împărți o masă plină de bucăți mari și indigeste de tăcere cu Bătrânul Purtător al Spadei. Apoi se culcă devreme; nu mai putea suporta jumătatea de vedere tulbure oferită de torțe. Drinishok îi respectă dispoziția și îl lăsă singur. În izolare oarbă, fixa inutil bezna și încerca să-și recapete echilibrul. Simțea cu certitudine că avea s-o piardă pe Elena.

Își dorea cu disperare să vorbească cu ea, să o convingă să renunțe, să se agațe de ea. Însă a doua zi de dimineață, când toți călăreții se adunară cu caii lor imediat după ivirea zorilor în partea dinspre sud a mărețului Copac, constată că nu o putea confrunta pe Înalta Nobilă cu temerile lui. Stând maiestuoasă pe spinarea Myrhei în lumina sclipitoare a zilei, avea prea multă prestanță, prea multă autoritate personală. Nu putea s-o provoace sau să-i nege deciziile. Și când era înconjurată de atât de multă lume nu-i putea pune întrebări despre Trell. Neliniștea lui era prea personală pentru a fi exprimată atât de public. Se străduia să-și ocupe mintea cu alte lucruri până când avea să aibă șansa să discute cu cineva.

Analiză minuțios compania călăreților. În spatele Nobililor, pe ranyhynii lor se aflau douăzeci de Gardieni ai Sângelui, Primul Mark Morin, Terrel, Bannor, Ruel, Runnik și încă cincisprezece. Evident, Koral urma să rămână cu Nobila Amatin la Codrul Sărbătorii. În afară de ei, grupul includea numai cinci persoane: Înalta Nobilă Elena, Nobilul Mhoram, Covenant, Troy și Trell. Când îl zări pe gravelingas Troy, simți din nou dorința să vorbească cu el. Suferința de neascuns a expresiei lui Trell era încordată de nerăbdare, ca și cum ar fi așteptat o decizie din partea Elenei cu o agonie care îl surprinse pe Troy. Dar Warmarkul se înfrână, în ciuda neliniștii crescânde. Înalta Nobilă începuse să li se adreseze Nobilei Amatin și Bătrânului Corimini:

– Prieteni, las Codrul Sărbătorii în grija voastră. Păziți-l bine! Copacul și Loresraatul sunt cele două mari realizări ale noilor Nobili, două simboluri ale serviciului nostru. Dacă se poate, trebuie să le păstrăm. Amintiți-vă să fiți vigilenți și supravegheați Câmpiile Centrale. Dacă războiul vine asupra voastră, nu trebuie să fiți luați pe nepregătite. Și mai țineți minte că, dacă Codrul Sărbătorii nu poate fi salvat, Înțelepciunea trebuie păstrată și Cetatea Nobilă avertizată. Loresraatul și Părțile trebuie să-și găsească la nevoie siguranța în Piatra Sărbătorii. Soră Amatin, poverile acestea sunt dificile. Dar le pun pe umerii tăi fără teamă. Nu sunt peste puterile tale. Iar ajutorul lui Corimini și al Bătrânilor Asuraka și Drinishok este de neprețuit. Eu nu cred că Oastea va fi învinsă în acest război. Dar

trebuie să fiți pregătiți pentru orice s-ar întâmpla, chiar și pentru ce-i mai rău. Voi nu veți fi înfrânți. Este un adevăr totuna cu voi.

Amatin clipi reținându-și lacrimile din ochi și se înclină în fața Înaltei Nobile. Apoi Elena își înălță capul spre Codrul Sărbătorii și vorbi astfel încât să fie auzită din Copac:

– Prieteni! Tovarăși! Mândri oameni ai Tărâmului! Suntem în război. Împreună ne confruntăm cu testul morții. A venit timpul despărțirii, când toți apărătorii Tărâmului trebuie să-și vadă de îndatoririle lor specifice. Să nu vă doriți să le schimbați pe ale voastre cu altele. Toate serviciile și credințele sunt egale, la fel de vrednice și de primejdioase, în aceste vremuri de nevoi. Și nu plângeți la despărțire. Noi mergem către cea mai mare glorie a vremurilor noastre. Suntem onorați că avem șansa să dăm tot ce putem pentru Tărâm. Acesta este testul morții, ultimul în care ne putem dovedi vrednici de ceea ce slujim. Sus inimile! Dacă cerințele acestui război vă depășesc puterile, nu disperați. Dați tot ce puteți și păstrați Pacea, dar nu disperați. Fiți curajoși și loiali! Mai bine să cădeți și să muriți în Pace decât să readuceți Profanarea asupra Tărâmului. Prieteni, sunt onorată că am trăit alături de voi.

Sus în Codrul Sărbătorii, o voce pătrunzătoare strigă:

– Salut Înaltei Nobile și Toiagului Legii!

Și toți oamenii din Copac și de pe pământ răspunseră:

– Salut! Salut Înaltei Nobile!

Elena se înclină adânc în fața Codrului Sărbătorii, desfăcându-și larg brațele în tradiționalul gest de rămas-bun. Apoi o întoarse pe Myrha către călăreți și i se adresă Nobilului Mhoram:

– Acum, Mhoram, prietenul meu cel mai de încredere, trebuie să pleci. Tu și Warmarkul Hile Troy trebuie să vă alăturați Oștii, să o conduceți în lupte. M-am hotărât. Eu o să vă părăsesc și o să-l urmez pe Amok către cea de-a Șaptea Parte a Înțelepciunii lui Kevin.

Fără să vrea Troy gemu și se agăță de coama lui Mehryl ca și cum s-ar fi ținut să nu cadă. Dar Înalta Nobilă nu îi dădu atenție. Îi spuse lui Mhoram:

– Tu știi că nu fac asta ca să evit povara războiului. Și de asemenea știi că ești cel mai experimentat și pregătit de luptă. Știi că rezultatul războiului s-ar putea să nu ne permită o a doua șansă de a descoperi această Parte. Însă Partea poate face posibilă o victorie care altfel ne-ar fi refuzată. Nu am cum să fac o altă alegere.

Nobilul Mhoram o privi un timp cu intensitate. Când în cele din urmă vorbi, glasul îi era încărcat de rugăminți suprimate:

– Fii atentă, Înaltă Nobilă. Nici chiar cea de-a Șaptea Parte nu e suficientă.

Elena îi înfruntă privirea, dar ochii ei păreau nefocalizați. Cealaltă dimensiune a vederii ei era atât de pronunțată, încât ea nu părea să-l vadă deloc.

– Poate nu a fost suficient pentru Kevin Risipitorul Tărâmului, replică ea încet, dar va fi suficient pentru mine.

– Nu! protestă Mhoram. Primejdia e prea mare. Fie puterea asta nu i-a fost de folos lui Kevin, fie pericolele implicate de ea au fost atât de mari, încât s-a temut s-o folosească. Nu-ţi asuma acest risc.

– Ai văzut asta? întrebă ea. Vorbeşti din cauza unei viziuni?

Cu efort, Mhoram se sili să răspundă:

– Nu am văzut. Dar inima mea o simte. Vor muri oameni din cauza asta. Vor fi ucişi.

– Prietene, ai prea multă grijă de riscurile altora, dar de ale tale deloc. Dacă tu ai avea Toiagul Legii şi nu eu, l-ai urma pe Amok până la capătul Pământului. Şi oamenii tot ar fi ucişi. Mhoram, întreabă-ţi inima – crezi cu adevărat că viitorul Tărâmului poate fi câştigat în război? Pentru Kevin nu a fost aşa. Nu trebuie să pierd nicio ocazie prin care aş putea învăţa o cale de a-i rezista Dispreţuitorului.

Mhoram lăsă în jos capul, prea emoţionat ca să mai răspundă. Îşi uni minţile în tăcere şi după un timp încordarea de pe chipul lui slăbi. Când ridică iar ochii, îşi îndreptă privirea în mod explicit către Covenant şi Troy. Spuse încet:

– Atunci... dacă trebuie să pleci... te rog nu pleca singură. Ia pe cineva cu tine, cineva care te-ar putea ajuta.

Pentru o clipă nebunească Troy se gândi că Înalta Nobilă avea de gând să-i ceară lui să meargă cu ea. Cu toate responsabilităţile lui faţă de Oaste, buzele lui formau deja răspunsul – Da – când ea zise:

– Asta e şi dorinţa mea. Prim-Nobil Covenant, vrei să mă însoţeşti? Doresc să împart cu tine această căutare.

Şovăielnic, ca şi cum cererea ei l-ar fi jenat, Covenant spuse:

– Chiar crezi că aş putea să-ţi fiu de ajutor?

Un surâs blând flutură pe buzele Elenei.

– Oricum.

El fixă o clipă întinderea ochilor ei. Apoi, brusc, privi în altă parte şi ridică din umeri.

– Da. O să vin.

Troy abia dacă auzi ce se vorbi în continuare pe lângă discursurile formale ale Elenei în faţa lui Corimini, scurtul cântec de încurajare al Loresraatului, schimbul de urări de rămas-bun. Apoi Înalta Nobilă îi adresă un ultim cuvânt şi abia dacă reuşi să se încline drept răspuns. Cu acel „da" îngheţat pe buze urmări sfârşitul ceremoniilor şi îi văzu pe Elena şi pe Covenant călărind împreună spre vest, însoţiţi numai de Bannor şi de Primul Mark Morin. Se simţea ca paralizat, pe punctul de a se prăbuşi, strigând „O să te pierd!" Nobilul Mhoram se apropie de el şi-i vorbi. Dar el nu se mişcă decât când îşi dădu seama prin toată supărarea lui că Trell nu îi urmase pe Covenant şi pe Înalta Nobilă.

Brusc amorţirea îi trecu. Se întoarse grăbit spre gravelingas, la timp ca să vadă cum Trell îşi smulge mâinile din păr, apucă frâiele calului şi porneşte în galop spre vadul Llurallinului din nordul Codrului Sărbătorii.

Troy se luă după el. Mehryl ţâşni pe sub Copac şi îl ajunse pe Trell din urmă în lumina soarelui dincolo de oraş. Troy îi porunci gravelingasului să se

oprească, dar fu ignorat. Imediat Warmarkul îl instrui pe Mehryl să-i oprească lui Trell calul. Mehryl necheză scurt și poruncitor, iar calul se opri atât de brusc, încât Trell aproape căzu din șa.

Când gravelingasul se forță să ridice capul spre Troy, ochii îi erau plini de lacrimi și gâfâia ca și cum s-ar fi sufocat lent. Dar Troy nu avea timp de pierdut cu respectul.

– Ce faci? scrâșni. Unde te duci?

– La Piatra Sărbătorii. Nu mai e nimic pentru mine aici.

– Și? Noi mergem spre sud, nu știi asta? Tu locuiești în Câmpiile de Sud, nu-i așa? Nu vrei să ajuți la apărarea căminului tău?

Nu era ceea ce voia să întrebe Troy, dar nu găsi cuvintele pentru adevărata întrebare.

– Nu.

– De ce nu?

– Nu mă pot întoarce. Ea e acolo... nu pot suporta. După toate astea!

În timp ce Trell îi dădea răspunsul, Mhoram ajunse în dreptul lor. Începu imediat să vorbească, însă Troy îl întrerupse cu un gest brutal.

– Ea? vru să știe Warmarkul. Cine? Fiica ta?

Când Trell aprobă împietrit, Troy zise:

– Stai puțin. Stai puțin. Lucrurile pe care nu le știa îl chinuiau; trebuia să găsească răspunsuri: Nu înțeleg. De ce nu te întorci acasă la... la fiica ta? O să aibă nevoie de tine.

– *Melenkurion!* icni Trell. Nu pot! Cum aş mai putea s-o privesc în faţă, să-i răspund la întrebări, după asta? Nu mă chinui!

– Warmark! Glasul lui Mhoram era dur şi periculos, un avertisment, aproape o ameninţare. Lasă-l în pace. Nimic din ce ar putea el să-ţi spună nu te-ar ajuta.

– Ba nu! ripostă Troy. Trebuie să ştiu. Trell, ascultă-mă. Trebuie să ştiu. Crede-mă, ştiu ce simţi faţă de el.

Trell nu părea să-l mai audă pe Troy.

– Ea a ales, a ales! Şuiera cuvintele printre dinţii încleştaţi parcă scuipându-le: L-a ales pe el... pe el!

– Trell, răspunde-mi. Ce căutai acolo ieri? La mormânt? Trell!

Cuvântul „mormânt" străbătu prin patima lui. Îşi cuprinse brusc pieptul cu braţele, aplecându-se în faţă. Printre lacrimi, se uită pieziş la Troy.

– Eşti un prost! şuieră. Orb! Ea şi-a irosit viaţa.

– Irosit? se miră Troy. Irosit?

E vorba de elevul care te-a chemat. Oare Covenant avea dreptate?

– Posibil, zise Mhoram posac.

De data asta tonul lui îi atrase atenţia lui Troy. Se uită la el cu ochii îngroziţi.

– El are din plin motive să viziteze mormântul, continuă Nobilul. Acolo e înmormântată Atiaran, soţia lui Trell. A murit în timpul chemării tale în Tărâm. Şi-a dat viaţa încercând să-l readucă pe Prim-Nobilul Covenant, dar a eşuat. Prezenţa ta aici este rezultatul suferinţei ei fără Pace şi al dorinţei de răzbunare.

Explicația lui Mhoram îl aduse pe Trell dincolo de limitele îndurării. Durerea îi răvăși trăsăturile. Își îmboldi calul cu o lovitură sălbatică de pinteni și porni într-un galop înspăimântat spre vadul Llurallinului. Dar Troy nici măcar nu-i observă plecarea. Se întoarse și descoperi că încă îi mai putea vedea pe Elena, pe Covenant și pe cei doi Gardieni ai Sângelui călărind spre vestul văii. Amok era deja alături de ei, mergând lejer lângă Înalta Nobilă.

Atiaran, soția lui Trell? Soția lui Trell? Era soția lui? Știa despre Atiaran. Auzise prea multe despre Covenant ca să nu știe că ea fusese femeia care îl condusese pe Necredincios de la Mithil Stonedown la Andelain și Râul Alinării. Dar nu știuse că Trell era soțul ei. Acest lucru îi fusese ascuns.

Apoi făcu încă un pas. Covenant o violase pe fiica lui Trell, fiica lui Atiaran, fiica femeii care...!

– Covenant! Nenorocitule! răcni Troy. Ce-ai făcut?

Dar știa că ei nu-l puteau auzi de la asemenea distanță; zgomotul celor două râuri acoperea sunetele îndepărtate. O rafală înghețată de neputință îi înăbuși protestul, astfel că vocea i se frânse și se împiedică în tăcere.

Nu era de mirare că Trell nu se putea întoarce acasă să dea ochii cu fiica lui. Cum să-i spună că Înalta Nobilă alesese prietenia în locul răzbunării față de omul care o violase? Troy nu înțelegea cum putuse ea să-i facă așa ceva lui Trell.

Mai trecu o clipă înainte să înțeleagă ce altceva mai spusese Mhoram. Ea murise în timpul... Atiaran era

cea care-l chemase, nu un elev ignorant sau inspirat. Și acest lucru îi fusese ascuns. El era rezultatul suferinței ei de neîndurat.

Nu în tine... Avusese Covenant dreptate? Oare toate planurile lui erau doar muncă disperată, pusă în mișcare de extravaganța morții lui Atiaran?

– Warmark. Tonul lui Mhoram era aspru. N-a fost bine. Durerea lui Trell e mare și așa.

– Știu, scrâșni Troy cu inima îndurerată. Dar de ce nu mi-ați spus? Știați toate astea.

– Consiliul a hotărât de comun acord să-ți ascundă informațiile astea. Ți-ar fi făcut numai rău. Am vrut să te scutim de suferință. Și am sperat că o să ajungi să ai încredere în Prim-Nobilul Covenant.

– Visezi, mârâi Troy. Nemernicul ăla crede că totul e un joc al minții. Că Necredința lui e doar un bluf. Crede că poate să scape din orice. Nu poți avea încredere în el. Posac, trase concluzia argumentelor lui: Și nici în mine nu poți avea încredere, altfel mi-ai fi spus toate astea dinainte. Ea a încercat să-l cheme pe el. Din câte știți, eu sunt un surogat.

Încerca să sune lucid, dar vocea îi tremura.

– M-ai înțeles greșit, spuse prudent Mhoram.

– Nu, eu nu înțeleg greșit.

Simțea forțe letale lucrând în jurul lui, alegând, manipulând, hotărând. Trebui să se încordeze ca să articuleze:

– Mhoram, ei o să i se întâmple ceva oribil.

Îi aruncă o privire Nobilului, apoi se întoarse să plece; nu putea suporta compasiunea din ochii lui

Mhoram. Mângâind gâtul lui Mehryl, îl trimise pe ranyhyn la trap în jurul laturii răsăritene a Codrului Sărbătorii. Îi evită pe Păstrătorii Înțelepciunii care așteptau, evită să-și ia rămas-bun. Făcându-le semn Gardienilor Sângelui și Nobilului Mhoram să-l urmeze, porni drept spre vad.

Își aștepta cu nerăbdare războiul. Se grăbea să ajungă la el.

16
MARŞUL FORŢAT

Chiar şi într-o asemenea dispoziţie, nu putea traversa vadul râului Rill şi să iasă din Trothgard fără regrete. Iubea frumuseţea luminată de soare a Codrului Sărbătorii, prietenia simplă a Păstrătorilor Înţelepciunii; nu voia să piardă toate astea. Dar nu se uită înapoi. Nu putea înţelege de ce Elena respinsese dreapta mânie şi suferinţă a lui Trell soţul lui Atiaran. Simţea acum, într-un mod mai profund decât îşi dăduse seama vreodată, că va trebui să-şi dovedească valoarea în acest război. Trebuia să dovedească că era rodul speranţei, nu al disperării.

Trebuia să învingă.

Dacă nu reuşea, atunci el ar fi reprezentat mai mult decât un eşec; ar fi fost un rău activ – o parte a trădării pătrunse în Tărâm în ciuda propriei sale iubiri şi voinţe – mai rău decât Covenant, căci Covenant încercase cel puţin să evite minciuna încrederii în el.

Dar el, Hile Troy, căutase în mod intenţionat încrederea, responsabilitatea, comanda.

Nu, gândul era intolerabil. Trebuia să învingă, trebuia să învingă.

După ce trecu de creasta dealului dinspre sud, îl încetini pe Mehryl până la un pas mai potrivit pentru o călătorie lungă şi le permise lui Mhoram şi celor optsprezece Gardieni rămaşi să-l ajungă din urmă. Atunci spuse printre dinţi, coborându-şi glasul ca să evite să sune acuzator faţă de Mhoram:

– De ce l-a luat pe el? A violat-o pe fiica lui Trell.

Mhoram răspunse cu blândeţe:

– Warmark Troy, prietene, trebuie să înţelegi că Înalta Nobilă are puţine alegeri la dispoziţie. Calea datoriei ei este îngustă şi presărată cu primejdii. Trebuie să caute Cea de-a Şaptea Parte. Şi trebuie să-l ia cu ea pe Prim-Nobilul Covenant, din cauza aurului alb. Cu Toiagul Legii, trebuie să se asigure că inelul lui nu cade în mâinile Nobilului Foul. Iar dacă el se întoarce împotriva Tărâmului, ea trebuie să fie aproape de el, să lupte cu el.

Troy aprobă în sinea lui. Era un raţionament pe care îl putea înţelege. Se scutură, înăbuşindu-şi protestul instinctiv. Îşi deşcleştă dinţii cu efort şi oftă.

– Să-ţi spun ceva, Mhoram. După ce termin cu războiul ăsta, când o să pot privi în urmă şi să-mi spun că biata Atiaran poate fi mulţumită, o să-mi iau o vacanţă de câţiva ani. O să mă stabilesc în Andelain şi n-o să-mi clintesc un muşchi până n-o să ajung să văd Sărbătoarea Primăverii. Altfel n-o să fiu niciodată

capabil să-l iert pe ticălosul ăla de Covenant fiindcă a fost mai norocos decât mine.

Dar prin norocos înţelegea altceva. Cu toate că acum înţelegea că o altă alegere nu era posibilă, îl durea că Elena îl alesese pe Covenant şi nu pe el.

Chiar dacă Mhoram înţelesese, Nobilul urmă cu tact ceea ce spusese el şi nu ceea ce implicase.

– Ah, dacă vom fi victorioşi, zise Mhoram zâmbind, cu toate că tonul îi era serios, n-o să fii singurul. Jumătate din Tărâm va fi în Andelain în prima noapte din mijlocul primăverii. Puţini dintre cei care mai sunt încă în viaţă au văzut Dansul Duhurilor din Andelain.

– Ei bine, eu o să ajung primul acolo, mormăi Troy încercând să susţină conversaţia. Însă după aceea nu se putu abţine să nu revină la subiectul Necredinciosului: Mhoram, tu îl mai poţi suferi? După ceea ce a făcut?

Plat şi direct, Mhoram zise:

– Nu am vreo calitate specială care să-mi dea dreptul să-l urăsc. Trebuie să ai putere ca să judeci slăbiciunile altora. Eu nu sunt atât de puternic.

Răspunsul îl surprinse pe Troy. Pentru o clipă se holbă la Mhoram întrebând în tăcere: E adevărat? Chiar crezi asta? Dar îşi dădea seama că Mhoram credea. Năucit, întoarse capul.

Înconjuraţi de Gardienii Sângelui, el şi Mhoram urmau un drum şerpuit printre dealuri care îi ducea în general spre est-sud-est pentru a se întâlni cu Oastea.

Pe parcursul zilei, Troy reuşi să-şi îndrepte gândurile din ce în ce mai mult asupra armatei în marş. Întrebările începură să i se înghesuie în minte. Satele

de pe drum erau capabile să asigure hrană suficientă soldaților? Primul Haft Amorine era în stare să țină ritmul? Astfel de griji îl ajutau să dea deoparte presimțirile, durerosul simț al pierderii. Deveni un alt om: mai puțin străinul de Tărâm orb și nesigur și mai mult Warmarkul Oștii din Cetatea Nobilă.

Schimbarea îl liniști. Se simțea mai în largul lui în această ipostază.

Ar fi vrut să se grăbească, dar rezistă tentației pentru că voia ca această parte a călătoriei să fie cât mai ușoară pentru ranyhyn. Totuși, la sfârșitul zilei, a opta de când părăsise Piatra Sărbătorii, el, Nobilul Mhoram și Gardienii Sângelui lăsaseră în urmă sănătatea revigorantă a Trothgardului. Chiar într-un ritm în care nu acopereau mai mult de nouăzeci de kilometri pe zi, aspectul terenului pe care îl străbăteau se schimba rapid. La est și sud-est de ei se afla ținutul auster al Câmpiilor Centrale. În acea regiune roca dură a Pământului părea mai aproape de suprafață decât în Trothgard. Câmpiile susțineau viața fără să o încurajeze, tolerau oameni aspri, robuști.

Cei mai mulți dintre bărbații și femeile care alcătuiau Oastea proveneau din satele Câmpiilor Centrale. Era o tradiție, și din motive întemeiate. În toate marile războaie ale Tărâmului, armatele Disprețuitorului trecuseră prin Câmpiile Centrale ca să atace Piatra Sărbătorii. În consecință, Câmpiile suportaseră cea mai mare parte din greul luptelor cu răutatea Nobilului Foul. Oamenii din Câmpii țineau minte asta

și își trimiteau fiii și fiicele la Loresraat ca să fie antrenați în știința Spadei.

Ridicând tabăra în acea seară, Troy era intens conștient de cât de personal depindeau de el soldații lui. Casele și familiile lor erau la dispoziția succesului sau eșecului său. La ordinul lui îndurau iadul acelui marș forțat.

Știa și că războiul avea să înceapă în ziua următoare. Deja avangarda armatei lui Foul ar fi trebuit să ajungă la marginea văii Mithil, unde s-ar fi întâlnit cu Hiltmarkul Quaan, și cu Nobilii Callindrill și Verement. Era sigur; nu mai târziu de seara celei de-a noua zile, bărbați și femei aveau să înceapă să moară – soldații lui. Gardieni ai Sângelui aveau să moară. Ar fi vrut să fie alături de ei, ar fi vrut să-i țină în viață, dar nu putea. Iar marșul către Refugiul Damnaților avea să continue, să tot continue, măcinând Oastea ca o moară ale cărei necesități erau de neîndeplinit. Curând Troy se întinse în pături și-și apăsă fața de pământ ca și cum numai în acest fel și-ar mai fi putut păstra echilibrul.

Își petrecu cea mai mare parte a nopții revăzând fiecare aspect al planurilor de luptă, încercând să se asigure că nu făcuse vreo greșeală.

A doua zi de dimineață se simțea plin de nerăbdare și constată că de fiecare dată când uita de el începea să grăbească pasul lui Mehryl. Așa că se întoarse spre Mhoram și îl rugă pe Nobil să-i vorbească, să-i atragă atenția.

Drept răspuns, Nobilul ajunse încet-încet la un ton meditativ, pe jumătate cântat, și începu să-i povestească

lui Troy despre diverse părți de legendă sau cu putere ale Tărâmului care se găseau între ei și Refugiul Damnaților. În special expuse unele dintre vechile povești despre Pădurea Unică, pădurea puternică ce acoperea Tărâmul într-o epocă deja antică pe vremea lui Berek Jumătate-de-Mână, cu forestalii și ferocii lor dușmani, prorocii deliranți. În veacurile când copacii mai erau conștienți, zise el, forestalii prețuiau conștiința lor și le ghidau apărarea împotriva *turiya*, *moksha* și *samadhi*. Dar acum, dacă vechile legende spuneau adevărul, nu mai exista în Tărâm nicio rămășiță sau vestigiu activ al Pădurii Unice și a forestalilor, cu excepția pădurilor mohorâte din Întunecimea Sufocantă și a lui Caerroil Wildwood. Și nimeni dintre cei care pătrunseseră în Întunecimea Sufocantă, cu gânduri bune sau rele, nu se mai întorsese vreodată.

Această pădure întunecată se întindea pe lângă ruta de marș a Oștii, dincolo de Ultimele Coline.

După aceea Troy vorbi un timp despre sine și despre reacțiile lui în fața Tărâmului. Se simțea apropiat de Mhoram, iar acest lucru făcea posibil să comenteze felul în care Înalta Nobilă Elena personifica ideea lui despre Tărâm. Treptat se relaxă, recăpătându-și capacitatea de a-și spune: nu contează cine m-a chemat. Sunt ceea ce sunt. O să reușesc.

Astfel că nu fu numai surprins când el și Mhoram întâlniră războinicii în marș forțat pe la mijlocul după-amiezii. Fu șocat.

Oastea era cu aproape jumătate de zi în urma programului.

Soldații îl întâmpinară cu urale, care se prefăcură în tăcere când își dădură seama că Înalta Nobilă nu era cu ei. Dar Troy îi ignoră. Se duse drept la Primul Haft Amorine și se răsti:

– Mergeți încet! Grăbiți pasul! În ritmul ăsta o să ajungeți cu o zi jumătate prea târziu!

Bucuria întâlnirii de pe fața lui Amorine se transformă în supărare și se întoarse imediat către toboșari. Cu un oftat generalizat de suferință, soldații iuțiră pasul după bătaia tobelor până când ajunseră aproape să alerge. După aceea, Warmarkul Troy călări în sus și în jos pe lângă rândurile lor ca un bici, susținând noul ritm cu prezența lui furioasă.

Când descoperi un Eoward ușor rămas în urmă, urlă în fața tânărului toboșar:

– Pentru numele lui Dumnezeu! N-o să pierd războiul ăsta din cauza voastră!

Bătu din palme ritmul lângă urechile warhaftului rușinat până când toboșarul îl copie exact.

Abia după ce dezamăgirea i se mai risipi observă ce-i făcuseră cele nouă zile de marș Oștii. Atunci își dori să-și poată retracta severitatea. Soldații sufereau grav. Aproape toți șchiopătau într-un fel sau altul, împinși inegal dincolo de limitele durerii cauzate de tăieturi, întinderi musculare și vânătăi. Mulți erau atât de obosiți, încât încetaseră să mai transpire, iar fețele lor supraîncălzite erau acoperite cu o pojghiță de praf, dându-le un aspect îngălbenit și dement. Foarte mulți aveau umerii însângerați de la rănile provocate de curelele raniților. În ciuda stăruinței lor, mărșăluiau

dezordonat, de parcă și-ar fi amintit cu greu ordinea pentru care fuseseră antrenați cu cinci sute de kilometri în urmă la Piatra Sărbătorii.

Și erau în urma programului. Mai aveau încă o mie de kilometri până la Refugiul Damnaților.

Când ajunseră clătinându-se și gâfâind la locul taberei de noapte, Troy căuta cu frenezie un mod de a-i salva. Simțea că simpla hotărâre nu era de-ajuns.

Imediat ce hirebranzii și gravelingasii aprinseră focurile, Nobilul Mhoram se duse să facă tot ce se putea face pentru Oaste. Trecu de la Eoward la Eoward, ajutându-i pe bucătari. În fiecare oală focul lui albastru acționa asupra mâncării, îmbunătățind-o, sporindu-i sănătatea și vitalitatea. După ce se termină masa, se plimbă printre rânduri împărțind mângâierea prezenței lui, ajutându-i la vânătăi și bandaje, glumind cu cei care mai găseau putere să râdă.

În timp ce Nobilul făcea asta, Troy se întâlni cu ofițerii lui, hafți și warhafți. După ce explică absența Înaltei Nobile Elena, reveni la problema marșului. Cu dificultate, trecu în revistă circumstanțele care făceau acest chin imperativ, iremediabil necesar. Apoi se referi la amănunte specifice. Organiză un schimb prin rotație pentru cărătorii bidoanelor de apă, astfel încât acestea să treacă continuu printre rândurile soldaților supraîncălziți. Aranjă ca ranițele bărbaților și femeilor cu umerii însângerați să fie transportate de cai. Porunci ca toți ofițerii călare cu excepția toboșarilor să călărească doi câte doi, pentru ca soldații cei mai obosiți să se poată odihni pe spatele cailor; și le spuse

ofiţerilor să adune din mers *aliantha* pentru cei aflaţi în marş. Atribui Gardienilor Sângelui îndatoririle de cercetaşi şi asigurare a apei, eliberând astfel mai mulţi cai pentru ajutorarea soldaţilor. Apoi îi trimise pe hafţi şi warhafţi înapoi la oamenii lor.

După plecarea lor, Primul Haft Amorine veni să-i vorbească. Faţa ei severă, directă, era încărcată de tristeţe, aşa că el i-o luă repede înainte:

– Nu, Amorine, n-am de gând să pun pe altcineva în locul tău.

Ea încercă să protesteze, dar el continuă cu mai multă blândeţe:

– Ştiu că a sunat ca şi cum te-aş fi învinuit de întârziere. Dar asta e numai pentru că în realitate vina îmi aparţine. Tu eşti singura potrivită pentru slujba asta. Oastea te respectă, aşa cum îl respectă şi pe Quaan. Soldaţii au încredere în experienţa şi onestitatea voastră. Posac, trase concluzia: La urma urmelor, nu sunt atât de sigur ce cred despre mine.

Imediat, îndoielile ei de sine dispărură.

– Tu eşti Warmark. Cine să îndrăznească să-ţi pună întrebări?

Tonul ei implica faptul că oricine voia să-l provoace pe el va trebui mai întâi să treacă de ea.

Loialitatea ei îl emoţionă. Nu era întru totul convins că o merita. Dar intenţiona să ajungă s-o merite. Înghiţindu-şi tulburarea, răspunse:

– Nimeni n-o să se îndoiască de mine atâta timp cât menţinem ritmul. Şi o să-l menţinem rapid.

Adăugă pentru sine: i-am promis lui Quaan.

– O să recâștigăm timpul pierdut, și o s-o facem aici, în Câmpiile Centrale. Terenul se înrăutățește la sud de Râul Negru.

Primul Haft aprobă din cap ca și când l-ar fi crezut.

După plecarea ei se culcă și își petrecu noaptea chinuindu-și bezna minții sale în căutarea unei alternative la dilema lui. Dar nu-și putu imagina nimic prin care să elimine necesitatea marșului forțat. Când adormi, visă soldați împleticindu-se spre sud ca înspre un mormânt deschis.

A doua zi de dimineață, când rândurile Oștii se agitară, slab tensionate, punându-se greoi în mișcare ca un geamăt prelung și întunecat peste Câmpii, Warmarkul Hile Troy mărșălui alături de ei. Refuzându-și ranyhynul, porni bătaia tobelor, o verifică și se mișcă el însuși în ritmul ei. În mers se deplasa înainte și înapoi în cadrul Eowardului, vizitând fiecare Eoman, încurajând fiecare warhaft pe nume, surprinzându-i pe soldații amorțiți de epuizare prin prezența și grija lui – străduindu-se în pofida propriei condiții fizice lipsite de antrenament să dea un exemplu care să fie de ajutor armatei. La capătul unei zile petrecute printre ei era atât de obosit, încât abia ajunse la micul cort pe care îl împărțea cu Nobilul Mhoram și Primul Haft Amorine, mormăi ceva despre moarte și se cufundă în somn. Însă în ziua următoare se ridică și repetă performanța, ascunzându-și chinul în spatele compasiunii pe care o împărțea într-un fel sau altul cu soldații din Oaste.

Mărșălui alături de armata sa timp de patru zile prin Câmpiile Centrale. După fiecare zi în ritmul

ucigaș, simțea că își depășise limitele, că întregul marș forțat era imposibil și că trebuia să renunțe la el. Dar în fiecare noapte Nobilul Mhoram ajuta la pregătirea hranei armatei și mergea printre soldați, împărțindu-le din curajul lui. De două ori în timpul celor patru zile Oastea întâlni Gardieni ai Sângelui care păzeau depozite mari de provizii pregătite de sătenii din Câmpiile Centrale. Mâncarea proaspătă și din abundență avea o eficiență surprinzătoare; refăcea forțele războinicilor care nu credeau în posibilitatea lor de a mai înainta. La sfârșitul celei de-a patra zile de mers pe jos, a treisprezecea zi a marșului, Troy își permise în cele din urmă să considere că starea Oștii se stabilizase.

Parcursese pe jos mai mult de două sute de kilometri.

Temându-se să facă ceva care ar putea afecta echilibrul delicat al armatei, plănuia să-și continue propriul marș. Și Mhoram, și Amorine insistară să se oprească – erau preocupați de epuizarea lui, de picioarele însângerate și pasul nesigur –, dar el respinse argumentele lor. În inima lui îi era rușine să meargă călare când soldații lui sufereau mergând pe jos.

Însă a doua zi gustă o rușine și mai mare. Când lumina zorilor îl trezi și se luptă să iasă din pături, o găsi pe Amorine în picioare în fața lui. Cu voce ursuză raportă că Oastea fusese atacată în timpul nopții.

Undeva după miezul nopții Gardienii cercetași raportaseră că mustangii priponiți erau pândiți de o haită de *kreshi.* Imediat, alarma s-a răspândit prin tabără, dar numai haftii și warhaftii călare au reușit

să reacționeze rapid. Împreună cu Gardienii Sângelui au alergat în apărarea cailor.

S-au pomenit confruntându-se cu o haită imensă de lupi mari galbeni, cel puțin vreo două sute de *kreshi.* Gardienii cu ranyhynii lor au întâmpinat primul val al atacului, dar erau de zece ori depășiți numeric. Iar ofițerii din spatele lor erau pe jos. Mirosul de *kresh* panicase caii, așa că nu puteau fi încălecați sau mânați în afara pericolului. Un ranyhyn, cinci cai și aproape o duzină de hafți și warhafți fuseseră uciși înainte ca Amorine și Nobilul Mhoram să reușească să mobilizeze destul de eficient apărarea ca să împingă lupii înapoi.

Înainte de a fi respinși, cam douăzeci de *kreshi* trecuseră de ofițeri și năvăliseră într-o parte a taberei unde unii dintre soldați, paralizați de oboseală, încă mai dormeau. Zece dintre ei zăceau morți sau schilodiți în pături înainte ca Gardienii Sângelui și Mhoram să reușească să-i distrugă pe lupi.

Auzind asta, Troy se făcu livid. Fluturându-și pumnii de furie și frustrare, întrebă:

– De ce nu m-ai trezit?

Evitând să-i întâlnească privirea, Primul Haft spuse:

– Ți-am vorbit, te-am zgâlțâit, ți-am strigat în ureche. Dar nu te-am putut trezi. Problema era urgentă, așa că m-am dus acolo.

După aceea, Troy nu mai mărșălui. Nu avea de gând să se mai lase trădat de slăbiciunea lui. Călare pe Mehryl, merse împreună cu Ruel pe urmele *kreshilor;* după ce se asigură că lupii nu făceau parte dintr-o armată

unită, se întoarse să-și ocupe locul în fruntea Oștii. Din când în când își înconjura armata în galop ușor ca și cum s-ar fi pregătit s-o apere de unul singur.

Kreshii atacară din nou în acea noapte, și iarăși în următoarea. Dar de ambele dăți Warmarkul Troy fu pregătit. Cu toate că în întuneric era orb, incapabil să lupte, studia terenul și alegea cu grijă locurile de tabără înainte de amurg. Făcea provizii pentru protecția cailor, își plănuia defensiva. Apoi organiză ambuscade ale Gardienilor Sângelui, arcași, focuri. Mulți *kreshi* fură uciși, dar Oastea lui nu mai suferi pierderi.

După cel de-al treilea atac, lupii îi lăsară în pace. Însă atunci apărură alte lucruri pentru care să-și facă griji. În dimineața celei de-a șaisprezecea zile de marș, un front de nori negri se deplasă dinspre est în direcția soldaților. Înainte de prânz, rafalele de vânt ajunseră la ei, ciufulindu-le părul, unduind iarba înaltă a Câmpiilor. Vântul se întețea pe măsură ce limita furtunii se apropia. Curând ploaia începu să-i biciuiască din cerul întunecat.

Negrul intens al norilor promitea o revărsare fatală. Troy era efectiv orbit. Toți hirebranzii și gravelingasii își aprinseră focurile, ca să obțină lumina care să țină Oastea împreună în fața forței torentului. Dar principala parte a furtunii nu ajunse atât de departe în vest; părea să se concentreze într-un punct undeva spre răsărit, și odată ocupată poziția rămase staționară.

Războinicii înaintau pe la periferiile zonei de vreme proastă. Ploaia neregulată și chinuită care îi biciuia din adâncurile de infern ale furtunii nu le făcea

prea mult rău, dar moralul lor avea oricum de suferit. Simțeau cu toții forța demonică din spatele vijeliei. Nu era nevoie să le spună Troy că era aproape cu siguranță îndreptată asupra soldaților de sub comanda Hiltmarkului Quaan.

Până la disiparea furtunii târziu în ziua următoare, Troy pierduse aproape un Eoman întreg. În bezna și teama de ceea ce îl atacase pe Quaan, aproape douăzeci dintre cei mai puțin rezistenți soldați își pierduseră curajul; în mijlocul strădaniilor și înaintării greoaie a Oștii, se întinseseră pur și simplu pe jos în noroi și muriseră.

Dar aceia erau doar optsprezece. Aproape șaisprezece mii de bărbați și femei supraviețuiseră vijeliei și continuau marșul. Și de dragul celor vii Warmarkul Troy își împietri inima față de cei morți. Călărindu-l pe Mehryl parcă fără nicio limită a curajului, își conduse armata spre sud, mereu spre sud, și nu lăsă ritmul său distrugător să oscileze.

Apoi, trei zile mai târziu, în ziua de după luna plină, Oastea trebui să traverseze înot Râul Negru.

Râul forma granița dintre Câmpiile Centrale și de Miazăzi. Curgea din Munții Westron spre nord-est și se unea cu Mithilul la sute de kilometri în direcția Andelainului. Legende străvechi spuneau că acolo unde Râul Negru izvora de sub marea stâncă a Pietrei Crăpate, versantul estic al lui Melenkurion Zăgazul Cerului, apele lui erau roșii ca sângele unei inimi pure. Dar din Piatra Crăpată Râul Negru intra în miezul Întunecimii Sufocante. Înainte de a trece printre

Ultimele Coline în Câmpii, traversa poalele Gorganului Spânzurătorii, străvechiul loc de execuție al forestalilor. Apele pe care trebuia să le treacă Oastea erau de un negru roșiatic, parcă îngroșate de niște aluviuni ciudate. În toată istoria Tărâmului, între Ultimele Coline și Mithil Râul Negru nu tolerase niciodată un pod sau un vad; mătura pur și simplu orice efort de a crea un drum peste el. Soldații nu aveau de ales decât să înoate.

Când urcau pe malul sudic, arătau secătuiți, ca și cum rezistența lor esențială sau abnegația le fusese suptă din oase de foamea întunecată a curentului.

Însă continuau să meargă. Warmarkul le ordona să înainteze și ei mergeau. Doar că acum se mișcau precum niște carcase goale și uzate, împinse de un vânt fără rost peste întinderea fără cărări a Câmpiilor de Miazăzi. Uneori părea că numai focul solitar al voinței lui Troy îi făcea să se străduiască, să se împleticească, să se târâie înainte.

Și în Câmpiile de Miazăzi îi aștepta o altă dificultate. Acolo terenul devenea mai accidentat. În colțul de sud-vest al Câmpiilor Centrale numai șirul Ultimelor Coline separa Întunecimea Sufocantă de Câmpii. Dar la sud de Râul Negru acele coline se transformau în munți, un triunghi țesit de piscuri ascuțite cu vârful în râu, colțul dinspre est în gâtul de sticlă de la Refugiul Damnaților și colțul vestic la Cravenhaw, unde Întunecimea Sufocantă se deschidea către Pustiul Southron la două sute de kilometri sud-vest de Refugiul Damnaților. Ruta de marș a Oștii pătrundea

din ce în ce mai adânc printre dealurile accidentate de la poalele acestor munți.

După două zile de luptă cu dealurile, soldații arătau ca niște morți reanimați. Încă nu rămâneau prea mult în urma ritmului, dar evident era doar o problemă de timp înainte să înceapă să cadă din picioare. Când soarele începu să apună, acoperind în ceață vederea lui Troy, Warmarkul luă hotărârea. Starea soldaților îi frângea inima; simțea că armata atinsese un fel de criză. Oastea se afla încă la cinci zile distanță de Refugiul Damnaților, cinci zile groaznice. Și nu știa unde era Quaan. Fără nicio informație despre poziția Hiltmarkului și starea lui, fără informații despre armata Nobilului Foul, Troy nu se putea pregăti pentru ceea ce îi aștepta. Iar armata lui nu mai părea capabilă de vreo pregătire.

Venise timpul ca el să acționeze.

Cu toate că Oastea se găsea încă la aproximativ cinci kilometri de capătul marșului programat, o opri pentru noapte. În timp ce soldații se împleticeau lucrând la ridicarea taberei, el îl chemă pe Nobilul Mhoram deoparte. În amurg abia dacă putea să deslușească trăsăturile Nobilului, dar se concentră asupra lor cu toată ambiția, străduindu-se să-i transmită lui Mhoram intensitatea apelului său.

– Mhoram, șopti, trebuie să poți face ceva pentru ei. Ceva – orice i-ar putea ajuta să-și revină. Să faci ceva cu toiagul tău, sau să cânți, sau să le pui în mâncare, orice. Trebuie să fie ceva!

Nobilul Mhoram cercetă îndeaproape chipul Warmarkului.

– Posibil, zise după o clipă. Există un leac care ar putea avea efect împotriva atingerii Râului Negru. Dar mi-a fost silă să-l folosesc, căci odată folosit nu mai poate fi desfăcut. Mai sunt încă zile lungi până la Refugiul Damnaților – și nevoia de putere în luptă a soldaților va fi serioasă. N-ar putea fi păstrat până atunci acest leac?

– Nu. Troy încercă să-l facă pe Mhoram să-i înțeleagă profunzimea convingerii: Acum e momentul. Au nevoie de forță acum, în cazul că vor fi nevoiți să lupte înainte de a ajunge la Refugiu. Sau în cazul că vor trebui să alerge ca să ajungă acolo la timp. Nu știm ce se întâmplă cu Quaan. Și după seara asta n-o să mai avem altă ocazie s-o facem decât după ce luptele vor fi început deja.

– Cum așa? întrebă Nobilul atent.

– Pentru că eu plec de dimineață. Mă duc la Postul de Veghe a lui Kevin, vreau să arunc o privire la armata lui Foul. Trebuie să știu cu exactitate cât timp ne dă Quaan. Iar tu o să vii cu mine. Tu știi cum să folosești nuielele de comunicație din Înaltul Lemn.

Mhoram păru surprins.

– Părăsești Oastea? întrebă șoptit. Acum? Oare e înțelept?

Troy era sigur.

– Trebuie s-o fac. Am fost... neștiutor atâta timp. Acum trebuie să știu. De aici încolo nu ne putem permite să-l lăsăm pe Foul să ne surprindă. Iar eu – rânji

cetei –, eu sunt singurul care vede destul de departe ca să-și dea seama ce face Foul. După o secundă adăugă: De asta i se spune Postul de Veghe al lui Kevin. Chiar și el avea nevoie să știe în ce se bagă.

Repezit, Nobilul își trecu mâna peste fața încordată și aprobă din cap.

– Foarte bine. O să se facă. Ăsta este leacul pe care li-l pot da. Fiecare gravelingas poartă cu sine o cantitate mică de argilă de leac. Iar hirebranzii au un rumeguș de lemn rar pe care îl numesc *rillinlure*. Sperasem să păstrăm leacurile astea pentru vindecarea rănilor din bătălii. Dar o să le punem în mâncare în seara asta. Roagă-te să fie eficace.

Fără să mai pună întrebări, plecă să le dea instrucțiuni hirebranzilor și gravelingasilor.

Curând aceștia se plimbau prin tabără punând argilă de leac sau *rillinlure* în fiecare cazan de gătit. Fiecare primea numai puțin; fiecare soldat mânca doar o cantitate infimă. Dar hirebranzii și gravelingasii știau cum să obțină cele mai mari beneficii din rumeguș și argilă. Cu cântece și invocații făceau ca darul lor pentru războinici să fie puternic și eficient. La scurt timp după masă soldații începură să adoarmă; mulți dintre ei cădeau pur și simplu la pământ și își pierdeau cunoștința. Pentru prima dată în îndelunga uzură a marșului, unii dintre ei zâmbeau în somn.

Când Mhoram se întoarse după masă lângă Warmarkul Troy, aproape că zâmbea și el.

Mai târziu Troy începu să-i dea instrucțiuni Primului Haft Amorine pentru bătălia de la Refugiul

Damnaților. După ce discutară despre hrană și ultimele etape de marș, trecură la Refugiul în sine. În ciuda asigurărilor lui, ea privea locul cu groază. În toate războaiele Tărâmului, acela fusese locul în care armatele se retrăseseră atunci când toate speranțele le fuseseră distruse. Străvechi legende sinistre vorbeau despre corbi care își făceau cuiburile sus pe versanții defileului îngust, deasupra prundișului îngrămădit și a bolovanilor de pe margini – croncănind dornici de carnea celor învinși.

Dar Troy nu se îndoise niciodată de acea parte a planului său. Refugiul Damnaților era un loc ideal în care o armată mică să se lupte cu una numeroasă. Inamicul putea fi atras în canion și lovit segment cu segment.

– Aici e frumusețea, zise Troy încrezător. Ăsta e momentul în care o să întoarcem avantajele lui Foul împotriva lui. O să luăm un blestem și o să-l transformăm într-o binecuvântare. După ce sosește Quaan, noi o să avem mâna cea bună. S-ar putea ca Foul nici să nu afle că suntem acolo decât atunci când o să fie prea târziu pentru el. Dar și dacă află tot o să fie nevoit să lupte cu noi. Nu-și poate permite să ne întoarcă spatele. Tot ce trebuie să facem, adăugă, este să mai păstrăm ritmul de mers încă cinci zile.

Încruntarea lui Amorine îi aminti cât de imposibile s-ar putea dovedi aceste cinci zile. Însă de dimineață simțea că el avusese dreptate. Mulțumită *rillinlure* și argilei de leac, soldații întâmpinară zorii cu o hotărâre reînnoită în ochi și ceva asemănător forței în membre.

Când se urcă pe un dâmb din apropiere ca să le vorbească, ei se îngrămădiră în jurul lui şi-l primiră cu urale care îi făcură pieptul să i se strângă de mândrie. Ar fi vrut să-i îmbrăţişeze pe toţi.

Stătea cu faţa la Oaste şi cu spatele spre soarele care răsărea, iar când le putu distinge feţele prin ceaţă începu:

– Prieteni, strigă, ascultaţi-mă! Eu o să mă duc la Postul de Veghe al lui Kevin ca să văd ce face Foul, aşa că probabil asta va fi ultima mea ocazie de a vă vorbi, înainte de începerea luptelor. Vreau să vă avertizez cinstit. A fost relativ uşor în ultimele douăzeci şi două de zile. Dar acum partea blândă s-a terminat. O să începem să ne câştigăm banii prin muncă.

Riscă gluma sumbră cu teamă. Dacă soldaţii îl înţelegeau s-ar fi putut relaxa puţin, s-ar mai fi scuturat puţin de suferinţe şi griji, apropiindu-se unul de altul. Dar dacă ei vedeau în cuvintele lui nepăsare, dacă se simţeau jigniţi de umorul lui negru – atunci ar fi fost pierduţi pentru el.

Simţi o enormă uşurare şi recunoştinţă când văzu că mulţi dintre soldaţi zâmbeau. Câţiva chiar râseră tare. Reacţiile lor îl făcură să se simtă dintr-odată şi în mod minunat în armonie cu ei, acordat cu armata sa, instrumentul voinţei lui. Imediat deveni iarăşi încrezător în comenzile lui.

Înviorat, continuă:

– După cum ştiţi, ne aflăm la numai cinci zile de Refugiul Damnaţilor. Mai avem de mers exact două sute şaptezeci de kilometri. După ceea ce aţi făcut deja,

normal ar fi să puteți face asta și în somn. Dar mai sunt câteva lucruri de spus. În primul rând, trebuie să știți că deja ați realizat mai mult decât orice altă armată din istoria Tărâmului. Nicio altă Oaste nu a mai înaintat vreodată atât de repede. Astfel că fiecare dintre voi e deja un erou. Nu e laudă, faptele sunt fapte. Voi sunteți cei mai buni. Dar, eroi sau nu, misiunea voastră nu se încheie până când nu învingem. De asta mergem la Refugiul Damnaților. Locul este perfect pentru o capcană, odată ajunși acolo putem face față oricărei armate și de cinci ori mai mare ca a noastră. Și ajungând acolo, doar împingând astfel armata lui Foul spre sud, înseamnă că deja am salvat zeci de stonedownuri și woodhelvene din Câmpiile Centrale. Pentru cei mai mulți dintre voi asta înseamnă că v-am salvat căminele.

Se opri, sperând că propria lui încredere pătrundea în inimile soldaților. Apoi zise:

– Însă trebuie să ajungem la Refugiu în timp util. Acolo se așteaptă să ne găsească Hiltmark Quaan. El și Eowardele sale duc bătălii infernale ca să ne mai ofere nouă încă cinci zile. Dacă noi nu ajungem la Refugiu înaintea lor, ei vor muri cu toții. O să fie la limită. Dar pot să vă spun cu certitudine că Hiltmarkul ne-a obținut deja trei din cele cinci zile necesare. Ați văzut cu toții furtuna de acum șase zile. Știți ce a fost, un atac asupra Eowardelor Hiltmarkului Quaan. Voi știți că el nu ar lăsa două amărâte de zile să se interpună între noi și victorie. Va fi la limită. N-o să avem parte de prea multă odihnă. Dar odată ajunși în Refugiu, nu mă tem de deznodământ.

Haftii izbucniră în urale ca răspuns la bravada lui Troy, iar el ascultă tăcut ovațiile stând cu capul plecat, acceptându-le numai fiindcă curajul din acele strigăte, curajul armatei sale, îl copleșea. Când uralele se stinseră și Oastea redeveni tăcută, el rosti cu convingere:

– Prieteni, sunt mândru de voi toți.

Apoi se întoarse și coborî aproape în fugă de pe dâmb.

Nobilul Mhoram îl urmă când sări pe spatele lui Mehryl. Însoțit de Ruel, Terrel și încă alți opt Gardieni ai Sângelui, cei doi se îndepărtară în galop de Oaste. Troy impuse un ritm rapid până când armata dispăru din vedere în spatele dealurilor din urma lor. Apoi îl lăsă pe Mehryl la un pas lejer prin care să acopere în trei zile distanța până la Mithil Stonedown și baza Postului de Veghe a lui Kevin. Cu Mhoram alături porni la trap spre vest peste Câmpiile vălurite.

După un timp Nobilul spuse încet:

– Warmark Troy, i-ai emoționat.

– Ai înțeles pe dos, replică Troy cu glas răgușit de sentimente. Ei m-au emoționat pe mine.

– Ba nu, prietene. Ți-au devenit foarte loiali.

– Sunt oameni loiali. Ei... mă rog, da, înțeleg ce vrei să spui. Îmi sunt loiali mie. Dacă i-aș dezamăgi vreodată, dacă aș face chiar și o greșeală firesc umană, s-ar simți trădați. Știu. Am concentrat prea mult din curajul și speranțele lor asupra mea, asupra planurilor mele. Dar dacă asta îi face să ajungă la timp la Refugiul Damnaților, merită riscul.

Nobilul Mhoram îşi exprimă acordul printr-o mişcare din cap. După o pauză spuse:

– Dar tu ţi-ai făcut partea ta de treabă. Prietene, trebuie să ţi-o spun. Când am înţeles pentru prima dată intenţia ta de a merge spre Refugiul Damnaţilor într-un asemenea ritm, am simţit că o asemenea sarcină e imposibilă.

– Atunci de ce m-ai lăsat s-o fac? izbucni Troy. De ce ai aşteptat până acum ca să spui ceva?

– Ah, Warmark, replică Nobilul, tot ceea ce nu e încercat este imposibil.

Auzind asta, Troy se răsuci spre Mhoram. Dar când întâlni privirea cercetătoare a Nobilului îşi dădu seama că Mhoram n-ar fi ridicat o astfel de problemă degeaba. Silindu-se să se relaxeze, zise:

– Doar nu te aştepţi să fiu satisfăcut de un astfel de răspuns.

– Nu, ripostă simplu Nobilul. Vorbesc numai ca să-mi exprim gratitudinea pentru ceea ce ai făcut. Am încredere în tine. Voi urma ordinele tale în acest război indiferent de pericol.

Un val de recunoştinţă înecă gâtul lui Troy şi trebui să-şi încleştеze dinţii ca să se împiedice să zâmbească prosteşte. Răspunzând la încrederea lui Mhoram, şopti:

– N-o să vă dezamăgesc.

Dar mai târziu, când emoţia se retrase, fu derutat amintindu-şi câte promisiuni făcuse. Păreau să se extindă cu fiecare nouă etapă a marşului. Discursul în faţa Oştii era numai una dintr-o serie de declaraţii.

Acum simțea că garantase personal succesul practic întregului Tărâm. Se încolțise singur într-un colț, un loc unde înfrângerea și trădarea deveneau același lucru.

Simpla idee de eșec îi făcu pulsul să-i bubuie vertiginos în cap.

Dacă acesta era genul de gândire care inspira Necredința lui Covenant, atunci Troy își dădea seama că avea un oarecare sens. Dar el avea un nume urât pentru așa ceva; îi spunea lașitate. Sili gândul să se retragă și își îndreptă atenția asupra Câmpiilor de Miazăzi. Departe spre munți, terenul se nivela întru câtva și se deschidea în întinderi largi de iarbă tare, tăioasă, combinată cu petice de ferigi cenușii și iarbă neagră care deveneau purpurie toamna. Nu era un pământ generos – lui Troy i se spusese că existau numai cinci stonedownuri în toată Câmpia de Miazăzi –, dar sănătatea sa reținută era vitală și puternică, la fel ca oamenii îndesați și robuști care trăiau acolo. Ceva din austeritatea lui îl atrăgea, ca și cum terenul însuși ar fi fost potrivit pentru război. Călărea liniștit, menținând un pas vioi ca să păstreze puterile lui Mehryl pentru alergarea dificilă de la Postul de Veghe al lui Kevin la Refugiul Damnaților.

Dar în cea de-a doua noapte încrederea lui suferi un recul. Curând după răsăritul lunii Nobilul Mhoram se trezi brusc, țipând cu atâta vehemență încât lui Troy îi îngheță sângele în vine. Se împletici către el prin beznă, dar Nobilul îl doborî pe Warmark cu toiagul și începu să arunce fulgere sălbatice spre cerul invulnerabil de parcă l-ar fi atacat. Era cuprins de nebunie.

Nu se opri decât atunci când Terrel îi prinse braţele şi îi strigă în faţă:

– Nobile! O să te vadă Corupţia!

Cu un efort uriaş, Mhoram se stăpâni şi-şi potoli puterea.

Atunci Troy nu mai putu vedea nimic. Fu nevoit să aştepte în întuneric până îl auzi pe Mhoram şoptind:

– A trecut. Îţi mulţumesc, Terrel.

Nobilul părea extrem de ostenit. Troy se năpusti cu întrebări, dar Mhoram fie nu vru, fie nu putu să-i răspundă. Forţa viziunii îl lăsase amorţit şi tremurând. Abia îşi putea mişca buzele ca să formeze câteva cuvinte prin care să-l liniştească pe Troy.

Warmarkul nu era convins. Ceru o lumină. Dar când Ruel aprinse un foc de tabără Troy văzu fierbinţeala sticloasă a chinului şi a primejdiei în ochii lui Mhoram. Îl paraliză, refuzându-i oferta de sprijin sau de consolare. Fu silit să-l lase pe Nobil singur în durerea lui crudă de oracol.

Tot restul nopţii Troy stătu treaz, aşteptând neliniştit. Dar când sosi dimineaţa şi vederea îi reveni, îşi dădu seama că Mhoram depăşise criza. Febra din privirea lui fusese înlocuită de o sclipire dură avertizând că ar fi periculos ca să-l provoace cineva – o privire care îi aducea aminte lui Troy de tabloul din Sala Darurilor intitulat „Victoria Nobilului Mhoram".

Nobilul nu dădu nicio explicaţie. Călărira în linişte pe tot parcursul celei de-a treia zile. La orizont, Troy putea distinge acul subţire şi negru al Postului de Veghe al lui Kevin, cu toate că valea Mithilului se afla

încă la o sută douăzeci de kilometri depărtare. După tensiunea din timpul nopții, presiunea de a urca la Postul de Veghe să vadă armata Nobilului Foul era și mai mare. De ceea ce avea să vadă depindea soarta planului său de luptă. Dar nu îl forță pe ranyhyn dincolo de ritmul potrivit pentru călătorie. Astfel că valea era deja plină de umbrele serii când el și Mhoram ajunseră la Râul Mithil și porniră în sus de-a lungul lui spre Masivul Southron.

Prin ceața lui numai întrezări Mithil Stonedown. Din vârful unui pod greu de piatră peste râu, privi spre sud pe malul răsăritean și distinse un grup întunecat și rotund de colibe din piatră. După aceea, ultima forță de pătrundere a vederii lui se stinse și trebui să călărească prin sat pe încredere.

Când Troy și însoțitorii lui descălecară în mijlocul pieței centrale rotunde din Stonedown, Nobilul Mhoram le vorbi liniștit oamenilor care ieșiseră să-l întâmpine. În curând, stonedownorilor li se alătură un grup de cinci oameni care duceau cu ei un vas mare cu pietriș. Îl așezară pe un piedestal în centrul cercului, de unde lumina sa caldă și mirosul de pământ proaspăt se răspândi de jur împrejurul lor. Lumina îi permise lui Troy să vadă ca prin ceață.

Grupul de cinci cuprindea trei femei și doi bărbați. Patru dintre ei aveau părul alb, erau în vârstă și plini de demnitate, dar unul dintre bărbați părea abia trecut de vârsta de mijloc. Părul des și negru avea fire cărunte, iar peste trupul scund și voinic purta tradițională tunică de stonedownor, cafenie și pe umeri

cu un model curios semănând cu niște fulgere încrucișate. Avea chipul contorsionat într-o expresie de permanentă amărăciune, ca și cum ceva ar fi fost rupt în el la începutul vieții, amărându-i toate experiențele. Dar, în ciuda amărăciunii și a relativei tinereți, tovarășii lui îl respectau. El vorbi primul.

– Salut, Mhoram, fiul lui Variol, Nobil din Consiliul Pietrei Sărbătorii. Salut, Warmark Hile Troy. Bine ați venit în Mithil Stonedown. Eu sunt Triock, fiul lui Thuler, cel din fruntea Cercului Bătrânilor din Mithil Stonedown. Nu ne stă în obicei să le punem întrebări oaspeților înainte ca ospitalitatea noastră să le șteargă oboseala călătoriei. Dar trăim vremuri pline de primejdii. Un Gardian al Sângelui ne-a adus vești despre război. Ce nevoi vă aduc aici?

– Triock, cuvintele tale de bun venit ne onorează, răspunse Nobilul Mhoram. Și suntem mândri de faptul că ne cunoști. Nu ne-am mai întâlnit.

– E adevărat, Nobile. Dar am studiat un timp la Loresraat. Nobilii și prietenii Nobililor – făcu semn din cap către Troy – mi-au fost prezentați.

– Atunci, Triock, Bătrâni și oameni din Mithil Stonedown, trebuie să vă spun că într-adevăr este război în Tărâm. Armata Ucigașului Cenușiu mărșăluiește în Câmpiile de Miazăzi ca să se lupte cu Oastea Pietrei Sărbătorii la Refugiul Damnaților. Am venit aici pentru ca Warmarkul Troy să urce la Postul de Veghe al lui Kevin și să cerceteze mișcările dușmanului.

– Trebuie să aibă ochi grozavi dacă poate vedea atât de departe, deși se spune că Înaltul Nobil Kevin

vedea tot Tărâmul din Postul său de Veghe. Dar asta nu este problema noastră. Vă rugăm să acceptați ospitalitatea în Mithil Stonedown. Cum vă putem fi de folos?

Zâmbind, Mhoram răspunse:

– O masă caldă va fi o primire plină de bogății. Timp de multe zile am mâncat numai mâncare din tabără.

Auzindu-l, altcineva dintre Bătrâni păși în față:

– Nobile Mhoram, eu sunt Terass, soția lui Slen. Casa noastră e mare, iar soțul meu Slen e mândru de priceperea lui de bucătar. Vreți să mâncați alături de noi?

– Cu bucurie, Terass, soția lui Slen. Ne faci o onoare.

– Acceptarea unui dar îl onorează pe cel care îl oferă, zise ea grav.

Însoțită de ceilalți bătrâni, îi conduse pe Mhoram și pe Troy în afara pieței rotunde din Stonedown. Casa ei era o clădire mare, plată, alcătuită dintr-o singură stâncă imensă. În interior era luminată cu pietriș. După câteva prezentări ceremonioase, Troy și Nobilul Mhoram se pomeniră așezați la o masă lungă de piatră. Mâncărurile pe care Slen le puse în fața lor justificau pe deplin mândria lui.

După ce toți oaspeții mâncară, și urcioarele și farfuriile din piatră fuseseră îndepărtate, Nobilul Mhoram se oferi să răspundă întrebărilor Bătrânilor. Terass începu prin a întreba la modul general despre război, dar înainte de a ajunge prea departe Triock o întrerupse:

– Nobile, ce se întâmplă cu Înalta Nobilă Elena? E sănătoasă? Luptă şi ea în acest război?

Ceva brutal din tonul lui Triock îl irită pe Troy, dar lăsă răspunsurile în grija lui Mhoram. Nobilul spuse:

– Înalta Nobilă este bine. A descoperit cunoştinţele uneia dintre Părţile ascunse ale Înţelepciunii lui Kevin şi a plecat în căutarea Părţii însăşi.

Vocea lui suna prudent, ca şi cum ar fi avut un motiv să nu aibă încredere în Triock.

– Şi Thomas Covenant Necredinciosul? Gardianul Sângelui a spus că s-a întors în Tărâm.

– S-a întors.

– A, da, zise Triock; părea conştient de prudenţa lui Mhoram. Dar Trell, soţul lui Atiaran? Mulţi ani a fost gravelingas în Mithil Stonedown. Cum face faţă la necesităţile războiului?

– E la Piatra Sărbătorii, unde talentele lui servesc apărării Cetăţii.

Imediat atitudinea lui Triock se schimbă.

– Trell nu e cu Înalta Nobilă? întrebă tăios.

– Nu.

– De ce nu?

Pentru o clipă, Nobilul Mhoram studie chipul lui Triock. Apoi spuse ca şi cum şi-ar fi asumat un risc:

– Prim-Nobilul Thomas Covenant, Necredincios şi Prinţ al Inelului, o însoţeşte pe Înalta Nobilă.

– E cu ea? strigă Triock, sărind în picioare. Trell a permis aşa ceva?

Îi aruncă o privire încărcată de răutate lui Mhoram, apoi se întoarse şi ieşi în fugă din casă.

Vehemența sa lăsă o tăcere stânjenită în cameră, iar Terass vorbi calm ca s-o ușureze:

– Te rog să nu te simți jignit, Nobile. Viața lui e plină de necazuri. S-ar putea să cunoști o parte din povestea lui.

Mhoram dădu din cap și o asigură pe Terass că nu se simțea ofensat. Dar comportamentul lui Triock îl tulburase pe Warmarkul Troy; îi amintea viu de Trell.

– Eu nu știu, zise el direct. Ce treabă are Înalta Nobilă cu el?

– Ah, Warmark, rosti cu tristețe Terass, el nu mi-ar fi deloc recunoscător dacă aș vorbi despre asta. Eu...

O privire acută a lui Mhoram o reduse la tăcere. Troy se întoarse spre Mhoram, dar Nobilul îi evită ochii.

– Înainte ca Prim-Nobilul Covenant să fie pentru prima dată chemat pe Tărâm, spuse Mhoram cu grijă, Triock era îndrăgostit de fiica lui Trell și a lui Atiaran.

Troy abia își reținu o răbufnire. Ar fi vrut să-l blesteme pe Covenant; părea să nu existe niciun sfârșit pentru răul făcut de el. Dar se stăpâni din jenă față de gazdele lor. Abia dacă îl mai auzi pe Mhoram întrebând:

– Fiica lui Trell e bine? O putem ajuta cumva?

– Nu, Nobile, oftă Terass. Trupul ei e sănătos și puternic, dar mintea îi e instabilă. A crezut întotdeauna că Necredinciosul va veni după ea. Le-a cerut Cercului Bătrânilor... le-a cerut permisiunea să se

căsătorească cu el. Nu putem găsi niciun Vindecător capabil să se atingă de boala asta. Mă tem că voi i-ați îndrepta și mai mult gândurile asupra lui.

Mhoram acceptă posac raționamentul ei.

– Îmi pare rău. Neputința mă întristează. Dar Nobilii cunoșteau o singură Vindecătoare Dezlegată care să aibă puteri asupra unei asemenea boli, iar ea și-a părăsit căminul și a trecut dincolo de limitele cunoașterii cu patruzeci de ani în urmă, înainte de bătălia de la Woodhelvenul Înalt. Ne umilește faptul că suntem atât de nefolositori în cazul unor asemenea probleme.

Cuvintele lui lăsară în urmă un val de tăcere. Parcă într-un oftat înăbușit, își fixa mâinile împreunate. Dar după aceea, revenindu-și din reverie, zise:

– Voi cum întâmpinați posibilitatea războiului? V-ați pregătit?

– Da, Nobile, răspunse una dintre femei. Avem puține motive să ne temem de distrugerea caselor noastre, așa că o să ne ascundem în munți dacă vine războiul. Am pregătit depozite de alimente pentru o asemenea posibilitate. Din munți îi putem hărțui pe cei care atacă Mithil Stonedown.

Mhoram aprobă din cap, și după un timp Terass întrebă:

– Nobile, Warmark, o să vă petreceți noaptea la noi? Am fi onorați să vă oferim paturi. Și poate că o să vreți să le vorbiți oamenilor?

– Nu, zise scurt Troy. Apoi, auzindu-și lipsa de politețe din glas, își îmblânzi tonul: Mulțumesc, nu.

Trebuie să ajung cât mai repede posibil la Postul de Veghe al lui Kevin.

– Ce-o să poţi vedea? Noaptea e întunecoasă. Poţi dormi confortabil aici şi să urci la Postul de Veghe înainte de ivirea zorilor.

Însă Troy era de neclintit. Furia faţă de Covenant nu făcea decât să-i sporească nerăbdarea; avea un sentiment puternic de presiune, de criză iminentă. Sprijinul politicos şi ferm al Nobilului Mhoram îi convinse repede pe stonedownori că decizia lui era necesară, şi în scurt timp el şi Troy erau pe drum. Acceptară din partea Bătrânilor un vas cu pietriş ca să le lumineze calea, îi lăsară pe toţi Gardienii Sângelui în afară de Terrel şi Ruel să aibă grijă de ranyhyni şi să supravegheze valea, apoi porniră în pas vioi prin noapte pe malul Mithilului.

Troy nu putea vedea nimic în afara zonei luminate de vasul cu pietriş, dar când fu sigur că nu mai putea fi auzit din Stonedown îi spuse lui Mhoram:

– Ai ştiut dinainte despre Triock. Mie de ce nu mi-ai spus?

– Nu ştiam cât de mare e supărarea lui. De ce să te împovărez şi pe tine? Totuşi, acum inima îmi spune că l-am tratat nedrept. Ar fi trebuit să vorbesc cu el deschis şi să am încredere că el va suporta cuvintele mele. Prudenţa mea n-a făcut decât să-i sporească suferinţa.

Troy vedea lucrurile în mod diferit.

– N-ar fi trebuit să fii prudent deloc dacă n-ar fi fost nemernicul de Covenant.

Dar Mhoram se mulţumi să călărească în tăcere prin vale.

Merseră împreună spre sud până la poalele munţilor, apoi întoarseră spre nord, urcând pe pantele lor dinspre est. Pe versanţi poteca era dificilă. Terrel îl conducea pe Nobilul Mhoram, iar Troy îi urma cu Ruel pe urme. Suind poteca, nu putea vedea nimic în jurul lui – pentru el strălucirea pietrişului era cuprinsă într-o ceaţă întunecată – dar încet-încet începu să simtă o schimbare în aer. Noaptea călduţă de toamnă din Câmpiile de Miazăzi deveni mai răcoroasă, mai rarefiată; îi făcea inima să bată cu putere. Când ajunseseră pe la vreo mie de metri înălţime ştia că mergea prin nişte munţi care deja primiseră primele zăpezi ale iernii.

În scurt timp, el şi tovarăşii lui părăsiră panta largă a muntelui şi începură să-şi croiască drum prin viroage, crevase şi văi ascunse. Când ajunseră din nou în spaţiu deschis se aflau pe o ieşitură pe faţa stâncii, care ducea spre est sub umbra uriaşă a unui pisc. Acel prag îi duse până la baza acului de piatră lung şi înclinat al Postului de Veghe. Apoi, căţărându-se prin aerul gol ca nişte siluete solitare din vis, urcară pe scara expusă a acului de piatră. După alte cinci sute de metri se găseau pe platforma înconjurată cu parapet a Postului de Veghe al lui Kevin.

Troy se deplasă cu grijă peste dalele Postului de Veghe şi se aşeză cu spatele sprijinit de parapet. Ştia din descrieri că se afla în vârful stâncii, la o mie cinci sute de metri deasupra dealurilor subalpine ale unui

promontoriu al Masivului, şi nu voia ca lipsa lui de vedere să aibă vreo posibilitate să-l trădeze. Chiar şi stând cu piatra solidă între spatele lui şi prăpastie avea senzaţia intensă a abisului. Simţul ambianţei percepea acut absenţa oricăror pereţi, garduri sau limite liniştitoare. Era ca şi cum ar fi fost aruncat în voia soartei pe cerurile fără de cărări şi el reacţiona aşa cum reacţionează un orb, cu teamă şi convingerea unei izolări iremediabile. Puse vasul cu pietriş pe dala din faţa sa şi astfel putu să-i vadă măcar vag pe cei trei tovarăşi ai lui. Apoi se prinse cu ambele braţe de piatra de lângă el parcă pentru a se asigura că nu cade.

Un vânt uşor bătea peste Postul de Veghe dinspre muntele înalt situat la sud, iar aerul purta o prevestire a iernii care îl făcea pe Troy să se înfioare. După miezul nopţii, începu să vorbească sporadic, parcă pentru a încălzi priveghiul cu sunetul vocii sale. Senzaţia prezentă de suspendare, de vid îi aducea aminte de ultimele clipe din lumea pe care Covenant insista s-o numească „reală" – clipele în care apartamentul lui era cuprins de flăcări, silindu-l să atârne cu degete tremurătoare de pervazul ferestrei, cu perspectiva căderii lungi şi a zdrobirii de betonul de sub el.

Povesti la întâmplare despre acea lume până când amintirile vii păliră. Apoi zise:

– Prietene Mhoram, aminteşte-mi... aminteşte-mi să-ţi spun uneori cât de recunoscător sunt pentru totul. Era stânjenit să spună astfel de lucruri cu voce tare, dar sentimentele erau prea importante ca să rămână neexprimate: Tu, Elena, Quaan, Amorine,

toți îmi sunteți incredibil de dragi. Și Oastea... cred că aș fi dispus să mă arunc de aici dacă pentru Oaste ar fi necesar.

Tăcu din nou, și timpul trecu. Cu toate că tremura în vântul rece, faptul că vorbea îl calma. Încercă să-și îndrepte gândurile către luptele care îi așteptau, dar imaginea necunoscută ascunsă în ziua care avea să vină îi domina mintea, tulburându-i toate anticipările și planurile. Iar în jurul lui noaptea rămânea neschimbată, impenetrabilă precum haosul. Avea nevoie să știe unde se afla. În depărtare i se păru că aude un zgomot înfundat de copite. Însă niciunul dintre tovarășii lui nu reacționă; nu putea fi sigur că auzise într-adevăr ceva. Trebuia să-și distragă atenția. Pe jumătate pentru Mhoram, mormăi:

– Urăsc diminețile. Pot să mă descurc cu nopțile. Ele mă țin... măcar sunt ceva cu care sunt obișnuit. Dar diminețile! Nu pot să sufăr să aștept ceea ce urmează să văd. Apoi, subit, întrebă: Cerul e senin?

– E senin, zise Mhoram blând.

Troy oftă ușurat. Pentru o clipă reuși să se relaxeze.

Tăcerea înconjură din nou Postul de Veghe. Așteptarea continuă. Treptat, tremuratul lui Troy se înrăutăți. Piatra de care se sprijinea rămânea rece, neatinsă de căldura trupului lui. Ar fi vrut să se ridice și să meargă câțiva pași, dar nu îndrăznea. În jurul lui, Mhoram, Ruel și Terrel stăteau nemișcați ca niște statui. După un timp nu se mai putu abține să nu-l întrebe pe Nobil dacă primise vreun mesaj de le Elena.

– A încercat să te contacteze? Ce face?

– Nu, Warmark, răspuse Mhoram. Înalta Nobilă nu are cu ea niciuna dintre nuielele *lomillialor.*

– Nu?

Vestea îl întristă pe Troy. Până în acel moment nu-şi dăduse seama câtă încredere îşi pusese în posibilitatea lui Mhoram de a o contacta pe Elena. Voia să ştie dacă ea era în siguranţă. În ultimă instanţă contase pe faptul că va putea s-o cheme. Însă acum ea era complet pierdută pentru el, ca şi cum ar fi fost deja moartă.

– Nu? Se simţi dintr-odată atât de orb ca şi cum n-ar fi putut vedea faţa lui Mhoram, ca şi cum n-ar fi văzut niciodată cu adevărat faţa lui Mhoram. De ce?

– Nuielele din Înaltul Lemn nu erau decât trei. Una a mers la Cetatea Nobilă şi una a rămas la Codrul Sărbătorii, pentru ca Loresraatul şi Piatra Sărbătorii să poată colabora la apărare. A mai rămas o nuia. Mi-a fost dată mie ca s-o folosesc în război.

Glasul lui Troy scânteia de protest.

– La ce bun?

– La nevoie voi putea să vorbesc cu Codrul Sărbătorii şi Cetatea Nobilă.

– Of, prostule.

Troy nu ştia dacă se referea la Mhoram sau la sine însuşi. Atâtea lucruri îi fuseseră ascunse. Şi totuşi nu se gândise niciodată să întrebe cine avea nuielele. Lăsase deoparte subiectul până când avea să vadă armata Nobilului Foul, până când avea să ştie ce fel de ajutor îi era necesar.

– De ce nu mi-ai spus?

Drept răspuns, Mhoram se mulțumi să-l privească. Dar Troy nu putu să-i citească sentimentele în ochi.

– De ce nu mi-ai spus? repetă cu și mai multă amărăciune. Cât de multe nu mi-ați mai spus?

Mhoram oftă.

– Cât despre *lomillialor*, nu ți-am spus pentru că nu ai întrebat. Nuielele nu sunt un instrument pe care tu să-l poți folosi. Au fost făcute pentru Nobili, iar noi le folosim așa cum considerăm potrivit. Nu ne-a trecut prin minte că tu ai dori altfel.

Vocea îi suna reținută, slăbită. Pentru prima dată Troy observă cât de nereceptiv fusese Nobilul întreaga zi. Îl străbătu un fior. Visul pe care îl avusese Mhoram noaptea trecută, ce însemna? Ce știa Nobilul ca să-l facă atât de diferit de persoana care era de obicei? Troy simți o subită presimțire a unei orori.

– Mhoram, începu, Mhoram...

– Liniște, Warmark, șopti Nobilul. Vine cineva.

Imediat Troy sări în picioare și se prinse de umărul lui Ruel ca să se stabilizeze. Cu toate că își încordă auzul, la urechile lui nu ajungea decât sunetul jos al vântului.

– Cine e?

O clipă nu răspunse nimeni. Când Ruel vorbi, glasul său suna distant și inexpresiv ca bezna.

– E Tull, cel care a făcut parte din misiunea lui Korik la uriașii de pe Țărmul Mării.

17
POVESTEA LUI TULL

Inima lui Troy tresări și începu să bată repede. Tull! Își putea simți pulsul bubuind în tâmple. Misiunea lui Korik! După șocul provocat de povestea lui Runnik, își reprimase toate gândurile despre uriași, refuzând să-și permită să se mai gândească la ei. Se concentrase asupra războiului, asupra unei probleme în care putea face ceva. Dar acum gândurile reveniră. Uriașii!

Aproape imediat începu să calculeze. Fusese plecat de la Piatra Sărbătorii timp de douăzeci și cinci de zile. Misiunea la Țărmul Mării plecase cu optsprezece zile înainte. Timpul era aproape suficient, aproape. Uriașii nu puteau călători la fel de repede ca un Gardian al Sângelui pe un ranyhyn, dar cu siguranță nu erau cu mult în urmă. Cu siguranță...

Troy înțelegea cum ajunsese Tull aici. Avea sens. Ceilalți Gardieni îi conduceau pe uriași, iar Tull alergase înainte ca să anunțe Oastea că soseau ajutoare.

Fiind război în Tărâm şi Nobilul Foul în marş, uriaşii nu se puteau duce la Piatra Sărbătorii, nu trebuiau să meargă deloc spre nord. Aveau să meargă spre sud, ocolind Întinderea Sarangrave dacă nu de-a dreptul prin ea. Gardienii Sângelui cunoşteau planurile de luptă ale lui Troy; ştiau ce aveau de făcut. Trebuia să ia urma armatei Nobilului Foul deasupra Riftului la sud de Muntele Tunetului şi să-i urmărească, pe lângă Morinmoss, prin valea Mithilului, apoi spre sud, spre Refugiul Damnaţilor. Sperau să atace ariergarda Nobilului Foul în timpul bătăliei de la Refugiu. Iar Tull, încercând să ocolească armata Nobilului Foul în căutarea Oştii, venise firesc spre sud pe la marginile Masivului Southron spre Refugiul Damnaţilor. Acea rută îl ducea aproape în pragul caselor din Mithil Stonedown. Cu siguranţă...!

Când Tull urcă scara şi păşi pe platforma Postului de Veghe, Troy era atât de nerăbdător, încât trecu peste toate întrebările preliminarii.

– Unde sunt? Cuvintele îi veneau atât de rapid, încât abia le putea articula: Cât de departe în urmă sunt?

În lumina slabă a pietrişului nu putea distinge faţa lui Tull. Dar îşi dădea seama că Gardianul nu se uita la el.

– Nobile, zise Tull, am fost însărcinat de Korik să-i aduc veşti Înaltei Nobile. Eu, Shull şi Vale am primit misiunea... Pentru o clipă vocea sa inexpresivă se împiedică: Dar Gardienii Sângelui din Stonedown mi-au spus că Înalta Nobilă s-a dus în Munţii Westron cu Amok. Trebuie să vă dau vouă veştile. Vreţi să mă ascultaţi?

Cu toată emoția lui, Troy simți ceva straniu în tonul lui Tull, ceva ce suna a suferință. Dar nu putea aștepta să audă explicațiile. Înainte ca Nobilul Mhoram să poată replica, Troy repetă:

– Ei unde sunt?

– Ei? făcu Gardianul.

– Uriașii! Cât de departe în urmă sunt?

Tull se întoarce intenționat de la el cu fața spre Nobilul Mhoram.

– Te ascultăm, zise Mhoram. Vocea lui era tensionată de spaimă, dar vorbi calm, fără să ezite: Soarta războiului stă în mâinile noastre. Vorbește, Gardian al Sângelui.

– Nobile, ei... nu am putut... uriașii... Dintr-odată platitudinea obișnuită a vocii lui Tull dispăru: Nobile!

Cuvântul vibra de o durere atât de acută, încât Gardianul Sângelui nu o putea stăpâni.

Intonația lui îl paralizează pe Troy. Era obișnuit cu tipica și strania lipsă de expresivitate caracteristică tuturor Gardienilor Sângelui. Încetase de mult să se mai aștepte ca ei să exprime ceea ce simt. Practic uitase că ei ar avea sentimente. Nu era pregătit pentru suferință; anticiparea unor vești bune fusese atât de intensă, încât aproape îi putea simți gustul. Imediat, înainte ca el sau Nobilul Mhoram să poată spună ceva sau să reacționeze într-un fel, Terrel se apropie de Tull. Răsucindu-se atât de repede încât Troy abia văzu lovitura, îl plesni pe Tull peste față. Izbitura răsună greu în aerul rarefiat.

Imediat Tull înțepeni și redeveni atent.

– Nobile, începu iar, și acum glasul lui era la fel de inexpresiv ca noaptea. Eu, Shull și Vale am fost însărcinați să-i aducem vești Înaltei Nobile. Înaintea dimineții celei de-a douăzeci și patra zile a misiunii – dimineața de după noaptea fără lună – am părăsit *Coercri* și am avansat spre sud, așa cum ne-a ordonat Korik, încercând s-o găsim pe Înalta Nobilă în bătălia de la Refugiul Damnaților. Dar, din cauza răului care s-a trezit, am fost siliți să mergem pe jos în jurul Întinderii Sarangrave, și astfel au trecut douăsprezece zile. Am ajuns prea aproape de Colinele Nimicite, și astfel Shull și Vale au căzut pradă iscoadelor și apărătorilor Corupției. Dar eu am rezistat. Purtat de ranyhyn, am fugit către Rift și Tărâmul de Sus, urmărind armata Corupției. Străduindu-mă s-o ocolesc, am călărit printre dealurile Masivului Southron și astfel am ajuns în apropiere de Mithil Stonedown – opt zile în care ranyhynul a alergat fără odihnă. Nobile...

Se împiedică din nou, dar imediat se controlă.

– Trebuie să vă vorbesc despre misiunea la Țărmul Mării și despre osânda grea care a lovit Mâhnirea.

– Te ascultăm, zise Mhoram îndurerat. Dar iartă-mă, trebuie să mă așez.

Ca un om bătrân se lăsă în jos sprijinindu-se în toiag, odihnindu-se cu spatele lipit de parapet.

– Îmi lipsește puterea să stau în picioare în timp ce ascult asemenea vești.

Tull se așează și el în fața Nobilului dincolo de vasul cu pietriș, iar Troy stătu și el, ca și cum mișcarea

lui Tull l-ar fi obligat s-o facă. Vestigiile vederii sale erau fixate asupra Gardianului Sângelui.

După o clipă, Mhoram spuse:

– Runnik a venit la noi în Trothgard. A povestit despre Hoerkin și Nobila Shetra, și despre cel ascuns în Sarangrave. Nu mai e nevoie să ne mai vorbești despre aceste lucruri.

– Foarte bine.

Tull stătea cu fața la Nobil, dar chipul îi era învăluit în întuneric. Troy nu-i putea vedea ochii; părea să nu aibă ochi, gură, trăsături. Când își începu povestea, vocea lui părea să fie vocea nopții oarbe.

Dar el povestea clar și coerent, ca și cum ar fi repetat de multe ori pe parcursul călătoriei de la Țărmul Mării. În timp ce el vorbea, Troy își aduse aminte că el era cel mai tânăr dintre Gardienii Sângelui, un *haruchai* nu mai bătrân decât Troy însuși. Tull venise la Piatra Sărbătorii ca să-l înlocuiască pe unul dintre Gardienii Sângelui care fusese ucis în timpul tentativei Nobilului Mhoram de a iscodi Colinele Nimicite. Astfel că era nou pentru Jurământ. Poate că prin asta se explica emoția lui neașteptată și capacitatea de a spune o istorie într-un mod pe care ascultătorii să-l înțeleagă.

După moartea Nobilei Shetra și a Gardianului Cerrin, a plouat întreaga zi în Întinderea Sarangrave. O ploaie rece și nemiloasă care dăuna misiunii, căci Nobilul Hyrim suferea din cauza apei din râu pe care o înghițise, iar ploaia îi înrăutățea boala. Gardienii

Sângelui nu-i puteau oferi nicio alinare – nici căldură, nici adăpost. La răsturnarea plutei, toate păturile fuseseră pierdute. Şi apa stătută a Cursului Murdar mai făcuse un rău: stricase toate alimentele, cu excepţia celor care fuseseră ţinute în recipiente etanşe; distruseseră nuielele *lillianrill*, astfel că nu mai aveau forţă să ardă prin ploaie; pătase chiar şi hainele, iar roba Nobilului Hyrim şi veşmintele Gardienilor deveniseră negre.

Înainte de sfârşitul zilei, Nobilul nu mai avea suficientă forţă ca să împingă sau să ţină cârma plutei. Febra îi ardea ochii, buzele îi erau vinete şi avea frisoane. Stând în mijlocul plutei, îşi îmbrăţişa toiagul parcă în căutare de căldură.

În timpul nopţii a început să delireze.

Bolborosind prin apa care îi curgea pe faţă, îşi vorbea sieşi ca unui adversar şi torţionar, blestemând şi implorând alternativ. Din când în când plângea ca un copil. În delirul lui era crud faţă de el însuşi, coborându-l ca şi cum ar fi fost inutil şi nevrednic. Gardienii Sângelui nu puteau face nimic ca să-l ajute.

Dar în cele din urmă, înainte de ivirea zorilor, ploaia a încetat şi cerul s-a înseninat. Atunci Korik a poruncit ca pluta să fie trasă pe ţărm. Cu toate că era periculos să se oprească astfel în întuneric, i-a trimis pe jumătate dintre Gardienii Sângelui să caute prin junglă lemne de foc şi *aliantha*.

După ce Sill i-a dat să mănânce un pumn de fructe-comoară, Nobilul s-a restabilit suficient cât să producă o flacără cu toiagul său. De la ea Korik a aprins

un foc care să ardă constant în centrul plutei. Apoi navigatorii au împins pluta în noapte și misiunea și-a continuat drumul.

În cursul acelei zile au ieșit încet din Sarangrave. Pe kilometri întregi, Cursul Murdar devenea din ce în ce mai larg și mai puțin adânc, despărțindu-se în multe canale și formând tot mai multe insulițe și bancuri noroioase. Canalele erau periculoase – puțin adânci, barate de diguri de nămol, pline de bușteni și rădăcini putrede – iar efortul de a naviga printre ele încetinea și mai mult pluta. În jurul lor, jungla se transforma treptat.

Vegetația din Sarangrave făcea loc diferitelor tipuri de plante: copaci înalți de un verde întunecat cu ramuri care se extindeau larg deasupra trunchiurilor goale, perdele de mușchi, ferigi de tot felul, tufișuri care se agățau de piatra goală cu rădăcini ca niște degete subțiri și păreau să bea din râu prin frunze și crengi. Șerpi de apă fugeau înot din calea plutei. Duhoarea Cursului se transforma încet într-un miros de stagnare și descompunere umedă. Astfel misiunea a pătruns în Înghițitoarea de Vieți, Marea Mlaștină.

Korik ținea pluta prin pasajele nordice. Astfel a fost capabil să înceapă călătoria spre nord-est, spre Țărmul Mării, și să evite miezul Înghițitoarei de Vieți. La căderea nopții au avut noroc de cer senin; pe canalul întortocheat bezna fără stele ar fi oprit misiunea cu totul.

Cu toate acestea, încă se aflau într-una dintre cele mai puțin dificile regiuni din Înghițitoarea de Vieți; apa curgea totuși peste mâl și aluviuni. Spre est, în

inima Marii Mlaștini, apa se cufunda încet în pământ, formând o mocirlă continuă pe zeci de kilometri în toate direcțiile, unde nămolul curgea și clocotea aproape imperceptibil.

În alte probleme însă nu erau la fel de norocoși. Febra Nobilului Hyrim creștea. Cu toate că Sill îl hrănise cu *aliantha* și cu apă fiartă și curată, el slăbea. Deja părea mai slab și tremura ca un paralitic.

Și fără el, fără puterea toiagului lui, misiunea nu putea să scape din Înghițitoarea de Vieți. Cârmacii erau nevoiți să țină pluta acolo unde apa era mai adâncă fiindcă nămolul Mlaștinii le absorbea prăjinile. Dacă vreun buștean atingea nămolul lipicios, Gardienii n-ar mai fi putut să elibereze pluta.

Chiar și în centrul canalului progresul le era amenințat de copacii ciudați din Înghițitoarea de Vieți. Uriașii numeau acei copaci cocostârci-de-mlaștină. În ciuda înălțimii lor și a întinderii ramurilor lor, nu aveau rădăcinile ancorate în pământ solid. Mai degrabă păreau că se țin drepți în mâl și că se mișcă împinși de curenții slabi din adâncurile Mlaștinii. Pasaje care de la distanță păreau deschise se închideau când pluta ajungea la ele; apăreau canale care fuseseră invizibile mai devreme. Nu o dată copacii s-au deplasat unii spre alții atunci când pluta trecea printre ei, ca și cum ar fi încercat s-o captureze.

Toate acestea se înrăutățeau cu trecerea zilelor. Nivelul apei din canal scădea. Pe măsură ce misiunea înainta spre nord-est, râul era tot mai mult înghițit de nămol, iar pluta se cufunda în noroaie.

Gardienii Sângelui nu puteau găsi nicio cale de scăpare. Înghițitoarea de Vieți nu le dădea nicio posibilitate să-și croiască drum spre nord către pământ solid. Cu toate că se aflau întotdeauna la mai puțin de doi kilometri de mlaștina simplă care mărginea Marea Mlaștină, nu puteau ajunge acolo. Împingeau pluta, munceau neobosiți zi și noapte, se opreau numai ca să adune *aliantha* și lemne de foc. Dar nu puteau scăpa. Aveau nevoie de puterea Nobilului Hyrim, iar el era pierdut în delir. Avea ochii acoperiți de o crustă ca o spumă uscată și numai fructele-comoară și apa fiartă cu care Sill îl hrănea forțat îl țineau în viață.

În timpul după-amiezii celei de-a optsprezecea zile a misiunii butucii plutei atinseră nămolul. Cu toate că apa încă sclipea printre copaci, pluta nu mai aluneca. Clisa o ținea în ciuda eforturilor cârmacilor și o trăgea spre est tot mai adânc în mlaștină, mișcându-se pe curentul lent.

Korik nu întrevedea nicio speranță. Dar Sill nu era de acord. El insista că în trupul bolnav al Nobilului Hyrim supraviețuise un spirit nestins. Îl simțea când punea mâna pe fruntea Nobilului; ceva din Hyrim încă opunea rezistență febrei. Pe timpul veghei lungi din timpul zilei, el îngrijea acel spirit cu fructe-comoară și apă sălcie fiartă. Iar seara Nobilul și-a revenit. Roșeața uscată i-a părăsit întrucâtva fața; a început să asude. Pe măsură ce frisoanele cedau, respirația îi devenea mai ușoară. La căderea nopții dormea liniștit.

Dar se părea că își revenise prea târziu. În plin întuneric al nopții, strânsoarea nămolului a târât pluta

într-o zonă plată lipsită de copaci. Acolo curentul se învolbura, se răsucea în sine, formând un vârtej lent suficient de larg ca să cuprindă toate cele patru laturi ale plutei şi să înceapă s-o sugă în adânc. Şi Gardienii Sângelui nu puteau face nimic. Acolo toată forţa şi credinţa îşi pierdeau valoarea; acolo niciun Jurământ nu avea înţeles. Misiunea era în mâinile Nobilului Hyrim, iar el era prea slab.

Dar când Korik l-a trezit, ochii Nobilului erau lucizi. L-a ascultat pe Korik expunându-i necazul misiunii. După un timp a întrebat:

– Cât de departe trebuie să mergem ca să scăpăm?

– Cinci kilometri, Nobile.

Korik a indicat direcţia cu o mişcare a capului.

– Atât de mult? Prietene Korik, într-o zi va trebui să-mi povesteşti cum de am ajuns la o asemenea năpastă.

Oftând, s-a tras lângă foc şi a început să mănânce din proviziile de *aliantha* ale misiunii. Nu a făcut nicio încercare să se ridice înainte de a le termina complet.

Apoi, cu ajutorul lui Sill, s-a sculat în picioare pe pluta care se rotea încet şi şi-a preluat poziţia. Sprijinindu-se de Gardian, a înfipt toiagul printre buşteni până în nămol.

O frântură de cântec i-a trecut printre dinţi; toiagul a început să-i pulseze în mâini.

Un timp, eforturile lui nu au avut efect. Puterea urca în toiag, creştea la comanda forţei lui nesigure, dar pluta continua să se scufunde şi mai adânc în mlaştină. Duhoarea de descompunere şi moarte se

accentua. Nobilul Hyrim gemea în încordarea de a-şi solicita tot mai mult din puterea sa. A început să cânte cu voce tare.

Scântei albastre au ţâşnit din lemnul toiagului, coborând până în pământ. Cu un sunet puternic de sucţiune, pluta s-a eliberat din vârtej, s-a îndepărtat. Răsucindu-se în jurul vârtejului, a pornit spre nord.

Nobilul Hyrim a ţinut mult timp pluta în mişcare. Apoi a ajuns la cocostârcii-de-mlaştină din partea nordică a vârtejului. Acolo, Gardienii Sângelui au aruncat funii de *clingor* în copacii din faţă şi s-au folosit de ele ca să tragă pluta. Imediat, Hyrim şi-a întrerupt puterea şi s-a prăbuşit înainte. Sill l-a cărat înapoi în centrul plutei. Imediat ce l-a aşezat lângă foc, a adormit.

Dar acum Gardienii Sângelui nu mai aveau nevoie de ajutorul lui.

Aruncau funii de *clingor* şi trăgeau de ele, mişcând pluta printre copaci. Înaintarea era lentă, dar ei nu şovăiau. Şi când nămolul a devenit atât de dens încât funiile lor se rupeau din cauza tensiunii, au întins frânghii între copaci şi au abandonat pluta. Sill l-a luat pe Nobilul Hyrim în spate şi a înaintat prin mlaştină trăgându-se de funii, în timp ce alţi Gardieni întindeau noile frânghii înainte şi le strângeau pe cele din urmă. Apoi în cele din urmă, la lumina zorilor, noroiul s-a transformat într-un lut umed, copacii au făcut loc peticelor de trestie şi iarbă, şi Gardienii Sângelui au început să simtă pământ solid sub picioarele goale.

Astfel au ieşit pe fâşia lată de mlaştină care împrejmuia Înghiţitoarea de Vieţi.

În depărtare se puteau vedea dealurile abrupte care formau muchia de sud a Țărmului Mării.

Misiunea pierduse trei zile.

Totuși, Gardienii Sângelui nu i-au refuzat Nobilului Hyrim timpul pentru pregătirea unei mese calde din ultimele provizii. Nobilul era epuizat; fața sa cândva rotundă devenise ascuțită ca a unui lup. Avea nevoie de hrană și de odihnă. Misiunea putea prinde o viteză bună pe Țărmul Mării către *Coercri*. La nevoie, Gardienii Sângelui îl puteau duce pe sus pe Nobilul Hyrim.

Când au terminat de mâncat, Nobilul s-a ridicat gemând în picioare și a pornit în direcția dealurilor. Ritmul stabilit de el era lent; era silit să se odihnească îndelung și des. Gardienii Sângelui și-au dat curând seama că așa ar fi avut nevoie de întreaga zi ca să străbată cei treizeci de kilometri până la dealuri. Dar Nobilul a refuzat oferta lor de ajutor.

– Grabă? a zis. N-am inima să mă grăbesc.

Vocea lui avea o amărăciune care i-a surprins, până când Korik le-a reamintit ceea ce auziseră de la warhaftul Hoerkin și care fusese reacția Nobilului. Aparent, Hyrim credea profeția lui Hoerkin privind căderea uriașilor.

Totuși, Nobilul a înaintat cu greu întreaga zi pentru a ajunge la dealuri, iar în ziua următoare s-a străduit să urce pantele ca și cum s-ar fi schimbat peste noapte, redescoperindu-și sentimentul urgenței. Rostogolindu-și ochii în fața urcușului dificil, se silea, se muncea să urce până la limitele forțelor sale revenite.

Când în cele din urmă trecu de creastă, el și toți Gardienii Sângelui se opriră să privească Țărmul Mării.

Pământul pe care Vechii Nobili îl dăduseră uriașilor drept cămin era întins și frumos. Închis de dealuri la sud, de munți la vest și de Marea Zorilor la est, era un paradis verde pentru navigatorii eșuați. Dar cu toate că se foloseau de Tărâm – cultivau terenurile vălurite cu plantații de tot felul, vii imense, păduri întregi cu anumiți copaci cu lemn roșu și tec din care își construiau enormele nave –, nu îl populaseră. Ei iubeau marea și preferau să-și construiască locuințele pe falezele coastei stâncoase, la două sute de kilometri est de locul unde stătea misiunea.

În timpurile lui Damelon Prietenul Uriașilor, când Cei Fără Casă erau mai numeroși, se răspândiseră de-a lungul coastei, construind case și sate pe întreaga latură răsăriteană a Țărmului Mării. Dar numărul lor scăzuse încet, și acum mai erau doar o treime din câți fuseseră cândva. Totuși erau oameni longevivi, iubitori de povești, veseli, iar lipsa copiilor îi făcea să sufere cumplit. Din cauza singurătății își părăsiseră casele de la nord și sud de Țărmul Mării și formaseră o singură comunitate, un oraș pe faleză unde se puteau bucura împreună de puținii lor copii, de cântecele și poveștile lor lungi. În ciuda vechiului obicei al numelor lungi, nume care spuneau istoria lucrului astfel numit, ei și-au numit orașul simplu, *Coercri,* Mâhnirea. Trăiseră acolo încă din anii tinereții Înaltului Nobil Kevin.

Privind peste pământurile uriașilor, Nobilul Hyrim a strigat înăbușit:

– Korik! Roagă-te ca Hoerkin să fi mințit! Roagă-te ca mesajul lui să fi fost o minciună! Ah, inima mea!

S-a strâns cu ambele mâini de piept și a pornit să coboare alergând panta spre Țărmul Mării.

Korik și Sill l-au prins rapid din urmă, punându-i câte o mână sub fiecare braț. L-au dus pe sus ca să se poată mișca mai ușor. Astfel misiunea și-a început călătoria către Mâhnire.

Nobilul Hyrim a mers astfel tot restul zilei, odihnindu-se numai atunci când durerea din piept devenea de nesuportat. Iar Gardienii Sângelui știau că avea motive întemeiate. Nobilul Mhoram spusese douăzeci de zile. Aceea era cea de-a douăzecea zi a misiunii.

În dimineața următoare, când Nobilul Hyrim s-a sculat din somnul lui extenuat, i-a refuzat pe Korik și pe Sill și a alergat singur.

Pașii au condus rapid misiunea în partea extrem vestică a podgoriilor uriașilor. Korik i-a trimis pe Doar și pe Shull printre vii în căutarea unor semne. Dar ei au raportat că uriașii care lucraseră pe podgorie o părăsiseră cu toții în grabă. Situația era clară. Sape și greble mari cât un stat de om erau împrăștiate printre rânduri cu lamele și dinții încă purtând urmele muncii, iar câțiva dintre sacii de piele în care uriașii își duceau de obicei mâncarea și obiectele personale fuseseră aruncate pe jos și abandonate. Aparent Cei Fără Casă primiseră un semnal oarecare și își lăsaseră imediat munca pentru a-i răspunde.

Urmele pașilor lor pe terenul deschis al viei duceau în direcția *Coercri*.

În acea zi misiunea a trecut printre podgorii, păduri de tec, lanuri. Peste tot uneltele și proviziile împrăștiate spuneau aceeași poveste. Însă în ziua următoare a căzut o ploaie care a șters amprentele pașilor și urmele lucrului. Gardienii Sângelui nu mai puteau obține informații pe acea cale.

În timpul nopții ploaia s-a oprit. În vântul slab, Gardienii puteau simți mirosul sărat al mării. Cerul senin părea să promită o zi frumoasă, dar zorile celei de-a douăzeci și treia zile aveau o lumină roșiatică pătată din când în când cu sclipiri respingătoare de verde și nu-i oferea Nobilului nicio ușurare. După ce a mâncat fructele-comoară date de Sill, nu s-a ridicat. Și-a încolăcit brațele în jurul genunchilor și și-a plecat capul, parcă s-ar fi ascuns. În numele misiunii, Korik a vorbit:

– Nobile, trebuie să mergem. Mâhnirea e aproape.

Nobilul nu și-a ridicat capul. Vocea îi suna înăbușit dintre genunchi:

– Sunteți incapabili de frică? Știți ce o să găsim? Sau asta nu vă atinge?

– Noi suntem Garda Sângelui, a replicat Korik.

– Da, a oftat Nobilul Hyrim. Gardienii Sângelui. Iar eu sunt Nobilul Hyrim, fiul lui Hoole, Nobil în Consiliul de la Piatra Sărbătorii. Am jurat să slujesc Tărâmul. Eu ar fi trebuit să mor în locul Shetrei. De-aș avea puterea ei!

Brusc, a sărit în picioare. Desfăcându-și brațele, a rostit cuvintele vechiului ritual:

– „Noi suntem apărătorii Tărâmului, adepți ai Puterii Pământului. Am jurat și ne-am dedicat... ne-am dedicat... Nu ne vom odihni". Dar n-a putut încheia: *Melenkurion!* a gemut, strângându-și roba neagră la piept. *Melenkurion* Zăgazul Cerului! Ajută-mă!

Lui Korik îi era silă să vorbească, dar misiunea lui îl obliga.

– Dacă uriașii au nevoie de ajutor, trebuie s-o facem.

– Ajutor? a icnit Nobilul Hyrim. Nu există ajutor pentru ei!

S-a ghemuit, apucându-și toiagul. Timp de câteva secunde cutremurătoare l-a ținut strâns, parcă pentru a smulge curaj din el.

– Dar mai sunt și alte lucruri. Trebuie să aflăm... Înalta Nobilă trebuie să știe ce putere a înfăptuit această monstruozitate!

Ochii îi erau umbriți și pleoapele erau parcă înroșite de panică. Tremurând, s-a întors și a pornit spre *Coercri.*

Acum misiunea nu se mai grăbea. Se deplasa cu grijă spre Mare, așteptându-se la o ambuscadă. Însă dimineața a trecut repede. Înainte de amiază, Gardienii Sângelui și Nobilul au ajuns la farul înalt din Mâhnirea.

Farul era un turn subțire și înalt din piatră situat pe ultimul și cel mai înalt deal înainte de stâncile de pe coastă. Uriașii îl construiseră ca să ghideze navele lor rătăcitoare și întotdeauna era cineva acolo ca să aibă grijă de raza concentrată de lumină a focului de semnalizare.

Dar când Gardienii Sângelui au traversat culmea dealului către baza farului, au putut să vadă că focul se stinsese. Nicio sclipire de lumină sau șuviță de fum nu ieșea din cupola din vârful turnului.

Pe scările farului au găsit sânge. Era uscat și negru, suficient de vechi ca să reziste spălării ploii.

La ordinul lui Korik, Vale a urcat în fugă treptele abrupte în turn. Ceilalți Gardieni au așteptat, privind la *Coercri* și Marea Zorilor.

Sub soarele amiezii pe cerul senin Marea sclipea orbitor și valurile, ascunse vederii sub marginea falezei, se loveau cu zgomot înăbușit de tunet de digurile și pontoanele Mâhnirii.

Acolo, ca un stup lipit de stâncă, se afla orașul uriașilor. Toate locuințele, sălile și străzile, toate intrările și fortificațiile fuseseră săpate în piatra coastei. Și era imens. Avea săli în care cinci sute de uriași se puteau aduna pentru Conclavurile lor și poveștile care durau zile întregi; avea docuri pentru opt sau zece nave gigantice; vetre și locuințe destule pentru toți Cei Fără Casă care mai rămăseseră.

Totuși nu se vedea niciun semn că ar fi fost locuit. Spatele Mâhnirii, partea orientată spre uscat, părea abandonat. Deasupra ei țipa din când în când câte un pescăruș. Iar dedesubt marea își mișca valurile. Dar nu arăta nimic viu.

Însă *Coercri* fusese construit cu fața spre mare. Gardienii Sângelui încă mai sperau să găsească acolo uriași.

Apoi Vale a coborât din far. I s-a adresat direct Nobilului Hyrim:

– E un uriaș acolo – a arătat spre turn cu o mișcare scurtă din cap. O femeie moartă. După o clipă, a continuat: A fost ucisă. Fața și partea de sus a craniului au dispărut. Și creierul a dispărut. Mâncat.

Toți Gardienii Sângelui și-au întors privirile către Nobilul Hyrim.

Îl fixa pe Vale cu ochii roșii. Fața trasă era contorsionată. Din gât i s-a auzit un sunet confuz, ca un mârâit. Articulațiile degetelor i se albiseră strânse pe toiag. Fără o vorbă s-a întors și a început să coboare spre intrarea principală în Mâhnirea.

Korik a dat ordine. Dintre cei unsprezece Gardieni, Vale, Doar, Shull și încă doi au primit instrucțiuni să rămână la far, să stea de veghe și să avertizeze în caz de nevoie, iar dacă ceilalți cădeau să continue misiunea. Trei au fost trimiși la nord să înceapă cercetarea din acea parte a *Coercri*. Împreună cu Tull și cu Sill, el l-a urmat pe Nobilul Hyrim. Cei trei l-au făcut pe Nobil să se îndepărteze de intrarea principală spre sudul orașului.

Au pătruns în Mâhnirea pe latura sudică.

Intrarea aleasă a fost un tunel care tăia drept prin stâncă, coborând ușor. L-au străbătut până la sfârșit, unde s-a deschis pe meterezele neacoperite de deasupra Mării. De pe acel bastion puteau vedea mult din fațada orașului. Metereze precum cel pe care stăteau ei erau alternativ avansate și retrase, dând feței orașului un aspect zimțat. Le puteau vedea pe multe dintre acestea înainte ca orașul să dispară din vedere la nord, în spatele unei ridicături a falezei. Jos la nivelul mării,

la sud de acea ridicătură, se afla un dig larg între două pontoane de piatră.

Digul și pontoanele erau pustii. Pe metereze nu se mișca nimic. Cu excepția zgomotului mării, orașul era tăcut.

Dar când Nobilul Hyrim a deschis o poartă înaltă de piatră și a intrat în casă, a descoperit doi uriași zăcând morți într-o baltă de sânge uscat. Ambele cranii erau despicate și golite, ca și cum oasele ar fi fost sparte din interior.

În camerele următoare mai erau încă trei uriași, și mai departe încă trei, unul dintre ei un copil, toți morți. Zăceau printre bălți de sânge, și sânge era împrăștiat peste tot în jur ca și cum cineva ar fi tropăit prin bălți cât erau proaspete. Toți, inclusiv copilul, fuseseră uciși prin zdrobirea capetelor.

Dar corpurile nu erau descompuse. Nu muriseră demult – nu mai mult de trei zile.

– Trei zile, a zis Korik.

Și Nobilul Hyrim a repetat cu amărăciune:

– Trei zile.

Apoi au continuat cercetările.

S-au uitat în fiecare casă din lungul meterezelor până au ajuns drept deasupra digului. În fiecare apartament găseau unul, doi sau trei uriași, toți uciși în același fel. Niciunul în afară de copiii mici nu arăta vreun semn de împotrivire, de luptă.

Cele câteva trupuri tinere erau contorsionate și chinuite; ceilalți zăceau ca și cum ar fi fost seceraţi în locul în care se aflau.

Intrând într-o sală rotundă de întâlniri, au găsit-o goală. Și bucătăria imensă de dincolo de ea era goală. Focurile din sobe se transformaseră în cenușă, dar bucătarii nu fuseseră omorâți acolo.

Imaginea l-a întristat pe Nobilul Hyrim. Gemând, a spus:

– S-au dus să moară în casele lor! Știau de primejdie și s-au dus în căminele lor s-o aștepte. Nu s-au luptat... nu au fugit, nu au cerut ajutor. *Melenkurion abatha!* Numai copiii... Oare ce oroare i-a copleșit?

Gardienii Sângelui nu au avut răspuns. Nu cunoșteau niciun rău suficient de puternic ca să provoace un asemenea măcel fără să i se opună rezistență.

Părăsind sala, Nobilul Hyrim plângea nereținut.

De pe metereze, el și Gardienii au coborât în *Coercri.* Au luat-o pe o scară întortocheată care cobora în interiorul falezei și apoi iar către Mare. La nivelul următor s-au uitat din nou prin case. Și acolo toți uriașii erau morți.

Peste tot era la fel. Cei Fără Casă se duseseră să moară în căminele lor. Apoi un sentiment de urgență a pus stăpânire pe Gardienii Sângelui și pe Nobil. Au început să se grăbească. Nobilul a coborât scările în fugă și a alergat de-a lungul meterezelor să cerceteze casele. În hainele lor negre, cei patru au zburat ca niște corbi în miez de noapte, ducând cu ei povestea sângelui vărsat și a capetelor sfărâmate.

Când au ajuns la jumătatea drumului de coborâre din Mâhnirea, Korik i-a oprit. Observase o schimbare în aerul orașului. Diferența era subtilă; pe moment

nu a putut-o identifica. Apoi s-a repezit în cel mai apropiat apartament, grăbindu-se spre uriașul singuratic mort într-una dintre camerele întunecate, și a atins balta de sânge.

Acel uriaș fusese ucis de curând; în câteva locuri sângele era încă neînchegat.

Poate că ucigașul se afla încă în oraș, pândindu-și ultimele victime.

Imediat Nobilul Hyrim a șoptit:– Trebuie să ajungem repede la nivelul inferior. Dacă mai sunt uriași în viață, acolo trebuie să-i găsim.

Korik a aprobat din cap. Tull a luat-o înainte să cerceteze locurile în timp ce ceilalți au alergat la scări coborându-le în goană. La fiecare nivel se opreau doar ca să găsească un uriaș mort și să testeze starea sângelui. Apoi continuau coborârea.

Sângele era din ce în ce mai proaspăt. Cu două niveluri deasupra digului, au găsit un copil a cărui carne încă mai păstra puțină căldură.

Următorul nivel l-au explorat mai cu atenție. Și într-o cameră au descoperit o uriașă al cărei sânge încă mai curgea din capul spart.

Cu mare grijă au parcurs ultimele scări.

Scara se termina cu un spațiu larg, cu baza între cele două pontoane și capul format de digul dintre ele. Marea era în reflux și se liniștise. Valurile se spărgeau jos la baza digului, dar vuietul lor încă mai umplea aerul. Chiar și de acolo, Gardienii Sângelui și Nobilul nu puteau vedea dincolo de ridicătura de stâncă situată la nord de dig. Acel bolovan și înclinarea marginii

de sud a *Coercri* formau un golf puțin adânc în jurul digului. Baza plată a orașului pe timpul după-amiezii se afla în umbra falezei și roca neîncălzită de soare era umedă.

Pe pontoane nu mișca nimeni, nici pe drumul care străbătea orașul de la capătul de sud către nord în jurul curburii falezei.

La baza falezei în spatele promenadei și a pontoanelor de piatră erau tăiate mai multe deschideri. Toate aveau porți grele de piatră care să împiedice pătrunderea apei mării pe timp de furtună. Dar cele mai multe dintre porți erau deschise. Duceau spre ateliere – hangare spațioase în care uriașii fasonau scândurile și parâmele vaselor lor. La fel ca sălile de întruniri și bucătăriile, și aceste locuri erau pustii. Dar, spre deosebire de vii și culturi, atelierele nu fuseseră părăsite în grabă. Toate uneltele erau așezate pe rafturile de pe pereți; mesele și bancurile erau goale; chiar și podelele erau curate. Uriașii care lucrau acolo avuseseră timp să-și pună atelierele în ordine înainte de a se duce acasă să moară. Însă una dintre ușile mai mici aproape de capătul sudic al promontoriului era bine închisă. Nobilul Hyrim a încercat s-o deschidă, dar ușa nu avea clanță și el nu putea apuca piatra netedă.

Korik și Tull au atacat-o împreună. Strecurându-și degetele într-o crăpătură a ușii, au ridicat-o. Cu un sunet râcâit ca un icnet de durere s-a deschis în afară, permițând luminii slabe să pătrundă în încăperea de dincolo.

Camera era goală; nu conținea nimic în afară de un pat scund lângă unul dintre pereți. Nu era luminată și aerul din interior mirosea a stătut.

Pe podea stătea un uriaș sprijinit de peretele din spate.

Chiar și ghemuit cu genunchii strânși era înalt cât Gardienii Sângelui. Ochii ficși reflectau sticlos lumina.

Era în viață. O respirație superficială îi mișca pieptul și un fir subțire de salivă i se scurgea din colțul gurii în barba căruntă.

Dar nu s-a mișcat atunci când cei patru au intrat în cameră. Nicio clipire sau scânteiere a ochilor nu a arătat că ar fi conștient de prezența lor.

Nobilul Hyrim s-a repezit fericit spre el, apoi s-a oprit când a văzut expresia de groază de pe chipul uriașului.

Korik s-a apropiat de uriaș și a atins unul din brațele goale cu care își strângea genunchii. Uriașul nu era rece; nu era un alt Hoerkin.

Korik a scuturat brațul uriașului, dar el nu a reacționat. Stătea privind în gol spre ușă. Korik s-a uitat întrebător la Nobil. Când Hyrim a aprobat, Korik l-a lovit pe uriaș peste față.

Lovitura i-a zdruncinat capul, dar nu l-a făcut să-și vină în fire. Fără să clipească, a ridicat iar capul continuând să privească fix. Korik s-a pregătit să lovească cu mai multă forță, dar Nobilul Hyrim l-a oprit.

– Nu-l răni, Korik. Ne e prieten.

– Trebuie să ajungem la el, a zis Korik.

– Da, a recunoscut Hyrim. Da, trebuie.

S-a apropiat de uriaș și a strigat:

– Frate de Piatră! Ascultă-mă! Sunt Hyrim, fiul lui Hoole, Nobil în Consiliul de la Piatra Sărbătorii. Trebuie să mă asculți. În numele tuturor Celor Fără Casă, în numele prieteniei și al Tărâmului, te implor... Deschide-ți urechile!

Uriașul n-a răspuns. Ritmul lent al respirației lui nu s-a modificat; ochii nu i-au clipit.

Nobilul Hyrim s-a dat înapoi, studiindu-l pe uriaș. Apoi i-a zis lui Korik:

– Eliberează-i una dintre mâini.

A frecat unul dintre capetele de fier ale toiagului, și când a ridicat palma o flacără albastră a izbucnit din metal.

– O să încerc *caamora,* focul suferinței.

Korik a înțeles. *Caamora* era un ritual prin care uriașii se purificau de suferință și mânie. Ei nu puteau fi arși de focul obișnuit, dar flăcările le făceau rău și ei se foloseau de acea durere în momentele când aveau nevoie să-și recapete controlul. Rapid, Korik a smuls mâna dreaptă a uriașului din strânsoarea sa, trăgându-l de braț astfel ca palma să fie întinsă către Nobilul Hyrim.

– Piatră și Mare, frate de piatră! Piatră și Mare! a gemut Nobilul și a crescut intensitatea Focului Nobililor.

A plasat flacăra direct sub mâna uriașului, învăluindu-i degetele în foc.

La început nu s-a întâmplat nimic; ritualul nu a avut efect. Degetele uriașului atârnau nemișcate în

foc şi flacăra nu le ardea. Apoi s-au mişcat, s-au contorsionat, s-au încleştat. Uriaşul şi-a împins şi mai mult mâna în foc, cu toate că degetele i se strâmbau de durere.

Brusc a inspirat adânc şi tremurat. Capul i s-a balansat pe spate, s-a lovit de zid şi a căzut în genunchi. Totuşi nu şi-a retras încă mâna. Când a ridicat capul, avea ochii plini de lacrimi.

Tremurând, gâfâind, şi-a tras mâna. Era nevătămată.

Imediat Nobilul Hyrim a stins focul.

– Frate de piatră, a strigat încet. Frate de piatră. Iartă-mă.

Uriaşul îşi privea fix mâna. Timpul trecea şi el devenea încet-încet conştient de situaţie. În cele din urmă, i-a recunoscut pe Nobil şi pe Gardienii Sângelui. Deodată a tresărit şi şi-a dus brusc ambele mâini la tâmple, icnind:

– Trăiesc? Înainte ca Nobilul Hyrim să poată răspunde, a continuat: Ce e cu ceilalţi? Poporul meu?

Nobilul Hyrim şi-a încleştat mâinile pe toiag în căutare de sprijin.

– Sunt morţi cu toţii.

– Ah! a gemut uriaşul. Palmele i-au căzut pe genunchi şi şi-a rezemat capul de perete. O, poporul meu!

Lacrimile îi curgeau pe obraji ca sângele.

Nobilii şi Gardienii l-au privit în tăcere, aşteptându-l. Într-un târziu, durerea i s-a mai domolit şi lacrimile s-au oprit. Şi-a plecat capul şi a şoptit parcă învins:

– Pe mine m-a lăsat ultimul.

Cu vizibil efort, Nobilul Hyrim se sili să întrebe:

– Cine e?

Uriaşul a răspuns nefericit:

– A venit curând... a venit curând după ce a aflat de soarta celor trei fraţi – fraţi dintr-o singură naştere – prevestirea sfârşitului de către Damelon Prietenul Uriaşilor. În primăvara asta... ah, aşa de curând a fost? Are nevoie de mai mult timp. Ar fi trebuit să treacă ani. Ar fi trebuit... ah, poporul meu! În primăvara asta – asta – am aflat în sfârşit că străvechiul rău adormit din Sarangrave s-a trezit. Ne-am gândit să trimitem vorbă la brava Cetate Nobilă...

Pentru o secundă s-a sufocat de durere.

– Atunci i-am pierdut pe fraţi. I-am pierdut. Într-o dimineaţă, ne-am trezit şi ei nu mai erau. Nu am cerut ajutor la Nobili. Cum am fi putut să le spunem că ultima noastră speranţă era pierdută? Nu. Am preferat să căutăm. De la Înălţimile Northron la Câmpiile Jefuite şi dincolo de ele am căutat. Am căutat toată vara. Nimic. Disperaţi, căutătorii s-au întors la Mâhnirea, *Coercri,* ultimul cămin al Celor Fără Casă. Atunci s-a întors şi ultimul căutător, Cosiţe Voinice, cea al cărui pântec îi purtase pe cei trei. Pentru că ea era mama lor, a continuat să-i caute şi când toţi ceilalţi renunţaseră, ea a fost ultima care s-a întors. Ajunseseră până la Colinele Nimicite. Ne-a chemat pe toţi şi ne-a povestit despre soarta celor trei înainte de a muri. Rănile căutării...

A gemut din nou.

– Acum eu am rămas ultimul. Ah, poporul meu!

Strigând s-a mişcat, s-a ridicat în picioare, stând drept sprijinit de zid. Dominându-şi ascultătorii, şi-a lăsat capul pe spate şi a început să cânte străvechiul cântec al Celor Fără Casă.

Noi suntem Cei Fără Casă,
lipsiţi de rădăcini, rude şi prieteni.
Dintre alte minunate taine
am întins pânzele şi ne-am întors
pe propriile urme;
dar vânturile vieţii nu bat aşa cum alegem noi,
şi tărâmul de dincolo de mare l-am pierdut.

Era lung ca toate cântecele uriaşilor. Dar el a cântat numai un fragment. Curând a tăcut şi bărbia i-a căzut în piept.

Nobilul Hyrim a întrebat iar:

– Cine e?

Uriaşul i-a răspuns reluând povestea:

– Apoi a venit el. Prezicerile despre sfârşit şi despre Casă s-au prefăcut în nenorocire şi amărăciune. Atunci am ştiut adevărul. Îl văzusem şi mai înainte, în vremuri mai uşoare, când faptul că ştiam ne-ar fi putut fi de ajutor, dar am refuzat să credem. Văzusem răul şi l-am negat, crezând că vom reuşi să ne găsim drumul către Casă şi să scăpăm. Proştii! Când l-am văzut pe el am înţeles adevărul. Cu nebunia, sămânţa împuţinată, patimile şi nerăbdarea să ne regăsim Casa, noi am devenit obiectul urii noastre. Am văzut adevărul în el. Inimile noastre s-au prefăcut în cenuşă

și ne-am dus în locuințele noastre, acele camere mici pe care în van le numim cămine.

– De ce nu ați fugit?

– Unii au fugit, vreo patru sau cinci care nu cunoșteau numele lung al disperării, sau nu-l auziseră. Sau care erau prea asemănători lui ca să judece. Răul din Sarangrave i-a luat, nu mai sunt.

Împins de vechea pasiune a Gardienilor Sângelui, Korik a întrebat:

– De ce nu ați luptat?

– Am devenit ceea ce urâm. Mai bine să murim.

– Nu contează! a zis Korik. Asta să fie loialitatea uriașilor? Toată credința promisă a ajuns aici? Pe Jurământ, uriașule! Vă autodistrugeți și lăsați răul în viață! Nici măcar Kevin Risipitorul Tărâmului nu a fost atât de slab!

În tulburarea lui a uitat de prudență și toți Gardienii Sângelui au fost luați prin surprindere. Vocea pe care au auzit-o deodată în spate era înghețată în dispreț; i-a secerat ca o rafală a iernii. Întorcându-se, au văzut un alt uriaș stând în cadrul ușii. Era mult mai tânăr decât cel dinăuntru, dar îi semăna. Diferența principală consta în disprețul care îi umplea chipul, îi înrăia ochii, îi strâmba gura de parcă ar fi fost pe punctul să scuipe.

În mâna dreaptă strângea o piatră verde strălucitoare. Ardea cu o forță de culoarea smaraldului care îi lumina printre degete. În strânsoarea lui fumega greu.

Duhnea a sânge proaspăt; era stropit din cap până în picioare. Iar în interiorul lui, lipită de oasele sale,

era o prezență puternică nepotrivită formei lui. Îl înrobea din spatele ochilor cu o imensă forță a răului și urii.

– Hmm, a rostit cu un ton disprețuitor, un Nobil și trei Gardieni ai Sângelui. Sunt mulțumit. Crezusem că prietenul meu din Sarangrave i-a luat pe toți cei asemenea vouă, dar văd că voi avea eu plăcerea asta. O, dar nu sunteți întru totul nevătămați, nu-i așa? Ați devenit negri. Ați pierdut prieteni în favoarea prietenului meu?

A râs aspru, ca sunetul scos de niște bolovani striviți unul de altul.

Nobilul Hyrim a înaintat, a înfipt toiagul înaintea lui și a vorbit cu mult curaj:

– Nu te apropia, proroc delirant *turiya.* Eu sunt Hyrim, Nobil din Consiliul Pietrei Sărbătorii. *Melenkurion abatha! Duroc minas mill khabaal!* Nu te las să treci.

Uriașul a tresărit când Nobilul Hyrim a rostit cuvintele cu putere. Dar după aceea a râs iar.

– Ha! Micule Nobil! Asta să fie limita înțelepciunii tale? Nu te poți apropia mai mult de Cele Șapte Cuvinte? Le pronunți prost. Dar trebuie să admit că m-ai recunoscut. Eu sunt *turiya* Herem. Dar avem nume noi acum, eu și frații mei. Scrijelitorul în Carne și Pumnul Satanei. Iar eu mă numesc Ucigașul Neamului.

Auzindu-l, uriașul cel bătrân a gemut din greu. Prorocul delirant s-a uitat spre fundul celulei și a zis cu un ton plin de satisfacție:

– A, aici era. Micule Nobil, văd că ai stat de vorbă cu Braț Puternic Meșteșugarul de Nave. Ți-a spus că e tatăl meu? Tată, de ce nu-ți întâmpini fiul?

Gardienii Sângelui nu se uitau la uriașul bătrân. Dar au auzit durerea Meșteșugarului de Nave și au înțeles-o. Ceva din sufletul uriașului se sfărâma. Brusc, a răcnit sălbatic. Sărind peste cei patru, l-a atacat pe Ucigașul Neamului.

Degetele lui au prins gâtul profetului. L-a împins prin ușă afară pe ponton.

Ucigașul Neamului n-a făcut nicio încercare să se elibereze din strânsoarea tatălui său. A rezistat impulsului până și-a fixat bine picioarele. Atunci a ridicat piatra verde, îndreptând-o spre fruntea Meșteșugarului de Nave.

Ambii pumni și piatra au trecut prin craniul bătrânului până în creier.

Meșteșugarul de Nave a țipat. Mâinile i-au căzut și corpul i-a devenit moale. Atârna fixat în punctul de putere în care îi fusese străpuns capul.

Rânjind cu lăcomie, profetul delirant l-a ținut mult timp astfel pe tatăl său. Apoi a strâns pumnul. Smaraldul a fulgerat; piatra a făcut să explodeze fruntea Meșteșugarului de Nave. A căzut mort, împrăștiind sânge pe piatra digului.

Ucigașul Neamului a tropăit prin băltoaca de sânge care se întindea.

Părea indiferent la cei patru, dar nu era așa. Când Korik și Tull au înaintat să-l atace și-a smucit brațul aruncând un fulger de energie spre ei. I-ar fi ucis

înainte să ajungă la uşă, dar Nobilul Hyrim a plonjat aruncându-şi toiagul între ei. Capătul toiagului a prins fulgerul. A detonat cu asemenea forţă, încât toiagul s-a rupt în două şi i-a aruncat pe cei patru oameni în peretele din spatele camerei.

Impactul i-a lăsat înconştienţi.

Aşadar, nici măcar Jurământul nu-i putea feri pe Gardienii Sângelui de necazurile extreme.

Korik a fost primul care s-a trezit. Auzul i-a revenit înainte de vedere şi de simţul pipăitului şi a început să asculte. În urechile lui zgomotul mării creştea, devenea tot mai violent. Dar nu era zgomot de valuri în furtună; era mai neregulat, mai nesănătos. Când vederea i s-a restabilit, a fost surprins să constate că putea vedea. Se aşteptase la întunericul provocat de nori.

Dar lumina stelelor abia răsărite pătrundea prin uşă dinspre cerul senin al nopţii. Afară, Marea lovea şi se ridica peste pontoane şi dig ca îndemnată de nişte pinteni. Iar pe cer săreau fulgere, urmate de tunete atât de puternice, încât le simţea izbitura în piept. Prin apa pulverizată urla un vânt tare. Şi totuşi cerul era senin.

Deasupra Mării era un uragan.

Apoi un alt fel de fulger s-a ridicat spre cer, un arc verde ca o flacără de smarald. Venea dinspre dig. Privind prin întuneric, Korik a distins silueta profetului delirant, Ucigaşul Neamului. Stătea jos la marginea digului, atât de aproape de apă, încât valurile i se spărgeau pe genunchi. Cu piatra lui arunca fulgere verzi spre cer şi scutura din braţe ca şi cum furtuna ar fi fost sub comanda lui.

Pe dig în spatele lui erau trei trupuri moarte, cei trei Gardieni ai Sângelui pe care Korik îi trimisese la capătul dinspre nord al orașului.

Un timp, Korik nu a înțeles ce făcea Ucigașul Neamului. Apoi și-a dat seama că marea de dincolo de pontoane se mișca în ritmul brațelor Ucigașului Neamului. După cum gesticula uriașul proroc delirant, se înălțau, se dădeau înapoi, se spărgeau sau se uneau între ele.

În depărtare situația era și mai rea. Lent, înclinându-se și cutremurându-se, un zid masiv de apă se ridica din ocean. Fulgerele verzi ale Ucigașului Neamului sclipeau pe fața lui în timp ce el creștea, înălțându-și creasta tot mai sus. Pe măsură ce se dezvolta înainta spre faleză.

Prorocul delirant chema un tsunami.

Korik s-a întors să-și trezească tovarășii.

Sill și Tull și-au recăpătat curând conștiința și vioiciunea. Dar Nobilul Hyrim zăcea nemișcat, cu sângele picurându-i din colțul gurii. Rapid, Sill și-a plimbat mâinile peste corpul Nobilului, declarând că Hyrim avea câteva coaste rupte, dar nicio altă rană gravă. Împreună, Korik și Sill i-au frecat încheieturile, l-au bătut cu palma peste gât. În cele din urmă a mișcat pleoapele și s-a trezit.

Era ametit. La început nu a priceput ce-i spunea Korik. Dar când s-a uitat afară în noapte a înțeles. Deja valul ridicat părea să fie înalt cât jumătate din faleză și zvârcolirea lui avea un aspect întunecat, bolnăvicios. Conținea destulă ură concentrată în el ca să zdrobească Mâhnirea. Când Nobilul Hyrim

și-a întors fața de la el, chipul îi era tensionat de o hotărâre cumplită.

A fost nevoit să strige ca să se facă auzit peste urletul valurilor, vânturilor și tunetelor.

– Trebuie să-l oprim! Siluiește Marea! Dacă reușește, dacă face Marea să se supună voinței lui, Legea care o apără va fi ruptă. Îl va sluji pe Disprețuitor la fel ca un alt proroc delirant!

Korik a răspuns:

– Da!

Gardienii Sângelui erau furioși. Nu ar fi ascultat nicio altă decizie.

Totuși Sill rămăsese destul de prudent ca să spună:

– Are Piatra Bolii Pământului.

– Nu!

Nobilul Hyrim a căutat pe jos bucățile toiagului. Când le-a găsit a cerut *clingor.* Tull i-a dat o fâșie. L-a folosit ca să lege la un loc cele două fragmente, cu capetele de metal unite. Strângând instrumentul grosolan, a zis:

– Acela nu este decât un ciob din Piatră! Piatra Bolii Pământului în sine este mult mai mare! Dar nici în cele mai rele coșmaruri ale noastre nu am fi bănuit că Disprețuitorul ar îndrăzni să taie bucăți din Piatră pentru slujitorii lui. Măiestria lui... trebuie să fie grozavă. Astfel este capabil să-i supună pe uriași – profeții deliranți și Piatra împreună, Piatra dând puteri profetului și profetul folosind Piatra! Și ceilalți, Scrijelitorul în Carne, Pumnul Satanei, trebuie să posede și ei fragmente din Piatră. Auzi, Korik?

– Aud, a replicat Korik. Înalta Nobilă va fi avertizată.

Nobilul Hyrim a dat din cap. Durerea din coaste l-a făcut să tresară. Dar a ieșit din celulă în urletul vântului. Korik, Sill și Tull l-au urmat imediat.

În fața lor, Ucigașul Neamului lucra extaziat de putere. Cu toate că încă se afla la distanță de dig, tsunamiul îl domina, făcând trupul lui furat să pară pitic. Acum îl invoca printr-o incantație. Cuvintele lui pătrundeau prin tumultul furtunii.

Vino, Mare!
Supune-te!
Ridică-te cât mai sus!
prăvale-te!
Sparge stânca!
sparge piatra;
strivește inima;
macină sufletul;
sfâșie carnea;
distruge întregul!
Mănâncă moartea
drept pâine!
Vino, Mare!
Supune-te!

Și marea răspundea, înălțându-se tot mai sus. Acum creasta valului spumega și se agita la nivelul meterezelor superioare din *Coercri.*

Gardienii Sângelui ar fi vrut să atace imediat, dar Nobilul Hyrim i-a reținut. Ca să nu fie auzit de Ucigașul Neamului, a format cuvintele cu buzele:

– Eu trebuie să dau prima lovitură.

Apoi s-a îndreptat spre ponton atât de repede cât îi permitea pieptul rănit. Când cei patru au pornit spre dig, zidul gigantic de apă părea deja să se aplece peste ei. Numai puterea Pietrei Ucigașului Neamului îl ținea drept. El era prea absorbit de spectacol ca să-i simtă pe ei apropiindu-se. Însă în ultimul moment instinctul l-a avertizat. S-a întors brusc descoperindu-l pe Nobilul Hyrim la câțiva metri de el.

Răcnind sălbatic, și-a ridicat pumnul strălucitor ca să arunce un fulger către Nobil.

Dar în timp ce prorocul delirant își înălța brațul, Nobilul Hyrim a străbătut restul distanței până la el. Cu bucățile de toiag legate, Nobilul a țintit în sus.

Capetele de metal au lovit mâna Ucigașului Neamului înainte ca fulgerul să fie gata.

Cele două energii s-au împletit într-o flacără de albastru și verde. Forța mai mare a Ucigașului Neamului s-a scurs ca un fulger prin brațele Nobilului Hyrim în corp și cap. Focul verde ardea în el, consumându-i creierul și inima. Când flacăra a încetat, el s-a prăbușit.

Dar încleștarea i-a carbonizat mâna Ucigașului Neamului și reculul i-a împins brațul în spate. A pierdut Piatra. A căzut, rostogolindu-se departe de el pe dig.

Imediat cei trei gardieni au sărit; împreună au lovit prorocul delirant cu toate puterile lor. În atacul lor

Jurământul și-a găsit exprimarea finală. Uriașul proroc delirant era mort înainte ca trupul lui să cadă în ape.

Totuși, mult timp după aceea, Gardienii au lovit în el, împinși de excesul de furie și oroare. Apoi picăturile de apă sărată i-au răcorit și au observat că furtuna începuse să slăbească.

Fără impulsul Pietrei, vântul s-a potolit. Fulgerele au încetat. După câteva ultime bubuituri, tunetele s-au îndepărtat.

Cu un sunet ca de avalanșă, valul a căzut înapoi în mare. Stropii lui le-au udat fețele Gardienilor Sângelui și valurile provocate de căderea lui s-au spart de dig. Apoi a dispărut. Împreună, cei trei au alergat la Nobilul Hyrim.

Se agăța încă de viață, dar era aproape de final; explozia prorocului delirant îl arsese adânc. Orbitele îi erau goale și dintre pleoapele goale un fum subțire verzui se ridica spre stele. Când Sill l-a ridicat în șezut, mâinile lui au bâjbâit prin jur parcă în căutarea toiagului, și a rostit slab:

– Să nu... să nu atingeți... să luați...

Nu a putut vorbi. Efortul i-a sfâșiat inima. Cu un geamăt, a murit în brațele lui Sill.

Un timp, Gardienii Sângelui au rămas tăcuți lângă el, acordându-i tot respectul pe care i-l puteau acorda. Dar nu aveau cuvinte. După aceea Korik s-a dus și a ridicat fragmentul din Piatra Bolii Pământului pe care îl folosise Ucigașul Neamului. Fără o voință care să-l conducă era palid; arăta doar sclipiri sporadice

în miez. Însă i-a rănit mâna cu o răceală profundă și incandescentă. El l-a strâns în pumn.

– O să-l ducem la Înalta Nobilă, a zis. Probabil că și ceilalți proroci deliranți au asemenea puteri. Înalta Nobilă ar putea folosi forța asta ca să-i învingă.

Sill și Tull au aprobat. În ruinele misiunii, nu le mai rămăsese nicio speranță.

– Apoi am trimis acasă trupurile camarazilor noștri căzuți, a spus Tull moale. Nu era nevoie să ne grăbim, știam că ranyhynii lor puteau găsi un drum sigur pe la nord de Sarangrave. După ce am îndeplinit și această sarcină, ne-am întors la cei cinci care rămăseseră de pază la far. Pe doi dintre ei Korik i-a pus să se întoarcă la Cetatea Nobilă cât mai repede posibil, pentru ca Piatra Sărbătorii să fie avertizată. Și pentru că el considera că războiul începuse deja, că Înalta Nobilă mărșăluia în Câmpiile de Miazăzi alături de Oaste, eu am fost însărcinat, împreună cu Shull și Vale, să aduc aceste vești în sud, pe drumul pe care am venit. Alături de Sill și Doar, Korik și-a asumat povara Pietrei Bolii Pământului, ca să poată fi adusă în siguranță la Piatra Sărbătorii pentru Nobili.

În cele din urmă, Gardianul Sângelui tăcu. Mult timp Troy stătu privind fără să vadă la piatra din fața lui. Se simțea surd și paralizat – prea șocat ca să mai audă vântul calm suflând în jurul Postului de Veghe al lui Kevin, prea amorțit ca să simtă răcoarea aerului de munte. Morți? se întrebă în tăcere. Toți morți?

Dar i se părea că nu simte nimic. În el era o durere atât de profundă, încât nu era conștient de ea.

Însă cu timpul se reculese suficient cât să ridice capul și să privească spre Nobilul Mhoram. Îl vedea ca prin ceață. Fruntea îi era tensionată de suferință și din ochi îi curgeau lacrimi. Cu efort, Troy își regăsi vocea. Era răgușită de emoție când întrebă:

– Asta ai văzut noaptea trecută? Asta e?

– Nu.

Răspunsul lui Mhoram fu tăios. Dar nu tăios din cauza furiei; era tăios din cauza efortului de a-și înăbuși suspinele.

– Am văzut Gardieni ai Sângelui luptând în slujba Disprețuitorului.

Urmă o pauză lungă și chinuitoare înainte ca Tull să șuiere printre dinți:

– Așa ceva e imposibil.

– Nu trebuia să fi atins Piatra, șopti slab Nobilul. Nu trebuia...!

Troy vru să-l interogheze pe Mhoram, să-l întrebe ce voia să spună. Dar dintr-odată își dădu seama că vedea mai clar. Ceața lui se ridica.

Pe dată se ridică în genunchi, se întoarse și se sprijini cu pieptul de parapet.

Instinctiv își fixă ochelarii de soare.

La marginea orizontului începeau să se ivească zorile.

18
REFUGIUL DAMNAŢILOR

Imediat Troy sări în picioare să întâmpine soarele.

Tovarăşii lui aşteptară alături de el într-o linişte încordată, ca şi cum ar fi intenţionat să împărtăşească ceea ce vedeau. Dar el ştia că nici chiar Gardienii Sângelui nu puteau egala vederea lui mentală. Nu-i băgă în seamă. Toată atenţia lui era acaparată de dezvăluirile treptate ale dimineţii.

La început reuşi să vadă numai un cenuşiu stins şi un vid violet. Dar după aceea razele soarelui căzură drept pe platformă şi împrejurimile începură să-şi ridice capul peste ceaţă. Deasupra imensei prăpăstii de umbră primi primele semnale vizuale dinspre spaţiul liber în care se afla Postul de Veghe al lui Kevin ca un deget întunecat ameninţând cerul. Spre vest, la o distanţă prea mare pentru orice ochi în afară de ai lui, văzu soarele atingând glugile de zăpadă ale promontoriului muntos care separa Câmpiile de Miazăzi de Întunecimea Sufocantă. Pe măsură ce soarele urca,

el distinse lunga linie curbă a piscurilor care mergeau dinspre sud, apoi dinspre vest din valea Mithilului, până la Refugiul Damnaților.

Apoi lumina coborî pe dealurile care formau granița răsăriteană a Câmpiilor între Postul de Veghe al lui Kevin și Andelain. Acum putea urmări întregul curs al Mithilului spre nord-vest, apoi spre nord, până se unea cu Râul Negru. Se simțea straniu de înălțător și de puternic. Privirea lui nu cuprinsese niciodată atât de multe și acum înțelegea cum trebuia să se fi simțit Înaltul Nobil Kevin. Să stai pe Postul de Veghe era ca și cum ai sta pe o culme a Pământului.

Dar soarele continua să se ridice. Ca o maree de lumină se scurgea peste Câmpii, spălând ultimele rămășițe ale orbirii lui.

Ceea ce văzu îl făcu să încremenească. Oroarea îi umplu ochii cu forța unei avalanșe. Era mai rău decât orice și-ar fi imaginat.

Mai întâi descoperi Oastea. Armata lui tocmai își începuse marșul; se târa spre sud în lungul lanțului muntos. O văzu abia ca pe o pată la poalele munților, dar îi putu evalua viteza. Se aflau la încă două zile de mers de Refugiul Damnaților.

Forțele Hiltmarkului Quaan erau mai aproape de el și la distanță mai mare de Refugiu. Dar călăreții se mișcau mai repede. Instinctiv le estimă rapid numărul; își dădu seama că fuseseră decimați. Mai mult de o treime din cei două sute de Gardieni ai Sângelui dispăruseră, iar dintre cele douăsprezece

Eowarde ale lui Quaan rămăseseră mai puțin de șase. Mergeau dezordonat, aproape în derută.

Pe urmele lor venea o hoardă uriașă de *kreshi,* cel puțin zece mii de lupi galbeni sălbatici. Cei mai puternici dintre ei, cam două mii, purtau în spinare demoni-abjecți negri. *Kreshii* călăriți se deplasau în rânduri strânse și înțelepții demonilor-abjecți din vârful rândurilor aruncau torente de energie neagră peste fiecare călăreț care cădea în raza lor de acțiune. În efortul de a-și controla ritmul de înaintare, împiedicându-l să se transforme în fugă dezordonată, câte un Eoman se întorcea la intervale de timp. Douăzeci sau patruzeci de războinici se aruncau împreună în zidul galben ca să încetinească înaintarea *kreshilor.* Troy putea vedea fulgere de foc albastru printre ei; Callindrill și Verement erau în viață. Dar doi Nobili nu erau de-ajuns. Călăreții erau copleșiți numeric fără de speranță. Și trecuseră deja mult dincolo de râul Mithil în ruta lor către Refugiul Damnaților. Chiar și dacă nu mergeau mai repede aveau să ajungă la Refugiu înaintea Oștii în marș.

Quaan nu fusese capabil să obțină ultima zi de care aveau nevoie soldații pedeștri.

Însă nici măcar asta nu era imaginea cea mai sfâșietoare. În spatele lupilor venea corpul principal al armatei Nobilului Foul. Acesta era mai aproape decât toți ceilalți de Postul de Veghe al lui Kevin, și Troy îl putea vedea cu o claritate înfiorătoare.

Uriașul care pășea în frunte era cea mai mică dintre orori. În spatele uriașului mărșăluiau șiruri imense

de troglodiți, cel puțin douăzeci de mii de locuitori ai peșterilor diformi și puternici. În spatele lor venea un număr egal de demoni-abjecți, săltând pe toate cele patru membre pentru a obține o viteză mai mare. Printre ei sute de grifoni înspăimântători, asemănători leilor, mergeau și zburau alternativ. Iar după creaturile Demondim urma o armată cumplită, clocotitoare, atât de mare încât Troy nu-i putea măcar ghici numărul: oameni, lupi, waynhim, animale ale pădurii, creaturi din Întindere, toți emanând irațională poftă de sânge care îi oprima – miliarde de creaturi turbate, deformate, lucrarea perversă a Nobilului Foul și a Pietrei Bolii Pământului.

Cea mai mare parte a acestei armate uluitoare traversase deja Mithilul în urmărirea Hiltmarkului Quaan și a celor de sub comanda sa. Se mișca atât de repede, încât avea mai puțin de trei zile până la Refugiul Damnaților. Și era atât de puternică, încât nicio ambuscadă, oricât de bine concepută, nu putea avea vreo speranță să i se opună.

Însă nu avea să aibă loc nicio ambuscadă. Oastea nu cunoștea primejdia și nu putea ajunge la Refugiu în timp util.

Ca niște bucăți ascuțite de piatră, faptele îl aduseră pe Warmarkul Troy în genunchi.

– Dumnezeule! șopti îngrozit. Ce am făcut? Avalanșa revelațiilor îl dobora: Dumnezeule. Dumnezeule. Ce am făcut?

În spatele lui, Nobilul Mhoram insista din ce în ce mai nerăbdător:

– Ce e? Ce vezi? Warmark, ce vezi?

Dar Troy nu putea răspunde. Lumea se rotea în jurul lui. Prin vârtejul percepțiilor lui, mintea nu-i putea cuprinde decât un singur fapt obiectiv: era greșeala lui, toate astea erau greșeala lui. Inutilitatea misiunii lui Korik, sfârșitul uriașilor, inevitabilul măcel al Oștii – toate apăsau pe umerii lui. El fusese la comandă. Iar când dezastrul conducerii lui se va încheia, Tărâmul va rămâne fără apărare. De la început îl slujise pe Dispreţuitor fără să știe, iar Atiaran, soția lui Trell, își dăduse viața pentru ceva mai rău decât nimic.

– Mai rău, gemu el.

Își condamnase soldații la moarte. Și ei erau numai începutul tributului pe care Nobilul Foul avea să-l pretindă pentru greșeala lui.

– Dumnezeule.

Ar fi vrut să urle, dar pieptul îi era prea plin de oroare; nu mai era loc pentru strigăte.

Nu înțelegea cum de armata Dispreţuitorului putea fi atât de mare. Depășea cele mai teribile coșmaruri ale lui.

Sări sălbatic în picioare. Își sfâșie pieptul, încercând să obțină destul aer din insuportabilul său eșec pentru un singur strigăt. Dar nu reuși; plămânii îi erau încleiați în ruină. O deznădejde subită îi urla puternic în urechi și el se aplecă în față. Nu-și dădu seama că încercase să sară decât atunci când Terrel și Ruel îl prinseră de picioare și îl traseră înapoi peste parapet.

Apoi simți că îi ard obrajii. Nobilul Mhoram îl pălmuia. Când tresări, Nobilul îl trase spre el și îi strigă în fața lipsită de ochi:

– Warmark! Hile Troy! Ascultă-mă! Înțeleg că armata Disprețuitorului e mare. Și Oastea nu va ajunge la timp la Refugiul Damnaților. Îi pot ajuta!

Instinctiv, prostește, Troy încercă să-și îndrepte ochelarii de soare și constată că dispăruseră. Îi pierduse peste marginea Postului de Veghe.

– Ascultă-mă! strigă Mhoram. Pot să trimit un mesaj. Dacă Verement sau Callindrill trăiesc, mă pot face auzit. Ei o pot avertiza pe Amorine. Îl apucă pe Troy de umeri și își înfipse degetele încercând să-i apuce oasele: Ascultă! Pot s-o fac. Dar trebuie să am un motiv, o speranță. Dacă e inutil nu pot. Răspunde! îi ceru printre dinții încleștați. Tu ești Warmark. Găsește speranță! Nu-ți lăsa soldații să moară!

– Nu, șopti Troy. Încercă să se smulgă din strânsoarea lui Mhoram, dar degetele Nobilului erau prea puternice. Nu există nicio șansă. Armata lui Foul e prea mare.

Ar fi vrut să plângă, dar Mhoram nu-l lăsă.

– Descoperă o șansă! răcni Nobilul. Vor fi măcelăriți. Trebuie să-i salvezi!

– Nu pot! strigă Troy cu o furie subită. Evidenta imposibilitate a cerinței lui Mhoram atinse o rezervă ascunsă în el, și țipă: Blestemata de armată a lui Foul e prea mare! Forțele noastre o să ajungă acolo prea târziu! Singurul mod în care mai pot rămâne câtva timp în viață este să fugă drept prin Refugiu și să continue

să alerge până cad! Nu e nimic acolo, doar Pustiul, Deșertul și o grămadă de ruine, și...

Brusc, inima îi tresări. Postul de Veghe al lui Kevin păru să se clatine sub el și el se prinse de încheieturile mâinilor lui Mhoram ca să-și recapete echilibrul.

– Iisuse, șopti. Există o șansă.

– Vorbește!

– Există o șansă, repetă Troy cu un ton uimit. Iisuse. Cu efort, se sili să-și concentreze atenția asupra lui Mhoram. Dar va trebui s-o faci tu.

– Atunci o s-o fac. Spune-mi ce trebuie.

Pentru o clipă, sentimentul plăcut al amânării îl uimi pe Troy, contrabalansând nevoia de a acționa, aproape încremenindu-l.

– O să fie greu, murmură pentru sine. Dumnezeule! O să fie greu.

Dar strânsoarea insistentă a lui Mhoram îl reținu. Vorbind rar ca să-și poată aduna gândurile, zise:

– Tu va trebui s-o faci. Nu se poate altfel. Dar mai întâi va trebui să ajungi la Callindrill sau Verement.

Privirea pătrunzătoare a Nobilului Mhoram îl sondă pe Troy. Apoi Mhoram îl ajută pe Warmark să se ridice în picioare. Încet, Nobilul întrebă:

– Callindrill sau Verement mai trăiesc?

– Da. Le-am văzut focurile. Poți ajunge la ei? Ei nu au nicio nuia din Înaltul Lemn.

Mhoram zâmbi trist.

– Ce mesaj trebuie să transmit?

Acum Troy îl studie pe Mhoram. Se simțea ciudat de vulnerabil fără ochelarii lui negri, ca și cum ar

fi fost expus reproşurilor, chiar şi aversiunii, dar îl putea vedea limpede pe Mhoram. Ceea ce văzu îl linişti. Ochii Nobilului sclipeau cu un potenţial periculos şi oasele capului său aveau o nuanţă neîmblânzită. Contrastul cu propria sa slăbiciune îl umili pe Troy. Se întoarse să privească din nou peste Câmpii. Deplasarea masivă a hoardelor Nobilului Foul continua la fel ca înainte şi la vederea lor simţi panica reizbucnind. Dar se agăţă de puterea sa de comandant, se folosi de ea ca să-şi ţină ruşinea în frâu. În cele din urmă spuse:

– Bine. Hai să mergem. Tull, mai bine întoarce-te în Stonedown. Adu-i pe ranyhyni cât de sus poţi. Ne aşteaptă un drum lung.

– Da, Warmark.

Tull părăsi fără zgomot Postul de Veghe.

– Acum, Mhoram. Tu ai avut ideea cea bună. Amorine trebuie avertizată. Trebuie să ajungă la Refugiu înaintea lui Quaan.

Îi trecu prin minte că era posibil ca Quaan să nu mai fie în viaţă, dar respinse acea teamă.

– Nu mă interesează cum o face. Trebuie să aibă ambuscada pregătită atunci când sosesc călăreţii. Dacă nu... Fu nevoit să-şi înţepenească maxilarul ca să împiedice glasul să-i tremure. Poţi să comunici asta?

Se cutremură gândindu-se la chinul soldaţilor. După un marş de douăzeci şi cinci de zile vor fi nevoiţi să alerge ultimii optzeci de kilometri numai ca să afle că necazurile lor nu s-au încheiat. Răsucindu-se să-l privească pe Mhoram în faţă, întrebă:

– Ei bine?

Mhoram scosese deja nuiaua de *lomillialor* din robă și o lega de toiagul lui cu o fâșie de *clingor*. Fixând nuiaua, spuse:

– Prietene, ar trebuie să pleci din Postul de Veghe. O să fii mai în siguranță jos.

Troy se supuse fără să comenteze. Mai privi încă o dată armatele ca să se asigure că evaluase corect vitezele lor relative, apoi îi ură succes Nobilului Mhoram și începu coborârea. Simțea treptele ude sub mâinile și picioarele lui, dar îl liniștea prezența lui Ruel chiar sub el. Curând stătea pe pragul de la baza Postului de Veghe și privea în sus cerul albastru în direcția Nobilului Mhoram.

După o pauză care păru nemeritat de lungă pentru nerăbdarea lui Troy, auzi frânturi de cântec din vârful acului de piatră. Cântecul urcă în aer, apoi se stinse brusc. Imediat flăcările erupseră în jurul Nobilului Mhoram. Învăluiră întreaga platformă a Postului de Veghe și umplură aerul cu o senzație de reverberare, ca și cum suprafața stâncii reflecta un țipăt prelung și inaudibil. Vaierul tăcut făcea urechile lui Troy să ardă, îl împingea să și le acopere și să-și ascundă capul, dar se forță să-l suporte. Nu-și desprinse privirea de pe Postul de Veghe.

Din fericire reverberația fu scurtă. La câteva clipe după ce ultima sa vibrație se stinse, Terrel coborî scara, aproape cărându-l pe Nobilul Mhoram.

Lui Troy îi era teamă ca Nobilul să nu fi pățit ceva. Dar Mhoram suferea numai de o epuizare extremă – prețul eforturilor lui. Toate mișcările îi erau

slabe, instabile, transpirația îi curgea pe față, dar reuși un surâs vag pentru Troy:

– Nu mi-ar plăcea să fiu adversarul lui Callindrill, spuse palid. E puternic. Trimite călăreți cu vești la Amorine.

– Bine. Glasul lui Troy era răgușit de afecțiune și ușurare. Dar dacă nu ajungem la Refugiul Damnaților până mâine după-amiază, totul va fi în zadar.

Mhoram aprobă din cap. Se sprijini de umărul lui Terrel și porni împiedicat pe prag urmat de Troy și Ruel.

La început înaintară lent din cauza epuizării lui Mhoram, dar nu după mult timp ajunseră într-o vale mică mărginită de pini în care *aliantha* creștea din belșug. Un mic dejun din fructe-comoară îl înzdrăveni pe Nobilul Mhoram și după aceea se mișcară mai rapid.

În spatele lui Mhoram și Terrel, cu Ruel pe urme, Troy călătorea împins de un vânt al urgenței, o presiune a grabei care amenința să devină furtună. Era nerăbdător să ajungă la ranyhyni. Când se întâlniră cu Tull și cu ceilalți Gardieni ai Sângelui care urcau poteca, încălecă imediat pe Mehryl și-l grăbi pe ranyhyn în trap rapid înapoi spre Mithil Stonedown. Intenționa să treacă direct pe lângă sat spre Câmpii unde ranyhynii puteau alerga. Însă când el și tovarășii lui se apropiară de Stonedown văzură Cercul Bătrânilor așteptând lângă drum. Ezitant, se opri și îi salută.

– Salut, Warmark Troy, răspunse Terass soția lui Slen. Salut, Nobile Mhoram. Am auzit veștile despre

război și știm că trebuie să vă grăbiți. Dar Triock, fiul lui Thuler, ar vrea să vă vorbească.

După introducerea lui Terass, Triock păși în față.

– Salut, Bătrâni din Mithil Stonedown, zise Mhoram. Vă mulțumim din nou pentru ospitalitate. Triock, fiul lui Thuler, te vom asculta. Dar vorbește repede, timpul ne presează rău.

– Nu e cine știe ce problemă, zise Triock rigid. Vreau doar să-mi cer iertare pentru purtarea mea. Am motive să fiu necăjit, după cum știți. Dar mi-am respectat Legământul Păcii la porunca lui Atiaran, soția lui Trell, în momente când tânjeam să-l încalc. Nu doresc să-i dezonorez curajul acum. Speram ca gravelingas Trell să poată rămâne alături de Înalta Nobilă, s-o protejeze.

Spuse acest lucru sfidător, ca și cum s-ar fi așteptat ca Mhoram să-i reproșeze.

– Acum el nu e lângă ea, și nici eu nu sunt lângă ea. Inima mea se teme. Dar dacă ar fi posibil, mi-aș retrage vorbele aspre pe care vi le-am adresat.

– Nu e nevoie de iertare, răspunse Mhoram. Propria mea credință slabă te-a provocat. Dar trebuie să-ți spun că eu cred că Thomas Covenant e un prieten al Tărâmului. Povara crimei lui îl apasă. Cred că-și va găsi ispășirea alături de Înalta Nobilă.

Făcu o pauză și Triock se înclină într-un fel care arăta că accepta cuvintele Nobilului fără să fie convins. Apoi Mhoram continuă:

– Triock, fiul lui Thuler, te rog acceptă un dar din partea mea – în numele Înaltei Nobile, care este iubită

de întreg Tărâmul. Căutând în robă, scoase nuiaua sa de *lomillialor:* Acesta este Înalt Lemn, Triock. Ai fost la Loresraat și cunoști câteva dintre utilizările sale. Eu n-o să-l mai folosesc vreodată.

Spuse asta cu o hotărâre care îl surprinse pe Troy.

– Iar tu vei avea nevoie de el. Mi se spune vizionar și oracol – vorbesc din ceea ce știu, cu toate că nevoia în sine îmi e refuzată. Te rog acceptă-l – în numele iubirii pe care o împărtășim – și ca ispășire pentru îndoielile mele.

Ochii lui Triock se măriră și încordarea de pe chipul lui se relaxă scurt. Troy întrezări cum ar fi putut arăta Triock dacă viața lui nu ar fi fost distrusă.

În tăcere, acceptă nuiaua din Mâinile Nobilului Mhoram. Dar când luă Înaltul Lemn, vechea sa amărăciune îi cuprinse din nou trăsăturile și spuse cu tristețe:

– S-ar putea să-i găsesc o utilizare care te va surprinde.

Apoi se înclină, și ceilalți bătrâni se aplecară odată cu el, eliberându-i pe Mhoram și pe Troy să-și vadă de drumul lor.

Troy îi salută în viteză și profită de oportunitate. Nu avea timp de pierdut pentru ciudatul dar al lui Mhoram sau pentru promisiunile dubioase ale lui Triock. Îl îmboldi pe Mehryl cu călcâiele și își conduse tovarășii în galop afară din valea unde se afla Mithil Stonedown. În scurt timp ocoliseră pintenul vestic al munților și ieșiră în Câmpii. Analizându-și tovarășii, fu surprins să constate că și calul lui Tull putea ține pasul. Acel ranyhyn alergase printre pericole cu o viteză ucigătoare în ultimele opt zile, iar

solicitarea îi afectase mersul. Dar era un ranyhyn; ţinea capul sus, ochii mândri, iar coama încâlcită îi juca pe gât ca un steag străduindu-se să se desfăşoare maiestuos. Pentru o clipă Troy înţelese de ce ramenii nu călăreau. Dar nu făcu nicio concesie oboselii ranyhynului. Pe tot parcursul zilei îşi menţinu compania într-o alergare ca un fulger spre vest.

Tânjea să se alăture soldaţilor săi, să împartă cu ei lupta şi disperarea, să le arate singura cale prin care ar putea reuşi să fure o victorie dintre fălcile armatei Nobilului Foul. Numai exigenţa necesităţii de a dormi îl obliga să se oprească pentru o parte din noapte.

Ruel îl trezi înainte de ivirea zorilor şi continură să călărească în lungul bazei Masivului Southron. Când lumina zilei îi redădu vederea, putu să vadă în faţă stâncile de lângă Refugiul Damnaţilor. Acum drumul direct spre Refugiu îl purta rapid mai aproape de avangarda armatei Nobilului Foul. Însă îşi menţinu direcţia. În apropierea hoardei de *kreshi* şi demoni-abjecţi avea să găsească ceea ce mai rămăsese din Eowardul călare.

Zări forţele lui Quaan mai devreme decât se aşteptase. Probabil Hiltmarkul îşi dusese călăreţii pe un drum ocolit prin sud, către Refugiu, pentru a-şi ţine urmăritorii cât mai departe posibil de Oastea în marş. La scurt timp după prânz Troy şi tovarăşii lui traversară un deal înalt, de unde reuşiră să vadă la distanţă spre nord peste Câmpii. Şi acolo, la numai cinci kilometri depărtare, observară rămăşiţele dezordonate, în derivă, ale armatei lui Quaan.

La început, Troy simți un fior de ușurare. Îl putea vedea pe Hiltmarkul Quaan călărind alături de purtătorul său de drapel printre soldați. Cel puțin optzeci de Gardieni ai Sângelui galopau printre Eowarde. Iar robele albastre ale Nobililor Callindrill și Verement erau clar vizibile prin valul întunecat al retragerii.

Dar mai apoi Troy își dădu seama cum se mișcau călăreții. Erau aproape complet în derută. Într-o masă strânsă ca o undă de panică peste Câmpii, se împingeau și se înghesuiau unul în altul, aruncau priviri frenetice în urmă cu mișcări care le dezechilibrau caii, izbucneau în strigăte furioase și speriate. Unii dintre ei își biciuiau caii.

În spatele lor, *kreshii* alergau ca un uragan galben pătat cu negru.

Oricum, distanța dintre soldați și lupi rămânea constantă. După o clipă, Troy înțelese. Eowardul lui Quaan se străduia să copieze exact pasul de vânătoare al *kreshilor.* Lupii nu puteau păstra la infinit ritmul ucigaș. Erau siliți de greutatea călăreților și de lungimea urmăririi să alerge cu pasul rapid, săltat al unei haite la vânătoare. Iar soldații lui Quaan făceau tot posibilul să continue să fugă exact sub nasul lupilor. Astfel atrăgeau *kreshii.* Cu prada atât de aproape, lupii nu puteau nici să se odihnească, nici să renunțe.

Strategia lui Quaan era isteață – isteață și fatală. Nici soldații nu se puteau odihni. Erau vulnerabili față de orice sporire a vitezei *kreshilor.* Și orice soldat care dintr-un motiv oarecare ar fi căzut ar fi fost instantaneu sfâșiat în bucăți. Un alt Eoward fusese

deja pierdut în acest fel. Însă dacă Quaan putea menține tactica, Eowardele în marș ar fi avut timp până după-amiaza târziu ca să-și ocupe pozițiile la Refugiul Damnaților.

Warmarkul nu se osteni să calculeze șansele. Îl îmboldi pe Mehryl. Cu pas întins, ranyhynul alergă să se alăture lui Quaan.

Când îi văzură pe Troy și pe Nobilul Mhoram, soldații izbucniră în urale răgușite, seci. Quaan, Callindrill și Verement alergară spre Warmark. Dar în întâlnirea lor era prea puțină bucurie. Situația Eowardului era disperată. Când ajunse lângă ei, Troy observă că majoritatea cailor abia se mai țineau pe picioare; numai teama de lupi îi făcea să continue goana. Nici soldații nu erau într-o stare mai bună. Călăriseră zile întregi fără o masă sau un somn decent. Toți erau răniți. Praful Câmpiilor li se lipea de fețe și îmbâcseau rănile, făcând tăieturile și zgârieturile să arate ca niște cicatrici premature. Troy trebui să-și smulgă privirea îndurerată de la ei ca să-l salute pe Hiltmark. Prin tropotul copitelor, Quaan strigă:

– Salut, Warmark! Bine că ne-am întâlnit! Când Troy îl conduse pe Mehryl în rând cu el, adăugă: Nu au fost opt zile, mă tem!

– I-ai trimis vorbă lui Amorine?

– Da!

– Atunci e în regulă! Șapte sunt suficiente!

Îl bătu pe Hiltmark pe umăr, apoi îl încetini pe Mehryl, rămânând în urmă printre soldați.

Imediat, praful, teama şi tensiunea se rotiră în jurul lui ca respiraţia fierbinte a unui *kresh.* Acum putea să audă pufăitul lupilor la vânătoare şi lătratul sinistru al demonilor-abjecţi. Le simţea prezenţa ca şi cum ar fi fost vina lui, ca şi cum ar fi fost creaţi de nebunia lui. Totuşi se sili să le zâmbească soldaţilor, să răcnească încurajări prin toată zarva. Nu-şi putea permite să se învinovăţească. Povara salvării Oştii apăsa acum pe umerii lui.

Câteva clipe mai târziu se simţi o modificare în comenzile lătrate ale demonilor-abjecţi. Troy bănui că urmăritorii se pregăteau să încerce un alt sprint.

Privi rapid în faţă spre stâncile golaşe ale Refugiului Damnaţilor. Se aflau la mai puţin de zece kilometri depărtare. Acolo vârful de vest al Masivului Southron se întorcea spre nord ca să se unească cu colţul de sud-est al pintenului care separa Câmpiile de Miazăzi de Întunecimea Sufocantă, şi între cele două lanţuri muntoase se găsea defileul Refugiului Damnaţilor. Canionul îngust se întindea ca o tăietură prin piatră, iar parcursul lui întortocheat reprezenta singura cale de acces a Tărâmului către Pustiuri şi Deşertul Cenuşiu.

Privirea lui Troy sări la intrarea în canion.

Ultimele Eowarde în marş încă mai intrau în Refugiu.

Dacă nu li se dădea timp, aveau să fie prinse în afara canionului de către *kreshi.* Ambuscada avea să eşueze.

Warmarkul se mişcă repede fără să ezite. Când fu sigur că Oastea îi zărise pe călăreţii lui Quaan,

îl îmboldi pe Mehryl înainte, depărtându-se de *kreshi*, și îi atrase atenția Hiltmarkului fluturându-și brațul. Apoi îi făcu un semn cu mâna prin care-i ordona Eowardului să se întoarcă și să atace.

Quaan nu șovăi; înțelegea necesitatea ordinului. În ciuda stării jalnice a oamenilor lui, fluieră ascuțit și pătrunzător chemându-și ofițerii la el. Cu semnale din mână dădu instrucțiuni haftilor și warhafților.

Călăreții reacționară aproape imediat. Eowardul din exterior se retrase și soldații din centru încercară să se întoarcă în loc. Frenetic, își rotiră caii să înfrunte lupii.

Dezastrul lovi în clipa în care făcură manevra. Imediat ce călăreții își încetară fuga *kreshii* năvăliră printre ei. Întreaga ariergardă a lui Quaan căzu pradă măcelului; înțelepții demonilor-abjecți își roteau țepușele de fier, aruncând cu răutate energie acidă peste oameni și cai. Țipetele cailor se auzeau peste tumultul de pufnituri și strigăte. Într-o clipă, o brazdă largă de ferigi gri-verzui deveni roșie ca sângele.

Dar abundența subită de cadavre bloca atacul *kreshilor.* Conducătorii lor se opriră să ucidă, să sfâșie și să mănânce, zăpăcindu-i pe ceilalți lupi urmăritori. Numai falangele demonilor-abjecți înaintau drept către miezul agitat al Eowardului.

Gardienii Sângelui alergară în ajutorul soldaților. Cei trei Nobili se aruncară asupra celor mai apropiați demoni-abjecți. Alți soldați se regrupară și atacară. În mijlocul bătăliei, Warmarkul Troy lovea ca un nebun, ciopârțind orice lup care îi venea la îndemână.

Un timp *kreshii* fură ţinuţi pe loc. Soldaţii luptau cu furie disperată, iar calmii Gardieni ai Sângelui împrăştiau lupii în toate direcţiile. Lucrând împreună, Nobilii spulberau una câte una falangele demonilor-abjecţi. Dar asta însemna numai o zecime dintre demonii-abjecţi călare. Ceilalţi se regrupau, începeau să restabilească ordinea şi coordonarea printre *kreshi.* Unii dintre cai îşi pierdeau echilibrul pe terenul alunecos. Alţii scăpau de sub control din cauza fricii, îşi azvârleau călăreţii şi se pierdeau în plonjoane inutile printre lupi.

Troy îşi dădu seama că, dacă voia ca vreun soldat să supravieţuiască acestei bătălii, trebuiau să fugă cât se putea de repede.

Îşi croi drum către Nobili. Dar deodată o haită întreagă de *kreshi* se năpusti asupra lui. Mehryl se roti, ferindu-se de colţi şi lovind cu copitele. Troy luptă cât putu de bine, dar mişcările lui Mehryl îl dezechilibrau. De două ori fu pe punctul să cadă. Un lup sări la el şi abia reuşi să se salveze înfigându-i sabia în burtă.

Atunci Ruel îi aduse alţi Gardieni în ajutor. Într-un atac concertat, zece dintre ei loviră haita, împrăştiind-o. Troy se îndreptă, încercă în zadar să-şi aranjeze ochelarii lipsă, apoi înjură şi îl trimise din nou pe Mehryl către Nobili. Din mers aruncă o privire către Refugiu. Ultimele rânduri în marş tocmai dispăreau în canion.

– Fă ceva! răcni când se apropie de Nobilul Mhoram. Suntem măcelăriţi!

Mhoram se răsuci şi strigă la Callindrill şi la Verement, apoi se întoarse la Warmark.

– La semnalul meu! urlă prin larmă. Fugiți la semnalul meu!

Fără să aștepte răspuns, își îndreptă ranyhynul în galop spre Refugiu alături de ceilalți Nobili.

După o sută de metri, se despărțiră. Verement se opri exact între zona de conflict și Refugiu, în timp ce Mhoram alerga drept spre nord și Callindrill spre sud. Ocupându-și pozițiile, formau o linie lungă de-a curmezișul drumului către Refugiul Damnaților.

Descălecară. Nobilul Verement își fixă toiagul vertical în pământul din centru, iar Mhoram și Callindrill își rotiră toiegele și strigară incantații stranii peste zgomotul bătăliei. În timp ce ei se pregăteau, Troy își croi drum până lângă Quaan și îi comunică ceea ce-i spusese Mhoram. Hiltmarkul acceptă fără să facă nicio pauză. Se despărțiră, îndreptându-se în luptă spre flancuri și împărțind ordine.

Troy se temea să nu vină prea târziu chemarea lui Mhoram. Puterea celor aproximativ două sute de demoni-abjecți îi organiză rapid pe turbulenții *kreshi.* În timp ce Eowardul se aduna să fugă, demonii-abjecți îi smulseră pe *kreshi* de la sfâșiatul cadavrelor, înghesuindu-i iar în falange de luptă, și îi aruncară asupra soldaților.

În acel moment, Nobilul Mhoram făcu semn cu toiagul.

Călăreții își puseră caii pe fugă drept spre Refugiul Damnaților. Păreau să izvorască de sub grămada de lupi. Încă o dată ariergarda căzu la pământ sub fălcile unei cete masive de *kreshi.* Dar de data asta călăreții

rămași nu ripostară. Dădură frâu liber spaimei cailor lor și fugiră.

Bruscheța retragerii lor lăsă un spațiu între ei și lupi, care se lărgi încet pe măsură ce caii își găsiră în sfârșit posibilitatea de eliberare a groazei acumulate. În câteva clipe, Troy și Quaan cu ultimele trei Eowarde și mai puțin de o sută de Gardieni ai Sângelui țâșniră de o parte și de alta a Nobilului Verement. Când ei trecură de el, Nobilul își luă toiagul de unde îl înfipsese între Mhoram și Callindrill, îl apucă de un capăt cu ambele mâini și îl înălță deasupra capului.

După ce ultimul călăreț trecu linia, Verement smuci toiagul și lovi pământul din toate puterile.

Imediat, un perete sclipitor de energie se ridică între Mhoram și Callindrill. Când primul *kresh* îl atacă, izbucniră flăcări strălucitoare albastre și atacatorul fu aruncat înapoi.

Văzând că zidul rezista, Nobilul Mhoram sări pe ranyhyn și galopă în urma soldaților. Nobilul Verement îl urmă atât de repede pe cât putea să-l ducă robustul său mustang. Apropiindu-se de Troy și Quaan, Mhoram strigă:

– Grăbiți-vă! Interdicția s-ar putea să nu reziste mult! Demonii-abjecți o s-o spargă! Fugiți!

Soldații nu aveau nevoie de îndemnuri și Quaan țâșni după ei, împingându-i către Refugiu. Troy merse cu el. Pentru o clipă, Mhoram și Verement fură chiar în spatele lui. Dar deodată Nobilii se opriră. Imediat, toți Gardienii Sângelui își întoarseră ranyhynii, îndreptându-se spre interdicție.

Blestemând posac, Troy întoarse capul să vadă ce se petrecea.

Nobilul Callindrill era la pământ lângă zid. Câțiva soldați grav răniți căzuseră de pe cai în apropierea focului albastru și Callindrill încerca să-i ajute. Le rupse repede hainele fâșii, confecționând din ele garouri și bandaje.

Nu privi în sus să vadă primejdia.

Deja demonii-abjecți se pregăteau să lupte cu zidul. Îi trimiseseră pe cei mai mulți dintre *kreshii* fără călăreți să ocolească marginile focului. Trei falange ale demonilor-abjecți înaintau să atace. Restul se retrăgeau la mică distanță și începeau să se reorganizeze într-o unică și imensă falangă.

Troy îl împinse pe Mehryl în galop și se alătură Gardienilor Sângelui care îi urmau pe Mhoram și Verement.

Nobilul Mhoram se afla la douăzeci de metri în fața lui Troy, dar nu putu ajunge la timp la Callindrill. Cele trei falange ale demonilor-abjecți din apropierea focului atacară. Nu încercau să spargă zidul Nobililor. În schimb, înțelepții lor își concentrau toată puterea într-un singur punct. Cu un pocnet aspru își unire țepușele de fier. O revărsare gigantică de energie lichidă răbufni în urma impactului, se izbi de focul interdicției și trecu prin el.

În picături negre fierbinți, lichidul coroziv se îndreptă spre Callindrill. Căzu aproape de el, dar nu-l atinse. Însă izbi pământul cu o zguduire care îi aruncă

și pe el și pe soldații răniți în aer ca pe niște momâi neputincioase.

Când căzură înapoi pe jos rămaseră nemișcați.

Imediat cele trei falange se dădură la o parte și falanga unică și masivă începu să înainteze greoi spre zid.

Simultan, primii *kreshi* ocoliră ambele capete ale focului.

În secunda următoare, Nobilul Mhoram se aruncă de pe spatele ranyhynului său, aterizând lângă Callindrill. O privire rapidă îl asigură că soldații erau morți; forța impactului cu solul îi omorâse. Se concentră asupra lui Callindrill. Atingând pieptul Nobilului cu mâinile, își confirmă ceea ce îi spuseseră și ochii; în Callindrill mai rămăsese o urmă de viață, dar inima nu-i mai bătea.

Apoi Troy ajunse lângă Mhoram și Gardienii Sângelui se plasară astfel încât să-i apere pe Nobili. De pe spinarea calului, Verement lucra la zidul interdicției, strângându-l împotriva asaltului falangei. Dar nu putea face față la o mie cinci sute de demoni-abjecți. Falanga se mișca încet, dar se afla la numai douăzeci de metri de foc. Iar *kreshii* se scurgeau acum pe lângă marginile zidului, aruncându-se asupra Gardienilor și Nobililor. Gardienii Sângelui îi întâmpinară pe lupi, dar o sută de Gardieni nu puteau ține în loc pentru mult timp cinci mii de *kreshi.*

– Fugiți! strigă Mhoram. Duceți-vă! Salvați-vă! Nu trebuie să murim toți aici!

Dar nu așteptă să observe că nu îl asculta nimeni. Se aplecă în schimb asupra Nobilului căzut.

Mușcându-și buza de jos, îi masă pieptul lui Callindrill, frecându-l ca să-i revină pulsul. Dar inima lui rămânea nemișcată.

Mhoram inspiră brusc și puternic, ridică pumnul și lovi din toate puterile în pieptul lui Callindrill.

Lovitura făcu inima Nobilului să tresară. Se clătină, se împiedică, apoi începu să bată neregulat. Mhoram strigă după Morril. Imediat Gardianul Sângelui sări de pe ranyhyn, îl luă pe Callindrill în brațe și încălecă din nou. Văzând asta, Nobilul Verement se desprinse de zidul interdicției și porni înapoi către Refugiul Damnaților. Mhoram și Troy încălecară și plecară de lângă zid în urma lui.

Gardienii Sângelui formară un inel protector în jurul Nobililor.

O clipă mai târziu, falanga demonilor-abjecți lovi zidul și îl străpunse. O energie întunecată, lichidă, sfâșie flacăra albastră, rupând-o în bucăți și împrăștiind-o. Imediat restul *kreshilor* se repeziră după ranyhynii care fugeau. Și lupii care ocoleau capetele zidului de foc schimbară direcția ca să-i intercepteze pe călăreți.

Însă ranyhynii măreau distanța. Semeții cai ai lui Ra treceau pe lângă Verement și alergau ca un tunet spre Refugiul Damnaților.

În față, sub umbrele stâncilor în amiază, Hiltmarkul Quaan își grăbea ultimii soldați să intre în canion.

Înnebuniți să scape atâta pradă, *kreshii* urlară de furie și se întoarseră asupra Nobilului Verement.

Mustangul lui alerga curajos din răsputeri. Dar era deja extenuat; treptat *kreshii* reduseră distanța. Înainte

de a acoperi jumătate din drumul către Refugiu, Troy își dădu seama că va pierde cursa.

Strigă după ajutor, însă Gardienii Sângelui nu răspunseră. Numai Thomin, Gardianul responsabil personal cu siguranța lui Verement, rămase în urmă. Iritat, Troy porni el însuși înapoi, dar Mhoram îl opri strigând:

– Nu e nevoie!

Thomin așteptă până în ultimul moment posibil, până când *kreshii* se năpustiră asupra picioarelor mustangului. Apoi îl trase pe Nobil pe ranyhynul său și îl duse cu el către Refugiu.

Aproape imediat, mustangul căzu nechezând sub avalanșa de lupi.

Pentru o clipă, ceața provocată de umbra stâncii se prefăcu într-un roșu bolnăvicios în ochii lui Troy. Dar după aceea galopul tensionat al lui Mehryl îl purtă dincolo de țipete, drept spre deschizătura dintre stânci. Se afundă în semiîntunericul tot mai adânc al defileului. Cu excepția fâșiei de lumină din față, nu putea vedea nimic. Schimbarea subită îl făcu să simtă că se prăbușea. Tropotul copitelor se reflecta din pereții de piatră, iar în spatele ecoului venea croncănitul batjocoritor și strident al corbilor. Simți apele beznei închizându-se deasupra capului său. Când trecu de capătul Refugiului în lumina palidă și târzie a zilei, fu aproape amețit de ușurare.

Când el trecu, Primul Haft Amorine scoase un strigăt ascuțit, și mii de soldați apărură de pe stânci pe ambele părți ale deschizăturii. În pofida epuizării

vizibile, alergau cu precizie, își ocupau pozițiile, formând un arc la capătul canionului și sigilând capcana.

Curând primul *kresh* ieși urlând din Refugiu și se năpusti asupra lor. Întregul arc de soldați se clătină sub șocul impactului. Dar Amorine avea optsprezece Eowarde pregătite să înfrunte măcelul. Arcul dădu înapoi, dar nu se rupse.

Cu efort, Troy își recăpătă controlul. Dintr-o laterală îl auzi pe Nobilul Verement răstindu-se:

– Dă-mi drumul! Chiar sunt copil, trebuie să fiu purtat în brațe?

Troy zâmbi trist, apoi îl conduse pe Mehryl în spatele arcului astfel încât să poată fi gata să-și ajute soldații dacă lupii îi copleșeau. Își dorea să vadă efectul capcanei, dar întunericul Refugiului îi împiedica vederea.

Însă curând putu să audă zgomotele bătăliei răsunând în defileu. Peste larma arcului angajat în luptă distinse urletul sălbatic al *kreshilor* din Refugiu care se pomeneau atacați de sus de cele douăzeci de Eowarde ascunse între pereții canionului. La început urletul exprimă surpriză și ferocitate, dar nu și teamă; lupii nu înțelegeau pericolul în care se aflau.

Demonii-abjecți erau mai inteligenți. Comandanții lor intervenira brutal în furia lupilor. Și pe dată urletul se modifică. Spre supărarea lor, *kreshii* începură să înțeleagă bucuria corbilor. Vaierele demonilor-abjecți deveniră mai stridente, mai disperate. În defileul îngust nu se puteau folosi eficient de falangele lor de luptă, iar fără acea concentrare a puterii

erau vulnerabili în fața săgeților, lăncilor și căderilor de pietre. Prinși în masa clocotitoare și confuză a lupilor, falangele începură să se destrame.

Pe măsură ce falangele cedau, frica și incertitudinea pătrundeau lăcomia de sânge a lupilor. În grupuri răzlețe, *kreshii* se despărțiră, încercând să fugă prin canion. Dar panica paralizantă în numărul lor mare nu făcea decât să-i încurce și să-i facă pe demonii-abjecți și mai vulnerabili. Moartea îi secera în batjocura corbilor. Într-o nebunie sălbatică și frenetică de a lupta cu un inamic la care nu puteau ajunge, *kreshii* începură să-i atace pe demonii-abjecți.

Niciun lup și niciun demon-abject nu scăpară. Când bătălia luă sfârșit, întreaga avangardă a armatei Scrijelitorului în Carne zăcea moartă în Refugiul Damnaților.

Pentru o clipă, tăcerea învălui câmpul de luptă; chiar și corbii tăceau. Apoi urale răgușite răsunară în canion. Eowardul care închidea capătul Refugiului răspunse cu putere. Și corbii începură să coboare în defileu, unde se puteau ospăta cu cei din neamul Demondim și cu *kresh*.

Încet, Troy deveni conștient de prezența alături de el a Primului Haft Amorine. Când se întoarse spre ea, simți că rânjea ca un nebun, dar chiar și fără ochelarii lui de soare, nu-i păsa.

– Felicitări, Amorine, zise. Te-ai descurcat bine.

Ceața serii peste privirea sa era deja atât de deranjantă, încât trebui să întrebe despre numărul pierderilor.

– Am pierdut doar puțini soldați, răspunse ea cu satisfacție tristă. Planul tău a fost bun.

Însă lauda ei nu făcu decât să-i amintească de restul armatei Nobilului Foul și de chinurile care încă așteptau Oastea. Scutură din cap.

– Nu suficient de bun. Dar, decât să-i explice la ce se referea, preferă să-i spună: Prim Haft, mulțumește-le soldaților din partea mea. Dă-le mâncare și instalează-i pentru noapte, nu va mai fi nicio luptă azi. După ce ei o să fie bine îngrijiți, avem consiliu.

Privirea lui Amorine arăta că ea nu-i înțelegea atitudinea, dar îl salută fără să pună întrebări și plecă să îndeplinească ordinele. Ceața lui o învălui imediat.

Bezna sufla în jurul lui ca adusă de vântul strigătelor Oștii. Îl chemă pe Ruel și îi ceru Gardianului Sângelui să-l conducă la Nobilul Mhoram.

Îl găsiră pe Mhoram lângă un mic foc de tabără la adăpostul munților dinspre vest. Îl îngrijea pe Nobilul Callindrill, care își recăpătase cunoștința, dar pielea lui era palidă ca alabastrul și părea slab. Mhoram prepara o fiertură deasupra focului și între timp îi făcea masaj lui Callindrill.

Nobilul Callindrill îl felicită șoptit pe Warmark, iar Troy răspunse cu plăcere. Era fericit să vadă că Nobilul nu era rănit mortal; urma să aibă nevoie de el. Urma să aibă nevoie de orice ajutor sau putere pe care o putea obține.

Dar avea alte lucruri care trebuiau luate în calcul înainte să înceapă să se gândească la nevoia de ajutor. După ce se asigură că Nobilul Callindrill avea

să-şi revină, îl luă pe Mhoram deoparte pentru o discuţie privată.

Aşteptă până când nu mai puteau fi auziţi din tabăra Oştii. Apoi oftă sfârşit:

– Mhoram, n-am terminat. Nu ne putem opri aici. Fără tranziţie, ca şi cum nu ar fi schimbat subiectul, continuă: Ce-ai de gând să faci cu Nobilul Verement? Unul dintre noi trebuie să-i spună... despre Shetra. O fac eu dacă vrei. Probabil o merit.

– O să-i spun eu, murmură Mhoram distant.

– În regulă. Troy se simţea acut uşurat fiind eliberat de această responsabilitate. Acum, ce zici despre... despre ceea ce ne-a povestit Tull? Nu-mi place ideea de a spune tuturor că... că misiunea... Nu se putu determina să rostească cuvintele „uriaşii sunt morţi". Nu cred că soldaţii ar face faţă la ce îi aşteaptă dacă ar şti ce s-a întâmplat cu misiunea. E prea mult. Trei uriaşi luaţi de prorocii deliranţi e destul de rău. Şi va trebui să le spun chiar eu lucruri cu mult mai rele.

Mhoram oftă încet.

– Merită să ştie adevărul.

– Merită? Sentimentul profund de vinovăţie al lui Troy fu inundat de mânie. Ceea ce merită ei e o victorie. Pentru Dumnezeu, nu-mi spune mie ce merită! E puţin cam târziu să începi să-ţi faci griji pentru ceea ce ştiu sau nu ştiu. Tot timpul ţi s-a părut potrivit să-mi ascunzi lucruri. Dumnezeu ştie despre câte orori încă nu mi-ai spus. Ţine-ţi gura închisă în privinţa asta.

– Alegerea a făcut-o Consiliul. Nicio persoană nu are dreptul să-i ascundă alteia informații. Nimeni nu are suficientă înțelepciune.

Mhoram vorbea ca și cum s-ar fi luptat cu sine însuși.

– E prea târziu. Dacă vrei să vorbești despre drepturi, nu ai dreptul să-mi distrugi armata.

– Prietene, tu... tu ai suferit – ascunderea unor informații ți-a făcut rău?

– De unde să știu? Poate, dacă mi-ai fi spus adevărul despre Atiaran, nu am mai fi acum aici. Poate riscurile m-ar fi speriat. Tu să-mi spui dacă a fost ceva bun sau ceva rău.

Apoi furia i se mai domoli.

– Mhoram, se rugă, ei sunt chiar la limită. I-am împins deja până acolo. Și încă nu am terminat. Vreau doar să-i scutesc de ceva care îi va face să sufere atât de mult...

– Foarte bine, oftă Mhoram cu o intonație de înfrângere. N-o să vorbesc despre uriași.

– Mulțumesc, îi spuse Troy din suflet.

Mhoram îl privi cercetător, dar prin întuneric el nu putu citi expresia Nobilului. Pentru o clipă, se temu că Mhoram avea să-i spună ceva, să-i dezvăluie ultimele enigme despre Trell, Elena și Covenant. Nu voia să audă astfel de lucruri – nu acum, când era deja supraîncărcat de poveri. Dar în cele din urmă Nobilul se întoarse tăcut și porni înapoi spre Callindrill.

Troy îl urmă. Dar pe drum se opri să discute cu Terrel, cel mai înalt în grad dintre Gardienii Sângelui.

– Terrel, vreau să trimiți iscoade în Câmpiile de Miazăzi. Nu mă aștept ca armata lui Foul să apară mai devreme de mâine la amiază, dar nu trebuie să ne asumăm riscuri, soldații sunt prea obosiți. Și mai e ceva. Dacă Foul sau Scrijelitorul în Carne, sau oricine ar fi la comandă, trimite vreo iscoadă încoace, asigurați-vă că află că noi suntem aici. Nu vreau să aibă vreo îndoială asupra locului unde să ne găsească.

– Da, Warmark, zise Terrel și plecă să facă pregătirile. Troy și Mhoram își continuară drumul spre focurile lor de tabără.

Îl găsiră pe Nobilul Verement hrănindu-l pe Callindrill. În timp ce ducea lingura de supă la buzele lui Callindrill, Nobilul cu față de șoim vorbea continuu cu un ton jos și exasperat, ca și cum mândria i-ar fi fost ofensată; dar mișcările îi erau blânde și nu abandonă sarcina în seama lui Mhoram. Stătu aplecat asupra lui Callindrill până când lichidul cald readuse o urmă de culoare în obrajii săi palizi. Apoi Verement se ridică în picioare și scrâșni printre dinți:

– Ați fi fost mai puțin temerari dacă nu ați fi călărit pe ranyhyni. Un cal mai slab v-ar fi învățat limitele puterilor voastre.

Repetarea inversată a vechii autoacuzații a lui Verement îl copleși momentan pe Nobilul Mhoram. Îi scăpă un geamăt și ochii i se umplură de lacrimi. Pentru o clipă, curajul păru să-l părăsească și întinse mâna spre Verement parcă bâjbâind printr-o durere oarbă. Dar își reveni, zâmbi forțat la expresia brută de surpriză și îngrijorare de pe fața lui Verement.

– Vino, frate, murmură el. Trebuie să-ţi vorbesc.

Împreună se îndepărtară în noapte, lăsându-l pe Troy să-l vegheze pe Callindrill.

Cu o voce slabă, Callindrill întrebă:

– Ce s-a întâmplat? Ce-l tulbură pe Mhoram?

Oftând din greu, Troy se aşeză alături de Nobil. Se simţea încărcat de tot răul pe care îl provocase. Trebui să înghită în sec de mai multe ori înainte să-şi poată regăsi glasul şi să spună:

– Runnik s-a întors din misiunea lui Korik. Nobila Shetra a murit în Sarangrave.

Fu recunoscător lui Callindrill că nu vorbi. Nu credea că ar fi putut suporta reproşul încă unei suferinţe. Stătură împreună în linişte până când Nobilul Mhoram se întoarse de unul singur.

Mhoram se mişca atent, ca şi cum tocmai ar fi fost bătut cu bâtele. Avea ochii roşii şi umflaţi, plini de regrete. Însă în sclipirea lor era pericolul arzător, şi privirile lui semănau cu nişte lănci. Nu spuse nimic despre Nobilul Verement. Cuvintele erau inutile; expresia lui Mhoram arăta cum primise Verement vestea morţii soţiei lui.

Ca să se calmeze, Mhoram se apucă să pregătească de mâncare pentru Troy şi pentru sine. Cina lor avu loc sub un giulgiu de tristeţe, dar în timp ce mânca Nobilul Mhoram îşi recăpătă treptat stăpânirea de sine, îşi relaxă suferinţa de pe chip. Ca să-i facă faţă, Warmarkul Troy se luptă să găsească în sine tonul plin de încredere de care urma să aibă nevoie atunci când avea să înceapă Consiliul. Nu voia să-şi trădeze

îndoielile; nu intenționa ca armata lui să plătească pentru nepotrivirile și dilemele lui personale. Când Hiltmarkul Quaan se apropie de foc și anunță că toți haftii erau gata, atât Troy, cât și Mhoram îi răspunseră calm, cu hotărâre.

Nobilul aruncă un braț mare de lemne în foc, în timp ce Quaan își aduse ofițerii într-un cerc larg în jurul lui. Dar, în ciuda luminii puternice a flăcărilor, haftii îi păreau încețoșați și nesubstanțiali lui Troy. Pentru o secundă irațională se temu că se vor sparge ca o iluzie și vor dispărea atunci când le va spune ce au de făcut. Dar își reveni. Hiltmarkul Quaan și Primul Haft Amorine stăteau lângă el ca niște stâlpi de o parte, iar Nobilul Mhoram îl supraveghea de cealaltă. Dregându-și glasul, deschise Consiliul:

– Așadar, am ajuns aici. În ciuda tuturor problemelor, am realizat ceva ce oricare dintre noi am fi spus că e imposibil. Înainte de a trece la ce ne așteaptă, vreau să vă mulțumesc pentru ceea ce ați făcut. Sunt mândru de voi, mai mult decât aș fi vreodată capabil să exprim.

Vorbind, trebui să reziste tentației de a-și pleca capul rușinat de lipsa lui de ochi expusă și neacoperită. Îndurerat, se întrebă ce efect avea această imagine a lui asupra haftilor. Dar se sili să-și țină capul sus și continuă:

– Însă trebuie să vă spun deschis că încă nu ne-am apropiat de câștigarea acestui război. Am avut un început bun, dar e numai un început. Lucrurile vor deveni mult mai rele... Își pierdu vocea pentru o clipă

și trebui să se încordeze ca să și-o recapete: N-o să meargă așa cum am plănuit eu. Hiltmark Quaan, Prim Haft Amorine, ați făcut tot ce se putea face, tot ce v-am cerut eu. Dar lucrurile nu vor merge așa cum v-am spus eu că ar trebui. Dar să începem cu începutul. Avem rapoarte. Hiltmark, vrei să începi tu?

Quaan se înclină și păși în interiorul cercului. Fața sa pătrată, încadrată de păr alb, purta dâre de praf, sânge și osteneală, dar privirea sa deschisă nu ezita. Într-un limbaj direct, neafectat, descrise tot ce se petrecuse cu cei de sub comanda lui de când părăsiseră Piatra Sărbătorii – călătoria cu plutele și galopul până în valea Mithilului, blocada de acolo, progresul luptelor când Scrijelitorul în Carne, uriașul corupt despre care vorbise Roaba Coamei Rue, organizase atacuri succesive ca să înfrângă rezistența apărătorilor. Timp de cinci zile, Gardienii Sângelui, soldații și cei doi Nobili se împotriviseră troglodiților, *kreshilor,* creaturilor umane diforme ale Pietrei Bolii Pământului, demonilor-abjecți.

– Dar, în cea de-a șasea zi, continuă Quaan, Scrijelitorul a venit el însuși împotriva noastră.

Acum vocea îi exprima oboseala lungilor bătălii și a soldaților pierduți.

– Cu o putere pe care n-o s-o numesc, a chemat o furtună mare împotriva noastră. Creaturi monstruoase ca acelea despre care a vorbit Roaba Coamei Rue au căzut asupra noastră din cer. Ele au răspândit teama printre caii noștri și am fost împinși înapoi. Atunci Scrijelitorul în Carne a rupt interdicția și a

trimis *kreshi* și demoni-abjecți să ne urmărească. Iar și iar ne-am întors să ne luptăm, pentru ca inamicul să fie ținut în loc, și de fiecare dată am fost copleșiți. De multe ori am trimis soldați călare cu avertismente, dar toți mesagerii au fost uciși – stoluri de corbi sălbatici îi atacau din cer și îi distrugeau pe toți, cu toate că unii dintre ei erau Gardieni ai Sângelui. Totuși am continuat lupta, concluzionă el. În cele din urmă am ajuns aici. Dar jumătate dintre Gardienii Sângelui și opt Eowarde au pierit. Iar caii au ajuns la capătul puterilor. Mulți n-o să mai poată fi călăriți niciodată și toți au nevoie de zile lungi de odihnă. Bătăliile care urmează vor trebui purtate pe jos.

După ce termină, își reluă locul în cerc. Curajul lui era vizibil, dar când se mișca umerii săi solizi păreau că poartă deja toată greutatea pe care o puteau suporta. Și pentru că Troy nu reuși să găsească cuvinte care să-i exprime respectul și recunoștința, nu spuse nimic. În tăcere, îi făcu semn din cap Primului Haft Amorine.

Ea descrise pe scurt ultimele zile ale marșului Oștii, apoi făcu un raport despre starea prezentă a armatei.

– Apa și *aliantha* nu se găsesc din plin aici, dincolo de Refugiul Damnaților. Oastea duce alimente care se pot întinde pe cinci sau șase zile, nu mai mult. Soldații înșiși sunt rău afectați de marș. Chiar și cei care nu sunt răniți sunt ologiți de epuizare. Foarte mulți au răni la picioare și la umeri, răni care nu se vindecă. Vreo șaizeci dintre cei mai slăbiți au murit în timpul ultimului marș forțat către Refugiu. Și mai mulți vor muri dacă Oastea nu se odihnește acum.

Vorbele ei îl făcură pe Troy să geamă în sinea lui; erau pline de reproşuri neintenţionate. El era Warmark. Promisese mereu victoria unor oameni care aveau încredere îl el. Şi acum... Simţi o dorinţă acută să se autoacuze, să le spună haftilor cât de greşit îşi făcuse calculele. Dar înainte să poată începe, Nobilul Callindrill luă cuvântul. Nobilul rănit era sprijinit de doi Gardieni, dar reuşi să-şi facă auzită vocea slabă.

– Trebuie să vă vorbesc despre puterea pe care Hiltmarkul Quaan nu a numit-o. Încă nu înţeleg cum Dispreţuitorul a obţinut controlul asupra unui uriaş, depăşeşte capacitatea mea de înţelegere. Dar Scrijelitorul în Carne este cu adevărat un uriaş şi posedă o mare putere. Poartă cu el un fragment din Piatra Bolii Pământului.

Nobilul Mhoram aprobă îndurerat.

– Vai, prieteni, zise, sunt vremuri întunecate pentru întreg Tărâmul. Primejdiile şi moartea ne împresoară pretutindeni, iar răul sfidează orice apărare. Ascultaţi-mă. Ştiu cum acest uriaş, acest Scrijelitor în Carne, a fost făcut să se întoarcă împotriva noastră. Asta s-a realizat prin forţele combinate ale Pietrei şi ale prorocilor deliranţi. Fiecare în parte n-ar fi fost suficient, uriaşii sunt tari şi siguri pe ei. Dar împreună...! Cine în Tărâm ar îndura aşa ceva? Aşadar, uriaşul poartă cu sine un fragment din Piatra Bolii Pământului pentru ca puterea Dispreţuitorului să fie mereu cu el, iar prorocul delirant posedă o armă în plus. *Melenkurion abatha!* Răul este imens.

Rămase un timp tăcut și trist, iar supărarea îi copleșea pe hafți pe măsură ce gustau enormitatea răului descris de el. Însă după aceea se îndreptă de spate și ochii îi fulgerară de jur împrejurul cercului.

– Totuși, cu Dispreţuitorul întotdeauna e așa. Nu lăsați răul să vă orbească sau să vă slăbească. Nobilul Foul încearcă să preschimbe tot ce e bun în Tărâm în rău și corupție. Misiunea noastră e clară. Noi trebuie să găsim puterea să transformăm răul și corupția în bine. Pentru aceasta luptăm noi. Dacă șovăim acum vom deveni la fel ca Scrijelitorul în Carne, inamici fără voie ai Tărâmului.

Cuvintele lui sumbre îi calmară pe hafți, îi ajutară să-și regăsească hotărârea. Însă înainte ca el sau Troy să poată continua, Nobilul Verement zise aspru:

– Ce-i cu uriașii, Mhoram? Ce s-a întâmplat cu misiunea? Câte alte suflete s-au pierdut deja în mâinile Dispreţuitorului?

Verement pătrunsese în cerc în partea opusă lui Troy în timp ce Callindrill vorbea. Norii de pe ochii lui Troy îl împiedicau să vadă expresia lui Verement, dar când Nobilul vorbi glasul lui era răgușit de amărăciune.

– Răspunde, Mhoram. Vizionar și oracol! Hyrim e mort și el? A mai rămas vreun uriaș în viață?

Troy simți amărăciunea lui Verement ca pe un atac asupra Oștii și se folosi de cuvinte ca de niște bice ca să riposteze:

– Nu e principala noastră grijă. Nu putem face nimic în privința asta. Suntem înțepeniți aici – o să

trăim sau o să murim aici! N-are importanță ce se întâmplă în altă parte.

În sufletul lui simțea că îi trăda pe uriași, dar nu avea de ales.

– Tot ce putem face noi e să luptăm! M-ați auzit?

– Te-am auzit.

Nobilul Verement tăcu, înțelegând vehemența lui Troy, iar Warmarkul profită de ocazie să schimbe subiectul.

– Bine, se adresă el întregului cerc. Cel puțin acum știm cum stăm. O să vă spun ce e de făcut. Am un plan, și cu ajutorul Nobilului Mhoram o să-l punem în practică. Încordându-se, vorbi direct: O să plecăm de aici. Scrijelitorul în Carne și armata lui probabil nu vor sosi mai devreme de mâine pe la prânz. Atunci noi o să fim deja departe.

Haftii căscară gurile și clipiră uimiți pe moment, dându-și seama că el ordona un alt marș. Apoi câțiva gemură cu zgomot, iar alții se chirciră ca și cum i-ar fi lovit. Chiar și Quaan tresări vizibil. Troy ar fi vrut să se grăbească cu explicațiile, dar se reținu până când Amorine păși în față și protestă:

– Warmark, de ce nu mai e bun vechiul tău plan? Soldații au făcut tot ce le-a stat în puteri să apere Refugiul Damnaților așa cum ai ordonat. De ce trebuie să plecăm?

– Pentru că armata lui Foul este a dracului de mare!

Nu voia să țipe, dar pentru un timp nu se putu abține.

– Am ucis zece mii de *kreshi* și vreo două mii de demoni-abjecți. Dar restul armatei e încă acolo! Nu e de trei ori mai mare ca a noastră sau chiar de cinci ori mai mare! Scrijelitorul în Carne are de douăzeci de ori mai mulți soldați decât noi, de douăzeci de ori! I-am văzut. Cu efort, își stăpâni furia inutilă, scuturându-se de ea. Vechiul meu plan a fost bun atâta timp cât a fost valabil, continuă el. Dar pur și simplu nu lua în considerare faptul că armata lui Foul ar putea fi atât de mare. Acum sunt două lucruri care se pot întâmpla. Dacă acel uriaș își trimite armata încoace în valuri de zece sau douăzeci de mii, lupta ar dura săptămâni de-a rândul. Dar noi avem hrană doar pentru șase zile, am muri de foame aici. Iar dacă pătrunde dintr-o singură lovitură puternică, ar avea controlul asupra ambelor capete ale Refugiului. Atunci noi am fi prinși în capcană și ne-ar putea culege unul câte unul după plac. Acum ascultați-mă! strigă din nou la hafții supărați. N-o să permit să fim măcelăriți atâta timp cât pot face ceva ca să împiedic asta – ceva, orice! Și există un singur lucru, unul singur! Mai am o șmecherie în jocul ăsta, și am s-o fac chiar dacă o să fiu nevoit să vă car pe toți în spate!

Privi sever de jur împrejurul cercului, încercând să-și încarce privirea fără ochi de autoritate, putere de comandă, orice forță care ar fi putut convinge Oastea să i se supună.

– Pornim în marș mâine în zori.

Întunericul îi învăluia vederea, dar în lumina focului putea vedea fața lui Quaan. Bătrânul veteran

se lupta cu sine însuși, străduindu-se să găsească puteri pentru noua cerință. Închise scurt ochii și toți hafții îl așteptară, ca și cum curajul lor ar fi stat în mâinile lui, să-l susțină sau să-l nege după cum ar fi considerat potrivit. Când deschise ochii, chipul lui părea ofilit de oboseală. Dar vocea îi era calmă.

– Warmark, încotro mărșăluim?

– Spre vest, răspunse Troy repede, spre ruinele vechi. N-o să fie chiar așa de rău. Dacă ne descurcăm bine, putem merge mai încet ca până acum.

– O să ne spui care e planul tău?

– Nu. Troy fu tentat să răspundă „dacă v-aș spune ați fi așa de îngroziți că nu m-ați mai urma niciodată". În schimb, adăugă: Vreau să-l păstrez pentru mine un timp, să-l pun la punct. Va trebui să aveți încredere în mine.

În propriile lui urechi suna ca un om căzând dintr-un copac și strigându-le în cădere celor de dedesubt că el o să-i prindă.

– Warmark, zise Quaan rece, știi că întotdeauna o să am încredere în tine. Toți avem încredere în tine.

– Da, știu, oftă Troy.

O sfârșeală subită îl copleși, abia își mai putea auzi vocea. Căzuse deja mult de când plecase din Piatra Sărbătorii. Calculele greșite îi secaseră ideile de toată vitalitatea lor, le lipsiseră de toată puterea lor salvatoare. Se întreba câte alte lucruri avea să mai piardă înainte ca acel război să se încheie. O clipă lungă se scurse până să-și găsească energie suficientă să vorbească.

– Încă ceva. Trebuie – nu mai avem de ales. Vom fi nevoiți să lăsăm în urmă câțiva oameni. Care să încerce să apere Refugiul, să-l facă pe Scrijelitor să creadă că suntem încă aici, să-l țină în loc. Asta înseamnă sinucidere, așa că vom avea nevoie de voluntari. Două sau trei Eowarde ar trebui să fie de-ajuns.

Quaan și Amorine primiră vestea impasibili; erau războinici, obișnuiți cu acest mod de gândire. Dar înainte ca Troy să mai poată spune ceva, Nobilul Verement sări în cerc.

– Nu! se răsti el, lovind pământul cu toiagul. Nimeni nu va fi lăsat în urmă. O interzic!

Acum Troy îl putea vedea limpede. Fața lui suptă părea ca ascuțită pe tocilă și ochii îi ardeau pătimaș. Troy își simți dintr-odată gâtul uscat. Cu dificultate, rosti:

– Nobile Verement, îmi pare rău. Nu am de ales. Marșul ar ucide soldații dacă nu putem merge mai încet. Așadar, cineva trebuie să câștige timp pentru ei.

– Atunci o s-o fac eu! Tonul lui Verement era brutal. O să apăr eu Refugiul Damnaților. E un loc potrivit pentru mine.

– Nu poți, obiectă Troy, aproape bâlbâindu-se. Nu te pot lăsa. O să am nevoie să fii cu noi.

Incapabil să înfrunte forța privirii lui Verement, se întoarse spre Nobilul Mhoram după ajutor.

– Warmarkul Troy are dreptate, zise Mhoram cu grijă. Moartea n-o să-ți vindece suferința. Și o să fie multă nevoie de tine în zilele care urmează. Tu trebuie să vii cu noi.

– Pe Cele Șapte! strigă Verement. Nu m-ai auzit? Am spus că o să rămân eu! Shetra soția mea s-a dus! Ea, pe care am iubit-o din tot sufletul meu, și totuși nu am iubit-o destul. *Melenkurion!* Nu-mi spune mie că nu se poate sau că trebuie! Eu rămân. Niciun soldat n-o să fie lăsat în urmă.

Mhoram îl întrerupse:

– Nobile Verement, crezi că ești în stare să-l înfrângi pe Scrijelitorul în Carne?

Dar Verement nu răspunse la întrebare.

– Vindecă-l pe Callindrill, zise aspru. O să am nevoie de voi amândoi. Și cheamă-i pe Gardienii Sângelui din Câmpii. Începe în zori.

Apoi se răsuci și părăsi cercul dispărând în noapte.

Plecarea lui îl lăsă pe Troy buimăcit și epuizat. Simțea că povara Oștii atârna pe umerii lui, îi îndoia spatele, astfel încât se mișca parcă îmbătrânit. Oboseala confuză îl făcea nepotrivit pentru discursuri, așa că îi concedie rapid pe hafți. Făcând asta, simțea că îi înșela – că ei aveau nevoie de el ca să-i conducă, să le ofere personajul puternic în jurul căruia să se adune. Dar el nu avea putere. Se duse la patul lui ca și cum ar fi sperat să-și găsească forță printr-un vis.

Căzu epuizat și dormi până când somnul nu mai fu posibil pentru el, până când soarele înălțându-se peste munți îi umplu mintea de forme și culori. Când se sculă, constată că dormise cu tot zgomotul Oștii care ridica tabăra și își începea marșul. Deja ultimul Eoward se retrăgea din Refugiul Damnaților. Se târau

ca și cum ar fi fost schilodiți pe întinsul uscat și fierbinte al Pustiului Southron.

Blestemându-și osteneala, luă câteva înghițituri din mâncarea pe care i-o oferi Ruel, apoi se grăbi spre Refugiu.

Acolo îi găsi pe Callindrill și pe Mhoram împreună cu un mic grup de Gardieni ai Sângelui. De ambele părți ale capătului sudic al defileului, Nobilii urcaseră cât puteau de sus prin grohotiș pe bolovanii îngrămădiți lângă pereții canionului. Din acele poziții își plasaseră toiegele astfel încât să arunce o ceață în aerul dintre ele.

În spatele lor, chiar în interiorul Refugiului Damnaților, Nobilul Verement se cățăra peste pietrele și pietrișul căzut. Din mișcare flutura focul toiagului său ca o torță în întunericul dintre stânci. Numai Thomin îl însoțea.

Troy se uită atent la Callindrill. Nobilul rănit părea tras la față și obosit, transpirația îi sclipea pe fruntea palidă, dar stătea singur în picioare și își ținea ferm toiagul. Troy îl salută, apoi urcă pe grohotișul de pe cealaltă parte ca să i se alăture Nobilului Mhoram.

Lângă Mhoram, stătu și urmări cum ceața se mișca și prindea formă. Părea să se rotească lent ca o roată uriașă la capătul Refugiului. Circumferința ei se potrivea perfect între pietriș și stânci, astfel că bloca efectiv canionul, și se rotea ca fixată pe un ax între Mhoram și Callindrill. În spatele ei, Troy vedea numai Refugiul gol – oasele curățate de corbi ale demonilor-abjecți

și ale lupilor – și pe Nobilul singur agitându-se pe marginile canionului cu flacăra sa legănându-se ca un miraj.

Însă în curând Mhoram și Callindrill își încheiară eforturile. Își plantară toiegele ca niște ancore la marginile cetei și se lăsară pe spate să se odihnească. Nobilul Mhoram îl salută obosit pe Troy.

După o secundă de ezitare, Troy făcu semn din cap în direcția lui Verement:

– Ce face?

Mhoram închise ochii și vorbi ca și cum i-ar fi răspuns lui Troy:

– Am creat un Cuvânt de Avertizare.

Gândindu-se la un mod în care să-și reformuleze întrebarea, Troy întrebă:

– La ce folosește?

– Sigilează Refugiul Damnaților.

– Cum o să funcționeze? Eu pot să-l văd. N-o să-l surprindă pe Scrijelitorul în Carne.

– Vederea ta e ageră în anumite feluri. Eu nu pot să văd Cuvântul.

Șovăitor, Troy întrebă:

– Mai e cineva acolo... în afară de Verement?

– Nu. Toți soldații au plecat. Iscoadele au fost retrase. Nimeni nu poate trece pe aici fără să înfrunte Cuvântul.

– Deci s-a angajat... e blocat acolo.

– Da.

Mhoram mușcă furios Cuvântul.

Troy reveni la prima întrebare.

– Ce speră să obțină? E sinucidere curată.

Mhoram deschise ochii și Troy simți forța privirii Nobilului.

– O să câștigăm timp, zise Mhoram. Ai spus că avem nevoie de timp. Apoi oftă și privi în jos în canion: Iar Nobilul Verement, soțul Shetrei, își va găsi sfârșitul suferințelor.

Amorțit, Troy îl urmări pe Verement. Nobilul cu chip de șoim nu arăta ca un om în căutarea alinării. Urca și cobora pe marginile accidentate ale defileului, își croia drum prin grohotiș, printre oasele fără carne și tăcerea atentă a corbilor, ca și cum ar fi fost posedat. Se epuiza. Deja pașii îi erau nesiguri și căzuse de câteva ori. Totuși acoperise mai mult de o treime din Refugiu cu firul invizibil al focului său. Dar o forță, o constrângere neobosită a voinței îl ținea în mișcare. În timpul dimineții, își continuă progresul bizar în lungul canionului, oprindu-se doar arareori ca să accepte apa și fructele-comoară de la Thomin. Spre mijlocul dimineții, terminase cam jumătate.

Însă acum nu mai putea ține pasul. Trebuia să se sprijine pe Thomin în bâjbâiala lui printre pietre, iar focul toiagului slăbise și fumega. Câțiva corbi zburară din cuiburile lor de sus și planau în jurul lui parcă pentru a vedea cât mai putea să reziste. Dar el își văzu de treabă; forța care ardea în el nu șovăia. În cele din urmă fu silit să lase ultimii metri ai Refugiului nețesuți. Thomin îi arătă praful ridicat de apropierea Scrijelitorului în Carne. În scurt timp valul lupilor galbeni apăru în raza vizuală. Nobilul Verement își abandonă treaba și își îndreptă umerii; îi dădu ultimele ordine lui Thomin.

Apoi ieşi din Refugiul Damnaţilor să întâmpine armata Dispreţuitorului.

Frontul larg al lupilor năvăli spre el, dintr-odată lacomi de pradă. Dar în ultimul moment ezitară, se opriră. Provocarea nestrămutată a atitudinii lui îi zăpăci. Cu toate că mârâiau şi pufneau feroce, nu atacară. Îi înconjurară pe cei doi oameni şi alergară urlând în jurul lor, în timp ce restul armatei se apropia.

Armata Scrijelitorului în Carne apăru dinspre nord-est până când linia sa neagră acoperi orizontul şi tropotul miliardelor de picioare zgudui pământul. Hoardele Dispreţuitorului păreau să acopere întreaga Câmpie, iar numărul lor imens îl copleşi pe Nobilul Verement ca un ocean. Când uriaşul înaintă, croindu-şi drum printre lupi ca să-i înfrunte pe Nobil şi pe Gardianul Sângelui, numai dimensiunile lui îi făcură pe cei doi oameni să pară firavi şi neînsemnaţi.

Dar când uriaşul ajunse la mai puţin de zece metri de el, Verement făcu un gest de interdicţie.

– Nu te mai apropia, proroc delirant *moksha!* strigă aspru. Te cunosc, Jehannum Scrijelitor în Carne! Întoarce-te! Întoarce-te la răul care te-a creat. Îţi interzic trecerea, eu, Verement, soţul Shetrei, Nobil în Consiliul Pietrei Sărbătorii! Nu poţi să treci pe aici!

Scrijelitorul în Carne se opri.

– A, un Nobil, zise, privind în jos la Verement ca şi cum Nobilul ar fi fost prea mic ca să poată fi văzut uşor. Sunt uimit.

Chipul îi era contorsionat, iar privirea lacomă îi dădea o expresie de durere acută, ca şi cum carnea

lui n-ar fi putut ascunde rana provocată de prezența turbată din el. Dar vocea părea să absoarbă și să se lipească de aer ca nisipurile mișcătoare. Nu conținea decât batjocură și lăcomie atunci când continuă:

– Ai venit să mă întâmpini la masacrul armatei tale? Dar desigur tu știi că e prea neînsemnată ca să fie numită armată. Am luptat și v-am urmărit din Andelain, dar să nu crezi că m-ai depășit prin istețime. Știu că ați vrut să ne întâlnim la Refugiul Damnaților pentru că armata voastră e prea slabă ca să lupte în altă parte. Sau poate ai venit să te predai – să mi te alături.

– Vorbești ca un prost, lătră Verement. Niciun prieten al Tărâmului nu se va preda, nici nu se va alătura vouă. Recunoaște adevărul și pleacă. Pleacă, îți spun! *Melenkurion abatha!* Brusc, prinse toiagul cu ambele mâini și îl ridică deasupra capului: *Duroc minas mill khabaal!* Cu toate numele Puterii Pământului, îți poruncesc! Aici nu există victorie pentru Disprețuitor!

Când Verement își strigă Cuvintele, prorocul delirant tresări. În apărare, băgă mâna sub vesta sa de piele și scoase o piatră netedă, verde, mare cât pumnul. O flacără scânteietoare de culoarea smaraldului juca în adâncurile ei și piatra fumega ca o bucată de gheață încinsă. O strânse, o făcu să fumege și mai rău, și exclamă:

– Verement, soțul Shetrei, pe cinci sute de kilometri am mânat înaintea mea doi Nobili ca pe niște furnici! De ce crezi că tu ai putea să-mi reziști acum?

– Pentru că ai ucis-o pe soția mea, Shetra! strigă Nobilul furios. Pentru că întreaga mea viață am fost nevrednic de ea! Pentru că nu mă tem de tine, proroc delirant! Sunt liber de orice constrângere! Nicio teamă și nicio iubire nu-mi limitează puterile! Suntem ură contra ură, proroc delirant *moksha! Melenkurion abatha!*

Toiagul se roti deasupra capului și un fulger albastru livid de putere țâșni din lemn înspre Scrijelitorul în Carne. Simultan, Thomin sări cu degetele strânse ca niște gheare, aruncându-se în gâtul uriașului.

Scrijelitorul în Carne întâmpină atacul cu ușurință, disprețuitor. Prinse fulgerul lui Verement pe piatra sa și îl reținu arzând acolo ca într-o cădelniță. Aproape imediat flacăra albastră deveni de un verde-întunecat și sclipitor, strălucind mai tare. Cu cealaltă mână, uriașul îi aplică lui Thomin o lovitură care îl trimise dezorientat în spatele lui Verement.

Apoi Scrijelitorul în Carne aruncă focul înapoi.

Furia Nobilului nu se clinti. Legănându-și toiagul, izbi cu capătul de metal, ca și când ar fi fost o lance, în revărsarea de energie. Crăpături feroce se auziră din lemnul care se clătină și se îndoi, dar toiagul rezistă. Verement strigă cuvinte puternice spre flacără și o supuse din nou voinței sale. Treptat, verdele luci iarăși în albastru pe toiagul lui. Când o stăpâni cu totul o aruncă înapoi spre prorocul delirant.

Scrijelitorul în Carne începu să râdă. Atacul lui Verement, multiplicat de puterea proprie a uriașului, se prinse de Piatră ca și cum roca verde ar fi fost fitilul

său. Acolo spori cu lăcomie până când coloana de foc ca smaraldul crescu înaltă în aer.

Râzând, prorocul delirant aruncă acel foc către Verement. Toiagul se fisură, bucățile arseră devenind cenușă, pe el îl mătură. Apoi flacăra se mulă pe forma lui, îl cuprinse, se lipi și se târî peste el ca o aură. Brațele lui căzură, capul i se prăbuși în față până când bărbia îi atinse pieptul, ochii i se închiseră; atârna în mijlocul focului ca și cum ar fi fost răstignit acolo.

Triumfător, Scrijelitorul în Carne strigă:

– Verement, soțul Shetrei! Unde ți-e sfidarea acum?

O clipă batjocura lui crescu, răsunându-și ecoul pe stânci. Apoi continuă:

– Ești înfrânt, după cum văd. Dar fii atent la mine, păpușă. S-ar putea să te las să trăiești. Desigur, ca să-ți câștigi viața trebuie să-ți schimbi credința. Repetă cuvintele astea: „Îl venerez pe Nobilul Foul Dispreţuitorul. El este singurul adevăr."

Buzele Nobilului Verement rămaseră lipite. În interiorul focului paralizant, mușchii obrajilor se umflau pregătind mișcarea fălcilor.

– Vorbește! răcni Scrijelitorul în Carne. Cu o smucitură a Pietrei, strânse aura în jurul lui Verement. Un icnet de agonie desfăcu buzele Nobilului. Începu să vorbească.

– Îl... venerez...

Nu ajunse mai departe. În spatele său, Thomin sări să-și îndeplinească ultima sa datorie. Dintr-o lovitură, Gardianul Sângelui frânse spatele Nobilului Verement. Nobilul căzu mort pe loc.

Dorința de moarte încorda chipul lui Thomin când se repezi din nou la gâtul Scrijelitorului în Carne. De data asta atacul Gardianului fu atât de rapid și de nemilos, încât trecu de apărarea profetului delirant. Se agăță de Scrijelitorul în Carne și-și înfipse degetele în gâtul uriașului. Pentru o clipă uriașul nu se putu desprinde de el. Își afunda degetele în gâtul gros cu asemenea ardoare, încât Scrijelitorul nu putea scăpa din strânsoarea lui.

Apoi profetul delirant aduse Piatra în ajutorul lui. Cu o explozie prefăcu oasele lui Thomin în scrum. Gardianul Sângelui se prăbuși într-o grămadă de carne informă.

După aceea, un timp, Scrijelitorul în Carne păru să înnebunească. Urlând ca un cataclism, sări și măcină cu picioarele trupul lui Thomin până când rămășițele însângerate ale Gardianului fură strivite complet în iarbă. Când termină, își trimise hoardele de lupi urlând în trecătoarea Refugiului Damnaților. Conduși de furia lui, alergau orbește în canion și se izbeau de Cuvântul de Avertizare.

Primul lup care atinse Cuvântul îl declanșă. În clipa aceea stâncile din pereți părură să se sfarme. Puterea pe care Verement o plasase acolo aruncă în jos pantele laterale ale defileului. O ploaie letală de bolovani și pietriș căzu în canion, strivind mii de lupi atât de repede, încât haita nu avu timp decât pentru un unic urlet de groază.

Când praful se liniști, Scrijelitorul în Carne văzu că Refugiul era acum blocat, plin de pietrele sfărâmate

și grohotiș. O armată ar fi cheltuit zile întregi luptându-se cu dărâmăturile.

Oprirea păru să-l calmeze. Foamea de răzbunare nu-i părăsi ochii, dar glasul îi era liniștit atunci când începu să strige ordine. Îi chemă pe grifoni. Zburând greu cu demonii-abjecți în spinare, intrară în Refugiu să se lupte cu Cuvântul lui Verement. În spatele lor, Scrijelitorul în Carne îi trimise pe troglodiții lui cunoscători ai pietrei ca să elibereze drumul pentru restul armatei.

Silite de puterea lui, creaturile munceau cu o disperare năvalnică. Mulți dintre grifoni piereau fiindcă zburau fără cugetare direct în Cuvânt. Zeci de troglodiți se omorâră unii pe alții în graba lor de a curăța molozul din canion. Dar înțelepții demonilor-abjecți sparseră în cele din urmă Cuvântul de Avertizare. Și troglodiții îndepliniră sarcini uluitoare. Fiind suficient de numeroși și având destul timp la dispoziție, aveau puterea și capacitatea să mute munți. Acum ridicau și smulgeau grohotișul. Lucrară toată noaptea, și până dimineață eliberaseră o potecă lată de zece metri prin centrul Refugiului.

Ținând Piatra sus, Scrijelitorul în Carne își conduse armata prin canion. La capătul sudic al Refugiului descoperi că Oastea dispăruse. Ultimii lui adversari – un mic grup de călăreți cuprinzând și doi Nobili – galopau în depărtare. Răcni blesteme în urma lor, jurând că îi va urmări până la moarte.

Apoi ochii săi puternici de uriași distinseră Oastea, la patruzeci-patruzeci și cinci de kilometri în fața

călăreților. Își notă direcția marșului lor – văzuse încotro se îndreptau. Și începu din nou să râdă. Hohote de sarcasm și triumf se reflectau pe pereții goi ai Refugiului Damnaților.

Oastea mărșăluia către Întunecimea Sufocantă.

19
RUINELE DIN PUSTIUL SOUTHRON

Când Warmarkul Troy se îndepărtă de Refugiul Damnaților, împreună cu Nobilii Mhoram și Callindrill și cu un grup de Gardieni ai Sângelui, lăsase deoparte slăbiciunea, dorința semiconștientă de a-și ascunde capul. Îi dispăruse și sentimentul ororii care îl paralizase atunci când murise Nobilul Verement. Respinsese aceste lucruri în timpul nopții întunecoase, când Mhoram și Callindrill se luptau să întrețină Cuvântul de Avertizare. Acum se simțea cauterizat în mod bizar. El era Warmark și trebuia să se întoarcă la treaba lui. Gândea – măsura distanțe, evalua vitezele relative, prevedea ritmul de uzură al Oștii. El se afla la comandă.

Vedea necesitatea de a-și conduce armata atât de limpede, încât părea într-un anumit fel atroce. În fața lui, Oastea coti ușor spre sud ca să evite poalele munților, și peste terenul mai lejer să se deplaseze într-un ritm mai rapid ca să parcurgă nu mai puțin

de patru sute de kilometri pe zi. Însă condițiile de marș rămâneau îngrozitoare. Armata lui mergea prin semideșertul arid al Pustiului Southron.

Nicio urmă sau vreun indiciu al toamnei nu înmuia vântul uscat care sufla spre nord din pârjolitul și aridul Deșert Cenușiu. Cea mai mare parte a ierbii se ofilise deja și cele câteva ueduri și pârâuri care curgeau dinspre munți se evaporau înainte de a pătrunde treizeci de kilometri în Pustiu. Chiar și la sud de poalele dealurilor terenul era dificil – erodat, răzuit și tăiat de milenii de vânturi sterile care formaseră dune ascuțite, viroage și șanțuri. Rezultatul era un teritoriu sterp, pălit de arșiță, posedat de o frumusețe stranie și neprietenoasă. Oastea trebuia să mărșăluiască peste pământuri care păreau dure și ostile ca roca sub picior, și totuși aruncau praf greu ca și cum solul nu ar fi fost compus decât din pulbere.

La mai puțin de douăzeci de kilometri de Refugiu, Troy și tovarășii lui găsiră primul soldat mort. Cadavrul unui woodhelvennin zăcea chircit pe pământ ca victima unor torturi. Epuizarea îi înnegriseră buzele și limba, iar ochii holbați îi erau plini de praf. Troy avu un impuls nebunesc să se oprească și să-l îngroape pe soldat. Dar era sigur de calculele lui; în canicula mușcătoare, pierderile Oștii aveau probabil să se dubleze cu fiecare zi. Niciunul dintre cei vii nu-și putea permite să cheltuiască timp și energie îngrijindu-se de cei morți.

Când Warmarkul ajunse din urmă Oastea, numărase încă zece soldați căzuți. Numerele i se înșirau în

creier: unsprezece morți în prima zi, douăzeci și doi în a doua, patruzeci și patru în a treia. Șase sute nouăzeci și trei de oameni uciși de crudele cerințe ale marșului înainte ca el să ajungă la destinație. Și Dumnezeu mai știe câți alții. Se pomeni întrebându-se dacă va mai fi vreodată în stare să doarmă.

Se sili însă să fie atent când Quaan și Amorine îi raportară despre eforturile lor de a-i ține pe soldați în viață. Hrana era rațională; toate bidoanele de apă erau reumplute la fiecare pârâu întâlnit, indiferent cât de mic; toți haftii și warhafții mergeau pe jos pentru ca pe caii lor să poată fi transportați oamenii cei mai slăbiți; călăreții rămași ai lui Quaan mergeau și ei pe jos, iar caii lor răniți purtau rănițe și soldați căzuți; toată munca de cercetare și de colectare a apei era făcută de Gardienii Sângelui. Și fiecărui soldat care nu mai putea merge i se dădea hrană și i se ordona să-și caute adăpost în munți.

Comandanții nu puteau face mai mult.

Troy fu îndurerat auzind toate acestea. Dar după aceea Quaan îi spuse cât de puțini soldați aleseseră să renunțe la marș și să se ascundă în munți. Vestea îl liniști pe Troy; i se părea în același timp îngrozitor și minunat faptul că atât de mulți bărbați și femei erau dispuși să-l urmeze până la capăt pentru ideile sale. Făcu uz de toată încrederea sa ca să răspundă inevitabilelor întrebări ale lui Quaan și Amorine.

Quaan trecu direct la problema cea mai urgentă.

– Scrijelitorul în Carne ne urmărește?

– Da, răspunse Troy. Nobilul Verement a câștigat pentru noi aproximativ o zi. Dar uriașul vine după noi, și vine repede.

Quaan nu avu nevoie să întrebe ce se întâmplase cu Nobilul Verement. Zise în schimb:

– Scrijelitorul o să se miște repede. Când o să ne ajungă din urmă?

– Undeva în timpul după-amiezii de mâine. Mâine-seară cel mai târziu.

– Atunci suntem pierduți, zise Amorine, și glasul îi tremura. Nu putem înainta mai rapid. Soldații sunt prea obosiți ca să se întoarcă și să lupte. Warmark, imploră ea, ia problema asta de pe umerii mei. Dă altcuiva rangul de Prim Haft. Nu pot îndura... nu pot da astfel de ordine.

El încercă s-o liniștească prin încrederea lui.

– Nu-ți face griji. Încă nu suntem învinși.

Dar în propriile lui urechi suna mai mult isteric decât încrezător. Simți o dorință subită să urle.

– Nu trebuie să mergem mai repede. O să cotim încă puțin mai spre sud, cât să ajungem la acel vechi oraș în ruine, „Doriendor Corishev" îl numește Nobilul Mhoram. Ar trebui să fim acolo mâine înainte de amiază.

I se părea că vorbea prea repede. Se sili să încetinească pe măsură ce își explica intențiile. Atunci fu ușurat să observe o aprobare posacă pe chipurile ofițerilor săi. Primul Haft Amorine inspiră adânc, tremurat, adunându-și curajul, iar ochii lui Quaan sclipiră

de promisiuni sângeroase adresate dușmanului. Întrebă scurt:

– Cine va comanda Eowardul care rămâne?

– Dă-mi mie voie, zise Amorine. Sunt la capătul puterilor din cauza marșului. Vreau să lupt.

Hiltmarkul deschise gura să-i răspundă, dar Troy îi opri pe amândoi cu un gest. Pentru o clipă jonglă cu sarcinile în minte, căutând un punct de echilibru. Apoi i se adresă lui Quaan:

– Eu și Nobilii vom rămâne în urmă cu Primul Haft Amorine. Avem nevoie de opt Eowarde de voluntari și toți caii care mai pot să stea în picioare. Gardienii Sângelui probabil vor rămâne cu noi. Dacă ne descurcăm bine, cei mai mulți dintre noi vom supraviețui.

Quaan se încruntă auzind decizia. Dar acceptarea era la fel de sinceră ca și faptul că nu-i plăcea. Îi zise lui Amorine:

– Trebuie să-i găsim pe cei care vor și să-i pregătim astăzi, pentru ca mâine să nu se mai piardă timp.

Drept răspuns, Primul Haft îi salută pe Quaan și pe Troy, apoi se îndreptă spre Oaste. Mergea mai drept decât în ultimele zile și vioiciunea ei îi demonstră lui Troy că făcuse alegerea corectă. Dădu aprobator din cap în urma ei, felicitându-se sardonic că făcuse ceva bine.

Însă Quaan încă mai avea întrebări.

– Iertare, Warmark, dar noi am fost prieteni și trebuie să vorbesc despre asta. O să-mi explici de ce mai facem marșuri acum? Dacă Refugiul Damnaților nu este terenul de luptă pe care îl dorești, poate

Doriendor Corishev va fi de folos. De ce trebuie să continue marşul ăsta cumplit?

– Nu, n-am să explic. Nu încă.

Troy păstra pentru sine planul final şi prin tăcere şi secret îşi putea stăpâni spaimele.

– Iar Doriendor Corishev nu ne va fi de folos. Am putea lupta acolo o zi sau două. Dar după aia Scrijelitorul în Carne ne-ar înconjura şi ne-ar strivi. Trebuie să ne descurcăm mult mai bine.

Hiltmarkul aprobă ursuz. Refuzul lui Troy îl întrista considerându-l o expresie a lipsei de încredere. Dar reuşi să etaleze un zâmbet strâmb şi zise:

– Warmark, planurile tale nu au sfârşit?

– Ba da, oftă Troy. Şi o să ajungem acolo. După aceea, Mhoram va trebui să ne salveze. A promis...

Pentru că nu suporta să-l confrunte pe Quaan cu incompetenţa lui, îşi feri privirea. Îmboldindu-l pe Mehryl cu călcâiele, plecă în căutarea Nobililor. Voia să le explice intenţiile referitoare la Doriendor Corishev şi să afle ce ajutor suplimentar ar putea oferi Oştii Mhoram şi Callindrill.

Pe parcursul restului zilei şi în dimineaţa următoare primi rapoarte regulate de la Gardienii Sângelui privind înaintarea Scrijelitorului în Carne. Armata uriaşului proroc delirant era mare şi greu de mânuit; acoperise numai cincizeci de kilometri în ziua de după traversarea Refugiului Damnaţilor. Troy calculă că uriaşul avea să ajungă la Doriendor Corishev pe la mijlocul după-amiezii. Informaţia îl făcu să-şi dorească să împingă Oastea să meargă mai repede. Însă nu putea.

Prea mulți soldați părăsiseră armata sau muriseră în acea noapte ori în dimineața următoare. Spre necazul lui, pagubele se triplau. Litania numerelor i se înșira în minte: unsprezece, treizeci și trei, nouăzeci și nouă – în acest ritm, numai marșul în sine și-ar revendica patru mii de victime la capătul a șase zile. Și alte vieți se vor pierde la Doriendor Corishev. Avea nevoie de ecuații complexe ca să evalueze chinurile armatei lui. Nu încercă să o mai grăbească.

În consecință, soldații se aflau la numai cinci kilometri în fața Scrijelitorului în Carne atunci când începură să urce lunga pantă spre ruinele de la Doriendor Corishev. Orașul antic se găsea pe culmea unui deal înalt sub încruntarea perpetuă a munților, dealul fiind situat pe o creastă îndreptată spre sud. Ruinele se ridicau pe o linie care separa, ascunzându-le una de cealaltă, părțile de est și de vest ale Pustiului Southron. În vremurile de demult, când orașul trăia și prospera, stăpânise la perfecție marginea de nord a acelei regiuni, iar acum rămășițele scunde și masive ale fortificațiilor stăteau mărturie faptului că locuitorii orașului cunoscuseră valoarea poziției lor. Conform legendelor păstrate de Înțelepciunea lui Kevin, acei oameni fuseseră războinici; localizarea strategică le era necesară. Nobilul Callindrill traducea denumirea prin „locul stăpânilor" sau „dezolarea dușmanului".

Legendele spuneau că timp de secole Doriendor Corishev fusese capitala neamului din care se născuse Berek Jumătate-de-Mână.

Era pe vremurile domniei Pădurii Unice pe Tărâm. Pe atunci nu existau Pustiuri la sud de munți; regiunea era înverzită și populată. Însă cu timpul devenise prea populată. Grupuri de oameni din teritoriile din sud se mutaseră încet-încet în Tărâm și începuseră să atace Pădurea. La început nu voiseră decât lemn pentru civilizația din Doriendor Corishev. Apoi doriseră câmpii pentru agricultură. Apoi locuri de case. Cu ajutorul inconștient al altor imigranți din nord, reușiseră în cele din urmă să schilodească Pădurea Unică.

Însă acele răni avuseseră multe implicații. Pe de o parte, căderea copacilor desfăcuseră interdicția pe care Colosul Toamnei o pusese Tărâmului de Jos. Prorocii deliranții scăpaseră – o scăpare care dusese inevitabil la distrugerea monarhiei din Doriendor Corishev în marele război al lui Berek Jumătate-de-Mână. Pe de altă parte, pierderea a aproximativ trei sute de milioane de hectare de Pădure alteraseră echilibrul natural al Pământului. Fiecare copac căzut împingea tot mai aproape osânda de locul stăpânilor. Pe măsură ce copacii mureau, teritoriile din sud pierdeau revărsările de ape care le feriseră de Deșertul Cenușiu. La secole după ce ravagiile asupra Pădurii Unice deveniseră ireversibile, acele ținuturi se transformaseră în niște ruine uscate.

Dar orașul fusese părăsit încă din timpurile lui Berek, primul Nobil. Acum, după milenii de vânturi și praf, nu mai rămăsese nimic din locul stăpânilor decât fragmente de ziduri și clădiri, un fel de hartă la nivelul solului formată din cioturile secătuite de

sânge ale grandorii sale. Warmarkul Troy și-ar fi putut ascunde întreaga armată printre spațiile și drumurile labirintice. În spatele zidurilor dărâmate care se mai înălțau inutil spre cer, soldații ar fi putut să poarte un război de gherilă zile în șir, împotriva unei armate de o mărime relativ egală.

Troy avea încredere că Scrijelitorul în Carne știa acest lucru. Planurile lui se bazau mult pe capacitatea lui de a-l convinge pe uriaș că Oastea a ales ca ultim punct de rezistență Doriendor Corishev, preferabil morții sigure din Întunecimea Sufocantă. Își duse armata drept în sus pe pantă și prin poarta ruinată a locului stăpânilor. Apoi traversară orașul și ieșiră pe latura dinspre vest, unde creasta pe care se afla orașul îi ascundea de Scrijelitorul în Carne.

Acolo îi dădu lui Quaan toate instrucțiunile și încurajările de care fu în stare. Apoi îl salută pe Hiltmark și privi cum grosul Oștii se îndepărta coborând dealul. Când aceasta dispăru, el și voluntarii se întoarseră în oraș împreună cu cei doi Nobili, Primul Haft Amorine, toți Gardienii Sângelui și toți caii suficient de în putere ca să poarte un călăreț.

Trecut de zidurile prăbușite, se adresă celor opt Eowarde care se oferiseră să asigure scăparea Oștii din Doriendor Corishev. Își simțea gâtul uscat și strâns când începu:

– Sunteți cu toții voluntari, așa că nu o să vă cer scuze pentru că facem ceea ce facem. Dar vreau să fiu sigur că știți de ce o facem. Am două motive principale. În primul rând, o să le dăm celorlalți soldați

o șansă de a se îndepărta de Scrijelitorul în Carne. În al doilea rând, o să ajutăm la obținerea unei victorii în acest război. Pregătesc o mică surpriză pentru armata lui Foul și noi o să ajutăm la punerea ei în practică. Unele părți ale acelei armate se mișcă mai repede decât altele, iar dacă se împrăștie prea mult nu vor cădea toate în capcana mea. Așa că o să-i împingem pe toți aici.

Se opri să se uite la soldați. Stăteau drepți înaintea lui, cu fețe exprimând toate nuanțele tristeții, oboselii și hotărârii, iar oasele lor păreau să radieze moartea. Văzându-i, începu să înțeleagă afirmația lui Mhoram cum că ei merită să cunoască adevărul; executau ordinele lui cu sufletul. Răgușit, reluă:

– Dar mai e un lucru. Scrijelitorul în Carne s-ar putea să ne pregătească și el ceva surprize. Mulți dintre voi ați fost cu Hiltmarkul Quaan în timpul acelei furtuni, știți la ce mă refer. Uriașul are putere și intenționează s-o utilizeze. O să-i dăm ocazia. Noi o să fim ținta, pentru ca, indiferent ce ar face, să ne lovească pe noi în loc de restul Oștii. Cred că noi putem, dacă facem lucrurile cum trebuie. Dar nu va fi ușor.

Se întoarse brusc spre Amorine și îi ordonă să desfășoare Eowardele în poziții strategice pe latura de est a locului stăpânilor.

– Asigură-ți rutele de retragere. Nu vreau să se piardă oamenii prin labirint atunci când o să vină momentul să ieșim.

Apoi se adresă Gardienilor Sângelui, cerându-le să cerceteze locurile de dincolo de oraş, de-a lungul crestei.

– Trebuie să aflu imediat dacă Scrijelitorul încearcă să ne înconjoare.

Terrel aprobă din cap şi câţiva Gardieni plecară.

Primul Haft Amorine îşi duse Eowardele înapoi prin Doriendor Corishev. Îşi lăsară toţi caii, inclusiv ranyhynii, la poarta de vest, în grija unor Gardieni ai Sângelui. Însoţiţi de restul Gardienilor, Troy şi cei doi Nobili porniră pe jos spre zidul estic.

În timp ce treceau printre ruine, Nobilul Mhoram întrebă:

– Warmark, crezi că Scrijelitorul în Carne nu va încerca să ne înconjoare? De ce ar face altfel?

– Instinctul, replică Troy scurt. Cred că va avea foarte multă grijă să ne lase să scăpăm prin partea de vest. L-ai auzit râzând acolo la Refugiul Damnaţilor când a văzut încotro mergem. Cred că ceea ce vrea el în realitate este să ne prindă în capcană lângă Întunecimea Sufocantă. El e proroc delirant. Probabil consideră ilară ideea de a folosi pădurea împotriva noastră.

După aceea fu recunoscător că Mhoram se abţinu să-l întrebe care erau propriile lui păreri despre Întunecimea Sufocantă. Nu voia să se gândească la asta. În schimb, încerca să se concentreze asupra aşezării oraşului, ca la nevoie să-şi poată găsi drumul prin el şi noaptea. Dar inima nu-i era acolo. Prea multe alte nelinişti îl asaltau.

Când ajunse la zidul estic și se urcă pe o grămadă de moloz să privească peste el, văzu armata Scrijelitorului în Carne.

Se apropia ca o pată de culoare, o vânătaie întunecată pe pământul palid al Pustiurilor. Se întindea atât la nord, cât și la sud de ruine. Se afla la mai puțin de cinci kilometri distanță. Și era imensă, dincolo de orice posibilitate de înțelegere. Troy nu-și putea imagina cum reușise Nobilul Foul să-și creeze o asemenea armată.

Înainta până la poalele dealului pe care se înălța Doriendor Corishev.

Privind, Troy strânse mânerul sabiei ca și cum aceasta ar fi fost singurul lucru care îl mai împiedica să intre în panică. De câteva ori ridică mâna să-și îndrepte ochelarii negri pe care nu-i mai avea. Mișcarea era ca o rugăciune involuntară sau ca o cerință. Dar niciunul dintre Nobili nu-l observă. Fețele lor erau îndreptate către Scrijelitorul în Carne.

Troy aproape că strigă de bucurie când uriașul proroc delirant își opri armata la poalele dealului. Oprirea străbătu hoardele ca un șoc, ca și cum forța care îi condusese s-ar fi lovit de un zid. Lupii adulmecaseră prada; urlară frustrați din cauza întreruperii. Demonii-abjecți urlară furioși. Oamenii deformați gemeau, iar troglodiții săreau nerăbdători de pe un picior pe altul. Dar comanda Scrijelitorului în Carne îi stăpânea pe toți. Se răspândiră formând un arc în jurul întregii laturi de est a dealului, apoi se așezară să aștepte.

Când fu satisfăcut de poziția armatei, prorocul delirant urcă încet câțiva pași pe deal, își puse mâinile în șolduri și strigă diabolic:

– Nobili! Soldați! Știu că mă auziți! Ascultați-mi cuvintele! Predați-vă! Nu puteți scăpa, sunteți prinși în capcană între deșert și Întunecime. Vă pot șterge de pe fața Pământului cu numai o zecime din forțele mele. Predați-vă! Dacă vă alăturați mie, aș putea avea milă.

La cuvântul milă, un vaier de protest și lăcomie se ridică dinspre armata sa. El așteptă ca zgomotul să se stingă înainte să continue:

– Dacă nu, o să vă distrug! O să vă ard și o să vă arunc în aer casele. Voi face măcel în Pădurea Sărbătorii, iar Piatra Sărbătorii o voi folosi drept teren de aruncat resturile. Voi nărui și voi pustii Tărâmul până când Timpul însuși o să se întrerupă! Ascultați-mă și disperați! Predați-vă sau muriți!

Auzindu-l, un impuls irezistibil îl copleși pe Warmark; frustrarea și furia fierbeau în el. Fără niciun avertisment sări pe zid. Își fixă bine picioarele și ridică sfidător pumnul.

– Scrijelitorule în Carne! strigă. Vierme! Eu sunt Warmark Hile Troy! Eu comand aici! Te scuip în față, proroc delirant! Nu ești decât un sclav! Și stăpânul tău tot un sclav e! Este sclavul lăcomiei și își mestecă nevrednicia ca pe un os vechi. Întoarce-te! Părăsește Tărâmul! Noi suntem oameni liberi! Disperarea nu are nicio putere asupra noastră. Dar o să te învăț pe tine ce e disperarea dacă îndrăznești să te lupți cu mine!

Scrijelitorul în Carne răcni un ordin. O duzină de arcuri se încordară; săgeţile zburară pe lângă capul lui Troy când Ruel îl smulse de pe zid. Troy se împiedică în cădere, dar Ruel îl susţinu. Când Warmarkul îşi recăpătă echilibrul, Mhoram îi zise:

– Ţi-ai asumat un risc grav. Ce ai câştigat?

– L-am înfuriat, răspunse Troy clătinându-se. Lucrurile trebuie făcute bine, şi eu aşa o să le fac. Cu cât e el mai furios, cu atât mai bine pentru noi.

– Eşti atât de sigur în privinţa lui?

– Da. Troy simţea o încredere ciudată, o convingere că în cele din urmă va avea dreptate. Deja a făcut-o – s-a oprit. Dacă e suficient de furios, o să ne atace el primul. Armata lui va rămâne pe loc. Asta vrem şi noi.

– În cazul ăsta, cred că ai reuşit, interveni liniştit Nobilul Callindrill.

Privea peste zid în timp ce vorbea. Mhoram şi Troy i se alăturară şi văzură la ce se referea. Scrijelitorul în Carne se retrăsese lăsând un spaţiu plat între el şi deal. În jurul lui se mişca armata. Câteva mii de demoni-abjecţi formau falange în frunte cu înţelepţii lor, plasate pe ambele laturi ale acelui spaţiu. Aşteptară acolo cât uriaşul proroc delirant trasă un cerc larg pe pământ, folosind vârful unuia dintre ţăruşii înţelepţilor. Apoi Scrijelitorul în Carne porunci ca toţi în afară de demonii-abjecţi să stea afară din cerc.

Când spaţiul fu eliberat, înţelepţii îşi începură lucrarea.

Psalmodiind aritmic la unison ca un cor de câini hipnotizaţi, demonii-abjecţi îşi proiectară puterile în

mâinile înțelepților lor. Înțelepții aruncară vârfurile lănciilor lor pe marginea cercului trasat de Scrijelitorul în Carne și începură să miște încet țărușii de fier înainte și înapoi.

Se auzi un zgomot jos ca un bâzâit. Demonii-abjecți cântau în propria lor limbă și cântecul lor făcea terenul solid și plat să vibreze. Treptat, bâzâitul crescu, ca și cum un roi imens de albine înnebunite ar fi fost închise în pământ. Porțiunea din interiorul cercului începu să vibreze vizibil. O schimbare semănând cu o creștere de temperatură trecu peste piatră și sol; sclipiri roșii încinse se jucau eratic prin cerc și suprafața sa fierbea. Bâzâitul deveni mai puternic, mai ascuțit.

Procesul era lent, dar fascinația oribilă îl făcea să pară rapid pentru privitori. Pe măsură ce lumina zilei începea să se scurgă din cerul crăpat, bâzâitul o înlocui ca un țipăt de durere al pământului. Cercul prorocului delirant pulsa și fierbea ca și cum solul din interiorul lui ar fi fost topit.

Sunetul îl chinuia pe Troy; se agăța de urechile lui, se târa ca păduchii peste piele. Sudoarea îi scălda sprâncenele lipsite de ochi. Un timp se temu că va fi forțat să țipe. Dar în cele din urmă țiuitul depăși limitele simțurilor lui. Fu în stare să se întoarcă și să se odihnească puțin.

Când se uită înapoi la cerc, descoperi că demonii-abjecți se retrăseseră de lângă el. Scrijelitorul în Carne stătea singur acolo. O expresie demonică îi strâmba fața în timp ce privea pământul roșu, fierbinte și clocotitor.

Ținea în mâini pe unul dintre înțelepți. Acela se zbătea speriat, se agăța de țărușul lui, dar nu putea ascăpa din strânsoare.

Râzând, Scrijelitorul în Carne îl ridică pe înțelept deasupra capului și îl azvârli în cerc. La contactul cu solul, țipetele lui muriră într-o izbucnire de foc. Numai țărușul rămase, topindu-se lent pe suprafață.

La apusul soarelui, Scrijelitorul începu să-și folosească fragmentul lui de Piatră ca să remodeleze fierul topit, forjându-l într-o formă nouă.

Încet, parcă temându-se că uriașul proroc delirant l-ar putea auzi, Troy îi întrebă pe Nobili:

– Pentru ce e asta? Ce face?

– Își fabrică o unealtă, șopti Mhoram, ceva prin care să-și sporească sau să-și concentreze puterea.

Implicațiile îi dădură lui Troy un sentiment de satisfacție amară. Strategia lui era justificată măcar prin faptul că principalul corp al Oștii era scutit de acest anume atac. Dar el știa că o asemenea justificare nu era suficientă. Planul final îl apăsa ca o piatră în stomac. Se aștepta să piardă comanda Oștii imediat ce îl dezvăluia; i-ar fi îngrozit atât de mult pe soldați, încât s-ar fi revoltat. După toate promisiunile lui de victorie, se simțea ca un profet fals. Și totuși planul său era singura speranță a Oștii, singura speranță a Tărâmului.

Se ruga ca Nobilul Mhoram să fie la înălțimea lui.

Odată cu amurgul vederea lui slăbi. Era silit să se bazeze pe Mhoram pentru rapoartele asupra progreselor profetului delirant. În întuneric se simțea prins în capcană, privat de comandă. Tot ce putea vedea era

strălucirea amorfă, mată a pământului lichefiat. Ocazional distingea flăcări și fulgere de un verde sinistru peste roșu, dar pentru el nu însemnau nimic. Singura lui consolare stătea în faptul că pregătirile Scrijelitorului în Carne consumau timp.

În lungul zidului, de ambele părți ale lui, Eowardele Primului Haft Amorine supravegheau lucrările proroculuidelirant. Nimeni nu dormea; amenințarea iminentă a armatei Scrijelitorului în Carne fascina pe toată lumea. Răsăritul lunii nu îi ușură bezna; peste numai trei nopți, luna avea să lipsească complet. Însă forja proroculuidelirant era destul de strălucitoare ca să facă să pălească stelele.

În tot timpul veghei, Scrijelitorul nu părăsi niciodată cercul lui topit. Undeva după miezul nopții își culese sceptrul nou creat și îl răci scuturându-l într-un val de scântei deasupra capului. Apoi îi fixă la capăt fragmentul de Piatră. Dar și după ce făcu acest lucru rămase lângă cerc. Când noaptea se apropia de sfârșit, gesticulă și cântă deasupra rocii topite, țesând incantații din forța ei fierbinte. Mișcările îi erau luminate lugubru, iar Piatra scăpăra din timp în timp deasupra rocii cu sclipiri verzi ale răutății.

Însă pentru Troy toate astea erau neclare. Se agăța de speranță. În întuneric, calculele erau singura realitate care îi rămăsese și le recita ca într-o contracarare a nopții. Când prima rază a zorilor îl atinse, simți un fel de exaltare.

Încet, întrebă de Amorine.

– Warmark.

Ea se afla chiar lângă el.

– Amorine, ascultă. Monstrul a făcut o greşeală: a pierdut prea mult timp. Acum noi o să-l facem să plătească pentru asta. Scoate soldaţii de aici. Trimite-i după Oaste. Orice s-ar întâmpla, uriaşul n-o să doboare atât de mulţi dintre ai noştri cum crede el. Păstrează numai un soldat pentru fiecare cal bun pe care îl avem.

– Poate ar trebui să plece cu toţii acum, replică ea, înainte să atace profetul delirant.

Ideea îl făcu pe Troy să zâmbească. Îşi putea imagina furia Scrijelitorului în Carne dacă atacul lui ar găsi Doriendor Corishev pustiu. Dar ştia că încă nu câştigase suficient timp. Răspunse:

– Vreau să-i mai storc încă o jumătate de zi. Cu Gardienii Sângelui şi câteva sute de soldaţi, o să reuşim s-o facem. Acum du-te.

– Da, Warmark.

Plecă imediat de lângă el şi în curând putu auzi cum majoritatea soldaţilor se retrăgeau. Se sui din nou pe zid şi fixă răsăritul, aşteptându-şi vederea.

În scurt timp deveni conştient că vântul uscat dinspre sud se răcise.

Apoi ceaţa de pe ochii lui se rări. Mai întâi reuşi să vadă zidul ruinat, apoi panta dealului; în cele din urmă zări armata care aştepta.

Nu se mişcase în timpul nopţii.

Nu avea nevoie să se mişte.

Scrijelitorul în Carne stătea încă lângă cercul lui. Focul din pământ se stinsese, dar înainte să moară îl folosise ca să se înfăşoare într-un cocon translucid

și sclipitor de putere. În interiorul acele puteri stătea drept ca un idol. Ținea sceptrul rigid deasupra capului; nu se mișca, nu scotea niciun sunet. Dar când lumina soarelui îl atinse, vântul suflă dintr-odată într-o izbucnire ca un suflu violent printre dinții deșertului. Și continuă să crească în rafale neregulate ca frontul unui sirocco.

Apoi un strigăt înăbușit al unuia dintre soldați îi atrase atenția lui Troy. Întorcând capul, privi direct în vântul crescând. Dinspre sud-est, acolo unde Masivul Southron se întâlnea cu Deșertul Cenușiu, o tornadă se îndrepta în grabă spre Doriendor Corishev. Coloana ei unduitoare se arunca direct asupra Pustiurilor.

Furniza o asemenea impresie de forță, încât trecură câteva secunde înainte ca Troy să-și dea seama că nu era genul de tornade pe care îl cunoștea.

Nu aducea cu ea ploaie sau nori; era la fel de uscată ca și deșertul. Nu purta nici nisip sau praf, fiind la fel de curată ca aerul pur. N-ar fi trebuit să fie deloc vizibilă. Dar însăși forța ei o făcea perceptibilă vederii lui Troy. O putea simți venind. Pentru el era atât de vie, încât la început nu putu observa faptul că tornada nu se deplasa împreună cu vântul. Uraganul sufla drept din sud, smulgând cu sălbăticie praful din drumul lui. Tornada îl tăia pe diagonală, ignorând vântul pentru a se năpusti direct spre Doriendor Corishev.

Troy se holbă la ea. Praful îi încleia gura, dar nu își dădu seama decât când încercă să strige ceva. Atunci, tușind convulsiv, se smulse îndepărtându-se de priveliște. Imediat fu lovit de sirocco. Când se opri să se

uite la tornadă, forța vântului îl aruncă înapoi. Ruel îl prinse. Pivotă în jurul Gardianului și se aruncă în direcția Nobilului Mhoram.

Când ajunse la Mhoram răcni:

– Ce e asta?

– Creatorul să ne apere! răspunse Mhoram. Urletul vântului șterse vocea de pe buzele lui și Troy abia îl auzi: E un vortex de trepidații.

Troy trebui să-și arunce cuvintele dincolo de vânt în urechile lui Mhoram.

– Ce o să facă?

Strigându-i drept în față lui Troy, Mhoram răspunse:

– O să ne facă să ne temem!

În secunda următoare smuci brațul lui Troy și arătă în sus, spre vârful tornadei. Acolo zburau câteva zeci de creaturi întunecate, călărind marginile superioare ale vortexului. Tornada parcursese deja mai mult de jumătate din distanța până la Doriendor Corishev și Troy văzu creaturile clar. Erau păsări mari cât un *kresh.* Aveau fețe demonice și contorsionate ca ale liliecilor, aripi largi de vulturi și gheare masive încovoiate. În zbor țipau una la alta, arătând șiruri duble de dinți ascuțiți. Aripile lor băteau lacome. Erau cele mai înspăimântătoare creaturi pe care Troy le văzuse vreodată. Privindu-le, încerca să se organizeze împotriva lor – să le evalueze viteza, să calculeze timpul rămas până la sosirea lor, să planifice o apărare. Dar ele îi paralizau mintea; nu putea să conceapă cum de era permisă existența lor.

Se strădui să se mişte, să-şi regăsească echilibrul destul cât să-şi spună că percepea deja vortexul de trepidaţii. Dar era paralizat. Voci strigau în jurul lui. Avea vaga impresie că hoardele Scrijelitorului în Carne întâmpinau vortexul cu bucurie – sau şi ele se temeau? Nu-şi putea da seama.

Atunci Ruel îl apucă de braţ, smulgându-l de lângă zid, şi îi strigă în ureche:

– Warmark, vino! Trebuie să organizăm apărarea!

Troy nu-şi amintea să fi auzit vreodată înainte un Gardian al Sângelui strigând. Dar nici chiar acum în glasul lui Ruel nu se simţea panica. Troy se gândi că era ceva teribil în asemenea imunitate. Încercă să se uite în jur, dar vântul aducea prea mult praf peste ruine şi toate detaliile se pierdeau. Ambii Nobili dispăruseră. Soldaţii alergau în toate direcţiile, împleticindu-se în vânt. Gardienii Sângelui apăreau şi dispăreau din vedere ca nişte fantome.

Ruel strigă la el din nou:

– Trebuie să salvăm caii! O să înnebunească de frică!

Un timp îndelungat, Troy îşi dori ca Înalta Nobilă Elena să fi fost cu el, ca să-i poată spune că nu era vina lui. Apoi, deodată, îşi dădu seama că făcuse o altă greşeală. Dacă el ar fi fost ucis, nimeni n-ar fi ştiut cum să salveze Oastea. Planul lui final ar fi murit odată cu el, şi ca rezultat fiecare bărbat şi fiecare femeie din armata lui ar fi fost măcelăriţi.

Ideea păru să-l împingă dincolo de limite. Căzu în genunchi. Siroccoul şi praful îl sufocau.

Ruel răcni:

– Warmark! Corupția atacă!

La cuvântul Corupție, o luciditate totală coborî asupra lui Troy. Frica îi umplu toate gândurile cu o incisivitate de cristal. Imediat înțelese că Gardianul încerca să-l abată; impenetrabila credință a lui Ruel era un atac deliberat asupra capacității lui de comandă.

Înțelegerea faptului îl făcu să dea înapoi, dar reacționă lucid, cu abilitate. Aruncă o ultimă privire în jurul lui, văzu una sau două siluete agitându-se încă prin neliniștea lividă a prafului. Ruel se mișcă încercând să-l apuce. Deasupra capetelor, păsările se năpusteau spre ruine. Troy luă o piatră și se ridică în picioare. Când Ruel îl atinse, arătă brusc în spatele Gardianului. Ruel se întoarse să se uite. Troy îl lovi în ceafă cu piatra.

Apoi Warmarkul fugi. Nu putea înainta contra vântului, așa că o luă de-a curmezișul lui. Pereții clădirilor îl păndeau din praf. Porni spre o ușă. Fără avertisment, se împiedică de Primul Haft Amorine.

Ea se agăță de el, copleșindu-l cu țipete de spaimă. Dar și ea era o persoană credincioasă, cineva care îl amenința. O îmbrânci cu umărul și o trânti pe jos. Imediat după aceea dispăru în labirintul locului stăpânilor.

Căzu de câteva ori când vântul țâșnea prin spărturi neașteptate în ziduri. Dar se sili să înainteze. Claritatea terorii lui era completă; știa ce avea de făcut.

După o scurtă luptă haotică, găsi ceea ce îi trebuia. Grăbit, se împletici până în centrul unui spațiu larg și deschis, rămășițele unei săli de întruniri din

Doriendor Corishev. În acel loc neadăpostit, forţa vântului îl chinuia cu ură. O întâmpină cu bucurie. Simţea o fericire paradoxală în frică; propria lui teroare îl încânta. Stătea ca un fanatic exaltat în spaţiul liber, privind în sus să vadă cât mai avea de aşteptat.

Când se uită în spatele lui inima îi tresări. Una dintre păsări plana fără efort spre el, ca şi cum ar fi avut control absolut asupra vântului. Se apropia clar de el. Uşurinţa cu care se mişca îl înfioră, şi se pregăti să sară în fălcile ei.

Dar când se apropie mai mult, observă că purta în ghearele puternice trupul mototolit al lui Ruel. Putea distinge trăsăturile plate, inexpresive ale lui Ruel. Gardianul arăta ca şi cum ar fi fost trădat.

Troy fu scuturat de o convulsie. Când pasărea se năpusti spre el, îşi aduse aminte cine era. Forţa terorii îi galvaniză muşchii; smulse sabia şi lovi. Lovitura sparse craniul păsării. Reculul îl răsturnă. Sânge verde i se scurse peste cap şi umeri. Îl ardea ca o substanţă corozivă fierbinte şi mirosea atât de puternic a ulei de trandafiri încât îl asfixia. Cu un ţipăt sufocat îşi zgârie fruntea, încercând să smulgă durerea. Dar focul acid îi arse banda de pe frunte, pătrunse prin craniu în creier. Îşi pierdu cunoştinţa.

Se trezi în linişte şi în întunericul nopţii.

După un lung interval de timp ca un ţipăt interminabil, înălţă capul. Vântul aruncase nisip peste el şi mişcările lui îl deranjară. Praful îi umplu gâtul, gura

și plămânii. Își înăbuși însă spasmul de tuse și ascultă întunericul.

De jur împrejurul lui, Doriendor Corishev era nemișcat ca un cavou. Vântul și vortexul dispăruseră, lăsând numai praful miezului de noapte și moartea ca semn al trecerii lor. Liniștea acoperea ruinele ca un blestem.

În cele din urmă fu silit să tușească. Icnind, sughițând, se forță să se ridice în genunchi. Sunetul părea exploziv în urechile lui. Încercă să-și controleze violența tusei, dar nu reuși nimic până nu trecu spasmul.

Când își mai reveni, își dădu seama că ținea încă în mână sabia. Instinctiv spori strânsoarea. Își blestemă orbirea din timpul nopții, apoi își spuse că întunericul era singura lui speranță.

Fața îi pulsa dureros, dar o ignoră.

Stătu nemișcat, gândindu-se.

La atât de mult timp după vortex, calculă el, toți aliații lui erau fie morți, fie plecaseră deja. Dacă vortexul și păsările nu-i uciseseră, atunci fuseseră alungați dintre ruine de armata Scrijelitorului în Carne. Așadar, nu îl puteau ajuta. Nu știa cât de mare era partea din acea armată care rămăsese pe locul stăpânilor.

Și nici nu putea vedea. Era vulnerabil până la venirea dimineții. Numai întunericul îl proteja; nu se putea apăra singur.

Prima lui reacție fu să rămână acolo unde se afla și să se roage să nu fie descoperit. Dar își dădu seama că planul era inutil. În cel mai bun caz nu făcea decât să-i amâne moartea. La ivirea zorilor ar fi fost singur

împotriva unui număr necunoscut de adversari. Nu, unica lui şansă era să se strecoare imediat afară din oraş şi să se piardă în Pustiuri. Acolo ar fi putut găsi un şanţ sau o groapă în care să se ascundă.

Acea evadare era posibilă, cu greu posibilă, pentru că el avea un avantaj; niciuna dintre creaturile Scrijelitorului în Carne, cu excepţia demonilor-abjecţi, nu se putea strecura noaptea printre ruine la fel de bine ca el. Iar profetul delirant nu şi-ar fi lăsat în urmă demonii-abjecţi. Erau mult prea valoroşi. Dacă Troy reuşea să-şi recheme fostele talente – simţul mediului înconjurător, memoria terenului –, ar fi reuşit să se descurce prin oraş.

Ar fi trebuit să se bazeze pe auz ca să-l avertizeze de prezenţa duşmanului.

Începu prin a-şi aşeza încet sabia în teacă. Apoi îşi pipăi drumul peste nisipul fierbinte. Trebuia să verifice unde se afla şi cunoştea numai un singur mod de a face asta.

În apropiere, mâinile lui descoperiră un petic de pământ care părea ars. Praful care i se lipi de degete duhnea a ulei de trandafir. Pe acea porţiune de teren găsi trupul contorsionat al lui Ruel. Simţul pipăitului îi spuse că Ruel fusese carbonizat. Pasărea întunecată probabil luase foc atunci când murise, şi arzând lăsase în urmă corpul Gardianului.

Atingerea acelui loc îi făcu greaţă şi se retrase de acolo. Asuda abundent. Arsurile îl usturau din cauza transpiraţiei. Noaptea era fierbinte; apusul soarelui nu

adusese nicio ușurare ruinelor. Strângându-și brațele peste stomac, se ridică în picioare.

Stând nesigur în spațiul deschis, încercă să-și elibereze mintea de imaginea lui Ruel și a păsării. Trebuia să-și aducă aminte cum să facă față orbirii, cum să se orienteze printre ruine. Dar nu-și putea da seama pe unde venise în acest loc deschis. Fluturând brațele în față, porni în căutarea unui perete.

Picioarele lui nu aveau încredere în teren – nu putea păși în siguranță – și se mișca șovăitor. Simțul echilibrului îl părăsise. Își simțea fața carne vie și transpirația îi ardea orbitele goale. Dar se concentră și măsură distanțele.

La douăzeci de metri dădu de un zid. Îl atinse oblic, se alinie repede, apoi se deplasă în lungul lui. Avea nevoie de o spărtură care să-i permită să atingă ambele fețe ale zidului. Orice diferență de temperatură i-ar fi indicat direcția.

După alți douăzeci de metri ajunse la un colț. Cotind în unghi drept, urmări noul perete. Se ținu paralel cu el, atingând piatra cu degetele. Curând se împiedică în moloz și găsi o intrare.

Acolo peretele era gros, dar putu atinge fețele opuse fără să întindă brațele. Ambele părți erau foarte calde, dar i se păru că percepe o temperatură ușor mai crescută pe fața dinspre spațiul deschis. Acea direcție era vestul, judecă el; soarele după-amiezii încălzise fața apuseană a zidului.

Acum trebuia să se decidă încotro să se îndrepte.

Dacă mergea spre est, era mai puțin probabil să întâlnească inamici. Întrucât ei nu îl găsiseră, ar fi putut trece pe lângă el, iar căutarea lor să se îndrepte de la est la vest în urma Oștii. Dar dacă era să-i rămână vreo șansă de ajutor din partea prietenilor sau a lui Mehryl, aceasta se găsea în partea de vest.

Dilema părea să nu aibă o soluție. Se pomeni scuturând din cap și mormăind printre dinți. Imediat tăcu. Se hotărî să se îndrepte spre vest către Mehryl. Riscurile suplimentare erau preferabile unei evadări mai sigure spre est, o evadare care l-ar fi lăsat singur în Pustiurile Southron, fără hrană și apă și fără cal.

Se sprijini câteva clipe de zidul nefiresc de cald, respirând adânc ca să se calmeze. Apoi se ridică, își regăsi simțul direcției și toată concentrarea pe care o putu aduna, și porni drept înainte prin sala ruinată.

Înaintarea sa era lentă. Nesiguranța pașilor îl făcu să se abată repetat de la adevărata direcție spre vest. Dar își corectă deviațiile cât putea de bine și continuă să meargă. Fără sprijinul peretelui, echilibrul i se deteriora cu fiecare pas. Înainte să fi străbătut treizeci de metri, terenul se răsuci în jurul lui și el căzu în genunchi. Trebui să-și strângă gâtul ca să se împiedice să plângă.

Când reveni pe picioare, auzi un râs puternic – mai întâi o voce, apoi mai multe. Era un sunet crud, îndreptat parcă spre el. Se reflecta ușor pe ziduri, astfel că nu îl putu localiza, dar părea să vină de undeva din față.

Încremeni pe loc. Neajutorat, se ruga ca întunericul să-l acopere. Dar o voce îi reteză și această speranță.

– Ia uitați-vă, frații lor. Un om, singur.

Pronunția era ezitantă, îmbâcsită de sclavie, dar Troy o putea înțelege. Putu percepe răutatea în corul jos de râsete care constitui răspunsul.

Alte voci vorbiră.

– Un om, da. Să-l ia Ucigașul!

– Uite. Ce haine drăguțe. E un dușman.

– Ha! Mai uită-te o dată, prostule. Ăsta nu-i om.

– N-are ochi.

– O fi un demon-abject?

– Ba nu, e om, îți spun eu. Un om fără ochi! Avem distracție, fraților.

Toate vocile râseră iar.

Troy nu se putea abține să nu se mire cum de îl vedeau cei care vorbeau. Se întoarse și începu să alerge înapoi pe drumul pe care venise.

Ei îl urmară imediat. Putea auzi plescăitul tălpilor lor goale pe piatră, respirațiile șuierate. Îl prinseră ușor din urmă. Ceva coti aproape de el și îl opri. Când căzu, picioarele care alergaseră îl înconjurară.

– Ușurel, fraților. Nu omorâți repede. O să avem parte toți de distracție.

– Nu-l omorâți.

– Să nu-l omorâm? Eu vreau să omor. Să omor și să mănânc.

– Uriașul o să-l vrea pe ăsta.

– După ce ne distrăm noi.

– De ce i-am spune uriașului, fraților? El e lacom.

– Ne ia carnea.

– Să-l păstrăm pentru noi, da.

– Să-l ia Ucigaşul pe uriaş.

– Preţioşii lui demoni-abjecţi. Când e vorba de vreo primejdie, oamenii trebuie să meargă primii.

– Da! Fraţilor, carnea asta o s-o mâncăm noi.

Troy se ridică în picioare. Prin trăncănitul rapid al vocilor auzi „să meargă primii", şi aproape căzu din nou. Dacă aceste creaturi erau primii din armata Scrijelitorului în Carne care pătrundeau în locul stăpânilor...! Dar respinse implicaţiile acestui gând şi smulse sabia.

– O spadă? O-ho-ho!

– Ia uitaţi-vă, fraţilor. Omul fără ochi vrea să se joace.

– Să ne jucăm!

Troy auzi plesnetul unui bici; coarda i se înfăşură pe încheietura mâinii. Strânse şi smuci, dezechilibrându-l. Mâini puternice îi luară sabia. Ceva îl izbi în piept, răsturnându-l pe spate. Dar platoşa îl protejă.

Una dintre voci ţipă:

– Pe Ucigaş! La naiba!

– Prostule! veni răspunsul. Urmară râsete.

– Omorâţi-l!

O armă metalică i se lovi de scut şi căzu pe jos. Bâjbâi după ea prin praf, dar mâini grăbite îl împinseră. Îşi reveni şi se ridică din nou în picioare.

Auzi şuieratul biciului şi coarda i se înfăşură pe glezne. Dar de data asta nu se mai prăbuşi.

– Nu-l omorâţi încă. Unde-ar mai fi distracţia?

– Făceţi-l să se joace.

– Da, fraţilor. Să se joace.

– Joacă-te cu noi, omule fără ochi.

Biciul îl arse peste gât. Se clătină sub lovitură. Năucitorul amestec de voci continuă.

– Joacă-te, lua-te-ar Ucigașul!

– Distrează-ne!

– De ce distracție? Eu vreau carne. Carne udă de sânge.

– Uriașul ne hrănește cu nisip.

– Joacă-te când îți spun! Ești orb, omule fără ochi? Te orbește soarele?

Ultima batjocură fu întâmpinată de râsete puternice. Dar Troy rămase nemișcat în disperarea lui. Soarele? se gândi, paralizat. Atunci însemna că alesese direcția greșită, estul în loc de vest; nimerise direct între creaturi. Îi veni să țipe. Dar deja depășise momentul țipatului. Putea să simtă cum se stinge lumina vieții lui. Mâinile îi tremurau căutând să-și îndrepte ochelarii.

– Doamne Dumnezeule, gemu.

Amorțit, parcă neștiind ce face, duse degetele la buze și fluieră pătrunzător.

Biciul i se înfășură în jurul taliei și îl răsturnă la pământ.

– Joacă-te! cerură vocile la unison, distonant.

Dar când se sculă, clătinându-se pe picioare, auzi zgomotul copitelor. O clipă mai târziu, nechezatul lui Mehryl acoperi vocile bolborosite. Atinse inima lui Troy ca sunetul unei trâmbițe cerești. Sări în sus; capul și urechile lui cercetau, încercând să localizeze ranyhynul.

Vocile se transformară în strigăte de foame când copitele atacară.

– Un ranyhyn!

– Omorâţi-l!

– Carne!

Mâini îl apucară pe Troy. Se luptă cu un pumn care ţinea un cuţit. Însă zgomotul copitelor se auzea tot mai aproape de el. Impactul îi aruncă pe atacatori în lături. Se răsuci şi încercă să sară pe spatele lui Mehryl. Dar nu reuşi decât să se pună în calea lui Mehryl. Umărul ranyhynului îl lovi, doborându-l.

Atunci auzi tălpile goale sărind la atac. Biciul pocni, cuţitele şuierară. Mehryl fu împins departe de el. Copitele tropăiră pe piatră când ranyhynul se retrase. Urlând triumfător, creaturile porniră la vânătoare. Sunetele se stinseră.

Troy se ridică în picioare. Inima îi bubuia în piept; durerea pulsa acut pe faţă. Zgomotele urmăririi păreau să indice că fusese lăsat singur. Dar nu se clinti. Concentrându-şi întreaga atenţie, se strădui să asculte dincolo de loviturile durerilor lui.

Un timp, spaţiul din jurul lui i se păru gol, nemişcat. Flutură braţele şi nu atinse nimic.

Apoi auzi o respiraţie şuierătoare.

Tremura violent. Vru să se întoarcă şi să fugă. Dar se sili să-şi păstreze poziţia. Se concentră, adunându-şi întreaga atenţie asupra sunetului. În depărtare, celelalte creaturi îl pierduseră pe Mehryl. Se întorceau; le putea auzi.

Dar vocea din apropiere şuieră:

– Te omor. M-ai rănit la picior. Să-i ia Ucigașul pe ei! Tu ești mâncarea mea.

Troy simți creatura apropiindu-se. Apăru din beznă ca o presiune ușoară pe fața lui. Gâfâitul respirației crescu. Îi simțea apropierea tot mai acut, cu fiecare pas.

Tensiunea era chinuitoare, dar el rămase nemișcat. Aștepta. Trecu un timp interminabil.

Brusc simți creatura ghemuindu-se să sară.

Smulse de la centură funia Roabei Coamei Rue și, atunci când creatura îl lovi, o aruncă în jurul gâtului atacatorului său și trase. Trase din toate puterile. Saltul ființei îl răsturnă, dar el se agăță de frânghie, se ridică ținându-se de ea. Creatura ateriză peste el. Își mută greutatea și ajunse deasupra creaturii. Continua să tragă. Acum putea să simtă corpul de sub el moale. Dar nu renunță la strânsoare. Ținând de frânghie, izbi de mai multe ori capul inamicului de piatră.

Gâfâia întretăiat. Vag, putea auzi celelalte creaturi atacându-l. Dar nu slăbi strânsoarea.

Apoi o energie trosni prin aer. În jurul lui izbucniră flăcări. Auzi strigăte și ciocniri de săbii. Corzile arcurilor vibrând. Creaturile țipau, fugeau, cădeau cu bufnituri grele.

O clipă mai târziu, niște mâini îl ridicară pe Troy. I se luă frânghia lui Rue dintre degetele țepene. Primul Haft Amorine strigă:

– Warmark! Warmark! Slavă Creatorului, ești teafăr!

Plângea de ușurare. Oamenii se mișcau în jurul lui. Îl auzi pe Nobilul Mhoram spunând:

– Prietene, frumoasă cursă ne-ai întins. Fără ajutorul lui Mehryl nu te-am fi găsit la timp.

Glasul venea din beznă, lipsit de trup.

La început, Troy nu putu să vorbească. Inima i se lupta cu criza. Îl făcea să icnească atât de puternic, încât abia se putea ține pe picioare. Parcă ar fi încercat să plângă cu suspine.

– Warmark, zise Amorine, ce ai pățit?

– Soarele, gâfâi el, soarele... strălucește?

Efortul de a articula părea să-i înfigă un cuțit în inimă.

– Warmark? Ah, Warmark! Ce ți-au făcut?

– Soarele! icni el. Insista disperat, dar nu putea decât să bată inutil din picior.

– Soarele este deasupra capului, răspunse Mhoram. Am supraviețuit vortexului și creaturilor lui. Însă acum armata Scrijelitorului în Carne intră în Doriendor Corishev. Trebuie să plecăm repede.

– Mhoram, tuși Troy aspru. Mhoram.

Înaintând împleticit, se prăbuși în brațele Nobilului.

Mhoram îl reținu într-o strânsoare liniștitoare. Fără un cuvânt, Nobilul îl sprijini până îi mai trecu din durere și începu să respire mai ușor. Apoi rosti încet:

– Am văzut că ai ucis una dintre păsările Disprețuitorului. Te-ai descurcat bine, prietene. Nobilul Callindrill și cu mine rămânem aici. Probabil au supraviețuit cam șaptezeci de Gardieni ai Sângelui. Primul Haft Amorine a păstrat o mână de soldați. După

trecerea vortexului, toți ranyhynii s-au întors. Ei au salvat mulți cai. Prietene, trebuie să plecăm.

Ceva din calmul lui Mhoram ajunse până la Troy și începu să-și recapete controlul. Nu voia să-i fie o povară Nobilului. Se retrase lent, stând singur pe picioare. Acoperindu-și fruntea arsă cu palmele ca și cum ar fi încercat să ascundă lipsa ochilor, zise:

– Trebuie să-ți spun și restul planului meu.

– Nu poate să aștepte? Trebuie să plecăm imediat.

– Mhoram, gemu Troy distrus, nu mai văd.

20
ÎNTUNECIMEA SUFOCANTĂ

Două zile mai târziu, la scurt timp înaintea amiezii din ziua dinaintea nopții fără lună, Nobilul Mhoram conduse Oastea la Cravenhaw, limita de sud a Întunecimii Sufocante. În arșița amiezii, armata ocolise poalele dealurilor împleticindu-se și clătinându-se ca un muribund și se îndreptase spre nord, oprindu-se tremurând chiar în buza fatalei Întunecimi. Războinicii stăteau într-o câmpie largă acoperită de iarbă, primul verde sănătos pe care îl vedeau de când părăsiseră Câmpiile de Miazăzi. În față se afla pădurea. La doi-trei kilometri de o parte și de alta, spre est și spre vest, se înălțau munți, piscuri abrupte și inaccesibile ca și fălcile Întunecimii. Și în spate era armata Scrijelitorului în Carne, *moksha*.

Uriașul proroc delirant își mânase sălbatic hoardele. În ciuda întârzierii de la Doriendor Corishev, nu era mai departe de zece kilometri.

Informația spori groaza rece, trudită a Nobilului Mhoram. Avea atât de puțin timp în care să încerce planul lui Troy. Din acest punct nu mai existau scăpări sau speranțe în afara celei pe care o prevăzuse Troy. Dacă Mhoram nu reușea – dacă nu reușea repede! – Oastea avea să fie strivită între prorocul delirant și Întunecimea Sufocantă.

Totuși, el se îndoia că ar putea reuși, indiferent de timpul pe care l-ar fi avut la dispoziție. Într-un an sau în douăzeci de ani, tot ar fi putut eșua. Cerințele erau atât de mari... Nici chiar vortexul de trepidații nu-l făcuse să se simtă atât de neajutorat.

Gândindu-se la vortex se cutremură. Cu toate că Troy salvase practic întreaga Oaste, bărbații și femeile care rămăseseră în locul stăpânilor plătiseră greu pentru supraviețuirea lor. Atacul Scrijelitorului în Carne îi dăunase Nobilului Callindrill. Tensiunea luptei împotriva amarilor demoni îl umilise cumva, îi insuflase o profundă neîncredere în sine. Nu fusese capabil să reziste fricii. Acum ochii săi senini și blânzi erau umbriți, îndurerați. Când își unea gândurile cu Nobilul Mhoram împărtășea cunoștințe și preocupare, dar nu putere; el nu mai credea în puterea lui.

În felul ei, Primul Haft Amorine suferea și ea. În timpul măcelului proroculuidelirant susținuse rămășițele prăbușindu-se ale celor de sub comanda ei doar prin simpla forță a curajului. Preluase asupra ei teroarea soldaților săi. De fiecare dată când unul dintre ei cădea sub puterea vortexului, sau murea în ghearele păsărilor, ea își intensifica influența asupra

supravieţuitorilor. Iar după aceea, când siroccoul trecuse, pornise într-o căutare febrilă a Warmarkului Troy. Creaturile diforme, cu aspect uman, care năvăleau spre ruine – unele cu gheare în loc de degete, altele cu feţe despicate şi membre acoperite de ventuze, altele cu ochi sau braţe în plus, toate deformate într-un fel sau altul pe puterea Pietrei – aduceau din ce în ce mai mult din oraş sub controlul lor. Dar ea îşi croise drum printre ei ca şi când ar fi fost doar nişte stafii care o bântuiau în timpul vânătorii. Ideea de a-l urma pe Mehryl fusese a ei.

Însă orbirea Warmarkului fusese prea mult pentru ea. Cauza era clară. Sângele coroziv al păsării ucise îi distrusese faţa şi arsura îi luase darul vederii primit în Tărâm. Niciunul dintre Nobili nu avea argilă de leac, *rillinlure* sau alte mijloace de vindecare prin care să se opună rănii. Când înţelese chinul lui Troy păruse să se piardă; voinţa independentă o părăsi. Până ajunsese iarăşi alături de Oaste urmase orbeşte instrucţiunile şi cerinţele Nobilului Mhoram, ca o marionetă a cărei autoritate se evaporase. Iar când îl revăzuse pe Hiltmarkul Quaan se transferase asupra lui. Expunându-i planul lui Troy, fusese atât de amorţită, încât nici măcar nu clipise.

Warmarkul însuşi nu mai spusese nimic altceva după ce îşi descrisese strategia finală. Se învăluise în orbirea sa şi îl lăsase pe Mhoram să-l aşeze pe spatele lui Mehryl. Nu întrebase despre armata Scrijelitorului în Carne, cu toate că numai viteza ranyhynului îl salvase pe el şi pe tovarăşii lui de capcana din oraş.

În ciuda urletelor frustrate care răsunau în urma călăreților, el se purtase ca un invalid care se întorsese cu fața la perete.

Și Nobilul Mhoram suferea. După bătălia din locul stăpânilor, oboseala și teroarea își împinseseră tentaculele tenace prin crăpăturile și spărturile sufletului său, astfel că nu se mai putea scutura de ele. Însă îi ajuta cum putea pe Primul Haft și pe Nobilul Callindrill. Știa că numai timpul și victoria ar putea să le aline rănile; dar el prelua acele părți ale poverilor lor care îi stăteau în putință și le oferea toată consolarea de care era capabil.

Nu exista nimic care să atenueze șocul simțit de Quaan atunci când Amorine îi raportă planul final al Warmarkului. Pe măsură ce ea vorbea, îngrijorarea Hiltmarkului pentru ea se transformă într-o oroare lividă pentru soldați. Chipul i se aprinse și izbucni:

– E o nebunie! Toți oamenii o să fie uciși! Troy, ce s-a întâmplat cu tine? Pe Cele Șapte! Troy... Warmark... Șovăi înainte să-și exprime gândul: Delirezi? Prietene, șuieră apucându-l pe Troy de umeri, cum ai putut să concepi o asemenea nebunie?

Troy vorbi pentru prima dată de când părăsiseră Doriendor Corishev.

– Sunt orb, zise cu o voce cavernoasă, ca și cum acel lucru ar fi explicat totul. N-am ce face.

Se desprinse din strânsoarea lui Quaan și se așeză lângă foc. Localizând flăcările după căldură, se aplecă spre ele ca un om care studia tainele în tăciuni.

Quaan se întoarse spre Mhoram:

– Nobile, accepți nebunia asta? Ar însemna moarte pentru noi toți și distrugere pentru Tărâm.

Protestul lui Quaan îndureră inima Nobilului. Dar, înainte ca el să-și găsească cuvintele de răspuns, Troy vorbi pe neașteptate.

– Nu, nu acceptă, zise Warmarkul. De fapt, el nu crede că eu aș delira. Suferința interioară îi făcea glasul aspru: El crede că Foul are o legătură cu chemarea mea – a interferat cumva cu Atiaran ca să apar eu în locul altcuiva care ar fi putut arăta mai puțin prietenos.

Accentuă cuvântul „arăta", ca și cum vederea însăși ar fi fost inerent nedemnă de încredere.

– Foul a vrut ca Nobilii să aibă încredere în mine pentru că știa ce fel de om sunt. Dumnezeule! Nu contează cât de mult îl urăsc. El știe că sunt genul de om care se retrage în colț atunci când simplul fapt de a nu fi perfect înseamnă același lucru cu trădarea. Dar voi uitați că acum nu mai depinde de mine. Eu mi-am făcut partea mea, v-am adus în punctul în care nu mai aveți nicio alegere. Acum Mhoram trebuie să vă salveze. Greutatea e pe umerii lui.

Quaan părea sfâșiat între teama pentru Oaste și îngrijorarea pentru Troy.

– Chiar și un Nobil poate fi înfrânt, replică posac.

– Nu vorbesc despre un Nobil, scrâșni Troy. Vorbesc despre Mhoram.

Epuizat cum era, Mhoram ar fi dorit să nege asta, să refuze povara. Spuse:

– Warmark, cu siguranță voi face tot ce-mi stă în puteri. Dar dacă Nobilul Foul a ales pentru tine sarcina distrugerii noastre... atunci, prietene, toate ajutoarele din lume n-ar fi de folos. Povara acestui plan se va întoarce la tine în cele din urmă.

– Ba nu. Troy rămase cu fața spre foc, parcă retrăind arsura acidă care îl orbise. Voi v-ați închinat întreaga viață Tărâmului, și o să i-o dați acum.

– Dispreţuitorul mă cunoaște bine, șopti Mhoram. Își bate joc de mine în vise.

Putea să audă ecourile acelui râs batjocoritor, dar le ținu la distanță.

– Să nu mă înțelegi greșit, Warmark. Nu ezit în fața acestei poveri. O accept. La Postul de Veghe al lui Kevin am făcut o promisiune și tu ai îndrăznit acest plan datorită acelei promisiuni. N-ai făcut rău. Dar trebuie să spun ce am pe suflet. Tu ești Warmark. Eu consider că la tine trebuie să se întoarcă în cele din urmă povara acestui destin.

– Eu sunt orb. Nu mai pot să fac nimic. Nici măcar Foul nu mai poate cere nimic de la mine.

Căldura focului făcea urmele de arsuri de pe fața lui să pară sângerii. Își ținea mâinile încleștate și încheieturile degetelor i se albiseră.

Supărat, Quaan îl privi pe Mhoram cu o expresie în ochi care întreba dacă greșise să se încreadă în Troy.

– Nu, îi răspunse Nobilul Mhoram. Nu judeca acest mister înainte de a se încheia. Până atunci trebuie să ne păstrăm credința.

– Foarte bine, oftă Quaan din greu. Dacă am fost trădaţi, acum nu mai avem ce face. Fuga în deşert nu ne va aduce decât moarte. Iar Cravenhaw e un loc de luptat şi de murit la fel de bun ca oricare altul. Oastea nu trebuie să se întoarcă asupra ei însăşi atunci când bătălia va fi aproape. Îl voi susţine pe Warmarkul Troy.

Apoi se duse să se culce în căutarea unui somn printre temeri. Amorine îi urmă apatică exemplul, lăsându-i pe Callindrill şi Mhoram împreună cu Troy.

Callindrill căzu curând într-un somn greu. Şi Mhoram era prea obosit ca să mai stea treaz. Dar Troy rămase lângă tăciunii focului de tabără. Când ochii Nobilului se închiseră, Troy stătea încă aplecat spre flăcări ca peste un cifru vechi, în căutarea unei dezlegări din răceala sa.

Aparent, Warmarkul descoperi un răspuns în timpul veghei îndelungate. Când Nobilul Mhoram se trezi în dimineaţa următoare îl găsi pe Troy drept, cu braţele încrucişate peste platoşă. Nobilul îl studie îndeaproape, dar nu-şi putu da seama ce fel de răspuns descoperise Troy. Îl salută pe nevăzător cu amabilitate.

La auzul vocii lui Mhoram, Troy se întoarse. Îşi ţinea capul uşor într-o parte, ca şi cum acea poziţie l-ar fi ajutat să-şi concentreze auzul. Urma de zâmbet pe care o afişase de obicei în timpul anilor petrecuţi la Piatra Sărbătorii dispăruse, i se ştersese de pe buze.

– Cheamă-l pe Quaan, zise plat. Vreau să vorbesc cu el.

Quaan se afla în apropiere; îl auzi pe Troy şi veni imediat.

Fixându-l pe Hiltmark cu auzul, Troy spuse:

– Condu-mă. Vreau să trec în revistă Oastea.

– Troy, prietene, murmură Quaan, nu te chinui singur.

Troy rămase țeapăn, rigid în exigența lui.

– Eu sunt Warmark. Vreau să le arăt soldaților mei că orbirea n-o să mă oprească.

Mhoram presimți ivirea unor lacrimi, dar și le reținu. Îi zâmbi forțat lui Quaan, aprobând din cap ca răspuns la întrebarea bătrânului veteran. Quaan îl salută pe Troy, ignorând curajos incapacitatea Warmarkului de a-l vedea. Apoi îl apucă pe Troy de braț și îl conduse spre Eowarde.

Nobilul Mhoram îi urmări trecând printre soldați – văzu suferința plină de respect a lui Quaan, conducând neajutorarea verticală a lui Troy de la Eoman la Eoman. Îndură scena cât putu de bine și își refuză propria durere din inimă. Din fericire, tortura nu dură mult; vânătoarea Scrijelitorului în Carne nu-i lăsa lui Troy timp pentru o trecere în revistă completă a Oștii. În curând, Mhoram încălecă pe ranyhynul său, Drinny fiul lui Hynaril, și se îndreptară spre Cravenhaw.

Petrecu cea mai mare parte a zilei supraveghindu-l pe Warmark. Dar în dimineața următoare, în timp ce Oastea se apropia tot mai mult de Întunecimea Sufocantă, se sili să-și îndrepte atenția asupra misiunii lui. Trebuia să găsească un plan prin care să-și țină promisiunea. Își uni gândurile cu Nobilul Callindrill și împreună căutară printre cunoștințele și intuițiile

lor combinate o soluție la dilema lui Mhoram. Îngrozit, spera să câștige curaj din uniune, dar durerea neîncrederii în sine a lui Callindrill i-l refuză. În loc să primească putere, Mhoram o dărui.

Cu ajutorul lui Callindrill pregăti o abordare a misiunii, aranjă o serie de rezolvări posibile în funcție de pericole și probabilități de succes. Dar până la prânz nu găsise nimic hotărâtor. După aceea nu mai avu timp. Oastea se opri chiar la marginea Întunecimii Sufocante.

Acolo, față în față cu ultima rămășiță de conștiință a Pădurii Unice, Nobilul Mhoram începu să simtă gustul întregii amărăciuni a nepotrivirii sale. Furia profundă și atavică a Întunecimii îl făcea ineficient; se simțea ca un om fără degete. Primii copaci se aflau la mai puțin de zece metri de el. Ca niște coloane neregulate apăreau brusc din pământ, fără tufișuri sau subarboret înaintea lor, și fără lăstari care să întrerupă pajiștea pe care se înălțau. La început erau rari. Cât putea el să vadă de departe, nu se îndeseau suficient ca să oprească razele soarelui. Însă umbrele se adânceau între ei; semiîntunericul crescând respingea lumina zilei. În depărtare, voința întunecată a Pădurii devenea o interdicție a trecerii aproape palpabilă. Simțea că se uită într-un abis. Ideea că s-ar putea încheia orice fel de înțelegere cu un astfel de loc părea să fie o nebunie, o vanitate țesută din vise. Timp îndelungat stătu în fața Pădurii privind în gol, cu un geamăt de groază rece în suflet.

Dar Troy nu arătă nicio ezitare. Când Quaan îi spuse unde se afla, îl întoarse pe Mehryl și începu să împartă ordine.

– În regulă, Hiltmark, hai să ne pregătim. Mâncare pentru toată lumea. Terminați proviziile, dar făceți-o repede. Pe urmă mută soldații dincolo de raza de acțiune a săgeților și formați un arc de cerc în jurul Nobilului Mhoram. Cât de larg posibil, dar gros, nu vreau să treacă Scrijelitorul în Carne prin el. Nobile Callindrill, cred că ar trebui să lupți alături de Oaste. Quaan, o să le vorbesc soldaților în timpul mesei. O să le explic tot.

– Foarte bine, Warmark.

Quaan părea distant, retras în adăpostul curajului său; trăsăturile feței îi erau tensionate de hotărâre. Întoarse salutul orb al lui Troy, apoi îi dădu și el ordine lui Amorine. Împreună plecară să facă ultimele pregătiri ale Oștii.

Troy îl roti din nou pe Mehryl. Încercă să ajungă în fața lui Mhoram, dar rată cu câțiva metri.

– Poate ar fi mai bine să începi, zise. N-ai prea mult timp.

– O să aștept să vorbești cu Oastea.

Cu tristețe, Mhoram observă grimasa lui Troy, supărat de constatarea că apreciase greșit poziția Nobilului.

– Am nevoie de putere. Îmi trebuie puțin timp ca s-o găsesc.

Troy aprobă cu o mișcare bruscă din cap și se îndepărtă intenționând să urmărească pregătirile Oștii.

Împreună așteptară semnalul lui Quaan. Nobilul Callindrill rămase lângă el numai atât cât să-i spună:

– Mhoram, Înalta Nobilă nu s-a îndoit că ești pe măsura poverilor acestor timpuri. Și ea nu e o oarecare în ceea ce privește judecarea oamenilor. Frate, credința ta va fi de-ajuns.

Vocea îi era blândă, dar exprima implicit convingerea că propria lui credință nu era suficientă. Când se îndepărtă de Întunecime ca să-și ocupe locul între războinici, îl lăsă pe Mhoram luptându-se cu lacrimile insistente.

La scurt timp după aceea, Quaan raportă că Oastea era pregătită să-l asculte pe Troy. Warmarkul îi ceru lui Quaan să-l conducă într-un loc de unde putea vorbi și porniră împreună la trap. Nobilul Mhoram îi urmă. Dorea să audă discursul Warmarkului.

Troy se opri în interiorul arcului format de soldați. Nu fu nevoit să ceară liniște. Cu excepția zgomotelor oamenilor mâncând, soldații erau liniștiți, prea epuizați ca să mai vorbească. Mărșăluiseră și suferiseră în tăcere ultimele trei zile, iar acum își mestecau hrana cu un fel de lipsă de viață înspăimântată, mâncau parcă împinși de o veche obișnuință neamestecată cu nicio urmă de rezistență, de dorință. Mișcându-și fălcile, holbându-se cu ochi uscați, arătau ca niște schelete prăfuite, oase seci și dezgolite animate numai de o obsesie care nu le aparținea.

Mhoram nu-și mai putu reține lacrimile. Îi curgeau pe obraji și se spărgeau ca o durere călduță pe mâinile care țineau toiagul.

Totuși, se bucura că Troy nu putea să vadă ce făcuseră Oștii planurile sale.

Warmarkul Hile Troy stătu drept în fața soldaților, cu capul sus parcă oferindu-și arsurile spre inspecție. Stând pe spinarea lui Mehryl, disciplina îl ținea țeapăn – un refuz rigid al propriei mizerii. Începând să vorbească, glasul îi suna răgușit de impulsuri în conflict, dar deveni din ce în ce mai echilibrat pe parcurs.

– Soldați! rosti brusc. Am ajuns aici. Fie victorie, fie înfrângere, acesta este sfârșitul. Astăzi se va decide deznodământul acestui război. Situația noastră e disperată, dar voi știți asta. Scrijelitorul în Carne se află deja la numai cinci kilometri distanță. Suntem prinși între armata lui și Întunecimea Sufocantă. Vreau să știți că nu am ajuns aici din întâmplare. Nu am intrat în panică și am fugit încoace de frică. Nu am venit aici pentru că ne-a obligat Scrijelitorul în Carne. Nu suntem niște victime. Am venit aici la ordinul meu. Eu am luat decizia. Când am urcat la Postul de Veghe al lui Kevin, am văzut cât de mare e armata Scrijelitorului. E atât de mare, încât nu am fi avut nicio șansă la Refugiul Damnaților. Așa că am luat o decizie. V-am adus aici. Eu cred că o să învingem astăzi. O să provocăm distrugerea acelei hoarde, sunt convins. V-am adus aici pentru că eu cred. Acum o să vă spun și cum o s-o facem.

Se opri o clipă și deveni și mai țeapăn, mai drept, pregătindu-se pentru ceea ce avea de spus. Apoi continuă:

– O să luptăm cu acea armată aici dintr-un motiv. Nobilul Mhoram are nevoie de timp. El o să facă planul meu să funcționeze, iar noi o să-i asigurăm protecția până va fi el gata. Când va fi gata – Troy păru să se încordeze – o să alergăm cât ne țin puterile în Întunecimea Sufocantă.

Dacă se așteptase la strigăte, fu surprins; soldații erau prea slăbiți ca să protesteze. Dar un freamăt de neliniște trecu printre ei, iar Mhoram putu să vadă groaza pe multe fețe. Troy reluă prompt:

– Știu cât de rău sună asta. Nimeni nu a supraviețuit vreodată Întunecimii, nimeni nu s-a întors vreodată. Știu toate astea. Dar Foul e greu de învins. Singura noastră șansă este ceva ce pare imposibil. Eu cred că n-o să fim uciși. În timp ce noi luptăm, Nobilul Mhoram îl va chema pe Caerroil Wildwood, forestalul. Și Caerroil Wildwood o să ne ajute. O să ne lase să trecem liberi prin Întunecimea Sufocantă. El o să înfrângă armata Scrijelitorului în Carne. Eu cred asta. Vreau să credeți și voi. O să meargă. Forestalul nu are motive să ne urască pe noi, știți asta. Și are toate motivele să-l urască pe Scrijelitorul în Carne. Uriașul e un proroc delirant. Dar singura cale prin care Caerroil Wildwood poate ajunge la Scrijelitorul în Carne este să ne lase nouă trecerea liberă. Dacă noi fugim în Întunecimea Sufocantă și Scrijelitorul vede că rămânem nevătămați, atunci o să ne urmeze. Ne urăște pe noi și urăște Întunecimea prea mult ca să rateze o astfel de șansă. O să meargă. Singura problemă este chemarea forestalului. Asta depinde de Nobilul Mhoram.

Făcu din nou o pauză, cântărindu-și cuvintele înainte de a spune:

– Mulți dintre voi l-ați cunoscut pe Nobilul Mhoram de mai mult timp decât mine. Știți ce fel de om este. O să reușească. Voi știți asta. Până reușește el, singurul lucru pe care trebuie să-l facem noi este să luptăm, să-l ținem în viață în timp ce lucrează. Asta e tot. Știu cât de greu o să fie pentru voi. Eu... aud cât de obosiți sunteți. Dar sunteți războinici. O să găsiți putere. Eu cred asta. Orice s-ar întâmpla, o să fiu mândru să lupt alături de voi. Și n-o să mă tem să vă conduc în Întunecimea Sufocantă. Voi sunteți adevărații apărători ai Tărâmului.

Se opri, așteptând un răspuns de orice fel.

Soldații nu izbucniră în urale, strigăte sau proteste; extraordinara lor epuizare îi făcea tăcuți. Dar se sculară cu toții în picioare. Douăsprezece mii de bărbați și femei se ridicară să-l salute pe Warmark.

El păru să le audă mișcarea și s-o înțeleagă. Îi salută imediat, rigid. Apoi își întoarse semețul ranyhyn și porni la trap înapoi spre locul unde îl lăsase pe Mhoram.

Îl luă pe Mhoram prin surprindere și Nobilul nu îi ieși în întâmpinare. Se mișca de parcă ar fi fost ținut în poziție de drepți de o necesitate presantă; vocea îi tremura când vorbi aerului din locul unde fusese Mhoram:

– Sper că înțelegi ce s-ar întâmpla dacă eșuezi. Nu vom mai avea de ales. Vom fi nevoiți să intrăm în Întunecime. Și atunci, să ne rugăm să nu ne omoare

forestalul înainte să ne urmeze Scrijelitorul. Am muri cu toţii astfel, dar poate că şi prorocul delirant.

Mhoram se grăbi spre Troy. Dar Terrel se afla mai aproape de Warmark şi vorbi înainte ca Mhoram să-l poată opri:

– Nu vom permite asta, zise el sec. E sinucidere. Nu vorbim despre Oaste. Dar noi suntem Garda Sângelui. Nu vom permite ca Nobilii să-şi hotărască propria moarte. Nu am reuşit să prevenim autodistrugerea Nobilului Kevin. Nu vom rata din nou.

– Te aud, replică Mhoram tăios. Dar acel moment nu a sosit încă. Mai întâi trebuie să lucrez. Întorcându-se spre Troy, zise: Prietene, rămâi cu mine în timpul încercării. Am nevoie... o să am nevoie de sprijin.

Troy păru să se clatine pe spatele lui Mehryl. Dar se prinse de coama ranyhynului şi se echilibră.

– Spune-mi ce pot să fac.

Întinse mâna, şi când Mhoram i-o prinse alunecă jos de pe spinarea lui Mehryl.

Mhoram îi strânse mâna o clipă, apoi îi dădu drumul. Nobilul privi Oastea, văzu că se pregătea să întâmpine atacul Scrijelitorului în Carne. Îşi întoarse atenţia asupra Întunecimii. Spaima îi strângea inima. Se temea că forestalul Caerroil Wildwood o să-l lovească pur şi simplu pe loc pentru afrontul chemării sale, că o să lovească întreaga armată. Însă el era propriul lui stăpân. Făcu un pas înainte, ridică toiagul sus deasupra capului şi începu ritualul apelului către pădure.

– Salut, Întunecime Sufocantă! Pădure din Pădurea Unică! Duşman al duşmanilor noştri! Întunecime

Sufocantă, te salut! Noi suntem Nobili, adversari ai dușmanilor tăi, ucenici în învățătura *lillianrill*. Trebuie să trecem! Ascultă, Caerroil Wildwood! Noi urâm toporul și flacăra care te rănește. Dușmanii tăi sunt și dușmanii noștri. Noi nu am adus niciodată lama unui topor sau un foc care să te atingă, și nici n-o vom face. Forestal, ascultă! Lasă-ne să trecem!

Nu primi niciun răspuns. Glasul lui cădea fără ecou peste copaci și iarbă; nimic nu se mișca și nu răspundea din adâncurile întunecate. Își încordă simțurile ca să audă sau să vadă vreun semn, dar nu apăru nimic. Când fu convins de liniște, repetă ritualul. Din nou nu primi răspuns. După al treilea apel, bezna tăcută a Întunecimii păru să sporească, devenind mai profundă și mai prevestitoare de rele pe măsură ce el o implora.

Peste lipsa de reacție a Pădurii auzi primele strigăte vesele dinspre armata Scrijelitorului în Carne, la vederea Oștii. Răcnetele flămânde îi multiplicară teama; încheieturile degetelor i se albiră în încercarea de a-i rezista. Fixându-și ferm toiagul în iarbă, făcu încă o tentativă de abordare.

În timp ce soarele cobora în mijlocul după-amiezii, Nobilul Mhoram se strădui să se facă auzit în inima Întunecimii Sufocante. Folosi toate numele de forestali care fuseseră păstrate în înțelepciunea Tărâmului. Combină apeluri și incantații din toate invocările și chemările cunoscute la Loresraat. Aplică formule familiare în alte scopuri decât cele obișnuite, sperând ca ele să dezlege liniștea. Folosi chiar și Cântecul

Chemării care îl adusese pe Covenant în Tărâm, modificându-l ca să se potrivească nevoii sale, și îl cântă Întunecimii. Nu avu efect. Pădurea rămânea impenetrabilă, fără răspuns.

În spatele lui, ultima bătălie a Oștii începu. Când hoardele Scrijelitorului în Carne se năpustiră asupra lor, soldații izbucniră în urale neregulate ca o flamură scurtă sfidătoare. Însă apoi tăcură, păstrându-și resturile puterilor pentru luptă. Cu armele pregătite, înfruntară valul rapace care îi asalta dinspre Pustiu.

Armata profetului delirant îi izbi ucigătoare. Trăgând săgeți la mică distanță, încercară să spargă momentul atacului. Dar prin numărul mare hoarda îi mătură pe demonii-abjecți, troglodiții și celelalte creaturi moarte, strivindu-le sub picioare, și lovi în Oaste.

Primele linii cedară măcelului; mii de bestii demonice pătrunseră în mijloc. Dar Hiltmarkul Quaan regrupă un flanc și Primul Haft Amorine îl sprijini pe celălalt. Pentru prima dată de când părăsise Doriendor Corishev, părea să fi redevenit ea însăși.

Scuturându-și lipsa de voință, își aduse Eowardul în ajutorul primelor linii. Nobilul Callindrill își păstra poziția în centrul armatei. Rotindu-și toiagul deasupra capului, arunca energie albastră în toate direcțiile. Creaturile cedau în fața lui; zeci de demoni-abjecți dezorganizați căzură sub focul lui.

Apoi Quaan și Amorine ajunseră lângă el din ambele părți.

Din adâncurile ființei lor, dincolo de cea mai completă epuizare, bărbații și femeile Tărâmului găsiră forța

să riposteze. Confruntați cu cruda răutate a creaturilor perverse ale Nobilului Foul, soldații descoperiră că încă mai pot opune rezistență. În măduva oaselor, iubirea și repulsia îi exaltau. Cu patimă, se aruncară asupra dușmanului. Căzură cu sutele la pământ, dar respinseră primul atac al prorocului delirant.

Scrijelitorul în Carne răcni ordine; creaturile se retraseră să se regrupeze. Demonii-abjecți se adunară ca să formeze o falangă împotriva Nobilului Callindrill, iar restul armatei se reorganiză aducându-i pe troglodiți în față ca să ducă greul următorului atac.

Încercând să întrerupă aceste pregătiri, Quaan lansă el un atac. Soldații se aruncară după bestiile care se retrăgeau. Nobilul Callindrill cu un Eoward alergară să prevină formarea falangei demonilor-abjecți. Timp de câteva momente de furie aruncară negrele progenituri Demondim în haos.

Apoi uriașul proroc delirant lovi, folosindu-se de Piatră în sprijinul demonilor-abjecți. Câteva fulgerări ale focului de smarald îl siliră pe Callindrill să cedeze teren. Imediat falanga se adună. Eowardul trebui să se retragă.

Bătălia era îndârjită și tăcută. După primele urlete flămânde de atac, armata Scrijelitorului în Carne lupta cu o ferocitate idioată, maniacă. Iar soldații nu mai aveau forțe pentru strigăte sau exclamații. Numai tumultul picioarelor și zăngănitul armelor, gemetele celor schilodiți sau pe moarte și ordinele lătrate punctau încleștarea mută. Totuși, Nobilul Mhoram simțea aceste sunete înfundate ca pe o larmă asurzitoare; păreau

a fi ecoul spaimelor sale. Efortul de a ignora bătălia şi de a se concentra asupra muncii lui îi storcea sudori, îi făcea pulsul să bată ca un prizonier în tâmplele lui.

Când numele tradiţionale şi invocaţiile nu reuşiră să-l aducă pe forestal, începu să folosească semne şi simboluri oculte. Trasă pentagrame şi cercuri în iarbă cu toiagul, aprinse focuri în interiorul lor, flutură gesturi misterioase deasupra lor. Murmură incantaţii labirintice şoptite.

Toate fură inutile. Tăcerea Întunecimii suna ca un hohot de râs în urechile lui. Însă sunetele masacrului se apropiau constant. Toată vitejia soldaţilor nu era de-ajuns; erau împinşi înapoi.

Troy auzea şi el retragerea. În cele din urmă, nu se mai putu abţine:

– Dumnezeule, Mhoram! şopti nerăbdător. Sunt măcelăriţi.

Mhoram se întoarse spre Troy cuprins de furie.

– Crezi că eu nu-mi dau seama?

Dar când îl văzu pe Warmark se opri. Chinul lui era evident. Înţepătura sudorii făcea arsurile Warmarkului să ardă viu; pulsau de durere. Mâinile lui bâjbâiau fără ţintă în jur, ca şi cum s-ar fi rătăcit. Era orb. Cu toată capacitatea lui de a planifica şi concepe, era neajutorat când venea vorba de execuţia chiar şi a celei mai simple idei.

Nobilul Mhoram îşi canaliză furia în altă direcţie. Cu forţa ei luă o decizie.

– Foarte bine, prietene, oftă din greu. Se mai pot face şi alte tentative, dar poate că una singură este

destul de periculoasă ca să aibă vreo şansă de reuşită. Fii pregătit. Trebuie să-mi iei locul dacă eu cad. Legendele spun că acest cântec pe care intenţionez să-l cânt este fatal.

Păşind în faţă, simţi un val nou de calm. Confruntându-şi groaza, îşi dădu seama că nu era decât o simplă frică. O întâlnise şi o stăpânise atunci când un proroc delirant îşi pusese mâinile pe el. Iar cunoştinţele pe care le obţinuse puteau salva acum Oastea. Cu primejdia în priviri, se îndreptă spre Întunecime până ajunse între primii copaci. Acolo îşi aprinse toiagul şi îl înălţă deasupra capului, ţinându-l cu grijă departe de ramuri. Apoi începu să cânte.

Cuvintele îi veneau ezitant pe buze şi accentele melodiei păreau să piardă ritmul. Cânta un cântec pe care niciunul dintre Nobilii dinaintea lui nu-l mai exprimase. Era una dintre tainele întunecate ale Tărâmului, interzisă din cauza pericolelor pe care le atrăgea. Totuşi cuvintele cântecului erau clare şi simple. Pericolul lor se afla în altă parte. Conform Înţelepciunii lui Kevin, ele aparţineau ca o comoară nepreţuită forestalilor Pădurii Unice. Forestalii ucideau orice muritor care profana aceste cuvinte.

Cu toate acestea, Nobilul Mhoram îşi înălţă glasul şi cântă cu curaj.

Ramurile se întind şi trunchiurile cresc
Prin ploaie, căldură, zăpadă şi frig:
Cu toate că vânturile lumii bat prea timpuriu,
Şi cutremure desfac rocile şi stâncile,

Frunzele mele cresc verzi şi puieţii înfloresc,
Încă dinainte ca Pământul să fi îmbătrânit
Şi Timpul să-şi înceapă drumul către osândă,
Pădurile căleau piatra goală a lumii,

Stăvilind deşertul de praf şi moarte.
Eu aparţin Creatorului Tărâmului:
Inhalez tot ceea ce se expiră,
Şi expir viaţă care întăreşte şi vindecă.

Când cântecul lui se pierdu în depărtare, auzi răspunsul. Muzica sa o depăşea cu mult pe a lui. Părea să cadă dintre ramuri ca nişte frunze înrourate cu o melodie rară, să cadă şi să fluture în jurul lui, astfel că el rămase holbându-se ameţit. Vocea avea un sunet uşor, înalt, limpede, ca susurul unui pârâu, dar puterea pe care o implica îl umplea de teamă şi respect.

Dar toporul şi focul m-au ucis.
Cunosc ura mâinilor devenite îndrăzneţe.
Pleacă, salvează-ţi seva roşie a inimii:
Ura mea nu cunoaşte nici odihnă, nici împăcare.

Privirea lui prinse un licăr de muzică. Atunci când se clarifică, îl văzu pe Caerroil Wildwood mergând către el pe pajişte.

Forestalul era un bărbat înalt cu o barbă lungă albă şi plete albe. Purta o robă din mătase pură şi ţinea o creangă noduroasă ca un sceptru la încheietura cotului. O ghirlandă de orhidee purpurii şi albe

în jurul gâtului nu făcea decât să-i sublinieze demnitatea austeră. Apăru din întunericul Pădurii parcă ieșind de după un văl și se deplasă ca un monarh printre copaci. Copacii se înclinau la trecerea lui. La fiecare pas împrăștia în jurul lui picături de melodie, ca și cum întreaga lui persoană ar fi fost scăldată în muzică. Vocea lui scânteietoare îndulcea severitatea atitudinii. Dar ochii nu îi erau blânzi. De sub sprâncenele groase și albe, o lumină argintie strălucea din orbitele fără pupilă sau iris, iar privirea lui avea forța unui impact fizic.

Încă murmurând refrenul cântecului, se apropie de Nobilul Mhoram. Ochii lui îl țintuiră pe Nobil pe loc până ajunseră aproape la distanță de un braț unul de celălalt. Mhoram se simți sondat. Sunetul muzicii continua, și trecu ceva timp înainte să-și dea seama că forestalul îi vorbea, întrebându-l:

– Cine îndrăznește să-mi întineze cântecul?

Cu efort, Nobilul Mhoram își lăsă teama deoparte și răspunse:

– Caerroil Wildwood, forestal și slujitor al Sufletului-copac, te rog să-mi ierți impertinența. Nu intenționez să jignesc sau să murdăresc. Dar nevoia mea este urgentă, depășește și teama, și precauțiile. Sunt Mhoram, fiul lui Variol, Nobil în Consiliul de la Piatra Sărbătorii, și un apărător al Tărâmului în piatră și lemn. Doresc o favoare, Caerroil Wildwood.

– Favoare? cugetă muzical forestalul. Aduci un foc printre copacii mei și apoi ceri o favoare? Ești un prost, Mhoram, fiul lui Variol. Eu nu mă târguiesc

cu oamenii. Nu acord favori niciunei creaturi care cunoaște lama sau flacăra. Pleacă.

Nu ridică vocea, nici nu își ascuți cântecul, dar forța poruncii sale îl făcu pe Mhoram să se clatine.

– Forestal, ascultă-mă. Mhoram se străduia să-și păstreze glasul calm: Am folosit acest foc numai ca să fiu observat. Stingându-și toiagul, îl coborî pe pământ și se agăță de el ca de un punct de sprijin contrar refuzului forestalului. Eu sunt Nobil, un slujitor al Puterii Pământului. Încă de la începuturile Nobililor, toți au jurat să-și închine puterile apărării Tărâmului și Pădurii. Noi iubim și onorăm pădurile lumii. Nu am făcut niciun rău acestor copaci și n-o s-o fac niciodată, chiar dacă tu îmi refuzi favoarea și condamni Tărâmul la foc și la moarte.

Șoptind ca pentru sine, Caerroil Wildwood spuse:

– Eu nu știu nimic despre Nobili. Pentru mine ei nu înseamnă nimic. Dar îi cunosc pe oameni, pe muritori. Ritualul Profanării nu a fost uitat în Întunecime.

– Totuși, ascultă-mă, Caerroil Wildwood!

Mhoram putea auzi zgomotele luptei aproape de spatele lui. Dar își aminti ceea ce învățase din istoria Pădurii Unice și rămase pe loc, calm.

– Nu cer o favoare pentru care nu am nimic de dat în schimb. Forestale, îți ofer un proroc delirant.

Auzind cuvintele proroc delirant, Caerroil Wildwood se schimbă. Aura sclipitoare, înrourată a muzicii lui căpătă inflexiuni de mânie. Ochii i se întunecară; lumina lor argintie făcu loc fulgerelor. Din

orbite se răspândi o ceață care pluti în sus spre sprâncene. Dar nu spuse nimic, iar Mhoram continuă:

– Oamenii Tărâmului luptă în război împotriva Dispreţuitorului, străvechiul distrugător al copacilor. Numeroasa lui armată ne-a împins aici și ultima bătălie se poartă acum în Cravenhaw. Fără ajutorul tău vom fi cu siguranță învinși. Dar odată cu moartea noastră Tărâmul va rămâne fără apărare. Atunci distrugătorul copacilor va porni război împotriva tuturor Pădurilor – împotriva copacilor din minunatul Andelain, împotriva adormitului Grimmerdhore și neliniștitului Morinmoss. În cele din urmă, va ataca Întunecimea și pe tine. El trebuie să fie înfrânt acum.

Aparent forestalul nu fu mișcat de acest apel. În loc să-i răspundă, murmură sumbru:

– Ai vorbit despre un proroc delirant.

– Armata care ne distruge chiar în acest moment este sub comanda unui proroc delirant, unul dintre cei trei decimatori ai Pădurii Unice.

– Dă-mi o dovadă că spui adevărul.

Nobilul Mhoram nu îndrăzni să șovăie. Cu toate că terenul pe care păşea era complet virgin, necercetat de nicio știință în afară de propria lui intuiție, răspunse prompt:

– El este prorocul delirant *moksha,* de asemenea numit Jehannum și Scrijelitorul în Carne. În vremuri de mult trecute, el și fratele său *turiya* i-au învățat să dispreţuiască copacii pe cândva prietenoșii Demondim. *Samadhi,* fratele lor, l-a sfătuit pe monarhul din

Doriendor Corishev când regele nebun a căutat să stăpânească viața și moartea Pădurii Unice.

– *Moksha* prorocul delirant, cântă ușor, amenințător, Caerroil Wildwood. Am o foame deosebită pentru prorocii deliranți.

– Forța lor a crescut mult acum. Împart puterea nefirească a Pietrei Bolii Pământului.

– Nu-mi pasă de asta, replică forestalul aproape brusc. Dar tu mi-ai oferit un proroc delirant. Cum poți face așa ceva, dacă el te înfrânge chiar în clipa asta?

Zgomotele bătăliei se apropiau inexorabil pe măsură ce Oastea era respinsă. Nobilul Mhoram auzea tot mai puțină luptă și tot mai mult masacru cu fiecare clipă care trecea. Și îl putea auzi pe Warmarkul Troy gâfâind în spatele lui. Cu toată seninătatea greu obținută, răspunse:

– Asta e favoarea pe care o cer, Caerroil Wildwood. Cer trecere liberă pentru toți oamenii mei prin Întunecimea Sufocantă. Astfel *moksha* prorocul delirant va cădea în mâinile tale. El și toată armata lui, toți demonii-abjecți, troglodiții și creaturile îți vor aparține. Când prorocul delirant va vedea că noi fugim în Întunecime și nu suntem distruși, ne va urma. Va crede că ești slab sau că ai murit. Ura lui față de noi și față de copaci îi va atrage pe el și pe toate forțele lui pe teritoriul tău.

Trecu o secundă care pulsă dureros în urechile lui Mhoram până se gândi Caerroil Wildwood. Zgomotul luptei părea să spună că în curând nu va mai rămâne nimic de salvat din Oaste. Dar Mhoram stătu în fața forestalului și așteptă.

În cele din urmă, forestalul înclină din cap.

– E un târg bun, cântă el lent. Copacii sunt dornici să se lupte iarăşi. Eu sunt pregătit. Dar trebuie să plătiţi un mic preţ pentru ajutorul meu şi pentru că mi-aţi întinat cântecul.

Avântul speranţelor lui Mhoram făcu dintr-odată loc fricii, şi se întoarse încercând să-l oprească pe Warmarkul Troy. Dar înainte ca el să-şi poată striga avertismentul, Troy zise febril:

– Atunci o să plătesc! O să plătesc orice. Armata mea e măcelărită.

Mhoram tresări auzind irevocabila promisiune, încercând să protesteze. Dar forestalul cântă pătrunzător:

– Foarte bine. Accept plata voastră. Adu-ţi cu grijă armata printre copaci.

Troy reacţionă instantaneu; se roti şi sări pe spinarea lui Mehryl. Instinctul îl ghidă; ateriză călare pe Mehryl la fel de sigur ca atunci când putea vedea. Imediat porni în galop spre zona de luptă, răcnind din toate puterile:

– Quaan! Retragerea! Retragerea!

În timp ce el striga, Oastea se prăbuşea. Rândurile soldaţilor se rupeau şi creaturile Scrijelitorului în Carne secerau sângeroase printre ei. Mai mult de două treimi din Eowarde căzuseră deja. Dar ceva din ordinul lui Troy îi animă pe soldaţi într-un ultim efort. Despărţindu-se, se întoarseră şi începură să alerge.

Fuga lor subită lăsă pentru scurt timp un spaţiu între ei şi armata Scrijelitorului în Carne. Imediat

Nobilul Callindrill se plasă astfel încât să mărească spațiul. Protejat de un cerc de Gardieni ai Sângelui, dezlănțui un fulger care aprinse iarba și trosni printre primele rânduri ale dușmanilor. Explozia făcu puține pagube, dar făcu forțele profetului delirant să ezite pentru un moment în urmărirea lor. Folosindu-se de acel moment, îi urmă și el pe soldați. Împreună, supraviețuitorii – nu mai mult de zece Eowarde – alergară drept în direcția lui Mhoram.

Când îi văzu venind, Nobilul Mhoram ieși în întâmpinarea lui Troy. Îl trase pe Warmark de pe spinarea lui Mehryl – mersul călare nu era sigur pe sub ramurile Întunecimii – îl apucă de braț și îl conduse spre copaci. Soldații care fugeau erau aproape în spatele lor când Mhoram și Troy pășiră în Întunecimea Sufocantă.

Caerroil Wildwood dispăruse, dar cântecul lui rămăsese. Părea să rezoneze ușor din fiecare frunză a pădurii. Mhoram îl putea simți ghidându-l și îl urma. În spatele lui îi auzea pe soldați consumându-și epuizarea într-o ultimă năvală către sanctuarul morții. Îl auzea pe Quaan strigând ca de la mare distanță că acum toți supraviețuitorii se aflau printre copaci. Dar nu se uită înapoi. Cântecul forestalului exercita o fascinație asupra lui. Strângând brațul lui Troy și privind mereu cu atenție în penumbră, se mișca în pas alert pe poteca trasată de melodie.

Alături de Callindrill, Troy, Quaan, patruzeci de Gardieni ai Sângelui, toți ranyhynii și peste patru

sute de soldați, Nobilul Mhoram ieși pentru un timp afară de lumea umană.

Treptat, muzica îi transformă vioiciunea conștiinței, îl atrase într-un fel de transă. Simțea că încă mai era conștient de tot, dar că acum nimic nu-l mai atingea. Vedea lăsarea serii în schimbarea penumbrei Întunecimii, dar nu simțea trecerea timpului. Prin spațiile dintre copaci putea vedea Munții Westron. După modificarea poziției piscurilor, reușea să-și evalueze viteza. Părea să se miște mai repede decât un ranyhyn în galop. Dar nu simțea oboseala sau tensiunea călătoriei. Respirația cântecului îl purta ca o adiere înainte, ca și cum el și tovarășii lui ar fi fost inhalați de Întunecime. Era o trecere stranie, de vis, o călătorie a sufletului, încărcată de o viteză pe care nu o putea experimenta și de evenimente pe care nu le putea percepe.

Noaptea veni – luna lipsea cu desăvârșire –, dar el continua să vadă drumul. Licăriri luminoase în iarbă, frunze și cântec îi arătau limpede cărarea, iar el înainta încrezător, neatins de vreo nevoie de odihnă. Cântecul forestalului îl elibera de mortalitate, îl învăluia într-o pace lipsită de griji.

Cândva în timpul nopții auzi o modificare a cântecului. Alterarea nu avea niciun efect asupra lui, dar îi înțelese sensul. Cu toate că Pădurea înghițea orice alt sunet, astfel că niciun urlet, țipăt sau plânset nu ajungea la urechile lui, el știa că armata Scrijelitorului în Carne era distrusă. Cântecul descria epoci de ură în așteptare, de suferință pentru terenuri vaste

de rude pierdute, epoci de furie mocnită care urca prin seva pădurii până când era împărtășită de fiecare creangă și fiecare frunză, trăită, tânjind după acțiune. Prin acea narațiune melodică veneau șoapte de moarte când rădăcinile, ramurile și trunchiurile se uneau ca să zdrobească și să sfâșie.

Împotriva imensei Întunecimi chiar și armata Scrijelitorului în Carne era mică și lipsită de apărare, o insultă meschină aruncată unui ocean. Copacii măturau puterea demonilor-abjecți, forța troglodiților și frica turbată, încoltită, disperată a tuturor celorlalte creaturi. Conduși de cântecul lui Caerroil Wildwood, îi sugrumau pur și simplu pe invadatori. Flăcările erau stinse, purtătorii de lame erau uciși, înțelepciunea și forța erau copleșite. Apoi copacii beau sângele și mâncau corpurile – ștergeau orice urmă a inamicului într-o apoteoză a unei furii speciale și străvechi. Când cântecul își reluă plutirea placidă, părea să respire satisfacție sinistră și victorie.

Curând după aceea – Mhoram consideră că era curând – un huruit ca un tunet trecu peste pădure. La început crezu că aude lupta cu moartea a Scrijelitorului în Carne. Dar apoi observă că sunetul avea o sursă cu totul diferită. Departe în față și spre vest se petrecea ceva teribil de violent în munți. Focuri roșii se revărsau pe o latură a lanțului muntos. După fiecare erupție, o undă de șoc se rostogolea peste Întunecime și o emanație sclipitoare făcea să pălească cerul nopții. Dar Mhoram era imun. Privea cu interes, dar cântecul îl învăluia cu farmecele lui și îl ferea de orice grijă.

Nu simți nicio îngrijorare nici când își dădu seama că Oastea nu mai era în spatele lui. Era singur, numai cu Nobilul Callindrill, Troy, Amorine, Hiltmarkul Quaan și doi Gardieni ai Sângelui, Terrel și Morril. Dar nu era neliniștit; cântecul îl calma aducându-i pacea și încrederea. Îl conducea mereu și mereu înainte printr-o noapte infinită spre zorii unei noi zile.

Odată cu revenirea luminii, constată că se deplasau printr-o pădure presărată cu orhidee purpurii și albe. Culorile lor pure și blânde se aliniau muzicii parcă ar fi fost notele cântecului lui Caerroil Wildwood. Îl îmbrățișau strâns pe Mhoram în consolarea melodiei. Cu un surâs larg, inconștient, se lăsă dus ca și cum curentul ar fi fost un calmant pentru toate suferințele lui.

Viteza lui stranie era și mai evidentă acum. Deja prin spațiile libere dintre frunze putea vedea turnurile gemene ale Melenkurion Zăgazul Cerului, cele mai înalte piscuri din Munții Westron. Vedea platoul înalt și golaș al Pietrei Crăpate în timp ce bătălia pe care o ascundea continua. Erupții și bubuituri înfundate răsunau din adâncurile muntelui și izbucniri roșii de energie loveau cerul la intervale neregulate. Dar el rămânea tot neatins. Viteza, rapiditatea lejeră și îmbătătoare îi umplea inima de bucurie și veselie. Acoperise o sută cincizeci sau două sute de kilometri de când pătrunsese în Întunecime. Se simțea pregătit să meargă astfel la infinit.

Dar ziua se duse cu aceeași evanescență atemporală care îl purtase și în timpul nopții. Curând soarele se apropie de apus, însă el nu avea o percepție

a duratei, oboseală sau vreo impresie solidă fizică a faptului că mersese întreaga zi.

Apoi cântecul se modifică iarăși. Treptat, nu îl mai purtă plutind înainte. Sfârșitul zborului îl umplu de o tristețe tăcută, dar îl acceptă. Fulgerele și erupțiile de pe Piatra Crăpată se aflau acum aproape la sud-vest față de el. Evaluă că el și tovarășii lui se apropiau de Râul Negru.

Cântecul îi conduse drept prin Pădure spre un deal înalt despădurit care se ridica dintre copaci ca un chist de ariditate. Dincolo de el se auzea susurul apei – Râul Negru –, dar dealul în sine îi captă atenția, îi redădu un oarecare autocontrol. Solul de pe deal era complet lipsit de viață, ca și cum în erele trecute ar fi fost scăldat în prea multă moarte ca să mai poată înflori vreodată. Imediat sub creasta sa pe partea apropiată se găseau doi copaci rigizi ca niște santinele, sau martori, la o distanță de aproximativ zece metri unul de altul. Erau la fel de morți ca și dealul, înnegriți, lipsiți de crengi și frunze, fără sevă. Fiecărui trunchi mort îi rămăsese numai câte o ramură. La cincisprezece metri deasupra pământului, copacii se aplecau unul spre celălalt și crengile se împleteau formând o bară transversală între ei.

Acela era Gorganul Spânzurătorii, străvechiul loc de execuție al forestalilor. Acolo, conform legendelor Tărâmului, Caerroil Wildwood și frații lui de sânge își ținuseră procesele în vremurile demult trecute când Pădurea Unică încă se mai lupta să supraviețuiască. Acolo fuseseră executați prorocii deliranți care căzuseră în mâinile forestalilor.

Acum *moksha* Scrijelitorul în Carne atârna în spânzurătoare. O furie neagră îi congestiona faţa, limba umflată îi ieşea ca o batjocură printre dinţi şi ochii i se holbau în gol. Un rictus de ură îi încorda şi îi întindea toţi muşchii. Turbarea morţii fusese atât de extraordinară, încât multe vase de sânge se spărseseră, pătându-i pielea cu hematoame întunecate.

În timp ce privea în sus prin amurgul tot mai dens, Nobilul Mhoram se simţi deodată obosit şi însetat. Trecură câteva momente înainte să observe că în apropiere se afla Caerroil Wildwood. Forestalul stătea pe o latură a dealului, cântând încet, şi ochii îi străluceau cu o lumină argintiu-roşiatică.

Lângă Mhoram, Warmarkul Troy se mişcă parcă trezindu-se şi întrebă confuz:

– Ce se întâmplă? Ce vezi?

Mhoram trebui să înghită în sec de câteva ori ca să-şi poată regăsi vocea.

– E Scrijelitorul în Carne. Forestalul l-a ucis.

O expresie de intensitate acută trecu peste chipul lui Troy, ca şi cum s-ar fi încordat ca să vadă. Apoi zâmbi.

– Slavă Domnului.

– A meritat târgul, cântă Caerroil Wildwood. Ştiu că nu pot ucide spiritul unui proroc delirant. Dar e o mare satisfacţie să-i ucid trupul. E sufocat. Ochii îi sclipiră roşu pentru o clipă, apoi păliră din nou spre argintiu: Aşadar să nu credeţi că îmi revoc cuvântul. Oamenii tăi sunt nevătămaţi. Prezenţa a atât de mulţi muritori necredincioşi deranjează copacii. Ca să le

scurtez neplăcerea, i-am scos pe oamenii tăi din Întunecimea Sufocantă pe la nord. Dar din cauza târgului şi a preţului care mai trebuie plătit, pe voi v-am adus aici. Iată răzbunarea Pădurii.

Ceva din glasul său înalt şi limpede îl făcu pe Mhoram să se înfioare. Dar se regăsi suficient ca să întrebe:

– Ce s-a întâmplat cu Piatra prorocului delirant?

– Era un mare rău, mormăi sever forestalul. Am distrus-o.

În tăcere, Nobilul Mhoram aprobă din cap.

– Asta e bine.

Apoi încercă să-şi concentreze atenţia asupra problemei preţului lui Caerroil Wildwood. Ar fi vrut să susţină că Troy nu putea fi făcut responsabil pentru târg; Warmarkul nu înţelegea ce i se cerea. Dar în timp ce Mhoram încă îşi căuta cuvintele, Terrel îi distrase atenţia. Tăcut, Gardianul Sângelui arătă în depărtare în amonte.

Noaptea era aproape complet neluminată; numai sclipirea stelelor şi strălucirea ochilor lui Caerroil Wildwood iluminau Gorganul Spânzurătorii. Dar când Nobilul urmări direcţia arătată de Terrel, văzu două lumini diferite. Foarte departe era vizibil holocaustul fierbinte al Pietrei Crăpate. Violenţa de acolo părea să-şi atingă culmile. Focurile scuipau furios şi tunete negre se rostogoleau peste Întunecime ca şi cum stâncile enorme ar fi plesnit. Cealaltă lumină se afla mult mai aproape. O sclipire mică gravă şi albă strălucea printre copacii aflaţi între Mhoram şi râu. Chiar în timp ce se uita dispăru din raza vizuală în spatele Gorganului.

Cineva călătorea prin Întunecimea Sufocantă de-a lungul Râului Negru.

O străfulgerare de intuiție îl prinse pe Nobilul Mhoram și imediat își dădu seama că se temea. Frânturi de viziuni pe care le uitase în timpul ultimelor zile reveniră. Se întoarse repede către forestal.

– Cine vine? Ai mai făcut și alte târguri?

– Dacă am făcut, cântă forestalul, ele nu sunt problema voastră. Dar aceia doi trec cu suferință. Ei nu au vorbit cu mine. Le permit trecerea deoarece lumina pe care o poartă nu prezintă niciun pericol pentru copaci, și pentru că ei dețin o putere pe care trebuie să o respect. Sunt legat prin Legea creației.

– *Melenkurion!* șopti Mhoram. Creatorul să ne apere!

Apucând brațul lui Troy, porni să urce dealul golaș. Tovarășii lui se grăbiră să-l urmeze. Trecu de spânzurătoare, urcă pe culmea Gorganului și privi în spatele lui spre râu.

Doi oameni urcau pe deal spre el venind dinspre malul râului. Unul dintre ei ținea o piatră strălucitoare în mâna dreaptă și își sprijinea însoțitorul cu brațul stâng. Se mișcau cu greu, ca și cum ascensiunea ar fi înfruntat greutatea aridității. Când ajunseră aproape de vârf, sub ochii lui Mhoram și ai tovarășilor săi, se opriră.

Încet, Bannor ridică *orcrest*-ul astfel încât să lumineze culmea dealului. Cu o înclinare din cap îi salută pe Nobili.

Când Thomas Covenant își dădu seama că toți oamenii de pe deal îl priveau, se desprinse de Bannor

stând singur pe picioare. Efortul îl costa mult. Se legăna nesigur. În lumina *orcrest*-ului, fruntea îi lucea atroce. Ochii lui aveau privirea oarbă, o privire fixă fără obiect, și totuși cu o asemenea intensitate, încât ochii îi păreau încrucișați, ca și cum el ar fi fost atât de conștient de propria duplicitate, încât nu putea vedea fără ajutor. Ținea mâinile încleștate una de alta peste piept. Atunci o explozie violentă de pe Piatra Crăpată îl lovi și el aproape își pierdu echilibrul. Fu silit să întindă jumătatea de mână către Bannor. Mișcarea îi eliberă pumnul stâng.

Pe inelar, inelul argintiu pulsa fierbinte.

Partea a III-a

SÂNGELE PĂMÂNTULUI

21
FIICA LENEI

Troy numise Necredința lui Thomas Covenant un bluf. Dar Covenant nu juca un joc al minții. El avea lepră. Se lupta pentru viața lui.

Necredința era singura lui apărare împotriva Tărâmului, singura lui cale de a controla intensitatea potențial sinucigașă a reacției lui la Tărâm. Simțea că pierduse orice altă formă de autoprotecție. Și fără autoprotecție avea să sfârșească la fel ca bătrânul pe care îl întâlnise la leprozerie – infirm și fetid dincolo de orice putere de îndurare. Chiar și nebunia ar fi fost preferabilă. Dacă ar fi înnebunit, ar fi fost cel puțin scutit de a ști ce se întâmplă cu el, orb, surd și amorțit în fața bolii necrofage care îi rodea carnea.

Totuși, în timp ce călărea spre vest îndepărtându-se de Piatra Sărbătorii alături de Înalta Nobilă Elena, Amok și cei doi Gardieni ai Sângelui, în căutarea celei de-a Șaptea Părți a Înțelepciunii lui Kevin Risipitorul Tărâmului, știa că era pe cale să se schimbe.

În convulsii și tresăriri, terenul i se modifica sub picioare; o Putere a Pământului viguroasă și subtilă îi altera teritoriul personal. Pașii nesiguri îl duceau către o prăpastie. Iar el se simțea incapabil să facă ceva în privința asta.

Cel mai amenințător aspect al situației lui imediate era Elena. Forța ei interioară fără nume, descendența ei și strania lui incapacitate de a o refuza în același timp îl tulburau și îl atrăgeau. Pe când părăseau Valea Celor Două Râuri, el se blestema deja pentru că acceptase invitația ei. Și totuși ea avea puterea să-l influențeze. Îi controla emoțiile și trăgea sfori neașteptate de asentiment din ghemul lor.

De data asta nu era la fel ca toate celelalte acceptări ale lui. Când Nobilul Mhoram îi ceruse să meargă cu Oastea, el fusese de acord pentru că îi lipseau complet alternativele. Avea nevoie urgentă să se miște, să continue să caute o scăpare. Nu fusese motivat de un raționament similar atunci când Înalta Nobilă îi ceruse s-o însoțească. Simțea că se îndepărta de punctul culminant al dilemei lui, bătălia împotriva Nobilului Foul – evitând-o ca un laș. Dar, în momentul deciziei, nici măcar nu se gândise să refuze. Și presimțea că ea l-ar putea atrage și mai departe. Fără speranță, fără nici cea mai mică urmă de credință din partea lui, putea fi făcut s-o urmeze, chiar dacă ea s-ar fi dus să-l atace pe însuși Disprețuitorul. Frumusețea ei, prezența ei fizică, modul cum se purta cu el rupeau porțiuni din armura lui, expunându-i carnea vulnerabilă.

Călătorind prin toamna răcoroasă a Trothgardului, el o urmărea atent, intimidat. Dreaptă şi mândră pe spatele Myrhei, ranyhynul ei, semăna cu o vestală încoronată, cumva în acelaşi timp puternică şi fragilă, ca şi cum ea ar fi putut să-i sfarme oasele cu o privire şi totuşi ar fi căzut din şa la un singur pumn de noroi aruncat spre ea. Îl speria.

Când Amok apăru lângă ea concretizat parcă din aer, ea se întoarse să vorbească cu el. Schimbară politeţuri şi pălăvrăgiră plăcut ca nişte vechi prieteni, în timp ce Codrul Sărbătorii se pierdea în depărtare în urma lor. Reticenţa lui Amok în privinţa Părţii sale nu-l împiedica să se exprime vesel şi prolix în alte subiecte. În curând, cânta şi discuta fericit de parcă singurul lui scop ar fi fost s-o întreţină pe Înalta Nobilă.

În timp ce Amok îşi petrecea în mod plăcut dimineaţa, Covenant privea peisajul din jurul lui. Grupul căutării părăsea treptat ţinuturile joase din Trothgard. Mergeau spre sud-vest, oarecum paralel cu albia Râului Rill spre Munţii Westron. Marginea vestică a Trothgardului, aflată încă la trei sute sau trei sute cincizeci de kilometri depărtare, era cu cel puţin o mie de metri mai înaltă decât Valea Celor Două Râuri, şi întreaga regiune se înălţa încet spre munţi. Deja grupul Înaltei Nobile urca treptat. Covenant putea simţi suişul relaxat în timp ce călăreau printre zone împădurite încununate de toamnă, arzând în flăcări de frunze portocalii, galbene, aurii, roşii, şi peste pante cu iarbă grasă, unde cicatricile vechilor

războaie de la Piatra Spartă fuseseră șterse de timoftică și iarbă neagră ca de o piele nouă și sănătoasă peste răni, vindecând în verde.

Ultimele indicii ale convalescenței Trothgardului abia puteau fi simțite. Totuși, sub pătura de iarbă și lăstari, toate rănile ultimului război al lui Kevin nu fuseseră încă șterse. Din timp în timp călărețiii treceau pe lângă petice dezgolite și infectate care încă refuzau orice vindecare, iar unele coline păreau să se întindă șovăitoare, ca niște oase rupte imperfect sudate. Dar Nobilii făcuseră o treabă bună. Atmosfera Trothgardului era proaspătă, animată, plină de viață. Foarte puțini dintre copaci arătau că rădăcinile lor se înfigeau într-un pământ cândva profanat. Noul Consiliu al Nobililor găsise un mod vrednic de a-și petrece viața. Din cauza suferințelor îndurate, Trothgardul atingea inima lui Covenant. Constată că îi plăcea, că îi inspira încredere. Pe măsură ce ziua înainta către amiază, își dori să nu mai plece nicăieri. Ar fi vrut să hoinărească fără țintă prin Trothgard, de preferat singur, fără să se mai gândească la Oști, inele sau războaie. Odihna ar fi fost bine-venită.

Amok părea un ghid potrivit pentru astfel de vizite. Purtătorul Celei de-a Șaptea Părți mergea cu pas vioi, tineresc, care deghiza faptul că ritmul impus nu era unul leneș. Buna lui dispoziție deborda irezistibilă. Cânta cântece lungi pe care pretindea că le învățase de la feericii Elohim – cântece atât de stranii, încât Covenant nu putea să distingă nici cuvinte,

nici fraze, și totuși atât de ciudat de sugestive, atât de asemănătoare luminii lunii într-o pădure, încât îl aduceau aproape în transă. Amok spunea povești tainice despre stele și ceruri, descriind vesel dansul cerului ca și când ar fi luat parte el însuși la el. Glasul lui voios completa aerul limpede, răcoros al serii și amurgul înflăcărând copacii, legându-și ascultătorii ca printr-o incantație, o vrajă.

Însă în amurgul Trothgardului dispăru subit, devenind invizibil printr-un gest, lăsând singur grupul Înaltei Nobile. Covenant fu trezit brusc din reverie.

– Unde...?

– Amok o să se întoarcă, răspunse Elena.

În semiîntuneric nu-și dădea seama dacă ea privea la el, prin el, în adâncul lui sau în ciuda dorinței lui.

– Ne-a părăsit numai pentru noapte. Vino, Prim-Nobil, zise ea alunecând ușor de pe spinarea Myrhei. Să ne odihnim.

Covenant îi urmă exemplul, lăsându-și calul în grija lui Bannor. Myrha și ceilalți doi ranyhyni se îndepărtară în galop, destinzându-și picioarele după o zi de mers. După aceea Morin se duse la Rill să ia apă și Elena începu să instaleze tabăra. Scoase o mică urnă cu pietriș și folosi pietrele de foc ca să gătească o masă frugală pentru ea și Covenant. Fața ei urmărea mișcările mâinilor, dar strania ei privire defocalizată era distantă, ca și cum în lumina pământului ar fi citit despre evenimente petrecute la celălalt capăt al Tărâmului.

Covenant se uita la ea; chiar și în îndeplinirea celor mai simple treburi îl fascina. Dar în timp ce îi studia silueta suplă, mișcările sigure, privirea bifurcată, el încerca să-și recapete autocontrolul, încerca să recâștige percepția poziției lui față de ea. Ea reprezenta un mister pentru el. Dintre toți oamenii puternici și învățați ai Tărâmului, ea îl alesese pe el s-o însoțească. El îi violase mama – și totuși ea îl alesese pe el. În Glimmermere îl sărutase... Amintirea îi aducea durere în inimă. Ea îl alesese pe el. Dar nu din mânie sau dorință de răzbunare – din niciun motiv pe care Trell l-ar fi aprobat. Putea vedea în zâmbetul ei, în vocea ei, în purtarea ei că nu intenționa să-i facă vreun rău. Atunci de ce? Din ce uitare tainică sau pasiune venea dorința ei pentru compania lui? Avea nevoie să știe. Și totuși îi era oarecum frică de răspuns.

După cină, când stătea bându-și rația de vin de primăvară în partea opusă a vasului cu pietriș față de Elena, își adună curajul ca s-o întrebe. Ambii Gardieni ai Sângelui se retrăseseră din tabără și el era mulțumit că nu trebuie să concureze cu ei. Frecându-și degetele de barbă, amintindu-și de pericolele senzațiilor fizice, începu prin a o întreba dacă învățase ceva de la Amok.

Ea scutură din cap fără grijă și părul îi pluti ca un halou în lumina pietrișului.

– Cu siguranță ne aflăm la o distanță de câteva zile de zona Celei de-a Șaptea Părți. Acolo vom avea timp destul să-l interogăm pe Amok.

El acceptă, dar nu era ceea ce avea nevoie. Intensificându-și autocontrolul, o întrebă de ce îl alesese pe el.

Ea se uită la el sau prin el câteva clipe înainte de a-i răspunde.

– Thomas Covenant, știi că nu eu te-am ales. Niciun Nobil de la Piatra Sărbătorii nu te alege. Drool Viermele-de-Piatră a îndeplinit prima ta chemare, dar a fost îndrumat de Disprețuitor. În felul ăsta noi suntem victimele tale, la fel cum tu ești victima lui. S-ar putea să fie așa cum crede Nobilul Mhoram – poate că alegeri face și Creatorul Tărâmului. Sau poate Nobilii care au murit – poate însuși Înaltul Nobil Kevin are vreo influență de dincolo de mormântul lui pierdut. Dar eu nu fac alegeri. Apoi tonul ei se schimbă: Și totuși am ales...

Covenant o întrerupse.

– Nu la asta mă refeream. Știu de ce mi se întâmplă asta. Pentru că sunt lepros. O persoană normală s-ar mulțumi să râdă... Nu, eu voiam să aflu de ce mi-ai cerut să vin cu tine să căutăm A Șaptea Parte. Cu siguranță existau și alți oameni pe care i-ai fi putut alege.

Ea replică blând:

– Eu nu înțeleg boala asta care te face să fii... lepros. Ai descris o lume în care cei nevinovați sunt chinuiți. De ce se întâmplă asemenea lucruri? De ce sunt permise?

– Nici aici nu e chiar atât de diferit. Ce crezi că i s-a întâmplat lui Kevin? Dar schimbi subiectul. Vreau să știu de ce m-ai ales pe mine.

Se înfioră amintindu-și supărarea lui Troy atunci când Înalta Nobilă își anunțase alegerea.

– Foarte bine, Prim-Nobil, zise ea cu un ton șovăitor. Dacă este nevoie de un răspuns la această întrebare, o să răspund. Există multe motive pentru alegerea mea. Vrei să le auzi?

– Dă-i drumul.

– Ah, Necredinciosule. Uneori cred că Warmarkul Troy nu este chiar așa de orb. Adevărul... eviți adevărul. Dar eu o să-ți spun care sunt motivele mele. În primul rând, mă pregătesc pentru viitor. Dacă până la urmă o să-ți dorești să folosești aurul tău alb, atunci cu Toiagul Legii eu o să fiu cea mai în măsură să te ajut. Eu nu cunosc secretul magiei sălbatice, dar nu există alt instrument cu mai mult discernământ decât Toiagul. Iar dacă în final o să te întorci împotriva Tărâmului, cu Toiagul eu o să-ți pot opune rezistență. Nu posedăm nimic altceva cu care să ne putem împotrivi aurului alb. Dar eu mai urmăresc și alte scopuri. Tu nu ești războinic; Oastea va întâlni pericole mari, unde numai puterea și îndemânarea în luptă te poate păstra în viață. Nu vreau să risc moartea ta. Trebuie să ți se dea timp să-ți găsești propriile răspunsuri. Cât despre mine, eu caut companie. Nici Warmarkul Troy, nici Nobilul Mhoram nu pot fi scutiți de război. Dorești mai multe explicații?

El simți lipsa răspunsului total și se sili s-o urmărească în pofida temerilor sale. Cu o grimasă de dezgust față de incorectitudinea penetrantă a comportamentului său în Tărâm, rosti chibzuit:

– Companie? După tot ce am făcut? Ești remarcabil de tolerantă.

– Nu sunt tolerantă. Nu fac alegeri fără să-mi consult inima.

Pentru o clipă, el înfruntă deschis implicațiile vorbelor ei. Era exact ceea ce în același timp voise și se temuse să audă. Apoi o lipsă complexă de voință, compusă din simpatie, oroare și autocritică, îl făcu să se abată. Glasul îi suna aspru când zise:

– Îi frângi inima lui Trell. Și a mamei tale.

Fața ei îngheță.

– Mă acuzi pe mine de suferința lui Trell?

– Nu știu. Ne-ar fi urmat dacă ar mai fi avut vreo speranță. Acum știe sigur că tu nici măcar nu te gândești să mă pedepsești.

Se opri, dar văzând ce suferință îi provocase vorbi din nou, grăbindu-se să răspundă replicilor și acuzațiilor pe care ea nu le exprimase încă.

– Cât despre mama ta – nu am dreptul să vorbesc. Nu mă refer la ceea ce i-am făcut. Asta pot cel puțin să înțeleg. Trăiam într-o asemenea... lipsă... și ea părea atât de bogată. Nu, la ranyhyni mă refer, acei ranyhyni care au venit la Mithil Stonedown în fiecare an. Am făcut un târg cu ei. Încercam să găsesc o soluție, ceva ca să nu înnebunesc complet. Și ei mă urau. Erau exact la fel ca Tărâmul: mari, puternici, superiori, și le era silă de mine.

Scrâșni cuvântul „silă", ca pe un ecou la „Lepros proscris necurat".

– Dar ei s-au ridicat pe picioarele dinapoi în fața mea – o sută. Erau... Așa că am făcut un târg cu ei. Le-am promis că nu voi călări, nu voi sili pe niciunul dintre ei să mă poarte în spate. Și i-am pus să promită... Încercam să găsesc o cale ca să împiedic toată acea putere, mărime, sănătate și fidelitate să mă înnebunească. I-am pus să promită că vor răspunde dacă îi voi chema vreodată. Și i-am pus să promită că o vor vizita pe mama ta.

– Promisiunea rămâne valabilă.

Spuse asta ca și cum ar fi făcut-o să se simtă extrem de mândră. El oftă.

– Asta a spus și Rue. Dar nu asta e ideea. Vezi? Eu încercam să-i dau ei ceva, să mă revanșez cumva. Dar nu merge așa. Când ai rănit pe cineva atât de rău, nu poți scăpa oferindu-i daruri. Așa ceva e arogant și crud. Gura i se strâmbă de la gustul amar al faptelor sale: În realitate doar încercam să mă fac pe mine să mă simt mai bine. Oricum, nu a mers. Foul poate întina orice. Pe când ajunsesem la finalul Căutării Toiagului Legii, lucrurile deveniseră atât de rele, încât niciun târg nu m-ar mai fi putut salva.

Rămase brusc fără cuvinte. Ar fi vrut să-i spună Elenei că nu o acuza pe ea, că nu putea să o acuze, și în același timp o parte din el o acuza. Acea parte a lui simțea că suferința Lenei merita mai multă loialitate.

Însă Înalta Nobilă părea să înțeleagă. Cu toate că privirea ei nefocalizată nu îl atingea, răspunse gândurilor lui:

– Thomas Covenant, tu nu o înțelegi deloc pe Lena, mama mea. Eu sunt femeie – un om ca oricare altul. Și te-am ales pe tine să-mi fii tovarăș în această căutare. Cu siguranță, alegerea mea reprezintă sufletul mamei mele la fel ca și pe al meu. Eu sunt fiica ei. De când m-am născut, am trăit în grija ei și ea mi-a fost învățător. Necredinciosule, ea nu m-a învățat ura sau amărăciunea față de tine.

– Nu! șopti Covenant. Nu.

Nu! Nu și ea! Imaginea sângelui îi întunecă vederea – sângele de pe coapsele Lenei. Nu putea îndura să se gândească la faptul că ea îl iertase, tocmai ea!

Se întoarse cu spatele. O simțea pe Elena urmărindu-l, îi simțea prezența întinzându-se spre el într-un efort de a-l aduce înapoi. Dar nu putea s-o privească în față. Îi era teamă de sentimentele care o motivau; nici măcar nu voia să le dea un nume. Se întinse sub pături cu spatele la ea până când ea acoperi pietrișul pentru noapte și se culcă.

A doua zi dimineața, la scurt timp după ivirea zorilor, Morin și Bannor reapărură. O aduceau cu ei pe Myrha și iapa lui Covenant. El se sculă și i se alătură Elenei la masă, în timp ce Gardienii Sângelui strângeau păturile. Curând după ce ei porniră din nou spre vest, Amok deveni vizibil lângă Înalta Nobilă.

Covenant nu mai avea chef de farmecele lui Amok. În timpul nopții luase o decizie. Trebuia să-și asume un risc – un gest periculos care spera să-l ajute să-și poată recupera o oarecare integritate. Înainte ca tânărul să înceapă, Covenant se concentră să-și rețină bătăile

bruște ale inimii și îl întrebă pe Amok ce știa despre aurul alb.

– Multe și puține, Purtătorule, răspunse Amok cu un surâs și o plecăciune. Se spune că aurul alb declanșează magia sălbatică prin care este distrusă pacea. Dar cine e capabil să descrie pacea?

Covenant se încruntă.

– Jocuri de cuvinte. Eu ți-am pus o întrebare directă. Ce știi despre el?

– Să știu, Purtătorule? E un cuvânt mic, care ascunde măreția înțelesurilor sale. Am auzit ce mi s-a spus, și am văzut ceea ce au văzut ochii mei, dar numai tu porți aurul alb. Numești acest lucru știință?

– Amok, sări Elena în ajutorul lui Covenant, aurul alb are vreo legătură cu Cea De-a Șaptea Parte? Este aurul alb subiectul sau cheia acestei Părți?

– O, Înaltă Nobilă, toate lucrurile au legături între ele. Tânărul părea să se bucure de abilitatea lui de a evita întrebările: A Șaptea Parte poate să ignore aurul alb, iar stăpânul aurului alb ar putea să nu aibă nicio nevoie de Cea de-a Șaptea Parte, totuși ambele sunt puteri, forme și fețe ale Puterii unice a vieții. Însă Purtătorul nu e stăpânul meu. El mă umbrește dar nu mă întunecă. Respect ceea ce are el, dar scopul meu rămâne valabil.

Răspunsul Elenei fu ferm:

– Atunci nu ai niciun motiv să eviți întrebarea lui. Vorbește despre ceea ce ai auzit și ai aflat în privința aurului alb.

– Eu vorbesc în felul meu, Înaltă Nobilă. Purtătorule, am auzit multe şi am aflat puţine despre aurul alb. Este paradoxul care înconjoară arcul Timpului, limita nedisciplinată a creaţiei Pământului, rigiditatea apei şi fluxul rocii. Declanşează magia sălbatică prin care e distrusă pacea. Despre el se vorbeşte încet la Bhrathair şi este pomenit cu respect de către Elohim, cu toate că ei nu l-au văzut niciodată. Marele *Kelenbhrabanal* visează la el în mormântul său şi sinistrele Gorgone ale Nisipurilor se zvârcolesc în coşmaruri tăcute la atingerea numelui lui. În ultimele sale zile Înaltul Nobil Kevin a tânjit în van după el. Este abisul şi culmea destinului.

Covenant oftă în sinea lui. Se temuse că va primi un astfel de răspuns. Acum era nevoit să meargă mai departe, să-şi împingă întrebările până la limita ororii lui. Vexat şi neliniştit, se răsti:

– Destul. Scuteşte-mă! Spune-mi cum aurul alb... Pentru o secundă, se împiedică. Dar amintirea Lenei îl sili să continue: ...cum să folosesc inelul ăsta blestemat.

– Purtătorule, râse Amok, întreabă Marea Zorilor sau Melenkurion Zăgazul Cerului. Întreabă focurile de pe Gorak Krembal sau lemnul uscat din Întunecimea Sufocantă. Întreg Pământul ştie. Aurul alb este folosit ca orice altă putere – prin pasiune şi mister, cel mai onest subterfugiu al inimii.

– Pe focurile iadului, mormăi Covenant străduindu-se să-şi mascheze uşurarea. Nu-i plăcea să recunoască deloc cât de fericit era să rămână ignorant

asupra acestui subiect. Dar ignoranța aceea era vitală pentru autoapărarea lui. Atâta timp cât nu știa cum să utilizeze magia sălbatică, nu putea fi învinovățit pentru soarta Tărâmului. Într-o parte tainică și perfidă a sufletului lui riscase să pună întrebarea numai fiindcă avusese încredere că Amok îi va da un răspuns care nu dezvăluia nimic. Acum se simțea ca un mincinos. Chiar și tentativele lui de integritate erau afectate. Însă ușurarea era mai mare decât dezgustul de sine.

Ușurarea îi permise să schimbe subiectul, să încerce o conversație normală cu Înalta Nobilă. Se simțea nesigur ca un infirm; nu mai purtase o discuție amicală cu o altă persoană de dinainte de instalarea leprei. Dar Elena reacționa binevoitor, chiar cu plăcere; întâmpina cu bucurie atenția lui. Curând nu mai trebui să caute întrebări-cheie.

Un timp, discuțiile lor se învârtiră în jurul ambianței Trothgardului. Urcând spre vest printre dealuri, păduri și smârcuri, aerul de toamnă devenea tot mai rece. Păsările colindau prin zonă în zboruri rapide, agile și avântate. Lumina veselă a soarelui se întindea ca și cum în fiecare clipă ar fi putut exploda în scântei și sclipiri. Sub ea culorile toamnei deveneau ametitoare. Călăreții începură să vadă tot mai multe animale – iepuri și veverițe, bursuci durdulii, uneori vulpi. Întreaga atmosferă părea să i se potrivească Înaltei Nobile Elena. Treptat, Covenant ajunse să înțeleagă acest aspect al titlului de Nobil. Elena se afla acasă în Trothgard. Vindecarea din Kurash Plenethor devenise o parte din ea.

Pe parcursul întrebărilor lui, ea evită un singur subiect, experienţele ei din copilărie cu ranyhynii. Ceva din iniţierea ei în anii tinereţii era prea personal ca să fie discutat sub cerul liber. Însă în celelalte probleme răspundea fără reţineri. Îşi permise să se lase atrasă în povestiri despre anii petrecuţi la Loresraat, despre Codrul Sărbătorii, calitatea de Nobil şi putere. Simţea că ea îl ajuta, dându-i voie, cooperând, iar el îi era recunoscător. Cu timpul nu se mai simţi handicapat în pauzele din conversaţie.

A doua zi trecu în mod similar. Dar după aceea dispoziţia lipsită de pericole îl părăsi. Îşi pierdu lejeritatea. Limba îi înţepeni amintindu-şi de singurătate, iar barba îi provoca mâncărimi iritante, ca o amintire a primejdiilor. E imposibil, se gândi. Nimic din toate astea nu mi se întâmplă mie. Deliberat, împins de boala lui şi de întreaga disciplină a supravieţuirii pe care o pierduse, ridică problema Înaltului Nobil Kevin.

– Sunt fascinată de el, zise ea, şi esenţa de linişte din glasul ei suna ciudat ca ochiul calm al unui uragan. A fost cel mai mare din întreaga descendenţă a lui Berek Puterea Inimii, Nobilul cel mai încărcat de suveranitate din toată istoria cunoscută a Tărâmului sau din legende. Credinţa lui faţă de Tărâm şi de Puterea Pământului nu are cusur. Prietenia lui cu uriaşii a făcut subiectul unui cântec minunat. Ranyhynii îl adorau, iar Gardienii Sângelui şi-au asumat Jurământul datorită lui. Dacă a avut un defect, acesta a fost încrederea excesivă; dar cum ar putea încrederea să

fie considerată vină? La început a fost spre onoarea lui faptul că Dispreţuitorul a putut obţine calitatea de Nobil din partea sa – calitatea de Nobil şi accesul la inima lui. Oare pentru Prinţul Colţului nu au mărturisit şi aprobat testele adevărului făcute cu *orcrest* şi *lomillialor*? Nevinovăţia îi e glorificată de însăşi vulnerabilitatea ei.

El nu era orb. În îngrozitoarea taină a îndoielii lui, a refuzat chemările care i-ar fi adus moartea în Pasul Trădătorului. În viziunile sau profeţiile care îi frângeau inima, el a luat decizii prin care apăra viitorul Tărâmului. A pregătit Părţile. A avut grijă de supravieţuirea uriaşilor, ranyhynilor şi a Gardienilor Sângelui. A avertizat oamenii. Apoi a distrus cu propria lui mână.

Thomas Covenant, există persoane care consideră că Ritualul Profanării a exprimat culmea înţelepciunii Înaltului Nobil Kevin. Puţine, dar elocvente. Concepţia generală susţine că Kevin s-a străduit să atingă paradoxul purităţii prin distrugere şi a eşuat, căci el şi toată munca Nobililor au fost şterse şi cu toate acestea Dispreţuitorul a rezistat. Dar aceste puţine persoane argumentează că disperarea finală sau nebunia cu care Kevin a invocat Ritualul a fost un sacrificiu necesar, un preţ care să facă posibilă victoria finală. Ei susţin că pregătirile lui şi apoi Ritualul au obligat atât binele, cât şi răul să-şi înceapă munca de la capăt – că au fost promulgate pentru ca să ne poată oferi calea de înfrângere a Prinţului Colţului. În această concepţie, Kevin a prevăzut necesitatea

care îl va împinge pe Disprețuitor să cheme aurul alb pe Tărâm.

– Înseamnă că a fost mai nebun decât am crezut, mormăi Covenant. Sau poate că pur și simplu îi plăceau profanările.

– Nici una, nici alta, cred, replică ea acid, sever. A fost un om vrednic și curajos împins la limita extremă. Orice suflet muritor sau lipsit de apărare ar fi fost condus la disperare, din acest motiv ne agățăm noi de Legământul Păcii. Și din același motiv Înaltul Nobil Kevin mă fascinează. A recunoscut Tărâmul și l-a întinat – din aceeași suflare a afirmat și a denunțat. Glasul i se ridică pe vântul interior al emoțiilor: Cât de mare trebuie să fi fost suferința lui? Și cât de mare puterea, dacă a supraviețuit acelui ultim moment arzător – dacă, după ce a privit Profanarea și a auzit bucuria Disprețuitorului, a mai trăit să lovească încă o dată! Thomas Covenant, eu cred că există o forță de nemăsurat în consumul durerii, o forță de neconceput pentru un suflet care nu este total distrus. Cred că dacă Înaltul Nobil Kevin ar putea vorbi de dincolo de mormânt, ar pronunța cuvinte care să sece oasele Disprețului Nobilului Foul.

– Asta-i o nebunie! șopti Covenant răgușit. Privirea Elenei plutea la marginea focalizării și el nu putea suporta să se uite la ea. Tu crezi că o existență după moarte o să te răzbune după ce ai extirpat pur și simplu viața de pe Pământ? Exact asta a fost greșeala lui Kevin. Îți spun eu, el arde în iad!

– Posibil, zise ea calm. Spre surprinderea lui, furtuna implicată de glasul ei dispăruse. Noi n-o să avem niciodată asemenea cunoştinţe, şi nici nu avem nevoie de ele ca să ne trăim vieţile. Dar eu găsesc periculoasă convingerea Nobilului Mhoram că tu ai fi fost ales de Creatorul Pământului ca să aperi Tărâmul. Inima îmi spune că nu aşa se explică prezenţa ta. Oricum, eu m-am gândit uneori că morţii noştri trăiesc în lumea ta. Poate că Înaltul Nobil Kevin colindă acum neliniştit Pământul, căutând o voce care să-i rostească aici cuvintele.

Covenant gemu; sugestia Elenei îl îngrozea. Percepu legătura pe care ea o făcea între Kevin Risipitorul Tărâmului şi el. Implicaţiile acestei înrudiri îi făcură inima să-i tremure ca asaltată de rafale puternice prevestitoare de rele. Continuându-şi călătoria, noua linişte lăsată între ei sclipea ca nişte ochi albi de frică.

Senzaţia deveni tot mai puternică în cursul zilei şi în ziua următoare. Dimensiunea mizelor îl paraliza pe Covenant; nu avea mâini să jongleze cu ele. Se retrase în tăcere ca o crisalidă, ca într-o armură pentru o vulnerabilitate aparte sau pentru o metamorfoză. Un impuls obscur provenit dintr-o amintire a zilelor petrecute cu Atiaran îl făcu să nu mai călărească alături de Elena, ci în urma ei. Din spate îl urmă pe Amok în ţinuturile înalte ale Trothgardului.

Apoi în a şasea zi, a treisprezecea de când părăsiseră Piatra Sărbătorii, îşi reveni oarecum. Cu o încruntare prevestitoare de furtună înălţă capul şi văzu

Munții Westron înșirându-se deasupra lui. Grupul Înaltei Nobile Elena se apropia de colțul de sud-vest al Trothgardului, unde Râul Rill urca în munți; deja piscurile și zăpezile masivului umpleau întregul cer de apus. Trothgard se desfășura în spatele lui parcă expunând lucrările Nobililor unui control; strălucea în lumina soarelui parcă încrezător în aprobare. Covenant se încruntă la el și mai întunecat și își îndreptă atenția în altă parte.

Călăreții se deplasau pe lângă marginea defileului Rillului. Zgomotul jos, neîncetat al apelor sale nevăzute sub pragul canionului dădeau Trothgardului o dimensiune sonoră ca un zumzet subliminal produs de munți și dealuri. Toate peisajele aveau o sugestivitate nouă, o nuanță plină de implicații. Îi aduceau aminte lui Covenant că urcau într-unul dintre cele mai înalte puncte ale Tărâmului, iar lui nu îi plăceau locurile înalte. Dar se încruntă strâns ca să-și țină sub control reacțiile involuntare ale fetei și se întoarse alături de Elena. Ea îi oferi un zâmbet la care el nu putu răspunde și continuară să călărească împreună spre munți.

După-amiaza târziu se opriră și ridicară tabăra lângă un mic lac aproape de canion. Apa venea stropind de pe versantul muntelui direct în fața lor și se aduna într-un bazin de piatră înainte de a se scurge peste prag către Rill. Lacul ar fi putut servi drept semn pentru colțul Trothgardului. Imediat la sud de el se afla defileul Rillului; la vest, munții păreau să țâșnească brusc din pământ, ca o secvență înghețată

a unei ambuscade; iar Kurash Plenethor se întindea spre nord-est peste terenul coborâtor. Iminența agresivă a munților contrasta viu cu panoplia liniștită a Trothgardului, și acest contrast, multiplicat de zgomotul scânteietor al nevăzutului Rill, dădea întregului loc o expresie de surpriză, un aspect sau o impresie de bruschețe. Atmosfera din jurul lacului avea o senzație aproape tangibilă de limită de separare.

Lui Covenant nu-i plăcea asta. Aerul conținea prea multă pândă crepusculară. Îl făcea să se simtă expus. Călăreții nu erau obligați să se oprească acolo; mai rămăsese destul din zi ca să mai călătorească. Dar Înalta Nobilă decisese să facă tabăra lângă lac. Îl eliberă pe Amok, îi trimise pe cei doi Gardieni ai Sângelui cu ranyhynii și calul lui Covenant, apoi așeză un vas cu pietriș pe o lespede de piatră lângă lac și îi ceru lui Covenant să o lase singură ca să poată face o baie.

Pufnind ca și cum aerul în sine l-ar fi deranjat, se strecură la adăpostul unui bolovan de unde nu mai putea vedea lacul. Stătu cu spatele sprijinit de piatră, îmbrățișându-și genunchii, și privi în jos peste Trothgard. Descoperi că dealurile împădurite erau extrem de atrăgătoare atunci când umbra munților începea să cadă peste ele. Piscurile păreau să împrăștie o penumbră austeră, care treptat îneca luxurianța Trothgardului. Prin simpla lor mărime și grandoare, ele își impuneau supremația. Dar el prefera Trothgardul. Era mai jos și era mai uman.

Atunci Înalta Nobilă îi întrerupse reveria. Își lăsase roba și Toiagul Legii pe iarbă lângă pietriș.

Învelită numai într-o pătură și frecându-și părul cu un colț al ei, veni alături de el. Cu toate că pătura atârna groasă în jurul ei, dezvăluind și mai puțin decât roba din silueta suplă, prezența ei era mai puternică decât oricând. Simpla mișcare a membrelor ei în timp ce se așeza lângă el exercita o influență neliniștitoare asupra lui. Ea pretindea reacții. Simți că îl doare din nou pieptul, așa cum se întâmplase în Glimmermere.

Străduindu-se să se apere împotriva unei tandrețe imposibile, se desprinse de bolovan și se îndreptă rapid către lac. Mâncărimea din barbă îi reamintea că și el avea nevoie de o baie. Înalta Nobilă nu se afla în raza lui vizuală; Bannor și Morin nu erau prin jur. Își lăsă hainele lângă vasul cu pietriș și se duse la lac.

Apa era rece ca gheața, dar el se aruncă în ea ca un om cerându-și penitența și începu să-și frece pielea ca și cum ar fi fost pătată. Își asaltă scalpul și obrajii până când buricele degetelor începură să-l usture, apoi se scufundă îndelung până începură să-l ardă plămânii. Însă, când ieși din apă și se duse lângă pietriș în căutare de căldură, constată că nu făcuse decât să-și agraveze dificultățile. Se simțea atât de atât, vorace, dar nu mai curat.

Nu putea înțelege puterea Elenei asupra lui, nu-și putea controla reacțiile. Ea era o iluzie, un rod al imaginației; nu avea cum să fie atât de atras de ea. Iar ea nu ar fi trebuit să fie atât de dornică să-l atragă. Deja era responsabil pentru ea; singurul său act de putere în Tărâm îl osândise la asta. Cum putea ea să nu-l învinovățească?

Cu mișcări smucite netemperate, se șterse pe una dintre pături, apoi o întinse lângă vasul cu pietriș ca să se usuce și începu să se îmbrace. Își puse sălbatic hainele pe el, ca și cum s-ar fi încins pentru o bătălie, înnodă șireturi, trase, închise fermoare și nasturi la bocancii lui solizi, tricou și blugii groși protectori. Verifică să fie sigur că încă mai purta briceagul și *orcrest*-ul hearthrallului Tohrm în buzunare.

Când fu aranjat corespunzător, se întoarse prin amurg la Înalta Nobilă. Tropăi ca s-o avertizeze de apropierea lui, dar iarba îi atenua obscura vehemență și nu reuși să facă mai mult zgomot decât un spectru indignat.

O găsi stând în picioare la mică distanță de bolovan. Privea peste Trothgard, cu brațele încrucișate peste piept, și nu se întoarse spre el când se apropie de ea. Un timp, el rămase la doi pași în spatele ei. Cerul era încă prea luminat pal de soare ca să se vadă stelele, dar Trothgardul se întindea în umbra prematură a munților. În amurg, chipul promisiunii Nobililor în fața Tărâmului era voalat și întunecat.

Covenant își răsuci verigheta, rotind-o pe deget parcă strângând-o împotriva unei izbucniri. Apa din părul ud i se scurgea în ochi. Când vorbi, glasul îi era asprit de o frustrare pe care nu o putea nici ușura, nici reprima.

– Pe focurile iadului, Elena! Sunt tatăl tău!

Ea nu dădu niciun semn că l-ar fi auzit, dar după un timp zise cu o intonație joasă, meditativă:

– Triock, fiul lui Thuler, ar crede că ți s-a făcut o onoare. N-ar spune-o cu amabilitate, dar inima lui ar rosti acele cuvinte sau ar păstra acel gând. Dacă tu nu ai fi fost chemat în Tărâm, poate că el s-ar fi căsătorit cu mama mea Lena. Și nu s-ar fi dus la Loresraat, căci el nu tânjea după cunoștințe – grija pentru viața stonedownorilor i-ar fi fost suficientă. Dar dacă el și Lena, mama mea, ar fi avut un copil care să ajungă Înalt Nobil în Consiliul de la Piatra Sărbătorii, el s-ar fi simțit onorat, în același timp înălțat și umilit de partea lui în acea fiică. Ascultă-mă, Thomas Covenant. Triock, fiul lui Thuler, din Mithil Stonedown, este adevăratul meu tată, părintele sufletului meu, chiar dacă nu este și al sângelui meu. Lena, mama mea, nu s-a căsătorit cu el, cu toate că el a implorat-o să-și împartă viața amândoi. Ea nu mai dorea să împartă nimic, viața copilului tău o mulțumea îndeajuns. Dar, deși ea nu și-a împărțit viața, el a împărțit-o pe a sa. A avut grijă de ea și de mine. A ocupat locul unui fiu al lui Trell tatăl Lenei și Atiaran mama ei. Ah, a fost un părinte aspru. Dragostea din inima lui alerga pe făgașe neregulate – dorința mistuitoare și suferința și, da, ura față de tine nu scădeau, găsind noi căi când cele vechi erau abătute sau barate. Dar ne–a oferit mamei mele Lena și mie întreaga tandrețe și devotamentul unui tată. Judecă-l după mine, Thomas Covenant. Când, visând la tine, gândurile Lenei se îndepărtau de la mine, când Atiaran își pierdea în chinurile ei capacitatea de a mă îngriji și solicita pentru sine întreaga atenție a soțului ei

Trell, atunci Triock, fiul lui Thuler, era lângă mine. El este tatăl meu.

Covenant încercă să-şi şteargă emoţiile în acid.

– M-ar fi ucis dacă ar fi avut ocazia.

Ea continuă ca şi cum nu l-ar fi auzit.

– El mi-a apărat inima de cerinţe nedrepte. M-a învăţat că neliniştile şi furiile părinţilor mei şi ale părinţilor lor nu trebuie să mă ruineze sau să mă înrăiască pe mine – că eu nu sunt nici cauza, nici leacul durerilor lor. M-a învăţat că viaţa mea îmi aparţine, că pot să împărtăşesc grija şi alinarea rănilor fără să împărtăşesc şi rănile, fără să mă străduiesc să fiu stăpână şi peste vieţile altcuiva în afară de a mea. El m-a învăţat asta – el, care şi-a închinat viaţa Lenei, mama mea. Te urăşte, Thomas Covenant. Şi totuşi, fără el drept tată, te-aş fi urât şi eu.

– Ai terminat? scrâşni Covenant printre dinţii încleştaţi. Cât crezi că mai pot îndura?

Ea nu răspunse cu voce tare. În schimb, se întoarse spre el. Lacrimile îi curgeau pe obraji. Se profila pe peisajul întunecat al Trothgardului când păşi către el, îşi strecură braţele în jurul gâtului lui şi îl sărută.

El icni şi respiraţia ei îi invadă plămânii. Era paralizat. O ceaţă neagră îi acoperea vederea în timp ce buzele ei le mângâiau pe ale lui.

Atunci îşi pierdu pentru o clipă controlul. O respinse ca şi cum răsuflarea ei ar fi purtat o infecţie. Strigând „Ticăloaso!", se roti şi o lovi peste faţă cu toată puterea.

Lovitura o făcu să se clatine.

El se aruncă spre ea. Degetele lui apucară pătura și o smulse de pe umerii ei.

Dar violența lui nu o intimidă. Își recăpătă echilibrul și nu tresări, nici nu dădu înapoi. Nu făcu niciun efort să se acopere. Cu capul sus, stătea dreaptă și calmă; goală, i se înfățișa ca și cum ar fi fost invulnerabilă.

Covenant fu cel care tresări. Începu să tremure ca și cum ea l-ar fi îngrozit.

– N-am comis și așa destule crime? gâfâi răgușit. Nu ești mulțumită?

Răspunsul ei păru să apară curat și limpede din strania defocalizare a privirii ei.

– Nu mă poți silui, Thomas Covenant. Nu e nicio crimă aici. Vreau eu. Eu te-am ales.

– Nu! gemu el. Nu spune asta! Își strânse brațele în jurul pieptului parcă pentru a ascunde o gaură în armură. Iar încerci să-mi faci daruri. Încerci să mă mituiești.

– Nu. Te-am ales. Doresc să-mi împart viața cu tine.

– Nu! repetă Covenant. Nu știi ce faci. Nu înțelegi cu câtă disperare... eu...?

Dar nu putu rosti cuvintele „am nevoie de tine". S-ar fi sufocat cu ele. O voia, voia ceea ce îi oferea ea mai mult decât orice. Dar nu o putu spune. Un sentiment mai fundamental decât dorința îl reținea.

Ea nu făcu nicio mișcare către el, dar vocea ei îl atinse:

– Cum poate să-ți facă rău dragostea mea?

– Pe focurile iadului! Frustrat, își desfăcu larg brațele ca un om dezvăluind un secret urât. Eu am lepră! Nu vezi asta?

Dar știu imediat că ea nu vedea, nu putea să vadă deoarece îi lipseau cunoștințele sau amărăciunea pentru a percepe lucrul pe care el îl numea *lepră.* Se grăbi să încerce să-i explice înainte ca ea să mai facă un pas spre el și să fie pierdut.

– Uite. Uite! Arătă spre pieptul lui cu un deget acuzator: Nu înțelegi de ce mă tem eu? Nu înțelegi pericolul? Mă tem să nu devin un alt Kevin! Mai întâi o să încep să te iubesc pe tine, după aia o să învăț cum să folosesc magia sălbatică sau alte lucruri, și atunci Foul o să mă încolțească în disperare, iar eu voi fi distrus. Totul va fi distrus. Ăsta a fost tot timpul planul lui. Odată ce încep să te iubesc pe tine sau Tărâmul, sau orice altceva, el nu mai are decât să se relaxeze și să râdă! La naiba, Elena! Nu vezi?

Ea se mișcă. Atunci când se afla la distanță de un braț, se opri și întinse mâna. Cu vârfurile degetelor îi atinse fruntea parcă vrând să-i netezească bezna de acolo.

– Ah, Thomas Covenant, șopti blând. Nu pot suporta să te văd încruntându-te așa. Nu te teme, iubitule. Tu nu vei suferi soarta lui Kevin Risipitorul Tărâmului. Te voi apăra eu.

La atingerea ei, ceva din interiorul lui se frânse. Tandrețea pură a gestului Elenei îl copleși. Dar nu reținerea lui se frânse, ci frustrarea. Un val de tandrețe îl străbătu în replică. O putea vedea în ea pe

mama ei, şi văzând-o îşi dădu seama subit că nu furia îl făcuse să fie violent cu ea, nu mânia îi întuneca într-atât iubirea, ci suferinţa şi dispreţul faţă de sine. Răul pe care îl făcuse mamei sale era numai un mod complicat de a se răni pe sine, o exprimare a leprei lui. Nu trebuia să repete acel act.

Era imposibil, totul era imposibil, ea nici măcar nu exista. Dar în clipa aceea nu îi păsa. Era fiica lui. Cu blândeţe se lăsă în jos, luă pătura, îi înveli cu ea umerii. Îi prinse tandru faţa în mâini, îi atinse chipul dulce cu sensibilitatea imposibilă a degetelor. Şterse tristeţea sărată a lacrimilor şi o sărută drăgăstos pe frunte.

22
ANUNDIVIAN YAJÑA

În dimineața următoare părăsiră Trothgardul și intrară în teritoriul nefamiliar al munților. La vreo doi kilometri în interior, Amok îi duse la un pod natural de piatră care traversa defileul îngustat al Rillului. Atât ca să-și potolească propria frică de înălțimi, cât și pentru a-și liniști calul, Covenant traversă pe jos. Podul era larg și Gardienii Sângelui îl flancau cu ranyhynii lor; nu avu nicio dificultate.

De acolo, Amok conduse grupul Înaltei Nobile în străfundurile dintre piscuri.

Pasul lui deveni mai atent, în timp ce îi conducea pe călărești de-a lungul văilor pline de grohotiș și sfărâmate ca niște epave, în sus pe pante înșelătoare și cascade de pietriș întinse peste stânci, șei și prăpăstii, parcă regurgitate din măruntaiele de rocă ale muntelui, în lungul pragurilor care străbăteau stânca erodată ca niște cicatrici. Dar nu încăpea îndoială că el cunoștea drumul. Întotdeauna se îndrepta direct către

unica ieșire posibilă dintr-o vale închisă sau găsea singura potecă accesibilă cailor printre stâncile prăbușite, sau avansa fără ezitare într-o crevasă care traversa un pisc golaș. Printre rocile brute și învălmășeala muntelui, el o conducea pe Înalta Nobilă cu siguranța unui om străbătând un labirint familiar.

În primele câteva zile, scopul lui păru să fie pur și simplu câștigarea altitudinii. Îi duse pe călăreți în sus până când frigul păru să se reverse peste ei de pe vârfurile cele mai înalte. Aerul rarefiat îi dădea lui Covenant impresia că atacau munți inaccesibili și neîndurători, și acceptă jumătatea de robă groasă de la Bannor cu un fior care nu era provocat numai de frig.

Dar după aceea Amok schimbă direcția. Ca și cum ar fi fost în cele din urmă satisfăcut de aerul rece și peisajele de munte extrem, nu mai căută altitudinea. Începu în schimb să-și urmeze poteca întortocheată privată spre sud. În loc să pătrundă tot mai adânc în Munții Westron, se deplasa paralel cu granița lor de est. În timpul zilei își conducea tovarășii pe drumurile nemarcate, iar noaptea îi lăsa la adăpost în văi, peșteri și trecători, unde găseau petice neașteptate de iarbă pentru cai și se descurcau cum puteau cu răcoarea sau cruzimea gerului. El personal nu părea să simtă frigul. Cu hainele delicate fluturându-i peste membre, pășea în frunte cu o veselie inepuizabilă, ca și când ar fi fost intangibil oboselii sau gerului. Adesea trebuia să încetinească pentru ca ranyhynii sau mustangul lui Covenant să poată ține pasul cu el.

Cei doi Gardieni ai Sângelui erau la fel ca el, neafectați de frig sau de altitudine. Dar ei erau *haruchai*, născuți în acești munți. Nările li se dilatau în atmosfera vaporoasă a zorilor sau a apusului. Ochii lor hoinăreau cercetători peste colțurile de stâncă avântate spre soare, prin văile ocazional acoperite cu umbre azurii, peste ghețarii cărunți ghemuiți în cele mai înalte vizuini, peste torentele alimentate de zăpezi. Cu toate că nu purtau nimic altceva decât robele scurte, niciodată nu tremurau și nu gâfâiau în frig. Frunțile largi, obrajii lați și atitudinea încrezătoare nu trădau nicio tresăltare a inimii, nicio emoție viscerală. Totuși, exista ceva curat și pasional în zelul cu care îi vegheau pe Elena, Covenant și Amok.

Elena și Covenant nu erau atât de imuni la frig. Sensibilitatea se lipea de ei, îi făcea dornici de orice progres zilnic către aerul mai cald din sud. Dar păturile și hainele suplimentare le țineau de cald. Înalta Nobilă nu părea să sufere. Și atâta timp cât ea nu suferea, Covenant nu simțea niciun necaz. Disconfortul îl putea ignora. Era mai împăcat decât fusese vreodată în ultimul timp.

De când părăsiseră Trothgardul – de când făcuse descoperirea care îi permitea să o iubească pe ea fără să-i fie silă de sine –, își scosese orice altceva din minte și se concentrase asupra ființei lui. Nobilul Foul, Oastea, chiar și căutarea însăși, toate erau irelevante pentru el. O privea pe Elena, o asculta, îi simțea mereu prezența. Când ea avea chef de vorbă, îi punea cu dragă inimă întrebări, când nu, o lăsa în tăcerea ei.

În orice dispoziţie ar fi fost, el îi era recunoscător, adânc mişcat de oferta pe care i-o făcuse ea, ofertă pe care o refuzase.

Nu putea neglija conştiinţa faptului că ea nu era la fel de mulţumită. Nu-şi făcuse oferta în mod neserios şi nu părea dispusă să-i înţeleagă refuzul. Dar regretul de a o fi îndurerat nu făcea decât să-i ascută atenţia faţă de ea. Se concentra asupra ei aşa cum numai un om profund obişnuit cu singurătatea putea. Iar ea nu avea cum să nu vadă asta. După primele zile pe drumul lor prin munţi, ea se relaxă iar în compania lui şi zâmbetul ei exprima o sinceritate a afecţiunii pe care mai înainte nu şi-o permisese. Atunci el se simţea în armonie cu ea şi călătorea fericit alături. Din când în când îi vorbea calului său ca şi cum s-ar fi bucurat să călărească.

Dar, în zilele care urmară, dispoziţia ei se modifică treptat – o modificare ce nu avea nimic de-a face cu el. Pe măsură ce timpul trecea, pe măsură ce se apropiau de zona secretă a Celei de-a Şaptea Părţi, ea deveni tot mai preocupată de scopul căutării sale. Îl chestiona tot mai des pe Amok, îl interoga cu mai multă intensitate. Din când în când, Covenant putea citi în privirea ei defocalizată că se gândea la război – o datorie de la care ea se îndepărtase – şi vocea ei avea uneori sclipiri de urgenţă când se străduia să pună întrebări care să dezlege misterioasele cunoştinţe ale lui Amok.

Această povară Covenant nu o putea ajuta s-o poarte. El însuşi nu cunoştea nimic din faptele cruciale.

Zilele treceau; luna crescu devenind plină, apoi scăzu spre ultimul pătrar, dar ea nu progresa. În cele din urmă, dorința lui de a o sprijini în vreun fel îl împinse să-i vorbească lui Bannor.

Într-un mod curios, el nu se simțea în siguranță alături de Gardienii Sângelui – nu fizic, ci emoțional. Între el și Bannor exista tensiunea unei inegalități. Privirea lui împietrită de *haruchai* avea aerul magisterial al unui om care nu catadicsea să emită judecăți asupra însoțitorilor lui. Covenant avea și alte motive să nu se simtă în largul lui cu Bannor. Nu numai o dată îl făcuse pe Bannor să ducă greul ultrajului lui fără rost. Dar nu avea spre cine altcineva să se întoarcă. Îi era complet inutil Elenei.

Încă de la Piatra Sărbătorii fusese alertat de o fină umbră de discrepanță în atitudinea Gardienilor Sângelui față de Amok, o discrepanță care fusese clarificată, dar nu explicată, la Codrul Sărbătorii. Oricum, nu știa cum să abordeze subiectul. Era greu de scos informații de la Bannor; rezerva obișnuită a Gardianului dejuca interogatoriile. Iar Covenant era hotărât să nu spună nimic care ar fi putut suna ca o ofensă la integritatea lui Bannor. Bannor își dovedise deja credința în Catacombele de sub Muntele Tunetului.

Covenant începu prin a încerca să afle de ce Gardienii Sângelui consideraseră potrivit să-i trimită numai pe Bannor și pe Morin s-o apere pe Înalta Nobilă în căutarea ei. Era acut conștient de jena lui atunci când remarcă:

– Presupun că voi nu credeți că am fi în vreun pericol mare pe parcursul călătoriei.

– Pericol, Prim-Nobil?

Ritmul săltăreț reprimat al pronunției lui Bannor părea să sugereze că nimeni protejat de Gardienii Sângelui nu avea nevoie să se gândească la pericole.

– Pericol, repetă Covenant cu o urmă din vechea sa asprime. E un cuvânt obișnuit în zilele astea.

Bannor se gândi o clipă, apoi spuse:

– Suntem în munți. Întotdeauna există pericole.

– Cum ar fi?

– Pot cădea pietre. Pot veni furtuni. La altitudinea joasă umblă tigri. Vulturi mari vânează pe aici. Munții... – lui Covenant i se păru că aude o urmă de satisfacție în tonul lui Bannor – sunt periculoși.

– Atunci de ce... Bannor, chiar aș vrea să știu de ce sunt numai doi Gardieni ai Sângelui aici.

– E nevoie de mai mulți?

– Dacă am fi atacați de tigri sau de altceva? Sau dacă vine o avalanșă? Voi doi sunteți suficienți?

– Noi cunoaștem muntele, răspunse plat Bannor. Suntem de-ajuns.

Declarația nu era una pe care Covenant s-o poată contrazice. Făcu un efort să abordeze în alt mod ceea ce voia să afle, cu toate că tentativa îl aducea pe un teren sensibil, un teren pe care ar fi preferat să-l evite.

– Bannor, simt că încep încet-încet să vă cunosc pe voi Gardienii Sângelui. Nu pretind că înțeleg, dar cel puțin pot să vă recunosc devotamentul. Știu cum

arată asta. Acum am sentimentul că aici se petrece ceva... ceva... inconsistent. Ceva ce eu nu recunosc. Urcăm prin munți și se poate întâmpla orice. Îl urmăm pe Amok spre cine știe unde, chiar dacă habar n-avem ce face, indiferent de ce o face. Iar voi sunteți mulțumiți că Înalta Nobilă este în siguranță, deși nu are decât doi Gardieni ai Sângelui s-o apere. Nu ați învățat nimic de la Kevin?

– Noi suntem Garda Sângelui, răspunse Bannor încăpățânat. Ea e în siguranță, atât cât se poate.

– În siguranță? protestă Covenant.

– Douăzeci sau douăzeci de mii de Gardieni ai Sângelui nu i-ar aduce mai multă siguranță.

– Îți admir încrederea.

Covenant tresări la propriul său sarcasm și făcu o scurtă pauză ca să-și reconsidere întrebările. Apoi lăsă capul în jos ca și cum ar fi vrut să înfrângă rezistența lui Bannor cu fruntea, și întrebă direct:

– Ai încredere în Amok?

– Dacă am încredere în el, Prim-Nobil? Tonul lui Bannor sugera că întrebarea ar fi fost într-un anume fel nefirească. Nu ne-a condus la întâmplare. A ales un drum bun prin munți. Înalta Nobilă a vrut să-l urmeze. Noi nu cerem mai mult.

Însă Covenant mai simțea încă pândind prezența a ceva neexplicat.

– Îți spun eu, ceva nu e bine, se răsti el. Ascultă-mă. E cam târziu pentru astfel de nepotriviri. Eu m-am cam dat bătut, mie nu-mi mai aduc nimic bun. Dacă și ție ți se întâmplă la fel, aș prefera să aud ceva ce

are logică. Bannor, tu... Ascultă-mă cu răbdare. Nu pot să nu observ. La început a fost ceva ce nu înțelegeam, ceva... aparte... în modul cum voi Gardienii Sângelui ați reacționat față de Amok când a venit la Piatra Sărbătorii. Voi... nu știu ce a fost. În orice caz, la Codrul Sărbătorii nu prea ați sărit să-l ajutați pe Troy atunci când l-a prins pe Amok. Și după toate astea, numai doi Gardieni! Bannor, nu are sens.

Bannor era de neînduplecat.

– Ea este Înalta Nobilă. Ea poartă Toiagul Legii. E ușor de apărat.

Răspunsul zădărnicea eforturile lui Covenant. Nu îl satisfăcea, dar nu avea nicio idee cum să-l ocolească. Nu știa ce anume căuta. Intuiția îi spunea că întrebările lui erau importante, dar nu le putea concepe sau justifica în vreun mod util. În fața inexpresivității tranșante a lui Bannor reacționa ca și cum aceasta ar fi fost un fel de piatră de încercare, un criteriu de corectitudine în mod paradoxal privat, dar și inevitabil. Bannor îl făcea să fie conștient că exista ceva nu cu totul onest în faptul că o însoțea pe Înalta Nobilă.

Se retrase așadar de lângă Bannor și își reîndreptă atenția asupra Elenei. Nici ea nu avusese mai mult noroc cu Amok, și sentimentul ei de evadare atunci când se întoarse către Covenant se potrivea cu al lui. Continuară să călărească unul lângă altul, ascunzându-și diversele neliniști în spatele discuțiilor plăcute și compătimirii reciproce.

Apoi, în cea de-a unsprezecea seară a călătoriei lor prin munți, ea își exprimă o părere. Ca și cum presupunerea ar fi fost întâmplătoare, spuse:

– Amok ne conduce către Melenkurion Zăgazul Cerului. A Șaptea Parte este ascunsă acolo.

Iar a doua zi, a optsprezecea de când părăsiseră Codrul Sărbătorii, a douăzeci și cincea după Consiliul de Război al Nobililor, ritmul călătoriei lor fu întrerupt.

Ziua începu rece și mohorâtă, ca și cum lumina soarelui ar fi fost acoperită cu un giulgiu cenușiu. Necazul se simțea în aer. Rafale fragmentate de vânt măturară tabăra din toate direcțiile cât timp Elena și Covenant își luară micul dejun, iar în depărtare se putea auzi un sunet exploziv, uniform, ca o răzbunare a pânzelor dușmănoase pe catargele dezlegate. Covenant prevedea o furtună. Dar Primul Mark scutură din cap într-o negare indiferentă, iar Elena spuse:

– Nu e anotimpul furtunilor. Privea îngrijorată în sus spre piscuri în timp ce vorbea: E o suferință în aer. Pământul este rănit.

– Ce se petrece? O rafală de vânt împrăștie vocea lui Covenant și el trebui să-și repete întrebarea, strigând ca să se poată auzi pe sine: Foul o să ne atace aici?

Vântul își modifică direcția, apoi se opri; ea reuși să răspundă normal:

– S-a făcut ceva rău. Pământul a fost atacat. Noi îi simțim reacția. Dar distanța e foarte mare și a trecut timp. Nu simt niciun pericol îndreptat împotriva noastră. Poate că Dispreţuitorul nu știe ce facem. La

următoarea respiraţie glasul i se înăspri: Dar el a folosit Piatra Bolii Pământului. Miroase aerul! Ceva rău a lucrat în Tărâm.

Covenant începea să perceapă ceea ce voia ea să spună. Indiferent ce îngrămădise norii şi tulburase vânturile, nu era violenţa naturală şi impasibilă a unei furtuni. Aerul părea să poarte ţipete inaudibile şi urme de putreziciune, parcă ar fi suflat peste urmările unei atrocităţi. Şi la un nivel subliminal, aproape de nedeslușit, piscurile înalte şi abrupte păreau să se cutremure.

Atmosfera îl făcea să simtă nevoia să se grăbească. Dar, deşi pe chipul ei se instalaseră trăsături neîndurătoare, Înalta Nobilă nu se grăbea. Îşi termină mâncarea, apoi împachetă cu grijă alimentele şi pietrişul înainte de a o chema pe Myrha. După ce încălecă, îl chemă pe Amok. El apăru aproape imediat înaintea ei şi îi oferi o plecăciune veselă. Răspunzându-i cu o aplecare a capului, ea îl întrebă dacă putea explica răul din aer. El scutură din cap şi spuse:

– Înaltă Nobilă, eu nu sunt oracol.

Dar ochii lui îi trădau sensibilitatea la atmosferă; erau aprinşi, şi o sclipire tăioasă pândind în spatele lor demonstra pentru prima dacă că era capabil de mânie. Însă o clipă mai târziu întoarse capul, ca şi când nu ar fi dorit să expună vreo parte intimă a lui. Cu un gest sănătos îi făcu semn Înaltei Nobile să-l urmeze.

Covenant sări pe şaua de *clingor* a calului lui şi încercă să ignore atmosfera sumbră din jurul lui. Dar nu putea rezista senzaţiei că pământul de sub el tremura.

În pofida tuturor experiențelor recente, încă nu era un călăreț încrezător – nu se putea scutura de sâcâitoarea lui neîncredere în cai – și se temea că și-ar putea confirma profeția spaimei lui de înălțimi căzând de pe cal.

Din fericire, fu scutit de praguri pe stânci și cărări expuse. Un timp, drumul lui Amok urmă axa unui defileu întortocheat între pereții amenințători ai muntelui. Valea închisă nu supunea la provocări îndemânarea incertă de călăreț a lui Covenant. Dar exploziile înfundate din aer continuau să crească. Pe măsură ce dimineața trecea, sunetul devenea tot mai clar, răsunând ca niște gemete casante de pe versanții de piatră.

La începutul după-amiezii, Amok îi conduse pe călători după o ultimă cotitură. Dincolo de ea descoperiră o imensă alunecare de teren. Crestături imense neregulate se vedeau sus pe munte, iar masa amestecată de stânci și grohotiș care căzuse de pe ambele părți se îngrămădea la vreo treizeci de metri deasupra fundului văii.

Valea era complet blocată.

Acolo era sursa detonațiilor. Nu exista nicio mișcare în imensa cascadă; avea un aspect de vechi, ca și cum formarea ei ar fi fost de mult uitată de munți. Dar trosnetele și scârțâiturile chinuite care veneau din măruntaiele ei erau sfâșietoare.

Amok înaintă, dar călăreții se opriră. Morin studie un moment bariera, apoi spuse:

– Nu se poate trece. Se sfarmă. Pe jos poate că am putea încerca pe la margini. Dar greutatea ranyhynilor ar declanșa o nouă prăbușire.

Amok ajunse la poalele alunecării de teren şi le făcu semn, dar Morin declară net:

– Trebuie să găsim altă trecere.

Covenant se uită de jur împrejurul văii.

– Cât o să dureze?

– Două zile. Poate trei.

– Aşa de rău e? Aş fi zis că deja călătoria a durat destul. Sunteţi convinşi că nu e sigur pe aici? Amok n-a făcut nicio greşeală până acum.

– Noi suntem Garda Sângelui, rosti Morin.

Iar Bannor explică:

– Prăbuşirea asta e mai tânără decât Amok.

– Înseamnă că nu a fost aici când a învăţat el drumul ăsta? La naiba! mormăi Covenant. Alunecarea de teren îi accentua dorinţa de grabă.

Amok se întoarse la ei cu o expresie de seriozitate pe chip.

– Trebuie să trecem pe aici, zise îngăduitor, ca şi când ar fi explicat ceva unui copil recalcitrant.

Morin rosti:

– Trecerea nu e sigură.

– Asta-i adevărat, replică Amok. Nu există alta. Întorcându-se spre Înalta Nobilă, repetă: Trebuie să trecem pe aici.

În timp ce însoţitorii ei vorbiseră, Elena privise cercetător de sus până jos bariera. Când Amok i se adresă direct, ea dădu din cap şi răspunse:

– O să trecem.

Morin protestă inexpresiv:

– Înaltă Nobilă.

– Eu am ales, răspunse ea, apoi adăugă: S-ar putea ca Toiagul Legii să poată menține alunecarea de teren până trecem noi.

Morin acceptă cu o înclinare din cap lipsită de emoție. Se îndepărtă la trap cu spatele de cascadă, pentru ca Înalta Nobilă să aibă loc să lucreze. Bannor și Covenant îl urmară. După o clipă, Amok li se alătură și el. Cei patru bărbați o urmăreau de la mică distanță.

Ea nu făcu pregătiri complexe sau obositoare. Ridicând Toiagul, stătu o clipă dreaptă și înaltă pe spatele Myrhei, cu fața la alunecarea de teren. Din unghiul lui Covenant, roba ei albastră și părul lucios al ranyhynului se profilau pe fundalul gri marmorat de grohotiș și bolovani. Ea și Myrha păreau mici în valea adâncă de piatră, dar combinarea culorilor și formelor lor le dădeau un aspect puternic, de icoană. Apoi ea se mișcă.

Cântând o melodie în tonuri joase, avansă până la picioarele prăbușirii. Acolo apucă Toiagul de un capăt și îl coborî pe celălalt pe sol. Părea că pulsează în timp ce ea călărea de-a lungul liniei frontale a alunecării de teren, trăgând pe pământ o linie paralelă cu grohotișul. O conduse pe Myrha spre unul dintre pereți, apoi înapoi la celălalt. Continuând să atingă pământul cu Toiagul, reveni în centru.

Când se întoarse din nou cu fața la alunecarea de teren, ridică Toiagul și lovi ușor o dată în linia pe care o trasase.

Un ghem fremătător de scântei coclite urcă în sus peste grohotiș dinspre linia ei. Sclipeau ca niște

interstiţii de energie pe fiecare creastă sau bolovan care ieşea în relief pe pantă. După o fracţiune de secundă dispăreau, lăsând în urmă un miros nedefinit asemănător parfumului de orhidee. Gemetele înfundate ale îngrămădirii de pietre slăbiră puţin.

– Veniţi, zise Înalta Nobilă. Trebuie să urcăm imediat. Cuvântul nu va rezista.

Rapid, Morin şi Bannor porniră înainte. Amok sări după ei. Ţinea uşor pasul cu ranyhynii.

Privind în sus, Covenant simţi greaţa ca o presiune în măruntaie. Muşchii fălcilor i se încordară de teamă. Dar îşi îmboldi calul cu călcâiele şi se îndreptă spre bariera care trosnea.

Îi prinse din urmă pe Gardienii Sângelui. Ei se postară de fiecare parte a lui, urmându-i pe Elena şi Amok pe pantă.

Grupul Înaltei Nobile se deplasa în zigzag peste pietre. Urcarea lor punea în echilibru pericolul de a întârzia cu riscurile unui atac direct asupra terenului. Mustangul lui Covenant făcea eforturi serioase, străduaniile sale contrastând cu forţa lină a ranyhynilor. Copitele lor făceau să alunece pământ şi pietre în jos, dar pasul le era sigur, încrezător. Nu se întâmplă nimic rău. Nu peste mult timp, Covenant stătea pe culmea rotunjită a alunecării de teren.

Nu era pregătit pentru ceea ce se găsea dincolo de barieră. Se aşteptase în mod firesc ca sudul văii să se asemene cu nordul. Dar de pe creasta grămezii de pietre putea vedea că tăieturile crestate de deasupra lui erau prea mari ca să poată fi explicate

numai prin alunecarea de teren, așa cum apărea dinspre nord.

Îngropat undeva drept sub el, fundul văii cobora dramatic. Cele două avalanșe îngropaseră o prăpastie. Fața sudică a alunecării de teren era de trei sau patru ori mai mare decât cea nordică. Departe, jos, sub el valea se lărgea într-o depresiune acoperită de iarbă punctată de pâlcuri de pini și un pârâu care izvora dintr-unul dintre pereți. Dar pentru a ajunge în acel loc ispititor trebuiau să coboare mai mult de trei sute de metri peste suprafața ondulată a detunăturii.

Înghiți în sec.

– Pe toți dracii. Poți menține asta?

– Nu, răspunse Elena direct. Dar ceea ce am făcut o să stabilizeze terenul. Și mai pot face și altele, dacă va fi nevoie.

Cu o mișcare smucită a capului îi făcu semn lui Amok să înceapă să coboare.

Bannor îi spuse lui Covenant să stea aproape în spatele lui, apoi își îndemnă ranyhynul peste culme după Amok. Pentru o clipă, Covenant se simți prea paralizat de o vibrație prevestitoare ca să se miște. Gâtul lui uscat și strâns și limba șovăitoare nu puteau forma cuvinte. Pe focurile iadului, șopti în sinea lui. Pe focurile iadului.

Se lăsă în voia soartei, împingându-și mustangul după Bannor.

O parte din el știa că Morin și Elena îl urmau, dar nu le dădu atenție. Își fixă ochii pe spatele lui

Bannor și încercă să se lipească acolo pe toată durata coborârii.

Înainte să fi străbătut treizeci de metri, nervozitatea calului său îi alungă orice altceva din minte. Ținea urechile ciulite ca și cum ar fi fost gata să se ascundă la fiecare nou geamăt din interiorul avalanșei. El se înălța și trăgea de frâie străduindu-se să-și controleze calul, dar nu reușea decât să-i agraveze necazul. Slab, se putea auzi pe sine șoptind:

– Ajutor. Ajutor.

Atunci, un bubuit puternic ca un bolovan sfărâmându-se cutremură aerul. O brazdă din grohotiș tresări și se mișcă. Terenul de sub Covenant începu să alunece.

Calul lui încercă să fugă de lângă mișcare. Se dădu într-o parte și porni în galop drept în josul pantei.

Saltul său nu făcu decât să precipite alunecarea. Aproape imediat mustangul se scufunda în pământul care i se scurgea peste genunchi.

Se luptă să scape coborând și mai mult. Fiecare salt sporea greutatea grohotișului care se aduna peste ei.

Covenant se agăța frenetic de șaua de *clingor*. Se străduí să întoarcă într-o parte capul calului, să-l facă să se depărteze de direcția principală a alunecării. Dar deja mustangul mușca. Nu-l mai putea întoarce.

Următorul plonjon îl îngropă până la șolduri în valul tot mai rapid de pietre. Covenant o auzea pe Elena strigând ceva strident. La țipătul ei, ranyhynul lui Bannor țâșni în fața lui. Arând prin pietriș, își aruncă greutatea asupra calului. Impactul aproape

îl aruncă din șa, dar reuși să abată calul. Ghidat de Bannor, ranyhynul îmbrâncea calul, silindu-l să se îndrepte spre stâncă.

Dar avalanșa se mișca deja cu prea multă putere. Un bolovan mai mic izbi crupa calului; animalul căzu. Covenant alunecă pe pantă și Bannor nu îl mai putu ajunge. Grohotișul îl răsturnă de câteva ori, dar la un moment dat reuși să rămână deasupra lui. Își aduse picioarele sub el, încercând să se deplaseze de-a curmezișul valului.

Prin urletul crescând al avalanșei îl auzi pe Morin strigând:

– Înaltă Nobilă!

În clipa următoare ea țâșni pe lângă el, călărind pe Myrha chiar pe marginea exterioară a valului de pământ. La cincisprezece metri mai jos de el se aruncă în avalanșă. Cu un strigăt sălbatic, roti Toiagul Legii și lovi cascada de pietre.

Focul se înălță peste alunecarea de teren. Ca un pumn brusc încleștat, grohotișul din jurul lui Covenant încetă să se mai miște. Propria inerție îl răsturnă pe spate, dar sări în picioare la timp ca să-l întâmpine pe Bannor, care își adusese ranyhynul pe un mic petec de teren stabil. Bannor îl apucă pe Covenant cu o mână, aruncându-l pe spatele ranyhynului, apoi se îndepărtă în grabă de val.

Când ajunseră pe terenul relativ nemișcat de lângă peretele de stâncă, Covenant își dădu seama că Elena îl salvase pe el punându-se pe sine în pericol. Staza aplicată tonelor de rocă alunecând nu era destul de

mare ca să includă și propria ei poziție. Și o clipă mai târziu staza încetă. Un val suplimentar de grohotiș căzu spre ea.

Nu avu o a doua șansă să-și folosească Toiagul. Aproape imediat valul de pământ se prăbuși peste ea și Myrha.

O clipă mai târziu, Elena reapăru puțin mai jos de Myrha.

Uriașa forță a ranyhynului o adăpostise pe moment.

Dar pietrele se îngrămădeau peste pieptul Myrhei. Mustangul lui Covenant, încă luptându-se nebunește cu avalanșa, se repezea spre ranyhyn. Instinctiv, Covenant încercă să se arunce înapoi în avalanșă s-o salveze pe Elena. Dar Bannor îl reținu cu o mână.

El începu să se opună, dar se opri când o funie lungă de *clingor* flutură peste avalanșă și se lipi de încheietura Înaltei Nobile. Cu ranyhynul său fixat lângă peretele de stâncă ceva mai jos de Covenant și de Bannor, Primul Mark Morin aruncase frânghia și pielea adezivă o prinsese pe Elena. Ea reacționă imediat.

– Fugi! strigă spre Myrha, apoi apucă Toiagul și se ridică din valul de grohotiș ajuns la înălțimea taliei când Morin o trase spre o zonă mai sigură.

Deși semeața iapă era lovită și sângera, avea alte intenții. Cu un efort uluitor, sări în afara traiectoriei mustangului. Când calul nechezând se rostogoli pe lângă ea, se întoarse și-i apucă frâul cu dinții.

În câteva clipe intense, opri mustangul, îl ridică pe picioare și îl trase în direcția peretelui.

Apoi avalanșa îi aruncă peste un bolovan neregulat. Plonjonul brusc o făcu să se scufunde. Cu un țipăt precipitat, greutatea alunecării de teren se prăbuși peste ea.

Cumva mustangul rămase în picioare, chinuindu-se în josul pantei. Dar Myrha nu mai apăru.

Covenant își strânse stomacul cu brațele ca și cum ar fi fost pe punctul să vomite. Mai jos de el, Elena țipa:

– Myrha! Ranyhynul meu!

Pasiunea din glasul ei îl îngrozi. Trecură câteva secunde înainte să-și dea seama că salvarea lui îi adusese pe tovarășii lui la mai mult de două treimi din lungimea pantei în jos.

– Vino, zise Bannor plat. Echilibrul s-a rupt. O să mai fie alunecări de teren. Suntem în pericol aici.

Eforturile nici măcar nu-i acceleraseră respirația.

Amorțit, Covenant se așeză în spatele lui Bannor și ranyhynul acestuia își găsi drumul pe lângă perete până la Înalta Nobilă și Morin. Elena arăta distrusă, paralizată de durere. Covenant vru s-o ia în brațe, dar Gardianul Sângelui nu-i dădu posibilitatea. Bannor îl duse în josul pantei și Morin îl urmă cu Înalta Nobilă călărind fără chef la spatele lui.

Îl găsiră pe Amok așteptându-i pe iarba din fundul văii. În ochii lui se citea ceva asemănător îngrijorării atunci când se apropie de Înalta Nobilă și o ajută să descalece.

– Iartă-mă, zise încet. Ți-am provocat suferință. Ce puteam să fac? Nu am fost creat să fiu de folos în asemenea situații.

– Atunci pleacă, replică Elena cu asprime. Nu mai am nevoie de tine astăzi.

Privirea lui Amok se încordă ca şi cum Înalta Nobilă l-ar fi rănit. Dar o ascultă prompt. Cu o plecăciune şi o fluturare din mână, dispăru din vedere.

Scăpând de el cu o grimasă, Elena se întoarse spre alunecarea de teren. Grohotişul îngrămădit trosnea şi se răsucea acum şi mai sălbatic, promiţând în orice moment alte prăbuşiri, dar ea ignoră pericolul şi îngenunche la poalele avalanşei. Se aplecă parcă oferindu-şi spatele unei biciuiri, şi lacrimile îi presărau vocea atunci când gemu:

– Vai, ranyhynul meu! Vai, Myrha! Eşecul meu te-a ucis.

Covenant se grăbi spre ea. Îşi dorea cu ardoare s-o cuprindă cu braţele, dar durerea ei îl reţinu. Cu efort, spuse:

– E vina mea. Nu te învinovăţi. Ar fi trebuit să ştiu să călăresc mai bine.

Ezitant, întinse mâna şi o mângâie pe gât.

Atingerea lui păru să-i transforme suferinţa în furie. Nu se mişcă, dar ţipă la el:

– Lasă-mă-n pace! Într-adevăr e vina ta. N-ar fi trebuit să trimiţi ranyhynii la Lena, mama mea.

El dădu înapoi ca şi cum ar fi fost lovit. Imediat propria lui furie instinctuală luă foc. Panica din timpul căderii îi umpluse venele cu o iască uşor de aprins. Scurta ei acuzaţie îl transformă într-o clipă. Fu ca şi când pacea ultimelor zile i-ar fi fost preschimbată brusc

în suspiciune și violență de lepros. Furia îl amuți. Tremurând, se întoarse și se îndepărtă.

Nici Bannor nici Morin nu îl urmară. Erau deja ocupați să îngrijească tăieturile și juliturile ranyhynilor și ale mustangului. Trecu pe lângă ei, coborând în vale ca un rest de mânie fragilă fluturând neajutorat în vânt.

După un timp, detonațiile surde ale alunecării de teren începură să se stingă în spatele lui. Continuă să meargă. Mirosul ierbii încerca să-l ademenească, iar în interiorul pâlcurilor de pini un susur alinător și o penumbră, o liniște dulce, calmă, blândă îl atrăgea. Le ignoră, pășind cu pas smucit, mecanic. Mânia densă îi tulbura mintea, împingându-l înainte. Iarăși! strigă în sinea lui. Toate femeile pe care le iubea...! Cum putea să se întâmple același lucru de două ori în aceeași viață?

Continuă să meargă aproape cinci kilometri. Apoi se pomeni lângă un pârâu vioi. Acolo fundul văii era neregulat pe ambele părți ale apei. Căută de-a lungul ei până găsi un șanț cu iarbă de unde nu putea vedea nimic în partea dinspre nord a văii. Acolo se aruncă pe burtă să mestece osul uscat al supărării sale.

Timpul trecea. Curând umbrele traversară valea odată cu soarele care se îndrepta spre seară. Amurgul începu parcă supt din pământul dintre stânci. Covenant se răsturnă pe spate. La început privi cu un fel de satisfacție amară cum întunericul urca pe peretele dinspre est. Se simțea pregătit pentru izolarea nopții și pierderii.

Apoi amintirea lui Joan îi reveni cu forțe dublate. Îl făcu să se ridice în capul oaselor. Încă o dată se pomeni uluit de cruzimea iluziei sale, de răutatea care îl despărțise de Joan – și pentru ce? Pe focurile iadului! icni. Semiîntunericul îl făcea să se simtă orbit de mânie. Când o văzu pe Elena îndreptându-se prin vale spre el, i se păru că se mișcă printr-o ceață a leprei.

Își feri privirea de ea, încercând să-și ocupe ochii cu lumina care scădea pe versantul dinspre est; în timp ce fața lui era întoarsă, ea se apropie și se așeză pe iarbă lângă picioarele lui. Îi putea simți viu prezența. La început, ea nu vorbi. Dar când el continuă să refuze să-i întâlnească privirea, zise blând:

– Iubitule. Am făcut o sculptură pentru tine.

Cu efort, întoarse capul. O văzu aplecată, cu un surâs plin de speranță pe buze. Ambele ei mâini întindeau spre el un obiect alb care părea făcut din os. Nu-i dădu atenție; ochii lui se ațintiră pe fața ei ca și cum i-ar fi fost dușman. Cu un ton de rugăminte stăruitoare, ea continuă:

– Am creat-o pentru tine din oasele Myrhei. Am incinerat-o, i-am oferit toate onorurile posibile. Apoi din oasele ei am alcătuit asta. Pentru tine, iubitule. Te rog să accepți.

El aruncă o privire sculpturii. Fără să vrea, îi stârni interesul. Reprezenta un bust. Inițial i se păru prea gros ca să fie făcut din vreun os de cal. Apoi văzu că patru oase fuseseră cumva sudate între ele și topite. Luă sculptura din mâinile ei ca s-o studieze mai îndeaproape. Fața îl interesa. Trăsăturile erau mai puțin

rudimentare decât în orice lucrare de modelare a măduvei pe care o văzuse. Era uscătivă, suptă și impenetrabilă: un chip de profet, tensionat de hotărâre. Exprima pe cineva cunoscut, dar trecu o clipă înainte să-i recunoască înfățișarea. Apoi, delicat, parcă temându-se să nu greșească, zise:

– E Bannor. Sau unul dintre ceilalți Gardieni ai Sângelui.

– Mă tachinezi, replică ea. Nu sunt un artist atât de prost. În zâmbetul ei se reflecta o foame stranie: Iubitule, te-am sculptat pe tine.

Încet. mânia lui se stinse. La urma urmelor, ea era fiica lui, nu soția. Avea dreptul să-i aducă orice reproș i se părea potrivit. Nu putea rămâne supărat pe ea. Cu grijă, puse bustul pe iarbă, apoi se întinse spre ea și o cuprinse în brațe sub soarele apunând.

Ea îi primi îmbrățișarea cu entuziasm, și pentru un timp se lipi de el ca și cum s-ar fi bucurat pur și simplu să lase mânia deoparte. Dar, treptat, el îi simți tensiunea din trup modificându-se. Afecțiunea ei păru să devină cruntă, presantă. Încordarea îi făcu membrele dure, degetele să se înfigă în el ca niște gheare. Cu un glas tremurând de pasiune, zise:

– Prințul Colțului va distruge și asta.

Îi ridică obrazul din părul ei, mișcându-se astfel încât el să-i poată vedea fața.

Imaginea îl înfioră. În ciuda luminii slabe, privirea ei îl șocă precum o scufundare în mările polare.

Defocalizarea privirii ei, dimensiunea stranie a puterii ei se concentrase, fixându-se până când devenise

punctul culminant a ceva sălbatic și nelimitabil. O forță teribilă i se revărsa din orbite. Cu toate că ochii ei nu erau îndreptați spre el, îl pătrundeau ca un sfredel. Când se retrase, îi lăsă o stare de bine scăldată în sânge.

Era privirea apocalipsei.

Nu se putea gândi la alt nume pentru ea decât *ură*.

23
ŞTIINŢA

Imaginea îl făcu să se îndepărteze de ea. Îi era greu să se ţină pe picioare; se apleca de parcă o rafală l-ar fi culcat la pământ. Îi auzi strigătul înfundat:

– Iubitule!

Dar nu se putu întoarce înapoi. Viziunea îi făcea inima să fumege ca gheaţa uscată şi avea nevoie să găsească un loc în care să se ghemuiască peste durerea lui şi să suspine de unul singur.

Un timp, ceaţa îi ascunse conştiinţa de sine; se lovi de Bannor şi căzu pe spate ca şi cum s-ar fi izbit de un bolovan. Impactul îl surprinse. Trăsăturile inexpresive ale lui Bannor aveau forţa unei denunţări. Instinctiv, dădu înapoi.

– Nu mă atinge!

Se îndreptă clătinându-se în altă direcţie, împleticindu-se prin noapte până când puse un dâmb abrupt între el şi Gardianul Sângelui. Acolo se aşeză

pe iarbă, strângându-şi braţele în jurul pieptului şi făcu eforturi deliberate să plângă.

Nu reuşi. Slăbiciunea lui, lepra lui perpetuă, îi bloca acel canal emoţional; petrecuse prea mult timp dezvăţându-se de eliberarea suferinţei. Iar frustrarea eşecului îl făcea feroce. Deborda de furie veche, nerezolvată. Nici chiar într-o iluzie nu putea să scape din capcana bolii lui. Sărind în picioare, flutură pumnii spre cer ca un galion eşuat şi singuratic trăgând cu tunurile într-o sfidare zadarnică în faţa oceanului invulnerabil. La naiba!

Apoi autocontrolul îi reveni. Furia îi deveni rece şi amară, şi el îşi înăbuşi strigătul, trase oblonul peste turbarea lui. Simţea că se trezeşte dintr-un somn orb. Şuierând puternic printre dinţi, se furişă spre pârâu.

Nu se osteni să-şi scoată hainele. Se aruncă sălbatic pe burtă în apă, scufundându-se parcă în căutarea unei cauterizări sau anestezii în răceala glacială a pârâului.

Nu putu îndura frigul mai mult de o secundă; îi ardea toată carnea, îi strângea inima ca într-o convulsie. Gâfâind, sări în sus şi se ridică tremurând pe malul pietros al apei. Apa şi vântul îi trimiteau o durere nesăţioasă în oase, de parcă frigul le-ar fi consumat măduva. Părăsi pârâul.

În clipa următoare reîntâlni privirea Elenei, o simţi pârjolindu-i amintirile. Se opri. O idee subită îi înlătură fiorii. Îi apăru aproape pe deplin formată înaintea ochilor ca şi cum s-ar fi maturat zile în şir în bezna minţii, aşteptându-l pe el să fie pregătit.

Își dădu seama că avea acces la un nou tip de tranzacție – un aranjament sau compromis oarecum similar, dar cu mult superior celui pe care îl încheiase cu ranyhynii. Ei erau prea limitați; nu puteau îndeplini condițiile lui, contractul pe care el îl încheiase pentru propria supraviețuire. Dar persoana cu care putea acum să negocieze era aproape ideală pentru a-l ajuta.

Era destul de posibil să-și poată cumpăra salvarea de la Înalta Nobilă.

Văzu imediat dificultățile. El nu știa ce conținea Cea de-a Șaptea Parte. Trebuia să îndrepte impulsul apocaliptic al Elenei printr-un viitor imprevizibil către un țel nesigur. Dar acel impuls era ceva ce putea folosi. Făcea ca personalitatea ei să fie puternică – puternică și vulnerabilă, orbită de patimă – și ea deținea Toiagul Legii. Ar fi putut s-o determine să-i ia locul, să-și asume poziția lui de răspunzător pentru mașinațiunile Nobilului Foul. Ar fi putut să-i conducă extraordinara pasiune astfel încât să înlocuiască aurul lui alb drept cheie de boltă a osândei Tărâmului. Dacă ar fi putut-o convinge să preia amara responsabilitate care fusese atât de inevitabil ațintită spre el, ar fi putut fi liber. Astfel și-ar fi putut îndepărta capul de ghilotina iluziei lui. Iar tot ce avea de făcut în schimb era să se pună în slujba Elenei în orice mod care ar fi concentrat, în loc să disipeze, forțele ei interioare – să o țină sub control până la momentul potrivit.

Era un târg mai costisitor decât cel pe care îl încheiase cu ranyhynii. Nu îi permitea să rămână pasiv;

îi cerea s-o ajute, s-o manipuleze. Dar era justificat. În timpul căutării Toiagului Legii, el luptase numai ca să supraviețuiască unui vis imposibil de atrăgător. Acum înțelegea mai clar pericolele.

Trecuse atâta timp de când nu mai considerase libertatea ca fiind posibilă, încât inima lui aproape se opri de la fiorul ideii. Dar după primele emoții își dădu seama că tremura violent. Hainele îi erau complet ude.

Simțind dureri la fiecare mișcare, plecă înapoi spre viroagă și spre Înalta Nobilă.

O găsi stând descurajată și gânditoare lângă un foc viu de tabără. Își pusese o pătură peste robă; celelalte erau împrăștiate în jurul flăcărilor ca să se încălzească. Când intră în viroagă, ea ridică ochii nerăbdătoare. El nu-i putu suporta privirea. Dar ea nu păru să observe necazul din spatele buzelor lui vinete și frunții încordate. Ridicând o pătură caldă pentru el, îl trase aproape de foc. Puținele ei comentarii erau pline de îngrijorare, dar nu îl întrebă nimic până când flăcările nu îi calmară cea mai rea parte din tremurat. Apoi, timid, ca și cum s-ar fi întrebat unde stătea în relația cu el, se întinse spre el și îl sărută.

El îi întoarse mângâierea buzelor, iar mișcarea păru să-l treacă peste un obstacol interior. Descoperi că acum putea să se uite la ea. Ea îi surâse blând; puterea vorace a privirii ei se pierduse din nou în defocalizarea ei îndepărtată. Păru să-i accepte sărutul la valoarea lui de suprafață. Îl îmbrățișă, apoi se așeză lângă el. După o clipă întrebă:

– Ai fost surprins să afli cât sunt de vehementă?

El încercă să se scuze.

– Nu sunt obișnuit cu astfel de lucruri. Nu mi-ai dat niciun avertisment cinstit.

– Iartă-mă, iubitule, zise ea cu ton de căință. Apoi continuă: Ai fost foarte speriat... de ceea ce ai văzut în mine?

El se gândi un timp înainte de a răspunde:

– Cred că dacă te-ai uita vreodată așa la mine aș fi ca și mort.

– Ești în siguranță, îl asigură ea cu căldură.

– Dar dacă te răzgândești?

– Îndoiala ta e o pedeapsă pentru mine. Iubitule, tu ești o parte din viața și răsuflarea mea. Crezi că aș putea renunța la tine?

– Nu știu ce crezi tu.

Tonul lui exprima ofensă, dar o îmbrățișă din nou ca să-l contracareze.

– Visul e ca... exact ca atunci când ești sclav. Visele tale vin din toate părțile tale asupra cărora nu ai niciun control. Din cauza asta... din cauza asta singurul pericol este nebunia.

Îi era recunoscător că nu încerca să-l contrazică. Când tremuratul îi părăsi oasele, îl copleși somnolența. Când ea îl culcă și îl înveli călduros în pături lângă foc, singurul lucru care îl împiedica să se încreadă complet în ea era convingerea că târgul lui conținea ceva necinstit.

În general, uită de această convingere în următoarele trei zile. Atenția îi era umbrită de o febră slabă

care părea să-l fi prins după ce plonjase în pârâu. Pete febrile apăreau pe obrajii lui palizi și împietriți; fruntea îi era încleiată de sudoare și răceală; ochii îi sclipeau ca sub influența unei emoții secrete. Din când în când aținea pe spatele calului său uzat și se trezea bolborosind în delir. Nu-și putea aminti întotdeauna ce spusese, dar cel puțin o dată insistase maniacal că singurul mod în care putea să rămână sănătos era să stea mereu treaz. Niciun antiseptic nu-i putea curăța rănile căpătate în vise. Inocenții nu visează.

Când nu mormăia pe jumătate adormit, era ocupat cu călătoria în sine.

Grupul Înaltei Nobile se apropia oarecum de destinație.

În dimineața de după traversarea alunecării de teren se treziseră într-o lumină rece și curată, o prospețime vie ca o răscumpărare pentru necazurile zilei precedente. Când Amok apăruse să o conducă pe Înalta Nobilă, Elena fluieră ca și când ar fi chemat-o pe Myrha, dar alt ranyhyn răspunse chemării. Covenant îl urmări galopând prin vale cu uimire pe față. Fidelitatea ranyhynilor față de aleșii lor depășea toate concepțiile lui despre mândrie sau loialitate. Imaginea îi readuse aminte de târgul lui precedent – un târg despre care atât Elena, cât și Rue spuseseră că încă era ținut de semeții cai. Însă după aceea se chinui să se urce pe mustangul lui și alte probleme se amestecară printre gândurile lui atinse de febră. Abia dacă își păstrase destulă conștiență ca să plaseze darul sculptat în oase al Elenei în grija lui Bannor.

După ce călăreții îl urmară pe Amok afară din vale, Covenant întrezări pentru prima dată Melenkurion Zăgazul Cerului. Cu toate că se afla încă la mulți kilometri spre sud-est, semețul munte își înălța piscurile gemene acoperite de gheață deasupra liniei zimțate a lanțului muntos și ghețarii săi sclipeau albaștri în lumina soarelui ca și cum picioarele azurii ale cerului ar fi fost înfipte acolo.

Presupunerea Elenei părea corectă: traseul neregulat și oblic al lui Amok tindea în mod consistent către înaltul Zăgaz al Cerului. Dispăru aproape imediat ce Amok îl lăsă la adăpostul unei alte stânci, dar reapăru cu frecvență sporită pe parcursul zilei. La amiaza următoare domina orizontul la sud-est.

Dar noaptea Covenant nu mai avu munții rotindu-se în jurul lui. Nu putea vedea Melenkurion Zăgazul Cerului. Iar după cină, febra îi scăzu puțin. Eliberat de acele cerințe și secătuiri ale concentrării lui slăbite, ajunse o vagă împăcare cu târgul lui.

Nu avea nevoie de consimțământul ei; știa și se mustra pentru asta. După ce fiorul speranței se stinsese în febră și neliniște, ardea de dorința să-i spună la ce se gândise. Iar solicitudinea ei față de el îl făcea și mai dornic. Pregătea pentru el fierturi vindecătoare și mâncăruri speciale; se abătea din drum ca să-i aducă *aliantha*. Dar sentimentele lui față de ea se schimbaseră. Reacția lui la tandrețea ei însemna viclenie și flatare. Îi era teamă de ce s-ar fi putut întâmpla dacă i-ar fi expus gândurile sale.

Stând treaz târziu în noapte, tremurând febril, simţea în gură gustul rău al raţionamentului. Atunci nu jena sau încrederea îl împiedicau să se explice. Fălcile îi erau blocate de nevoia stringentă de supravieţuire, de furia împotriva propriei lui morţi.

În cele din urmă, febra cedă. Târziu în după-amiaza celei de-a treia zile, a douăzeci şi una de când grupul Înaltei Nobile părăsise Codrul Sărbătorii, un val subit de transpiraţie trecu peste el şi o coardă interioară extrem de încordată păru să plesnească. Se simţi în sfârşit relaxat. În acea noapte adormi în timp ce Elena încă discuta despre ignoranţa sau incapacitatea de a înţelege ce anume o împiedica să înveţe ceva de la Amok.

Un somn profund şi lung îi restabili senzaţia de sănătate, iar în dimineaţa următoare reuşi să dea mai multă atenţie situaţiei. Călărind alături de Elena, scruta Melenkurion Zăgazul Cerului. Se înălţa deasupra lor ca o pavăză, copleşind zorile spre sud-est. Cu o vagă tresărire de teamă, aprecie că grupul Înaltei Nobile avea să ajungă acolo probabil înainte de sfârşitul zilei. Cu grijă, o întrebă despre Zăgazul Cerului.

– Puţine lucruri pot să-ţi spun, răspunse ea. Este cel mai înalt munte cunoscut în Tărâm, iar numele lui cuprinde unul dintre cele Şapte Cuvinte. Dar Înţelepciunea lui Kevin nu împărtăşeşte multe despre el. Poate există alte cunoştinţe în celelalte Părţi, dar Prima şi A Doua conţin prea puţine indicii sau referinţe. În vremurile noastre, Nobilii nu au câştigat nimic prin forţele proprii în ceea ce priveşte acest

loc. Nimeni nu s-a apropiat atât de mult de Zăgazul Cerului de când oamenii s-au întors pe Tărâm după Ritualul Profanării. Inima îmi spune că piscurile semețe marchează un loc cu putere, un loc care depășește chiar și Gravin Threndor. Dar nu am nicio dovadă în sprijinul acestei convingeri în afară de bizara tăcere a Înțelepciunii lui Kevin. Melenkurion Zăgazul Cerului este unul dintre cele mai înalte locuri ale Tărâmului, și totuși Prima și A doua Parte nu conțin informații despre el în afară de câteva hărți vechi, un fragment de cântec și două propoziții inexplicabile care, dacă traducerea lor nu e greșită, vorbesc despre *comandă* și *sânge*. Așadar, zise ea crispându-se, incapacitatea mea de a-l desluși pe Amok nu e întru totul surprinzătoare.

Spunând asta, reveni la contemplarea ignoranței ei și recăzu în tăcere. Covenant încercă să se gândească la un mod prin care s-o ajute. Dar era un efort ca și cum ar fi încercat să vadă printr-un zid de piatră; el avea chiar și mai puțin din cunoștințele necesare. Dacă intenționa să se țină de partea lui de târg, trebuia s-o facă în alt fel.

Intuitiv credea că se va ivi o ocazie.

Între timp, se pregăti să-l aștepte pe Amok ca să-i ducă pe munte.

Abordarea finală veni mai repede decât se aștepta. Amok îi duse printr-o șa lungă dintre două vârfuri teșite, apoi printr-o ravină întortocheată care continua să coboare în timp ce se orienta către est. Până la prânz pierduseră aproximativ șapte sute de metri

altitudine. Acolo ravina se termina, lăsându-i pe un platou larg, plat şi arid lipit de versanţii munţilor înalţi. Platoul se întindea la est şi la sud cât putea Covenant să vadă în jurul lui Melenkurion Zăgazul Cerului. Terenul plat semăna cu o bază pentru cele cinci sau şapte sute de metri ai turnurilor pereche. Iar la est de platou nu se găseau deloc munţi.

Ranyhynii erau dornici să alerge după zilele lungi de cătărare limitativă şi tropăiau pe roca netedă. Cu o viteză surprinzătoare, Amok se păstra înaintea lor. Râdea alergând şi chiar grăbea ritmul. Ranyhynii întinseră pasul, porniră nerăbdători în galop, lăsându-l în urmă pe mustangul lui Covenant. Dar mersul jucăuş al lui Amok tot îi depăşea. Vesel, îi conduse pe călăreţi spre est şi apoi spre sud în centrul platoului.

Covenant îi urma într-un ritm mai relaxat. Curând trecu prin faţa primului pisc. Aici platoul avea câteva sute de metri lăţime şi se extindea către sud până se pierdea din vedere dincolo de poalele celui de-al doilea pisc. Vârfurile se uneau la sute de metri deasupra platoului, dar linia de îmbinare dintre ele rămânea clară, ca şi cum cele două laturi ar fi diferit prin textură. În punctul în care acea linie atingea platoul apărea o despicătură în piatra orizontală. Crevasa străbătea platoul drept către marginea estică.

În faţa lui Covenant ranyhynii îşi încheiară galopul în apropierea buzei crevasei. Elena continuă la trap în lungul ei spre partea exterioară a platoului. Covenant îşi întoarse mustangul în acea direcţie şi o întâlni acolo.

Împreună, descălecară și se întinseră pe burtă să privească peste prăpastie. La o mie cinci sute de metri sub stânca goală, o pădure deasă și întunecată se întindea cât vedeau cu ochii. Codrul prospera peste terenul accidentat – o pătură veche și groasă de copaci care acoperea picioarele Munților Westron ca pentru a ascunde, pentru a oferi mângâierea intimității peste o teamă rigidă și imediată. Iar la nord-est dincolo de întinderea acoperită se zărea linia neagră-roșiatică a râului care se vărsa de la baza crevasei. De neauzit la acea distanță, ieșea chinuit din stâncă și tăia prin inima ținutului împădurit. Râul semăna cu un rânjet al pădurii, o tăietură peste trăsăturile sumbre și verzi. Cicatricea dădea feței rănite și rigide o expresie de ferocitate, parcă ar fi visat să sfâșie membru cu membru dușmanul care îl însemnase.

Elena îi explică imaginea lui Covenant.

– Acela este Râul Negru, zise ea cu respect; era prima dintre noii Nobili care vedea acea priveliște. De aici, curge peste opt sute de kilometri și se unește cu râul Mithil în drum spre Andelain. Se spune că izvorul lui se găsește adânc sub Melenkurion Zăgazul Cerului. Noi ne aflăm pe Piatra Crăpată, poarta sau intrarea dinspre est a munților semeți. Iar sub noi este Întunecimea Sufocantă, ultima pădure de pe Tărâm unde mai există un forestal, unde conștiința schilodită a Pădurii Unice încă mai păstrează legătura cu ea însăși.

O clipă respiră aerul rece. Apoi adăugă:

– Iubitule, cred că nu suntem departe de Cea De-a Șaptea Parte.

Împingându-se de la margine, el se sculă nesigur în picioare. Vântul părea să-i aducă în sus spre el vertijul abisului. Se îndepărtă câțiva pași de buza prăpastiei înainte să răspundă.

– Așa sper. Din câte știm, e posibil ca războiul să se fi încheiat deja. Dacă planurile lui Troy nu au funcționat, Foul s-ar putea să fie la jumătatea drumului spre Piatra Sărbătorii.

– Da. Și eu mă tem de asta. Dar rămân la convingerea că viitorul Tărâmului nu va fi câștigat în război. Iar acea bătălie nu se află în mâinile noastre. Noi avem altfel de lucruri de făcut.

Covenant studie depărtarea din ochii ei, măsurând riscul de a o jigni, apoi spuse:

– Te-ai gândit vreodată că s-ar putea să nu fii în stare să-l deslușești pe Amok?

– Bineînțeles, replică ea tăios. Nu sunt oarbă.

– Atunci, ce o să faci, dacă el nu vorbește?

– Eu am Toiagul Legii. E o cheie cu multă forță. Când Amok ne va conduce la Cea De-a Șaptea Parte, nu voi fi neajutorată.

Covenant privi în depărtare cu o expresie acră pe chip. El nu credea că avea să fie atât de ușor.

Alături de Elena, se întoarse de-a lungul crevasei spre cei doi Gardieni ai Sângelui și Amok. După-amiaza nu începuse de mult, dar deja umbra Zăgazului Cerului se lăsase peste Piatra Crăpată. Umbra îndesea penumbra naturală a crevasei, astfel că se întindea ca un

defect întunecat peste platou. În punctul maxim nu avea mai mult de șapte metri lățime, dar părea nemăsurat de adâncă, parcă ducând drept spre rădăcinile îngropate ale muntelui. Dintr-un impuls, Covenant aruncă o piatră mică în despicătură. Ricoșă din perete în perete în coborâre; numără douăzeci și două de bătăi de inimă înainte să treacă de limita auzului său. Instinctiv păstră o distanță sigură față de crevasă îndreptându-se către Bannor și Morin.

Cei doi Gardieni ai Sângelui despachetaseră alimentele, iar Covenant și Elena pregătiră o masă ușoară pentru ei înșiși. Covenant mâncă încet, ca și când ar fi încercat să amâne următoarea fază a căutării. Prevedea numai trei alternative – în sus pe munte, în jos în prăpastie sau dincolo de crevasă – și toate trei arătau rău pentru el. Nu voia să facă niciun fel de ascensiune sau salt; simpla proximitate a prăpastiei îl făcea nervos. Dar, când observă că Înalta Nobilă îl aștepta, își reaminti termenii târgului său. Termină ceea ce avea de mâncat și încercă să se pregătească pentru orice ar fi avut Amok de gând.

Apucând ferm Toiagul Legii, Elena se întoarse spre ghidul ei:

– Amok, noi suntem gata. Ce trebuie să facem cu ranyhynii? O să călărim sau o să mergem pe jos?

– E alegerea ta, Înaltă Nobilă, zise Amok cu un zâmbet. Dacă ranyhynii rămân, nu va fi nevoie de ei. Dacă pleacă, vei fi obligată să-i rechemi.

– Atunci va trebui acum să te urmăm pe jos?

– Să mă urmaţi? Nu am spus nimic despre părăsirea acestui loc.

– A Şaptea Parte se află aici? întrebă ea repede.

– Nu.

– Atunci e în altă parte.

– Da, Înaltă Nobilă.

– Dacă e în altă parte, atunci trebuie să mergem la ea.

– Asta e adevărat. A Şaptea Parte nu poate fi adusă la tine.

– Ca să ajungem la ea trebuie să mergem pe jos sau să călărim.

– Şi asta e adevărat.

– Care variantă anume?

Ascultând schimbul de cuvinte, Covenant simţi o admiraţie tăcută faţă de modul în care Elena trata ambiguitatea lui Amok. Experienţele trecute păreau s-o fi învăţat cum să-l încolţească pe tânăr. Dar el o evită cu următorul răspuns.

– Asta e alegerea ta, repetă el. Decide şi să pornim.

– O să ne conduci?

– Nu.

– De ce nu?

– Eu acţionez conform naturii mele. Fac ceea ce am fost creat să fac.

– Amok, nu eşti tu calea şi poarta către A Şaptea Parte?

– Ba da, Înaltă Nobilă.

– Atunci trebuie să ne ghidezi.

– Nu.

– De ce nu? întrebă ea iar. Eşti capricios?

Covenant auzi o urmă de disperare în tonul ei.

Amok replică dojenind-o blând:

– Înaltă Nobilă, eu am fost creat pentru scopul pe care îl servesc. Dacă par a avea toane, trebuie să-i ceri creatorului meu să explice.

– Cu alte cuvinte, exclamă exasperat Covenant, suntem blocaţi fără celelalte patru Părţi. Ăsta a fost modul lui Kevin de a proteja... ce era de protejat. Fără indiciile semănate cu atâta inteligenţă în celelalte Părţi, ne lovim de un zid.

– *Krill*-ul lui Loric a revenit la viaţă, zise Amok. Acela era cuvântul desemnat. Iar Tărâmul este în pericol. În consecinţă m-am făcut accesibil. Mai mult nu pot. Trebuie să-mi servesc scopul.

Înalta Nobilă îl studie o clipă, apoi spuse aspru:

– Amok, tovarăşii mei sunt în vreun fel nepotriviţi cu scopul tău?

– Tovarăşii tăi trebuie să fie potriviţi cu ei înşişi. Eu sunt calea şi poarta. Eu nu îi judec pe cei care caută.

– Amok, se opri, mişcându-şi buzele în tăcere ca şi cum ar fi recitat o listă de posibilităţi, există condiţii care trebuie îndeplinite înainte ca tu să ne poţi ghida mai departe?

Amok făcu o plecăciune recunoscând justeţea întrebării şi răspunse cu un chicotit:

– Da, Înaltă Nobilă.

– Ne vei conduce la Cea De-a Şaptea Parte atunci când condiţiile vor fi îndeplinite?

– Acesta este scopul creării mele.

– Care sunt condițiile tale?

– Există doar una. Dacă dorești mai multe, trebuie să le concepi fără ajutorul meu.

– Care este condiția ta, Amok?

Tânărul îi aruncă Elenei o privire piezișă de drăcușor.

– Înaltă Nobilă, zise cu un ton de veselie înălțătoare, trebuie să numești puterea Celei De-a Șaptea Părți.

Ea rămase o clipă cu gura căscată, apoi exclamă:

– *Melenkurion!* Știi că îmi lipsește asemenea cunoștință.

El era de neclintit.

– Atunci poate că ar fi bine să nu plece ranyhynii. Ei te pot duce la Piatra Sărbătorii. Dacă câștigi înțelepciune acolo, te poți întoarce. O să mă găsești aici.

Cu o plecăciune enervant de lipsită de griji, flutură brațele și dispăru.

Ea se holbă în urma lui, strângând Toiagul ca și cum ar fi vrut să lovească aerul din absența lui. Stătea cu spatele la Covenant; el nu putea vedea ce se petrece pe chipul ei, dar tensiunea umerilor îl făcea să se teamă că ochii i se focalizau. La gândul acela, sângele îi bubui în tâmple. Întinse mâna, încercând s-o întrerupă sau s-o distragă.

Atingerea lui o făcu să se răsucească spre el. Fața ei părea emaciată, pielea îi era întinsă peste intensitatea palidă a oaselor, și părea uluită, ca și când tocmai și-ar fi descoperit capacitatea de a intra în panică.

Dar nu veni în brațele lui. Se opri, închizând deliberat ochii. Fălcile, pomeții obrajilor și fruntea se concentrau asupra lui.

El simți un abis deschizându-i-se în minte.

Nu înțelese senzația de deschidere, de beznă. Elena stătea în fața lui în umbra Melenkurion Zăgazul Cerului ca o icoană de os strălucitor îmbrăcată în albastru; dar în spatele ei, în spatele rocii solide a Pietrei Crăpate, întunericul se lărgea ca o crăpătură în recipientul gândurilor lui. Riftul îl atrăgea; se pierdea.

Senzația venea dinspre Elena.

Brusc, înțelese. Ea încerca să-și unească mintea cu a lui.

O sclipire de teamă fulgeră prin vertijul negru care îl atrăgea. Îi lumină primejdia; dacă s-ar fi abandonat unirii, ea ar fi aflat adevărul despre el. Nu-și putea permite un asemenea plonjon, niciodată nu ar fi trebuit s-o permită. Strigând, *Nu!*, se retrase, împleticindu-se înapoi de lângă ea în sine însuși.

Presiunea slăbi. Descoperi că și trupul se retrăgea. Cu efort, se opri și înălță capul.

Ochii Elenei erau larg deschiși de dezamăgire și durere, și se sprijini cu greu în Toiagul Legii.

– Iartă-mă, iubitule, șopti ea. Ți-am cerut mai mult decât ești pregătit să dai. O clipă rămase nemișcată, dându-i o șansă să răspundă. Apoi gemu: Trebuie să mă gândesc.

Și se întoarse. Sprijinindu-se pe Toiag, se îndreptă încet de-a lungul despicăturii către marginea exterioară a platoului.

Cutremurat, Covenant se așeză jos pe piatră și își prinse capul în mâini. Sentimente conflictuale îl sfâșiau. Îl demoraliza îngustimea căii de scăpare și era furios pe slăbiciunea lui. Ca să se salveze pe sine o rănise pe Elena. Se gândi că ar trebui să se ducă după ea, dar ceva în izolarea concentrată a expresiei ei îl avertiza să nu se amestece. Un timp se uită în urma ei cu durere în inimă. Apoi se ridică în picioare, mormăind aerului inutil:

– Ar fi putut avea măcar decența să ne spună, cel puțin înainte ca ea să-și fi pierdut ranyhynul.

Spre surprinderea lui, Primul Mark îi răspunse:

– Amok acționează conform legii creării sale. Nu poate încălca această lege doar ca să evite suferința.

Covenant ridică brațele dezgustat. Spumegând inutil, se îndepărtă traversând platoul.

Petrecu restul după-amiezii hoinărind neliniștit dintr-un loc în altul pe Piatra Crăpată, căutând un indiciu al continuării drumului lui Amok. După un timp, se calmă suficient cât să înțeleagă comentariul lui Morin despre Amok. Morin și Bannor erau prizonierii Jurământului lor; erau o autoritate în privința exigențelor unei legi implacabile. Dar dacă Gardienii Sângelui simpatizau cu Amok, asta nu era decât un alt cui de coșciug în nenorocirea căutării Înaltei Nobile.

Ineficiența lui Covenant era un alt asemenea cui. Acum putea auzi îngâmfarea prostească a târgului său bătându-și joc de el. Cum putea s-o ajute el pe Elena? Nici măcar nu știa destule ca să priceapă problemele ridicate de Amok. Plimbându-se neconsolat, acoperi

o secțiune mare a platoului, fără să învețe nimic cât de cât semnificativ. Piatra goală era ca și ineficacitatea lui – ireductibilă și obligatorie. În timp ce ultimele raze ale soarelui se stingeau pe cer, își îndreptă pașii spre strălucirea pietrișului care marca tabăra Înaltei Nobile. Medita asupra ideii familiare că inutilitatea îi guverna întreaga existență.

O găsi pe Elena lângă vasul ei cu pietriș. Arăta în același timp uzată și tulburată, ca și cum presiunea asupra ei i-ar fi măcinat individualitatea, potrivind-o în tiparul datoriei ei de Nobil. Hotărârea sclipea în patina lustruită a oaselor ei. Acceptase toate implicațiile poverii ei.

Covenant își drese vocea ezitant.

– Ai obținut ceva? Ți-ai dat seama?

Cu voce distantă, ea întrebă:

– Cât de mult știi despre planurile de luptă ale warmarkului Troy?

– Știu în linii mari ce încearcă să facă – nimic specific.

– Dacă planul lui nu a eșuat, bătălia a început ieri.

El se gândi un moment, apoi întrebă cu grijă:

– Și ce înseamnă asta pentru noi?

– Trebuie să îndeplinim condiția lui Amok.

El își manifestă printr-un gest lipsa de înțelegere.

– Cum?

– Nu știu. Dar cred că se poate face.

– Îți lipsesc patru Părți.

– Da, oftă ea. Kevin a specificat clar că noi nu ar trebui să obținem A Șaptea Parte decât după ce le

stăpânim pe primele Şase. Dar Amok a încălcat deja regula asta. Ştiind că nu am înţeles *krill*-ul lui Loric, s-a întors totuşi la noi. A văzut pericolul în care se află Tărâmul şi s-a întors. Asta demonstrează o oarecare libertate, o oarecare precauţie. Nu e pe de-a-ntregul legat de legea lui în toate aspectele.

Făcu o pauză, şi după un timp Covenant spuse:

– Fără să mă gândesc prea mult, aş spune că asta îl face periculos. De ce să ne fi târât atâta drum până aici ştiind că vom rămâne blocaţi – doar dacă nu încearcă să-ţi abată atenţia de la război.

– Amok nu intenţionează să trădeze. Nu percep nicio răutate la el.

Ca să treacă de abstracţiile ei, se răsti:

– Poţi fi înşelată. Sau uiţi că Kevin l-a acceptat chiar şi pe Foul ca Nobil?

Calmă, Elena răspunse:

– Poate că primele Şase Părţi nu conţin numele acestei puteri. Posibil ca ele să te înveţe numai modul în care Amok poate fi făcut să-şi rostească singur numele.

– În cazul ăsta...

– Amok ne-a condus aici pentru că într-un anumit fel este posibil ca noi să-i îndeplinim condiţia.

– Dar poţi găsi întrebările corecte?

– Trebuie. Ce alternative am? Acum nu mă mai pot alătura Oştii.

Glasul ei avea o finalitate posacă, de parcă şi-ar fi dat sieşi o sentinţă. A doua zi dimineaţa devreme îl chemă pe Amok.

El apăru, zâmbind copilăreşte. Elena apucă Toiagul Legii cu ambele mâini şi îl fixă pe piatră în faţa ei.

În lumina zorilor, sub Melenkurion Zăgazul Cerului, începură să se dueleze pentru accesul la Cea de-a Şaptea Parte.

Timp de două zile, Înalta Nobilă Elena se luptă să smulgă de la Amok numele cerut. Pe parcursul celei de-a doua zile, o furtună masivă întunecă orizontul spre sud-est, dar nu se apropie de Piatra Crăpată şi toată lumea o ignoră. În timp ce Covenant îşi răsucea verigheta pe deget, se plimba neliniştit pe lângă combatanţi sau pleca să hoinărească din când în când ca să scape de tensiune, ea îl sonda pe Amok cu toate întrebările pe care le putea inventa. Uneori lucra metodic; alteori intuitiv. Elabora idei pe care el să le aprobe sau să le nege. Îl silea să-şi recite răspunsurile prin tot mai multe cuvinte. Îl conducea prin chinuitoare repetiţii ale lucrurilor cunoscute şi îl arunca spre necunoscut cu toată precizia. Construia capcane logice, încerca să-l prindă în contradicţii. Căuta să-şi unească mintea cu a lui.

Era ca un duel cu un lac. Fiecare lovitură şi contrare a întrebărilor ei îl atingea ca şi cum ea ar fi izbit un iaz cu latul spadei. Răspunsurile lui săreau ca stropii. Iar când se lupta să-l prindă în vârful acului, trecea prin el fără să lase urme. Ocazional el îşi permitea să râdă, dar în cea mai mare parte a cazurilor îi para întrebările cu obişnuita lui evitare veselă. Truda ei nu avea succes. La apus tremura din cauza frustrării,

a furiei suprimate și a înfometării psihice. Însăși soliditatea Pietrei Crăpate părea să-și bată joc de ea.

Seara, Covenant o alina în conformitate cu termenii târgului său. Nu spunea nimic despre propriile lui temeri și îndoieli, despre neajutorarea lui, despre convingerea tot mai serioasă că Amok era de nepătruns; nu spunea absolut nimic despre el însuși. În schimb, îi acorda cea mai bună atenție, se concentra asupra ei cu toate resursele pe care le poseda.

Dar toate eforturile lui păreau să nu atingă miezul necazului ei. Afla că nu era suficientă pentru nevoile Tărâmului, iar pentru asemenea supărare nu exista consolare. Noaptea târziu, scotea sunete înăbușite, parcă ar fi scrâșnit din dinți ca să se împiedice să plângă. În dimineața celei de-a treia zile, a treizeci și doua de când părăsiseră Piatra Sărbătorii, se apropie de capătul rezistenței ei. Avea ochii înfometați și goi și o expresie de final.

Răgușit, Covenant o întrebă ce avea de gând să facă.

– O să-l implor.

Vocea ei suna aspru, chinuit. Arăta fragilă ca un schelet – doar niște oase delicate, dar curajoase, stând în calea cuiva care, cu toată veselia lui copilăroasă, era la fel de imposibil de controlat ca și o avalanșă. O apăsare ca o alarmă în cap îi spunea lui Covenant că criza ei se apropia. Dacă Amok nu reacționa la rugămințile ei, ea ar fi putut să recurgă la ultima resursă a straniei ei forțe interioare.

Violența acestei posibilități îl înspăimânta. Se surprinse pe punctul de a-i cere să se oprească, să renunțe

la tentativă. Dar își aminti de târg; creierul lui se grăbi în căutarea alternativelor.

Îi accepta argumentul cum că răspunsul la condiția lui Amok ar fi accesibil. Dar el credea că nu avea să-l găsească; ea aborda problema dintr-un unghi greșit. Totuși părea a fi unicul unghi. Dând cu piciorul prostiilor care îi îmbâcseau mintea, încercă să-și imagineze alte abordări.

În timp ce gândurile lui bâjbâiau după o intuiție salvatoare, Înalta Nobilă Elena își reluă atitudinea și îl chemă pe Amok. Tânărul apăru imediat. O întâmpină cu o plecăciune înflorită și zise:

– Înaltă Nobilă, care îți este dorința astăzi? Să lăsăm deoparte adversitățile și să cântăm împreună cântece vesele?

– Amok, ascultă-mă. Glasul îi suna scrâșnit. Covenant îi putea auzi profunzimile autopedepsirii. N-o să mă mai joc de-a interogatoriul cu tine. Tonul ei exprima în același timp demnitate și disperare: Nevoile Tărâmului nu mai permit întârzieri. Deja în depărtare este război – vărsare de sânge și moarte. Dispreţuitorul a pornit la luptă împotriva a tot ce Înaltul Nobil Kevin a căutat să apere atunci când și-a creat Părțile. Insistența asta asupra condiției este o falsă loialitate față de intențiile lui. Amok, te implor. În numele Tărâmului, ghidează-ne către Cea De-a Șaptea Parte.

Rugămintea ei păru să-l impresioneze și răspunsul lui fu neobișnuit de grav:

– Înaltă Nobilă, nu pot. Eu sunt așa cum am fost făcut să fiu. Dacă aș face o asemenea încercare aș înceta să exist.

– Atunci învață-ne calea, ca să o putem urma singuri.

Amok scutură din cap.

– Și atunci aș înceta să exist.

O clipă, ea se opri ca și cum ar fi fost învinsă. Dar umerii ei se îndreptară în tăcere. Brusc ridică Toiagul Legii, ținându-l orizontal în fața ei ca pe o armă.

– Amok, porunci ea, pune mâinile pe Toiag.

Tânărul privi fără să clipească autoritatea de pe chipul ei. Lent, se supuse. Mâinile lui se așezară ușor între ale ei pe lemnul sculptat cu rune.

Ea scose un strigăt acut, straniu. Imediat focul izbucni în lungul Toiagului; flăcări albastru-verzui apărură peste tot lemnul. Flama trecu peste mâinile ei și ale lui Amok; se intensifică parcă hrănindu-se cu degetele lor. Zumzăia cu o energie profundă și iradia o aromă iute ca mirosul violenței.

– Amok cel creat de Kevin! exclamă ea prin zumzet. Calea și poarta spre Cea De-a Șaptea Parte! Prin puterea Toiagului Legii, în numele Înaltului Nobil Kevin fiul lui Loric, cel care te-a creat, te implor. Spune-mi numele puterii Celei De-a Șaptea Părți!

Covenant simți forța poruncii ei. Cu toate că nu era îndreptată spre el, cu toate că el nici nu atingea Toiagul, se sufocă în efortul de a rosti un nume pe care nu-l cunoștea.

Dar Amok o înfruntă fără să clipească și vocea lui răsună limpede prin flacăra Toiagului.

– Nu, Înaltă Nobilă. Sunt imun la constrângeri. Nu mă poți atinge.

– Pe Cele Șapte! strigă ea. Să nu mă refuzi! Era furioasă ca și cum și-ar fi folosit mânia pentru a-și înăbuși un țipăt. *Melenkurion abatha!* Spune-mi numele!

– Nu, repetă Amok.

Cu sălbăticie, ea smulse Toiagul Legii din mâinile lui. Flăcările se adunară, crescură, apoi țâșniră cu zgomot spre cer ca un fulger.

El ridică din umeri și dispăru.

O clipă lungă, de șoc, Înalta Nobilă rămase încremenită, holbându-se la absența lui Amok. Apoi o străbătu un fior, și se întoarse spre Covenant ca și cum ar fi avut toată greutatea muntelui pe umeri. Chipul ei arăta pustiit. Făcu doi pași împleticiți și se opri să se sprijine pe Toiag. Privirea îi era goală; toată forța se concentrase spre interior, împotriva ei înșăși.

– Am ratat, icni. Suntem condamnați. Teama îi strâmba gura: Am condamnat Tărâmul.

Covenant nu putu îndura imaginea. Uitând de toate gândurile sale fără sens, se grăbi să spună:

– Trebuie să mai fie ceva de făcut.

Ea răspunse cu o blândețe înspăimântătoare. Delicat, aproape mângâietor, rosti:

– Crezi în aurul alb? Îl poți folosi ca să îndeplinești condiția lui Amok?

Vocea ei avea o nuanță de nebunie. Dar, în secunda următoare, pasiunea ei izbucni. Din toate puterile lovi cu Toiagul în Piatra Crăpată și strigă:

– Atunci fă-o!

Energia pe care o descătușă făcu o porțiune largă a platoului să se clatine ca o plută lovită. Stânca sălta și se lăsă în jos; valuri continui de forță se rostogoliră prin ea din punctul de contact cu Toiagul.

Mișcarea îl dezechilibră pe Covenant. Se împiedică și căzu în direcția crevasei.

Aproape imediat Elena își recăpătă controlul. Retrase puterea Toiagului și strigă după Gardienii Sângelui. Dar reflexele lui Bannor erau mai rapide. În timp ce stânca încă se clătina, el o traversă sigur pe picioare și îl prinse pe Covenant de braț.

O clipă Covenant fu prea anesteziat ca să mai facă altceva în afară de a atârna moale în strânsoarea lui Bannor. Violența Înaltei Nobile îl inundă, spălând totul din sfera conștienței lui. Apoi observă durerea strânsorii lui Bannor pe brațul său. Putea simți ceva profetic în forța antică cu care îl încleșta Bannor, cu care îl ținea în viață. Gardianul Sângelui avea o mână de fier, mai sigură decât roca Pietrei Crăpate. Când o auzi pe Elena gemând „Iubitule! Ți-am făcut ceva rău?" el deja mormăia cu jumătate de glas:

– Stai. Așteaptă. M-am prins.

Ținea ochii închiși. Îi deschise și constată că Bannor îl ținea în poziție verticală. Elena era în apropiere; îl prinse în brațe și își ascunse fața în umărul lui. El zise:

– M-am prins.

Ea îl ignoră, începând să-şi murmure remuşcările pe umărul lui. Ca s-o oprească, rosti tăios:

– Las-o baltă. Probabil mi-am pierdut minţile. Ar fi trebuit să-mi dau seama cu zile în urmă.

În cele din urmă ea îl auzi. Îi dădu drumul şi făcu un pas înapoi. Faţa ei devastată încremeni. Îşi reţinu răsuflarea, trecu o mână prin păr. Încet, redeveni o Nobilă. Glasul îi suna nesigur dar lucid:

– Ce ai aflat?

Bannor îi dădu şi el drumul lui Covenant şi Necredinciosul rămase şovăitor pe picioarele lui. Tălpile lui nu aveau încredere în piatră, dar îşi blocă genunchii şi încercă să nu ia în seamă senzaţia. Problema era în mintea lui; toate concepţiile se modificaseră. Voia să vorbească repede, să liniştească supărarea presantă a Elenei. Dar îi lipseau prea multe puncte-cheie. Era necesar să-şi abordeze intuiţia treptat, astfel încât să poată uni toate pistele.

Încercă să-şi limpezească capul scuturându-l. Elena se cutremură ca şi când el i-ar fi reamintit de izbucnirea ei. Făcu un gest de împăcare spre ea şi se întoarse să se confrunte cu Gardienii Sângelui. Scrută atent metalul inexpresiv al feţelor lor, căutând o tresărire sau o urmă de duplicitate, de scop ascuns, care să-i confirme intuiţia. Dar ochii lor străvechi lipsiţi de somn nu păreau să ascundă nimic, nici să dezvăluie nimic. Simţi o împunsătură de panică la ideea că ar putea să se înşele, dar o respinse şi întrebă cât de calm putea:

– Bannor, cât de bătrâni sunteți?

– Noi suntem Garda Sângelui, replică Bannor. Ne-am depus Jurământul în anii de început ai Înaltului Nobil Kevin.

– Înainte de Profanare?

– Da, Prim-Nobil.

– Înainte ca Kevin să-și dea seama că Foul era în realitate un dușman?

– Da.

– Dar tu personal, Bannor? Câți ani ai?

– Am fost printre primii *haruchai* care au intrat în Tărâm. Am împărtășit primul Jurământ.

– Asta a fost cu secole în urmă. Covenant făcu o pauză înainte de a întreba: Cât de bine ți-l amintești pe Kevin?

– Ia-o încet, îl atenționă Elena. Nu-ți bate joc de Garda Sângelui.

Bannor nu luă în seamă atenționarea ei. Îi răspunse inflexibil Necredinciosului:

– Noi nu uităm.

– Presupun că nu, oftă Covenant. Ce viață a naibii.

Un timp privi în depărtare spre munți, căutând curaj. Apoi, cu o asprime subită, reluă:

– L-ați cunoscut pe Kevin atunci când a creat Pârțile. L-ați cunoscut și țineți minte. Ați fost cu el atunci când le-a dat Prima Parte uriașilor. Ați fost cu el când a ascuns-o pe A Doua în catacombele alea nenorocite de sub Muntele Tunetului. De câte ori ați venit cu el aici, Bannor?

Gardianul Sângelui ridică treptat o sprânceană.

– Înaltul Nobil Kevin nu a făcut călătorii la Piatra Crăpată sau la Melenkurion Zăgazul Cerului.

Răspunsui îl zgudui pe Covenant.

– Niciuna? Protestul răbufni înainte ca el să-l poată controla: Vrei să spui că nu ai mai fost aici niciodată?

– Noi suntem primii Gardieni ai Sângelui care stau pe Piatra Crăpată, replică plat Bannor.

– Atunci cum...? Stai așa. Așteaptă. Covenant se holbă ameţit, apoi îşi lovi fruntea cu palma dreaptă: Corect. Dacă Partea e un fel de fenomen natural, ca Piatra Bolii Pământului, dacă nu e ceva pus de el aici, Kevin nu era nevoit să vină ca să ştie despre el. Loric sau altcineva ar fi putut să-i spună. Loric i-ar fi putut spune oricui. Inspiră adânc ca să se liniştească: Dar toată lumea care ar fi putut să ştie despre asta a pierit la Profanare. Cu excepţia voastră.

Bannor clipi către Covenant ca şi când cuvintele lui nu ar fi avut niciun înţeles.

– Ascultă-mă, Bannor, continuă el. În sfârşit o mulţime de lucruri încep să aibă sens. Aţi reacţionat bizar atunci când Amok a apărut pentru prima dată la Piatra Sărbătorii. Aţi reacţionat bizar când a apărut la Codrul Sărbătorii. Şi aţi lăsat-o pe însăşi Înalta Nobilă să-l urmeze în munţi apărată de numai doi Gardieni ai Sângelui. Numai doi, Bannor! Şi când am ajuns să fim blocaţi aici pe stânca asta uitată de Dumnezeu, Morin a avut tupeul să-l scuze pe Amok. Pe focurile iadului! Bannor, ai fi putut cel puţin să-i spui Înaltei Nobile ceea ce ştii despre Partea asta. Cât de loial îţi închipui că eşti?

Elena îl atenționă din nou pe Covenant. Dar tonul ei se schimbase; raționamentul lui o intriga.

– Noi suntem Garda Sângelui, zise Bannor. Nu poți ridica îndoieli împotriva noastră. Nu cunoaștem intențiile lui Amok.

Covenant percepu ușoara încordare pe care Bannor o plasase în cuvântul *cunoaștem*. Spre propria lui surprindere, simți o dorință subită să-l creadă pe Bannor pe cuvânt, să renunțe la ceea ce știau Gardienii Sângelui. Dar se sili să întrebe:

– Nu cunoașteți, Bannor? Cum puteți să nu le cunoașteți? Ați avut prea multă încredere în el.

Bannor îl contră ca și mai înainte:

– Noi nu avem încredere în el. Înalta Nobilă a ales să-l urmeze. Noi nu cerem mai mult.

– Pe naiba nu. Efortul de autoconstrângere îl făcea să fie brutal. Și nu mă mai priviți cu fețele astea inexpresive. Voi ați venit în Tărâm și ați depus un Jurământ ca să-l apărați pe Kevin. Ați jurat să-l protejați sau cel puțin să vă dați viața pentru el, pentru Nobili și Piatra Sărbătorii până când Timpul în sine se va încheia, dacă nu pentru totdeauna, altfel de ce sunteți privați chiar și de simpla decență a somnului? Dar acel biet om disperat a fost mai deștept decât voi. Practic v-a salvat atunci când s-a distrus pe sine și orice altceva în care credea el. Așa că iată-vă, atârnați de Jurământul vostru într-un spațiu gol din care toate motivele din lume au dispărut deodată. Și atunci! Atunci primiți o a doua șansă să vă îndepliniți corect Jurământul când apar noii Nobili. Dar ce se

întâmplă? Amok se materializează de nicăieri, e război împotriva lui Foul însuși, și voi ce faceți? Lăsați creația lui Kevin s-o ducă departe pe Înalta Nobilă ca și când totul ar fi în regulă și ea nu are nimic mai bun de făcut. Să-ți spun ceva, Bannor. Poate tu nu îl cunoști propriu-zis pe Amok. Trebuie să fi învățat o urmă de neîncredere de la Kevin. Dar sunt al dracului de sigur că voi înțelegeți ce face Amok. Și aprobați!

Brusca ferocitate a propriului strigăt îl opri pentru o clipă. Se simțea zguduit de judecățile morale pe care le vedea la Bannor. Răgușit, continuă:

– Altfel de ce ați risca integritatea ei pentru ceva creat de singurul om care a reușit vreodată să arunce o umbră de îndoială asupra incoruptibilității voastre?

Fără niciun avertisment, Amok reapăru. Sosirea tânărului îl făcu să tresară pe Covenant, dar o luă ca un semn că se afla pe drumul cel bun. Cu un oftat greu, zise:

– De ce în numele Jurământului vostru sau cel puțin al simplei prietenii nu i-ați vorbit Înaltei Nobile despre Amok atunci când a apărut prima oară?

Privirea lui Bannor nu oscilă. Cu intonația lui obișnuită, respectuoasă și atonală, răspunse:

– Prim-Nobil, noi am văzut Profanarea. Am văzut roadele unei științe periculoase. Înțelepciunea nu înseamnă știință. Înțelepciunea este o armă, o sabie sau o suliță. Gardienii Sângelui nu au nevoie de arme. Orice cuțit se poate întoarce și răni mâna care îl ține. Totuși, Nobilii doresc înțelepciune. Ei fac lucrări de

valoare cu ea. În consecinţă, noi nu ne opunem ei, cu toate că nu o atingem, nu ne servim de ea şi nu o păstrăm. Înaltul Nobil Kevin şi-a făcut Părţile pentru a apăra înţelepciunea şi pentru a micşora riscul ca armele lui să cadă în mâini nepregătite. Acest lucru noi îl aprobăm. Noi suntem Garda Sângelui. Noi nu vorbim despre înţelepciune. Noi vorbim numai despre ceea ce cunoaştem.

Covenant nu putu continua. Simţea că deja îşi înmulţise prea mult ofensele la adresa lui Bannor. Şi era mişcat de ceea ce spusese Bannor, în ciuda intonaţiei inexpresive a Gardianului Sângelui.

Dar Elena înţelesese destul ca să-i urmeze raţionamentul. Glasul ei era în acelaşi timp liniştit şi autoritar când rosti:

– Prim Mark, Bannor, Garda Sângelui trebuie să ia o hotărâre acum. Ascultaţi-mă. Eu sunt Elena, Înaltă Nobilă prin alegerea Consiliului. Este o problemă de loialitate. Veţi sluji înţelepciunea răposatului Kevin sau mă veţi sluji pe mine? În trecut voi aţi slujit două cauze, pe cei morţi şi pe cei vii. Pe ambele le-aţi slujit bine. Dar acum trebuie să alegeţi. Pentru nevoile Tărâmului nu mai există cale de mijloc. Ne vom murdări de sânge şi vinovăţie dacă vom permite Corupţiei să învingă.

Încet, Bannor se întoarse spre Primul Mark. Se priviră reciproc în linişte timp îndelungat. Apoi Morin o fixă pe Înalta Nobilă cu o expresie magistrală în ochi.

– Înaltă Nobilă, zise, noi nu cunoaştem numele puterii Celei de-a Şaptea Părţi. Am auzit multe nume, unele false, altele moarte. Dar un singur nume l-am auzit rostit numai în şoaptă de Înaltul Nobil Kevin şi de Consiliul său. Acel nume este *Puterea de Comandă.*

Când Amok auzi acest nume, aprobă din cap până când părul parcă începu să-i danseze de fericire.

24
COBORÂREA LA RĂDĂCINA PĂMÂNTULUI

Covenant descoperi că transpirase. În pofida vântului rece, avea fruntea umedă. Îl mânca barba şi o sudoare rece îi curgea pe spate. Supunerea lui Morin îl lăsase în mod ciudat epuizat. Pentru o clipă, privi în sus la soare ca pentru a-l întreba de ce nu îl încălzea.

Turnurile Melenkurion se înălţau în lumina dimineţii ca nişte degete încercând să cuprindă soarele. Vârfurile gheţarilor sclipeau; strălucirea reflectată îl făcu pe Covenant să lăcrimeze. Stânca masivă a piscurilor îl intimida. Clipind rapid, îşi sili privirea să revină la Înalta Nobilă Elena.

Prin orbirea provocată de soare părea să vadă numai părul ei castaniu cu nuanţe de blond. Şuviţele mai deschise străluceau ca lustruite. Dar pe măsură ce clipea vederea i se limpezea. Îi distinse faţa. Era animată de zâmbet. Un nou fior de viaţă îi ilumina

trăsăturile cu speranță renăscută. Nu vorbi, dar buzele ei formară un singur cuvânt: *Iubitule.*

Covenant simți că o trădase.

Morin și Bannor stăteau aproape umăr la umăr în spatele ei. Nimic din echilibrul lor alert sau din siguranța relaxată a brațelor nu exprima surpriza sau regretul pentru decizia pe care o luaseră. Totuși Covenant știa că ei modificaseră fundamental caracterul serviciului lor către Tărâm. El le pretinsese asta. Dori să-și poată cere scuze într-un mod care să aibă un înțeles pentru Gardienii Sângelui.

Dar nu exista nimic care să poată fi spus. Erau prea perfecți ca să accepte vreun gest de remușcare. Comuniunea solitară cu Jurământul lor nu-i lăsa nicio cale prin care să se apropie de ei. Nicio scuză nu era suficientă.

– Puterea de Comandă, șopti el slab. Fie-vă milă.

Incapabil să suporte imaginea ușurării Elenei, zâmbetul ei recunoscător și triumfător, nici rânjetul lui Amok, se întoarse și se îndreptă obosit peste platou spre marginea Pietrei Crăpate, ca și cum picioarele lui ar fi încercat să se învețe iar cu soliditatea pietrei.

Merse paralel cu despicătura, dar se ținu la o distanță sigură de ea. Imediat ce putu vedea o bucată substanțială din Întunecimea Sufocantă dincolo de marginea falezei se opri. Rămase acolo, sperând în același timp și că Elena va veni la el, și că nu o va face.

Briza reconfortantă dinspre Pădure îi sufla în față, și pentru prima dată în multe zile reuși să distingă aroma anotimpului. Constată că toamna Tărâmului

trecuse pragul, făcuse cotitura anuală dintre bucurie și regret. Aerul nu mai sclipea de abundență și recolte bogate, de pârg fie fericit, fie trist. Acum vântul avea gustul unui început de iarnă – un semn de uscăciune, prevestind nopți lungi, ariditate și frig.

În timp ce mirosea aerul, își dădu seama că Întunecimea Sufocantă nu își schimbase culorile pentru toamnă. Putea distinge petice de un negru sever acolo unde copacii își pierduseră deja frunzele, dar nicio culoare nu îndulcea întunecimea Pădurii. Trecea fără tranziție sau înfrumusețare de la vară la iarnă. Percepea motivul cu ochii și cu nările; bătrâna Pădure se agăța de conștiință cu o furie care îi consuma toate puterile și voința, nelăsându-i nici capacitatea, nici dorința de a se cheltui cu etalări ale splendorii sale.

Apoi auzi zgomot de pași în urma lui și recunoscu mersul Elenei. Ca să preîntâmpine ceea ce voia ea să-i spună sau să-l întrebe, zise:

– Știi, acolo de unde vin eu oamenii care fac așa ceva unei păduri sunt numiți pionieri – un tip special de eroi, întrucât în loc să ucidă alte ființe umane ei se concentrează asupra masacrării naturii în sine. Chiar cunosc oameni care pretind că întreg disconfortul nostru social se trage din faptul că nu a mai rămas nimic pentru pionierat.

– Iubitule, zise ea cu blândețe, nu te simți bine. Ce nu e în regulă?

– În regulă? Nu se putea convinge să se uite la ea. Târgul îi stătea în gât, și trebui să înghită în sec înainte de a putea vorbi: Nu mă lua în seamă. Eu sunt

ca Pădurea de jos. Uneori nu mă pot împiedica să nu-mi amintesc.

În tăcere, simți cât de puțin o mulțumea răspunsul lui. Ea ținea la el, voia să-l înțeleagă. Dar renașterea speranței reinstaurase urgența îndatoririlor ei. Știa că ea nu putea pierde timp acum explorându-l. Aprobă posac când îi spuse:

– Trebuie să plec, nevoile Tărâmului apasă greu asupra mea. După aceea adăugă: Tu o să rămâi aici... să aștepți întoarcerea mea?

În sfârșit, găsi puterea să se uite în ochii Elenei. Întâlni trăsăturile solemne ale chipului ei, defocalizarea deplasată a privirii ei, și spuse morocănos:

– Să rămân în urmă? Și să ratez riscul de a-mi rupe gâtul? Nici vorbă. N-am mai avut o asemenea șansă de când cu Muntele Tunetului.

Sarcasmul lui era mai tăios decât intenționa, dar ea păru să-l accepte. Zâmbi și îl atinse ușor pe braț cu degetele de la o singură mână:

– Atunci vino, iubitule, zise. Gardienii Sângelui sunt gata. Trebuie să plecăm înainte ca Amok să ne așeze și alte obstacole în cale.

El încercă să-i întoarcă zâmbetul, dar mușchii nesiguri ai feței lui tratară tentativa ca pe o grimasă. Supărat pe eșecul lui, se întoarse împreună cu ea la Gardienii Sângelui și Amok. În mers îi privi profilul, o evaluă pe ascuns. Tensiunea ultimelor trei zile fusese înlăturată; pasul drept și trăsăturile hotărâte exprimau un nou țel, o nouă forță. Reapariția speranței îi permitea să nu țină cont de epuizare. Dar

încheieturile degetelor îi erau încordate pe Toiag şi ţinea capul plecat în faţă într-un unghi lacom. Făcea ca târgul lui Covenant să fie neliniştit în interiorul lui, ca şi cum el i-ar fi fost un mormânt nepotrivit şi neobligatoriu.

În mintea lui încă mai putea simţi Piatra Crăpată săltând. Avea nevoie de un teren mai sigur; nimic nu-l putea salva dacă nu-şi păstra echilibrul.

Vag, remarcă că Primul Mark şi Bannor erau într-adevăr gata de călătorie. Adunaseră toate proviziile în legături şi şi le prinseseră de spate cu fâşii de *clingor*. Şi Amok scânteia de nerăbdare; viziunile păreau să-i ciufulească părul vesel. Cei trei îi provocară lui Covenant o senzaţie acută de nepregătire. Nu se simţea pe măsura a ceea ce se întindea în faţa grupului Înaltei Nobile. Un impuls de nelinişte alergă prin dispoziţia sa ostenită. Era ceva ce era nevoie să facă; trebuia să încerce să-şi recapete într-un fel integritatea. Dar nu ştia cum.

Urmări cum Înalta Nobilă îşi luă rămas-bun de la ranyhyni. Ei o salutară fericiţi, bătând din copite şi nechezând de plăcere la perspectiva activităţii după trei zile de aşteptare răbdătoare. Ea îi îmbrăţişă pe fiecare în parte, apoi păşi înapoi, luă Toiagul şi îi salută în stilul ramen.

Ranyhynii răspunseră scuturându-şi coamele. O priviră cu ochii lor mândri şi râzători în timp ce ea li se adresa:

– Bravi ranyhyni, prima iubire a vieţii mele, vă mulţumesc pentru serviciile voastre. Am fost onoraţi.

Dar acum trebuie să mergem un timp pe jos. Dacă vom supraviețui drumului, vă vom rechema să ne duceți înapoi la Piatra Sărbătorii, victorioși sau înfrânți, vom avea nevoie de forța spinărilor voastre largi. Deocamdată sunteți liberi. Alergați pe unde doresc inimile și copitele voastre. Iar dacă se va întâmpla să nu vă mai chemăm, dacă vă veți întoarce în Câmpiile lui Ra fără să vă chemăm, atunci, bravi ranyhyni, spuneți neamului vostru despre Myrha. Ea mi-a salvat viața în alunecarea de teren și s-a sacrificat pentru un cal de rang mai mic. Spuneți tuturor ranyhynilor că Elena, fiica Lenei, Înaltă Nobilă prin alegerea Consiliului și deținătoare a Toiagului Legii, e mândră de prietenia voastră. Voi sunteți Cozile Cerului, Coamele Lumii. Ridicând Toiagul, strigă: Ranyhyni! Vă salut!

Semeții cai răspunseră cu un nechezat care se reflectă pe versanții Zăgazului Cerului. Apoi se rotiră și plecară în galop, luându-l cu ei și pe mustangul lui Covenant. Copitele lor bubuiră ca un tunet de foc peste piatră, ducându-i spre nord până dispărură din vedere după curbura muntelui.

Când Elena se întoarse către tovarășii ei, sentimentul de pierdere i se citea limpede pe față. Cu voce tristă spuse:

– Haideți. Dacă trebuie să călătorim fără ranyhyni, atunci cel puțin să călătorim repede.

Se uită imediat spre Amok. Anticul tânăr răspunse cu o plecăciune extravagantă și porni voios spre punctul unde versantul Zăgazului Cerului se unea cu despicătura din platou.

Covenant se trase de barbă și se uită fără speranță cum Elena și Morin îl urmează pe Amok.

Apoi, dintr-odată ca dintr-o răsuflare, exclamă:

– Așteptați! Degetele de la mâna dreaptă gâdilau barba. Stați puțin!

Înalta Nobilă se uită întrebător la el. El spuse:

– Am nevoie de un cuțit. Și de niște apă. Și o oglindă, dacă aveți, nu vreau să-mi tai gâtul.

Elena rosti plat:

– Prim-Nobil, trebuie să mergem. Am pierdut mult timp, iar Tărâmul este în primejdie.

– E important, se răsti el. Aveți un cuțit? Lama de la briceagul meu nu e destul de lungă.

Pentru o clipă, ea îl studie ca și cum comportamentul lui ar fi fost un mister. Apoi, lent, îi făcu semn din cap lui Morin. Primul Mark își dezlegă bagajul, îl deschise și scoase un cuțit de piatră, un burduf de piele cu apă și un bol puțin adânc. I le întinse Necredinciosului. Imediat Covenant se așeză pe piatră, umplu bolul și începu să-și umezească barba.

Putea să simtă prezența Înaltei Nobile care stătea exact în fața lui – aproape că percepea încordarea cu care ținea Toiagul –, dar se concentră asupra frecării tuleielor cu apă. Inima îi bătea repede de parcă s-ar fi angajat la ceva periculos. Avea senzația vie că cedează. Dar îl impulsiona convingerea subită că târgul lui era fals din cauză că nu îl costa destul. Când luă cuțitul, o făcu pentru a pecetlui compromisul cu soarta.

Elena îl opri. Cu glas jos și aspru rosti:

– Thomas Covenant.

Ceva în felul în care îi pronunțase numele îl sili să ridice capul.

– Ce e așa de urgent în asta? Își controla severitatea vorbind încet, dar indignarea era sesizabilă în vocea ei. Am petrecut trei zile întârziind din ignoranță. Acum îți bați joc de nevoile Tărâmului? E dorința ta deliberată să împiedici succesul acestei căutări?

O replică furioasă îi veni pe buze. Dar termenii târgului său îi cereau să și-o reprime. Aplecă din nou capul, stropindu-și barba cu și mai multă apă.

– Stai jos. O să încerc să-ți explic.

Înalta Nobilă se așeză cu picioarele încrucișate în fața lui.

Nu se simțea confortabil în fața ochilor ei. Nu voia să privească nici la Melenkurion Zăgazul Cerului; era prea auster, prea rece, în spatele ei. Își privi în schimb mâinile care se jucau cu cuțitul de piatră.

– Bine, zise ezitant. Nu sunt genul care să poarte barbă. Provoacă mâncărimi. Și mă face să arăt ca un fanatic. Este... Mi-am lăsat-o să crească dintr-un singur motiv. E un fel de dovadă... un mod de a demonstra că până și cineva atât de greu de cap și în general incoerent cum sunt eu o poate vedea – atunci când o să mă trezesc în lumea reală și o să constat că nu am barba pe care am lăsat-o să crească, o să știu cu siguranță că totul e o iluzie. E o dovadă. Patruzeci sau cincizeci de zile cu barbă nu dispar pur și simplu. Doar dacă în realitate nu a fost niciodată aici.

Ea continua să-l fixeze. Dar tonul ei se schimbă. Recunoștea importanța revelației lui.

– Și atunci de ce vrei acum s-o îndepărtezi?

Se cutremura gândindu-se la riscurile pe care și le asuma. Dar avea nevoie de libertate, iar târgul său promitea să i-o ofere. Străduindu-se să-și înlăture teama descoperirii din glas, îi destăinui din adevăr atât cât își putea permite.

– Am mai încheiat un târg, la fel ca acela cu ranyhynii. Nu mai încerc să demonstrez că Tărâmul nu e real.

În sinea lui, se rugă: „Te rog, nu mă întreba mai mult. Nu vreau să te mint."

Ea îl sondă cu ochii.

– Crezi atunci... accepți Tărâmul?

Ușurat, aproape că oftă tare. Putu să o privească în față când îi răspunse:

– Nu. Dar nu mai sunt dispus să mă lupt cu asta. Ai făcut atât de multe pentru mine.

– Ah, iubitule! suspină ea cu o subită intensitate. Eu nu am făcut nimic, doar mi-am urmat inima. Prin datoria mea de Nobil aș face orice pentru tine.

Lui i se păru că îi vede afecțiunea pentru el în chiar nuanța pielii ei. Vru să se aplece în față, s-o atingă, s-o sărute, dar prezența Gardienilor Sângelui îl opri. În schimb, îi înmână cuțitul.

Se abandona în mâinile ei, iar ea știa asta. Strălucirea plăcerii îi umplu chipul atunci când luă cuțitul.

– Nu te teme, iubitule, șopti. O să te apăr.

Atent, ca și cum ar fi îndeplinit un ritual, se apropie de el și începu să-i taie barba.

Tresări instinctiv când lama îl atinse pentru prima dată. Apoi se sili să stea nemișcat, își blocă fălcile, își spuse că era mai în siguranță în mâinile ei decât în ale lui. Putea simți tăișul letal când trecea peste pielea lui – chema imagini cu răni purulente și cangrenă –, dar închise ochii și rămase încremenit.

Cuțitul trăgea de barbă, dar ascuțimea lamei împiedica mișcarea să devină dureroasă. Curând degetele ei ajunseră la mușchii încordați ai maxilarului. Îl mângâie, calmându-l. Cu efort, deschise ochii. Ea îi primi privirea ca un surâs printr-o ceață a iubirii. Delicat, îi împinse capul pe spate și îi curăță barba de pe gât cu mișcări line și încrezătoare.

Apoi termină. Își simțea pielea dezgolită vie în aer și își frecă fața cu mâinile, bucurându-se de prospețimea obrajilor și a gâtului. Din nou vru să o sărute pe Elena. Ca răspuns la surâsul ei, se ridică și spuse:

– Acum sunt gata. Să mergem.

Ea apucă Toiagul Legii, sărind ușor în picioare. Cu un ton foarte vesel, îl întrebă pe Amok:

– Acum o să ne conduci la Cea De-a Șaptea Parte?

Amok le făcu semn vioi, parcă invitându-i la un joc, și porni iarăși spre locul unde despicătura Pietrei Crăpate dispărea sub Melenkurion Zăgazul Cerului. Morin reîmpachetă repede lucrurile și se poziționă în spatele lui Amok; Elena și Covenant îl urmau pe Primul Mark; Bannor constituia ariergarda.

În această formație începură ultima fază a căutării Puterii de Comandă.

Traversară platoul în pas vioi; Amok ajunse repede la punctul unde crevasa se îmbina cu faleza. Acolo flutură mâna către tovarăşii săi, zâmbi fericit şi sări în crevasă.

Covenant icni fără să vrea şi se grăbi împreună cu Elena către margine. Uitându-se în întunericul îngust al abisului, îl zăriră pe Amok stând pe un prag pe peretele opus. Pragul începea la cinci-şase metri dedesubt şi puţin sub munte. Nu era foarte vizibil. Piatra şi semiîntunericul din crevasă formau un abis lipsit de detalii. Amok părea că stă pe o beznă care conducea spre altă beznă.

– Pe focurile iadului! gemu Covenant privind în jos. Deja se simţea ameţit. Las-o baltă. Uitaţi că am pomenit de aşa ceva.

– Haideţi! strigă Amok vesel. Urmaţi-mă.

Glasul lui răsuna peste susurul îndepărtat, subteran, al râului. Cu pas nepăsător, înaintă în munte. Imediat penumbra îl înghiţi complet.

Morin îi aruncă o privire Înaltei Nobile. Când ea aprobă din cap, el sări în crevasă şi ateriză acolo unde stătuse Amok cu o clipă înainte. Făcu un pas într-o parte şi aşteptă.

– Nu fi ridicol, mormăi Covenant ca şi cum i-ar fi vorbit brizei umede şi reci care se ridica din crevasă. Eu nu sunt Gardian al Sângelui. Sunt carne şi oase obişnuite. Ameţesc şi când stau în picioare pe un scaun. Uneori ameţesc şi numai stând în picioare.

Înalta Nobilă nu îl asculta. Murmură câteva vechi cuvinte Toiagului şi îl urmări atentă cum izbucneşte

în flăcări. Apoi făcu pasul în întuneric. Morin o prinse când tălpile ei atinseră pragul. Ea trecu pe lângă el și se poziționă astfel încât lumina Toiagului să lumineze saltul pentru Covenant.

Necredinciosul observă că Bannor îl privea speculativ.

– Ia-o înainte, zise. Dă-mi timp să-mi adun curajul. O să vă ajung din urmă într-un an sau doi.

Asuda din nou și transpirația făcea să-l usture pielea proaspăt rasă de pe obraji și gât. Ridică ochii spre munte ca să se calmeze, să-și șteargă din minte efectele abisului.

Fără avertisment, Bannor îl apucă din spate, îl ridică și îl purtă spre crevasă.

– Nu mă atinge! scuipă Covenant. Încercă să se elibereze, dar strânsoarea lui Bannor era prea puternică. La dracu'! O să...!

Glasul lui urcă devenind țipăt atunci când Bannor îl aruncă peste buza crevasei. Morin îl prinse cu abilitate și îl așeză, tremurând și cu ochii lărgiți, alături de Elena pe prag.

O secundă mai târziu Bannor sări și el, iar Primul Mark trecu pe lângă Covenant și Elena ca să-și ocupe poziția între ea și Amok. Covenant le urmărea mișcările printr-o ceață paralizantă. Amorțit, se lipi cu spatele de roca solidă și se uită în adâncurile prăpastiei de parcă ar fi fost un mormânt. Păru să treacă ceva timp înainte să observe mâna mângâietoare a Înaltei Nobile pe brațul său.

– Nu mă atinge, repetă el fără rost. Nu mă atinge.

Când ea se îndepărtă, o urmă automat, întorcând spatele luminii soarelui şi cerului liber de deasupra crevasei.

Merse frecându-şi umărul stâng de peretele de piatră şi se păstră aproape de Elena, în apropierea luminii ei. Incandescenţa Toiagului arunca o aură albastru-verzuie peste grupul Înaltei Nobile şi se reflecta strident pe faţetele întunecate şi netede ale stâncii. Ilumina drumul lui Amok fără să pătrundă în bezna din faţă. Pragul, nicăieri mai lat de un metru, ducea constant în jos. Deasupra lui, tavanul crevasei se lăţea treptat, căpătând dimensiunile unei caverne. Despicătura însăşi se lărgea pe măsură ce înainta către un gol imens în miezul Melenkurion Zăgazul Cerului.

Covenant simţea că tăietura căscată în muntele de piatră îi face semn, seducându-l să accepte copleşitorul abandon al vertijului, să se increadă în adâncurile abisului. Se apăsă şi mai tare de stâncă şi îşi lipi ochii de spatele Elenei. În jurul lui, întunericul şi greutatea masivă striveau marginile luminii Toiagului. Iar în spatele lui putea auzi aripile de corb ale osândei lui personale. Treptat, înţelese că se îndrepta către o criză.

Sub pământ! gâfâi aspru în faţa nechibzuinţei lui. Nu putea uita cum căzuse într-o crevasă sub Muntele Tunetului. Acea experienţă îl adusese faţă în faţă cu eşecul vechiului său compromis, târgul său cu ranyhynii. Pe focurile iadului! Simţea că nu făcuse nimic ca să se pregătească pentru torturile unei peşteri.

În fața lui, Înalta Nobilă îi urma pe Morin și pe Amok. Ei se conformau ritmului ei, iar ea se mișca atât cât putea de repede pe pragul îngust. Covenant era obligat să țină pasul cu ea. Viteza ei îi sporea frica; îl făcea să simtă că riftul își deschidea fălcile sub el. Înainta cu teamă pe prag. Acest lucru îi solicita întreaga putere de concentrare.

Nu avea nicio posibilitate să măsoare durata sau distanța – nimic prin care să evalueze timpul, cu excepția acumulării de teamă, încordare și oboseală –, dar treptat natura tavanului cavernei se modifică. Se lărgea ca un dom. După un timp, focul Elenei nu mai lumina decât un mic arc de piatră. În jurul lui forme spectrale populau întunericul. Apoi curbura brută a pietrei luminate de Toiag deveni plină de noduri și găuri, ca o încruntare lentă pe fruntea peșterii. În cele din urmă încruntarea făcu loc stalactitelor. Apoi aerul din partea de sus începu să sclipească printre străvechi ace și prăjini îndoite, sulițe în echilibru și cuie bătute strâmb, vrăjitoare spânzurate – excrescențe lente, contorsionate ale sudorii interne a muntelui. Unele aveau fațete plate care reflectau în fragmente focul Toiagului, proiectându-l ca pe un clarobscur în măruntaiele retrase ale peșterii. Altele se întindeau către prag parcă într-o nesfârșită încercare de a lovi capetele intrușilor umani.

Un timp stalactitele crescură din ce în ce mai groase, mai lungi, mai complicate, până ajunseră să umple întreg domul cavernei. Când Covenant își adună suficientă tărie ca să se uite dincolo de crevasă,

i se păru că privește într-o pădure inversată, neagră, luminată în albastru – un pâlc des de copaci noduroși și rău-prevestitori cu rădăcinile în tavan. Îi creau impresia că ar fi fost posibil, pe poteca unică a pragului, să se rătăcească. Senzația îi zgândări teama care îl făcea să șovăie. Când Elena se opri brusc, aproape că o cuprinse în brațe.

Dincolo de ea, în lumina catifelată a Toiagului, observă o stalactită masivă care se apleca în jos și se lipea de buza pragului. Stalactita stătea acolo ca și cum ar fi fost izbită violent în locul respectiv. În ciuda vechimii ei, părea să tremure încă de forța impactului. Între stalactită și perete nu rămânea decât un pasaj drept.

Amok se opri în fața acelei treceri înguste. Așteptă până când tovarășii lui se strânseră în spatele său. Apoi, vorbind peste umăr cu un ton aproape reverențial, spuse:

– Iată Ușa lui Damelon – intrarea către Puterea de Comandă. Și din acest motiv, nimeni nu se poate apropia de Putere în absența mea. Știința deschiderii ei nu se găsește în niciuna dintre Părțile Înaltului Nobil Kevin. Cine forțează Ușa lui Damelon fără această știință nu va găsi Puterea. Va rătăci pentru totdeauna sfâșiat și dezorientat în pustietatea de dincolo. Să treceți repede prin intrare atunci când e deschisă. Nu rămâne așa pentru mult timp.

Elena aprobă energic. În spatele ei, Covenant se sprijini de umărul acesteia cu mâna dreaptă. Avea sentimentul incipient că ea era ultima lui șansă să se

întoarcă, să se lepede sau să refacă deciziile care îl aduseseră aici. Dar ocazia – dacă fusese o ocazie – trecu la fel de repede cum venise. Amok se apropie de Ușă.

Cu o solemnitate lentă, tânărul întinse mâna dreaptă și atinse planul deschizăturii cu arătătorul. Stătu în tăcere cu degetul în acel punct, la nivelul pieptului. Un filigran galben fin începu să se formeze în aer. Pornind din vârful degetului lui Amok, păienjenișul delicat de lumină se extinse în exterior pe tot planul pasajului. Ca o jurubiță cristalizându-se încet în vizibilitate, se întinse până când umplu întreaga Ușă.

Amok porunci:

– Veniți.

Și păși vioi prin păienjeniș. Firele delicate de lumină nu se rupseră. Mai mult, dispăru și el când le atinse. Covenant nu vedea nici urmă de el pe pragul de dincolo de Ușă.

Morin îl urmă pe Amok. Dispăru și el la contactul cu rețeaua galbenă.

Apoi Înalta Nobilă porni înainte. Covenant rămase alături de ea. Își păstra strânsoarea pe umărul ei; îi era frică să se despartă de ea. Ea păși cu curaj prin deschizătură. El se ținu de ea și o urmă. Când atinse plasa sclipitoare tresări, dar nu simți nicio durere. Doar un scurt gâdilat ca trecerea unor furnici trecu peste pielea lui atunci când traversă intrarea. Putea simți prezența lui Bannor aproape în spatele lui.

Se trezi stând într-un loc complet diferit de cel la care se aștepta.

În timp ce el privea în jur, rețeaua păli și dispăru. Dar Toiagul Legii continua să ardă. În spate se putea vedea pragul, stalactitele și prăpastia. Dar de cealaltă parte a Ușii lui Damelon nu exista prăpastie. Acolo se întindea o podea largă de piatră pe care stalagmitele și stalactitele formau o colonadă stângace, și un tavan marmorat cocoșat peste spațiul gol. O liniște speriată umplea aerul; trecu o clipă înainte ca să-și dea seama Covenant că nu mai putea auzi murmurul jos și înfundat al râului din Melenkurion Zăgazul Cerului.

Cu un gest cuprinzător, Amok rosti oficial:

– Iată Sala de Audiențe de la Rădăcina Pământului. Aici, în vremuri de mult uitate, lacul fără de soare se ridica la nevoie în întâmpinarea celor care căutau apele sale. Acum, când Puterea Pământului piere din cunoștințele celor muritori, Sala de Audiențe este secată. Totuși mai posedă încă o putere labirintică prin care să-i încurce pe cei nepregătiți în suflet și în minte. Toți cei care pătrund aici fără să deschidă corect Ușa lui Damelon vor fi pierduți pentru totdeauna pentru viață, folos și nume.

Zâmbind, se întoarse spre Elena:

– Înaltă Nobilă, luminează puțin Toiagul.

Ea păru să-i ghicească intențiile. Se îndreptă parcă anticipând respectul; nerăbdarea părea să strălucească pe fruntea ei. Murmurând ritual, izbi capătul Toiagului de piatră. Toiagul se aprinse și o izbucnire de flăcări țâșni spre tavan.

Rezultatul îl zgudui pe Covenant. Flacăra declanșă o reacție în toate stalactitele și stalagmitele. Deveniră

instantaneu sclipitoare și reflectorizante. Lumina se aprinse pe fiecare coloană, răsunând, bătând ca un clopot amețitor înainte și înapoi prin peșteră. Îi ardea în ochi din toate direcțiile până când se simți ca prins sub un clopot imens de lumină. Încercă să-și acopere ochii, dar zăngănitul continuă în mintea lui. Gâfâind, căutând orbește un sprijin, începu să se scufunde.

Atunci Elena stinse Toiagul. Lumina zgomotoasă dispăru, cu ecouri îndepărtate ca notele unui clarinet. Covenant se pomeni stând în genunchi cu mâinile strânse peste urechi. Ezitant, privi în sus. Toate reflexiile dispăruseră; coloanele reveniseră la vechea lor opacitate brută. Când Elena îl ajută să se ridice în picioare, șopti slab:

– Pe toți dracii. Pe toți dracii.

Nici chiar fața ei afectuoasă și trăsăturile plate și inexpresive ale Gardienilor Sângelui nu-i puteau compensa sentimentul că nu mai știa unde se afla. Iar când Amok conduse mai departe grupul Înaltei Nobile, Covenant continuă să se împiedice ca și cum nu și-ar fi putut găsi echilibrul pașilor pe piatră.

După ce părăsiră peștera plină de primejdii, timpul și distanțele se derulară confuz pentru el. Retina lui reținea o sclipire jucăușă care îl dezorienta. Putea vedea că Înalta Nobilă și Amok coborau o pantă care se extindea în afara razei de acțiune a luminii Toiagului ca un țărm prelungit, o plajă cu colonade lăsată uscată de retragerea unei mări subterane. Dar picioarele lui nu puteau urma drumul lor. Ochii îi spuneau că Amok îi conducea direct în jos, dar simțul echilibrului său

înregistra alterări ale direcției, schimbări în înclinarea și unghiul de coborâre. Ori de câte ori închidea ochii, pierdea orice senzație de drum drept; oscila pe suprafața inegală a unei cărări întortocheate.

Nu știa unde sau cât de departe înaintaseră când Elena făcu o scurtă pauză de masă. Nu știa cât de mult durase pauza sau ce distanță parcurseseră după terminarea ei. Toate simțurile îi erau dezarticulate. Când Înalta Nobilă se opri iar și îi spuse să se odihnească, alunecă în jos pe o stalagmită și adormi fără să pună întrebări.

În vise rătăci ca unul dintre nefericiții care avuseseră nenorocul să sfideze Ușa lui Damelon în căutarea Rădăcinii Pământului – putea să audă țipete, vaiere îndurerate de pierdere, ca și cum ar fi plâns pentru tovarășii lui, ca și cum ar fi plâns pentru el însuși – și se trezi în confuzie totală. Întunericul îi dădea senzația că i-ar fi scos cineva siguranțele electrice ale casei în timp ce el zăcea sângerând neajutorat pe podea lângă măsuța de cafea. Amorțit, bâjbâi după receptor, sperând că Joan încă nu-i închisese telefonul. Dar atunci degetele lui recunoscură textura pietrei. Cu un geamăt înăbușit, sări în picioare în miezul de noapte din Melenkurion Zăgazul Cerului.

Aproape imediat Toiagul se aprinse. În lumina albastră, Elena se ridică să-l prindă cu mâna liberă și să-l țină strâns.

– Iubitule! murmură ea. Ah, iubitule. Fii tare. Sunt aici.

El o îmbrăţişă dureros, apăsându-şi faţa în părul ei dulce până când îşi putu linişti suferinţa, recăpătându-şi autocontrolul. Apoi îi dădu încet drumul. Se străduí să-şi exprime mulţumirea printr-un zâmbet, dar nu reuşi şi i se sparse în bucăţi pe chip. Cu o voce aspră, răguşită, întrebă:

– Unde suntem?

În spatele lui, Amok cântă:

– Ne aflăm în Coridorul de Acces. În curând vom ajunge la Scara Rădăcinii Pământului.

– Ce... Covenant încercă să-şi limpezească mintea: Ce oră e?

– Timpul nu are măsură sub Melenkurion Zăgazul Cerului, replică tânărul impenetrabil.

– Of, pe naiba.

Covenant gemu percepând ecoul răspunsului lui Amok. I se spusese mult prea des că aurul alb era cheia de boltă a arcului Timpului.

Elena sări în ajutorul lui:

– Soarele s-a ridicat la jumătatea dimineţii, zise ea. E a treizeci şi treia zi a călătoriei noastre de la Piatra Sărbătorii. Ca un gând întârziat, adăugă: În noaptea asta nu va fi lună.

Noaptea fără lună, murmură muşcător în sinea lui. Fie-vă milă... Se întâmplau lucruri oribile când luna era întunecată. Duhurile din Andelain fuseseră atacate de demonii-abjecţi – Atiaran nu-l iertase niciodată pentru asta.

Înalta Nobilă păru să-i citească gândurile pe faţă.

– Iubitule, zise cu calm, nu fi așa convins de nenorocire.

Apoi se întoarse și începu să prepare o masă ușoară.

Urmărind-o, văzându-i hotărârea și forța personală implicită chiar și în felul în care îndeplinea această sarcină simplă, Covenant își încleștă dinții și păstră tăcerea asupra târgului său.

Abia putu mânca din mâncarea pe care i-o dădu ea. Efortul făcut ca să tacă îl îmbolnăvea; reținerea minciunii pasive părea să-i înnoade măruntaiele, să facă hrana de neînghițit. Totuși simțea că era lihnit. Ca să-și potolească foamea, se sili să înghită puțin din pâinea uscată și carnea și brânza conservate. Restul i-l returnă Elenei. Aproape că se simți ușurat când ea se luă din nou după Amok prin întuneric.

O urmă amorțit.

Cândva, în cursul zilei trecute, grupul Înaltei Nobile lăsase în urmă Sala de Audiențe. Acum călătoreau printr-un tunel larg și anost ca o șosea prin stâncă. Lumina Elenei ajungea ușor la tavan și pereți. Suprafața lor era ciudat de netedă, ca și cum ar fi fost frecată ani de-a rândul prin mișcarea a ceva aspru și energic. Netezimea făcea tunelul să semene cu o conductă sau cu o arteră. Lui Covenant nu-i inspira încredere; se aștepta oarecum să năvălească prin el sânge gros, ca o lavă. Mergând, se juca nervos cu verigheta, ca și cum acel mic cerc reprezenta o legătură a autocontrolului său.

Elena grăbi pasul. El putea vedea pe spatele ei că era împinsă de nerăbdarea crescândă după Puterea de Comandă.

În cele din urmă, tunelul își modifică aspectul. Făcea o curbă strânsă la stânga, iar peretele din dreapta se întrerupea deschizându-se peste o nouă crevasă. Riftul deveni imediat un golf destul de mare. Pragul de piatră al drumului se îngusta până ajungea la abia trei metri lățime, apoi coborând se diviza în două scări abrupte. În câteva clipe, grupul Înaltei Nobile se afla pe o scară care se rotea în spirală în jurul unui pilon central înfipt în abis.

La sute de metri dedesubtul lor, o strălucire roșie fioroasă ilumina fundul golfului. Lui Covenant i se părea că privește într-un infern.

Își aminti unde mai văzuse o asemenea lumină. Era focul de piatră – strălucirea iradiantă a pietrei pe care troglodiții o utilizau sub Muntele Tunetului.

Coborârea îl afectă ca o amețeală. După trei ocoluri în jurul stâlpului, capul i se învârtea. Numai lumina neclintită a Elenei și concentrarea acută la negocierea treptelor inegale îl salva de la o cădere cu capul înainte peste margine. Dar era ferm hotărât să nu îi ceară ajutorul nici Elenei, nici lui Bannor. Nu-și mai permitea să rămână dator; i-ar fi anulat târgul, ar fi ridicat costurile în defavoarea lui. Nu! șopti în sinea lui, împleticindu-se pe trepte. Nu. Ajunge. Nu mai fi atât de neajutorat. Păstrează ceva cu care să poți negocia. Mergi înainte. Îndepărtat, se auzea murmurând: *Nu mă atinge. Nu mă atinge.*

Un impuls de greață îl îmboldi. Mușchii i se încordară ca și cum s-ar fi pregătit de o cădere. Dar el își strânse pieptul cu brațele și se agăță de lumina Elenei

drept suport. Flacăra se înălţa deasupra ei ca o suliţă de curaj.

Treptat lumina albastră căpătă o nuanţă roşiatică pe măsură ce ea cobora către strălucirea golfului.

El îşi urmă coborârea sumbru, mecanic, ca o marionetă lipsită de voinţă strecurându-se pe treptele neregulate ale sfârşitului destinat. Ocol după ocol, se apropia de sursa focului de piatră. Curând lumina roşie făcu să nu mai fie necesară lumina Toiagului şi Înalta Nobilă Elena o stinse. În faţa ei, Amok porni să se mişte mai repede, parcă nerăbdător, gelos pe toate întârzierile care amânau ţelul existenţei sale. Dar Covenant îl urma în ritmul lui propriu, practic inconştient de orice în afară de scările în spirală şi ameţeala imperativă. Coborî ultima distanţă printr-un val înalt de lumină roşie, amorţit ca şi cum ar fi umblat în somn.

Când ajunse pe terenul plat, mai coborî câteva trepte de lemn spre lac, apoi se opri, acoperindu-şi ochii împotriva luminii roşii pătrunzătoare şi sălbatice şi se cutremură ca şi cum nervii i-ar fi vibrat la limita isteriei.

În faţa lui, Amok cânta jubilant:

– Priveşte, Înaltă Nobilă! Lacul fără de soare de la Rădăcina Pământului! Seva şi nectarul fără cer al măreţului Melenkurion Zăgaz al Cerului, părintele munţilor! Ah, priveşte. Lungii ani ai scopului meu sunt aproape de împlinire.

Cuvintele lui răsunau limpede, ca şi cum ar fi fost secondate de zeci de voci uşoare cristaline.

Inspirând adânc și tremurat, Covenant deschise ochii. Stătea pe țărmul înclinat al unui lac nemișcat care se întindea în fața lui cât putea vedea de departe. Tavanul de piatră era înalt, ascuns în umbre, dar lacul era luminat peste tot de focul de piatră arzând în stâlpi imenși care se ridicau din lac ca niște coloane sau ca niște rădăcini ale muntelui întinse în jos spre apă. Aceste coloane sau rădăcini erau împrăștiate în mod egal prin toată peștera; se repetau regulat până în depărtare. Lumina lor de piatră și nemișcarea vibrantă a lacului dădeau întregului loc un aer de recluziune, în pofida dimensiunilor sale. Rădăcina Pământului era un loc care să-i facă pe simplii muritori umili și devotați.

Pe Covenant îl făcea să se simtă ca un sacrilegiu în templul august și sacru al munților.

Lacul era atât de neclintit – transmitea o asemenea impresie de greutate, de masivitate – încât părea mai degrabă bronz fluid decât apă, un acoperământ lichid pentru abisurile de neconceput ale Pământului. Focul de piatră sclipea pe el ca și cum ar fi fost lustruit.

– Este...? cârâi Covenant, apoi se întrerupse când întrebarea lui pluti răsunând ușor peste ape, fără să se diminueze prin distanță. Nu se putu determina să continue. Chiar și foșnetul slab al bocancilor lui pe piatră răsuna parcă încărcat de semnificații profetice.

Dar Amok preluă întrebarea cu voioșie.

– Dacă este Puterea de Comandă aici, la Rădăcina Pământului? Ecoul râse când râse și el: Nu. Rădăcina Pământului doar împarte. Inima Celei de-a Șapte Părți se află dincolo de ea. Trebuie să traversăm.

Înalta Nobilă Elena puse următoarea întrebare cu prudență, ca și cum și ea s-ar fi simțit timidă în fața minunatului lac.

– Cum?

– Înaltă Nobilă, ni se va oferi un drum. Eu sunt calea și ușa, nu te-am adus pe un drum înfundat. Dar utilizarea acestui drum stă în mâinile tale. Acesta este ultimul test. Îmi e permis să spun doar un singur cuvânt: nu atinge apa. Rădăcina Pământului este puternică și aspră. Nu ține cont de carnea muritoare.

– Ce trebuie să facem acum? întrebă ea încet ca să minimizeze ecourile.

– Acum? chicoti Amok. Doar să aștepți, Înaltă Nobilă. Nu va dura mult. Uite! Drumul se apropie deja.

Stătea cu spatele la lac, dar în timp ce vorbea făcu semn spre el cu o mână. Parcă răspunzând la semnalul său, apăru o barcă de după o coloană situată la o oarecare distanță de țărm.

Barca era goală. Era lucrată din lemn, îngustă și ascuțită la ambele capete. Cu excepția unei fâșii aurii lucioase de-a lungul bordului și al scândurilor transversale, nu avea niciun ornament – o ambarcațiune simplă din lemn cafeniu-deschis și suficient de lungă ca să încapă cinci persoane. Dar nu era ocupată; nimeni nu vâslea sau stătea la cârmă. Fără să creeze valuri, se roti grațios în jurul coloanei și alunecă spre țărm. Totuși, în atmosfera de sacralitate a Rădăcinii Pământului nu părea ciudat; constituia un auxiliar firesc al lacului de bronz. Covenant nu fu surprins să observe că nu avea vâsle.

Îi urmări apropierea ca și cum ar fi fost un instrument de tortură. Îi provoca mâncărimi de la verighetă în jurul degetului. Aruncă o privire rapidă spre mână, așteptându-se întrucâtva să vadă inelul strălucind sau schimbându-și culoarea. Metalul argintiu arăta straniu de viu în lumina focului de piatră; îi atârna greu pe deget, gâdilându-i pielea. Dar nu dezvăluia nimic.

– Ai milă, șopti parcă adresându-se direct aurului alb. Apoi tresări când glasul lui reverberă în ecouri ușoare, împrăștiind o mulțime de repetiții cristaline.

Amok râse de el și clopoței limpezi de veselie îi însoțiră imitația.

Înalta Nobilă Elena era acum prea vrăjită de Rădăcina Pământului ca să se mai îngrijească de Covenant. Stătea pe mal ca și când ar fi putut deja simți parfumul Puterii de Comandă și aștepta ca un ucenic barca goală.

Curând ambarcațiunea ajunse lângă ea. În tăcere alunecă cu prova pe uscat și se opri pregătită, în așteptare.

Amok o întâmpină cu o reverență profundă, apoi sări sprinten la bord. Picioarele lui nu făcură niciun sunet când loviră scândura. Se deplasă la capătul opus al bărcii, se întoarse și se așeză cu brațele sprijinite de copastie, rânjind ca un monarh.

Primul Mark Morin îl urmă pe Amok. După el, Înalta Nobilă Elena urcă în barcă și se așeză pe o bancă din mijloc. Ținea Toiagul Legii pe genunchi. Covenant văzu că venise rândul lui. Tremurând, coborî pe țărm până la prora de lemn. Spaima îi bătea în tâmple, dar

și-o reprimă. Luă copastiile cu ambele mâini și se sui în ambarcațiune. Bocancii lui căzură cu zgomot înfundat și ecouri pe scânduri. Așezându-se, părea să fie înconjurat de huruitul unor greutăți obscene. Bannor împinse barca pe lac și sări imediat la bord. Dar, până să-și ocupe și el locul, barca alunecă și se opri. Stătea ca și cum ar fi fost sudată pe apa lucioasă la câțiva metri de țărm.

O clipă, nimeni nu se mișcă și nu vorbi. Stăteau tăcuți ținându-și răsuflarea, așteptând ca aceeași forță care adusese barca să o și ducă de acolo. Însă ambarcațiunea rămânea nemișcată, fixată ca o cădelniță pe suprafața roșie și neclintită a lacului.

Pulsul din tâmplele lui Covenant se înteți. Brutal, sfidă ecourile:

– Acum ce facem?

Spre surprinderea lui, barca alunecă înainte câțiva metri. Dar se opri când repetițiile glasului său se stinseră. Încă o dată grupul Înaltei Nobile era prins în capcană.

Se holbă mirat în jur. Nimeni nu vorbea. Putea vedea cum gândurile încordau mușchii de pe spatele Elenei. Se uită o dată spre Amok, dar zâmbetul fericit al tânărului îl dezamăgi atât de mult, încât își smulse privirea. Junghiul suspansului începu să devină de neîndurat.

Mișcarea neașteptată a lui Bannor îl sperie. Întorcându-se, văzu că Gardianul Sângelui se ridicase în picioare. Scoase scândura pe care stătuse din lăcașul ei.

O vâslă! gândi Covenant. Simți un val subit de emoție.

Bannor apucă scândura cu ambele mâini, se sprijini de marginea bărcii și se pregăti să vâslească.

Atunci când capătul scândurii atinse apa, o putere necunoscută o prinse, smulgând-o instantaneu din strânsoarea lui. Fu suptă drept în lac. Nu se văzu niciun plescăit sau vreo undă, dar scândura dispăru ca o piatră aruncată în adâncuri.

Bannor se uită după ea și înălță o sprânceană ca și când ar fi speculat teoretic pe seama puterii care putea să smulgă atât de ușor ceva de la un Gardian al Sângelui. Dar Covenant nu era așa de calm. Căscă gura fără vlagă:

– Pe focurile iadului.

Din nou barca înaintă. Se deplasă câțiva metri până când ecourile uluirii lui Covenant dispărură. Apoi se opri, reluându-și încremenirea respectuoasă.

Covenant se întoarse cu fața la Elena, dar nu avu nevoie să-și exprime întrebarea cu voce tare. Chipul ei strălucea de înțelegere.

– Da, iubitule, șopti ea ușurată și triumfătoare. Văd. Și cum barca începu iarăși să alunece peste lac, continuă: Sunetul vocilor noastre pune barca în mișcare. Așa se folosește calea lui Amok. Ambarcațiunea își caută propria destinație. Dar ca să ne poarte pe noi trebuie să călătorească pe ecourile glasurilor noastre.

Adevărul percepției ei fu imediat vizibil. În timp ce vocea ei limpede arunca replici ca niște unde peste

Rădăcina Pământului, barca aluneca ușor pe ape. Se strecura printre coloane ca atrasă de magnetul scopului său. În curând, Scara Rădăcinii Pământului ieși din raza vizuală. Dar când ea încetă să vorbească – atunci când ecourile delicate se stinseră ca niște clopoței – ambarcațiunea se opri iar.

Covenant gemu în sinea sa. Dintr-odată îi era teamă că i se va cere să vorbească, să ajute la propulsia bărcii. Se temea că își va trăda târgul dacă va fi împins la orice fel de discurs prelungit. În autoapărare, transmise cererea în jurul său înainte să-i poată fi adresată direct lui.

– Ei bine, spune ceva, mormăi către Elena.

Un surâs ușor și ambiguu atinse buzele ei – o reacție nu față de el, ci la ceva ce îi satisfăcea căutările interioare.

– Iubitule, replică ea blând, n-o să avem nicio dificultate. Sunt multe lucruri între noi care nu au fost spuse. Există secrete, mistere și surse de putere în tine pe care eu nu le percep decât vag. Și într-un anumit fel nici despre mine nu am vorbit încă. E un loc potrivit pentru a ne deschide inimile. O să-ți povestesc despre călătoriile ranyhynilor care au dus-o pe micuța fiică a Lenei din Mithil Stonedown până în Masivul Southron, și acolo la mărețul ritual al cailor pe care l-a învățat – de la ei a învățat multe lucruri.

Cu o mișcare statuară, se ridică în picioare cu fața la Covenant. Așeză ferm Toiagul Legii pe fundul bărcii și înălță capul spre tavanul peșterii Rădăcinii Pământului:

– Prim-Nobil Thomas Covenant, zise ea, și ecourile răsunară în jurul ei ca un ghem din fire de foc de piatră sclipitoare întreţesute în apa lucioasă, Necredincios și purtător al aurului alb, Prinţ al Inelului, iubitul meu, trebuie să-ţi vorbesc despre asta. Tu ai cunoscut-o pe Myrha. În tinereţea ei, ea a venit la mama mea Lena, conform promisiunii ranyhynilor. Ea m-a purtat la marele eveniment al copilăriei mele. În acest fel cauza necunoscută ai fost tu. Înainte ca acest război să ajungă la un final, bun sau rău, trebuie să-ţi spun ce au determinat promisiunile tale.

Fie-ţi milă de mine! strigă el din nou în incapacitatea încăpăţânată a inimii lui. Dar era prea amorţit, prea intimidat de lac și de ecouri, ca s-o mai oprească. Stătu amuţit de groază și ascultă cum Elena îi relată povestea experienţei ei cu ranyhynii. Și în tot acest timp barca îi purtă pe un curs oblic și familiar printre coloanele lacului, plutind pe rezonanţa vocii ei parcă transportându-i către un ţărm teribil.

Aventura ei avusese loc a treia oară când mama ei, Lena, îi dăduse voie să călărească pe un ranyhyn. În timpul precedentelor două vizite anuale la Mithil Stonedown, dictate de promisiunea ranyhynilor în faţa lui Covenant Prinţul Inelului, bătrânul cal de pe Câmpiile lui Ra își rostogolise bizar ochii la vederea fetiţei pe care bunicul ei, Trell, o așezase pe spatele său lat. Iar în anul următor, tânăra Myrha îi luase locul bătrânului armăsar. Iapa o privea pe Elena cu acea expresie de atentă concentrare care îi caracteriza pe toţi ranyhynii – și Elena, percepând oferta ranyhynilor

fără s-o înțeleagă, se abandonase fericită Myrhei. Nu privise înapoi atunci când iapa o dusese din Mithil Stonedown în munții Masivului Southron.

Myrha galopase o zi și o noapte, ducând-o pe Elena departe spre sud, pe cărări de munte și prin trecători necunoscute oamenilor Tărâmului. După aceea ajunseseră într-o vale înaltă, un defileu îngust și acoperit de iarbă între stâncile golașe, cu o băltoacă neregulată alimentată de apele primăverii în apropierea centrului. Acel mic iaz era misterios, căci apele lui întunecate nu reflectau lumina soarelui. Valea în sine era minunat de privit, fiindcă acolo erau sute de ranyhyni, sute de iepe și armăsari mândri, lucioși, cu stele în frunte, adunați pentru un ritual rar și secret al cailor.

Dar uimirea Elenei se transformase rapid în frică. În mijlocul unui cor de salutări nechezate, sălbatice, Myrha o purtase pe fetiță spre iaz, apoi o depusese pe pământ și dispăruse în tropot de copite. Și restul ranyhynilor începuseră să alerge de jur împrejurul văii. La început se rotiseră în toate direcțiile, împingându-se unul pe altul și trecând pe lângă copilă ca și cum abia ar fi putut evita s-o strivească. Dar treptat ritmul lor se întețise. Câțiva ranyhyni părăsiseră mulțimea ca să bea din iaz, apoi se năpustiseră înapoi în aglomerație ca și cum apele negre s-ar fi rotit cu furie prin venele lor. În timp ce soarele trecea pe deasupra lor, semeții cai sprintaseră și se înclinaseră, băuseră din iaz, alergaseră înapoi să participe la neliniștita frenezie a unui dans nebun. Iar Elena stătea

printre ei, temându-se pentru viața ei din cauza fulgerelor copitelor, înlemnită de spaimă. În teama ei se gândise că și numai o tresărire i-ar putea aduce instantaneu moartea.

Stând acolo, cuprinsă de căldură, tunet și spaime abisale finale ca sfârșitul vieții, își pierduse cunoștința pentru un timp. Stătea încă în picioare când ochii ei începuseră din nou să vadă; era dreaptă și împietrită sub ultima strălucire a serii. Dar ranyhynii nu mai alergau. O înconjuraseră; se întorseseră cu fața la ea, studiind-o cu forța unei constrângeri în ochi. Unii se aflau atât de aproape de ea, încât le putea inhala respirația umedă și fierbinte. Voiau ca ea să facă ceva, putea simți insistența dorinței lor bătând în teama ei imobilă. Lent, înlemnită, fără să vrea, începuse să se miște. Se dusese la iaz și băuse.

Dintr-odată Înalta Nobilă își întrerupse povestirea și începu să cânte – un cântec vibrant, furios și neliniștit care arunca unde de pasiune prin aerul Rădăcinii Pământului. Din motive pe care Covenant nu le putea decât intui, ea se lansă în Tânguirea Nobilului Kevin ca și cum ar fi fost un bocet al ei intim și de nevindecat.

> Unde este Puterea care protejează
> frumusețea de descompunerea vieții?
> care apără adevărul pur de falsitate?
> care asigură credința împotriva petelor de haos
> care corupe?
> Cum de suntem atât de mici în fața Disprețului?

De ce nu erup chiar şi stâncile
ca să se cureţe,
sau nu se prefac în praf de ruşine?

În timp ce ecourile suferinţei cântecului alergau peste lac, ea întâlni privirea lui Covenant pentru prima oară de când îşi începuse povestea.

– Iubitule, spuse cu un glas jos, înfiorat, am fost transformată, readusă la viaţă. La atingerea acelor ape, orbirea şi ignoranţa din sufletul meu au pierit. Frica mi s-a topit şi am fost inclusă în comuniunea ranyhynilor. Într-o clipă de viziune am înţeles totul. Am văzut că în onoarea promisiunii făcute ţie fusesem adusă la ritul lui *Kelenbhrabanal,* Părintele Cailor, un ritual ranyhyn îndeplinit o dată într-o generaţie pentru transmiterea şi perpetuarea măreţei lor legende, povestea morţii puternicului *Kelenbhrabanal* între fălcile Prinţului Colţului Distrugătorul. Am înţeles că alergarea furtunoasă a ranyhynilor era modul lor de a-şi împărtăşi durerea, furia şi supărarea faţă de sfârşitul Părintelui lor. Fiindcă *Kelenbhrabanal* a fost Părintele Cailor, Armăsarul Primei Herghelii. Câmpiile lui Ra erau moşia şi protectoratul său. El i-a condus pe ranyhyni în marele lor război împotriva lupilor Prinţului Colţului.

Dar războiul a continuat fără un deznodământ clar, iar duhoarea sângelui vărsat şi a cărnii sfâşiate a devenit greţoasă pentru nările Armăsarului. În consecinţă, s-a dus la Prinţul Colţului. A stat în faţa Distrugătorului şi a spus: „Hai să încheiem războiul.

Îți adulmec ura, știu că tu ai nevoie de victime, altfel în patima ta te-ai autoconsuma. O să fiu eu victima ta. Ucide-mă pe mine și lasă poporul meu să trăiască în pace. Descarcă-ți ura asupra mea și pune capăt acestui război." Prințul Colțului a fost de acord. Astfel că *Kelenbhrabanal* și-a dat gâtul colților Distrugătorului și a stropit pământul cu sacrificiul său.

Însă Prințul Colțului nu s-a ținut de cuvânt, lupii au atacat din nou. Ranyhynii nu mai aveau conducător, aveau inima frântă. Nu puteau lupta bine. Ranyhynii rămași au fost siliți să fugă în munți. Nu s-au putut întoarce pe dragile lor Câmpii până nu au obținut serviciile ramenilor, și cu acest ajutor i-au alungat pe lupi.

Prin urmare, fiecare generație de ranyhyni participă la ritualul cailor ca să păstreze legenda Armăsarului, să mențină pură în memorie întreaga lor mândrie față de sacrificiul lui și toată durerea lor pentru moartea lui, și ura față de Disprețul care i-a trădat. Astfel, ei beau din apa unirii minților și își lovesc de pământ furia lor extremă timp de o zi și o noapte. Când am gustat și eu din apa iazului, am alergat, am plâns și am fost mânioasă împreună cu ei pe parcursul lungii nopți exaltate. Cu inima, mintea și cu totul m-am abandonat visului morții Prințului Colțului.

Ascultând-o, agățându-se cu ochii de chipul ei, Covenant se simțea și el prins în strânsoarea suferinței nealinate. Ea era femeia care i se oferise lui. Îi înțelegea acum patima, înțelegea primejdia în care se afla ea.

Privirea ei defocalizată se concentra; putea deja să simtă conflagrațiile explodând la periferia viziunii ei.

Groaza de această concentrare îi dădu impulsul să vorbească. Cu glasul sfâșiat între teamă și dragoste, rosti răgușit:

– Ceea ce nu înțeleg eu este ce obține Foul din toate astea.

25
A ŞAPTEA PARTE

Mult timp, Înalta Nobilă Elena strânse Toiagul Legii şi privi încruntat în jos spre el. Concentrarea trosnea la marginile privirii ei; era pe punctul să se dezlănţuie şi să-l biciuiască. Apoi ea păru să-şi aducă aminte cine era el. Încet, patima păli pe chipul ei, trecu înapoi în spatele vălului interior. Se lăsă pe locul ei de pe bancă. Şoptit, cu ton periculos, întrebă:

– Din toate astea? Întrebi ce are de câştigat Nobilul Foul din ceea ce ţi-am spus eu?

El răspunse promptitudinii ei înfiorate. Acum, nepăsător în faţa domeniului nelimitat de implicaţii cu care ecourile îi multiplicau vocea, se grăbi să explice, să îmbunătăţească măcar astfel falsitatea poziţiei lui.

– Şi asta. Chiar tu ai spus-o, acel vechi târg insuportabil pe care l-am făcut eu cu ranyhynii te-a adus unde eşti acum. Indiferent de ce i-am făcut eu mamei tale. Şi asta. Dar de fapt eu mă gândesc la momentul

de față. Tu m-ai chemat și suntem pe drumul către A Șaptea Parte, și vreau să știu ce obține Foul din asta. El nu ar irosi o astfel de șansă.

– Asta nu face parte din intențiile lui, replică ea rece. Alegerea de a te chema mi-a aparținut mie, nu lui.

– Corect. Așa lucrează el. Dar ce te-a făcut să te decizi să mă chemi? Adică în afară de faptul că oricum m-ai fi chemat la un moment dat pentru că eu am simplul ghinion de a purta o verighetă din aur alb și să-mi lipsească două degete. Ce te-a făcut să te decizi atunci... când ai făcut-o?

– Waynhimul *dukkha* ne-a adus noi informații despre puterea Prințului Colțului.

– Noi informații pe naiba! mârâi Covenant. Chiar crezi că a fost un accident? Foul l-a eliberat. Strigă cuvântul „eliberat" și ecourile sporovăiră în jurul lui ca niște semnificații cumplite. L-a eliberat pe bietul drăcușor chinuit pentru că știa exact ce o să faceți voi cu el. Și a vrut ca eu să mă aflu în Tărâm atunci, în acel moment precis, nu mai devreme sau mai târziu.

Importanța cuvintelor lui pătrunse până la ea; începu să îl asculte cu seriozitate. Dar glasul îi rămase neutru atunci când întrebă:

– De ce? Cum îi sunt servite scopurile?

O clipă el se feri de ceea ce gândea.

– De unde să știu eu? Dacă aș ști, poate aș putea să lupt cumva împotriva lui. În afară de ideea că eu ar trebui să distrug Tărâmul...

Dar atenția gravă a Elenei îl reținu. De dragul ei își adună curajul.

– Ei bine, uite ce se întâmplă din cauza mea. Am făcut ceva *krill*-ului lui Loric, ca urmare a apărut Amok, astfel că tu încerci să dezlegi A Şaptea Parte. Eu un mecanism limpede. Dacă m-ai fi chemat mai devreme, atunci când am fi ajuns în acest punct tu nu ai fi fost atât de presată să foloseşti o ştiinţă pe care nu o înţelegi. Iar dacă toate astea s-ar fi petrecut mai târziu, nu ai fi venit deloc aici, ai fi fost prea ocupată să lupţi în război. Cât despre mine... înghiţi în sec şi privi o secundă în altă direcţie, apoi mai făcu un pas către esenţa târgului său: Acesta este singurul mod în care am posibilitatea să scap. Dacă lucrurile s-ar fi petrecut diferit, ar fi existat mult mai multă presiune asupra mea, din toate direcţiile, ca să învăţ cum să folosesc inelul. Iar Joan... Dar în felul ăsta atenţia ta e distrasă, te gândeşti la A Şaptea Parte în loc de magie sălbatică sau altceva. Şi Foul nu vrea ca eu să învăţ la ce e bun aurul alb. L-aş putea folosi împotriva lui. Nu vezi? Foul ne-a adus unde suntem. L-a eliberat pe *dukkha* pentru ca noi să ne aflăm acum exact aici. Trebuie să aibă un motiv. Îi place să distrugă oamenii cu ajutorul lucrurilor care le dau speranţă. Astfel îi poate împinge să profaneze... Nu e de mirare că e o noapte fără lună.

Era acut conştient că îşi punea în pericol propria cauză, aşa că trase concluzia cu blândeţe:

– Elena, A Şaptea Parte ar putea fi cel mai rău lucru care urmează să se întâmple.

Dar ea avea răspunsul pregătit:

– Nu, iubitule. Eu nu cred asta. Înaltul Nobil Kevin şi-a alcătuit Părţile în vremurile dinainte ca

înţelepciunea lui să cadă pradă disperării. Mâna Prinţului Colţului nu le-a atins. S-ar putea ca Puterea de Comandă să fie periculoasă, dar nu e un rău.

Declaraţia ei nu-l convinse. Dar nu avu inima să protesteze. Ecourile puneau prea mult stres chiar şi pe cele mai simple cuvinte. Stătu în schimb privind morocănos la picioarele ei, scărpinându-şi mâncărimea provocată de verigheţă. În timp ce ecourile se stingeau şi barca aluneca uşor pe apă până la oprire, simţi că pierduse ocazia de a fi cinstit.

Pentru un timp, niciun glas nu se ridică să împingă barca. Covenant şi Elena stăteau în tăcere, analizându-şi gândurile intime. Apoi ea vorbi din nou. Blând, respectuos, recită versurile Tânguirii Nobilului Kevin. Barca pluti iar înainte.

Curând ambarcaţiunea ocoli o altă coloană şi Covenant se pomeni că avea în faţa ochilor o cascadă înaltă, sclipitoare şi tăcută. Partea superioară dispărea în umbrele tavanului peşterii. Dar torentele care curgeau fără zgomot pe suprafaţa sa neregulată reflectau flăcările focului de piatră în mii de puncte arzătoare, astfel încât cascada părea o prăvălire de pietre preţioase roşii, bogate şi fierbinţi.

Barca pluti uşor datorită recitării Elenei spre un ponton de piatră de pe o latură a cascadei şi se opri acolo. Imediat Amok sări din ambarcaţiune şi îşi aşteptă tovarăşii la marginea Rădăcinii Pământului. Dar timp de o clipă ei nu îl urmară. Stăteau vrăjiţi de splendoarea şi tăcerea cascadei.

– Vino, Înaltă Nobilă, zise tânărul. A Şaptea Parte este aproape. Trebuie să aduci la final existenţa mea.

Tonul lui se potrivea cu seriozitatea neobişnuită a atitudinii sale.

Elena clătină vag din cap, ca şi cum şi-ar fi amintit de limitările ei, de oboseala şi lipsa ei de cunoştinţe. Iar Covenant îşi acoperi ochii ca să se ferească de deconcertanta cădere tăcută şi sclipitoare a cascadei. Apoi Morin păşi pe ponton şi Elena îl urmă cu un oftat. Apucând bordul cu ambele mâini, Covenant coborî din ambarcaţiune. Când Bannor li se alătură şi el, grupul Înaltei Nobile fu complet.

Amok îi privea cu seriozitate. Părea să fi îmbătrânit în timpul călătoriei cu barca. Veselia se ofilise pe faţa lui, lăsând oasele străvechi necontrazise. Buzele i se mişcau ca şi când ar fi dorit să vorbească. Dar nu spuse nimic. Ca un om în căutarea unui sprijin, privi scurt la fiecare dintre tovarăşii lui. Apoi se întoarse şi se îndreptă cu un pas ciudat de greu spre cascadă. Când ajunse la primele pietre ude, se căţără pe ele şi păşi în apa care cădea.

Cu picioarele bine fixate contra greutăţii cascadei, privi înapoi spre tovarăşii lui.

– Nu vă temeţi, rosti prin torentul tăcut, asta e doar apă aşa cum o cunoaşteţi voi. Energia Rădăcinii Pământului izvorăşte din altă parte. Veniţi.

Cu un gest de chemare, dispăru sub cascadă.

Elena înţepeni. Apropierea celei de-a Şaptea Părţi îi copleşea trăsăturile. Uitând de oboseală, se grăbi în urma lui Morin spre cascadă.

Covenant o urmă. Epuizat, distrus, plin de o teamă de neînțeles, totuși acum nu mai putea da înapoi. Când Elena trecu prin cascadă și dispăru din vedere, se aruncă și el pe îngrămădirea de pietre ude, începând să se târască spre căderea de apă. Picăturile pulverizate îi loveau fața. Piatra era prea alunecoasă pentru el; era silit să meargă de-a bușilea. Dar continuă să se miște ca să evite ajutorul lui Bannor. Ținându-și răsuflarea, scormoni prin apă ca printr-o avalanșă.

Aproape îl doborî; îl lovea ca o greutate acumulată a iluziei lui. Dar se sili să rămână în picioare împotriva ei – când căderea de apă îl udă, umplându-i ochii, gura și urechile, simți ceva din vitalitatea ei. Îl ataca precum o spălare rituală involuntară, o curățare îndeplinită ca ultimă condiție a Puterii de Comandă. Îl freca parcă în intenția de a-i lustrui oasele. Dar forța apei îi evita fața și pieptul. Îi lăsa dezgoliți toți nervii, dar nu reușea să-i purifice esența nepotrivirii lui. O clipă mai târziu, se târî jupuit, dar nemetamorfozat, în întunericul de dincolo de cascadă.

Tremurând, scutură din cap, suflă apa din gură și din nas. Mâinile îi spuneau că se află pe piatră netedă, dar o simțea ciudat în același timp uscată și alunecoasă. Se opunea contactului solid cu palmele lui. Nu putea vedea nimic, nu auzea zgomot de pași sau șoapte dinspre însoțitorii lui. Dar simțul mirosului reacționă violent. Se găsea într-o atmosferă atât de încărcată cu energie, încât acoperea orice alt miros al vieții lui. Îl scălda ca duhoarea de cangrenă, îl ardea ca emanațiile suflului, dar nu semăna cu ele și nici

cu alt miros cunoscut. Era la fel ca întinderea masivă și lustruită a Rădăcinii Pământului, ca imensitatea peșterii luminate de focul de piatră, ca greutatea continuă, prevestitoare a cascadei, ca ecourile – ca stabilitatea fără de moarte a lui Melenkurion Zăgazul Cerului. Îi reducea conștiința neliniștită la dimensiunile de simplu trup muritor.

Era mirosul Puterii Pământului.

Nu-l putu suporta. Stătea în genunchi înaintea lui, cu fruntea apăsată de piatra rece și mâinile încleștate pe ceafă.

Apoi auzi un fâșâit slab când Elena aprinse Toiagul Legii. Încet, înălță capul. Aerul îi înțepă ochii până la lacrimi, dar clipi și se uită în jurul lui.

Se afla într-un tunel drept și neluminat care pornea de la cascadă. În centrul lui, de departe până la apă, curgea un pârâu mic de mai puțin de un metru lățime. Chiar și la lumina albastră a Toiagului, fluidul din pârâu era roșu ca sângele proaspăt. Aceea era sursa mirosului, izvorul periculoasei puteri a Rădăcinii Pământului. Îi putea vedea forța concentrată.

Se ridică în picioare, împleticindu-se spre peretele tunelului; voia să se îndepărteze cât mai mult de pârâu. Bocancii lui alunecau pe podeaua neagră de piatră ca și cum ar fi fost acoperită cu gheață. Trebuia să se lupte ca să-și păstreze echilibrul. Dar ajunse la perete și se lipi de el. Apoi se uită la Elena.

Ea privea prin tunel parcă ținându-și răsuflarea. Avea pe chip o expresie vrăjită, exultantă, și părea mai înaltă, statura înălțându-i-se prin Toiagul Legii,

ca și cum flacăra Toiagului ar fi alimentat un foc din interiorul ei, o flamă ca o viziune a victoriei. Arăta ca o preoteasă punând în scenă ritualuri sacre și eficiente, aducându-și aproape terenul ocult al puterii ei. Însăși distanța defocalizată din privirea ei era încărcată de posibilități exaltate și feroce. Ele îl făcură pe Covenant să simtă energia inconfortabilă din aer, să uite de lacrimile care îi curgeau din ochi de parcă ar fi plâns și să facă un pas înainte pentru a o avertiza.

Imediat își pierdu echilibrul, abia reușind să evite să cadă. Înainte să încerce iar, îl auzi pe Amok spunând:

– Veniți. Finalul e aproape.

Cuvintele tânărului sunau spectrale ca o invocație a morților, și Înalta Nobilă porni prin tunel ca răspuns la chemarea lui. Covenant privi repede în jur, descoperindu-l pe Bannor în spatele lui. Îl prinse de braț ca și cum ar fi intenționat să-i ceară: „Oprește-o! Nu vezi ce are de gând să facă?" Dar nu o putu spune; făcuse un târg. În schimb se aruncă înainte, încercând să se grăbească după Elena.

Tălpile lui nu găseau priza. Bocancii lunecau pe piatră; părea să-și fi pierdut simțul echilibrului. Dar se împletici sumbru înainte. Cu un intens efort de voință, își relaxă picioarele, apăsă mai ușor în pământ. Ca urmare, își recăpătă într-o oarecare măsură controlul asupra mișcărilor, reușind să țină pasul cu Înalta Nobilă.

Dar nu o putu prinde din urmă. Și nu putea vedea încotro se îndrepta ea; propriii pași îi cereau prea

multă concentrare. Nu ridică privirea până când mirosul copleşitor reizbucni aproape punându-l din nou în genunchi. Lacrimile îi inundară ochii cu atâta forţă, încât îi lăsară vederea total înceţoşată, incapabilă să se focalizeze. Dar mirosul îi spuse că ajunseseră la izvorul pârâului roşu.

Prin lacrimi putea vedea flacăra Elenei clătinându-se.

Îşi şterse apa din ochi, câştigând un moment în care să poată distinge împrejurimile. Stătea în spatele Elenei într-o peşteră ceva mai mare la capătul tunelului. În faţa lui, încastrată în roca neagră a peretelui din fund ca o faţetă a unui filon expus, se afla o suprafaţă plană de piatră udă. Întreaga suprafaţă sclipea; radierile ei îi distorsionau vederea ineficientă, dându-i impresia că se uita la un miraj, o oscilaţie în materialul solid al existenţei. Îi apărea ca o membrană poroasă de la baza timpului şi spaţiului. De sus până jos, din ea izvora umezeală, care se scurgea pe pantă, se aduna într-un jgheab rudimentar şi continua să curgă prin centrul tunelului.

– Iată, zise Amok încet. Iată Sângele Pământului. Aici se împlineşte scopul creării mele. Eu sunt A Şaptea Parte a Înţelepciunii Înaltului Nobil Kevin. Puterea pentru care eu sunt calea şi poarta se află aici.

În timp ce vorbea, vocea sa devenea mai adâncă şi mai seacă, îmbătrânea. Povara apăsătoare a anilor îi îndoia umerii. Când continuă, părea conştient de nevoia de a se grăbi, nevoia de a vorbi înainte ca imunitatea sa în faţa timpului să expire.

– Înaltă Nobilă, ai grijă. Atmosfera acestui loc mă dezleagă. Trebuie să-mi îndeplinesc scopul acum.

– Atunci vorbește, Amok, replică ea. Te ascult.

– O, asculți, zise Amok cu ton trist, meditativ, ca și cum răspunsul ei l-ar fi cufundat în reverie. La ce bun să asculți, dacă nu o faci cu înțelepciune?

Apoi își reveni. Cu voce mai puternică, rosti:

– Atunci ascultă, fie ce-o fi. Eu împlinesc legea creării mele. Creatorul meu nu-mi poate cere mai mult. Înaltă Nobilă, iată Sângele Pământului. Acesta este sângele pasional și esențial al rocii muntelui, Puterea Pământului care înalță și ține piscurile sus. Curge aici – poate pentru că imensa greutate a lui Melenkurion Zăgazul Cerului îl stoarce din piatra densă sau poate pentru că muntele vrea să-și dezgolească inima celor care au nevoie și pot să o găsească. Indiferent de cauză, rezultatul rămâne același. Orice suflet care bea din Sângele Pământului obține Puterea de Comandă.

Întâlni privirea ei intensă și continuă:

– Această putere e prețioasă și tare și plină de primejdii. Odată ce a fost preluată din Sânge, trebuie utilizată repede, altfel forța ei îl distruge pe cel care a băut-o. Și nimeni nu poate îndura mai mult de o singură înghițitură; niciun trup muritor nu poate rezista dacă bea mai mult de o dată din Sânge. Fluidul e prea prețios ca să fie reținut de orice recipient făcut din carne. Însă asemenea primejdii nu explică de ce Înaltul Nobil Kevin însuși nu a încercat Puterea de Comandă. Căci această Putere este puterea care

îndeplinește orice acțiune dorită, poți da orice poruncă pietrei, pământului, ierbii, copacilor, apei și trupurilor vii, iar ea va fi îndeplinită. Dacă cel care bea ar spune către Melenkurion Zăgazul Cerului „Zdrobește-te și cazi!", mărețele piscuri se vor supune imediat. Dacă cel care bea ar spune Leilor de Foc de pe Muntele Tunetului „Părăsiți pantele voastre aride, atacați și pustiiți Ridjeck Thome", ei imediat s-ar strădui din toate puterile să asculte. Această Putere poate realiza orice pentru îndeplinirea scopului în care s-a dat comanda. Totuși, Înaltul Nobil Kevin nu s-a folosit de ea. Eu nu cunosc toate motivele care i-au condus inima atunci când a ales să nu guste din Sângele Pământului. Dar dacă pot, aș vrea să explic primejdiile profunde ale Puterii de Comandă.

Amok vorbea cu ton cavernos profund și spectral, iar Covenant asculta disperat, ca și cum s-ar fi ținut cu degete zdrelite, înțepenite, de marginea abisului cuvintelor lui Amok. Venele îi pulsau fierbinți și lacrimi ca niște râuri de foc îi curgeau neîncetat pe obrajii asudați. Simțea că mirosul Sângelui Pământului îl sufocă. Inelul îi provoca mâncărimi teribile. Nu-și putea ține echilibrul; picioarele îi alunecau continuu de sub el. Totuși, percepțiile lui treceau dincolo de toate astea. Simțurile sale inundate se extindeau ca și cum în sfârșit ar fi ieșit cu capul deasupra apei. În timp ce Amok vorbea despre primejdii profunde, Covenant deveni conștient de ceva nou în peșteră.

Prin asaltul Sângelui, începu să perceapă izul a ceva nepotrivit, a ceva rău. Se târa insidios peste mirosul

copleşitor ca o sfidare indirectă, care părea să aibă succes în pofida imensei forţe căreia i se opunea, pe care o submina, o trăda. Dar nu îi putea localiza sursa. Fie Puterea de Comandă însăşi era într-un anumit fel falsă, fie răul se afla în altă parte, făcându-şi încet apariţia prin aerul dens. Nu-şi putea da seama.

Nimeni altcineva nu părea să observe subtilul damf de boală. După o scurtă pauză obosită, Amok îşi continuă explicaţia:

– Prima dintre aceste primejdii – prima, dar poate nu cea mai de seamă – este unica mare limitare a Puterii. Nu are influenţă asupra a nimic din ce nu e o parte naturală a creaţiei Pământului. În consecinţă, nu este posibil să i se poruncească Dispreţuitorului să-şi înceteze războiul. Nu este posibil să i se comande moartea. El a trăit înainte ca arcul Timpului să fie construit, Puterea nu îl poate supune. Poate că numai acest fapt să-l fi oprit pe Kevin. Posibil ca el să nu fi băut din Sânge pentru că nu-şi putea da seama cum să aplice Comanda împotriva Dispreţuitorului. Dar există şi un pericol mai subtil. Orice suflet care are curajul să bea poate da o comandă, dar puţini sunt cei care pot prevedea deznodământul a ceea ce au pus în mişcare. Când o asemenea forţă incomensurabilă este dezlănţuită asupra Pământului, orice realizare se poate întoarce asupra celui care a pus-o în practică. Dacă cel care bea ar comanda distrugerea Pietrei Bolii Pământului, posibil ca răul din Piatră să supravieţuiască fără un suport şi să nenorocească întregul Tărâm. Aici băutorul care nu e şi profet riscă trădarea. Există

posibilități de Profanare pe care chiar și Înaltul Nobil Kevin în disperarea lui le-a lăsat adormite și neatinse.

Duhoarea răului sporea în nările lui Covenant, dar încă nu o putea identifica. Și nu se putea concentra asupra ei; avea o întrebare pe care ardea să i-o pună lui Amok. Dar atmosfera tenebroasă îi închega gâtul, îl paraliza.

În timp ce Covenant se lupta să respire, ceva se întâmpla cu Amok. Pe parcursul discursului său, glasul îi devenea tot mai bătrân și mai cadaveric. Acum, în pauza de după ultima frază, se clătină subit ca și cum o coardă întinsă din interiorul său ar fi plesnit. Se împletici un pas către jgheabul cu Sânge. Trecu o clipă înainte să se poată îndrepta, să ridice din nou capul.

O expresie de teamă, durere sau suferință îi lărgea ochii, și în jurul lor ridurile vârstei se întindeau vizibil, ca și cum pielea lui ar fi fost mototolită. Pielea moale a obrajilor se erodase; șuvițe cărunte îi presărau părul. Ca un burete uscat, absorbea numărul firesc al anilor lui. Când vorbi iar, vocea îi era slabă și găunoasă:

– Nu pot spune mai multe. Timpul meu s-a încheiat. Cu bine, Înaltă Nobilă. Să nu dezamăgești Tărâmul.

Convulsiv, Covenant își aruncă întrebarea:

– Ce este cu aurul alb?

Amok răspunse de peste golful larg al anilor:

– Aurul alb există dincolo de arcul Timpului. Lui nu i se poate Comanda.

Un alt cutremur interior îl clătină; se smuci mai aproape de jgheab.

– Ajutați-l! cârâi Covenant. Dar Elena doar înălță Toiagul Legii într-un salut mut, arzător.

Cu un efort tremurător din cauza vârstei, Amok se îndreptă de spate. Lacrimile îi curgeau pe dantelăria ridată a obrajilor, când ridică fața spre tavanul peșterii și strigă cu glas îndurerat:

– O, Kevin! Viața e dulce, iar eu am trăit atât de puțin timp! Trebuie să mor?

Un al treilea cutremur îl scutură ca un răspuns la apelul său. Se împiedică de parcă oasele i s-ar fi dezarticulat și căzu peste jgheab. Într-o fracțiune de secundă, Sângele îi dizolvă carnea, și el dispăru.

Covenant gemu neajutorat:

– Amok!

Prin ceața lacrimilor sale inutile, se holba la pârâul roșu de Sânge al Pământului. Dezechilibrul îl năpădea venind dinspre piatră, urca în mușchii lui ca un vertij. Pierdu orice noțiune a spațiului în care se afla. Ca să se calmeze, întinse mâna să se prindă de umărul Elenei.

Umărul ei era atât de încordat și întărit, atât de încărcat de hotărâre rigidă, încât îl simțea ca pe un os dezgolit sub materialul robei. Ea se afla la limita propriului său punct culminant; pasiunea ei era tangibilă sub atingerea lui.

Îl îngrozi. În ciuda amețelii care îi destabiliza mintea, localiză sursa izului nenumit al răului.

Răul era în Elena, în însăși Înalta Nobilă.

Ea nu părea conştientă de asta. Cu o emoţie abia stăpânită, zise:

– Amok s-a dus, scopul lui a fost îndeplinit. Acum nu trebuie să mai întârziem. De dragul întregului Pământ, trebuie să beau şi să Comand.

Pentru urechile lui Covenant, glasul ei suna atât de încărcat de concluzii lacome, atât de întesat de nevoi, datorii şi intenţii, încât era pe punctul de a se sparge.

Înţelegerea îl prinse ca o mână umedă pe ceafă, forţându-i sufletul să cadă în genunchi. Când ea ieşi din raza lui de acţiune, îndreptându-se spre jgheabul cu Sânge, simţi că îi sfâşiase şi ultima apărare. Elena! Plânse în sinea lui. Elena! Vaietele lui erau vaiete de umilinţă.

O clipă se lăsă îngenuncheat în interior ca prins în strânsoarea unei viziuni. Ameţit, văzu toate felurile clare în care era responsabil pentru Elena, toate modurile în care el determinase ca ea să fie cine, ce era şi unde era. Duplicitatea lui era cauza, violenţa lui, neputinţa, nevoia. Şi îşi aduse aminte de apocalipsa ascunsă în privirea ei. Acela era răul. Îl făcu să se cutremure de groază. O privi prin ceaţa lacrimilor. Când o văzu aplecându-se spre jgheab, sări sfidând cu toată fiinţa sa roca alunecoasă şi strigă răguşit:

– Elena! Nu! Nu face asta!

Înalta Nobilă se opri. Dar nu se întoarse. Întreaga rigiditate a spatelui ei se condensă într-o unică întrebare:

– De ce?

– Nu vezi? icni el. Totul este un complot al lui Foul. Suntem manipulaţi – *tu* eşti manipulată. O să se întâmple ceva îngrozitor.

Un timp ea rămase tăcută, spre durerea lui. Apoi, cu un ton de convingere austeră, zise:

– Nu pot să las să-mi scape ocazia de a sluji Tărâmul. Am fost avertizată. Dacă ăsta e planul Prinţului Colţului ca să ne învingă, atunci este şi cea mai bună cale de a-l lovi şi noi pe el. Nu mă tem să-mi măsor voinţa cu a lui. Iar eu deţin Toiagul Legii. N-ai învăţat că Toiagul nu e potrivit cu mâinile lui? Nu ni l-ar fi cedat dacă l-ar fi putut folosi în vreun fel pentru scopurile lui. Nu. Toiagul e garanţia mea. Nobilul Foul nu-mi poate amăgi viziunea.

– Viziunea ta! Covenant îşi întinse braţele implorând-o: Nu vezi ce e asta? Nu vezi de unde vine? Vine de la mine, de la acel târg diabolic pe care l-am făcut cu ranyhynii. Un târg eşuat, Elena!

– Totuşi se pare că ai negociat mai bine decât crezi. Ranyhynii şi-au păstrat promisiunea făcută mai mult decât ai fi putut tu să prevezi sau să controlezi.

Răspunsul ei păru să-l amuţească, şi în tăcerea lui ea continuă:

– Ce te-a schimbat, Necredinciosule? Fără ajutorul tău nu am fi putut ajunge în acest loc. La Piatra Crăpată ai ajutat fără să te zgârceşti sau să ceri ceva în schimb, cu toate că propria mea mânie te-a pus în pericol. Şi totuşi, acum mă ţii în loc. Thomas Covenant, tu nu eşti atât de fricos.

– Fricos? Pe focurile iadului! Sunt un laș nenorocit! Ceva din vechea lui furie îi reveni, și scuipă cuvintele prin sudoarea și lacrimile care i se scurgeau în gură: Toți leproșii sunt lași. Suntem nevoiți să fim așa!

În cele din urmă, ea se întoarse spre el, înfruntându-l cu concentrarea, cu holocaustul fierbinte al privirii ei. Forța sa îi distruse echilibrul și se prăbuși în bucăți pe piatră. Dar se sili din nou să se ridice. Împins de frica de ea și pentru ea, îndrăzni să-i înfrunte puterea. Stătu pur și simplu abandonându-se și plonjă.

– Manipulare, Elena, se răsti. Vorbesc despre manipulare. Înțelegi ce înseamnă asta? Înseamnă să te folosești de oameni. Să-i faci să urmeze țeluri pe care nu și le-au ales ei înșiși. Manipulare. Nu a lui Foul – a mea! Eu te-am manipulat, m-am folosit de tine. Ți-am spus că am încheiat un alt târg, dar nu ți-am spus despre ce e vorba. M-am folosit de tine ca să mă eliberez. Am promis să fac tot ce pot ca să te ajut să găsești această Parte. Și în schimb mi-am promis să fac tot posibilul să te conving să preiei responsabilitățile mele. Te-am urmărit și te-am ajutat pentru ca atunci când ajungi aici să fii exact așa cum ești acum – să-l provoci tu însăți pe Foul fără să te mai gândești ce faci, pentru ca indiferent ce s-ar întâmpla cu Tărâmul să fie din vina ta și nu a mea. Pentru ca eu să pot scăpa! Pe toți dracii, Elena! Mă asculți? Foul o să ne învingă cu siguranță!

Ea păru să audă numai parțial ce spunea el. Își îndreptă privirea arzătoare direct spre el și întrebă:

– A existat vreodată un moment în care să mă fi iubit?

În agonia protestului, aproape că țipă:

– Bineînțeles că te-am iubit! Apoi se stăpâni, punându-și iarăși toate forțele în rugăminte: Nu mi-a trecut niciodată prin minte că m-aș putea folosi de tine până... până după alunecarea de teren. Când am început să înțeleg de ce ești capabilă. Te-am iubit înainte. Te iubesc acum. Sunt doat un ticălos lipsit de scrupule și m-am folosit de tine, atâta tot. Acum regret. Cu toate resursele glasului său, o rugă stăruitor: Elena, te rog nu bea substanța aia. Uită de Puterea de Comandă și întoarce-te la Piatra Sărbătorii. Lasă Consiliul să decidă ce e de făcut cu toate astea.

Dar felul în care privirea ei îi părăsi fața și parcurse pereții peșterii îi spuse că nu ajunsese la sufletul ei. Când vorbi, nu făcu decât să-i confirme eșecul.

– Aș fi nedemnă de calitatea de Nobil dacă nu aș acționa acum. Amok ne-a oferit A Șaptea Parte pentru că a simțit că nevoile urgente ale Tărâmului depășesc condițiile creării lui. Prințul Colțului a atacat Tărâmul acum, poartă războiul acum, Tărâmul, viața și toate celelalte sunt în pericol acum. Atâta timp cât orice putere sau armă îmi stă la îndemână, nu-i voi permite! Vocea i se îmblânzi, adăugând: Iar dacă m-ai iubit, cum să nu mă lupt pentru salvarea ta? Nu ar fi trebuit să închei târgul în secret. Eu te iubesc. Vreau să te slujesc. Regretul tău nu face decât să întărească ceea ce am de făcut.

Răsucindu-se înapoi spre jgheab, ridică flacăra tremurătoare a Toiagului sus deasupra capului, strigă ca o chemare de război:

– *Melenkurion abatha!* Păzește-te bine, Prinț al Colțului! Vreau să te distrug!

Apoi se aplecă spre Sângele Pământului.

Covenant se zbătu frenetic să înainteze spre ea, dar picioarele îi alunecară iar de sub el și căzu doborât ca de un șoc al incapacității. Când ea își coborî fața spre jgheab, strigă:

– Nu e un răspuns bun! Cum rămâne cu Legământul Păcii?

Dar strigătul lui nu pătrunse prin exaltarea ei. Fără să ezite, sorbi o singură dată din Sânge și îl înghiți.

Imediat sări în picioare, stând dreaptă și rigidă ca și cum ar fi fost posedată. Părea să se umfle, să se extindă ca o imagine distorsionată. Focul Toiagului alerga pe lemnul din mâinile ei. Într-o secundă, întreaga ei siluetă fu înghițită de flăcări.

– Elena!

Covenant se târî spre ea. Dar forța exploziei ei albastre, trosnitoare, îl aruncă înapoi ca un vânt puternic. Își șterse lacrimile din ochi ca să vadă mai clar. Învăluită în foc, ea era nevătămată și sălbatică.

În timp ce focul ardea în jurul ei, o acoperea din cap până la picioare într-un giulgiu arzător, ea își ridică brațele, înălță capul. O clipă cumplită stătu nemișcată, prinsă în flăcări. Apoi vorbi ca și cum ar fi rostit cuvinte de foc:

– Vino! Eu am gustat Sângele Pământului! Trebuie să te supui voinței mele. Zidurile morții nu contează. Kevin fiul lui Loric! Vino!

Nu! urlă Covenant. Nu! Nu face asta! Dar chiar și urletul lui interior era înăbușit de glasul măreț care tremura și gemea în aer, atât de mare încât părea să-l audă nu cu urechile, ci cu întreaga suprafață a corpului.

– Nebuno! Încetează! Valuri nesigure de spaimă curgeau dinspre glas. Nu face asta!

– Kevin, ascultă-mă! strigă Elena cu ton transfigurat. Nu poți să mă refuzi! Sângele Pământului te obligă. Am ales ca tu să-mi îndeplinești Comanda. Kevin, vino!

Glasul măreț repetă:

– Nebuno! Nu știi ce faci!

O secundă mai târziu, ambianța peșterii se schimbă violent, de parcă un mormânt s-ar fi deschis în ea. Valuri de agonie se rostogoliră prin aer. Covenant tresărea la fiecare undă. Se înțepeni acolo unde îngenunchease și privi în sus.

Spectrul lui Kevin Risipitorul Tărâmului se profila în lumina palidă în fața Elenei. O domina prin înălțime, domina peștera însăși. Monumental de vertical și pustiit, era vizibil mai degrabă prin piatră decât în interiorul peșterii. Se înălța deasupra Elenei ca o parte din stânca muntelui. Avea o gură ca o despicătură, ochi încărcați de efectele Profanării, iar pe frunte purta un bandaj care părea să acopere o rană mortală.

– Dă-mi drumul! gemu el. Am făcut destul rău pentru un singur suflet.

– Atunci slujește-mă! strigă ea în extaz către el. Îți ofer o Comandă prin care să răscumperi acel rău. Ești Kevin fiul lui Loric, Risipitorul Tărâmului. Ai cunoscut disperarea până la fund, ai gustat întreaga cupă de fiere. Asta înseamnă cunoștințe și puteri pe care nicio ființă nu le poate egala. Înalt Nobil Kevin, îți poruncesc să te lupți și să-l înfrângi pe Nobilul Foul Disprețuitorul! Distruge-l pe Prințul Colțului! Prin puterea Sângelui Pământului, îți Comand.

Spectrul o fixă îngrozit și ridică pumnii parcă vrând să o lovească.

– Nebuno! repetă, teribil.

În clipa următoare, o ciocnire ca închiderea unei cripte zgudui peștera. Un ultim puls de teamă lovi grupul Înaltei Nobile; flacăra Elenei fu spulberată ca o lumânare slabă; bezna inundă peștera.

Apoi Kevin dispăru.

Trecu mult timp. Când Covenant își recăpătă cunoștința, se odihni vlăguit un timp pe mâini și genunchi, bucuros de întuneric, de dimensiunea redusă a peșterii și de absența spectrului. Dar, în cele din urmă, își aminti de Elena. Împingându-se în picioare, vorbi spre ea:

– Elena? Vino. Elena? Hai să ieșim de aici.

La început nu primi niciun răspuns. Apoi focul albastru sfârâi când Elena aprinse Toiagul. Stătea pe jos ca o epavă. Când întoarse spre el chipul pustiit, uzat, el văzu că criza ei trecuse. Toată exaltarea îi fusese consumată de actul Comenzii. Se duse la ea, ajutând-o blând să se ridice în picioare.

– Vino, zise din nou. Să mergem.

Ea clătină vag din cap și spuse cu o voce epuizată:

– El a spus că sunt nebună. Ce am făcut?

– Sper să nu aflăm niciodată.

O urmă de simpatie îl făcu să sune aspru. Ar fi vrut să aibă grijă de ea, dar nu știa cum. Ca să-i dea timp și intimitate ca să-și adune forțele, se îndepărtă. Privind plictisit în jurul peșterii, îl observă pe Bannor, observă ușoara expresie de surpriză de pe fața lui. Ceva din acea expresie neobișnuită îi dădu lui Covenant un fior de teamă. Părea să fie îndreptată spre el. Sondă după o explicație, întrebând:

– Era Kevin, nu-i așa?

Bannor aprobă din cap; surpriza contemplativă îi rămase pe față.

– Ei bine, măcar nu era cerșetorul ăla... Cel puțin acum știm că nu Kevin m-a ales pentru treaba asta.

Privirea lui Bannor tot nu se schimbă. Îl făcea pe Covenant să se simtă inconfortabil de expus, ca și cum ar fi fost ceva indecent cu el și nu-și dădea seama.

Confuz, se întoarse spre Înalta Nobilă.

Brusc, o explozie tăcută ca un urlet al pietrei zgudui peștera, o făcu să tremure și să tresalte ca un cutremur. Covenant și Elena își pierdură echilibrul, căzură pe jos. Strigătul de avertizare al lui Morin răsună inexpresiv:

– Kevin se întoarce!

Atunci mormântul se deschise din nou; prezența lui Kevin rezonă pe pielea lui Covenant. Însă de data asta spectrul aduse cu el un iz îngrozitor de carne

putredă și ulei de trandafir, iar în spatele lui se auzea un huruit profund de stânci zdrobite. Când Covenant ridică capul de jos, îl văzu pe Kevin în piatră într-o atitudine furioasă, cu pumnii înălțați. Un verde-aprins umplea orbitele ochilor, aruncând aburi otrăvitori spre frunte; o lumină ca smaraldul curgea pe el ca și când tocmai ar fi ieșit cu greu dintr-o mlaștină.

– Nebuno! răcni într-un paroxism al chinului. Trădătoare blestemată! Ai încălcat Legea Morții ca să mă chemi, ai dezlănțuit nenumărate posibilități pentru rău pe Pământ, și Disprețuitorul mă stăpânește la fel de ușor ca pe un copil! Piatra Bolii Pământului mă topește. Luptă-te, nebuno! Mi s-a Comandat să te distrug!

Urlând ca o mulțime de diavoli, se aplecă prinzând-o în pumn pe Elena.

Ea nu se mișcă. Era îngrozită, încremenită în fața rezultatului marii ei îndrăzneli.

Dar Morin reacționă pe loc. Sări în ajutorul ei, strigând:

– Kevin! Stai!

Spectrul păru să-l audă pe Morin – să-l audă și să-l recunoască. O amintire de demult îl atinse pe Kevin și ezită. Acea ezitare îi dădu timp lui Morin să ajungă la Elena, să o arunce în spatele lui. Când Kevin își scutură incertitudinile, degetele lui se strânseră în jurul lui Morin în loc de Înalta Nobilă.

Îl strânse pe Gardianul Sângelui și îl ridică în aer.

Brațul lui Kevin trecu ușor prin rocă, dar Morin nu putu. Se zdrobi de tavan cu o forță imensă.

Impactul îl smulse din strânsoarea lui Kevin. Dar lovitura fu suficientă. Primul Mark căzu mort ca o creangă ruptă.

Văzând asta, Elena se însufleţi. Îşi dădu seama imediat de pericolul în care se afla. Roti Toiagul Legii rapid deasupra capului. Flacăra sa începu să strălucească şi un fulger albastru fierbinte izbi drept în Kevin.

Explozia îl lovi ca un pumn fizic, împingându-l un pas înapoi prin piatră. Dar el se scutură. Cu un mârâit profund de durere, înaintă întinzându-se din nou spre ea.

Strigând frenetic *„Melenkurion abatha!"*, ea îi blocă atacul cu Toiagul. Vârful lui arzător îi arse palma.

Dădu iarăşi înapoi, strângându-şi degetele arse şi gemând.

În acea pauză de moment, ea strigă invocaţii stranii Toiagului şi îi roti flacăra de trei ori în jurul ei, înconjurându-se cu un scut de energie. Când spectrul încercă iar s-o înşface, nu reuşi s-o reţină. Apucă scutul cu degetele picurând de rău verde-smarald, dar nu o putu atinge. Ori de câte ori îi îndoia apărarea, ea o repara cu forţa Toiagului.

Urlând de frustrare şi durere, el schimbă tactica. Dădu înapoi, îşi încleştă pumnii şi izbi podeaua peşterii. Piatra se zgudui sălbatic. Oscilaţia îl doborî pe Covenant şi îl aruncă pe Bannor în peretele opus.

Un fior ca o convulsie în chinuri traversă muntele. Pereţii peşterii săltară; huruitul de pietre zdrobite umplu aerul; puterea urlă.

O spărtură apăru jos direct sub Elena. Chiar înainte ca ea să-şi dea seama, începu să se desfacă. Apoi, ca nişte fălci diabolice, se lărgi.

Înalta Nobilă Elena căzu în abis.

Kevin sări după ea şi dispăru din vedere.

Urletele lui răsunară din despicătură ca ţipetele unui nebun.

Dar chiar în timpul în care dispăreau lupta lor continua. Focul Nobililor ţâşnea fierbinte în peşteră. Tunetul pietrelor torturate bubuia prin tunel, iar peştera se înclina dintr-o parte în alta ca o greaţă în măruntaiele Zăgazului Cerului. Oripilat, Covenant se gândi că întregul edificiu al muntelui avea să se prăbuşească.

Apoi fu smuls şi ridicat în picioare, ţinut vertical de Bannor. Degetele Gardianului Sângelui îl forţau, iar el îi striga prin tumult:

– Salveaz-o!

– Nu pot!

Durerea răspunsului îl făcu să ţipe. Cererea lui Bannor punea prea multă sare pe rana inutilităţii lui esenţiale încât abia putea suporta.

– Nu pot!

– Trebuie!

Strânsoarea lui Bannor nu admitea alternative.

– Cum? Fluturându-şi mâinile goale în faţa lui Bannor răcni: Cu astea?

– Da!

Gardianul Sângelui prinse mâna stângă a lui Covenant, silindu-l să se uite la ea. Pe deget inelul îi pulsa

sălbatic, cu energia şi lumina unui instrument puternic cerând să fie utilizat.

Pentru o clipă se holbă la banda argintie ca şi cum l-ar fi trădat. Apoi, uitând de scăpare, uitând de sine, uitând chiar şi că nu ştia cum să exercite magia sălbatică, se trase cu disperare de lângă Bannor şi se împletici spre crevasă. Ca un om luptându-se într-o neputinţă ciungă cu un destin implacabil, sări după Înalta Nobilă.

26
GORGANUL SPÂNZURĂTORII

Însă eșuă înainte de a începe. Nu știuse cum să se pregătească pentru genul de bătălie turbată de sub el. Când trecu peste marginea crevasei, fu izbit de o izbucnire de forță ca o erupție din interiorul riftului. Împotriva ei era lipsit de apărare; îi stinse conștiința ca pe o flacără fragilă.

După aceea, un timp, se rostogoli prin întuneric, alergă printr-un vid orb și zgomotos care se înălța și se rupea peste el, până când ajunse să se clatine ca o navă încărcată cu bușteni nelegați. Nu era conștient de nimic în afară de forța care îl biciuia. Dar ceva îl apucă de mână, îl ancoră. La început se gândi că strânsoarea de pe mâna lui era a Elenei, că ea îl ținea acum de mână așa cum o făcuse în timpul nopții care urmase chemării lui. Dar când se scutură de întuneric îl văzu pe Bannor. Gardianul Sângelui îl trăgea afară din crevasă.

Vederea lui – perceperea eșecului – îl demolă. Când Bannor îl puse pe picioare, stătu trăgând cu

urechea la larma bătăliei – detonații, trosnete adânci ca niște gemete ale pietrei torturate, căderi zgomotoase de stânci – ca o carcasă goală, o carenă de cargou absorbind moartea printr-o rană sub linia de plutire. Nu se opuse și nici nu-i puse întrebări lui Bannor când acesta îl cără aproape pe sus afară din peștera Sângelui Pământului.

Tunelul era neluminat, cu excepția reflexiilor focurilor luptei, dar Bannor se mișca sigur de el pe piatra neagră. În câteva clipe își aduse povara târșâită la cascadă. Acolo îl ridică pe Necredincios în brațe și îl purtă ca pe un copil prin greutatea căderii de apă.

La lumina focului de piatră din Rădăcina Pământului, Bannor se mișcă încă și mai repede. Se grăbi spre ambarcațiunea care aștepta, îl instală pe Covenant pe o bancă, apoi sări la bord împingând barca pe lacul lucios. Fără să ezite, începu să recite ceva în limba sa nativă, *haruchai*. Liniștit, barca își urmă drumul printre coloanele ca de mănăstire.

Dar eforturile lui nu îi duseră prea departe. După câteva sute de metri prora începu să împingă împotriva direcției intenționate. Încetă să vorbească și imediat barca se roti într-o parte. Treptat, prinse viteză.

Fusese prinsă de un curent. Stând în dreptul privirii fără vedere a lui Covenant, Bannor ridică ușor o sprânceană, parcă presimțind un necaz. Așteptă îndelung ca ușoara accelerare a curentului să-și dezvăluie destinația.

Apoi zări în depărtare ce anume provocase curentul. Departe, în fața bărcii, focul de piatră strălucea

în lungul unei linii pe lac ca o despicătură care se întindea în ambele sensuri dincolo de cât se putea pătrunde cu vederea. În acea despicătură, Rădăcina Pământului se arunca în cataracte tăcute.

Reacționă cu o eficiență fluidă, ca și cum s-ar fi pregătit pentru acest test în decursul secolelor sale de slujire. Mai întâi smulse un colac de *clingor* din raniță; cu el îl legă de barcă pe Covenant. Ca răspuns la întrebarea vagă de pe fața lui Covenant, rosti:

– Bătălia dintre Kevin și Înalta Nobilă a deschis o crevasă la baza Rădăcinii Pământului. Trebuie să coborâm pe apă și să căutăm o cale de scăpare dedesubt.

Nu așteptă un răspuns. Întorcându-se, se fixă pe picioare, apucă unul din bordurile poleite și îl rupse. Ținând în mâini bucata lungă și curbată de lemn ca pe o cârmă, se roti măsurând distanța dintre barcă și cataractă.

Linia arzătoare a crevasei se afla acum la mai puțin de o sută de metri și ambarcațiunea aluneca rapid spre ea, prinsă de sucțiunea sporită. Dar Bannor mai pregăti ceva. Aplecându-se spre Covenant, spuse calm:

– Prim-Nobil, trebuie să folosești *orcrest*-ul.

Vocea lui răsună cu autoritate în liniștea înconjurătoare. Covenant se holba la el fără să înțeleagă.

– Trebuie. E în buzunarul tău. Scoate-l.

Pentru o clipă, Covenant continuă să se holbeze. Dar în cele din urmă ordinul Gardianului Sângelui pătrunse prin amorțeala lui. Încet, căută în buzunar și scoase piatra netedă și translucidă. O ținu nesigur

în mâna dreaptă, ca și cum nu ar fi putut-o apuca bine numai cu două degete și degetul mare.

Acum cataracta pândea direct în fața bărcii, dar Bannor vorbi calm, ferm:

– Ține piatra în mâna stângă. Ridic-o deasupra capului, ca să ne lumineze drumul.

Când Covenant atinse *orcrest*-ul de inelul chinuit, o lumină pătrunzătoare argintie izbucni din miezul pietrei. Fulgeră peste scândura din mâinile lui Bannor făcând să pălească focul de piatră din jur. Covenant înălță amorțit pumnul, ținând piatra ca pe o torță, și Gardianul Sângelui aprobă din cap. Chipul lui avea o expresie de satisfacție, ca și când toate condițiile Jurământului său ar fi fost îndeplinite.

Apoi prora bărcii căzu. Bannor și Covenant plutiră pe torentul Rădăcinii Pământului în adâncurile întunecate.

Apa clocotea și sălta sălbatic. Dar unul din capetele crevasei se deschidea într-o altă peșteră. Cataractele se răsuceau în cădere biciuind prin crevasă ca printr-un canal sau jgheab. La lumina *orcrest*-ului, Bannor vedea din timp în ce direcție curgea apa. Împingea barca astfel încât să înainteze drept în jos pe torent.

După aceea, ambarcațiunea se repezi pe cursul frenetic într-un lung coșmar tumultuos printre pietre ascuțite, căderi subite și înguste care făceau inima să se oprească în pragul morții. Curentul se prăvălea, tuna, alerga din cavernă în cavernă prin spărturi labirintice, tunele și despicături în măruntaiele insondabile

ale lui Melenkurion Zăgazul Cerurilor. De multe ori barca dispărea sub ferocea fierbere, dar de fiecare dată lemnul ei puternic capabil să facă față Rădăcinii Pământului o aducea din nou la suprafață. Și de multe ori Bannor și Covenant se scufundară în cascade care se prăbușeau peste ei de sus, dar apa nu le făcu rău – fie își pierduse puterile pe parcursul căderii, fie era deja diluată de alte izvoare și lacuri subterane.

În tot acest timp, Covenant ținu ridicată bucata de *orcrest*. O ultimă resursă inconștientă de rezistență îi păstră degetele încleștate și brațul sus. Focul neclintit al pietrei lumina drumul bărcii, astfel încât, chiar și în cele mai isterice momente ale curentului, Bannor era capabil să ghideze ambarcațiunea evitând pietrele și contracurenții, parând valurile – să se apere pe sine și pe Necredincios. Violența torentului îi rupse curând vâsla, dar el o înlocui cu celălalt bord. Când și acesta dispăru, folosi o bancă de scândură drept cârmă.

Luptând neînfricat, trecu peste criza finală a călătoriei.

Fără avertisment, barca se prăbuși pe un torent uriaș într-o peșteră care nu părea să aibă ieșire. Apa se agita furioasă, căutându-și scăparea, presiunea aerului creștea, devenea clipă de clipă tot mai nemiloasă. Un vârtej rapid prinse ambarcațiunea, o roti și o trase sub curgerea masivă a apei.

Neajutorată, barca era atrasă în adâncuri.

Bannor se târî spre Covenant. Își strânse picioarele în jurul taliei lui, smulgându-i *orcrest*-ul. Apucând

piatra de parcă ar fi vrut să se sprijine pe ea, Bannor își lipi cealaltă mână peste nasul și gura lui Covenant.

Rămase așa când barca se scufundă.

Greutatea apei îi împinse direct în jos. Presiunea îi strivi până când ochii lui Bannor se umflară în orbite și urechile îi bubuiau pe punctul de a se rupe. Îl putea simți pe Covenant urlând în strânsoarea lui. Dar își menținu apăsarea prin extremitatea credinței lui, se agăță de forța luminoasă a *orcrest*-ului cu o mână și cu cealaltă îl împiedică pe Covenant să respire.

Apoi fură absorbiți într-un tunel lateral, un fel de supapă. Imediat, toată presiunea aerului închis și a apei îi aruncă în sus. Covenant deveni moale; plămânii lui Bannor ardeau. Dar își păstră suficientă energie ca să se rotească în sus prin apa care țâșnea eliberându-se. Printr-un gât înalt și arcuit cei doi bărbați ajunseră în crevasa de la Piatra Crăpată și fură aruncați afară în dimineața Râului Negru și a Întunecimii Sufocante.

Pentru o clipă, lumina soarelui, cerul liber și pădurea se învârtiră în jurul lui Bannor și scântei datorate presiunii îi fulgerară pe dinaintea ochilor. Apoi forța morală a Jurământului său reveni. Cuprinzându-l pe Covenant cu ambele brațe, îl smuci o singură dată, făcând plămânii Necredinciosului să lucreze din nou.

Cu un icnet violent, Covenant începu să respire rapid, febril. Trecu ceva vreme până să dea vreun semn de conștiență, însă tot timpul inelul lui pulsă ca și cum l-ar fi susținut. În cele din urmă, deschise ochii și se uită la Bannor.

Imediat începu să se zbată slab în legăturile de *clingor.* Bannor îi apărea ca un *djinn* care are grijă de cei blestemați. Apoi cedă. Recunoscu locul unde se afla, cum ajunsese acolo, ce lăsase în urmă. Continuă să privească în gol cât Bannor dezlega frânghiile care îl țineau legat de barcă.

Peste umărul Gardianului Sângelui putea vedea măreața Piatră Crăpată – și dincolo de ea Melenkurion Zăgazul Cerului – micșorându-se pe măsură ce barca era împinsă în josul apei. Din crevasă, un fum negru umflat se ridica în valuri subliniate când și când de fulgerele bătăliei din adâncurile muntelui. Explozii înăbușite de chinuri sfâșiau măruntaiele de stâncă, dând frâu liber ravagiilor chiar în mormântul erelor. Covenant simțea că plutea pe o undă de devastări și distrugeri.

Cu teamă, își coborî privirea pe inel. Spre groaza lui descoperi că încă mai pulsa ca un semn de exclamație. Instinctiv încleștă mâna dreaptă peste el, ascunzându-l. Apoi se întoarse cu fața în direcția de înaintare, cu spatele la Bannor și Piatra Crăpată, parcă ferindu-și rușinea de o analiză atentă.

Stătu astfel ghemuit, vlăguit și trist, pe tot parcursul înaintării rapide din acea zi. Nu vorbi cu Bannor, nu-l ajută să propulseze barca, nu privi înapoi. Curentul revărsându-se din Piatra Crăpată ridica apele Râului Negru aproape la cotele de inundații și ușoara ambarcațiune a Rădăcinii Pământului aluneca îndrăznet printre zidurile sumbre ale pădurii. Soarele dimineții strălucea și dansa reflectându-se de pe apa întunecată în ochii lui Covenant, dar el o fixa fără

să clipească, de parcă însuși reflexul protector al pleoapelor sale era epuizat.

După aceea nimic nu mai interferă cu privirea lui nevăzătoare. Hrana udă pe care i-o oferi Bannor o înghiți automat, cu mâna stângă ascunsă între coapse. Miezul zilei și după-amiaza trecură neobservate și, la lăsarea serii, rămase ghemuit pe locul său, strângându-și inelul la piept parcă pentru a se proteja de junghiul final al înțelegerii.

Apoi, când amurgul se îndesi asupra lor, deveni conștient de muzică. Aerul Întunecimii era încărcat de un cântec vibrant, fără cuvinte, o melodie stranie care părea să se înalțe ca o patimă din gâturile slabe ale tuturor frunzelor. Contrasta puternic cu criza distantă și furtunoasă de pe Melenkurion Zăgazul Cerului, cântecul violenței care lovise și zguduise Piatra Crăpată. Încet-încet, își înălță capul ca să asculte. Cântecul Întunecimii avea o inflexiune de suferință, ca și cum și-ar fi reținut intenționat o furie puternică a melodiei, protejându-l.

La lumina *orcrest*-ului văzu că Bannor împingea barca spre un deal înalt lipsit de copaci care se profila pe cerul nopții aproape de malul dinspre sud. Dealul era dezolant, fără viață, ca și cum capacitatea lui de a hrăni chiar și cele mai dure plante îi fusese arsă cu desăvârșire. Și totuși părea să fie sursa cântecului Întunecimii. Melodia care adia spre râu dinspre deal suna ca un cor de furii satisfăcute.

Privi fără curiozitate dealul. Nu mai avea energie să-i pese de astfel de locuri. Toate rămășițele sănătății

lui mentale se concentrau asupra bătăliei din Melenkurion Zăgazul Cerului și asupra strânsorii care îi ascundea inelul. Când Bannor ancoră barca și îl prinse de cotul drept ca să-l ajute că coboare pe țărm, Covenant se sprijini pe Gardianul Sângelui și se lăsă ghidat ca paralizat.

Bannor se îndreptă spre dealul arid. Fără să pună întrebări, Covenant începu să se lupte cu urcușul.

În ciuda sfârșelii lui, dealul îi stimula atenția. Îi putea simți moartea cu picioarele ca și cum s-ar fi urcat pe un cadavru. Totuși, era o moarte pătimașă; atmosfera era încărcată de măcel și dușmănie. Ura încarnată făcea să-l doară încheieturile în timp ce urca. Începu să asude și să tremure de parcă ar fi purtat pe umeri povara unor atrocități.

Apoi, aproape de vârf, Bannor se opri. Gardianul Sângelui ridică *orcrest*-ul. La lumina lui, Covenant văzu spânzurătoarea de pe culmea dealului. În ea atârna un uriaș. Iar între el și spânzurătoare, holbându-se la el ca la un coșmar concentrat, erau oameni, oameni pe care îi cunoștea.

Nobilul Mhoram stătea drept în roba lui pătată în lupte. Ținea strâns toiagul în mâna stângă și chipul îi era încordat de viziuni. În spatele lui erau Nobilul Callindrill și doi Gardieni ai Sângelui. Nobilul avea o expresie întunecată de eșec în priviri. Quaan și Amorine stăteau alături de el. Iar la dreapta lui Mhoram, sprijinit de mâna dreaptă a lui Mhoram, se afla Hile Troy.

Troy își pierduse ochelarii negri și banderola de pe frunte. Pielea fără ochi de pe fața sa era ridată ca și cum

s-ar fi străduit să vadă. Ținea capul ridicat, mișcându-l dintr-o parte în alta ca să-și focalizeze auzul. Covenant înțelese intuitiv că Troy își pierduse vederea câștigată în Tărâm.

Alături de acești oameni se afla un bărbat pe care Covenant nu îl cunoștea. El era cel care cânta, un bărbat înalt, cu părul alb și ochi argintii strălucitori, care fredona pentru sine ca și cum ar fi înrourat pământul cu muzica. Fără să se gândească prea mult, Covenant bănui că acela era Caerroil Wildwood, forestalul Întunecimii Sufocante.

Ceva în privirea forestalului, ceva sever, totuși ciudat de plin de respect, îl făcu pe Covenant să-și revină. În cele din urmă, percepu teama de pe chipurile care îl priveau. Se desprinse de sprijinul lui Bannor, preluând greutatea tuturor poverilor sale pe propriii umeri. Pentru o clipă, înfruntă trepidația din fața lui cu o privire atât de intensă, încât îi făcea fruntea să vibreze. Apoi, când era pe punctul să vorbească, o detonație puternică dinspre Piatra Crăpată îi zgudui oasele, dezechilibrându-l. Întinzându-se spre Bannor, își dezvălui rușinea inelului.

Privindu-i cât putea de drept în față pe Mhoram și Troy, gemu:

– Ea e pierdută. Am pierdut-o.

Dar chipul i se contorsionă și cuvintele îi ieșiră sparte printre buze, ca niște fragmente ale inimii lui.

Declarația lui păru să facă muzica să pălească, întărind zgomotele înăbușite dinspre Piatra Crăpată. Simțea fiecare explozie a luptei ca pe o lovitură interioară.

Dar moartea de sub picioare îi devenea din ce în ce mai clară. Iar uriașul spânzurat atârna înaintea lui atât de real, încât nu-l putea evita. Începu să-și dea seama că stătea în fața unor oameni care supraviețuiseră propriilor chinuri. Se clătină, dar nu căzu, atunci când începură protestele – când Troy strigă gâtuit:

– Pierdută? Pierdută?

Și Mhoram întrebă cu voce spartă:

– Ce s-a întâmplat?

Sub cerul nopții pe dealul lipsit de viață – luminat de stele, de strălucirile gemene ale ochilor lui Caerroil Wildwood și de focul *orcrest*-ului –, Covenant stătu sprijinit de Bannor ca un martor schilodit împotriva lui însuși, și descrise în propoziții împiedicate calvarul Înaltei Nobile Elena. Nu menționă concentrarea privirii ei, pasiunea ei consumatoare. Dar povesti tot restul: târgul lui, sfârșitul lui Amok, chemarea lui Kevin Risipitorul Tărâmului, căderea solitară a Elenei. Când termină, i se răspunse printr-o tăcere îngrozită care răsuna în urechile lui ca un denunț.

– Îmi pare rău, concluzionă el în liniștea care se lăsase. Forțându-se să bea zațul amar al inutilității lui personale, adăugă: Am iubit-o. Aș fi salvat-o dacă aș fi putut.

– Ai iubit-o? murmură Troy. Și e singură?

Glasul lui era prea dezarticulat ca să exprime întreaga măsură a durerii lui.

Nobilul Mhoram își acoperi brusc ochii, lăsând capul în jos.

Quaan, Amorine și Callindrill stăteau unul lângă altul ca și cum nu ar fi putut îndura singuri ceea ce auziseră.

O altă explozie dinspre Piatra Crăpată cutremură aerul. Îl făcu pe Mhoram să ridice capul, privindu-l pe Covenant cu lacrimile curgându-i pe obraji.

– E așa cum am zis, șopti îndurerat. Nebunia nu e singurul pericol în vise.

Auzindu-l, fața lui Covenant se contorsionă din nou. Dar nu mai avea nimic de spus; chiar și ușurarea asentimentului îi era refuzată. Însă Bannor păru să audă ceva diferit în intonația Nobilului. Ca pentru a corecta o nedreptate, se îndreptă spre Mhoram. Din mers scoase din raniță sculptura în măduvă a lui Covenant.

Îi înmână lucrarea lui Mhoram.

– Înalta Nobilă i-a dat-o în dar.

Nobilul Mhoram apucă strâns sculptura de os și ochii îi străluciră dintr-odată de înțelegere. El cunoștea legătura dintre Elena și ranyhyn; înțelegea ce însemna un asemenea dar către Covenant. Un icnet de plâns îi traversă fața. Dar după ce trecu îl lăsă intact autocontrolul. Buzele lui crăpate își recăpătară aspectul omenos. Întorcându-se spre Covenant, zise cu blândețe:

– E un dar prețios.

Sprijinul neașteptat al lui Bannor și gestul conciliant al lui Mhoram îl mișcară pe Covenant. Dar nu avu timp pentru niciunul dintre ei. Privirea îi era fixată asupra lui Hile Troy.

Warmarkul clipi fără ochi sub valurile repetate ale înțelegerii, și în interiorul lui se formă furtuna.

Părea să o vadă pe Elena în minte, să și-o amintească, să-i guste frumusețea, să savureze întreaga putere a vederii învățate de la ea. Părea să-i vadă sfârșitul solitar și fără rost.

– E pierdută? gâfâi el cu furie crescândă. Ai pierdut-o? E singură?

Deodată izbucni. Cu un răcnet livid se năpusti asupra lui Covenant:

– Numești asta iubire?! Leprosule! Necredinciosule! Scuipă cuvintele ca și cum ar fi fost cele mai cumplite blesteme pe care le cunoștea: Pentru tine totul nu e decât un joc! Capcane mentale. Scuze. Tu ai lepră! O lepră morală! Ești prea egoist ca să iubești pe cineva în afară de tine. Tu ai puterea pentru orice, dar nu o folosești. Pur și simplu i-ai întors spatele atunci când a avut nevoie de tine. Lepros vrednic de dispreț! Lepros!

Țipa cu atâta forță, încât mușchii gâtului i se încordau ca niște funii. Venele din tâmple i se umflaseră și pulsau parcă pe punctul de a exploda de scârbă.

Covenant simți adevărul acuzației lui. Târgul lui expunea atât de multă vinovăție, iar Troy lovea în inima vulnerabilității lui ca și cum o intuiție profetică i-ar fi ghidat orbirea. Mâna dreaptă a lui Covenant se crispă într-o inutilă mișcare de negare. Dar stânga i se agăța de piept ca pentru a-i localiza rușinea în acel unic loc.

Când Troy făcu o pauză ca să se adune pentru un alt atac, Covenant rosti slab:

– Necredința nu are nicio legătură cu asta. Era fiica mea.

– Ce?!

– Fiica mea. Covenant pronunță cuvintele ca pe o punere sub acuzare: Am violat-o pe copila lui Trell. Elena era nepoata lui.

– Fiica ta.

Troy era prea uluit ca să mai strige. Scântei de aluzii la depravare îl legănau. Gemu ca și cum crimele lui Covenant erau atât de numeroase, încât nu le putea cuprinde în minte pe toate într-un singur moment.

Mhoram îi vorbi cu grijă:

– Prietene... acesta este faptul pe care ți l-am ascuns. Secretul ți-a provocat o suferință neintenționată. Te rog să mă ierți. Consiliul s-a temut că această informație te-ar putea face să-l urăști pe Necredincios.

– Al dracului de corect, icni Troy. Al dracului de corect.

Dintr-odată patima lui acumulată trecu la acțiune. Ghidat de un instinct sigur, se întinse brusc, smulgând toiagul Nobilului Mhoram. Se roti o dată ca să câștige viteză și izbi cu forță zdrobitoare capul lui Covenant.

Atacul neașteptat îl surprinse chiar și pe Bannor. Dar el își reveni și sări la Troy îmbrâncindu-l suficient de tare ca să-i debalanseze rotirea. Ca rezultat, numai capătul toiagului atinse fruntea lui Covenant. Dar și atât îl făcu să cadă pe spate rostogolindu-se pe deal.

Se opri și se ridică pe genunchi. Când duse mâna la cap, constată că sângera puternic de la o rană în centrul frunții.

Putea să simtă străvechea ură și moarte infiltrându-se în el din pământul pârjolit. Sângele îi curgea pe obraji ca un scuipat.

În clipa următoare, Mhoram și Quaan îl prinseră pe Troy. Mhoram îi smulse toiagul din mâna lui; Quaan îi imobiliză brațele.

– Prostule! se răsti Nobilul. Ai uitat de Legământul Păcii. Loialitatea este o datorie!

Troy se luptă cu Quaan. Furia și suferința îi pătau fața.

– Nu am depus niciun Legământ! Dă-mi drumul!

– Ești warmark al Oștii, zise Mhoram amenințător. Legământul Păcii te leagă. Dar dacă acest motiv nu te împiedică de la crimă, atunci să te împiedice faptul că armata Disprețuitorului a fost distrusă. Scrijelitorul în Carne atârnă mort în ștreangul de pe Gorganul Spânzurătorii.

– Numești asta victorie? Am fost decimați! La ce bună o victorie care costă atât de mult? Furia lui Troy se înălță până la un scâncet: Ar fi fost mai bine dacă am fi pierdut! Atunci n-ar mai fi fost așa o risipă!

Patima din gât îl făcu să icnească după aer ca și cum s-ar fi asfixiat de duhoarea perfidiei lui Covenant.

Însă Nobilul Mhoram era neclintit. Îl apucă pe Troy de platoșă și îl scutură.

– Atunci oprește-te, pentru că Înalta Nobilă nu e moartă.

– Nu? gâfâi Troy. Nu e moartă?

– Chiar și acum auzim bătălia ei. Nu înțelegi sunetul? În timp ce noi ascultăm, ea se luptă cu răposatul

Kevin. Toiagul o susţine, iar el nu are puterea pe care credea ea că ar avea-o. Dar dovada rezistenţei ei e aici, în Necredinciosul însuşi. Ea l-a chemat, va rămâne în Tărâm până la moartea ei. Aşa a fost când Drool Viermele-de-Piatră l-a chemat prima dată.

– Încă mai luptă? prinse Troy ideea. Părea să o privească drept dovada definitivă a trădării lui Covenant. Dar după aceea se întoarse spre Mhoram şi strigă: Trebuie s-o ajutăm!

Auzindu-l, Mhoram tresări. O undă de durere îi trecu peste faţă. Cu vocea gâtuită, întrebă:

– Cum?

– Cum? răbufni Troy. Nu mă întreba pe mine cum. Tu eşti Nobilul! Trebuie să o ajutăm!

Nobilul se îndreptă de spate, încleştându-se de toiag în căutare de sprijin.

– Ne aflăm la trei sute de kilometri de Piatra Crăpată. Ar trece o noapte şi o zi înainte ca vreun ranyhyn să ne poată duce la poalele stâncii. Apoi ar trebui să-i cerem lui Bannor să ne ghideze prin munte în căutarea locului luptei. Probabil că efectele bătăliei au distrus toate căile posibile de apropiere. Poate că ne-ar distruge şi pe noi. Totuşi, chiar dacă am ajunge la Înalta Nobilă, nu am avea nimic să-i oferim în afară de forţele slabe a doi Nobili. Având Toiagul Legii, ea ne depăşeşte cu mult. Cum am putea s-o ajutăm?

Stăteau faţă în faţă, parcă întâlnindu-şi minţile peste lipsa de ochi a lui Troy. Mhoram nu se clinti sub furia warmarkului. Suferinţa pentru inutilitatea

lui i se citea clar pe față, dar nici nu neg㠄, nici nu își blestemă slăbiciunea.

Însă Troy tremura de nerăbdare și fu nevoit să-și plaseze cererea în altă parte.

Se întoarse către Covenant.

– Tu! strigă acut. Dacă ești mult prea laș ca să faci ceva de unul singur, măcar dă-mi mie șansa s-o ajut! Dă-mi inelul tău! Îl pot simți de aici. Dă-mi-l! Hai, ticălosule. E singura ei șansă.

Îngenuncheat pe pământul mort și nisipos al Gorganului, Covenant privi în sus la Troy prin sângele din ochi. Un timp nu fu capabil să răspundă. Rugămintea lui Troy părea să cadă peste el ca o avalanșă de pietre. Îi îndepărta ultima apărare și lăsa dezgolită rușinea finală. Ar fi trebuit să fie în stare s-o salveze pe Elena. Avea puterea; pulsa ca o rană pe inelarul lui. Dar el nu o folosise. Ignoranța nu era o scuză. Pretextul inutilității nu îl mai acoperea.

Atmosfera aridă a Gorganului îi arse pieptul atunci când se ridică în picioare. Cu toate că abia putea vedea ceea ce se petrecea, porni să urce dealul. Efortul îi provoca dureri de cap ca și cum așchii de os i-ar fi înjunghiat creierul, iar inima îi tremura. O voce tăcută striga spre el *Nu! Nu!* Dar el o ignoră. Cu jumătatea de mână bâjbâi după inel. Părea să i se opună, îi era dificil să-l apuce, dar când ajunse lângă Troy îl smulse în sfârșit de pe deget. Cu voce încleiată ca și când ar fi avut gura plină de sânge, zise:

– Ia-l. Salveaz-o.

Puse verigheta în palma lui Troy.

Atingerea inelului pulsând îl aduse pe Troy în extaz. Încleștându-și degetele peste el, se întoarse și alergă fără frică spre creasta dealului. Căută rapid cu auzul, localiză direcția Pietrei Crăpate, se întoarse cu fața spre luptă. Ca un titan, înălță pumnul spre cer; energia izbucni ca o flacără din aurul alb ca un răspuns la pasiunea lui. Cu voce lividă strigă:

– Elena! Elena!

Atunci cântărețul înalt și alb apăru lângă el. Muzica prinse o intonație de interdicție care împrăștie o paralizie involuntară ca o ceață peste culmea dealului. Toată lumea încremeni, pierzându-și puterea de a se mișca.

În tăcere, Caerroil Wildwood își ridică sceptrul noduros.

– Nu, cântă el. Nu pot permite asta. E o încălcare a Legii. Și tu uiți ce îmi datorezi. Poate atunci când vei fi dobândit un control nemeritat asupra magiei sălbatice o să-l folosești ca să te răscumperi.

Atinse cu sceptrul lui pumnul ridicat al lui Troy; inelul căzu la pământ. În cădere, toată căldura și energia puterii lui se stinseră. Arăta ca un simplu metal atunci când lovi solul fără viață, rostogolindu-se în ritmul muzicii și oprindu-se lângă picioarele lui Covenant.

– Nu voi permite asta, continuă cântărețul. Promisiunea este irevocabilă. În numele Copacului Unic și al Pădurii Unice, în numele Întunecimii neiertătoare, pretind prețul ajutorului meu. Cu un gest solemn ca sunetul unui corn îndepărtat, atinse cu sceptrul capul

lui Troy: Tu cel fără ochi, ai promis să plătești. Cer viața ta.

Nobilul Mhoram încercă să protesteze. Dar paralizia forestalului îl reținea. Nu putu face nimic în afară de a privi cum Troy începea să se transforme.

– Cer ca tu să fii discipolul meu, intonă cântărețul. Vei fi Caer-Caveral, ajutorul și supusul meu. De la mine vei învăța munca unui forestal, cu rădăcină și ramuri, semințe, sevă, frunze și totul. Vom merge împreună prin Întunecime, iar eu te voi învăța cântecele copacilor, numele tuturor pădurilor străvechi, curajoase și treze și antica încrengătură de gânduri și dispoziții. Cât există copaci, noi vom sluji împreună, bucurându-se de fiecare nou lăstar și satisfăcând nevoia de răzbunare a pădurii asupra fiecărei detestate intruziuni umane. Uită de proștii tăi prieteni umani. Pe ea nu o poți ajuta. Caer-Caveral, rămâi și slujește!

Cântecul topi silueta lui Troy. Încet, picioarele lui se uniră. Din tălpi începură să se întindă rădăcini în pământ. Hainele deveniră mușchi des și întunecat. Se prefăcu într-un trunchi bătrân cu o singură creangă înălțată. Din pumnul său se desfăcură frunze verzi.

Blând, cântărețul declară:

– Împreună vom restaura viața pe Gorganul Spânzurătorii.

Apoi se întoarse către Nobili și Covenant. Strălucirea argintie a ochilor lui crescu, făcând să pălească până și focul *orcrest*-ului; cântă cu o intonație de prospețime înrourată:

Toporul şi focul m-au ucis.
Cunosc ura mâinilor devenite îndrăzneţe.
Pleacă, salvează-ţi seva roşie a inimii:
Ura mea nu cunoaşte nici odihnă, nici împăcare.

Pe măsură ce cuvintele pluteau prin ei, el dispăru în muzică, de parcă s-ar fi învăluit în ea şi ar fi ieşit dincolo de raza lor vizuală. Dar melodia ce îl avertiza stărui în urma lui ca un ecou în aer, repetându-i comanda, repetând-o până când nu mai putea fi uitată.

Treptat, ca nişte siluete trezindu-se amorţite dintr-un vis, oamenii de pe deal reîncepură să se mişte. Quaan şi Amorine se repeziră la buturuga acoperită de muşchi. Suferinţa le umplea chipurile. Dar îndurară prea mult, se luptaseră prea din greu în lungul lor calvar. Nu mai aveau forţă pentru oroare sau proteste. Amorine privea în gol ca şi cum nu ar fi putut înţelege ce se întâmpla, şi în ochii bătrâni ai lui Quaan sclipeau lacrimi. Strigă:

– Te salut, Warmark!

Dar vocea lui suna slabă şi ştearsă pe Gorgan, şi nu mai spuse altceva.

În spatele lor, Nobilul Mhoram se încovoie de spate. Mâinile îi tremurau când ridică toiagul într-un rămas-bun mut. Nobilul Callindrill i se alătură şi stătură împreună parcă sprijinindu-se unul pe celălalt.

Covenant căzu ţeapăn pe genunchi şi ridică inelul.

Se întinse după el ca un acolit plecându-şi fruntea la pământ, iar când degetele i se închiseră asupra

lui îl făcu să alunece la locul lui pe inelar. Apoi, cu ambele mâini, încercă să-şi şteargă sângele din ochi.

Dar, în timp ce făcea asta, o explozie dinspre Piatra Crăpată cutremură aerul. Muntele gemu ca şi când ar fi fost rănit grav. Lovitura îl trânti cu faţa la pământ. Întunericul îi umplu rămăşiţele vederii de parcă s-ar fi scurs asupra lui de pe Gorganul arid. Şi în spatele lui auzi explozia urlând ca un triumf vânăt al duşmanilor.

Un fior prelung străbătu Întunecimea şi în urma lui veni un sunet puternic ca un trosnet, ca şi cum întreaga faleză a Pietrei Crăpate s-ar fi prăbuşit. Oamenii se puseră în mişcare; voci răsunau în toate direcţiile. Dar Covenant nu le putea auzi cu claritate. Urechile îi erau inundate de tumult, un răcnet multiplu de veselie. Şi sunetul se apropia. Deveni tot mai puternic şi mai presant până când îi copleşi timpanele, trecu dincolo de limitele percepţiei fizice şi ţiui direct în creierul lui.

După aceea, vocile ajunseră la el stinse, înregistrate cumva prin auzul lui suprasolicitat.

Bannor spuse:

– Piatra Crăpată a sărit în aer. O să fie mare potop.

Nobilul Callindrill spuse:

– O să iasă şi ceva bun din asta. O să se cureţe Catacombele de sub Muntele Tunetului.

Nobilul Mhoram spuse:

– Uitaţi-vă, Necredinciosul pleacă. Înalta Nobilă a căzut.

Dar astfel de lucruri îl depășeau; nu se putea agăța de ele. Țărâna neagră de pe Gorganul Spânzurătorii îl pândea ca o încarnare a beznei. Și în jurul lui, înconjurându-l, consumându-l și pe el și pământul, țipetele dușmănoase creșteau, umplându-i capul, pieptul și membrele și măcinându-i oasele. Urletul trecu de el, iar el răspunse cu un strigăt care nu formă niciun sunet.

27
LEPRA

Țipătul crescu în intensitate, devenind tot mai puternic, mai presant și mai dăunător. Îl putea simți doborând barierele înțelegerii sale, alterându-i terenul existenței. În cele din urmă, păru să se spargă; căzu peste el de la o înălțime imensă, zdrobindu-se de suprafața lui lipsită de remușcări. Ricoșă din cauza forței impactului. Când se liniști, putu simți ceva dur apăsându-l rece pe față și pe piept.

Treptat își dădu seama că suprafața era umedă și lipicioasă. Mirosea a sânge închegat.

Această percepție îl purtă dincolo de o graniță. Descoperi că putea face distincția între țiuitul plat, amar și insultător de afară și durerea ascuțită din capul lui. Cu un efort agonizant, își mișcă o mână ca să-și șteargă sângele uscat de pe ochi. Apoi, chinuit, îi deschise.

Vederea i se focaliză ca printr-o lentilă pătată rău, dar după un timp începu să-și dea seama fragmentat

de locul în care se afla. Peste tot era o lumină galbenă lipsită de suflet. Picioarele canapelei se întrezăreau la câţiva metri distanţă dincolo de covorul gros defensiv. El zăcea întins pe podea lângă măsuţa pentru cafea de parcă ar fi căzut de pe un catafalc. Cu mâna stângă ţinea ceva puternic apăsat pe ureche, ceva care ţiuia brutal.

Când mişcă mâna, descoperi că era receptorul telefonului. De acolo venea ţipătul, scâncetul pătrunzător al telefonului ridicat din furcă. Telefonul în sine zăcea pe podea în apropiere.

Un moment lung, încremenit, se duse înainte să-şi revină în fire suficient cât să se întrebe cât timp trecuse de când îi închisese Joan.

Gemând, se rostogoli pe o parte şi ridică ochii la ceasul de pe perete. Nu-l distingea; ochii îi erau încă prea tulburi. Dar printr-o fereastră putu vedea primele raze ale unei dimineţi inconfortabile. Fusese inconştient jumătate de noapte.

Începu să se ridice, apoi căzu la loc cu durerea răsunându-i în cap. Se temu să nu-şi piardă încă o dată cunoştinţa. Dar după un timp zgomotul se limpezi, topindu-se în ţipătul general al telefonului. Reuşi să se salte în genunchi.

Se odihni aşa, privind în jur la ordinea controlată a livingului. Poza lui Joan şi ceaşca sa de cafea se găseau exact acolo unde le lăsase, pe masă. Lovitura capului său de marginea mesei nici măcar nu vărsase cafeaua.

Sanctuarul locului familiar nu-i oferi nicio consolare. Când încercă să se concentreze asupra curăţeniei

premeditate a camerei, privirea lui continua să alunece înapoi la sângele uscat, aproape negru, care păta covorul. Pata îi viola securitatea ca un şancru. Ca să scape de ea, se încordă şi se ridică în picioare.

Camera se clătină ca şi cum ar fi căzut pradă unui vertij, dar se sprijini de braţul capitonat al canapelei şi, după o clipă, îşi recăpătă în mare măsură echilibrul. Atent, ca şi când s-ar fi temut să nu deranjeze un demon, puse receptorul la loc în furcă, apoi oftă adânc când ţiuitul din aer încetă brusc. Ecoul continua să-i răsune în urechea stângă. Îi tulbura echilibrul, dar îl ignoră cât putu mai bine. Începu să se deplaseze prin casă ca un orb, croindu-şi drum de la un suport la altul – de la canapea la tocul uşii şi la masa din bucătărie. De acolo fu nevoit să meargă câţiva paşi fără sprijin până la baie, dar reuşi să traverseze distanţa fără să cadă.

Se propti de chiuvetă şi se odihni din nou.

Când îşi recăpătă suflul, dădu drumul la apă cu un gest automat şi îşi săpuni mâinile, primul pas în ritualul lui de curăţare, o parte vitală a apărării lui împotriva unei recăderi. Un timp îşi frecă mâinile fără să ridice capul. Dar în cele din urmă se uită în oglindă.

Vederea propriei lui feţe îl opri. Se privea pe sine cu ochi aspri, chinuiţi, şi recunoscu chipul pe care îl sculptase Elena. Ea nu aşezase o rană pe fruntea sculpturii ei, dar tăietura nu făcea decât să completeze imaginea pe care ea o crease. Putea vedea o sclipire de os prin sângele uscat şi negru care îi întuneca fruntea şi obrajii, se întindea în jurul ochilor scoţându-i în

evidență, umbrindu-i cu hotărâri teribile. Rana și sângele de pe fața lui cenușie și scofâlcită îl făceau să arate ca un profet fals, un trădător al celor mai frumoase vise ale lui.

Elena! strigă răgușit. Ce am făcut?

Incapabil să suporte propria sa imagine, se întoarse și privi amorțit de jur împrejurul băii. Iluminatul fluorescent, porțelanul căzii și metalul cromat al accesoriilor sale periculoase sclipeau ca și cum nu ar fi avut absolut nicio legătură cu lacrimile. Superficialitatea lor goală părea să insiste că durerea și pierderea erau ireale, irelevante.

Le fixă cu privirea îndelung, măsurându-le goliciunea. Apoi ieși din baie șchiopătând. Sumbru, deliberat, își lăsă fruntea nespălată, neatinsă. Nu voia să renege acuzația înscrisă acolo.

GLOSAR

Acence: stonedownoră, soră a lui Atiaran
ahamkara: Hoerkin, „Uşa"
Ahanna: pictoriţă, fiică a Hannei
aliantha: fructe-comoară
amanibhavam: iarbă de leac pentru cai, otrăvitoare pentru oameni
Amatin: Nobilă, fiică a lui Matin
Amok: îndrumător misterios, slujitor al vechii Înţelepciuni
Amorine: mai întâi Haft, apoi Hiltmark în Oaste
anundivian yajña: arta ramenă „pierdută" a sculpturii în oase
argilă de leac: nămol vindecător
Asuraka: Bătrânul purtător al Toiagului în Loresraat
Atiaran, soţia lui Trell: stonedownoră, mama Lenei
aussat Befylam: forma de copii a *jheherrin*
Banas Nimoram: Sărbătoarea Primăverii
Bann: Gardian al Sângelui numit pe lângă Nobilul Trevor
Bannor: Gardian al Sângelui numit pe lângă Thomas Covenant

Baradakas: Hirebrand în Woodhelvenul Înalt

Bătrân al Spadei: principalul Păstrător al Înţelepciunii purtător al Spadei din Loresraat

Berek Jumătate-de-Mână: Puterea Inimii, fondatorul dinastiei Nobililor, primul dintre Vechii Nobili

Bhrathair: popor întâlnit de uriaşii rătăcitori

Birinair: Hirebrand; mai târziu Hearthrall în Cetatea Nobilă

Brabha: ranyhyn, calul lui Korik

Braţ Puternic Meşteşugarul de Nave: uriaş, tată de tripleţi

caamora: încercare a uriaşilor prin suferinţă cu ajutorul focului

Caer-Caveral: ucenic forestal al Codrului Morinmoss

Caerroil Wildwood: forestal din Întunecimea Sufocantă

Cabinetul: camera de consiliu din Cetatea Nobilă

Callindrill, soţul lui Faer: Nobil

camera din inima lemnului: locul de adunare dintr-un woodhelven

Casa: ţara de origine a uriaşilor

Casa Făuritorului: Creşa lui Foul

Cascada Vălurită: cascadă din Piatra Sărbătorii

Catacombele Troglodiţilor: căminul troglodiţilor de sub Muntele Tunetului

Căutarea: încercarea de a salva Toiagul Legii

Cei Fără Casă: uriaşii

Cele Şapte Cuvinte: cuvinte cu putere

Cele Şapte Părţi: colecţie de cunoştinţe lăsate de Nobilul Kevin

Cercul Bătrânilor: conducătorii dintr-un Stonedown

Cerrin: Gardian al Sângelui, numit pe lângă Nobila Shetra

Cetatea Nobilă: Piatra Sărbătorii
clingor: piele adezivă
Coamă: ranyhyn
Codrul Sărbătorii: locul unde se află Loresraat
Colosul: străveche statuie de piatră care străjuia Tărâmul de Sus
Conclavul Uriaşilor: adunare a uriaşilor
Copacul Unic: copac mistic din lemnul căruia a fost făcut Toiagul Legii
Cord: cel de-al doilea rang ramen
Corimini: cel mai bătrân din Loresraat
Corupţia: nume al Gardienilor Sângelui pentru Nobilul Foul
Cosiţe Voinice: uriaşă, soţia lui Braţ Puternic Meşteşugarul de Nave, mamă de tripleţi
Creatorul: legendar Nobil al Timpului şi Stăpân al Tărâmului, duşman al Nobilului Foul
Creşa lui Foul: casa Dispreţuitorului
Crowl: Gardian al Sângelui
Cuvânt de Avertizare: interdicţie puternică, distructivă
Damelon Prietenul Uriaşilor: vechi Înalt Nobil, fiul lui Berek Jumătate-de-Mână
Dansul Duhurilor: Sărbătoarea Primăverii
Demondim: neamul demonilor-abjecţi şi al waynhimilor
Demoni: strămoşii neamului Demondin
demoni-abjecţi: progeniturile Demondin, creaturi malefice ale puterii
Dezlegaţii: elevi în Înţelepciune eliberaţi de responsabilităţile convenţionale

Dezolarea: eră de ruină a Tărâmului, în urma Ritualului Profanării

dharmakshetra: „a sfida dușmanul", nume waynhim

Dispreț: Putere a Răului

Disprețuitorul: Nobilul Foul

Doar: Gardian al Sângelui

Drinishok: Bătrânul purtător al Spadei din Loresraat

Drinny: ranyhyn, calul Nobilului Mhoram, mânzul lui Hynaril

Drool Viermele de Piatră: troglodit, mai târziu conducător al troglodiților, cel care a găsit Toiagul Legii

Duhurile din Andelain: creaturi de lumină vie care execută Dansul la Sărbătoarea Primăverii

dukkha: „victimă", nume waynhim

Dura Coastă-Aurie: mustang, calul lui Thomas Covenant

Elena: Înalt Nobil în timpul primului atac al Nobilului Foul; fiica Lenei

Elohim: popor întâlnit de uriașii rătăcitori

Eoman: douăzeci de războinici plus un Warhaft

Eoward: douăzeci de Eomane plus un Haft

fael Befylam: forma de șarpe a *jheherrin*

Faer: soția Nobilului Callindrill

Făuritorul: nume *jheherrin* pentru Nobilul Foul

Focul Nobililor: foc provenit din toiagul folosit de Nobili

Focul Vălurit: foc de atenționare în Piatra Sărbătorii

forestal: protector al Pădurilor Tărâmului

Frate de Piatră, Soră de Piatră: termeni afectuoși între oameni și uriași

fructe-comoară: *aliantha,* fructe hrănitoare găsite pretutindeni în Tărâm

Gardieni ai Sângelui: apărători ai Nobililor
Garth: Warmark al Oștii din Cetatea Nobilă
Gay: o winhome dintre rameni
gilden: copac asemănător cu arțarul, cu frunze aurii
Gildenlode: lemn înzestrat cu putere obținut din copacii gilden
Glimmermere: lac pe platoul de deasupra cetății Piatra Sărbătorii
Gorak Krembal: Hotash Slay
Gorganul Spânzurătorii: loc de execuție în Întunecimea Sufocantă
Gorgonele Nisipurilor: monștri descriși de uriași
Grace: unul dintre corzii rameni
gravelingas: maestru al înțelepciunii pietrei
Gravin Threndor: Muntele Tunetului
grifon: fiară asemănătoare unui leu cu aripi
Haft: comandant al unui Eoman
Haruchai: rasa originară a Gardienilor Sângelui
Hearthrall al Cetății Nobile: administrator responsabil cu lumina, căldura și ospitalitatea
Heer: conducător al unui woodhelven
Herem: proroc delirant, Ucigașul Neamului, *turiya*
Hile Troy: Warmark al Oștii Înaltei Nobile Elena
Hiltmark: al doilea în conducerea Oștii
Hirebrand: maestru al științei lemnului
Hoerkin: Warhaft
Howor: Gardian al Sângelui numit pe lângă Nobila Loerya
Hurn: unul dintre Corzii rameni
Huryn: ranyhyn, calul lui Terrel
Hynaril: ranyhyn, calul Tamaranthei și apoi al lui Mhoram

Hyrim: Nobil, fiul lui Hoole

Imoiran, soția lui Tomal: locuitoare din Stonedown

incinta sacră: sală la Piatra Sărbătorii în care se oficiază Vecerniile

Inima Satanei Zdrobitorul de Suflete: nume dat de uriași Nobilului Foul

Inima Tunetului: peșteră a puterii în Muntele Tunetului

Interdicție: forță de respingere, zid de putere

Irin: războinică din cel de-al Treilea Eoman al Oștii

Împlinirea unui Cord: ceremonia prin care cineva devine Cord

Împlinirea unui Rob al Coamei: ceremonia prin care cineva devine Rob al Coamei

Înalt Nobil: conducător al Consiliului Nobililor

Înaltul Lemn: *lomillialor*, lăstar din Copacul Unic

Înghițitoarea de Vieți: Marea Mlaștină

Înțelepciunea lui Kevin: cunoștințe despre putere lăsate de Kevin sub forma Celor Șapte Părți

înțelept: conducător al demonilor-abjecți

Jain: unul dintre Robii Coamei rameni

Jehannum: proroc delirant, Scrijelitorul în Carne, *moksha*

jheherrin: cei moi, produse secundare vii provenite din eșecurile Nobilului Foul

Jurământul: legământ haruchai de slujire a Nobililor

Kam: unul dintre Robii Coamei rameni

Kelenbhrabanal: Părinte al Cailor din legendele ranyhynilor

Kevin Risipitorul Tărâmului: fiul lui Loric Amuțitorul Demonilor, ultimul Înalt Nobil dintre Vechii Nobili

Kiril Threndor: cameră a puterii situată adânc sub Muntele Tunetului, Inima Tunetului

Koral: Gardian al Sângelui numit pe lângă Nobila Amatin

Korik: Gardian al Sângelui, comandant în armata inițială haruchai

kresh: lupi galbeni sălbatici, uriași

krill: sabia fermecată a lui Loric, un mister pentru Noii Nobili, trezită la viață de Thomas Covenant

Kurash Plenethor: regiune numită cândva Piatra Spartă și mai târziu Trothgard

Kurash Qwellinir: Colinele Nimicite

Lal: unul dintre Corzii rameni

Legământul Păcii: legământ depus de oamenii Tărâmului împotriva violenței fără rost

Legea Morții: separarea celor morți de cei vii

Leii de Foc: scurgere de foc de pe Muntele Tunetului

Lena: stonedownoră, fiica lui Atiaran și a lui Trell, mama Elenei

licoare-diamant: băutură a uriașilor

lillianrill: știință a lemnului sau maestru al științei lemnului

Lithe: una dintre Roabele Coamei ramene

Llaura: Heer din Woodhelvenul Înalt

Loerya, soția lui Trevor: Nobilă

lomillialor: Înaltul Lemn, lemn cu putere

Loresraat: școală din Trothgard din Codrul Sărbătorii, unde se studiază Înțelepciunea lui Kevin

Loric Amuțitorul Demonilor: Vechi Înalt Nobil, fiul lui Damelon Prietenul Uriașilor

lor-liarill: lemn Gildenlode

lucrări înțelepte: ateliere ale puterii neamului Demondin

Lup de Mare Navigatorul Spumei: uriaş, prieten al lui Thomas Covenant
Malliner: Heer din woodhelven, fiul lui Veinnin
Marny: ranyhyn, calul lui Tuvor
Mâhnirea: *Coercri,* oraşul Uriaşilor
modelarea măduvei: sculptură în oase
Mehryl: ranyhyn, calul lui Hile Troy
Melenkurion abatha: frază prin care se invocă puterea
Mhoram: Nobil, mai târziu Înalt Nobil, fiul lui Variol
moksha: proroc delirant, Jehannum, Scrijelitorul în Carne
Morin: Prim Mark al Gărzii de Sânge, comandant în armata iniţială haruchai
Morril: Gardian al Sângelui, numit pe lângă Nobilul Callindrill
Murrin, soţul Odonei: stonedownor
Myrha: ranyhyn, calul Elenei
Necredinciosul: Thomas Covenant
Nobil: cel care stăpâneşte domeniile Spadei şi Toiagului din Înţelepciunea lui Kevin
Nobilul Foul: duşmanul Tărâmului
Nobilul Părinte: Berek Jumătate-de-Mână
Oastea: armata din Cetatea Nobilă
Odona, soţia lui Murrin: stonedownoră
Omournil: Heer din woodhelven, fiica lui Mournil
orcrest: piatră cu putere
Osondrea: Nobilă, mai târziu Înaltă Nobilă, fiică a Sondreei
Padrias: Heer din woodhelven, fiul lui Mill
Parte: unitate a Înţelepciunii lui Kevin
Pădurea Unică: codru străvechi care acoperea cea mai mare parte a Tărâmului

Păstrător al Înțelepciunii: învățător în Loresraat

Piatra Bolii Pământului: piatră găsită sub Muntele Tunetului, sursă a puterilor răului

Piatra Sărbătorii: Cetatea Nobilă, orașul din munte al Nobililor

Piatra Spartă: regiune din Trothgard înainte de restaurare

pietre de foc: pietriș

pietriș: pietre de foc, făcute să strălucească cu ajutorul științei pietrei

Pietten: fiul lui Soranal, copil din woodhelven îmbolnăvit de creaturile Nobilului Foul

platoul: podiș deasupra Pietrei Sărbătorii

Podul Catacombelor: intrare în catacombele de sub Muntele Tunetului

Porib: Gardian al Sângelui

Pren: Gardian al Sângelui

Prieten al Pământului: titlu acordat pentru prima oară lui Berek Jumătate-de-Mână

Prim-Nobil: titlu dat lui Thomas Covenant

Prima Parte a Înțelepciunii lui Kevin: cunoștințele primare lăsate de Nobilul Kevin

Primul Half: al treilea la comandă în Oaste

Primul Mark: comandantul Gardienilor Sângelui

Prințul Colțului Distrugătorul: nume ramen pentru Nobilul Foul

Prințul Inelului: nume ramen al lui Thomas Covenant

proroci deliranți: cei trei străvechi slujitori ai Nobilului Foul

Prothall: Înalt Nobil, fiul lui Dwillian

Puhl: unul dintre corzii rameni

Pumnul Satanei: Uriaș-proroc delirant, Sheol, *samadhi*
Puterea de Comandă: Cea de-a Șaptea Parte a Înțelepciunii lui Kevin
Puterea Inimii: Berek Jumătate-de-Mână
Puterea Pământului: sursa tuturor puterilor din Tărâm
Quaan: Warhaft al celui de-al treilea Eoman al Oștii, mai târziu Hiltmark, apoi Warmark
Quirrel: stonedownor, tovarăș al lui Triock
ramen: popor care îi slujește pe ranyhyni
Ranyhyn: semeții cai liberi de pe Câmpiile lui Ra
rhadhamaerl: știință a pietrei sau maestru al științei pietrei
Ridjeck Thome: Creșa lui Foul
rillinlure: rumeguș vindecător
Ritualul Profanării: act disperat prin care Înaltul Nobil Kevin i-a distrus pe Vechii Nobili și a adus în ruină cea mai mare parte a Tărâmului
Riturile Dezlegării: ceremonia prin care cineva devine Dezlegat
Rob al Coamei: cel mai înalt rang ramen
roge Befylam: formă troglodită a *jheherrin*
Rue: Roabă a Coamei, a purtat înainte numele Gay
Ruel: Gardian al Sângelui numit pe lângă Hile Troy
Runnik: Gardian al Sângelui
Rustah: unul dintre corzii rameni
samadhi: proroc delirant, Sheol, Pumnul Satanei
Sărbătoarea Primăverii: Dansul Duhurilor din Andelain la lună nouă în noaptea din mijlocul primăverii
Scrijelitorul în Carne: Uriaș-proroc delirant, Jehannum, *moksha*
sculptura în oase: veche artă ramenă, modelarea măduvei

Sheol: proroc delirant, Pumnul Satanei, *samadhi*
Shetra soția lui Verement: Nobilă
Shull: Gardian al Sângelui
Sill: Gardian al Sângelui, numit pe lângă Nobilul Hyrim
Slen, soțul lui Terass: stonedownor
Soranal: Heer din woodhelven, fiul lui Thiller
Stindardul Înaltului Nobil: steagul unui Înalt Nobil
Stonedown: sat de piatră
stonedownor: locuitor al unui sat de piatră
suru-pa-maerl: artă în piatră
Spada: ramură a Înțelepciunii lui Kevin studiată la Loresraat
Știința Războiului: știința „Spadei" din Înțelepciunea lui Kevin
Tamarantha, soția lui Variol: Nobilă, fiica Enestei
Tărâmul: la general, teritoriul găsit pe Hartă
Tărâmul de Jos: ținutul situat la est de Rift
Tărâmul de Sus: ținutul situat la vest de Rift
Terass, soția lui Slen: bătrână din Mithil Stonedown, fiica Annoriei
Terrel: Gardian al Sângelui, numit pe lângă Nobilul Mhoram, comandant în armata inițială haruchai
testul adevărului: test de sinceritate cu ajutorul *lomillialor* sau *orcrest*
Thew: unul dintre corzii rameni
Thomin: Gardian al Sângelui, numit pe lângă Nobilul Verement
Tohrm: Gravelingas și Hearthrall la Cetatea Nobilă
Toiagul: ramură a Înțelepciunii lui Kevin studiată la Loresraat
Toiagul Legii: a fost creat de Berek din Copacul Unic

Tomal: artist stonedownor
Trell, soţul lui Atiaran: Gravelingas din Mithil Stonedown, tatăl Lenei
Trevor, soţul Loeryei: Nobil
Triock: stonedownor, fiul lui Thuler
troglodiţi: creaturi malefice care trăiesc sub Muntele Tunetului
Tull: Gardian al Sângelui
turiya: proroc delirant, Herem, Ucigaşul Neamului
Tuvor: Prim Mark al Gărzii Sângelui, comandant în armata iniţială haruchai
Ucigaşul Cenuşiu: numele din câmpii al Nobilului Foul
Ucigaşul Neamului: Uriaş-proroc delirant, Herem, *turiya*
Uriaşi: Cei Fără Casă, străvechi prieteni ai Nobililor
Vailant: fost Înalt Nobil
Vale: Gardian al Sângelui
Valea Celor Două Râuri: locul unde se află Codrul Sărbătorii
Variol Vizionarul, soţul Tamaranthei: Nobil, mai târziu Înalt Nobil, fiul lui Pentil, tatăl lui Mhoram
Vatra Oamenilor: aşezarea principală a ramenilor
Vârful Leilor de Foc: Muntele Tunetului
Vechii Nobili: Nobilii de dinainte de Ritualul Profanării
Verement soţul Shetrei: Nobil
viancome: loc de întâlnire în Codrul Sărbătorii
„Victoria Nobilului Mhoram": pictură a Ahannei
vin de primăvară: băutură răcoritoare slabă
Vindecător: medic
Warhaft: comandant al unui Eoman
Warmark: comandant al unei Oşti

waynhim: îngrijitori ai Popasurilor, creaturi Demondin, însă adversare ale demonilor-abjecți

Whane: unul dintre corzii rameni

winhome: cel mai de jos rang printre rameni

Woodhelven: sat-copac

woodhelvennin: locuitor al unui sat-copac

Yeurquin: stonedownor, însoțitor al lui Triock

Yolenid: fiica Loeryei

Zdrobitorul de Suflete: nume dat de uriași Nobilului Foul

CUPRINS

Ce s-a întâmplat înainte 9

Partea I – PIATRA SĂRBĂTORII 13
1. Visele oamenilor 15
2. Jumătate-de-Mână 28
3. Chemarea 51
4. „Să se piardă" 73
5. *Dukkha* 93
6. Înalta Nobilă 112
7. Misiunea lui Korik 138
8. „Tânguirea Nobilului Kevin" 159
9. Glimmermere 199
10. Vizionar și oracol 223

Partea a II-a – WARMARKUL 241
11. Consiliul de război 243
12. Înainte la război 278
13. Grădinile de piatră de pe Maerl 297
14. Povestea lui Runnik 315
15. Codrul Sărbătorii 344
16. Marșul forțat 383

17. Povestea lui Tull 420
18. Refugiul Damnaţilor 458
19. Ruinele din Pustiul Southron 509
20. Întunecimea Sufocantă 543

Partea a III-a – SÂNGELE PĂMÂNTULUI 579
21. Fiica Lenei 581
22. *Anundivian Yajña* 608
23. Ştiinţa 632
24. Coborârea la Rădăcina Pământului 665
25. A Şaptea Parte 700
26. Gorganul Spânzurătorii 726
27. Lepra 748

Glosar 752

„Cel de-al doilea volum din *Cronicile lui Thomas Covenant, Necredinciosul*, un adevărat festin pentru împătimiţii literaturii fantasy."

Publishers Weekly

„Cu *Războiul uriaşilor,* Donaldson depăşeşte limitele imaginaţiei şi creează noi direcţii în universul fascinant al prozei fantasy."

Fantasy Book Review

„Saga THOMAS COVENANT îşi va găsi cu siguranţă locul printre operele marilor clasici ai genului."

Washington Post

Thomas Covenant, leprosul necredincios, se trezeşte din nou chemat pe Tărâm – o lume a magiei, refugiu fantastic din calea „realităţii". Consiliul îi cere să-l înlăture pe Nobilul Foul, cel care deţine Piatra Bolii Pământului, sursa nesecată a puterii malefice. Dar, cu toate că Thomas Covenant are legendarul inel, încă nu ştie cum să folosească forţa magică a aurului alb şi riscă astfel să piardă totul...

nautilus.ro

ISBN 978-606-579-202-9

9 786065 792029

nemira.ro

colecţia nautilus fantasy